

Джеймс Клавел

Тай-пан

На Тай-Тай, на Холи и на Михаела

Бележка на автора

Бих искал да изразя своята благодарност на хората от Хонконг, които ми отделиха толкова много от тяхното време и познание и ме допуснаха в настоящето и миналото си. Разбира се, това не е история, а роман. Той е населен с мъже и жени, създадени от авторовото въображение, и не е търсена връзка с реални лица или компании, които са били или са част от Хонконг.

Книга първа

Дърк Струан се изкачи на офицерския отсек на „Венджънс“ – флагман на Нейно величество – и с широка крачка се отправи към прохода. Линейният кораб със седемдесет и четири тона на борда бе пуснал котва на половин миля от острова. Наобиколили го бяха други военни кораби от флота, транспортни кораби на експедиционните сили, китайски търговски кораби и клипери за опиум.

Беше мрачно и хладно. Зазоряваше се. Денят бе вторник, 26.01.1841 г.

Докато вървеше по главната палуба, Струан хвърли поглед към брега и го обзе вълнение. Войната с Китай се бе развила според плановете му. Победата – според предвижданията му. Цената на победата – островът – бе онова, за което копнееше от двадесет години. И ето сега той се готвеше да слезе на брега, за да присъства на церемонията по встъпване в собственост, за да види как един китайски остров се превръща в бисер от короната на Нейно британско величество кралица Виктория.

Островът бе Хонконг. Тридесет квадратни мили скалисти възвишения в северния край на огромната Перлена река в Южен Китай. На хиляда ярда от континента. Негостоприемен. Неплодороден. Необитаван – с изключение на малкото рибарско селище откъм южната му страна. Точно на пътя на чудовищните бури, които ежегодно се развихрят откъм Тихия океан. Ограден от изток и запад с опасни плитчини и рифове. Абсолютно ненужен на мандарина – титла, давана на всеки висш чиновник на китайския император, – в чиято провинция бе разположен.

Но Хонконг притежаваше най-голямото естествено пристанище в света. И той бе прагът на Струан към Китай.

– Готови за спускане! – извика младият офицер от наблюдателницата на пехотинеца в ален сюртук. – Голямата лодка на мистър Струан до средния проход!

– Слушам, сър! – Пехотинецът се наведе през перилата и заповедта отекна нататък.

– Няма да отнеме и минута, сър! – каза офицерът, като се мъчеше да сдържа благоговейния си страх от този принц – търговец, който бе станал легендата на Китайските морета.

– Не е чак толкоз бързо, момко.

Струан бе огромен мъж, с лице, брулено от хиляди бури. Синият му сюртук бе със сребърни копчета, а впитите бели панталони бяха небрежно втъкнати във високите моряшки ботуши. Бе въоръжен, както обикновено: нож в гънката на гърба и още един – в десния ботуш. Беше на четиридесет и три, червенокос, а очите му бяха смарагдовозелени.

– Хубав ден – каза той.

– Да, сър.

Струан мина през прохода, качи се на носа на голямата лодка – най-голямата на кораба – и се усмихна на по-малкия си полубрат Роб, който бе седнал по средата.

– Закъсняваме – каза Роб, широко ухилен.

– Аха. Негово превъзходителство и адмиралът се туткат. – Струан се взря за миг в острова. После даде знак на боцмана.

– Спускай! Към брега, мистър Макей!

– Веднага, веднага, сър!

– Най-сетне, а, тай-пан? – запита Роб. „Тай-пан“ бе китайската дума за „върховен господар“. Във всяка компания или армия, флот или нация има само един такъв човек и той е, който владее и упражнява истинската власт.

– Аха – отвърна Струан.

Той бе тай-пан от „Ноубъл хаус“.

Първа глава

– Гръм да го порази тоя вонящ остров! – изрече Брок, като оглеждаше брега и възвишенията наоколо. – Цял Китай да е в краката ни и всичко, което вземаме, е тая ялова, подгизнала скала.

Той стоеше на самия бряг заедно с още двама търговци. Около тях, разпръснати на групички, се бяха събрали още търговци и офицери от експедиционните сили. Те всичките стояха в очакване офицерът от Кралската marina да открие церемонията. Почетен караул от двадесет пехотинци се бе изпънал в две стройни редици до пилона: аленото на униформите им бе като ярко петно сред насъбралите се.

– Трябваше да вдигнат знамето в осем часа – каза Брок с глас, дрезгав от нетърпение. – Защо, по дяволите, се мотаят?

– Лош знак е да се ругае във вторник, мистър Брок – каза Джеф

Купър. Той бе американец от Бостън, кльошав, гърбонос, облечен в черен сюртук, филцовият му цилиндър бе килнат под самодоволен ъгъл. – Много лош.

Търговският съдружник на Купър, Уилф Тилмън, леко се напрегна, долавяйки скритото острие в носовия изговор на по-младия мъж. Самият той бе нисък и грубоват. Родом бе от Алабама.

– Ще ти го кажа направо, че цялото туй цвъкнато от муха тук е лош знак! – каза Брок. За „знак“ той употреби китайската дума „джос“, която означаваше Късмет и Съдба, Бог и Дявол едновременно.

– По-добре да не е, сър – каза Тилмън. – Бъдещето на търговията ни с Китай сега е тук – за зло или добро.

Брок го изгледа отвисоко.

– Хонконг няма бъдеще. Туй, което ви трябва, са отворените китайски пристанища на континента, и ти го знаеш, пусто да остане!

– Пристанището тук е най-доброто в тези води – рече Купър. – Има достатъчно място да ремонтираме и почистваме корабите си. Достатъчно място за домовете и складовете ни. И най-важното – никакво китайско вмешателство.

– Една колония трябва да има орна земя и селяни, които да я работят, мистър Купър. И изгода – добави нетърпеливо Брок. – Обиколих навсякъде, както и ти. Нищо няма да се хване тук. Няма ниви, – няма потоци, няма пасища. Тъй че няма да има нито месо, нито картофи. Всичкото, дето ще ни трябва, ще идва по море. Помисли колко ще струва. Даже риболовът е скапан. И кой ще плаща за издръжката на Хонконг, а? Ние и нашият занаят, пусто да остане!

– О, значи такава колония ви се ще, мистър Брок? – запита Купър.

– Мислех, че Британската империя – той бързо плю по посока на вятъра – си има доста такива колонии.

Ръката на Брок се стрелна към ножа.

– Плюеш да си прочистиш гърлото или на Британската империя?

Тайлър Брок приближаваше петдесетте. Беше едър едноок мъж, твърд и неизменен като железарията, която на младини бе принуден да предлага от врата на врата в Ливърпул, и силен и опасен като въоръжените търговски кораби, където бе намерил убежище, за да стигне до „Брок и синове“ – компанията, която оглавяваше. Облеклото му бе богато, а ножът, втъкнат в колана – инкрустиран със скъпоценни камъни. Брадата му побеляваше, както впрочем и косата му.

– Студеничко е днес, мистър Брок – каза бързо Тилмън, вътрешно ядосан от невъздържания език на младия си съдружник. С Брок човек не

биваше да си играе, а те все още не можеха да си позволят открита вражда с него. – Ветрецът хапе, а, Джеф?

Купър бързо кимна, без да сваля поглед от Брок. Той нямаше нож, но в джоба му кротуваше един малък „дилинджър“. Висок бе колкото Брок, но беше по-лек и не се страхуваше.

– Ще ти дам един съвет, мистър Купър – каза Брок. – Ти по-добре недей плю, като споменаваш Британската империя, че някой, току-виж, те разбрал погрешно.

– Благодаря, мистър Брок. Ще го запомня – отвърна Купър небрежно. – И аз ще ти дам един съвет: не е хубаво да се ругае във вторник.

Брок потисна гнева си. Един ден щеше да види сметката на „Купър – Тилмън“ и тяхната компания – най-голямата сред американските компании в Китай. Но сега се нуждаеше от съюзничество с тях – срещу Дърк и Роб Струан. Брок проклинаше съдбата. „Джос“ бе направил от „Струан и компания“ най-голямото предприятие в Азия.

Беше толкова богато и влиятелно, че останалите търговци в Китай благоговейно, но и със завист го бяха нарекли „Нобъл хаус“ Господарският дом. Господарски, защото бе пръв по богатство, по големина, по майсторство в занаята, по броя на клиперите, но главно, защото Дърк Струан беше тай-пан – най-големият от всички тай-пани в Азия. И пак „джос“ бе лишил Брок от едното му око преди седемнадесет години – точно в годината, в която Струан бе положил основите на империята си.

Случи се недалеч от остров Чъшан, който се намира точно на юг от огромното пристанище Шанхай, близо до устието на могъщата река Яндзъ. Брок се бе промъкнал през мусоните с огромен товар опиум. Дърк Струан, който също караше опиум, бе изостанал с няколко дни. Брок пръв бе стигнал в Чъшан, бе пласирал товара и бе готов да потегли обратно, като с радост си мислеше, че сега Струан ще трябва да продължи на север, да пробва нови места, да поема нови рискове. Брок бързаше на юг към къщи – към Макао – със сандъци, натъпкани със сребърни слитъци, а бурните ветрове – зад гърба му. Тогава откъм Китайските морета внезапно го бе връхлетяла силна буря. Китайците наричаха тези бури тай-фунг – господарите ветрове. Търговците им викаха тайфуни. Те бяха живият ужас.

Тайфунът бе сплескал безмилостно кораба на Брок, а самият той се оказа приклекен от падащите мачти и спардека. Един разсечен фал, понесен от ветровете, го беше ударил, докато лежеше безпомощен. Хората му го бяха освободили, но едно откъснато въже със скоба на края вече бе избило лявото му око. Корабът бе силно наклонен на една страна и

той им помогна да отсекаят такелажа и спардека, които отплаваха в морето, и по някакво чудо корабът се изправи. Едва тогава изля бренди в кървящата кухня. Още помнеше болката.

И сега той си спомни как се появи в пристанището дълго след като го бяха обявили за изчезнал: хубавият му тримачтов клипер представляваше една развалина, шевовеите целите бяха в пробойни. Бе останал без мачти, без такелаж, без мачтите, топовете и барута за тях, бе събрал екипаж, заплатил загубите и закупил товар опиум, цялата печалба от курса се бе стопила.

Струан се бе оказал сред същия тайфун в една гемия – корабче с китайски корпус, но с английски такелаж – която се използваше за контрабанда по крайбрежието при хубаво време. Но Струан бе незасегнат от бурята и елегантен и неуязвим, както винаги, чакаше на дока да поздравя Брок: особените му зелени очи гледаха подигравателно.

Дърк и проклетият му късмет, помисли си Брок. „Джос“, който бе позволил на Дърк на превърне оная воняща гемия във флот клипери и стотици гемии, в складове и слитьци сребро в изобилие. В богопротивния „Ноубъл хаус“. Съдбата бе изтикала „Брок и синове“ на позорното второ място. Второ. И освен това, помисли си той, късметът му бе помогнал да се сдуши с нашия непоносим бързлив пълномощник, почитаемия богоненавистен Лонгстаф, през всичките тези години. И сега пак заедно ни продадоха.

– Гръм да го удари тоя Хонконг! И Струан заедно с него!

– Ако не беше планът на Струан, нямаше да спечелите войната толкова лесно – каза Купър.

Войната бе започнала преди две години в Кантон, когато китайският император, твърдо решен да прогони европейците, се бе опитал да прекрати контрабандата на опиум, която бе основното в британската търговия. Вицекралят Линг бе обкръжил чуждестранното селище в Кантон с войниците си и искаше да му се предадат всичките сандъци с опиум в Азия като откуп за живота на беззащитните английски търговци. Накрая бяха предадени и унищожени двадесет хиляди сандъка с опиум и на англичаните бе разрешено да се оттеглят на Макао. Но британците не можеха да преглътнат леко каквото и да било вмешателство в търговията им или пък заплахи към сънародниците им. Преди шест месеца британските експедиционни сили бяха пристигнали в Ориента и официално бяха поставени под юрисдикцията на флотския кралски интендант Лонгстаф.

Но Струан беше онзи, който замисли вдъхновения план да се

заобиколи Кантон, където се бе забъркала цялата каша, и вместо това експедиционните сили да бъдат изпратени на север към Чъшан. Разсъжденията на Струан бяха, че този остров лесно ще бъде завладян без загуби, защото китайците бяха безпомощни срещу която и да било европейска армия или флот. Като оставеха малочислена задържаща сила при Чъшан и няколко кораба, които да блокират Яндзъ, експедиционните сили можеха да отплават на север към устието на река Пей Хо и да застрасат Пекин, столицата на Китай, която бе само на сто мили нагоре по течението. Струан знаеше, че само непосредствена заплаха би заставила императора незабавно да моли за мир. Превъзходна разработка. И бе осъществена блестящо. Експедиционните сили бяха пристигнали в Ориента през юни. През юли Чъшан бе вече превзет. През август те бяха пуснали котва недалеч от Пей Хо. Две седмици по-късно императорът бе изпратил представител да преговаря за мир. Това бе първият случай в историята, когато китайски император официално бе признал европейска нация. И войната бе приключила почти без загуби и за двете страни.

– Лонгстаф постъпи много умно, като възприе плана – каза Купър.

– Всеки, който търгува с Китай, знае как да постави китайчугите на колене – каза Брок с груб тон. Той бутна цилиндъра си назад и отпусна превръзката на окото си. – Но защо Лонгстаф и Струан се съгласиха да водят преговорите чак в Кантон, а? Всеки глупак знае, че „да преговаряш“ за китайците значи да печелиш време. Трябваше да си останем на Север при Пей Хо, докато мирът бъде подписан. Ама не, ние връщаме флота и последните шест месеца чакаме ли, чакаме ония смотани кучи синове да седнат да подпишат. – Брок плю. – Тъпо, страхотно тъпо. И цялото пилеене на време и пари затая смрадлива скала. Трябваше да си оставим Чъшан. Ей това е остров, дето си заслужава да го имаш.

Чъшан бе дълъг двадесет мили и широк десет, земята му бе плодородна и богата, с добро пристанище и дори имаше голям град – Тинчай.

– Там има къде да се разгърне човек. И още, оттам три или четири фрегати могат да блокират Яндзъ, докато си свалиш шапката. А който държи тази река, има контрол над сърцето на Китай. Там трябваше да се заселим, пусто да остане!

– Все още държите Чъшан, мистър Брок.

– Тъх. Ама ще го върнат според съглашенията по оня гнусен договор, тъй че няма да е наш.

Той затропа с крака срещу усиливания се вятър.

– Може би трябва да споделите това с Лонгстаф – каза Купър. – Той възприема съвети.

– Но не и моите. И ти много добре го знаеш. Ала ще ти кажа, че когато Парламентът узнае за договора, някой ще си изпати, обзалагам се.

Купър запали пура.

– Склонен съм да се съглася. Договорът е един изумителен документ, мистър Брок. За днес и за този век, когато всяка европейска сила граби земи и жадува за власт.

– Да не би Съединените щати не го правят, а? – Лицето на Брок се изпъна. – Ами вашите индианци? А сделката с Луизиана? Испанска Флорида? Хвърлили сте око на Мексико и на руската Аляска. Последните сведения казват, че даже се опитвате да пипнете Канада. А?

– Канада е американска, не английска. Ние няма да се бием за Канада – ще я присъединим по нейно собствено желание – каза Купър, като се мъчеше да прикрие безпокойството си. Той подръпна дългите си рошави бакенбарди и загърна сюртука си по-плътено около раменете срещу острия вятър. Знаеше, че един сблъсък с Британската империя в този момент би бил катастрофален и щеше да съсипе „Купър – Тилмън“. Проклетите войни. И все пак той разбираше, че Щатите ще трябва да се бият за Мексико и Канада, освен ако не се намереше друго разрешение. Точно както Британската империя бе принудена да воюва с Китай.

– Няма да има война – каза Тилмън, като дипломатично се опита да успокои Купър. Той въздъхна и пожела да си беше у дома, в Алабама. Там може да бъдеш джентълмен, помисли той. Там не е необходимо да имаш вземане – даване с проклетите британци всеки божи ден или пък да общуваш с такива богохулстващи, сквернословни мерзавци като Брок, с такъв жив дявол като Струан – или дори с такъв буен младеж и старши съдружник като Джеферсън Купър, който си мисли, че Бостън е пътят на света. – А тази война, за зло или за добро, свърши.

– Помни ми думите мистър Тилмън! – рече Брок. – Тоя скапан договор няма да донесе добро нито на нас, нито на тях. Трябваше да си задържим Чъшан и да разкрием пристанища в самия Китай. След няколко седмици пак ще се бием. През юни, когато вятърът е благоприятен и времето е благоприятно, флотът пак ще трябва да отплавана север към Пей Хо. И ако пак се бием, как ще съберем тазгодишния чай и коприна? Миналата година почти не се търгуваше заради войната, по-миналата година пък изобщо нямаше търговия, а и ни обраха целия опиум до шушка. Само от мене взеха осем хиляди сандъка. Това ми струваше два милиона таела сребро. В брой.

– Тия пари не са загубени – каза Тилмън. – Лонгстаф ни нареди да ги дадем. Да откупим живота си. Той ни даде документ от името на

британското правителство. А в документа има клауза. Да се изплатят шест милиона таела сребро.

Брок грубо се изсмя.

– И ти си мислиш, че Парламентът ще уважи документа на Лонгстаф? Че нали всяко правителство ще бъде изритано в мига, в който поиска мангизи да плаща за опиум? А що се отнася до шестте милиона – те ще платят разходите по войната. Познавам Парламента по-добре от вас. Моят съвет е да пиете една студена вода с вашите шест милиона. Тъй че ако и тази година има война, всичките ще се разорим. Вие, аз, всеки, който търгува с Китай. И даже проклетият „Ноубъл хаус“.

Брок грубо се изсмя.

Той измъкна часовника си. Церемонията трябваше да започне преди час. Времето лети, помисли си той. Да, ама не против „Брок и синове“, да му се не види. Дърк бе имал период на сполука в продължение на седемнадесет години. Бе време нещо да се промени.

Брок се наслаждаваше на мисълта за втория си син – Морган, който умело и безскрупулно бранеше интересите им в Англия. Той се питаше дали Морган бе успял да намали влиянието на Струан в Парламента и в bankerските среди. „Ще те съсипем, Дърк, – помисли той, – и Хонконг заедно с теб.“

– Защо, по дяволите, се бавят? – попита той и забърза към флотския офицер, който крачеше напред – назад близо до пехотинците.

– Какво ти става, Джеф? Знаеш, че е прав за Хонконг – каза Тилмън. – Трябва да бъдеш по-внимателен, а не да го дразниш.

Купър леко се усмихна.

– Брок е тъй дяволски самоуверен. Просто не можах да се съържа.

– Ако Брок се окаже прав дори за половината от нашите милиони, ние сме разорени.

– Да. Но Струан ще загуби десет пъти повече, ако парите не бъдат изплатени. Ще му ги дадат, не се бой. Така че и ние ще получим своето.

Купър погледна след Брок.

– Как мислиш, дали знае за сделката ни със Струан?

Тилмън сви рамене.

– Не знам. Но Брок е прав за договора. Глупав е. Солен ще ни излезе.

През последните три месеца „Купър – Тилмън“ бяха действали като тайни агенти на „Ноубъл хаус“. Британските военни кораби завършваха блокадата на Кантон и Перлената река и на английските търговци бе забранено да търгуват. Лонгстаф – по заповед на Струан – бе наложил

ембарго като допълнителна мярка, която да ускори сключването на мирния договор, като знаеше, че складовете в Кантон пращат от чай и коприна. Но тъй като Америка не бе обявила война на Китай, американските кораби можеха свободно да преминават през блокадата и да вирят нос пред военните кораби. Така че „Купър – Тилмън“ бяха закупили четири милиона паунда чай от Чен-Дзъ Джин Арн, или Джин-куа, както му беше прякорът – най-богатият от китайските търговци, и го бяха доставили в Манила, най-вероятно на испански търговци. Местният испански представител срещу значителен подкуп бе издал необходимите разрешителни за внос и износ и чаят – без мито – бе прехвърлен на клиперите на Струан и бързо отправен в Англия. Сметката на Джин-куа бе уредена с един товар опиум, доставен тайно от Струан някъде нагоре по крайбрежието. Съвършен план, помисли си Купър. Всеки получава своето и се сдобива със стоките, с които иска да търгува. Но бихме могли да натрупаме състояние, ако наши кораби можеха да доставят чая направо в Англия. И той изруга Британския закон за корабоплаването, който забранява на неанглийски кораби да превозват стоки до английски пристанища. Дявол ги взел – та те притежават света!

– Джеф!

Купър проследи погледа на партньора си. За момент не можа да долови какво точно го кара да види Тилмън в стълпотворението на пристанището. След това видя голямата лодка да се отделя от флагмана и в нея високия червенокос шотландец, който имаше такава власт, че можеше да върти Парламента на пръста си в съответствие с целите си и дори да въввлече най-великата нация на света във война.

– Прекалено би било да се надяваме, че Струан ще се удави – каза Тилмън.

Купър се разсмя.

– Не си прав за него, Уилф. Както и да е, морето няма да посмее.

– Може и да посмее, Джеф. Има достатъчно време. В името на всичко свято.

* * *

Дърк Струан стоеше на носа на голямата лодка, която мощно пореше вълните. И макар да бе закъснял вече за церемонията, не караше гребците си да бързат. Знаеше, че няма да започнат, преди да е пристигнал.

Лодката беше на триста ярда от брега и викът на боцмана „Греби! Греби!“ се разнасяше приятно из свежия североизточен мусон. Далеч

отгоре вятърът набираше сила и гонеше купестите облаци през континента над острова към океана отвъд.

Пристанището бе претърпано с кораби, всичките британски, с изключение на няколко американски и португалски съда – търговски кораби от всякакъв вид и размер. Преди войната търговските съдове щяха да пуснат котва край Макао – малкото португалско пристанище на ръба на континента, четиридесет мили на югозапад през гигантското устие на Перлената река. Или пък недалеч от остров Уампоа, на тринадесет мили южно от Кантон. Това бе най-близкото място, до което европейски кораб, независимо от националността му, биваше допускан да доближи Кантон според китайските закони. С императорски декрет цялата търговска дейност на европейците спираше пред този град. Легендата говореше, че зад стените му живеят повече от милион китайци. Но нито един европеец не можеше да го потвърди, тъй като не е бивал допускан до улиците му.

От дълбока древност китайците имаха сурови закони, които изключваха присъствието на европейци в тяхната страна. Закостенялото китайско законодателство, ограничението на свободата на европейците да пътуват където си искат и да търгуват както си искат бяха причината за войната.

Докато голямата лодка се плъзгаше покрай един търговски кораб, няколко деца махнаха ръка на Струан и той им отвърна. Ще бъде хубаво децата най-сетне да имат собствен дом, на собствена земя – помисли той. Когато войната започна, всички британски граждани бяха евакуирани на кораби за безопасност. Те бяха приблизително сто и петдесет мъже, шестдесет жени и осемдесет деца. Някои семейства не бяха слизали от корабите почти година.

Търговските кораби бяха заобиколени от военните кораби на британските експедиционни сили: линейни кораби с по седемдесет и четири, четиридесет и четири и двадесет и два топа, бригове, фрегати – само малка част от най-могъщата флота, която светът някога бе познавал. Там бяха и дузина транспортни кораби с четири хиляди британски и индийски войници на борда – част от най-силната армия на земята.

И сред тези кораби се намираха прекрасните клипери за опиум с наклонени мачти, най-бързите кораби, които някога са били строени.

Струан усети тръпка на вълнение, докато оглеждаше острова с надвисналата планина, която се издигаше на 1800 фута, почти отвесно от морето.

Той никога не бе стъпвал на острова, макар да знаеше за него

повече от всеки друг. Беше се заклел да не стъпва на брега, докато островът не стане британска собственост. Доставяше му удоволствие да бъде толкова високомерен. Но това не беше му попречило да изпрати няколко от капитаните си и по-малкия си брат Роб на брега да проучат острова. Той познаваше рифовете и скалите, хълмовете и долините и знаеше къде ще построи складовете си и Голямата къща и откъде ще минава пътят.

Той се извърна да погледне своя клипер „Китайски облак“ с двадесет и два топа. Всичките клипери на „Струан и компания“ включваха в имената си думата „клауд“ (облак) – в чест на майката на Струан от рода Маклауд, която бе починала преди години. Моряците боядисваха и лъскаха съда, който вече почти светеше. Топовете бяха прегледани, такаелажът – изпробван. Британското знаме гордо се вееше на кърмата, флагът на компанията плющеше на бизан-мачтата.

Флагът на „Нубъл хаус“ представляваше червения кралски лъв на Шотландия, преплетен със зеления императорски дракон на Китай. Той се развяваше над двадесет въоръжени клипера, пръснати из океаните на света, над стотици въоръжени бързоходни лодки, които контрабандираха опиум нагоре по крайбрежието. Той се вееше над три огромни плаващи бази за складиране на опиум – с преправени корпуси на търговски кораби, които сега стояха на котва в пристанището на Хонконг. Развяваше се и над „Рестинг клауд“ – един просторен, почти неподвижен съд, където бе разположен щабът му и имаше трезори, кантори, луксозни апартаменти и трапезарии.

„Ти си един наистина красив флаг“, помисли си с гордост Струан. Първият кораб, над който се беше развял този флаг, бе една натоварена с опиум пиратска лорча, която бе завладял със сила. По крайбрежието се подвизаваха пирати и корсари, а китайските и португалските власти предлагаха щедри премии в сребро за унищожаването им. Когато ветровете не бяха благоприятни за контрабанда на опиум или когато нямаше опиум за продан, той прочистваше Китайските морета. Слитъците сребро, които получаваха от тях, влагаше в опиум.

„Проклетият опиум“, помисли си той. Но знаеше, че животът му е неумолимо обвързан с опиума и че без него нямаше да има нито „Нубъл хаус“, нито Британската империя.

Причината можеше да се проследи до 1699 г., когато първите британски кораби мирно търгуваха с Китай, докарваха коприна и за първи път несравнимата трева, наречена „чай“, която единствен в света Китай произвеждаше евтино и в изобилие. В замяна императорът приемаше

само сребърни слитъци. И тази стратегия се бе наложила оттогава нататък.

За около петдесет години чаят бе се превърнал в най-популярната напитка в западния свят и особено в Британия, водещата търговска нация в света. За седемдесет години чаят бе станал единственият и най-съществен източник на вътрешно данъчно облагане за британското правителство. За един век изтичането на ценни метали към Китай бе изчерпало британската хазна до критичната точка и неравностойната размяна чай срещу сребро можеше да предизвика национална катастрофа.

В продължение на повече от век британската Остиндийска компания – гигантска получастна, полудържавна фирма, която притежаваше с указ на парламента абсолютен монопол върху търговията с Индия и Азия – бе предлагала какво ли не с нарастващо отчаяние: изделия от памук, тъкачни станове, дори топове и кораби – вместо слитъци сребро. Но императорите царствено отказваха. Те считаха, че Китай сам може да задоволява нуждите си, отнасяха се с презрение към „варварите“, както наричаха всички, които не бяха китайци, и се отнасяха към всички държави на земята не по-различно, отколкото към васалните на Китай държави.

Тогава, преди тридесет години, един британски търговски кораб – „Вейгърнт стар“ – бе отплавал нагоре по Перлената река и бе пуснал котва недалеч от остров Уампоа. Тайният му товар бе опиум, който Британски Бенгал произвеждаше евтино и в изобилие. Въпреки че опиумът се използваше в Китай от векове – но само от извънредно богатите и от жителите на провинция Юнан, където макът също вирееше, – той се внасяше контрабандно в страната. Остиндийската компания тайно бе издала разрешение на капитана на „Вейгърнт стар“ да предлага опиум. Но само срещу сребро. Китайската търговска гилдия, която според императорски декрет бе монополизирала цялата търговия със Запада, закупи товара и тайно го препродаде с огромна печалба. Капитанът на „Вейгърнт стар“ като частно лице бе обменил среброто в представителството на компанията в Кантон и бе получил печалбата си в банкови книжа за Лондон, след което се бе втурнал обратно към Калкута за нова партида опиум.

Струан добре си спомняше „Вейгърнт стар“. Той беше каютен прислужник на борда му. На този кораб той бе станал мъж – и бе видял Азия. И беше се заклел да смаже Тайлър Брок, който по онова време бе трети помощник-капитан на „Вейгърнт стар“.

Тогава Струан беше на дванадесет години, а Брок – на осемнадесет

и много як. Брок го бе възненавидял от пръв поглед и му доставяше удоволствие да му намира кусури, да му намалява дажбите храна, да му възлага извънредни вахти, да го праща горе, на реите, в бурно време, като му се присмиваше и го дразнеше. Най-незначителен пропуск – и Струан биваше завързван за мачтата и налаган с камшика.

Струан беше изкарал две години на „Вейгрънт стар“. После една нощ тя заседна на един риф в пролива Малака, разби се и потъна. Струан бе се добрал до брега с плуване и се отправи към Сингапур. По-късно узна, че Брок също е оцелял и това го накара да се почувства особено щастлив. Той жадуваше за отмъщение – и то когато и както той прецени.

Струан бе постъпил на друг кораб. По онова време Остиндийската компания тайно снабдяваше с разрешителни мнозина внимателно подбрани, независими капитани търговци и продължаваше да им продава преимуществено бенгалски опиум по специални цени. Компанията бе започнала да реализира огромни печалби и да трупа грамадни количества сребърни слитъци. Китайската търговска гилдия и мандарините затваряха очи пред тази незаконна търговия, тъй като те също страхотно се обогатяваха. И защото тези приходи бяха тайни, не бяха обхванати от данъци.

Опиумът се превърна в основен предмет на външната търговия. Компанията бързо монополизира световните доставки на опиум извън провинция Юнан и Отоманската империя. За двадесет години среброто, разменено срещу контрабанден опиум, се изравни по количество със среброто, което съставляваше дълговете за чай и коприна.

Най-сетне размяната се балансира. После излезе от равновесие, защото китайските потребители бяха двадесет пъти повече от западните. Започна такова потресавашо изтичане на сребро от страната, каквото дори Китай не можеше да си позволи. Компанията предложи други стоки за размяна, за да задържи процеса. Но императорът остана непреклонен: сребро срещу чай.

Когато стана на двадесет години, Струан вече бе капитан – собственик на кораб в опиумния бранш. Брок бе главният му съперник. Те безмилостно се конкурираха. В продължение на шест години Струан и Брок владееха търговията.

Контрабандистите на опиум станаха известни под името търговци в Китай. Те бяха една безстрашна, издръжлива, жизнена група от капитани, индивидуалисти, собственици на кораби – англичани, шотландци и неколцина американци, – които небрежно водеха малките си корабчета

из непознати води към неизвестни опасности. Такъв бе стилът на живот. Те излизаха в морето да водят мирна търговия – да правят пари, а не завоевания. Но ако попаднеха във враждебни води или се натъкнеха на враждебни действия, корабите им ставаха бойни кораби. И ако не воюваха добре, корабите им изчезваха и скоро потъваха в забрава.

„Търговците в Китай“ скоро осъзнаха, че докато на тях се падаха рисковете, на компанията се падеше по-голямата част от печалбата. Те бяха напълно изключени от законната – и изключително доходоносна търговия с чай и коприна. И макар че продължаваха жестоко да се конкурират, по внушение на Струан те започнаха едновременно и да се съпротивляват на компанията с цел да разрушат монопола. Без монопол търговците можеха да превръщат опиума в сребро, среброто – в чай, който да доставят в родината или да продават директно на световните пазари. Те сами щяха да контролират световната търговия с чай и печалбите им щяха да станат гигантски.

Парламентът се превърна в поле на техните действия. Парламентът бе предоставил монопола на компанията преди два века и само Парламентът можеше да го отмени. Така че „търговците в Китай“ заложиха на едро, като купуваха гласове, подкрепяха онези членове на Парламента, които вярваха в свободната конкуренция и свободната търговия, пишеха до вестници и до членове на правителството. Те бяха изпълнени с решимост и тъй като богатството им се увеличи, нарасна и силата им. Те бяха търпеливи, упорити и неукротими – каквито могат да бъдат само хората, които морето бе приучило към ред и дисциплина.

Компанията бе побесняла от бунтарите и в никакъв случай не искаше да се раздели с монопола си. Но тя отчаяно се нуждаеше от тях, защото осигуряваха среброто за заплащане на чая и силно зависеше от огромния приход, който носеше продажбата на бенгалския опиум. Парламентът се намираше между чука и наковалнята. Той порица продажбата на опиум, но се нуждаеше от приходите, получавани от чая в Индийската империя. Парламентът се опита да засити вълка и да остави агнето непокътнато, но не удовлетвори ничие искане.

Тогава компанията реши да даде пример и започна с главните си противници – Струан и Брок. Оттегли разрешителните си за търговия с опиум и ги разори.

На Брок му остана кораба, на Струан – нищо. Брок влезе в таен съюз с друг „търговец от Китай“ и продължи съпротивата срещу компанията. Струан и екипажът му нападнаха едно пиратско убежище южно от Макао, плякосаха го и задигнаха най-бързата лорча. Струан започна

тайно да контрабандира опиум за други търговци и безмилостно заграби още няколко пиратски кораба, като печелеше все повече и повече. В съюз с други търговци той заложи дори още по на едро. Купуваше все повече и повече гласове, пръскаше щедро пари и продължаваше да поддържа исканията им, докато Парламентът се видя принуден да настоява за пълно ликвидиране на компанията. Седем години по-рано Парламентът бе прокарал закон, който отнемаше монопола на компанията за Азия и отваряше последната за свободна търговия. Но Парламентът разреши на компанията да си запази изключителното право за търговия с Британска Индия, както и световния монопол върху опиума. Парламентът осъди продажбата на опиум. Компанията отказа да търгува с опиум. Самите „търговци от Китай“ бяха предпочели друга – също толкова доходоносна стока. Но те всички знаеха, че без баланса чай – сребро – опиум империята щеше да рухне. Такава бе същината на световната търговия.

Получили свободата да търгуват, Струан и Брок се превърнаха в принцове търговци. Въръжените им флотове се увеличиха. А съперничеството изостри враждата им повече от всякога.

За да запълни политическия вакум, получил се в Азия, когато управлението на компанията бе отменено и търговията бе освободена, британското правителство назначи един дипломат – почитаемия Уилям Лонгстаф – за старши интендант по търговията с цел да брани интересите му. Интересите на короната предполагаха непрекъснато развитие на търговията, за да се увеличават и данъците, а също и за да бъдат отстранени всички други европейски сили. Лонгстаф отговаряше за безопасността на търговията и на британските граждани, но задълженията му бяха неясни и не му бе предоставена власт да провежда реална политика.

Клетият малък Уили, помисли Струан без злоба. След всичките ми търпеливи обяснения през изминалите осем години нашето „височайше превъзходителство капитан-интендантът по търговията все още не може да види по-далеч от носа си.“

Струан погледна към брега в мига, когато слънцето се издигна над планините и окъпа насъбралите се мъже в неочаквано ярка светлина: и приятели, и врагове, но всички те – съперници. Той се обърна към Роб:

– Не са ли цял комитет по посрещането? – За всичките години, от както бе напуснал Шотландия, Струан не бе могъл да се отърве напълно от шотландския диалект.

Роб Струан цъкна с език и нагласи филцовата си шапка под ъгъл, говорещ за решителност.

– Ще ти кажа, че на всички тях им се иска да се удавим, Дърк. – Той беше на тридесет и три години, тъмнокож, гладко обръснат, с дълбоко разположени очи, тънък нос и дебели издължени бакенбарди. Дрехите му бяха черни, с изключение на зеленото кадифено наметало, бялата риза с набрана дантелена яка и бялата вратовръзка. Копчетата на ризата му и ръкавелите бяха рубинени.

– Милостиви боже, това да не е капитан Глесинг? – попита той, като се мъчеше да разпознае някого на брега.

– Аха – каза Струан. – Сметнах, че ще е уместно той да прочете декларацията за встъпване в собственост.

– Какво каза Лонгстаф, като му го предложи?

– Честна дума, Дърк, няма да е лошо, щом ти си преценил, че е правилно. – Той се ухили. – Доста път извървахме от началото, пусто да остане!

– Ти го направи, Дърк. Всичко бе вече готово, когато аз дойдох.

– Ти си мозъкът, Роб. Аз съм само мускулите.

– Да, тай-пан. Само мускулите – Роб добре знаеше, че доведеният му брат е тай-пан на „Струан и компания“ и че в Азия Дърк Струан е тай-панът. – Чудесен ден за вдигане на знамето, нали?

– Аха.

Роб се загледа в него, след като се бе извърнал назад към брега. Изглеждаше толкова огромен, застанал там, на носа, по-голям от планините и също толкова твърд. „Иска ми се да съм като него“ – помисли Роб.

Роб бе взел участие в контрабанда на опиум само веднъж, скоро след като беше дошъл в Ориента. Корабът им бе атакуван от китайски пирати и Роб бе изпаднал в ужас. Още се срамуваше, макар Струан да беше казал:

– Няма нищо лошо в това, моето момче. Първата битка никога не е успешна.

Но Роб си знаеше, че не е боец. Липсваше му смелост. Той служеше на своя полубрат по други начини – като купуваше чай, коприна и опиум. Като уреждаше заеми и се грижеше за среброто. Като се оправяше с все повече усложняващите се процедури на международната търговия и финанси. Като пазеше брат си и компанията им, и флота и им осигуряваше безопасност. Като продаваше чай в Англия. Като водеше книгите и вършеше всички ония неща, които даваха възможност на една съвременна компания да функционира. „Да, каза си Роб, обаче без Дърк ти си нула.“

Струан оглеждаше мъжете на брега. Голямата лодка бе все още

отдалечена на двеста ярда. Но той ясно можеше да различи лицата. Повечето от тях гледаха към него. Струан вътрешно се усмихна.

„Ами да, – помисли той. – Всички сме тук на този съдбовен ден.“

Флотският офицер капитан Глесинг търпеливо чакаше да открие церемонията по вдигане на знамето. Той бе двадесет и шест годишен капитан на линеен кораб, син на вицеадмирал. Кралският флот бе в кръвта му. Бреговата ивица бързо просветляваше, а далече на изток, на хоризонта, небето бе обрамчено от облаци.

„След няколко дена ще има буря“ – помисли капитан Глесинг, като подуши вятъра. Той отклони поглед от Струан и автоматично провери позицията на своя кораб – една фрегата с двадесет и два топа. Днес бе изключителен ден в неговия живот. Не се случваше често нови земи да бъдат завладявани в името на кралицата, а това, че именно той щеше да има привилегията да прочете декларацията по провъзгласяването, беше благоприятно за кариерата му. Във флота имаше много капитани, по-старши от него. Но той знаеше, че бе избран, защото най-отдавна беше из тези води и неговият кораб „Мермейд“ на Нейно кралско величество бе взел дейно участие в кампанията. „Каква ти кампания, помисли той презрително, по-скоро стълкновение. Можеше да приключи още преди две години, ако на оня глупак Лонгстаф му стискаше. Беше абсолютно сигурно, стига да ми бяха разрешили да докарам фрегатата до портите на Кантон. По дяволите, та аз потопих цяла скапана флота военни корита и прочистих пътя. Можех да бомбардирам Кантон, да пленя онзи езически дявол, вицекраля Линг и да го обеса на кок-рея.“

Глесинг ядосано подритваше камъчетата по брега. „Не че имам нещо против диваците да крадат проклетия опиум. Съвсем правилно е да се иска прекратяване на контрабандата. Това е позор за знамето. Животът на англичани да се откупва от езически копелета! Лонгстаф трябваше да ми разреши да продължа. Ама не. Той смирено се оттегли и евакуира всичките търговски кораби, а после ми подряза крилата. Да му изтекат очите дано! И на оня Струан, който го води за носа!“

„Е, добре, прибави мислено той, и така да е, все пак извади късмет, че си тук. Това е единствената война, която водим в момента. Поне единствената по море. Останалите са просто сблъсъци – отиваме и просто завладяваме езическите индийски щати. Господи! Та те боготворят крави, изгарят вдовиците и се кланят на идоли! Ами сраженията в Афганистан!“ И той усети тръпка на гордост, че е частица от най-великия флот на земята. Слава богу, че се бе родил англичанин!

Внезапно той забеляза приближаването на Брок и с облекчение

видя, че по пътя си той бе спрял от един нисък дебел мъж към трийсетте, без врат, с огромно шкембе, което преливаше над панталона му. Това бе Морли Скинър, собственикът на „Ориентал експрес“, най-значимият от английските вестници в Ориента. Глесинг изчиташе всеки брой. Беше добре списван. „Много е важно да имаме добър вестник, помисли си той. От значение е кампаниите да се отразяват добре, за славата на Англия. Но Спенсър е гаден тип. Както и всички останали. Е, не чак всички. Не и старият Аристотел Куанс.“

Той хвърли поглед към грозничкия дребен мъж, седнал сам на един насип с изглед към брега, на малко столче пред статив, очевидно вгълбен в рисуване. Глесинг цъкна с език, като си припомни славните времена, които бяха имали с художника в Макао.

Освен Куанс Глесинг не харесваше никого от хората на брега, с изключение на Хорацио Синклер. С Хорацио бяха връстници и Глесинг добре го беше опознал през двете години, откакто бе в Ориента. Освен това Хорацио беше помощник на Лонгстаф, негов преводач и секретар – единственият англичанин в Ориента, който свободно можеше да говори и пише на китайски – и се налагаше да работят заедно.

Глесинг обиколи брега с поглед и видя с неудоволствие, че Хорацио се бе спрял долу до прибой и бърбеше с един австриец, Волфганг Маус, човек, когото той – Глесинг – презираше. Преподобният Маус бе другият европейец в Ориента, който пишеше и говореше на китайски. Беше грамаден чернобрад мъж, свещеник отстъпник, преводач на Струан и контрабандист на опиум. В колана му бяха втъкнати пистолети, края на сюртука му бе мокър от росата. Носът му беше зачервен, месест, дългата му, тук-там побеляла коса бе рошава и стърчеше във всички посоки, брадата му бе в безпорядък. Малкото зъби, които му бяха останали, бяха изпочупени и почернели. Само очите му властваха над едрото му лице.

„Пълна противоположност на Хорацио“, помисли Глесинг. Хорацио бе светлокос, крехък и чист като адмирал Нелсън, на когото бе кръстен в чест на битката при Трафалгар, и на чичото, когото бе загубил там. В разговора им се бе включил и един висок, гъвкав евразиец, млад мъж, когото Глесинг познаваше само по външност. Гордън Чен, копелето на Струан.

„По дяволите, помисли Глесинг, как могат англичани да излагат така открито на показ копелетата си със смесена кръв? А този пък се и облякъл като проклетите езичници в дълга роба, а гнусната плитчица виси на гърба му! Пусто да остане! Да не бяха сините му очи и светлата кожа,

никой не би допуснал, че във вените му тече английска кръв. Защо, дяволите го взели, не се подстриже като мъж? Отвратително!“

Глесинг се извърна от тях. Е, смесената кръв не е толкова важна, той не е виновен. Но този гнусен Маус е лоша компания. Лоша за Хорацио, а още повече за сестра му, скъпата Мери. „Ето това е млада дама, която си струва да познаваш! От нея ще излезе добра съпруга, пусто да остане.“

Той забави крачка. За пръв път беше помислил за Мери като за възможна партия. Защо не, запита се той. Познавам я от две години. Тя е розата на Макао. Води безупречно домакинството на Синклер и гледа Хорацио като принц. Кухнята е най-добрата в града и държи слугите както трябва. Свири божествено на клавиборд и пее като ангел, пусто да остане. Тя очевидно ме харесва – защо иначе имам постоянна покана за вечеря, когато с Хорацио сме в Макао. Тъй че защо да не се ожения? Но тя никога не е била в родината. Прекарала е целия си живот сред диваци. Пък и няма и пари. Родителите ѝ са покойници. Но какво от това? Преподобният Синклер се ползваше с уважение из цяла Азия, докато беше жив, а освен това Мери е красавица и е само на двадесет години. Перспективите ми са отлични. Получавам петстотин годишно, а накрая ще наследя имението и земите. Да му се не види, тя може да се окаже точно за мен. Бихме могли да се оженим в английската черква в Макао и да наемем къща, докато изпълня задачата си, а после ще заминем за родината. Когато му дойде времето, ще кажа на Хорацио: „Хорацио, стари друже, имам да ти кажа нещо...“

– Защо е туй забавяне, капитан Глесинг? – Грубият глас на Брок се втурна в бляновете му. – Знамето трябваше да се дигне в осем, а вече мина цял час.

Глесинг бързо се извърна. Той не бе свикнал да се обръщат към него с повелителна интонация лица с чин, по-нисък от вицеадмирал.

– Знамето се вдига, мистър Брок, когато е изпълнено едно от двете условия: или когато Негово превъзходителство е слязъл на брега, или когато бъде подаден сигнал с топовен изстрел от флагмана.

– И кога е това?

– Забелязвам, че още не сте наясно.

– Имате предвид Струан?

– Разбира се. Не е ли той тай-панът на „Ноубъл хаус“? – каза Глесинг нарочно, като знаеше, че думите му ще вбесят Брок. После добави: – Предлагам ви да се запасите с търпение. Вас, търговците, никой не ви е канил на брега.

Брок почервения.

– Добре ще е да правите разлика между търговец и търговец. – Той премести тютюна за дъвчене в бузата си и се изплю на камъните до краката на Глесинг. Няколко капчици слюнка попаднаха на лачените обувки на офицера. – Извинявам се – каза Брок с подигравателно раболепие и отмина.

Лицето на Глесинг замръзна. Ако не беше това извинявам се, щеше да го извика на дуел. Скапан прост кучи син, помисли той, изпълнен с презрение.

– Извинете, гос'ине – доложи полицейският офицер, като изкозирува. – Сигнал от флагмана.

Глесинг обърна поглед и долови усилващия се вятър. Сигналните флагчета съобщаваха: „Всички капитани да се явят на борда в четири часа.“ Снощи Глесинг бе присъствал на неофициалната среща между адмирала и Лонгстаф. Адмиралът бе казал, че контрабандата на опиум е причината за всички беди в Азия.

– Дявол да го вземе, сър – бе избухнал Глесинг. – Те нямат чувство за достойнство. Мислят само за пари. Отменете търговията с опиум и повече няма да имаме проблеми нито с проклетите езичници, нито с отвратителните търговци. Кралският флот ще въведе вашата заповед, пусто да остане!

Съответно и Лонгстаф беше се съгласил. „Предполагам, че днес ще огласят заповедта – помисли Глесинг с едва съдържано задоволство. – Добре. И тъкмо навреме. Чудя се дали тъкмо сега Лонгстаф не е казал на Струан, че заповедта излиза от него.“

Той отново хвърли поглед към голямата лодка, която лениво приближаваше. Глесинг бе омагьосан от Струан. Едновременно му се възхищаваше и го ненавиждаше – този капитан на търговски кораб, който бе кръстосвал всички океани на земята, бе унищожавал хора и компании, бе потапял кораби за славата на „Ноубъл хаус“. „Толкова се различава от Роб – помисли той. – Роб ми харесва.“

Без да иска, Глесинг потрепери. Може би имаше частица истина в думите, прошепвани от моряците на Китайските морета – приказки за това, че Струан тайно се бе продал на дявола и че в замяна Дяволът му е дал власт над света. Как иначе един мъж на неговите години ще изглежда толкова млад и силен, с бели зъби, без нито един паднал косъм, с реакциите на юноша, щом повечето мъже бяха немощни, изхабени и с единия крак в гроба? Естествено, че китайците ще се боят от Струан. Старият зеленоок плъх сатана – така го бяха нарекли те и бяха обявили

награда за главата му. За главите на всички европейци бяха предвидени награди. Но за тай-пана тя беше сто хиляди тaela сребро. Мъртъв. Защо то никои не би могъл да го залови жив.

Глесинг раздражено се опита да раздвижи пръсти в обувките с токи. Краката го боляха. Чувстваше се неудобно в обточената със злато униформа. Пустото му забавяне! По дяволите и островът, и пристанището, и това, че загубиха добри кораби и храбри мъже. Той си спомни думите на баща си: „Проклетите му цивилни! Мислят само за пари и власт. Няма чувство за чест, не. Пази си гърба, сине, там, където цивилните са на власт. И помни, че даже Нелсън е трябвало да бъде нащрек, когато е командвал някой цивилен идиот.“ Как може човек като Лонгстаф да бъде толкова глупав? От добро потекло е, добре възпитан – баща му беше дипломат при испанския двор. Или може би португалския? И защо Струан накара Лонгстаф да прекрати военните действия? Вярно е, че се сдобихме с пристанище, където могат да пуснат котва всички флоти на света. Но нищо друго.

Глесинг огледа корабите в пристанището. „Чайна клауд“, кораб на Струан, с двадесет и два топа на борда. „Уайт Уич“, двадесет и два топа, гордостта на флота на Брок. Американският бриг „Принцесата на Алабама“ на „Купър – Тилмън“, двадесет топа. До един красавци. Е, такава битка си струва, помисли той. Знам, че мога да потопя американеца. Брок? Трудничко, но аз съм по-добър от Брок. Струан?

Глесинг се съсредоточи върху представата за една морска битка със Струан. Изведнъж разбра, че се страхува от него. И този страх породил гняв. Повдигаше му се от преструвката, че и Струан, и Брок, и Купър, и всичките „търговци от Китай“ не са пирати.

В името на бога, закле се той пред себе си, веднага щом заповедта бъде официално оповестена, ще поведе флот, който до един ще ги издуха от тези води.

* * *

Аристотел Куанс седеше мрачно пред полузавършената картина на статива. Беше дребен човечец с побеляваща коса. Облеклото му, към което бе невероятно придиричлив, бе по последна мода: тесни сиви панталони, бели копринени чорапи и черни обувки с фльонги. Сатенена жилетка в перлен цвят и черен вълнен сюртук. Висока яка, вратовръзка и към нея – игла с перла. Полуангличанин, полуирландец той със своите петдесет и осем години бе най-възрастният европейец в Ориента.

Той свали очилата си със златни рамки и започна да ги трие с

девствено чиста кърпичка от френска дантела. Съжалявам, че доживях този ден, помисли си. Проклетият Дърк Струан. „Ако не беше той, нямаше да го има и проклетия Хонконг.“ Той знаеше, че става свидетел на края на една ера. Хонконг ще разори Макао, помисли той. Ще привлече цялата търговия. Всички английски и американски тай-пани ще преместят щабове си тук. Тук ще живеят и тук ще строят. После ще дойдат и всички португалски чиновници. Както и всички китайци, които се препитават покрай западняците и търговията със Запада. Е, добре, аз пък никога няма да живея тук, закле се той. „Ще трябва да идвам тук и да поработвам за пари, но моят дом ще си остане завинаги Макао.“

Макао бе негов дом в продължение на повече от тридесет години. Единствен той от всичките европейци мислеше за Ориента като за родина. Всички други идваха за по няколко години и си отиваха. Оставаха само онези, които умираха тук. Дори и в такъв случай, стига да можеха да си го позволят, те чрез завещание осигуряваха обратния път на телата си към родината.

Радвам се, че ще бъде погребан в Макао, си каза той. Толкова хубави мигове съм имал там. Всички имахме. Но с това е свършено. Чума да отнесе императора на Китай! Какъв глупак – да съсипва структура, тъй умело изградена още преди век. Всичко вървеше толкова добре, мислеше Куанс с горчивина, но сега е свършено. Получихме Хонконг. И сега, когато влиянието на Англия е разпространено на изток и търговците са вкусили от властта, те няма да се задоволят само с Хонконг.

– Е – без да иска, каза той на глас, – императорът ще пожъне това, което е посял.

– Защо сте толкова намръщен, мистър Куанс?

Куанс си сложи очилата. Морли Скинър бе застанал в подножието на насипа.

– Не съм намръщен, млади човече. Тъжен съм. Художниците имат правото, по-точно – задължението да са тъжни.

Той сложи незавършената картина настрана и постави чист лист хартия на статива.

– Съгласен съм, съгласен. – Скинър тромаво се изкатери по насипа. Избелелите му кафяви очи имаха цвета на утайка от стара бира. – Просто исках да узная мнението ви за този забележителен ден. Ще пусна специално издание. Без няколко думи от нашия най-възрастен гражданин броят няма да е пълен.

– Съвсем правилно, мистър Скинър. Бихте могли да напишете: Мистър Аристотел Куанс, нашият изтъкнат художник, бонвиван и

обичан приятел, склони да направи изявление, докато сътворяваше по-редния си шедьовър. – Той смръкна щипка енфие и мощно кихна.

После с кърпичката си отстрани пораженията от енфието от сюртука си и от хартията пред него. – Приятен ден, господине. Вие смущавате безсмъртието.

– Знам как точно се чувствате – каза Скинър с любезно кимване.

– И какво точно чувствате. И аз се чувствам така, когато имам да пиша нещо важно.

Той бавно и тежко си тръгна.

Куанс не се доверяваше на Скинър. Никой не му се доверяваше. Поне не тези, които имаха някаква тайна в миналото си, а всеки тук имаше нещо, което искаше да скрие. Скинър обичаше да възкресява миналото.

Миналото. Куанс се замисли за жена си и потръпна. Гръм и мълния! Как съм могъл да бъда толкова глупав, та да реша, че от едно ирландско чудовище ще излезе добра съпруга? Благодаря на бога, че се завърна в гадното ирландско блато, да не ми разваля гледката. Жените са причината за всичките мъжки несгоди. Е, добре, добави той предпазливо, не всички жени. Не и малката сладка Мария Танг. Най-сочната прасковка, ако изобщо разбирам от тия неща. А ако някой безпогрешно знае какво се получава, като се смеси португалска и китайска кръв, това си ти, умнико. „Дявол го взел, какъв прекрасен живот имах.“

И той осъзна, че макар да бе станал свидетел на завършека на една ера, все пак принадлежеше и на новата. Твореше се нова история и той щеше да следи развитието ѝ и да я запечатва на платното. Нови лица за изобразяване! Нови кораби за рисуване. Нов град за увековечаване. Нови момичета, с които ще флиртува. И нови дупета за щипане.

– Тъжен ли? Никога! – изрева той. – Хващай се за работа, Аристотел, дърто магаре такова!

* * *

Онези от брега, които чуха Куанс, доволно се разсмяха. Той беше много популярен и компанията му се търсеше. Освен това бе свикнал да си говори сам.

– Денят нямаше да е пълен без добрия стар Аристотел – каза Хорацио Синклер с усмивка.

– Да. – Волфганг Маус пощеше въшките в брадата си. – Той е толкова грозен, че може да се нарече хубав.

– Мистър Куанс е велик художник – каза Гордън Чен. –

Следователно е красив.

Маус извъртя туловището си и впери поглед в евразиеца.

– Точната дума е „хубав“, момче. Затова ли те учих толкова години, да не можеш да направиш разлика между „хубав“ и „красив“, хайн? И освен това не е велик художник. Стилът му е превъзходен и ми е приятел, но не владее магията на велик майстор.

– Исках да кажа „красив“ в художествен смисъл, сър.

Хорацио забеляза, че моментна ярост прониза Гордън Чен. Клетият Гордън, помисли си той със съжаление. Нито от едните, нито от другите. Отначало се стремеше да бъде англичанин, а носеше китайска роба и плитчица. Макар всички да знаеха, че е копеле на тай-пана от някоя китайска курва, никой не го признаваше открито – дори баща му.

– Намирам, че картините му са чудесни – каза меко Хорацио. – Както и самият той. Странно как всички го обожават, а пък баща ми го презираше.

– О, баща ти – каза Маус. – Той беше светец. Имаше високи християнски принципи, не като нас, бедните грешници. Нека душата му почива в мир.

„Не, помисли Хорацио. Нека вечно гори в пъкъл.“ Преподобният Синклер бе член на една от първите групи английски мисионери, заселили се на Макао преди повече от тридесет години. Той беше помагал в превода на Библията на китайски и бе учителствал в английското училище, което мисията бе основала. Бе тачен като честен гражданин през целия си живот – освен може би от тай-пана – когато почина преди седем години, бе погребан като свят човек.

Хорацио би могъл да прости на баща си за това, че преждевременно бе вкарал майка му в гроба в името на високите принципи, които му бяха отредили един тесногръд и тираничен подход към живота, фанатизма в преклонението пред един страховит бог, обсебилата го преданост към мисионерското усърдие и дори това, че пребиваше сина си от бой. Но и след толкова време не можеше да му прости, че бе вдигнал ръка на Мери и бе обсипвал с проклетия тай-пана.

Тай-панът бе онзи, който бе открил малката Мери, когато, шестгодишна, тя в ужас бе избягала от дома си. Той я бе успокоил, а после я бе завел у дома при баща ѝ, като го бе предупредил, че ако само още веднъж я докосне с пръст, той ще го смъкне от амвона и ще го преведе, като го шиба с камшик, из улиците на Макао. Оттогава Хорацио обожаваше тай-пана. Побоищата престанаха, но бяха въведени други наказания. Горката Мери.

Щом си помисли за Мери, сърцето му учестено заби и той погледна към флагмана, където бе разположен временният им дом. Той знаеше, че тя ще гледа към брега и че като него брои дните до безопасното им завръщане в Макао. Само на четиридесет мили надолу, на юг, а толкова далеч. Целия си двадесет и шест годишен живот той бе прекарал на Макао, с изключение на няколко години, когато учеше в родината, в Англия. Той мразеше училището както в родината, така и на Макао. Мразеше баща му да му преподава. Отчаяно се стараяше да му угоди, но никога не успяваше. Не като Гордън Чен, който бе първото евразийско момче, допуснато в училището на Макао. Гордън Чен бе блестящ ученик и преподаваният Синклер винаги бе доволен от него. Но Хорацио не му завиждаше: и на Гордън Чен не му се разминаваше, само че от страна на Маус. За всеки удар, получен от баща си, Гордън Чен получаваше от Маус три. Маус също бе мисионер. Преподаваше английски и латински език и история.

Хорацио размърда рамене. Той видя, че Маус и Гордън Чен отново се бяха взрели в голямата лодка, и се запита защо Маус бе толкова суров към младежа в училище, защо изискваше толкова много от него. Може би защото Волфганг мразеше тай-пана. Защото тай-панът бе погледнал в душата му и му бе предложил пари и работата на преводач по време на пътуванията за контрабанда на опиум нагоре по крайбрежието. В замяна Волфганг получи разрешение да разпространява билки и трактати на китайски и да проповядва пред езичниците, когато корабът спреше – но само след като приключеше сделката с опиума. Той предполагаше, че Волфганг се презира за лицемерието си и заради участието си в извършването на такова зло. За това, че бе принуден да се преструва, че целта оправдава средствата, знаейки, че не е така.

Странен човек си ти, Волфганг, помисли той. Спомни си миналогодишното пътуване до остров Чъшан, когато той бе окупиран. С благословията на тай-пана Лонгстаф временно бе назначил Маус за съдия, за да се въведе военно положение и британско правосъдие.

Противно на обичая, на Чъшан се издадоха сурови заповеди, които забраняваха мародерството и плячкосването. За всеки един мародер – бил той китаец, индиец или англичанин – той бе организиран открит, честен съдебен процес и ги беше осъдил до един на обесване, като си служеше с едни и същи думи:

– Гот им химел, прости на този окаян грешник. Обесете го!

Скоро мародерството бе прекратено.

Тъй като Маус бе склонен да разказва спомени надълго и

нашироко, Хорацио беше узнал, че се е женил три пъти, и то все за англичанки. Че първите две бяха умрели от дизентерия, а и сегашната бе доста зле. Че Маус бе научил китайски от езичниците в Сингапур, където е бил пратен като начинаещ мисионер. Че бе прекарал двадесет от четиредесетте си години в Азия, без да се връща в родината. Че сега носеше пистолети, защото човек никога не знае: „Хорацио, кога на някой от дяволските езичници ще му хрумне да те убие или езичници пирати ще се опитат да те оберат.“ Че той считаше всички хора за грешници, но най-вече себе си. И че единствената му цел в живота бе да покръсти езичниците в правата вяра и да направи от Китай християнска страна.

– За какво мислиш? – Един глас се втурна в мислите на Хорацио. Той видя, че Маус го изучава.

– О, за нищо – отвърна бързо той. – Просто... просто бях се замислил.

Маус замечтано почеса брадата си.

– Аз също. Днес е ден за размисъл, хайн? Нищо в Азия вече няма да бъде същото.

– Не. Мисля, че не. Ще се местиш ли от Макао? Ще строиш ли тук?

– Да. Няма да е зле да си имам имот, да имам собствена земя. Далеч от тази папска клоака. На жена ми това ще хареса. Но на мен? Не знам. Аз съм оттам – добави Маус, изпълнен с копнеж, и размаха огромен юмрук към континента.

Хорацио видя, че очите на Маус потъмняха, когато се загледа в Далечината. „Защо Китай е толкова привлекателен?“ – запита се той.

Уморено огледа брега, макар да знаеше, че отговора го няма там. Иска ми се да съм богат. Не колкото тай-пана или Брок. Но достатъчно богат да построя една хубава къща, в която да приемам всички търговци, и да заведа Мери на луксозно пътешествие до родината през Европа.

Харесваше му да бъде преводач и частен секретар на Негово превзходителство, но му трябваша повече пари. Човек трябва да има пари на тоя свят. Мери се нуждае от бални рокли и диаманти. Да. Но дори и сега той се радваше, че не трябва да се бори за насъщния като търговците. Те трябваше да бъдат безжалостни, прекалено безжалостни, а прехраната им бе тъй несигурна. Мнозина, които се имат за богати днес, след месец ще бъдат разорени. Един кораб да загубиш – и си отписан. Дори „Ноубъл хаус“ понякога попадеше под ударите. Техният кораб „Скарлет клауд“ закъсняваше вече месец. Може би пострадалият корпус се кренгира и ремонтира на някой неотбелязан на картата остров, някъде между Китай и Земята на Ван Даймен, отклонен от курса си с две

хиляди мили. Или по-вероятно – на дъното на морето с опиум за половин милион гвинеи в търбуха. А какви неща трябва да вършиш като търговец с чужди или приятели само да оцелееш, а камо ли да забогатееш. Кошмар.

Той забеляза, че Гордън Чен бе втренчил поглед в голямата лодка и се зачуди за какво ли си мислеше. Сигурно е ужасно да си със смесена кръв, помисли той. Допускам, че ако може да се узнае истината, той също мрази тай-пана, макар да се преструва, че е точно обратното. Аз бях...

* * *

Умът на Гордън Чен бе в опиума, който той благославяше. Без опиума нямаше да има Хонконг – а Хонконг, мислеше той, ликувайки, е най-фантастичният шанс да направя пари, който ми се е отварял, и най-невероятният късмет за Китай. Ако нямаше опиум, каза си той, нямаше да има търговия с Китай. Ако нямаше търговия с Китай, тай-панът никога нямаше да спечели пари и да откупи майка ми от бардака и аз нямаше да бъда роден. Опиумът плати къщата в Макао, която баща ми даде на мама преди години. Опиумът плати храната и дрехите ни. Опиумът плати образованието ми, английските и китайските учители, така че днес аз съм най-добре образованият младеж в Ориента.

Той хвърли поглед към Хорацио Синклер, който с гримаса разглеждаше брега. Почувства прилив на завист, че Хорацио бе изпратен да учи в родината. Той никога не е бил в Англия.

Но той потисна завистта. Англия ще дойде по-късно, обеща си щастливо той. След няколко години.

Чен отново се извърна, за да наблюдава голямата лодка. Обожаваше тай-пана. Никога не бе наричал Струан татко и той никога не беше се обръщал към него със сине. Всъщност бе разговарял с него само двадесет или тридесет пъти в живота си. Но се стараше да накара баща си да бъде много горд с него и винаги тайно в мислите си го наричаше татко. Той отново го благослови за това, че бе продал майка му за трета жена на Чен Шенг. Имам страхотен късмет, помисли си той.

Чен Шенг беше компрадор на „Ноубъл хаус“ и бе почти като баща за Гордън Чен. Компадор се нарича китайският агент, който купува и продава от името на чуждестранна компания. Според обичая той добавяше процент върху всеки предмет, който му минеше през ръцете. Това беше личната му печалба. Но тя зависеше от успеха на неговата кантора и той следваше да погасява големи дългове. Така че трябваше да е

много предпазлив и хитър, за да забогатее.

Ах, помисли си Гордън Чен, да си богат като Чен Шенг! Или още по-добре като Джин-куа, чичото на Чен Шенг. Той се усмихна, защото се забавляваше от факта, че китайските имена толкова затрудняват британците. Истинското име на Джин-куа бе Чен-дзъ Джин Арн, но дори тай-панът, който познаваше Чен-дзъ Джин Арн почти от тридесет години, все още не можеше да произнесе името му. Така че преди много години тай-панът му бе дал прякора Джин. Куа пък бе неправилно изговорената дума, която означава господин.

Гордън Чен знаеше, че китайците нямат нищо против прякорите си. Те само ги забавляваха, защото според тях бяха още един белег на липсата на култура у варварите. Той си спомни как преди години, като дете, бе наблюдавал тайно Чен-дзъ Джин Арн и Чен Шенг през една дупчица в градинската стена, докато те двамата пушеха опиум. Той ги бе чул да се смеят заедно над Негово превъзходителство – на това, че мандарините в Кантон бяха назовавали Лонгстаф Височайшия penis, което всъщност бе подигравка с името му. И че китайски йероглифи според кантонския превод на името били използвани в официални писма, адресирани до Лонгстаф в продължение на повече от година – докато Маус не бе обяснил на Лонгстаф и е развалил разкошната шега.

Той крадешком погледна Маус. Уважаваше го за това, че беше безпощаден учител и му бе благодарен за това, че го бе заставил да бъде най-добрия ученик в училището. Но го презираше за това, че е развратен, жесток и мирише лошо.

Гордън Чен бе харесал мисионерското училище, занятията и положението, че е един от тях. Но един ден бе открил, че е различен от другите деца. Пред тях Маус му бе обяснил какво означават думите копеле, незаконен и смесена кръв. Гордън Чен бе избягал ужасен вкъщи. Тогава за първи път като че ли видя майка си и я презря, че е китайка.

Тогава, облян в сълзи, бе научил от нея, че е хубаво да си наполовина китаец, защото китайците са най-чистата раса на земята. И беше узнал, че тай-панът му е баща.

– Но защо тогава живеем тук? И защо Чен Шенг ни е татко?

– Варварите имат само по една жена и не се женят за китайки, сине – обясни Кай-сунг.

– Защо?

– Такъв им е обичаят. Колкото и да е глупав. Но те са си такива.

– Мразя тай-пана! Мразя го! Мразя го! – бе избухнал той.

Майка му жестоко го удари през лицето. Досега никога не беше му

вдигала ръка.

– Падни на колене и моли за прошка! – изкрещя гневно тя. – Тай-панът е твоят баща. Той ти е дал живот. Той е твоят бог. Купи ме за себе си, а след това ме благослови, като ме продаде на Чен Шенг за съпруга. Защо му е на Чен Шенг да си взима жена с двегодишен син, при това със смесена кръв, за съпруга, когато може да си купи хиляда девиси, ако такова не бе желанието на тай-пана? Защо тай-панът ще ни дарява имущество, ако не ни обича? Защо наемът да пристига за мен, а не за Чен Шенг, ако тай-панът не бе заповядал?

Защо Чен Шенг ще се отнася толкова добре към мен, макар че съм стара, ако не заради постоянната благосклонност на тай-пана? Защо му е на Чен Шенг да се отнася към тебе като към син, неблагодарен глупако, ако не заради тай-пана? Върви в храма, кланяй се до земи и моли за прошка. Тай-панът ти даде живот. Така че го обичай, почитай и благославяй, както правя аз. И ако още веднъж повториш тези думи, ще ти обърна гръб завинаги!

Гордън Чен се усмихна вътрешно. Колко права беше мама и какъв несправедлив глупак бях аз! Но не чак толкова глупав, колкото мандарините и проклетия император, който се опитва да прекрати продажбите на опиум. Всеки глупак знае, че без него няма сребро за чай и коприна.

Веднъж бе запитал майка си как се добива опиум, но тя не знаеше, както и никой в къщата. На следващия ден бе попитал Маус, който му беше отвърнал, че опиумът е сокът – сълзите – на узрял маков плодник.

– Този, който събира опиум, прави деликатен разрез в плодника и оттам капва сълза бяла течност, хайн? За няколко часа сълзата се втвърдява и променя цвета си от бял в тъмнокафяв. После изгребва сълзата, намазва я и прави нов деликатен разрез. Сълзите се събират на едно място и от тях се прави топка – стандартното тегло е десет паунда. Най-хубавият опиум идва от Бенгал в Британска Индия, хайн! Или от Малуа. Къде е Малуа, момче?

– Португалска Индия, сър!

– Беше португалска, но сега е на Остиндийската компания. Завзеха я, за да присвоят изцяло световния монопол върху опиума и това съсипе португалските търговци тук, на Макао. Правиш твърде много грешки, момче, така че ще си получиш боя, хайн?

Гордън Чен си спомни колко бе мразил опиума тогава. Но сега го благославяше. И благодари на своя „джос“ за баща си и за Хонконг. Хонконг щеше да го направи богат. Много богат.

– Състояния ще бъдат трупани тук – каза той на Хорацио.

– Някои от търговците ще забогатеят – отвърна Хорацио разсеяно, като гледаше към приближаващата се лодка. – Малцина. Търговията е страшно ненадежден занаят.

– Винаги мислиш за пари, нали, Гордън? – Гласът на Маус бе груб. – По-добре помисли за безсмъртната си душа и спасението, момче. Парите не са най-важното.

– Разбира се, сър. – Гордън Чен успя да прикрие, че хорската глупост го забавлява.

– Тай-панът прилича на могъщ принц, дошъл да предяви правата върху кралството си – каза Хорацио почти на себе си.

Маус погледна назад към Струан.

– А не е ли?

Голямата лодка бе вече в крайбрежните вълни.

– Греблата вън! – изкомандва боцманът и моряците от екипажа вдигнаха греблата, прескочиха борда и грациозно изтеглиха лодката през приборя.

Струан се поколеба. После скочи от носа. В мига, когато ботушите му докоснаха брега, той разбра, че този остров ще бъде неговата гибел.

– Милостиви боже!

Роб бе до него и забеляза внезапната му бледност.

– Какво има, Дърк?

– Нищо. – Струан се насили да се усмихне. – Нищо, моето момче.

Той забърса морските пръски от челото си и закричи нагоре към пилона. „В името Божие, помисли той, отне ми години усилия и планове да те завладея, Острове, и сега няма да ти се дам, пусто да остане.“

Роб наблюдаваше как едва накуцва. Трябва да е стъпалото, помисли си той. Замисли се каква ли може да е болката в половин стъпало.

Беше се случило по време на единственото пътуване с цел контрабанда, в което Роб бе взел участие. Докато спасяваше живота на Роб, който стоеше безпомощен и парализиран от страх, Струан бе нападнал от пиратите. Един мускетен изстрел бе отнесъл външната част на глезена му и два пръста. Когато атаката бе отбита, корабният лекар бе обгорил раните и бе излял разтопена смола върху тях. Роб още можеше да усети тежкия мирис на горяща плът. Ако не бях аз, помисли той, това никога нямаше да се случи.

Той последва Струан по брега, разяждан от омерзение към самия себе си.

– Добро утро, господа – поздрави Струан, като се присъедини към група търговци недалеч от пилоната. – Прекрасна сутрин, пусто да остане!

– Студено е, Дърк – каза Брок. – И е точно в стила ти да си толкова точен.

– Даже съм подранил. Негово превъзходителство още не е дошъл и топовете още не са сигнализирали.

– Аха, закъсна с час и половина и се обзалагам, че всичко туй е уредено между тебе и она бъзлив лакей.

– Ще ви бъда благодарен, мистър Брок, да не говорите за Негово превъзходителство по този начин – изсъска капитан Глесинг.

– И аз ще ви бъда благодарен да си държите езика зад зъбите. Аз не служа във флота под вашето командване. – Брок умело плю. – По-добре си мислете за битката, която минава без вашето участие.

Ръката на Глесинг се напрегна върху меча.

– Никога не съм си мислил, че ще доживея деня, в който кралският флот ще бъде принуден да защитава контрабандисти и пирати. Ето това сте вие – той погледна косо към Струан. – Всичките до един.

Настъпи внезапна тишина и Струан се изсмя.

– Негово превъзходителство май не е на вашето мнение.

– Съществуват закони, издадени от Парламента, за бога. Закон корабоплаването. Един от членовете му гласи: „Всеки кораб, въоръжен без специално разрешение, може да бъде заловен от флота на която и да е страна.“ Вашата флота притежава ли такова разрешение?

– Има много пирати из тия води, капитан Глесинг. Както разбирате – каза Струан с лекота, – ние имаме оръжие, колкото да се защитаваме. Ни повече, ни по-малко.

– Опиумът е забранен от закона. Колко точно хиляди сандъка с опиум сте вкарали в Китай нагоре по крайбрежието в разрез със законите на страната и на човечеството? Три хиляди? Двадесет хиляди?

– Това, което правим тук, е добре известно на всички съдебни органи в Англия.

– Вашата търговия е позор за знамето.

– По-добре благодарете богу за тази търговия, че без нея Англия няма да има нито чай, нито коприна, а ще тъне в мизерия, която ще я съсипе.

– Тука си прав, Дърк – рече Брок. После отново се обърна към Глесинг: – По-добре си набийте в главата, че без търговци като нас няма да има ни Британска империя, ни данъци, с които да се купуват бойни кораби и барут – той огледа изрядната униформа на Глесинг, белите до коленете панталони, белите чорапи, обувките с токи и кривнатата шапка. – И няма да има мангизи за големите заплати, дето ги дават на

капитаните!

Пехотинците се намръщиха. Няколко моряци се засмяха, но много предпазливо.

– По-добре благодарете на бога за Кралския флот, пусто да остане! Без него въобще нямаше да има къде да се търгува.

От флагмана се разнесе сигнален изстрел. Глесинг рязко се отправи към пилона.

– За почест!

Той извади декларацията. Над тълпата се възцари тишина. Тогава, като изчака гневът му да се поуталожил, той започна да чете:

„По заповед на Негово превъзходителство почитаемия Уилям Лонгстаф, капитан – интендант на търговията с Китай на Нейно британско величество кралица Виктория. В съответствие с документа, известен като Договора от Чуенпай, подписан на двадесети януари настоящата година от Негово превъзходителство – от името на правителството на Нейно величество, и Негово превъзходителство Тай-сен, пълномощник на Негово величество Тао Куанг, император на Китай, аз, капитан Глесинг от Кралския флот, с настоящото обявявам, че встъпвам в собственост на този остров, Хонконг, от името на Нейно британско величество, нейните наследници и правоприменици, за неограничен срок, без условия и уговорки, на този ден, 26.01.1841 година. Земята на този остров вече е английска земя. Боже, пази кралицата!“

Британското знаме гордо се развя на върха на пилона, почетният караул от пехотинци даде залп. Оръдията по всички кораби изреваха и вятърът се насити с миризмата на барут. Тези, които бяха на брега, извикаха три пъти „да живее!“ за кралицата.

Свърши се, помисли Струан. Успяхме. Сега вече можем да поставим новото начало. Той се отдели от групата и се запъти надолу към прибова. За първи път обърна гръб на острова и се загледа в огромното естествено пристанище отвъд – към континентален Китай, отдалечен на хиляди ярда.

Полуостровът бе равнинен, с девет полегати хълма и се подаваше напред в пристанището, което го обграждаше. Наричаше се Ка-улунг – търговците го произнасяха Каулуун – Деветте дракона. А на север се простираше необятната и непозната шир на Китай.

Струан бе чел всички книги за Китай, които някога са били писани.

Те бяха от трима европейци, стигнали до тази страна и успели да се завърнат. Марко Поло преди приблизително шест века и двама католически свещеници, които били допуснати до Пекин преди около двеста години. Книгите не казаха почти нищо.

В продължение на двеста години никакви европейци не бяха допускани в Китай. Веднъж – без разрешение – Струан се бе промъкнал на около миля във вътрешността откъм брега близо до Суотоу, докато продаваше опиум, но китайците бяха враждебно настроени, а той беше сам с най-добрия си приятел. Но не враждебността ги накара да се върнат, а неизброимото количество хора и необятността на земята им.

„Господи, помисли той. Та ние не знаем нищо за най-древната и най-гъсто населена страна на земята. Какво ли има във вътрешността?“

– Лонгстаф ще слиза ли на брега? – попита Роб, като се приближи до него.

– Не, момчето ми. Негово превъзходителство си има по-важна работа.

– Каква?

– Ами да чете и пише депеши. И частни тайни уговорки с адмирала.

– За какво?

– За поставяне на търговията с опиум извън закона.

Роб се изсмя.

– Не се шегувам. Заради това искаше да се срещнем, както и адмиралът. Искаше да го посъветвам дали да издаде заповедта. Адмиралът каза, че флотът няма да има трудности по провеждането ѝ.

– Божичко! Лонгстаф да не е мръднал?

– Не. Просто си е тъп. – Струан запали една от пурите си с обрязан край. – Казах му да огласи заповедта в четири часа.

– Това е лудост! – избухна Роб.

– Много е умно даже. Флотът няма да се занимава със заповедта в продължение на седмица, за да се даде възможност на търговците в Китай да се разпоредят със запасите си.

– Но какво ще правим тогава? Без опиума сме загубени. Свършено е с търговията в Китай! Свършено!

– С колко пари в брой разполагаме, Роб?

Роб се огледа наоколо, за да се увери, че наблизко няма никой, и понижи глас:

– Имаме слитъците сребро в Шотландия. Един милион и сто хиляди лири стерлинги в нашата банка в Англия. Около сто хиляди в слитъци тук. Имаме двеста хиляди гвинеи в опиум на „Скарлет клауд“ при

сегашните пазарни цени. Има...

– Отпиши Скарлет клауд, момчето ми. С него е свършено.

– Все още има някаква надежда, Дърк. Да му дадем още един месец. Имаме опиум за около сто хиляди гвинеи по корабите. Дължим деветстотин хиляди по сметки, изплатими при предявяване.

– Колко ще ни струва поддръжката през следващите шест месеца?

– Сто хиляди гвинеи ще стигнат за корабите, заплатите и рушвети.

Струан се замисли за миг.

– Утре сред търговците вече ще има паника. Никой от тях – освен може би Брок – няма да успее да пласира опиума си за една седмица. Ти по-добре откарай всичкия ни опиум нагоре по крайбрежието днес следобед. Мисля, че...

– Лонгстаф ще трябва да отмени заповедта – каза Роб с растящо безпокойство. – Длъжен е. Ще разори хазната и...

– Няма ли да ме изслушаш? Щом настъпи паника, вземи всеки таел, който имаме, вземи назаем всичко, което ти дадат, и купувай опиум. Ще можеш да купуваш при десет цента за долар.

– Ние не можем да се отървем от нашия за една седмица, та камо ли от повече.

Струан изтръска пепелта от пурата си.

– Един ден преди заповедта да влезе в сила, Лонгстаф ще я отмени.

– Не разбирам.

– Трябва да си спасява престижа, Роб. След като адмиралът си отиде, обясних на Лонгстаф, че забраната на търговията с опиум ще съсипе цялата търговия. Господи, още колко пъти ще трябва да обяснявам? После наблегнах, че не може да отмени заповедта, без да се изложи, и че трябва някак си да накара адмирала, който е умен, но нищо не разбира от търговия, да го направи. Единственото разрешение би било да пусне заповедта, а после, за да спаси престижа на адмирала и службата му – и своята собствена, – да я отмени. Обещах, междувременно да обясня на адмирала същината на тази търговия. Освен това заповедта ще хареса на китайците и ще ги постави в неизгодно положение. След три дни пак ще има среща с Тай-сен. Лонгстаф се съгласи безусловно и ме помоли да не разгласявам нещата.

Лицето на Роб светна.

– О, тай-пан, ти си мъж на мъжете! Но какво ни гарантира, че Лонгстаф ще отмени заповедта?

В джоба на Струан се намираща подписана декларация. Датата бе с шест дена напред и отменяше заповедта. „Ето, Дърк, вземи я сега, че

после може и да забравя. По дяволите! Нали разбираш, това ровене в документите е истински кошмар. Но по-добре мълчи, докато дойде времето.“

– Ти не би ли отменил такава глупава заповед, Роб?

– Да, разбира се – на Роб му се искаше да прегърне брат си. – Ако имаме шест дена и никой друг не разбере, ще натрупаме състояние.

– Аха.

Струан остави погледа му да се рее над пристанището. Той го бе открил преди повече от двадесет години. Периферията на един тайфун го бе застигнала далеч в открито море и макар че бе подготвен за бури, той не успя да се измъкне и неумолимо се носеше към континента. Корабът му летеше, гонен от вятъра, без платна, към континента, едва преодолявайки вълните, а дневното небе и хоризонтът чезнеха под пелената от вода, която господарите ветрове изтръгваха от океана и запращаха срещу тях. После, вече близо до брега, котвите предназначени за бурно време, бяха пуснати в чудовищно разбуненото море, но Струан знаеше, че корабът е загубен. Морето понесе кораба и го заподхвърля към брега. Като по чудо вятърът промени курса му с частица от градуса и го отнесе покрай скалите право в един тесен, необозначен на картата пролив, широк не повече от триста ярда, образуван от източната част на Хонконг и материка – право в пристанището отсреща. В безопасни води.

Тайфунът бе унищожил по-голямата част от търговския флот на Макао и бе потопил десетки хиляди джонки както в горната, така и в долната част на крайбрежието. Но Струан и джонките, приютени в Хонконг, спокойно понесоха игрите на времето. Когато бурята утихна, Струан обиколи острова с кораба си и го картографира. Бе запазил сведенията в ума си и тайно бе почнал да съставя план.

И сега, когато си наш, мога да вървя, помисли той с нарастващо възмущение. Чакаше го Парламентът.

От години Струан знаеше, че единственият начин да защити „Нобъл хаус“ и новата колония минава през Лондон. Истинското седалище на властта на този свят бе Парламентът. Като член на Парламента, закриян от силата на огромното състояние, предоставено от „Нобъл хаус“, той щеше да прави външната политика за Азия и щеше да бъде шеф на Лонгстаф. Така де.

Няколко хиляди лири ще те вкарат в Парламента, каза си той. Повеќе няма да действаш чрез други. Сега ще можеш да го направиш сам. Да, наистина най-сетне, млади момко! Само няколко години и – благодарник. После – в кабинета. И накрая, най-накрая, о, Господи! – ще

определям политиката за колониите и Азия и „Ноубъл хаус“ ще пребъде през времето!

Роб го наблюдаваше. Той осъзнаваше, че е забравен, но нямаше нищо против. Обичаше да наблюдава брат си, когато мислите му го отнасяха надалеч. Когато лицето на тай-пана омекна, а очите му загубиха обичайната си хладна зеленина, когато въображението му го носеше на крилата на мечтите, които, той добре разбираше, никога не би могъл да сподели, Роб го почувства много близък. Беше в безопасност.

Струан наруши мълчанието:

– След шест месеца ти ще бъдеш тай-панът.

Стомахът на Роб се преобърна. Паника го обзе.

– Не. Не съм готов.

– Готов си. Само в Парламента мога да защита нас и Хонконг.

– Да – каза Роб. После добави, като се опитваше да овладее гласа си. – Но бяхме го мислили за след известно време – да речем, година – две. Тук има още много да се направи.

– Ти можеш да го направиш.

– Не.

– Можеш. А и не бива да се съмняваме в Сара, Роб.

Роб погледна към „Рестинг клауд“, техния базов кораб, където временно живееха жена му и децата му. Той знаеше, че Сара е по-амбициозна от него.

– Не го искам още. Има време.

Струан се замисли за времето. Не съжаляваше за годините, прекарани в Ориента, далеч от дома. Далеч от жена му Роналда и децата Кълъм, Йън, Личи и Уинифред. Той би искал да са заедно, но Роналда мразеше Ориента. Бяха се оженили в Шотландия, когато той бе на двадесет, а Роналда на шестнадесет години, и незабавно се бяха отправили към Макао. Първото им дете – момче – бе умряло при раждането, а когато на следващата година се роди синът им Кълъм, той също се оказа болнав. Така че Струан изпрати семейството си в родината. На всеки три – четири години ги навестваше. Месец – два бяха заедно в Глазгоу. После се завръщаше в Ориента, защото имаше много за довършване и „Ноубъл хаус“ трябваше да се доизгради.

Не съжалявам нито за миг, каза си той. Нито за миг. Мъжът трябва да си премери силите със света и да види дали го бива. Но това ли е целта на живота? И все пак, макар че Роналда е толкова сладка и съм луд по децата си, мисля, че мъжът трябва да следва дълга си. За това ли се раждаме? Какво ли щеше да стане, ако собственикът на земите на клана

Струан не бе обсебил всичко, не бе оградил земите – не беше ни изхвърлил – нас, роднините му! Нас, които от поколения бяхме обработвали тези земи. Може би даже сякаш да съм доволен, че съм шотландски фермер, какъвто беше и баща ми. Но не, той съсипа клана, изпрати ни в бордеите на Глазгоу и взе цялата земя за себе си, за да стане граф Струан. И тъй като почти умирахме от глад, аз отидох в морето и „джос“ ни спаси. Сега семейството ни се оправя. Всички до един. Защото избрах морето. И защото „Нобъл хаус“ трябваше да съществува.

Много бързо Струан бе научил, че парите са сила. И той щеше да употреби силата си да разори графа на Струан и да откупи част от земите на клана. Не съжаляваше за нищо в живота си. Бе открил Китай и Китай му даде онова, което родината никога не успя. Не само богатство – богатството като самоцел е непристойно. Но друго бе богатство и цел за осъществяване, на която то да помага. Той имаше дълг към Китай.

Разбираше, че макар да отидеше в родината, да станеше член на Парламента и министър на кабинета, да разореше графа и да закрепеше здраво Хонконг – този бисер в короната на Британия, – той щеше да се върне. Защото истинската му цел – тайна за всички останали, почти тайна и за самия него през по-голямата част от времето – щеше да отнеме години, докато се осъществи.

„Времето никога не стига.“ Той погледна към извисяващата се планина. Ще я наречем Върха, помисли си той отнесено и отново усети същото внезапно чувство, че островът го мрази и иска той да умре. Той почти можеше да усети омразата да се съгъстява около него и се запита, объркан и смутен, защо?

– След шест месеца ти ще управляваш „Нобъл хаус“ – повтори той, този път категорично.

– Не мога. Няма да мога сам.

– Един тай-пан винаги е сам. Това му е и хубавото, и лошото. – Над рамото на Роб той видя, че боцманът приближава. – Кажете, мистър Макей?

– Моля за извинение, сър. Да почваме ли? – Макей беше нисък, набит мъж, с коса, оплетена на тънка миша плитчица.

– Да. И двойна дажба на всички помощници. Наредете нещата, както се уговорихме.

– Веднага, веднага, сър. – Макей бързо се отдалечи. Струан отново се обърна към Роб и Роб усещаше само, че необикновените зелени очи като че ли изливат светлина върху него.

– Към края на годината ще пратя Кълъм. Тогава ще е завършил

университета. Йън и Личи ще постъпят във флота, а после и те ще дойдат. Дотогава твоето момче Роди ще е достатъчно израсло. Слава богу, имаме достатъчно синове да ни заместят. Избери си един от тях, който ще те смени. Тай-панът винаги трябва да избира кой ще го наследи и кога. – После решително обърна гръб на континентален Китай и отсече: – Шест месеца!

Роб го наблюдаваше, докато се отдалечи, с внезапна омраза – към него, към себе си, към острова. Знаеше, че ще се провали като тай-пан.

* * *

– Ще пийнете ли с нас, господа? – беше се обърнал Струан към група търговци. – Един тост за нашия нов дом? Има бренди, ром, бира, бяло сухо испанско вино, уиски и шампанско. – Той посочи към голямата си лодка, откъдето хората му разтоварваха бъчонки и подреждаха маси. Други залитаха под огромни количества студено печено месо: пилета и свински бутове, двадесет прасенца сукалчета и половин теле, а също и множество хлябове, студени пайове с осолено свинско, купи със студено зеле, приготвено с тлъсти резени шунка, и гроздове банани от Кантон, и пайове с консервирани плодове, и чаши от фино стъкло, оловни халби и дори качета с лед – за бутилките шампанско, които гемии и клипери бяха докарали от север.

– Всеки, който е гладен, ще намери нещо по вкуса си.

Разнесоха се възгласи на одобрение и търговците започнаха да се разполагат около масите. Когато всеки имаше чаша или халба в ръка, Струан вдигна своята:

– Тост, господа!

– Ще пия с вас, но не за тая скапана скала. Ще пия за вашата гибел – каза Брок, като вдигна халба с ейл. – Пък после, като размисля, може да пийна и за мизерната ви скала. И даже ще я кръстя Прищявката на Струан.

– Да, островът действително е малък – отговори Струан.

– Но е достатъчно голям за Струан, хората му и за останалите търговци в Китай. Но дали е достатъчно голям за Струан и Брок едновременно – това вече е друг въпрос.

– Ще ти кажа нещо умно, Дърк, стари друже: целият Китай да върви по дяволите! – Брок пресуши халбата си и я прати към вътрешността на острова. После надменно се отправи към своята лодка. Неколцина от търговците го последваха.

– Честна дума, отвратителни обноски – каза Куанс. После извика

сред разразилия се смях: – Хайде, тай-пан, тостът! Мистър Куанс чувства безсмъртна жажда! Нека направим историята!

– Извинете ме, мистър Струан – каза Хорацио Синклер. – Няма ли да е по-добре преди тоста да изразим благодарността си на Господа за милостите, с които ни обсипа днес?

– Разбира се, млади момко. Глупаво е от моя страна да забравя. Ще прочетеш ли молитвата?

– Преподобният Маус е тук, сър.

Струан се поколеба, хванат натясно. Погледът му изучаваше младия мъж, като одобряваше тънкия хумор, който се таеше в куршуменосивите му очи. После каза високо:

– Къде сте, отче Маус? Да се помолим.

Маус се извисяваше над търговците. Той колебливо се раздвижи до масата, постави на нея празната си чаша, като си даваше вид, че винаги е била празна. Мъжете свалиха шапки и зачакаха гологлави на студения вятър.

Брегът утихна. Струан погледна нагоре, към подножието на хълмовете, където се намираще една могила. Там щеше да бъде черквата. Във въображението си той можеше да съзре и черквата, и града с кейовете, складовете, къщите и градините. Голямата къща, където тай-панът щеше да дава приеми поколения наред. Домовете на служителите на компанията и техните семейства. И на любовниците им. Той се сети за сегашната си любовница Чънг-Джен Мей-мей. Бе купил Мей-мей преди пет години, когато тя бе на петнадесет и бе още недокосвана.

Айейа, си каза щастливо той, като използва един от нейните изрази на кантонски диалект, който предаваше удоволствие или гняв, или неудоволствие, щастие или безпомощност в зависимост от тона, с който биваше изречен. Ако имаше жени тигрици, това бе тя.

– Мили боже на яростните ветрове и прибойа и на красотата на любовта, боже на големите кораби и на Полярната звезда, и на красотата на дома. Господ и Отец на детето Христос, сведи поглед към нас и ни съжали! – Със затворени очи Маус издигна нагоре ръце. Гласът му бе дълбок и силата на копнежа му ги завладя. – Ние сме синове на човеци и нашите бащи се тревожат за нас, както ти се тревожиш за благословения Твой син Исус Христос. Светците ги разпъват на земята, а грешниците се множат. Ние се любуваме на красотата на цветето, но не Те съзираме. Мерим сили с господарите ветрове, а не Те разпознаваме. Браздим необятните океани, а не Те чувстваме. Жънем земните плодове, а не Те докосваме. Ядем и пием, а пак не Те вкуσαμε. Ти си всичките тези неща,

взети заедно, и много повече. Ти си Бог, а ние сме люде... – Той прекъсна, лицето му се сгърчи, докато се бореше с агонизиращата си душа. – О, Господи, прости греховете ми. Нека изкупя слабостта си, като покърстя езичниците. Нека бъде мъченик за Твоето свято дело. Направи от това, което съм, онова, което бях...

Но Волфганг Маус знаеше, че няма връщане назад, че в мига, когато започна да служи на Струан, благодатта го беше напуснала и желанията на плътта го бяха обсебили. Може би, о, Господи, това, което извърших, бе правилно. Нямахме друг път, който да ме доведе в Китай.

Той отвори очи и безпомощно се огледа наоколо.

– Съжалявам. Простете ми. Не мога да намеря думите. Чувствам ги – велики слова, които биха ви накарали да Го познаете така, както някога Го познавах аз – но вече не мога да изрека словата. Простете ми. О, Господи, благослови този остров! Амин.

Струан взе една голяма чаша уиски и я подаде на Маус.

– Мисля, че го каза много добре! А сега тост, господа. За кралицата!

Те пиха и когато чашите бяха пресушени, Струан нареди да ги изпълнят отново.

– С ваше позволение, капитан Глесинг, бих искал да предложа по глътка на хората ви. И на вас, разбира се. Тост за най-новата придобивка на кралицата. Днес вие влязохте в историята – извика той към търговците. – Да почетем и капитана. Хайде да наречем този бряг Глесинг пойнт.

Отекна вик на одобрение.

– Назоваването на острови или части от тях е в пълномощия – на старшия офицер – каза Глесинг.

– Ще спомена това пред Негово превъзходителство.

Глесинг отривисто кимна и нареди на полицейския офицер:

– По една дажба на моряците от името на „Струан и компания“. На пехотинците – не. Свободно!

Въпреки гнева си към Струан, Глесинг не можеше да не се опива от усещането, че името му ще се помни, докато на Хонконг съществува колония. Защото Струан никога не говореше на вятъра.

Пиха за Хонконг, извикаха три пъти ура. После Струан кимна на гайдаря и мелодията на клана Струан се разля над брега.

Роб не пиеше нищо. Струан отпиваше от чаша с бренди и се разхождаше из тълпата, като се спираше при онези, които желаеше да поздрави, и кимаше на останалите.

– Нищо ли не пишеш, Гордън?

– Не, благодаря ви, мистър Струан. – Гордън Чен се поклони по китайския обичай, много горд, че е бил забелязан.

– Как вървят нещата при теб?

– Много добре, благодаря ви, сър.

От момчето е станало хубав млад мъж, помисли Струан. На колко ли беше сега? На деветнадесет. Как лети времето.

Той с обич си спомни Кай-сунг, майката на момчето. Тя беше първата му любовница. И най-красивата. Айейа, на колко много неща те научи тя.

– Как е майка ти? – поинтересува се той.

– Много добре. – Гордън Чен се усмихна. – Тя би желала да знаете, че се моли за вашето благополучие. Всеки месец пали ароматни пръчици в храма във ваша чест.

Струан се зачуди как ли изглеждаше тя сега. Не беше я виждал от седемнадесет години. Но той ясно си спомняше лицето ѝ.

– Изпрати ѝ най-добрите ми пожелания.

– Оказвате ѝ твърде голяма чест, мистър Струан.

– Чен Шенг ми е казал, че работиш усърдно и си му много полезен.

– Той е прекалено великодушен към мен, сър.

Чен Шенг никога не би бил великодушен към някой, който просто си изкарва хляба. Чен Шенг е стар разбойник, помисли Струан, но без него сме загубени, пусто да остане.

– Добре – каза Струан. – Не би могъл да намериш по-добър наставник от Чен Шенг. През следващите шест месеца ще има доста работа. Много сделки ще бъдат сключени.

– Надявам се да бъда полезен на „Ноубъл хаус“, сър.

Струан усети, че синът му си има нещо наум, но само кимна любезно и отмина, като знаеше, че Гордън ще намери начин да го уведоми, когато му дойдеше времето.

Гордън Чен се поклони и след миг се отправи надолу към една от масите и възпитано зачака отзад да се освободи място за него, като усещаше погледите, но не им обръщаше внимание. Знаеше, че докато Струан беше тай-панът, той самият бе в безопасност.

Търговците и моряците по брега разкъсваха пилетата и прасенцата сукалчета с ръце и се тъпчеха с месо, като мазнината се стичаше по брадичките им. Какво сборище на варвари, помисли Гордън Чен и благодари на своя джос, че е бил възпитаван като китаец, а не като европеец.

Да, каза си той, имах огромен късмет. Късметът му бе довел тайния

учител китаец преди няколко години. Той не бе казал на никого за учителя, дори на майка си. От този човек той бе научил, че не всичко, на което учеха преподавателите Синклер и Маус, задължително е вярно. Той бе научил за Буда, за Китай и за миналото на страната. И как да върне дълга си за дара на живота си и да го използва за славата на родината си. Тогава, миналата година, учителят го бе въвел в най-мощната, най-потайната, най-военизираната от тайните китайски организации – Хунг Мун Тонг, която бе обхванала цял Китай и членовете на която бяха обвързани с най-светите клетви на кръвното братство да свалят омразните Манчу, чуждите Чинг – управляващата династия в Китай.

В продължение на два века под различна маскировка, под различни имена организацията бе предизвиквала бунтове. Из цялата китайска империя – от Тибет до Формоса, от Монголия до Индокитай – бяха избухвали въстания. Където имаше глад, тормоз или недоволство, Хунг Мун организираше селяните срещу Чинг и техните мандарини. Всичките въстания бяха неуспешни и Чинг зверски ги потушаваше. Но организацията бе оцеляла. Гордън Чен бе поласкан, че той, само наполовина китаец, бе сметен за достоен да бъде хунг мун. Смърт на Чинг! Той благославяше съдбата си, че се бе родил в този момент от историята в тази част на Китай, от този баща, защото знаеше, че почти бе назрял мигът цял Китай да се вдигне. И той благослови тай-пана, че бе предоставил на Хунг Мун един безценен бисер – Хонконг. Най-сетне организацията разполагаше с база, защитена от постоянните гонения на мандарините. Хонконг щеше да бъде под контрола на варварите и той знаеше, че тук, на този малък остров, организацията ще процъфти. От Хонконг тайно и в безопасност те щяха да проучват континента и да не дават покой на Чинг до настъпването на Деня. И ако имам късмет, помисли си той, „джос“ ще ми помогне да се възползвам от могъществото на „Ноубъл хаус“ за тази цел.

– Разкарай се, мръсен дивако!

Гордън Чен стреснато вдигна поглед. Един дребен, но як, набит моряк се бе втренчил в него. Той държеше бутче от прасенце сукалче и го разкъсваше със счупените си зъби.

– Разкарай се или ще усуча плитчицата ти около гнусния ти врат!

Боцманът Макей си пробви път до тях и избута моряка настрани:

– Дръж си езика, Рамзи, долен кучи сине! – каза той. – Той не искаше да ви обиди, мистър Чен.

– Да. Благодаря ви, мистър Макей.

– Искате ли да хапнете нещо? – Макей набоде едно пиле на ножа и

му го предложи. Гордън Чен внимателно отчупи крайчето на пилешкото крилце, отвратен от варварските обноски на Макей.

– Благодаря ви.

– Това ли е всичко?

– Да. Това е най-вкусната част от пилето. – Чен се поклони. – Още веднъж ви благодаря.

Той се отдалечи. Макей отиде при моряка.

– Всичко наред ли е, друже?

– Трябваше да ти изтръгна педалската душица. Той да не ти е китайската ти курва, а, Макей?

– Я по-кратко, момче. Тоя китаец трябва да бъде оставен на мра. Ако искаш да се заяждаш с някое езическо копеле, има достатъчно други. Но не и тоя, пусто да остане. Тоя е копелето на тай-пана, ако искаш да знаеш.

– Тогава що не си тури някакъв знак или не си отреже гадната коса? – Рамзи понижи глас и погледът му стана похотлив. – Чувал съм да разправят, че са различно устроени – китайките де. П... им е различна.

– Не знам, никога не съм се доближавал до тия боклуци. Имаме си достатъчно от нашите в Макао.

* * *

Струан наблюдаваше един сампан, закотвен недалеч от брега. Беше малка лодка с уютна каюта, изградена от тънки рокозки от тъкан ротанг, опънати върху бамбукови обръчи. Рибарят и семейството му бяха хокло – лодкари, които прекарваха целия си живот на вода и рядко, ако изобщо се случваше, слизаха на брега. Той можа да различи четирима възрастни и осем деца на сампана. Някои от бебетата бяха вързани с въже през кръста за лодката. Това бяха синовете. Дъщерите не ги завързваха, защото нямаха значение.

– Кога мислите, че ще можем да се върнем в Макао, мистър Струан?

Той се извърна и се усмихна на Хорацио.

– Както го виждам, може още утре, моето момче, но предполагам, че Негово превъзходителство ще има нужда от теб за срещата с Тай-сен. Ще има нови документи за превод.

– Кога е срещата?

– След три дни, предполагам.

– Ако имате кораб към Макао, бихте ли се съгласили да вземете сестра ми? Горката Мери не е слизала от кораба вече два месеца!

С удоволствие. – Струан се зачуди какво ли ще направи Хорацио, когато разбере за Мери. Струан бе научил истината за нея преди малко повече от три години.

Намираше се на един претъпкан пазар в Макао, когато някакъв китаец внезапно бе пхнал бележка в ръката му и бе изчезнал. Бележката бе написана на китайски. Той бе показал листчето на Волфганг Маус.

– Това са указания как да намерите някаква къща, мистър Струан. Има и известие:

„Тай-панът на «Ноубъл хаус» трябва да получи специални сведения в името на компанията. Елате тайно до страничния вход в часа на маймуната.“

– Кога е часът на маймуната?

– Три следобед.

– Къде е къщата?

Волфганг му обясни и после добави:

– Не отивайте. Това е капан, хайн? Помнете, че за главата ви е определена награда от сто хиляди таела.

– Къщата не е в китайския квартал – бе казал Струан. – Посред бял ден не може да е капан. Съберете екипажа на лодката ми. Ако не се върна жив и здрав до един час, елате и ме потърсете.

И така, той беше отишъл, като остави Волфганг и въоръжения екипаж наблизко в готовност в случай на нужда. Къщата бе свързана с други от редицата къщи и се намираше на една тиха улица с дървета от двете страни. Струан бе влязъл през една порта, разположена сред висока стена, и се бе озовал в някаква градина. Китайка прислужница го очакваше. Тя бе спретнато облечена в черен панталон и черна туника, а косата ѝ беше вдигната в кок. Тя се поклони и със знаци му каза да пази тишина и да я последва. Преведе го през градината, въведе го в къщата, изкачиха се по тайна стълба и влязоха в една стая. Той я следваше предпазливо. Беше нашрек. Стаята бе богато мебелирана и по облицованите стени висяха гоблени. Имаше столове, една маса и китайски мебели от тиково дърво. Стаята миришеше необичайно – на чисто, с едва доловим дъх на тамян. Имаше и един прозорец с изглед към градината. В стената имаше малка дупчица, през която можеше да се гледа в другата стая. Прислужницата погледна през нея, после със знаци му показа да стори същото. Той знаеше стария китайски трик, при който караха врага да приближи око до подобен отвор, докато някой от другата страна чакаше с игла.

Ето защо той погледна, отдалечен на няколко инча от дупката. Дори оттам съседната стая се виждаше ясно.

Беше спалня. Уанг Чу, главният мандарин на Макао, лежеше на леглото, гол и тлъст. Хъркаше. До него, гола, лежеше Мери. Главата ѝ почиваше върху свитите ѝ ръце, а самата тя съзерцаваше тавана.

Струан гледаше, едновременно ужасен и омагьосан. Мери лениво побутна Уанг Чу, разбуди го с милувки, разсмя се и заговори с него. Досега Струан не знаеше, че тя говори китайски, а я познаваше по-добре от който и да било друг с изключение на брат ѝ. Тя дръпна един малък звънец. Влезе една прислужничка и започна да помага на мандарина да се облече. Уанг Чу не можеше да се облече сам, защото ноктите му бяха дълги четири инча и защитени с обсипани с скъпоценни камъни калъфчета. Струан се извърна, изпълнен с ненавист.

Изведнъж в градината се разнесе напевен говор и Струан предпазливо надникна навън. Там се събираше охраната на Уанг. Те щяха да блокират изхода. Прислужничката му показа със знаци да не се безпокои, а да почака. Тя се доближи до масата и му наля чай, после се поклони и излезе.

След около половин час войниците напуснаха градината и Струан ги видя да се построяват пред една голяма носилка на улицата. Помогнаха на Уанг да се качи и тръгнаха.

– Здравей, тай-пан.

Струан бързо се извърна, като измъкна ножа си. Мери бе застанала на вратата, която бе замаскирана в стената. Бе облечена в прозрачен халат, който не прикриваше нищо. Имаше дълга светла коса, сини очи и брадичка с трапчинка. Краката ѝ бяха дълги, кръстчето – тънко, гърдите – малки и твърди. Безценно късче гравирани нефрит висеше на златна верижка от шията ѝ. Мери изучаваше Струан с любопитна, тънка усмивка.

– Можеш да прибереш ножа, тай-пан. Тук си в безопасност. – Главът ѝ бе спокоен и насмешлив.

– Заслужаваш да те набият с камшик – каза той.

– Знаем всичко за боя с камшик, забрави ли? – Тя кимна към спалнята. – Там ще ни бъде по-удобно.

Тя се приближи до бюрото и наля бренди в две чаши.

– Какво има? – попита тя със същата първерзна усмивка. – Никога ли досега не си бил в женска спалня?

– Искаш да кажеш курвенска спалня.

Тя му подаде чаша и той я взе.

– Приличаме си, тай-пан. И двамата предпочитаме китайци за

леглото.

– Върви по дяволите, мръсна кучко, ти...

– Не бъди лицемер – не ти прилича. Женен си и имаш деца. И все пак ходиш при много други жени. Знаем всичко за тях – поставих си за цел да науча всичко.

– Не е възможно ти да си Мери Синклер – каза той тихо, почти на себе си.

– Невъзможно – не. Изненадващо – да. – Тя спокойно отпиваше от брендите си. – Изпратих да те повикат, защото исках да ме видиш такава, каквата съм.

– Защо?

– По-добре първо освободи хората си.

– Как разбра за тях?

– Ти си много предпазлив. Както и аз. Не би дошъл тайно без охрана. – Очите ѝ му се присмиваха.

– Какво си намислила?

– Колко време нареди да те чакат твоите хора?

– Един час.

– Трябва ми повече. Освободи ги. – Тя се засмя. – Ще почакам.

– Хубаво ще е да си сложиш някакви дрехи.

Той излезе от къщата и каза на Волфганг да почака още два часа и тогава да дойде да го потърси. Каза му за тайната врата, но не му каза за Мери.

Когато се върна, Мери лежеше на леглото.

– Моля те, затвори вратата, тай-пан – каза тя.

– Казах ти да се облечеш.

– Казах ти да затвориш вратата.

Той ядосано я затръшна. Мери съблече ефирната дреха и я хвърли настрана.

– Харесвам ли ти?

– Не. Отвращаваш ме.

– Но ти не ме отвращаваш, тай-пан. Ти си единственият мъж на този свят, от когото се възхищавам.

– Да те видеше отнякъде Хорацио.

– А, Хорацио – каза тя загадъчно. – Колко време каза на твоите хора да те чакат този път?

– Два часа.

– Казал си им за тайната врата. Но не и за мен.

– Защо си толкова сигурна?

– Познавам те, тай-пан. Ето защо ти доверявам тайната си. – Тя си играеше с чашата с бренди, очите ѝ бяха сведени. – Бяхме ли свършили, когато погледна през отвора?

– Ах, да му се не види! Ти по-добре...

– Бъди търпелив с мен, тай-пан – каза тя. – Бяхме ли свършили?

– Не те разбирам.

– Исках да бъдеш сигурен, че Уанг Чу ми е любовник.

– Защо?

– Защото притежавам сведения, които би могъл да използваш. Ти никога не би ми повярвал, ако не беше видял, че съм му любовница.

– Какви сведения?

– Имам най-различни сведения, които биха могли да са ти полезни, тай-пан. Имам много любовници. Чен Шенг идва тук понякога. Много от мандарините на Кантон. Веднъж и старият Джин-куа. – Погледът ѝ замръзна и като че ли очите ѝ промениха цвета си. – Те не ме отвращават. Те харесват цвета на кожата ми и им доставям удоволствие. И те ми доставят удоволствие. Длъжна съм да ти кажа тези неща, тай-пан. Просто си връщам дълга към теб.

– Какъв дълг?

– Ти прекрати побоите. Прекрати ги твърде късно, но вината не е твоя. – Тя се надигна от леглото и облече един плътен пеньоар. – Няма да те измъчвам повече. Моля те да ме изслушаш, а после постъпи, както намериш за добре.

– Какво имаш да ми кажеш?

– Императорът е назначил нов вицекарал на Кантон. Този вицекарал, Линг, носи императорски едикт за забрана на контрабандата на опиум. Той пристига след две седмици, а след три ще обсади колонията в Кантон. Нито един европеец няма да бъде освободен от Кантон, докато не бъде предаден всичкият опиум.

Струан се изсмя презрително.

– Не ти вярвам.

– Ако опиумът бъде предаден и унищожен, всеки притежател на опиум извън Кантон ще направи състояние – каза Мери.

– Няма да бъде предаден.

– Представи си, че цялата колония бъде взета в залог за опиума. Какво бихте могли да направите? Тук няма военни кораби. Беззащитни сте, нали?

– Да.

– Изпрати кораб до Калкута със заповед да купят опиум – колкото

можеш да си позволиш – два месеца, след като Линг пристигне. Ако сведенията ми не са точни, ще имаш достатъчно време да отмениш поръчката.

– Уанг ли ти каза това?

– Каза ми само за вицекраля. Останалото го измислих аз. Исках а си върна дълга към теб.

– Нищо не ми дължиш.

– Никога не са те били.

– Защо не изпрати тайно някой да ми съобщи? Защо ме накара да дойда тук? Да те видя така? Защо ме накара да изживея целия този... този кошмар?

– Исках аз да ти кажа. Сама. Исках още някой освен мен да знае какво представлявам. Ти си единственият мъж, на когото вярвам – каза тя с неочаквана, детинска невинност.

– Ти си луда за връзване.

– Защото обичам да спя с китайци ли?

– Да му се не види! Нима не разбираш какво представляваш?

– Разбирам. Позор за Англия. – Гневът помрачи лицето ѝ, придаде му твърдост и го състари. – Мъжете могат да правят каквото си искат, но не и жените. Мили боже, та как бих могла да легна с европеец? Те не могат да се стърпят да не разкажат на другите и да ме направят за срам пред всички. А така никому не вредя. Освен на себе си може би, но това се случи много отдавна.

– Какво се случи?

– Не е лошо да научиш един факт от живота, тай-пан. Жената се нуждае от мъже точно толкова, колкото мъжът от жени. Защо трябва да се задоволяваме само с един мъж? Защо?

– Откога продължава това?

– Откакто станах на четиринадесет. Не бъди чак толкова шокиран. На колко беше Мей-мей, когато я купи?

– Това е друго.

– За един мъж винаги е друго. – Мери седна пред огледалото и започна да се реши. – Брок тайно преговаря с испанците в Манила за захарната реколта. Той е предложил на Карлос де Силвера десет процента за монопола.

Струан потръпна от ярост. Ако Брок успееше да уреди тоя номер със захарта, щеше да доминира на целия филипински пазар.

– Откъде знаеш?

– Неговият компрадор Цзе Цзин ми каза.

– И той ли е от твоите... клиенти?

– Да.

– Да имаш да ми кажеш още нещо?

– Можеш да спечелиш сто хиляди тaela сребро от това, което ти казах.

– Свърши ли?

– Да.

Струан се изправи.

– Какво смяташ да правиш?

– Ще кажа на брат ти. По-добре да те върне в Англия.

– Остави ме да живея своя живот, тай-пан. Харесва ми да бъда това, което съм, и никога няма да се променя. Никой европеец и съвсем малко китайци знаят, че мога да говоря кантонски и мандарин освен Хорацио, а сега и ти. Но само ти знаеш каква съм всъщност. Обещавам, че ще бъда много, много полезна за теб.

– Извън Азия за теб няма място.

– Азия е моята родина. – Челото ѝ се набразди и погледът ѝ като че омекна. – Моля те, остави нещата, каквито са. Нищо не се е променило. Преди два дена се срещнахме на улицата и ти беше мил и внимателен. Аз съм си същата Мери.

– Не си. И смяташ, че всичко, което ми каза, е нищо?

– Всички имаме много и различни лица. Това е едното ми аз, а другото момиче – сладката, невинна девойка, която бърби глупости и обожава църквата, клавиборда, пеенето и ръкоделието – също съм аз. Не знам защо, но това е истина. Ти си тай-пан Струан – дявол, контрабандист, принц, убиец, съпруг, прелюбодеец, светец – стотици други хора. Но кой от тях е истинският?

– Няма да кажа на Хорацио. Можеш просто да се върнеш в родината. Ще ти дам парите.

– Имам достатъчно пари да си платя пътуването, тай-пан. Получавам много подаръци. Притежавам тази и съседната къща. И ще замина, когато аз реша и по начин, който сама избира. Моля те, остави ме на съдбата ми, тай-пан. Аз съм това, което съм, и каквото ида направиш, не можеш да ме промениш. Преди време може би щеше да ми помогнеш. Не, това също не е честно. Никой не би могъл да ми помогне. Харесва ми да бъда това, което съм. Заклевам се никога да не се променя. Ще бъда това, което съм. Или тайно, без да знае никой освен ти и аз, или открито. Така че защо да нараняваме другите? Защо да причинявам болка на Хорацио?

Струан погледна надолу към нея. Знаеше, че тя казва истината.

– Знаеш ли на каква опасност се излагаш?

– Да.

– А ако забременееш?

– Опасността придава вкус на живота, тай-пан. – Тя погледна дълбоко в очите му и той сякаш премина през сините очи. – Само нещо ме кара да съжалявам, че те повиках тук. Сега никога не бих могла да бъда твоя. А бих искала.

Струан я беше оставил на съдбата ѝ. Тя имаше право да живее както ѝ харесва, и изобличаването ѝ пред обществото нямаше да промени нищо. По-лошо, щеше да съсипе предания ѝ брат.

Струан използва сведенията ѝ и има огромна печалба. С помощта на Мери „Ноубъл хаус“ получи почти пълен монопол върху търговията с опиум за повече от година и си възвърна многократно стойността на дела си опиум – дванадесет хиляди сандъка, – с който бе участвал в откупа на колониалното селище. Сведенията на Мери за Брок се оказаха точни и Брок бе провален. Струан бе открил тайна сметка на името на Мери в Англия и бе внесъл процент от парите. От време на време му предоставяше други сведения. Но никога не му каза как бе започнал двойственият ѝ живот и защо. Велики боже, там, в небесата, никога няма да проумее хората...

И сега на брега той се питаше какво ще направи Хорацио, когато разбере. Невъзможно бе Мери да запази в тайна втория си живот – със сигурност щеше да допусне грешка.

– Какво има, мистър Струан? – попита Хорацио.

– Нищо, моето момче. Просто се бях замислил.

– Имате ли кораб, който да тръгва днес или утре?

– Какво?

– Към Макао – каза Хорацио със смях. – Да заведе Мери в Макао.

– О, да. Мери – Струан се овладя. – Може би утре. Ще ти съобщя, момко.

Той си проби път през търговците, отправяйки се към Роб, който бе застанал до една от масите, загледан в морето.

– Сега какво следва, мистър Струан? – извика Скинър.

– Моля?

– Вече получихме острова. Какъв е следващият ход на „Ноубъл хаус“?

– Да строим, разбира се. Първото, което построим, първо ще донесе печалба, мистър Скинър. – Струан кимна добродушно и продължи пътя

си. Запита се какво ли биха казали другите търговци и дори Роб, ако узнаеха, че той е собственикът на „Ориентал експрес“ и че Скинър работи за него.

– Няма ли да хапнеш нещо, Роб?

– По-късно, Дърк. Има достатъчно време.

– Чай?

– Благодаря.

Купър се доближи до тях и вдигна чаша.

– За „Прищявката на Струан“!

– Ако е така, Джеф – каза Струан, – всички вие ще ни последвате в канавката.

– Аха – каза Роб. – И ще излезе бая скъпичка канавка, ако Струан имат нещо общо с нея.

– „Ноубъл хаус“ прави нещата със замах! Отлично уиски, бренди, шампанско. И венецианско стъкло. – Купър почука по чашата си с нокът и звукът, който се чу, бе ясен и чист. – Възхитително!

– Произвеждат се в Британия. Току – що откриха нова технология. Една от фабриките вече ги пуска по хиляда на седмица. За една година ще има дузина фабрики. – Струан замълча за момент. – Ще ви доставя в Бостън каквито количества искате. Десет американски цента на чаша.

Купър разгледа чашата по-внимателно.

– Десет хиляди. Брок ще ти вземе дванадесет.

– Петнадесет хиляди по седем цента.

– Сделката е сключена – с гарантирана поръчка за тридесет хиляди на същата цена за една година от този момент и гаранция, че ще внасяте само чрез Струан.

– Сделката е сключена – ако превозите товар памук със същия кораб от Ню Орлийнз до Ливърпул.

– Колко тона?

– Триста. Обичайните условия.

– Сделката е сключена – ако вие действате като наш агент в Кантон за чая от този сезон. Ако се наложи.

Купър моментално застана нащрек.

– Но войната свърши. Защо ви е агент?

– Нали е сделка?

Мислите на Купър се рояха като пчели в кошер. Договорът на Чюицай незабавно отваряше Кантон за търговия. Още на следващия ден те щяха да се върнат в Селцето в Кантон и да заживеят там отново. Щяха да се върнат при предприятията си и хонги, както ги наричаха в

Ориента – и да останат там до май, както винаги, когато сезонният бизнес приключваше. Но за „Ноубъл хаус“ сега да търси агент в Кантон бе толкова глупаво, колкото ако Съединените щати заявяха, че имат нужда от кралско семейство.

– Нали е сделка, Джеф?

– Да. Пак ли очаквате война?

– Целият живот е непредсказуем, нали? Волфганг се опитваше да каже това.

– Не знам.

– Кога ще бъде готов новият ви кораб? – попита внезапно Купър присви очи.

– Как разбрахте за него? Никой извън компанията не знае.

Роб се засмя.

– Работата ни е да знаем, Джеф. Корабът може да се окаже нелоялна конкуренция. Ако плава така, както Дърк предполага, може дави го откънем изпод носа. Или да построим още четири като него – За британците ще бъде едно разнообразие да купуват американски кораби – каза Купър напрегнато.

– О, ние няма да ги купуваме, Джеф – каза Струан. – Вече имаме копие на външните очертания на корпуса му. Ще го построим там, където винаги строим. В Глазгоу. На твоето място бих наклонил още малко мачтите и бих издигнал краищата на рейките на грот и бизанмачтата. Как ще го наречете?

– „Индепендънс“.

– Тогава ние ще наречем нашия „Индепендънт клауд“.

– Ако си струва.

– Ние ще ви изместим от моретата. Два пъти ви побеждавахме във войната, а сега ще ви ударим там, където наистина боли. Ще ви вземем хляба.

– Нямайте никакъв шанс. – Струан забеляза, че Тилмън си тръгва. Внезапно гласът му зазвуча по-твърдо: – И няма и да имате, докато половината ви държава се крепи върху робството.

– След време това ще се промени. Всъщност англичаните започнаха.

– Мерзавци го започнаха.

Да, а безумци го продължават, помисли си Купър с горчивина, като си припомни жестоките караници насаме, които винаги избухваха между него и партньора му, който притежаваше плантация с роби и търгуваше с тях. Как можеше Уилф да е толкова заслепен?

– И вие участвахте в търговията допреди осем години.

– Струанови никога не са търгували с хора. И се заклевам в Бога, че на всеки кораб, който го прави, ще му стане тясно в тия морета. Във или извън британски води. Ние дадохме пример на света. Робството е извън закона. Господ да ни е на помощ, трябваше да се борим чак до 1833, но сега е свършено. На всеки кораб, запомни!

– Тогава направи нещо друго. Използвай влиянието си да ни се реши да купуваме опиум от трижди проклетата Остиндийска компания. Защо всички освен британските търговци трябва да бъдат изключени от аукционите, а? Защо ще ни заставят да купуваме долнокачествен турски опиум, когато има повече от достатъчно от Бенгал за всички нас?

– Направих повече, отколкото бях длъжен, за да разруша компанията, както много добре знаеш. Похарчи малко пари, мойто момче. Заложил малко. Убеждавай във Вашингтон. Натисни брата на съдружника си. Не е ли той сенатор от Алабама? Или е прекалено зает да се грижи за своята търговия и „пазарите“ в Мобил?

– Знаеш какво мисля за това, по дяволите – тросна се Купър. – Открийте опиумните търгове и ние ще ви изтичаме отвсякъде. Мисля си, че вие всички се страхувате от свободната конкуренция, ако трябва да признаем истината. Иначе защо да остават в сила всичките ви закони за корабоплаването? Защо да бъде закон, че само английски кораби могат да доставят стоки в Англия? С какво право монополизирате най-големия потребителски пазар на света?

– Не по божествено право, момко – каза остро Струан, – което, изглежда, определя американския начин на мислене и външната политика.

– За някои неща ние сме прави, а вие грешите. Нека се конкурираме свободно. По дяволите тарифите! Свободна търговия и свободни морета – това е, което е правилно!

– Тук сме съгласни с вас. Не четете ли вестници? Нямам нищо против да ти кажа, че всяка година купуваме по десет хиляди гласа, с които подкрепяме местните членове на парламента, които да прокарат свободната търговия. Доста се стараем, както виждаш.

– Един глас, един човек. Ние не купуваме гласове.

– Вие си имате система, и ние си имаме. Ще ти кажа и нещо друго. Британците бяха против американските войни. И против проклетите хановерски князе. Вие не спечелихте войните. Ние загубихме. С радост. Защо да воюваме с близки и роднини. Но ако народът на островите някога наистина реши да воюва с Щатите, то внимавайте, да му се не види. Защото сте загубени.

– Мисля, че следва тост – каза Роб.

Двамата мъже откъснаха поглед един от друг и се втреничиха в него. За тяхно учудване той наля три чаши.

– Ти не трябва да пиеш, Роб – каза Струан с упрек в гласа.

– Ще пия. За пръв път на Хонконг. За последен път – Роб им даде чашите. Уискито беше златисто-кафяво и дестилирано специално за „Ноубъл хаус“ в Лох Танох, където бяха родени. Роб имаше нужда от пиене. Всъщност имаше нужда от цялото буренце.

– Ти си се заклекл със свята клетва!

– Знам. Но е на лошо да вдигаш тост с вода. А този тост е важен, – ръката на Роб потрепери, когато вдигна чашата. – Пия за нашето бъдеще. За „Индепендънс“ и „Индепендънт клауд“. За свобода на моретата. За свобода от всички тирани.

Той отпи и задържа течността в устата си, чувствайки как го изгаря, а тялото му се гърчеше в желание за нея. Но той я изплю, а остатъка изсипа на крайбрежните камъни.

– Ако още веднъж го направя, избий чашата от ръката ми. – Той се извърна отстранен и се отправи към вътрешността на острова.

– Това изисква много по-голяма сила от моята – каза Купър.

– Роб трябва да се е побъркал така да изкушава дявола – каза Струан.

Роб бе започнал да пие до побъркване преди шест години. Предишната година Сара бе пристигнала в Макао от Шотландия заедно с децата. За известно време всичко беше прекрасно, но после тя бе научила за китайската любовница, която Роб имаше от години, Минг Су, и за дъщеря им. Струан помнеше гнева на Сара и болката на Роб и му беше мъчно и за двамата. Те трябваше да се разведат преди години, помисли той, и прокле факта, че развод можеше да бъде получен само с акт на Парламента. Накрая Сара се съгласи да прости на Роб, но само ако той се закълнеше в Божието име незабавно да се отърве от обожаваната любима и дъщеричката им. Роб се съгласи, като се ненавиждаше. Той тайно даде на Минг Су четири хиляди таела сребро и тя заедно с детето бе напуснала Макао. Той никога повече не ги видя и не получи никакви новини. И макар че Сара бе се смекчила, тя никога не забрави красивото момиче и детето и продължаваше да сипе сол в незаздравяващата рана. Роб бе започнал много да пие. Скоро алкохолът го завладя и беше пиян месеци наред. После един ден изчезна. Най-накрая Струан бе успял да го открие в една воняща кръчма в Макао, беше го отнесъл вкъщи, беше му помогнал да изтрезнее и му беше дал пистолет.

– Застреляй се или се закълни в Бога, че никога няма да докоснеш алкохол. Това е отрова за теб, Роб. Беше пиян повече от година. Имаш деца, за които трябва да мислиш. Бедните малчугани се страхуват от теб и с основание. Аз пък се уморих да те измъквам от канавките. Погледни се, Роб! Хайде!

Струан го беше заставил да се огледа в огледалото. Роб се беше заклел и Струан го изпрати в морето за един месец със заповед ни кой да не му дава пиене. Роб почти бе умрял. След време той отново се съвзе и благодари на брат си. Заживя отново със Сара, като се опитваше да възстанови мира между тях. Но вече нямаше мир, нито любов. Горкият Роб, помисли Струан. Е, и горката Сара. Ужасно е мъж и жена да живеят по този начин.

– Какво накара Роб да постъпи така?

– Мисля, че искаше да предотврати кавгата – каза Купър. – Бях почнал да се ядосвам. Съжалявам.

– Не се извинявай, Джеф. Грешката е моя. Е – добави Струан, – нека смелостта на Роб не отиде напразно, а? Да прием за това, което каза?

Те пиха мълчаливо. По целия бряг търговците и моряците пируваха.

– Ей, тай-пан! И вие, обитателю на колонията! Елате тук при нас!

Беше Куанс, разположил се недалеч от пилоната. Той им махна отново и извика:

– Гръм да ме тресне, елате тук! Той взе щипка енфие, кихна два пъти и нетърпеливо се избърса с френска дантелена кърпичка.

– Да му се не види, господине – обърна се той към Струан, гледайки към него над очилата си без рамки. – Как, по дяволите, би могъл да работи човек сред целия този шум и врява? Вие и проклетата ви почерпка.

– Опитайте ли брендито, мистър Куанс?

– Безупречно, драги ми господине. Като циците на мис Тилмън.

– Той свали картината от статива и я вдигна. – Как ви се струва?

– Шиваун Тилмън ли?

– Картината. Велики сфери на хаоса, как можете да мислите за някаква фуста, когато пред вас стои шедьовър! – Куанс извади още една щипка енфие и се задави. Отпи на едри глътки от халбата си с бренди „Наполеон“ и кихна.

Картината беше акварел и изобразяваше днешната церемония. Фина. Точна. И нещо повече. Беше лесно да различиш Брок и Маус. И Глесинг беше там, с декларация в ръце.

- Много е добра, мистър Куанс – каза Струан.
- Петдесет гвинеи.
- Миналата седмица купих картина. Двадесет гвинеи.
- Не участвам.
- Петдесет гвинеи и ще нарисувам как вие четете декларацията.
- Не.
- Мистър Купър. Та това е шедьовър. Двадесет гвинеи.
- След тай-пана и Роб аз имам най-голямата колекция на произведения на Куанс в Далечния изток.
- По дяволите, господа, трябва да намеря пари отнякъде!
- Продай я на Брок. Той добре се вижда на картината – предложи Струан.
- Гръм да го удари Брок! – Куанс отпи голяма глътка бренди и каза с дрезгав глас: – Той ме отхвърли, чумата да го тръшне! – като взе четката си, мацна няколко пъти ядосано върху картината и Брок изчезна. – Пусто да остане, защо ще го обезсмъртявам? И вие двамата вървете по дяволите. Ще я изпратя в Кралската академия. Със следващия ти кораб, тай-пан.
- Кой ще плати превода? А застраховката?
- Аз, момчето ми.
- С какво?
- Куанс съзерцаваше картината. Знаеше, че макар да е стар, още може да рисува и да става все по-добър. Талантът му нямаше да изсъхне.
- С какво, мистър Куанс?
- Той махна с императорски жест към Струан.
- С пари. Таели. Мангизи. Долари. В брой!
- Нов кредит ли имате, мистър Куанс?
- Но Куанс не отговори. Той продължаваше да се възхищава на работата си, като знаеше, че стръвта е хвърлена.
- Хайде, Аристотел, кажи кой е? – настояваше Струан.
- Куанс отпи великанска глътка бренди, взе още енфие и кихна.
- Прошепна съзаклятнически:
- Седни – огледа се да се увери, че никой друг не го чува. – Това е тайна. – Той вдигна картината. – Двадесет гвинеи?
- Добре – каза Струан. – Но дано да си заслужава.
- Ти си принц сред хората, тай-пан. Енфие?
- Разкарай се заедно с него!
- Изглежда, има една дама, която много се харесва. В огледалото. Без дрехи. Бях удостоен да я нарисувам в този вид.

– Всемогъщи боже! Коя е?

– И двамата я познавате много добре. – После Куанс добави с прес-торена тъга: – Заклел съм се да не разкривам името й. Но задникът й ще пребъде във вечността. Великолепен е! – Още една глътка бренди. – Настоях, хм, да я видя цялата. Преди да се съглася да приема честта.

Той целуна пръстите си в екстаз.

– Безупречна, господо, безупречна! Ами щците й! Мили боже, почти се побърках! – Още една глътка бренди.

– На нас можеш да кажеш. Хайде де, коя е?

– Правило първо в рисуването на акт, както и в прелюбодеяния: никога не разкривай името на дамата. – Куанс със съжаление видя дъното на халбата. – Но сред вас няма никой, който би платил хиляди гвинеи, за да я притежава.

Той се надигна, оригна се звучно, изтупа се, затвори кутията с бои и взе статива, безкрайно доволен от себе си.

– Е, стига работа за тази седмица. Ще се отбия при твоя компрадор за тридесет гвинеи.

– Двадесет гвинеи – каза Струан.

– Един оригинал на Куанс, отразяващ най-важния ден в историята на Ориента – каза Куанс презрително, – за по-малко от цената на бъчва Наполеон.

Той се завърна в голямата си лодка и изтанцува една жига, насърчан от останалите на борда.

– Мили боже, коя ли може да бъде? – попита Купър накрая.

– Трябва да е Шиваун – каза Струан и кратко се изсмя. – Тя би направила точно нещо от този род.

– Никога. Тя наистина е буйна, но не чак толкова. – Купър неловко погледна към кораба база на „Купър – Тилмън“, където беше отседнала Шиваун Тилмън. Тя бе племенница на неговия съдружник и беше пристигнала в Азия от Вашингтон. По това време бе станала най-желаната партия на континента. Беше красива, деветнадесетгодишна, дръзка и подходяща, но нито един мъж не можа да я привлече – нито в леглото, нито в църквата. Всеки ерген в Азия, включително и Купър, й беше правил предложение. На всичките тях не бе казано нито да, нито не – държеше ги за юздите, както всичките си поклонници. Но Купър нямаше нищо против – той знаеше, че тя щеше да стане негова жена. Тя бе изпратена тук под опеката на Уилфилмън от баща си, сенатор от Алабама, с надеждата, че Купър и тя ще се харесат, за да се укрепи по-здравото семейният бизнес. И той се беше влюбил в нея в момента, в който я беше

видял.

– Тогава незабавно ще обявим годежа – бе казал удовлетворено Тилмън преди една година.

– Не, Уилф. Няма нужда да бързаме. Нека свикне с Азия и с мен.

Щом се извърна от Струан, Купър се усмихна на себе си. Такава си заслужава чакането.

– Тези котенца са способни на всичко.

– Естествено. Само че те не биха платили на Аристотел за това – Старата конска мутра може и да плати. Добре е за бизнеса.

– Сега бизнесът ѝ върви добре. Клиентелата ѝ е най-добрата Азия. Можеш ли да си представиш тази вещица да дава пари на Аристотел? – Купър нетърпеливо подръпна дългите си закръглени бакенбарди. – Единственото, което би направила, е да му плати в натура. Може би той се шегува с нас?

– Той се шегува с всекиго и с всичко. Но никога с рисуването.

– Някоя от португалките!?

– Невъзможно. Ако е женена, мъжът ѝ ще ѝ откъсне главата. Ако е вдовица, това ще взриви цялата католическа църква. – Бръчките на обветреното лице на Струан се разкривиха в усмивка. – Ще хвърля всичките сили на „Ноубъл хаус“ да открия коя е. Обзалагам се на двадесет гвинеи, че аз ще я откроя пръв!

– Съгласен. Ако аз спечеля, получавам картината от церемонията.

– По дяволите, тъкмо започна да ми харесва, след като Брок го няма на нея.

– Победителят получава картината и ще помолим Аристотел да нарисува на нея победения.

– Дадено. – Те стиснаха ръце.

Внезапно се разнесе топовен гърмеж и те погледнаха към морето.

Един кораб навлизаше през източния канал, опънал платна. Свободно издигащите се четвъртити платна, марсове, бом-брамстенги и бом-брамсали се издуваха откъм подветрената страна, прорязани в полукръгове от въжетата в средната част на четвъртитите платна и въжетата от свободните краища на платната. Плътното обтегнатият такелаж се напрягаше и пъчеше срещу усилващия се вятър. Клиперът с наклонени мачти следваше галс откъм подветрената страна спрямо широкия проход. Гордо издигнатият нос пореше вълните. Планширът бе на нивото на водата, а отгоре пяната на килватера контрастиреше бяла върху синьо – зеления океан. Чайките крещяха своето добре дошъл.

Топът отново изляз и облаче дим се изви над подветрената страна.

Британският флаг се вееше на кърмата, Лъвът и Драконът – на върха на бизан-мачтата. Онези на брега, които бяха спечелили облога, мощно приветстваха появата на кораба, защото огромни суми бяха разигравани за това чий кораб ще стигне пръв в родината и ще се върне обратно.

– Мистър Макей! – извика Струан, но боцманът вече бързаше, него с двойния далекоглед към него с двойния далекоглед.

– Три дена по-рано от уречения срок, сър – каза боцман Макей с беззъба усмивка. – Ох, леле, вижте го само как лети. Ще струва на Брок барел сребро. – Той се завтече към вътрешността на острова.

Корабът „Гъндър клауд“ наближи, измъквайки се от канала, и сега, ясно различим, се движеше по вятъра и набираще скорост.

Струан поднесе късия двоен далекоглед към очите си и го фокусира върху кодовите флагчета, които търсеше. Те съобщаваха:

„Кризата не е решена. Нов договор с Отоманската империя срещу Франция. Говори се за война.“

После Струан внимателно огледа кораба: боята бе добра, такелажът – опънат, топовете – на място. Но в единия ъгъл на фор-бомбрамстенга имаше малка черна кръпка – кодов знак, който се използваше само в извънредни случаи и означаваше: „На борда има важни донесения.“

Той свали бинокъла и го предложи на Купър.

– Ако искаш, можеш да го ползваш.

– Благодаря.

– Нарича се бинокюлар или бинокъл. Две очи. Фокусира се с централния винт – обясни Струан. – Специална поръчка.

Купър погледна през него и видя кодовите флагчета. Знаеше, че всеки във флота се опитваше да разгадае посланието им и че всички компании жертваха много време и пари в опита си да разшифроват кода на „Ноубъл хаус“. Бинокълът бе по-мощен от далекогледа.

– Откъде бих могъл да се сдобия с един грот такива?

– Сто гвинеи на парче. Една година за доставяне.

Ако ти харесва, помисли с горчивина Купър, защото познаваше този тон.

– Сделката е сключена.

Бяха издигнати нови кодови флагчета и Купър върна бинокъла. Второто послание се състоеше от една – единствена дума: „Зенит“, код вътре в главния код.

– Ако бях на твое място – обърна се Струан към Купър, – щях да

разговаря памука от този сезон. Незабавно.

– Защо?

Струан сви рамене.

– Просто се опитвам да ти услужа. Ще ме извиниш ли?

Купър го гледаше, като тръгна да пресрещне Роб, който се приближаваше заедно с боцмана. Какво ли съобщават проклетите флагчета, запитва се той. И какво искаше да каже за нашия памук? И защо, дявол го взел, пощенският кораб още не е пристигнал?

Ето такива неща правеха търговията толкова вълнуваща. Купуваш и продаваш на някакъв пазар със срок след четири месеца, а знаеш състоянието на пазара отпреди четири месеца. Само едва грешка, и ще видиш как изглежда затворът за длъжници отвътре. Пресметнатият риск, който може да донесе успех, след който да се оттеглиш и никога повече да не видиш Ориента. Стомахът му се сви от внезапна болка. Болката, причинена от Ориента, която винаги носеше в себе си – както и повечето от тях – и бе начин на живот. Беше ли това дружески намек от тайпана или пресметнат номер?

Капитан Глесинг, придружаван от Хорацио, със завист съзерцаваше „Тъндър клауд“. Също и с нетърпение. Това беше плячка, която си струваше да спечелиш и като кораб, който пръв тази година бе извършил пътуване от Англия и от Калкута, трюмовете му сигурно бяха натъпкани с опиум. Глесинг се запитва какво ли означават флагчетата. И защо на фор – бомбрамстенга имаше черна кръпка.

– Прекрасен кораб – каза Хорацио.

– Да, такъв е.

– Въпреки че е пиратски? – запитва иронично Хорацио.

– Собствениците и товарът го правят пиратски. Корабът си е кораб, а този е един от най-великолепните, които някога са служили на човека – отговори хладно Глесинг, защото шегата на Хорацио нему допадна. – Когато говорим за красота – каза той, като се опитваше да не се издава, – имате ли нещо против вие и мис Синклер да вечеряте с мен тази вечер. Ще ми бъде приятно да ви разведа из моя кораб.

– Много мило от ваша страна, Джордж. С удоволствие. И ми се струва, че ще достави удоволствие на Мери. Тя никога преди не е била на фрегата.

Може би тази вечер, каза си Глесинг, ще имам възможност да разбера какво мисли за мен Мери.

– Ще ви изпратя голямата лодка. Удобно ли е за вас след третата камбана – последната полувахта?

– Нека по-добре след осмата – каза Хорацио нехайно, за да покаже, че знае, че третата камбана на тази вахта е в седем и тридесет, а осмата – в осем часа.

– Много добре – отвърна Глесинг. – Мис Синклер ще бъде първата дама, която съм канил на борда.

Мили Боже, помисли Хорацио, нима Глесинг проявява нещо повече от повърхностен интерес към Мери? Разбира се! В действителност показната бе за нея, не за мен. Какво самообладание! Надуто магаре! Да мисли, че Мери някога би приела такава партия. Или че вече ще ѝ позволя да се омъжи!

Един мускет издрънча на камъните и те се огледаха наоколо. Един от пехотинците бе припаднал и лежеше на брега.

– Какво, по дяволите, му става? – запита Глесинг.

Полицейският офицер преобърна младия пехотинец.

– Нямам представа, сър. Това е Нордън, сър. Държи се странно от няколко седмици. Сигурно има треска.

– Добре, остави го там, където е. Събери моряците и пехотинците и се качете на кораба! Когато всички са на борда, се върни и го прибири.

– Слушам, сър! – Полицейският офицер вдигна мускета на Нордън, хвърли го на друг пехотинец и с маршова стъпка те се отдалечиха.

Когато беше безопасно да се размърда, Нордън – който само се преструваше на припаднал – се шмугна откъм подветрената страна на няколко скали и се скри. Ох, Христе Боже, запази ме, докато се добера до тай-пана, отчаяно се молеше той. Никога вече няма да имам такъв шанс. Запази ме, милосърдни Боже, и ми помогни да стигна до него, преди да са се върнали за мен.

Брок стоеше на кварталдека на своя кораб с далекоглед, насочен към флагчетата. Той бе разшифровал кода на Струан преди шест месеца и разбра първото сведение. Добре де, ами „Зенит“? К'во ли значи, запита се той. И к'во му беше толкоз важното на отоманския Договор, което Струан би искал да прикрие, при това с код, вместо да го каже на всички, когато се съберяха на борда? Може пък да знаят, че съм разчел кода. Може да искат да разбере какво казват и „Зенит“ да означава само за тях, че посланието е фалшиво. Криза и война може да означават, че цените на чая и коприната се вдигат. И на памука. Добре ще е да се запази. Ако е вярно. И да си сложи главата в капана на Струан. Къде, дявол го взел, може да е „Грей уич“? Няма право да се остави да я изпреварят. Проклетият Горт! Струва ми хиляда гвинеи.

Горт беше най-големият му син и капитан на „Грей уич“. Син, с

които можеш да се гордееш. Толкова висок, здрав и силен, най-добрият моряк, който някога е плавал из моретата. Да, син, който да те замести и заслужава да бъде тай-пан след година-две. Брок отправи безмълвна молитва за безопасността на Горт, после отново го изруга, че бе останал втори след „Тъндър клауд“.

Той фокусира далекогледа си към брега, където Струан пресрещна Роб, и пожела да можеше да чуе какво си говорят.

– Моля за извинение, мистър Брок.

Нагрек Тъмб беше капитанът на „Уайт уич“, грамаден, набит жител на остров Ман с големи ръце и лице с цвят на варен дъб.

– Кажи, Нагрек?

– Из флота се носи слух. Не му вярвам много, но човек никога не знае. Мълвата казва, че Кралският флот ще получи правото да ни спре да контрабандираме опиум. Тогава ще могат да ни залавят като пирати.

Брок се изсмя.

– Ще бъде повече от странно.

– Аз също се смях, мистър Брок. Докато не чух, че заповедта ще бъде обявена в четири часа. И докато не чух Струан да казва на Лонгстаф, че трябва да имаме отсрочка от шест дена, за да се разпоредим със запасите си.

– Сигурен ли си? – Брок едва има време да осъзнае потресаващата новина, когато вниманието му бе отвлечено от суетене в прохода. Елайза Брок се изкачи тежко на палубата. Тя беше висока жена с плътни ръце и силата на мъж. Стоманеносивата ѝ коса бе прибрана в отпуснат кок. С нея бяха двете им дъщери Елизабет и Тес.

– Добро утро, мистър Брок – изрече Лайза, разкрачила крака напечно на палубата, с ръце, заключени върху необятните ѝ гърди. – Чудесен ден, пусто да остане!

– Къде беше, скъпа? Добро утро, Тес. Здравсти, Лилибет, миличка – каза Брок, замаян от обожание към дъщерите си.

Елизабет Брок бе на шест години и с кестенява коса. Тя изтича към Брок, приклепна в реверанс, при което почти падна, после скочи в ръцете му и го прегърна. Той се засмя.

– Бяхме да видим мисис Блеър – каза Лайза. – Доста е зле.

– Ще загуби ли бебето?

– Не, ако рече Бог – рече Лайза. – Добро утро, Нагрек.

– Добро утро, мадам – поздрави Тъмб, като откъсна очи от Тес която бе застанала до планшира и гледаше към острова. Тес Брок беше на шестнадесет години, висока и къдрава. Талията ѝ беше тънка според

изискванията на модата. Чертите ѝ бяха остри и не беше хубава. Но в лицето имаше сила и живостта му я правеше привлекателна. И много желана.

– Ще взема нещо за хапване. – Лайза забеляза начина, по който гледаше Тес. „Време е да я омъжим, помисли си тя. Но не за Тъмб, да му се не види.“

– Ела долу, Тес. Хайде, тръгвай, Лилибет – каза тя, като видя, че Елизабет протяга ръце да я носят.

Моля те, моля те, мамичко! Много ти се моля!

– Използвай собствените си крачка, момиченце.

Въпреки думите си Лайза я взе в огромните си обятия и я отнесе долу. Тес я последва, като се усмихна на баща си и срамежливо кимна на Нагрек.

– Сигурен ли си за Струан и Лонгстаф? – попита отново Брок.

– Да. – Нагрек се извърна към Брок, като се мъчеше да отвлече мислите си от момичето. – Една златна гвинея в ръката прави ушите дълги. Имам ухо на флагмана.

– Струан никога не би се съгласил с това. Не може. Ще се разори заедно с всинца ни.

– Е, добре де. Това е, което са казали тая сутрин.

– Какво друго са говорили, Нагрек?

– Това е всичко, което моят човек е чул.

– Тогава може да е уловка – още някое от скапаните му изпълнения.

– Да. Но каква?

Брок започна да преценява възможностите.

– Прати да съобщят по гемиите. Закарай и последния сандък с опим нагоре по крайбрежието. Освен това прати кесия с двадесет гвинеи на твоя човек на борда на „Чайна клауд“. Кажи му, че ще получи още двадесет, ако разбере какво се крие зад това. Ама бъди внимателен. Не трябва да го загубим.

– Ако Струан го пипне, ще ни прати езика му.

– Заедно с главата. Обзалагам се на петдесет гвинеи, че Струан има свой човек сред нас.

– Обзалагам се на сто, че грешиш – каза Тъмб. – Всеки един човек на борда заслужава доверие!

– Дано да не ми падне жив преди тебе, Нагрек.

* * *

– Но защо ще изписва „зени“? – питаше Роб. – Разбира се, веднага трябва да се качим на борда.

– Не знам – отвърна Струан. „Зени“ означаваше: „Собственика спешно да се качи на борда.“ Той намръщено погледна „Тъндър клауд“. Боцманът на „Виктория“ се намираше на безопасно разстояние долу на брега и търпеливо чакаше.

– Ти ще отидеш, Роб. Предай поздравите ми на Айзък и му кажи незабавно да слезе на брега. Доведи го в долината.

– Защо?

– Наоколо има твърде много уши. Може да се окаже много важно. – После извика: – Боцман Макей!

– Веднага, веднага, сър! – Макей забърза към тях.

– Ще откараш мистър Струан до „Тъндър клауд“. После ще отидеш до моя кораб. Ще вземеш една палатка, легло и вещите ми. Тази нощ оставам на брега.

– Ще бъде изпълнено, сър! Прося извинение, сър – каза неловко боцман Макей. – Става дума за един момък. Рамзи. На кораба на Глесинг, „Мермейд“ на Нейно кралско величество. Рамзи са роднини с Макей. Първият помощник нещо не харесва клетия момък. Трийсет удара с камшик вчера, а утре сигурно повече. Той бе завербуван в Глазгоу.

– Е, и? – попита нетърпеливо Струан.

– Чух, сър – каза боцманът предпазливо, – че би искал да избяга някъде.

– За бога, да не си мръднал? Не вземаме дезертъори на корабите си. Ако вземем един и това стане известно, можем да загубим кораба – и основателно!

– Тъй е! Мислех дали не можете да го откупите – каза бързо Макей, – като гледам, че капитан Глесинг ви е приятел. Ще дам всичките пари, които ми се полагат, сър. Той е добро момче и ще направи някоя глупост, ако няма никаква надежда.

– Ще помисля за това.

– Благодаря ви, сър. – Боцманът докосна перчем и стремително се отдалечи.

– Роб, какво щеше да направиш, ако беше тай-пан?

– Завербуваните моряци са винаги опасни и никога не трябва да им се има доверие – отвърна незабавно Роб. – Така че никога не бих го откупил. И сега бих наблюдавал Макей. Може би Макей сега е човек на Брок и ще му каже. Бих подложил Макей на изпитание. Бих използвал посредници – може би Макей като част от изпитанието, и някой враг на

Макей – ще следя Рамзи и никога няма да повярвам в сведенията му.

– Ти ми каза какво ще направя аз – каза Струан с искрица смях. Попитах какво ще направиш ти.

– Аз не съм тай-пан, така че това не е моя работа. Ако бях, със сигурност нямаше да ти кажа. Или можеше да ти кажа и после да направя точно обратното. За да те изпитам – Роб се радваше, че от на време можеше да мрази брат си. Това правеше обичта му по-силна.

– Защо се страхуваш, Роб?

– Ще ти кажа след години. – Роб тръгна след боцмана.

Известно време Струан размишляваше за брат си и за бъдещето на „Ноубъл хаус“. После взе една бутилка бренди и тръгна по издадените скали към долината.

Редиците на търговците отгняваха и някои вече си тръгваха с големите си лодки. Други още ядяха и пиеха и изблици смях настръчваха неколцина, които бяха подхванали пианско хоро.

– Сър!

Струан спря и се вгледа в младия пехотинец.

– Да?

– Нуждая се от помощта ви, сър. Отчаяно – каза Нордън със странен поглед. Лицето му бе посивяло.

– Каква помощ? – Струан смътно осъзнаваше байонета на пехотинеца отстрани.

– Имам сифилис – женската болест. Вие можете да ми помогнете. Дайте ми лек, сър. Каквото и да е то. Всичко ще направя.

– Аз не съм лекар, момко – каза Струан и усети, че космите поврата му настръхват. – Ти не трябва ли да бъдеш на кораба си?

– И вие сте били болен, сър. Но имате лекарство. Единственото, което искам, е лекарството. Всичко ще направя. – Гласът на Нордън бе грак, устните му бяха опръскани с пяна.

– Никога не съм го имал, момко. – Струан забеляза, че полицейският офицер се отправя към тях, като викаше нещо, което звучеше като име. – По-добре се върни на кораба си, момко. Там те очакват.

– Лекарството. Кажете ми как. Ще ви дам спестяванията си, сър. Нордън измъкна омазнен парцал, завързан на възел, и гордо го протегна. Пот се стичаше от лицето му. – Аз съм пестелив и тук има, трябва да има цели пет шилинга и четири пенса, сър, и това е всичко което имам на този свят, сър, а още и заплатата ми, сър, двадесет шилинга на месец, можете да ги вземете. Ще ви ги дам всички сър, кълна се в благословения Исус, сър!

– Никога не съм имал женската болест, момко. Никога – каза отново Струан, а сърцето му се късаше от спомена за детството когато богатството се състоеше от пенита, шилинги и половин шилинги, а не от слитъци сребро в десетки хиляди таели. Той отново изживяваше незабравимия ужас на цялата си младост – на безпаричието, безнадеждността, на глада и студа, без покрив над главата, на издутите къркореши стомахчета на децата. Мили, сладки Боже, бих могъл да забравя собствения си глад, но никога децата, никога техния плач сред режещия вятър на уличните канавки.

– Готов съм на всичко, сър, на всичко. Ето. Мога да платя. Него искам без пари. Заповядайте, сър.

Полицейският офицер бързо се приближаваше по брега.

– Нордън! – извика гневно той. – Ще получиш петдесет камшика за нарушение на устава, дявол го взел!

– Името ви Нордън ли е?

– Да, сър. Бърт Нордън. Моля ви. Искам само лекарството. Помогнете ми, сър. Ето. Вземете парите. Всичките са ваши, а ще ви дами още. В името на Исус Христос, помогнете ми!

– Нордън! – Полицейският офицер викаше от около стотина ярда, почервенял от гняв. – Дяволите те взели, ела тук, проклето копеле!

– Моля ви, сър – каза Нордън с растящо отчаяние. – Чух, че езичниците ви излекували. Вие сте купили лека от тях!

– Значи си чул лъжа. Не знам за никакво китайско лекарство. Няма лек. Никакъв. По-добре се върни на кораба си.

– Разбира се, че има лек! – изкрещя Нордън. Той рязко измъкна байонета си. – И ти ще ми кажеш откъде да го взема или ще ти прережа проклетото гърло!

Полицейският офицер се впусна в бяг, ужасен.

– Нордън!

Няколко души на брега се извърнаха стреснати: Купър, Хорацио и още един. Те започнаха да тичат към тях.

Тогава мозъкът на Нордън превъртя и като мъкнаше нещо нечлено-разделно и се обливаше в пяна, той се нахвърли върху Струан и злобно замахна към него, но Струан направи крачка встрани изчака без страх, защото знаеше, че може да убие Нордън когато поиска.

На Нордън му се струваше, че е заобиколен от гигантски дяволи, всичките с едно и също лице, но той не можеше да докосне нит един от тях. Той почувства как въздухът експлодира в дробовете му брегът се разби в лицето му и той се разтвори в безболезнена агония. После

настъпи мрак.

Полицейският офицер се изгърколи от гърба на Нордън и отново замахна с юмрук. Той сграбчи Нордън и го разтърси като парцалена кукла, после отново го захвърли.

– Какво, по дяволите, му стана? – попита той, като се надигаше. Лицето му беше станало на петна от ярост. – Добре ли сте, мистър Струан?

– Да.

Дотичаха Купър, Хорацио и още няколко от търговците.

– Какво става?

Струан внимателно преобърна Нордън с крак.

– Горкият глупак е пипнал женската болест.

– Исусе! – възкликна полицейският офицер. Повдигаше му се.

– По-добре се дръж настрана от него, тай-пан – каза Купър. – Ако вдъхнеш от секретите му, можеш да се заразиш.

– Клетният глупак мислеше, че съм бил болен и съм се излекувал. Честен кръст, ако знаех някакъв лек за това, щях да съм най-богатият човек на земята.

– Ще сложа негодника във вериги, мистър Струан – каза полицейският офицер. – Капитан Глесинг ще го накара да мечтае да не беше се раждал.

– По-добре донеси лопата – каза Струан. – Мъртъв е.

Купър наруши мълчанието.

– Първи ден, първа кръв. Лош знак.

– Не и според китайския обичай – каза Хорацио разсеяно. Чувстваше се зле. – Сега духът му ще пази това място.

– Добро или лошо предзнаменование – каза Струан, – но горкото момче е мъртво.

Никой не му отговори.

– Бог да даде мир на душата му – каза Струан. После се запъти на запад по брега към гребена, който се спускаше от планинската верига и почти докосваше морето. Беше изпълнен с лоши предчувствия, докато отиваше сред чистия свеж въздух и усещаше дъха наводни пръски от морето. Това е лош знак, каза си той. Много лош.

Когато наближи гребена, предчувствието му се засили и когато накрая спря на дъното на долината, където бе решил, че ще бъде строен градът, за трети път почувства необятната омраза, която го обикаляше.

– Господи – каза той високо. – Какво става с мен?

Никога преди не беше изпитвал такъв ужас. Като се опитваше овладее, той погледна крадешком възвишението, където щеше да се намира

Голямата къща, и внезапно разбра защо островът бе враждебен. Изсмя се високо.

– На твое място, Острове, и аз щях да мразя. Ти ненавиждаш плана! Но ще ти кажа, Острове, че планът е добър, за бога. Добър, чуваш ли? Китай се нуждае от света и светът се нуждае от Китай, и ти си ключът, с който ще отворя портата на Китай, и ти, и аз го знаем, и това е, което смятам да направя. И ти ще ми помогнеш!

Престани, каза си той. Държиш се като луд. Аха, и всички ще те помислят за луд, ако им кажеш, че тайната ти цел не е да забогатееш от търговия и да се оттеглиш, а да използваш средствата и силата си да отвориш Китай за света и особено за британската култура и британското законодателство, така че всеки да се поучи от другия и да израсне за благо и на двете страни. Даа. Това е черта на луд човек. Но той беше сигурен, че Китай притежава нещо специално, което да предложи на света. Какво беше то, той не знаеше. Може би един ден щеше да разбере.

– И ние имаме какво да ви предложим – продължи високо Струан, – ако го приемете. И ако не бъде осквернено, докато го даваме. За добро или зло, ти си английска земя. Ще се грижим за теб и ще те направим център на Азия – която е светът. Залагам „Ноубъл хаус“ за плана. Ако ми обърнеш гръб, ще си останеш това, което си сега – вонящ ялов камък, – и ще загинеш. И последно, ако „Ноубъл хаус“ някога ти обърне гръб – унищожил я. С моята благословия.

Той се изкатери на възвишението и като извади кортика си от ножницата, отрязва два дълги клона. Подстри единия и го забучи в земята, а с помощта на другия направи груб кръст. Обля кръста с бренди и го запали.

Онези от флота, които можеха да виждат долината и които забелязаха дима и пламъка, потърсиха далекогледите си и видяха горящия кръст и тай-пана до него. Потрепериха суеверно и се запитаха какво ли замисля. Шотландците знаеха, че подпалването на кръст беше призив към клана и към роднините от всички близки кланове: призив да се съберат при кръста за битка.

А горящият кръст се издигаше само от вожда на клана. Според древния закон, веднъж издигнат, горящият кръст задължаваше клана да защитава земята, докато и последният член на клана е жив.

Втора глава

– Добре дошъл на борда, Роб – каза капитан Айзък Пери. – Чай?

– Благодаря ти, Айзък – отвърна Роб с благодарност и се отпусна в дълбокото кожено кресло, вдъхвайки едва доловимия му аромат и зачака. Никой не можеше да кара Пери да бърза, дори и тай-панът.

Пери наля чай в порцеланови чаши.

Той беше мършав, но невероятно силен. Косата му имаше цвета на стари кълчища – кафява със сребърни и черни нишки. Брадата му бе побеляла. Лицето му бе цялото в белези. От него се разнасяше мирис на катран, кълчища и солени морски пръски.

– Добре ли пътува? – запита Роб.

– Отлично.

Роб винаги се радваше, когато беше в главната каюта. Тя бе просторна и луксозна, както и останалите офицерски каюти. Гарнитурите по целия кораб бяха от месинг, мед и махагон, платната бяха от най-добро платно, а възжетата – винаги нови. Съвършени топове. Най-висококачествен барут. Такава бе стратегията на тай-пана във флота му – да дава на офицерите си и на останалите моряци най-хубавите каюти, най-добрата храна и дял от печалбите. На борда винаги имаше лекар. Боят с камшик бе забранен. За проявена страхливост или неподчинение както от офицер, така и от моряк имаше само едно наказание: да бъде свален на брега на първото пристанище. Никога не се даваше втора възможност. Ето защо и моряци, и офицери се бореха да бъдат част от флота му и никога не оставаше празна койка.

Тай-панът никога не забрави първите кораби, бака и камшика. Или хората, които ги бяха заповядвали. Някои от тези мъже бяха умрели, преди той да ги намери. Онези, които намери, бяха унищожени. Само Брок още беше невредим.

Роб не знаеше защо брат му бе пощадил Брок. Той потръпна, защото знаеше, че каквато и да е причината за това, щеше да има разплата.

Пери добави в чая лъжица захар и кондензирано мляко. Подаде чашата на Роб, настани се зад махагоновото бюро и се втренчи в него. Очите му бяха разположени дълбоко под рунтавите вежди.

– Надявам се, че мистър Струан се радва на добро здраве? Както винаги.

– Нима очаквахте да е болен?

– Не.

Някой почука на вратата на каютата.

– Влез!

Вратата се отвори и Роб зина от изумление при вида на младежа, застанал пред него.

– Велики боже, Кълъм, момко, откъде изникна? – Той рязко се изправи, като събори чашата си. – Наистина много важни „донесения“ и, разбира се, зенит!

Кълъм Струан влезе в каютата и затвори вратата. Роб с обич го прегърна през рамената, после забеляза бледността му и изпитите бузи.

– Какво се е случило, синко? – попита той неспокойно.

– Вече съм много по-добре, благодаря ти, чичо – отвърна Кълъм едва доловимо.

– По-добре след какво, синко?

– След чумата. Бенгалската чума – отвърна Кълъм, озадачен.

Роб се извърна към Пери:

– Имате чума на борда? За бога, защо не сте вдигнали жълт флаг?

– Разбира се, че нямаме чума на борда. Чума имаше в Шотландия, и то преди месеци. – Пери млъкна. – „Скарлет клауд“! Не е ли пристигнал?

– Закъснява с две седмици. Нямаме никакви вести. Какво се е случило? Хайде, говори, човече!

– Аз ли да му кажа, Кълъм, синко, или ти искаш да го направиш?

– Къде е татко? – запита Кълъм.

– На брега. Той ви чака на брега. В долината. За бога, какво е станало, Кълъм?

– Чумата дойде в Глазгоу през юни – отвърна унило Кълъм. – Казват, че пак е пренесена с кораб. От Бенгал, Индия. Първо в Съдърленд, после в Единбург, а после и при нас, в Глазгоу. Мама е мъртва, Йън, Личи, баба – също. Унифред е толкова слаба, че няма да оживее. Дядо се грижи за нея. – Той направи безпомощен жест и седна на облегалката на креслото. – Баба е мъртва. Мама. Леля Ютиния и децата, мъжът ѝ. Десет, двадесет хиляди измряха между юли и септември. После чумата изчезна. Просто изчезна.

– Роди? Как е Роди? Жив ли е синът ми? – попита Роб. В гласа му звучеше болка.

– Да, чичо. Роди е добре. Той не се разболя.

– Сигурен ли си, Кълъм? В безопасност ли е синът ми?

– Да. Видях го в деня, преди да замина. Малцина от неговото училище бяха заразени.

– Благодаря ти, Боже! – Роб потрепери, като си спомни първата вълна на чумата, която мистериозно бе заляла Европа преди десет години. Петдесет хиляди жертви само в Англия. Милион в Европа. Хиляди в Ню Йорк и Ню Орлийнз... Някои бяха нарекли чумата с ново име – холера.

– Майка ти – мъртва? – повтори Роб, без да може да повярва. – Йън, Личи, баба ти?

– Да. Също и леля Сюзън, и братовчедката Клеър, леля Югиния, братовчедът Доналд и малкият Стюарт и...

Настъпи чудовищна тишина. Пери нервно я наруши:

– Когато пристигнах в Глазгоу, младият Кълъм бе останал сам. Не знаех какво да направя, така че помислих, че ще е най-добре да го доведа. Отплавахме един месец след „Скарлет клауд“.

– Правилно си постъпил, Айзък – чу се Роб да казва. Как щеше да даже на Дърк? – По-добре да тръгвам. Ще ви дам сигнал да слезете на брега. Вие останете на кораба.

– Не – каза високо Кълъм като на себе си, някъде дълбоко навътре. – Не. Аз пръв ще слеза на брега. Сам. Така е по-добре. Ще видя татко насаме. Аз трябва да му кажа. Ще слеза на брега сам.

Той се надигна и спокойно се отправи към вратата. Корабът леко се полюшваше. Долавяше се сладкият звук на плискащи вълни. Той излезе. Тогаваше си спомни нещо и се върна в каютата.

– Ще взема донесенията – каза с тънкия си гласец. – Той ще иска да види донесенията.

* * *

Когато голямата лодка се отдели от „Гъндър клауд“, Струан се намираше на възвишението, където щеше да се намира Голямата къща. В мига, в който забеляза сина си в средата на лодката, сърцето му се преобърна.

– Кълъммм! – изрева ликуващо той от върха на хълма. Той смъкна връхната си дреха и бясно я размаха като човек, изоставен от шест години на необитаем остров, видял първия кораб. – Кълъммммм!

Той се втурна главоломно през бодливия храсталак към брега, без да усеща тръните, забравяйки пътеката, която водеше от брега до рибарското селце и пиратските убежища откъм южната страна на острова. Той бе забравил всичко, освен че любимият му син бе пристигнал на първия ден. По-бързо! Сега вече той тичащ по брега опиянен.

Кълъм пръв го забеляза.

– Ей там. Насочете се натам. – Той посочи най-близкото място за акостиране. Боцманът Макей изви румпела.

– Давайте, милички – каза той, насочвайки ги към брега. Те всички вече знаеха за случилото се и из флота се носеха слухове. И загриженост. Много техни близки живееха между Съдърленд и Глазгоу, а повечето от останалите – в Лондон.

Кълъм се изправи и се прехвърли от страни в плитката вода.

– Оставете ни. – И той нагази към брега.

Струан тичаше в прибоя, който се разбиваше в брега, направо към сина си. Видял сълзите му, той извика „Кълъм, сине“ и Кълъм спря за миг, безпомощен, залят от вълните на огромната бащина радост. После той също затича в прибоя и най-сетне се озова в безопасност в обятията на баща си. Ужасът, стаен от месеци, се пукна като рана и той зариде, като се притискаше и притискаше. Струан утешаваше сина си, докато го носеше на ръце към брега и му шепнеше: „Кълъм, синчето ми“ и „Не се безпокой“, и „Ох, детето ми“, докато Кълъм заподсмърча. „Нашите всички са мъртви – всички са мъртви – мама, Йън, Личи, баба, лелите, братовчедката Клеър – всички те са мъртви, татко. Останахме само аз и Уинифред, но и тя вече сигурно е мъртва.“ Той повтаряше имената отново и отново и всяко име бе удар с нож в стомаха на Струан.

След известно време Кълъм заспа, пощаден, спасен в силата и топлината. За първи път от идването на чумата сънят му беше без сънища. Проспа целия ден, цялата нощ и част от следващия ден, докато Струан го люлееше в обятията си.

Струан не усети хода на времето. Понякога разговаряше с жена си и децата – с Роналда и Йън, и Личи, и Уинифред, – докато те седяха до него на брега. Понякога, когато те си тръгваха, той ги зовеше тихичко, за да не разбуди Кълъм, и по-късно те се завръщаха. Понякога напяваше нежните приспивни песни, с които Роналда приспиваше децата им. Или говореше на галски, като майка си и Катрин, втората му майка. Понякога мъгла покриваше душата му и тогава не виждаше нищо.

Когато Кълъм се събуди, вече се беше успокоил.

– Здравей, татко!

– Добре ли си, сине?

– Сега вече съм добре. – Той се изправи.

На брега, в сянката на скалата, беше студено, но на слънце бе топло. Флотът кротко се поклащаше на котва, куриерските съдове сновяха напред – назад. Имаше по-малко кораби от преди.

– Тук ли ще бъде Голямата къща? – попита Кълъм, като посочи

възвишението.

– Аха. Тук бихме могли да живеем от есента до пролетта. Тогава климатът е най-хубав.

– Как се нарича долината?

– Още си няма име. – Струан се раздвижи на слънце, като се опитваше да се пребори с тягостната болка в раменете и гърба.

– Трябва да има име.

– Мъничката Карин, братовчедка ти Карин – най-малката дъщеря на Роб – иска да я нарече Щастливата долина. Можехме да сме щастливи тук. – Гласът на Струан натежа. – Много ли се мъчиха?

– Да.

– Ще ми разкажеш ли за това?

– Не сега.

– Малката Унифред. Беше ли умряла, когато тръгна?

– Не. Но беше много слабичка. Лекарите казаха, че щом е толкова слаба... лекарите просто свиха рамене и си отидоха.

– А дядо ти?

– Чумата въобще не го засегна. Той моментално дойде при нас и взе Унифред. Аз отидох да помогна на леля Ютиния. Но не помогнах.

Струан гледаше пристанището, но не го виждаше.

– Съобщи ли на чичо Роб?

– Да. Мисля, че да.

– Горкият Роб. Ще е по-добре да отида на кораба. – Струан се пресегна и вдигна донесенията, полузаровени в пясъка. Бяха неотваряни. Той изтръска пясъка.

– Съжалявам – каза Кълъм. – Забравих да ти ги дам.

– Ами, синко. Даде ми ги. – Струан видя, че една лодка се отправя към брега. Айзък Пери беше на кърмата.

– Добър ден, мистър Струан – поздрави предпазливо Пери. – Много ми е мъчно за загубата ви.

– Как е Роб?

Пери не отговори. Той стъпи на брега и изляз към екипажа: „Хайде по-бързо!“, и Струан се запита въпреки изтръпналото си разкъсано съзнание защо Пери се страхува от него. Нямахше основание за страх. Никакво.

Мъжете пренесоха на брега една маса, пейки и храна, чай, бренди и дрехи.

– Хайде по-бързо! – повтори раздражено Пери. – И се отстранете! Разкарайте се на майната си и стойте там!

Гребците бързо избутаха голямата лодка, преминаха прибоя и зачакаха, като се радваха, че са далеч.

Струан помогна на Кълъм да се преоблече в сухи дрехи и чак тогава си сложи чиста риза с бастии и топъл двуреден жакет. Пери му помогна да събуе подгизналите ботуши.

– Благодаря – каза Струан.

– Боли ли? – запитва Кълъм, като видя стъпалото му.

– Искам да ви кажа за мистър Роб, сър – започна Пери. – След като Кълъм си тръгна, той тръгна да търси алкохол. Казах му, че не бива, но той не искаше да ме чуе. – Той продължи колебливо: – Вие сте дали заповед. Така че малко се счепкахме, но успях да му го взема. Когато се свести, вече беше добре. Заведох го на „Чайна клауд“ и го предадох в ръцете на жена му.

– Правилно си постъпил, Айзък. Благодаря ти. – Струан приготви на Кълъм чиния с храна – говеждо задушено, ябълки, печени в тесто, студено пиле, картофи, сухари – и взе голяма оловена чаша с горещ сладък чай за себе си.

– Негово превъзходителство ви изпраща съболезнованията си. Би искал да се отбие на кораба му, когато ви е удобно.

Струан потърка лице, почувства наболата си брада и се запитва защо винаги се чувства мръсен, когато е небръснат и не си е измил зъбите.

– Бръсначът ви е тук – каза Пери, като посочи една маса встрани.

Той бе предвидил нуждата на Струан да се приведе в ред. Тайпанът фанатично държеше на личната си чистота. – Там има топла вода.

– Благодаря ти. – Струан намокри една кърпа и навлажни лицето и главата си. После се насапуниса и сръчно се обръсна без огледало. След това топна една четка в чашата с чай и започна енергично да чисти зъбите си.

Това трябва да е някакво езическо суеверие, помисли си Пери презрително. Зъбите остаряват, развалят се и падат и това е всичко.

Струан си изплакна устата с чай и изля остатъка. Изми чашата с пресен чай, напълни я отново и дълбоко отпи. В несесера му за бръснене имаше едно малко шишенце с одеколон. Той изля няколко капки на ръцете си и го втри в лицето си. После седна освежен. Кълъм само чоплеше храната си.

– Трябва да се храниш, сине.

– Не съм гладен, благодаря.

– И все пак яж. – Вятърът къдреше червено – златистата коса на Струан, която той носеше дълга и не накъдрена, и той я приглади назад. –

Палатката ми опъната ли е, Айзък?

– Разбира се. Нали дадохте нареждания. Тя е на хълма над флагшока.

– Кажете на Чен Шенг, от мое име, да отиде в Макао и да купи мед и пресни яйца. И да намери китайски билки за неразположение и последствия от бенгалската чума.

– Аз съм добре, татко, благодаря ти – протестира слабо Кълъм. Не се нуждая от никакви езически магьоснически церове.

– Те не са магьосници, както ние го разбираме, сине – каза Струан. – И те са китайци, а не езичници. Техните билки са ме спасявали много пъти. Ориентът не прилича на Европа.

– Няма защо да се тревожиш за мен, татко.

– Има. Ориентът не е място за слабаци. Айзък, заповядай „Чайна клауд“ да тръгне за Макао заедно с Чен Шенг и ако не се върне в уреченото време, капитан Орлов и всичките офицери ще бъдат уволнени. Повикай лодката.

– Може би ще е по-добре Кълъм да замине с кораба в Макао, мистър Струан.

– Той ще ми е под око, докато не реша, че е добре.

– За него ще се грижат добре на Макао. На кораба няма...

– Да му се не види, Айзък, няма ли да направиш каквото ти се казва? Повикай лодката!

Пери застина за момент и извика голямата лодка на брега.

Струан с Кълъм до него се настани в средата. Пери седна зад тях.

– Към флагмана! – заповяда Струан, като автоматично провери положението на корабите си, мириса на вятъра, вида на облаците, опитвайки се да разчете прогнозата им за времето. Морето беше спокойно. Но той надушваше беда.

По пътя към флагмана Струан прочете донесенията. Печалба от миналогодишния чай, добре. Копие от сметката за товаренето на „Скарлет клауд“, което Пери бе донесъл от Калкута. Лошо: загуба за двеста и десет хиляди лири стерлинги. Слава богу, корабът бе застрахован, макар че това няма да върне хората и времето, необходимо за построяване на нов кораб. Товарът опиум бе контрабанден и не можеше да бъде застрахован. Отиде печалбата за цяла година. Какво ли може да се е случило с кораба? Буря или пирати? Бурята е по-вероятна. Освен ако не се е натъкнал на някой испански, френски или американски – а защо не английски – капер, които изобилстваха в моретата. Най-накрая той разчупи печата на писмото от банкера си. Прочете го и яростно избухна.

– Какво има? – запита изплашено Кълъм.

– Една стара рана. Нищо. Няма нищо. – Струан се престори, че чете следващото донесение, докато вътрешно беснееше от съдържанието на писмото. Господи Боже мой!

„Със съжаление ви уведомяваме, че не по наше желание и съвсем внезапно кредитът в банката бе просрочен и се получи наплив на искания вложенията да бъдат върнати, предизвикан от злонамерени конкуренти. Следователно нашата банка не може повече да функционира. Съветът на директорите указа, че можем да изплатим по шест пенса за лира. Имам честта да бъда, сър, ваш най-покорен слуга...“

А ние държим близо милион лири стерлинги в техни книжа. Двадесет и пет хиляди лири стерлинги за милион, а дългът ни приближава милион лири. Банкрут. Велики Боже, предупредих Роб да не внася всичките пари в една банка. Не и при тази спекулация в Англия, когато една банка може да емитира книжа в каквото си иска количество.

– Но тази банка е сигурна – бе казал Роб, – а ние се нуждаем парите да са на едно място за допълнително обезпечаване. – Беше се впуснал да обяснява подробностите на някаква сложна финансова структура, която включваше испански, френски и немски бонове, облигации за националния дълг и в резултат даваше на „Струан и компания“ сигурно международно банково положение и огромна покупателна възможност за разширението на флота, което Струан желаяше, и за закупуване на специални привилегии за „Ноубъл хаус“ на печелившите немски, френски и испански пазари.

– Добре, Роб – бе отвърнал той, без да разбира тънкостите, но вярвайки, че онова, което говори Роб, е разумно.

Сега обаче сме разорени. Банкрут.

Господи!

Все още беше твърде зашеметен да мисли за разрешение. Можеше само да разсъждава върху страховития Нов век. Сложен. Невероятно забързан. Нова кралица – Виктория – първият популярен монарх от векове. Съпругът ѝ Алберт – той още не знаеше нищо за него. Беше проклет чужденец от Сакс-Кобургите, но сега властта парламента бе силна и под контрол и това бе ново развитие на нещата. В продължение на двадесет и шест години бе имало мир и не се задаваше сериозна война – нещо нечувано от стотици години. Дяволският Бонапарт благополучно бе

умрял, разбунтуваната Франция – благополучно укротена и за първи път Британия владееше света. Робството бе премахнато преди осем години. Появиха се канали нов начин на транспортиране. Такси за използване на пътищата, които бяха нечувано равни и гладки, фабрики, промишленост, тъкачни станове, масово производство, желязо, въглища, компании с акционерен капитал и толкова много още неща само през изминалите десет години: пощенска такса от едно пени – първата евтина поща на света, първата полиция в света, „магнетизъм“ – каквото и по дяволите да означаваше, парен чук, първият Закон за фабриките и Парламент, най-сетне изтръгнат от ръцете на няколко богати аристократи земевладелци, така че сега – невероятно – всеки мъж в Англия, който притежава къща със стойност двадесет лири на година, можеше да гласува, наистина можеше да гласува. Всеки мъж можеше да стане министър – председател. И невероятната индустриална революция, Британия – фантастично богата, като богатствата ѝ започват да се разпространяват. Нови идеи за управление и човечност, промъкнали се през бариерите на столетия. Всичкото това – британско, всичко – ново. А сега и локомотивът!

– Ето това е изобретение, което ще разтърси света – промърмори той.

– Какво каза, татко? – запита Кълъм.

Струан се осъзна.

– Тъкмо си мислех за първото ни пътуване с влак – импровизира той.

– Вие сте се качвали на влак, сър? – попита Макей. – Какъв е той? Кога беше това?

– Бяхме на първото пътуване на локомотива на Стивънсън – Ракетата.

– Тогава бях на дванадесет – отвърна Кълъм.

– Не, сине – каза Струан, – беше на единадесет. Беше през 1830 година. Преди единадесет години. Беше първото пътуване на Ракета – първият пътнически влак на земята. От Манчестър до Ливърпул – Разстоянието се изминава за един ден с пощенска кола, но ние стигнахме за час и половина.

Още веднъж Струан се отдаде на размисъл за съдбата на „Нубъл хаус“. После си спомни, че бе наредил на Роб да вземе на заем колкото може повече пари, за да завладее пазара на опиум. Я дам бихме могли да спечелим петдесет – сто хиляди лири от това. Да, ама това е капка в морето в сравнение с онова, което ни трябва. Трите милиона, които ми

дължат за иззетия опиум! Да, ама не можем да ги получим, докато договърът не е ратифициран. Това ще отнеме от шест до девет месеца, а ние трябва да изплатим полученото по сметка до три месеца!

Как да получа пари? Позицията ни е добра – имаме тежест. Освен ако чакалите не душат по петите ни. Първо Брок. После „Купър-Тилмън“. Дали Брок не е организиран фалирането на банката? Или неговото пале Морган? Брокови имат достатъчно пари и влияние. Пари ни трябва. Или да ни се отпусне голям кредит. Подкрепен с пари, не с книжа. Банкрутирахме. Поне ако кредиторите ни не с нахвърлят върху нас.

Почувства, че ръката на сина му го докосва по рамото.

– Какво каза, сине? За Ракетата ли говореше?

Кълъм беше силно впечатлен от бледността на Струан и от пронизващата зелена светлина, която струеше от очите му.

– Флагмана. Стигнахме.

Кълъм последва баща си на палубата. Досега никога не беше се качвал на военен кораб, особено на главен. Корабът „Титан“ на Нейно кралско величество беше един от най-мощните съдове на вода. Беше огромен, с три мачти и седемдесет и четири топа, монтирани на три оръдейни палуби. Но Кълъм не бе впечатлен. Той не се интересуваше от кораби и ненавиждаше морето. Страхуваше се от неговата ярост, необятност и от опасностите, които криеше. Не можеше да плува. Зачуди се как баща му може да обича морето.

Има още толкова много неща, които не знам за баща ми, помисли си той. Но това не е странно. Виждал съм го само няколко пъти в живота си, като последния беше преди шест години. Татко не се е променил. Но не и аз. Сега знам какво ще направя от живота си. И сега, като останах сам... Харесва ми, че съм сам. И не ми харесва.

Той последва баща си надолу по прохода към главната оръдейна палуба. Таванът ѝ беше нисък и те трябваше да се наведат, докато вървяха към кърмата, където се намираще охраняваната от часови каюта. Целият кораб миришеше на барут, катран, кълчища и пот.

– Добър ден, сър – поздрави пехотинецът Струан, като формално насочи мускета си към него. – Господин полицейски офицер!

Полицейският офицер, в алена униформа, обточена с безупречно избелен галон, излезе от караулната каюта. Беше твърд като гуле и дори главата му бе кръгла като него.

– Добър ден, мистър Струан. Един момент, сър. – Той почтително почука на дъбовата врата на каютата. Един глас отвърна „Влез“ и вратата се затвори зад него.

Струан извади една от обрязаните си пури и я предложи на Кълъм.

– Пушиш ли вече, сине?

– Да. Благодаря, татко.

Струан запали пурата на Кълъм и една за себе си. Облегна се на един от дванадесетфутовите топове. Гюллетата бяха наредени в спретнатата купчина, винаги в готовност. Шестдесетпаундови гюллета.

Вратата на каютата се отвори. Лонгстаф, тънък, елегантно облечен мъж, излезе навън. Косата му бе тъмна и накъдрена по модата. Носеше гъсти дълги бакенбарди. Имаше високо чело и тъмни очи. Часовите застанаха за почест, а полицейският офицер се върна в караулката.

– Здравей, Дърк, скъпи приятелю. Как си? Мъчно ми бе да науча...

– Лонгстаф нервно се ръкува със Струан, усмихна се на Кълъм и отново протегна ръка. – Вие трябва да сте Кълъм. Аз съм Уилям Лонгстаф. Съжалявам, че пристигнахте при такива ужасни обстоятелства.

– Благодаря ви, Ваше превъзходителство – отвърна Кълъм, изненадан, че капитан-интендантът по търговията е толкова млад.

– Имаш ли нещо против малко да почакаш, Дърк? Адмиралът и капитаните са се събрали на съвет. След няколко минути свършвам – каза Лонгстаф, като се прозяваше. – Много неща имам да ти казвам. Ако искаш да ги чуеш.

– Да.

Лонгстаф погледна неспокойно своя златен, украсен със скъпоценни камъни часовник с ланец, който се полюшваше от брокатената му жилетка.

– Почти единадесет часът! Времето никога не стига. Би ли искал да слезеш в офицерската каюткомпания?

– Не. Ще почакам тук.

– Както искате. – Лонгстаф енергично се върна в каютата и затвори вратата.

– Не е ли много млад да бъде кралският пълномощник? – попита Кълъм.

– И да, и не. На тридесет и шест е. Имperiите се изграждат от млади хора, Кълъм. Възрастните хора ги губят.

– Той изобщо не прилича на англичанин. Да не е от Уелс?

– Майка му е испанка – откъдето идва жестоката му жилка помисли Струан. – Тя е графиня. Баща му беше дипломат при испанския двор. Беше един от така наречените „чистокръвни“ бракове. Семейството му се родее с графовете Тот.

Ако не си се родил аристократ, помисли си Кълъм, колкото и да си

умен, нямаш никаква надежда. Никаква надежда. Не и без революция.

– Нещата в Англия не вървят добре – каза той на баща си.

– В какъв смисъл, сине? – попита Струан.

– Богатите са прекалено богати, а бедните – прекалено бедни. Хората се стичат в градовете да търсят работа. Те са повече от работните места и затова работодателите плащат все по-малко и по-малко. Хората гладуват. Чартистките вождове още са в затвора.

– Там им е мястото. Тази сган, която насъсква тълпите, трябваше да бъде избесена или пратена в колониите, а не само хвърлена в затвора.

– Ти не одобряваш Хартата? – Кълъм внезапно застана нащрек.

Народната Харта бе написана преди по-малко от три години и се бе превърнала в обединителен символ на свободата за всички недоволни в Британия. Хартата изискваше право на глас за всеки мъж, отмяна на изискването за собственост към членовете на Парламента, равни изборителни райони, тайно гласуване, едногодишен мандат на Парламента и заплати за членовете му.

– Одобрявам я като документ с честни искания. Но не одобрявам чартистите и техните вождове. Хартата като повечето изначално добри идеи попада в ръцете на неподходящи вождове.

– Не е неподходящо да се агитира за реформи. Парламентът трябва да претърпи промени.

– Да се агитира – да. Да се говори, спори, да се пишат петиции, но не и да се предизвикват размирици и вдигат революции. Правителството бе право да потуши бунтовете в Уелс и Мидланд. Въстанието не е отговор, пусто да остане. Говори се, че чартистите още не са си научили урока и че купуват оръжие и провеждат тайни събрания. Те трябва да бъдат унищожени, по дяволите.

– Хартата не може да бъде унищожена. Твърде много хора искат и са готови да умрат за нея.

– Тогава мнозина ще трябва да загинат, сине. Ако чартистите не се запасят с търпение.

– Ти не знаеш какво става сега на Британските острови, татко. Ти си тук от толкова време. Трудно е да бъдеш търпелив, кога стомахът ти е празен.

– Същото е и в Китай. По цял свят е същото. Но бунтовете и въстанията не са подходящи за британците.

Скоро ще станат, помисли мрачно Кълъм, ако не настъпят никакви промени. Той вече съжеляваше, че бе напуснал Глазгоу заради Ориента. Глазгоу бе центърът на шотландските чартисти и той бе водач на

студентите от последния курс, които тайно се бяха обединили Да работят с пот на чело – и ако е необходимо, да умрат за чартистката кауза.

Вратата на каютата отново се отвори и часовете се изпънаха. Адмиралът – як мъж – се появи навън с опънато и гневно лице и се отправя към прохода, следван от капитаните си. Повечето от капитаните бяха млади, но имаше няколко с побелели глави. Всичките бяха облечени в морски униформи с триъгълни шапки. Мечовете им дрънчаха.

Капитан Глесинг беше последен. Той се спря пред Струан.

– Бих искал да ви изкажа съболезнованията си, мистър Струан! Голямо нещастие!

– Да.

Наистина ли е голямо нещастие, зачуди се Струан, да загубя прекрасна съпруга и три сладки дечица? Или Бог – а може би дяволът – имаше пръст в джос? Или всичките те – Бог, дявол, късмет, джос – бяха просто различните имена на едно и също нещо?

– Бяхте съвсем прав да убиете този проклет пехотинец – каза Глесинг.

– Не съм го докоснал.

– Така ли? Допуснах, че вие сте го направили. Не можах добре да видя какво се случи от мястото, където бях. Но това не е важно.

– На брега ли го погребяхте?

– Не. Няма защо да оскверняваме острова с такава болест. Говори ли ви нещо името Рамзи, мистър Струан? – запита Глесинг, като рязко сложи край на любезността.

– Рамзи е доста разпространено име – Струан бе предпазлив.

– Наистина. Но шотландците държат един на друг. Не е ли това ключът за успеха на предприятия, ръководени от шотландци?

– Да, трудно е да се намерят хора, на които да имаш доверие – каза Струан. – Името Рамзи означава ли нещо за вас?

– Това е име на дезертър от моя кораб – отвърна Глесинг многозначително. – Той е братовчед на вашия боцман Макей, струва ми се.

– Е, и?

– Нищо. Просто обменям информация. Както, разбира се, ви е известно, всеки търговски кораб, въоръжен или не, който укрива дезертъри, може да бъде заловен като трофей. От кралския флот. – Глесинг се усмихна. – Глупаво е да се дезертира. Къде ли може да отиде освен на друг кораб?

– Никъде. – Струан се чувстваше хванат в капан. Беше сигурен, че Рамзи се намира на борда на някой от неговите кораби и вероятно това

бе работа на Брок, а може би и на Глесинг.

– Днес ще претърсим флота. Вие, разбира се, не възразявате?

– Естествено. Ние много внимателно подбираме хората си.

– Много разумно. Адмиралът счита, че „Ноубъл хаус“ трябва да бъде удостоена с особено внимание, така че вашите кораби ще бъдат претърсени незабавно.

В такъв случай, помисли си Струан, нищо не може да се направи. И той отхвърли проблема от съзнанието си.

– Капитане, бих искал да ви представя най-големия си син, Кълъм. Кълъм, това е нашият славен капитан Глесинг, който спечели за нас битката при Чуенпи.

– Добър ден. – Глесинг възпитано се здрависа. Ръката на Кълъм беше мека, с дълги пръсти и леко женствена. Какво конте, си помисли той. Втален сюртук, светлосиня връзка и висока яка. Трябва да е последна година студент. Любопитно е да се здрависаш с някой, който е прекарал бенгалската чума и е оживял. Чудя се дали аз бих оцелял. – Това не беше битка.

– Две малки фрегати срещу двадесет сампана и повече от тридесет брандера? И това не е битка?

– Просто бой, мистър Струан. Можеше да бъде битка... – Ако не беше тоя скапан бързливец Лонгстаф и ти, проклет пират такъв, сърбеше го да каже.

– Ние, търговците, го считаме за битка, Кълъм – каза иронично Струан. – Ние не можем да схванем разликата между бой и битка. Ние сме само мирни търговци. Но първият път, когато оръжието на Англия се изправи срещу оръжието на Китай, заслужава името „битка“. Беше само преди една година. Ние стреляхме първи.

– А вие какво бихте направили, мистър Струан!? Това беше правилното тактическо решение.

– Разбира се.

– Капитан-интендантът по търговията напълно одобрява моите действия.

– Разбира се. Какво друго би могъл да направи.

– Водим стари битки, а, капитан Глесинг? – запита Лонгстаф. Той бе застанал до вратата на каютата си и, незабелязан, беше слушал.

– Не, Ваше превъзходителство, просто водим по нов начин един бой. Мистър Струан и аз не сме се срещали при Чуенпи, както ви е известно.

– И не е необходимо. Ако мистър Струан командваше вместо вас,

решението му щеше да бъде същото като вашето. Ако вие бяхте на мястото на мистър Струан, първо трябваше да се уверите, че те яма да нападат, и щяхте да поемете риска. – Лонгстаф се прозя и започна да си играе с ланеца на часовника си. – А вие как щяхте да постъпите, Кълъм?

– Не зная, сър. Не зная какви усложнения е имало.

– Добре казано. „Усложнения“ е хубава дума. – Лонгстаф цъкна. – Ще се присъедините ли към нас, капитане? Чаша вино?

– Благодаря ви, сър, но по-добре ще е да се върна на кораба си.

– Глесинг елегантно изкозирува и отмина.

Лонгстаф направи знак на Струанови да го последват в залата за заседания, която понастоящем служеше за частно жилище на капитан-интенданта по търговията. Тя беше спартанска и функционална. Дълбоките кожени кресла, масите с карти, скриновете и тежката дъбова маса бяха здраво завинтени за палубата. Богато резбованото дъбово бюро бе разположено в полукръга, образуван от разделените с вертикални пречки прозорци на кърмата. Каютата миришеше на катран, застоял тютюнев дим, море и неизбежно на барут.

– Стюард! – извика Лонгстаф. Вратата на каютата моментално се отвори.

– Слушам, сър!

Лонгстаф се обърна към Струан:

– Бяло вино? Бренди? Порто?

– Бяло сухо вино, благодаря.

– Моля, сър, и за мен същото – каза Кълъм.

– Аз ще взема порто. – Лонгстаф отново се прозя. Веднага, сър. – Стюардът извади бутилките от един шкаф и наля вината във фини кристални чаши.

– За първи път ли пътуваш с кораб, Кълъм? – попита Лонгстаф.

– Да, сър.

– Но предполагам, че добре си осведомен за „усложненията“ напоследък?

– Не, Ваше превъзходителство. Баща ми не пишеше често, а Китай не се споменава във вестниците.

– Но скоро ще започнат, а, Дърк?

Стюардът предложи чаша на Лонгстаф, после на гостите му.

– Погрижи се никой да не ни безпокои.

– Слушам, сър. – Стюардът остави бутилките близо до тях и излезе.

– Предлагам тост – каза Лонгстаф и Струан си спомни тоста на Роб и съжали, че дойде първо на флагмана. – За приятното ви прекарване

тук, Кълъм, и за безопасно връщане у дома.

Пиша. Бялото сухо вино беше превъзходно.

– Историята се прави тук, Кълъм. И никои не би могъл да ти разкаже по-добре за това от баща ти.

– Има една стара китайска пословица, Кълъм: „Истината има много лица“ – каза Струан.

– Не разбирам.

– Просто исках да кажа, че моят вариант на „фактите“ не е задължително единственият. – Това му напомни за предишния вицецрал, Линг, който сега бе в немилост в Кантон, защото политиката му бе ориентирана към открит конфликт с Британия. Сега бе осъден на смърт. – Онзи дявол Линг още ли е в Кантон?

– Мисля, че да. Негово превъзходителство Тай-сен се усмихна, когато го попитах преди три дена и загадъчно отговори: „Цинобърът е Синът на Небето. Как може човекът да знае какво иска Небето?“ Китайският император се нарича Син на Небето – обясни Лонгстаф заради Кълъм.

– „Цинобър“ е друго негово име, защото винаги пише с мастило с яркочервен цвят.

– Странен, странен народ са китайците, Кълъм – каза Струан. – Един пример: само императорът от триста милиона души има право да използва цинобърно мастило. Представи си само! Ако кралица Виктория каже: „От днес нататък само аз имам правото за използвам цинобър“, въпреки цялата си любов към нея четиридесет милиона британци тутакси ще престанат да използват каквото и да било друго мастило освен цинобър. Начело с мен.

– Всеки китайски търговец – каза Лонгстаф с несъзнателен присмех – незабавно ще й изпрати барел цинобър – заплащане при доставяне и ще каже на Нейно британско величество, че ще се радва да бъде доставчик на Короната за определена цена. И ще напише писмото с цинобър. Съвсем основателно, предполагам. Какво бихме били без търговията?

Настъпи кратко мълчание и Кълъм се зачуди защо баща му се направи, че не забелязва обидата. И беше ли обида? Не беше ли просто още един факт от живота – че аристократите винаги се присмиват на онези, които не са аристократи? Е, добре. Хартата ще им даде да се разберат веднъж завинаги.

– Искали сте да ме видите, Уил? – Струан се почувства смъртно уморен. Краката и раменете го боляха.

– Да. Няколко дребни неща се случиха, откакто... през последните

два дена. Кълъм, бихте ли ни извинили за малко? Бих искал да разговарям с баща ви насаме.

– Разбира се, сър. – Кълъм се надигна.

– Няма нужда, Уил – каза Струан. Заради присмеха на Лонгстаф нямаше да разреши на Кълъм да излезе. – Кълъм вече е съдружник на Струанови. Един ден ще ръководи компанията като тай-пан. Можете да му имате доверие, както на самия мен.

На Кълъм му се искаше да каже: „Аз никога няма да стана част от това, никога. Имам си други планове“, но не можа да промълви нищо.

– Поздравявам ви, Кълъм – каза Лонгстаф. – Да бъдеш съдружник в „Нубъл хаус“ – е, това е безценна награда.

Но не и когато е банкрутирала, едва не прибави Струан.

– Седни, Кълъм.

Лонгстаф обходи стаята и започна:

– За утре е определена среща с китайския пълномощник. На нея ще се обсъдят подробностите на договора.

– Той ли предложи времето и мястото или вие?

– Той.

– Вероятно ще е по-добре да ги промените. Изберете друго време и друго място.

– Защо?

– Защото ако се съгласите с неговото предложение, той и всичките мандарини ще го разтълкуват като слабост.

– Добре. Щом така мислиш. Вдругиден добре ли е? В Кантон?

– Да. Вземете Хорацио и Маус. И аз ще дойда с вас, ако желаете, и ще закъснеем с четири часа.

– Но, по дяволите, Дърк, защо да стигаме до такива смешни крайности? Четири часа? Виж ти!

– Не са смешни. Като действате като висшестоящ към низшестоящ, ще ги поставите в неизгодно положение. – Струан хвърли поглед към Кълъм. – Ориенталската игра трябва да се играе по ориенталските правила. Дребните неща придобиват голямо значение. На Негово превъзходителство му е много трудно тук. Ако сега допусне една малка грешка, последствията ще бъдат за петдесет години. Той трябва да бърза с безкрайна предпазливост.

– Да. И отникъде помощ! – Лонгстаф пресуши чашата си и си наля друга. – Никога няма да разбере защо не се държат като цивилизовани хора. Никога. Освен баща ти никой друг не ми помага. Кабинетът в родината не е запознат с проблемите, с които се сблъсквам тук, и пет пари

не дава. Тук съм съвсем сам. Дават невъзможни нареждания и очакват да се разправям с един невъзможен народ. Честна дума, трябвало да закъснеем с четири часа, за да докажем, че сме „висшестоящи“, когато безспорно всеки знае, че е така! – Той раздражено си взе малко енфие и кихна.

– Кога ще се проведе разпродажбата на земите, Уил?

– Е, добре де, мисля, когато кабинетът одобри договора. Има много време. Да речем, през септември.

– Не си ли спомняте каква идея имахте? Искате строителството в Хонконг да започне незабавно.

Лонгстаф се опита да си припомни. Като че ли си спомни да е говорил такова нещо със Струан. Но какво беше то?

– Е, разбира се, предаването на Хонконг не е официално, докато и двете правителства не одобрят договора – мисля, че това е обичайната процедура, нали?

– Да. Но обстоятелствата са необичайни. – Струан си играеше с чашата. – Хонконг е наш. Колкото по-скоро започнем да строим тук, толкова по-добре. Не беше ли това, което вие казахте?

– Е, разбира се, че е наш – но какъв беше този план? – Лонгстаф потисна още една прозявка.

– Вие казахте, че цялата земя трябва да принадлежи на кралицата. Че докато официално станете първия губернатор на Хонконг, цялото управление трябва да бъде във ваши ръце като пълномощник. Ако издадете специална декларация, всичко ще бъде, както вие го планирате. Ако бях на вашето място, щях да проведе разпродажбата на земите следващия месец. Не забравяйте, Уил, че ще имате нужда от приходи за колонията. Кабинетът е чувствителен към колонии, които не си плащат.

– Правилно. Да. Абсолютно вярно. Разбира се. Ще трябва да започнем колкото е възможно по-скоро. Ще проведем първата разпродажба следващия месец. Чакайте да помисля. Как ще я даваме като собственост, под аренда или...

– Деветдесет и девет процента – под годишна аренда. По обичайните договорености с Короната.

– Отлично. – Лонгстаф направи безпомощен жест. – Като че ли нямаме достатъчно други проблеми, Кълъм! Сега трябва да се държим като някакви търговци. Как, по дяволите, се строи колония, а? Трябва да има канализация, улици, сгради и бог знае какво още. Съд и затвор, да му се не види! – Той се спря пред Кълъм. – Имате ли юридическо образование?

– Не, Ваше превъзходителство – отвърна Кълъм. – Само нередовна университетска степен по изкуствата.

– Няма значение. Трябва ми секретар на колонията, генерален помощник, ковчезник и какво ли не. Трябва да има и някакви полицейски сили. Бихте ли искали да отговаряте за полицията?

– Не, благодаря ви, сър. – Кълъм се опита да не покаже колко е шокиран.

– Е, сигурен съм, че бихме могли да ви използваме някъде. Всички ще трябва да се включат. Не мога да се грижа за всичко. Помислете си с какво ще ви хареса да се заемете и ми съобщете. Ще имаме нужда от хора, на които можем да имаме доверие.

– Защо не го включите във вашите служещи като помощник? – предложи Струан. – Ще ви го заемем за шест месеца.

– Отлично. – Лонгстаф се усмихна на Кълъм. – Вие сте помощник-колониален секретар. Да видим сега. Организирайте разпродажбата на земята. Това ще бъде първата ви задача.

– Но аз не знам нищо за разпродажбите на земя, сър. Не знам нищо за...

– Знаете толкова, колкото знаят всички, а освен това баща ви може да ви помогне. Вие ще бъдете, хм, помощник-колониален секретар. Отлично. Сега мога да забравя този проблем. Открийте какво трябва да се направи и как и ме уведомете какво е необходимо да се обяви официално. Направете търг. Мисля, че това е честният начин. – Лонгстаф отново напълни чашата си. – О, между другото, Дърк, наредих изтегляне от остров Чъшан.

Струан усети, че стомахът му се преобръща.

– Защо направихте това, Уил?

– Получих специално писмо от Негово превъзходителство Тай-сен преди два дена, в което ме моли да направя това като акт на добра воля.

– Можеше да изчакате.

– Той искаше незабавен отговор, а пък аз – е, не можах да се свържа с вас.

– Незабавно, според китайското разбиране, означава до сто години.

О Уили, клети глупчо, помисли той, докога ще те уча? Лонгстаф усети, че погледът на Струан прониква дълбоко в него.

– Той изпращал копие от договора на императора и искал да включи факта, че сме заповядали изтегляне. И без това щяхме да го направим, нали? Такъв беше планът. По дяволите, какво значение има сега или по-късно?

– Сроковете са от изключителна важност за китайците. Заповедта замина ли?

– Да. Замина онзи ден. Тай-сен беше толкова любезен да ни предложи да използваме императорските конни куриери. Изпратих заповедта по тях.

Да ти изтекат очите дано, помисли Струан. Невероятен тъпак си.

– Много е лошо да се използват техни услуги за наши заповеди. Ние загубихме престиж, а те печелят точка. Вече няма смисъл да пращаме кораб. – Гласът му беше твърд и студен. – Докато стигне Чъшан, изтеглянето ще е приключило. Стореното – сторено. Но е неразумно. Китайците ще го изтълкуват непременно като наша слабост.

– Мислех, че един акт на добра воля е прекрасна идея, прекрасна – продължи Лонгстаф, като се опитваше да преодолее нервността си. – В края на краищата получихме всичко, което желяхем. Контрибуциите им не са тежки – само шест милиона долара, а това е повече от стойността на опиума, който унищожиха. Кантон отново е открит за търговия. А получихме Хонконг. След толкова време! – Сега очите му искряха. – Всичко е според плана. Остров Чъшан не е от значение. Вие казахте да го завладеем само като уловка. Но Хонконг е наш. И Тай-сен каза, че до месец ще назначи мандарин за Хонконг и те ще...

– Той ще... какво? – Струан беше поразен.

– Ще назначи мандарин за Хонконг. Защо?

Сдържай си нервите, отправи Струан предупреждение към себе си с огромно усилие. Толкова дълго бе търпелив. Този малоумен некадърник е най-важното оръжие, с което разполагаш.

– Уил, ако сега му позволите да направи това, вие му предоставяте власт над Хонконг.

– Съвсем не, скъпи приятелю. Хонконг е британски. Друговете ще бъдат под нашия флаг и под наше управление. Някой трябва да отговаря за бедните дяволи, нали така? Трябва да има някой, на когото да плащат митата. Не е ли най-добре това да става на Хонконг? Те ще имат собствени чиновници, сгради и...

– Те ще... какво? – Думата отекна о дъбовите ковчезета. – В името на Христовата кръв, вие не сте се договорили за това, нали?

– Но аз не виждам нищо лошо в това, Дърк. Честна дума, то не меня нещата, нали? Спестява ни много безпокойство. Не трябва да бъдем в Кантон. Можем да правим всичко отгук.

За да се удържи да не смачка Лонгстаф като дървеница, Струан заобиколи бюрото и си наля бренди. Овладей се! Не го унищожавай сега!

Моментът не е подходящ. Трябва да го използваш.

– Договорихте ли се с Тай-сен, че той може да назначи мандарин за Хонконг?

– Е, драги приятелю, не че се договорихме. Това не е част от договора. Просто казах, че съм съгласен, че изглежда добра идея.

– Писмено ли направихте това?

– Да. Вчера. – Лонгстаф бе объркан от настойчивостта на Струан. – Но не е ли това, което се опитвахме да постигнем от толкова време? Да се обръщаме пряко към мандарините, а не през китайските търговци от хонгите?

– Да. Но не и на наш остров, да му се не види! – Гласът на Струан бе равен, но той усилено мислеше. Ти, недозялана пародия на началник, ти, тъпа, аристократична, нерешителна купчина лайна. – Ако позволим това, по-добре да потопим Хонконг. Губим всичко.

Лонгстаф подръпваше крайчето на ухото си, вехнейки под погледа на Струан.

– Защо, татко? – запита Кълъм.

За облекчение на Лонгстаф погледът се отмести към Кълъм и той си помисли: „Да, защо? Защо да губим всичко? Мислех, че това е просто прекрасно решение.“

– Защото са китайци.

– Не разбирам.

– Знам, сине. – За да преодолее мъката от загубата на семейството си, която внезапно избликна дълбоко в него, и за да отклони вниманието си от трескавото безпокойство за загубата на състоянието им, той реши да обясни – колкото на Кълъм, толкова и на Лонгстаф. – Първото, което трябва да се разбере, е следното: в продължение на петдесет века китайците са наричали Китай Средното цар – земята, която боговете са поставили между небето отгоре и земята отдолу. По правило китаецът е уникално висше творение. Те всичките вярват, че който и да било друг – който и да било – е варварин и няма никакво значение. Че те единствени имат даденото им свише право, като единствена наистина цивилизована нация, да управляват света. Доколкото ги засяга, кралица Виктория е варварски васал, който трябва да отдава почит. Китай няма флот, няма армия и ние можем да правим с него каквото си искаме – но те вярват, че са най-цивилизованите, най-силните, най-богатите – за последното мисля, че са потенциално прави – на земята. Известни ли са ви Осем, правила?

Кълъм поклати глава.

– Е, добре, това са условията, при които императорът на Китай се е съгласил да търгува с „варвари“ преди сто и петдесет години. Правилата ограничават цялата „варварска“ търговия до едно – единствено пристанище – това е Кантон. За чая и коприната трябва да плаща само в сребро, не се разрешава какъвто и да било кредит. Контрабандата била забранена. На „варварите“ било разрешено да строят складове и кантори на парче земя с размери половин миля на двеста ярда до Кантон. „Варварите“ били напълно затворени в тази оградена със стена площ – селцето до Кантон – и можели да остават само докато траел есенният навигационен сезон – от септември до март, когато те трябвало да заминат на Макао. При никакви обстоятелства в Селцето не били допускани „варварски“ семейства. Достъпът на жени бил забранен. Оръжието от какъвто и да било вид било забранено в рамките на Селцето. Забранени били и изучаването на китайски език, карането на лодки за развлечение, използването на носилки и общуването с китайци. На „варварските“ бойни кораби било забранено да навлизат в устието на Перлената река. Всичките „варварски“ търговски кораби трябвало да пускат котва при Уам-поа, на тринадесет мили надолу по течението, където товарите следвало да бъдат прехвърляни и експортните мита заплащани в сребро. Целият „варварски“ бизнес трябвало да се осъществява единствено чрез монопол – чрез една гилдия от десет китайски търговци, която наричаме Ко-хонг. Ко-хонгът също бил единственият доставчик на храни, единствен имал право да издава разрешителни за определен брой прислужници, лодкари и компрадори. И накрая онова правило, което ни връзва ръцете – и което договарят отменя, – в което точно се определя, че единствено Ко-хонгът е този, който приема всички „варварски“ петиции, молби и оплаквания, които по-нататък и единствено чрез тях биват предавани на мандарините.

Целият смисъл на правилата се заключава в това да ни държат наблизо, да ни тормозят и все пак да изстискат всяко възможно пени от нас. Запомни още нещо за китайците: те обичат парите. Но „изстискването“ облагодетелства само управляващата класа на Манчу, не всичките китайци. Манчу считат, че нашите идеи – християнство, парламент, гласуване и най-вече равнопоставеност пред закона и системата със съдебни заседатели – са революционни, опасни и зли. Но те искат нашето сребро.

Когато правилата бяха в сила, ние бяхме беззащитни, търговия – бе контролирана и можеха да ни дерат по колкото си искат кожи. Но дори и така направихме пари. – Той се усмихна. – Направихме много пари,

както и те. Много от правилата отпаднаха пора – алчността на властите. Но съществените – недопускане на военни кораби, забрана за установяване на официални контакти извън търговците от Ко-хонга, недопускане на съпруги в Кантон, забрана на престоя след март или преди септември – останаха в сила.

И типично по китайски, горките търговци от Ко-хонга отговаряха за нас. Каквото и „усложнение“ да възникнеше, гневът на императора се стоварваше върху тях. Коего също е напълно по китайски. Изстискаха Ко-хонга и продължават да го изстискват, докато болшинството от тях банкрутират. Ние притежаваме шестстотин хиляди гвинеи в техни книжа без никаква стойност. И Брок има горе-долу толкова. Според китайския обичай членовете на Ко-хонга трябва да си купуват местата от императора и от тях се очаква непрекъснато да изпращат огромни „подаръци“ на онези, които стоят над тях – петдесет хиляди таела сребро е обичайният „дар“ за императорския рожден ден от всеки един от тях.

Над Ко-хонга стои личният събирач на данъци на императора. Ние го наричаме Хопо. Той отговаря за набирането на средства от мандарините в Кантон, от Ко-хонга и отвсякъде, където може. Хопо също купува поста си – между другото той е най-големият търговец на опиум и трупа състояние от него.

Така че ако допуснете мандарин на Хонконг, вие пускате цялата система. Мандаринът ще се превърне в Хопо. Всички китайци ще му бъдат подчинени. Всеки китаец, който дойде да търгува, ще трябва да си „купи“ разрешително, ще бъде изстискай и от своя страна ще изстиска нас. Хопо ще унищожи онези, които ни помагат, и ще насърчи онези, които ни мразят. И никога няма да отстъпят, докато не и изгонят оттук.

– Защо?

– Защото са китайци. – Струан се протегна, за да се отпуснат раменете му. Като почувства, че умората пълзи по цялото му тяло, той се отпрати към шкафа и си наля още бренди. Как бих искал да бъда китаец за около час, помисли изнурено той. Тогава бих могъл ловко да измъкна милион таела отнякъде, без затруднения. Ако това е отговорът, каза си той, тогава се опитай да мислиш като китаец. Ти си тай-панът на „варварите“, мандаринът с неограничена власт. Как е ползата от властта, ако не я употребиш да обърнеш „джос“ в твоя полза? Как би могъл да използваш властта си? Кой има милион таела? Кого можеш да притиснеш, за да ги получиш? Кой ти дължи услуга?

– Какво ще правим, Дърк? Искам да кажа, напълно съм съгласен с теб – каза Лонгстаф.

– Най-добре ще е незабавно да изпратите писмо на Тай-сен. Кажете му... не, заповядайте му... – Струан внезапно прекъсна, щом умът му се проясни. Умората го напусна. Ти си тъп, дрънкащ, малоумен лакей. Тай-сен! Тай-сен е твоят изход. Един мандарин. Това е всичкото, което трябва да организираш. Два прости хода: първо, да се отмени съглашението на Лонгстаф, тъй като и без това трябва да се отмени. Второ, след седмица или две да се направи тайно предложение на Тай-сен, че срещу един милион в сребро ще накараш Лонгстаф да промени позицията си и да допусне един мандарин на Хонконг. Тай-сен ще се вкопчи в предложението, защото незабавно ще си възвърне всичко, което войната го бе накарала да отстъпи. Той ще изстиска този милион от Ко-хонга, а те ще бъдат щастливи да платят, защото незабавно ще ги прибавят върху цената на чая, който умират да ни продадат и ние умираме да купим. Клетият малък Уили решава всичките си проблеми, а никой от останалите търговци няма да възрази срещу един мандарин. Ние даже няма да го наричаме „мандарин“, ще му измислим друго име, за да хвърлим прах в очите им. „Комисар по търговията“. Търговците няма да възразят срещу китайски „комисар по търговията“, защото той ще подпомага търговията и ще опрости плащането на митата. Сега да видя кой да направи тайното предложение. Очевидно старият Джин-куа. Той е най-богатият и най-хитрият от Ко-хонга и е нашият главен доставчик, а освен това го познаваш от двадесет години. Без съмнение той е човекът, който ти трябва.

Един мандарин гарантира бъдещето на „Ноубъл хаус“. Аха. Но ще унищожи Хонконг. Ще ликвидира плана. Ще рискуваш ли да направиш сделката, като знаеш че по-късно ще трябва да ги надхитриш? Рисуваш страхотно – добре знаеш, че един мандарин означава цялата система. Не можеш да оставиш такова дяволски наследство на Роб, Кълъм или техните деца. Но без сребърни слитъци няма „Ноубъл хаус“, няма и бъдеще.

– Ти казваше, Дърк?

– Заповядайте на Тай-сен от името на кралицата да забрави, че Хонконг може да има мандарин.

– Точно това си мислех. – Лонгстаф щастливо се настани зад бюрото си и взе перото. – Какво да напиша?

А пък аз какво да правя, клетки ми Уили, за да осъществя втория ход, запита се Струан. Целта оправдава средствата?

– Напишете следното: „До Тай-сен, в Кантон. Специална декларация: Единствено Нейно британско величество кралица Виктория

притежава властта да назначава официални управители на британския остров Хонконг. Тук няма да има китайски управители, нито китайски митници. – Тук той се поколеба, но продължи обмислено, усещайки, че моментът го позволява. – Отсега нататък всички китайци, живеещи в колонията Хонконг на Нейно величество, ще се считат британски поданици и ще се подчиняват единствено на законите на Англия.“

– Но това превишава пълномощията ми!

– Прието е пълномощниците да надвишават властта си. Ето защо те биват толкова внимателно подбирани, Уил. Ето защо имаме империя. Рефълз, Хейстингс, Клайв, Рейли, Уелингтън. На вас ви е дадена пълномощна власт от правителството на Нейно величество да уредите договор с Китай. Какво знаят или ги интересува Китай в родината? Но вие сте новатор, вие сте творец на историята, Уил. Вие сте готов да приемете един малък, неплодороден, почти ненаселен остров, когато световният навик е да се заграбват цели континенти, когато можете да имате целия Китай, ако искате. Вие сте много по-умен.

Лонгстаф трепна и захапа края на перото.

– Да, но аз вече се съгласих, че китайците на Хонконг ще се подчиняват на китайските закони. Всички форми на изопачаване са изключени. – Капчица пот се бе спряла на брадичката му. – Това беше клауза от договора и излязох със специална декларация.

– Променили сте решението си, Уил. Точно както Тай-сен е променил своето. Няма клауза за назначаването на мандарин.

– Но се подразбираше.

– Не от вас. Или от мен. Той се опитва да ви изиграе. Както направи с Чъшан.

– Точно – съгласи се Лонгстаф, щастлив да бъде убеден. – Прав си Дърк. Абсолютно. Ако им позволим някакъв контрол – ти си напълно прав. Те пак ще се върнат към техните дяволии, нали? Да. И е време китайците да разберат какво е законност. Закон и ред. Да. Прав си.

– Завършете писмото, както би го направил императорът: „Страхувайте се и с трепет се подчинете.“ И го подпишете с цялата си титла – каза Струан и отвори вратата на каютата.

– Полицейският офицер!

– Слушам, сър!

– Негово превъзходителство желае секретарят му, мистър Синклер, да дойде на втората палуба.

– Слушам, сър.

Лонгстаф спря да пише. Препрочете писмото.

– Не е ли малко рязко, Дърк? Искам да кажа, без да употребим нито една от титлите му и да завършим като императорски едикт?

– В това се заключава всичко. Ще поискате да се публикува във вестника.

– Но това е частен документ.

– Това е исторически документ, Уил. Документ, с който можете да се гордеете. И с който ще доставите удоволствие на адмирала.

Между другото, защо беше ядосан?

– О, както винаги. – Лонгстаф направи гримаса, с която подражаваше на адмирала. – „Дяволите да ме вземат, сър, ние сме изпратени тук да се бием с езичници, а след два десанта без съпротива, която си струва да бъде спомената, вие сключвате позорен договор, който ни дава далеч по-малко от това, което външният министър вие наредил да искате. Къде са откритите пристанища, които ви бе наредено да изисквате?“ Сигурен ли си, Дърк, че е правилно да искаме по-малко? Зная, че преди бяхте казали така, но, изглежда, търговците го считат за голяма грешка. Да не искаме открити пристанища, искам да кажа.

– Хонконг е по-важен, Уил.

– Щом си сигурен. Освен това адмиралът е много ядосан от няколко дезертъори и от това, че се забавя осъществяването на заповедта за контрабанда. Има и друго – сред търговците се шири недоволство.

– Начело с Брок?

– Да. Мерзавец с отвратителни обноски.

Сърцето на Струан се сви.

– Казали сте на търговците, че отменяте заповедта?

– Е, Дърк, не съм им казал точно. Но споменах, че ще бъде отменена.

– И пред адмирала ли споменахте, че ще отмените заповедта?

– Е предположих, че не е желателно да я потвърди. Той беше разгневен и каза, че ще извести адмиралтейството за становището си. – Лонгстаф въздъхна и се прозя. – Честна дума, той няма никаква представа за проблемите. Никаква. Ще бъда много благодарен, Дърк, ако му обясните „търговията“ наистина. Опитах се, но той нищо не можа да разбере.

Ти също не можеш, Уили, помисли Струан. Ако Роб е купил опиума, сме затънали още по-дълбоко в блатото. И да не го е купил, сме свършени. Освен ако не помогне сделката – един проклет мандарин за един проклет милион.

– Не знам какво бих правил без съветите на баща ви, Кълъм. – Лонгстаф си взе енфие от обсипана със скъпоценни камъни кутия. –

Дяволите да ме вземат, аз съм дипломат, а не военен. Губернатор на Хонконг е добро начало. След като вече съм губернатор на Хонконг, може да последва нещо по-добро. Може би Бенгал. Ямайка... ето това е хубаво място. Канада? Не, прекалено е студено. Бенгал или някой друг от индийските щати. Всичко е много сложно в Азия, Кълъм. Трябва да се съобразяваш с толкова различни възгледи и интереси – на Короната, на търговците, на мисионерите, на Кралския флот, на армията и на китайците – всичките противоречиви. Освен това, дявол ме взел, китайците са разделени на враждуващи групировки: търговци, мандарини и върховните управители Манчу. – Той натъпка и двете си ноздри с енфие, смръкна дълбоко и кихна. – Предполагам, че ви е известно, че управниците на Китай не са китайци?

– Не, сър.

– И тук е половината беда, поне така ни казват. Те са манчу. От Манджурия. Диви варвари, живеещи на север от Великата стена. Те управляват Китай от двеста години или поне така твърдят. Сигурно ни мислят за глупаци. Казано ни е, че съществува огромна стена – като стената на Адриан – фортификация, обхващаща целия север на Китай за защита на дивите племена. Твърдят, че дължината е три и половина хиляди мили, височината – четиридесет фута, а дебелината – тридесет фута, и в горната си част била достатъчно широка осем конници да яздят един до друг. Предполага се, че има наблюдателници на всеки триста ярда. Била строена от тухли и гранит преди две хиляди години. – Той подсвири. – Смехотворно!

– Аз вярвам в съществуването ѝ – каза Струан.

– Хайде стига, Дърк – каза Лонгстаф. – Не е възможно такава фортификация да бъде построена преди две хиляди години.

– Легендата разказва, Кълъм, че всеки трети мъж в Китай е бил мобилизиран да работи на стената. Била построена за десет години. Говори се, че милиони са загинали и били погребани в стената. Техните духове също я пазят.

Кълъм се ухили.

– Ако наистина е толкова грамадна, татко, манчу никога не биха намерили пролука в нея. Тя просто не може да съществува.

– Според легендата манчу са проникнали през стената с измама. Китайският генерал, който отговарял за стената, продал собствения си народ.

– Това е повече от вероятно – каза Лонгстаф с неудоволствие. – Тези ориенталци нямат никакво чувство за достойнство, нали? Генералът е

мислел, че ще може да узурпира трона, като използва неприятеля. Но манчу го използвали, след което го ликвидирали. Във всеки случай така говорят.

– Бива си я историята, сър – каза Кълъм.

Погледът на Струан стана твърд.

– Добре ще е да свикнеш със странните истории, Кълъм. А също и с една нова мисъл – китайците имат цивилизация от пет хиляди години. Книги, печатарски преси, изкуство, поети, правителство, коприна, чай, барут и още хиляди други неща. От хиляди години. Ние сме цивилизовани от петстотин години. Ако изобщо можем да се наречем такива.

На вратата се почука. Хорацио влезе забързано.

– Викали сте ме, Ваше превъзходителство?

– Да. Искам незабавно да преведете това на китайски и да го изпратите по специален куриер. Изпратете и копие на мистър Скинър за публикуване.

– Слушам, сър. – Хорацио взе писмото и се обърна към Струан: – Опечален съм да науча ужасните новини, мистър Струан.

– Благодаря ви. Това е синът ми Кълъм. Хорацио Синклер.

Те се ръкуваха и от пръв поглед си допаднаха. Хорацио прочете писмото.

– Няма да ми отнеме много време да добавя правилните любезности, сър.

– Негово превъзходителство иска писмото да звучи точно по такъв начин – каза Струан. – Без изменения.

Хорацио зина от изумление. Кимна слабо.

– Да, ще го, хм, направя веднага. Но Тай-сен никога няма да го приеме, мистър Струан. Никога. Ваше превъзходителство! Престижът му би паднал невероятно.

Лонгстаф настръхна.

– Престиж? Ще му покажа аз престиж на дяволския езичник, пусто да остане. Поздравете адмирала от мен и го помолете да изпрати писмото с линейен крайцер до Уампоа със заповед незабавно продължи за Кантон, в случай че не бъде прието веднага!

– Слушам, сър!

– Нямало да го приеме, виж ти! – каза Лонгстаф, след като Хорацио беше излязъл. – Какво оскърбително високомерие. Те всичките са езичници и варвари. Всичките до един. Китайци. Манчу. Те не познават справедливостта, а незачитането им на човешкия живот е невероятно. Продават дъщери, братя, сестри. Невероятно.

Кълъм внезапно помисли за майка си и братята си и за начина, по който умряха. Воднистото повръщане и изпражнения, зловонието и конвулсиите, агонията, хлътналите очи и спазмите. И пак конвулсии, и пак зловоние, а после – борба за всеки дъх и смърт. А след смъртта – внезапни спазми на мускулите. Майка му, починала преди час, изведнъж се обръща на леглото, отваряйки мъртва уста, отваряйки мъртви очи.

От стария страх започна да му се повдига и той заопипва мислите си за нещо, което да го отвлече, каквото и да било, да го изтръгне от ужаса.

– Относно разпродажбите на земята, сър. Първо, земята трябва да бъде измерена. Кой ще направи това, сър?

– Ще намерим някой, не се безпокойте.

– Може би Глесинг – предложи Струан. – Той има опит в картографирането.

– Добра идея. Ще поговоря с адмирала. Отлично.

– Бихте могли да обсъдите назоваването на брега, откъдето бе издигнато знамето, като „Глесинг пойнт“.

Защото добрите врагове са ценни, помисли Струан. А пък аз си имам нещо наум за Глесинг. Той би умрял, за да защити „Глесинг пойнт“, а това означава и Хонконг.

– Ще достави удоволствие на флота – каза Струан. – Просто една идея.

– Идеята е добра. Радвам се, че я предложихте.

– Е мисля, че е време да се връщаме на нашия кораб – каза Струан – Беше уморен. А имаше да върши още много.

* * *

Айзък Пери стоеше на кварталдека на „Гъндър клауд“ и наблюдаваше как пехотинците претърсват брезентите, спасителните лодки и раклите за дрехи. Той ненавиждаше пехотинците и флотските офицери. Някога го бяха вербували за флота.

– На борда няма дезертъори – каза той отново.

– Разбира се – отвърна младият офицер.

– Моля, заповядайте на хората ви да не създават такава бъркотия. Ще ни трябва цяла вахта да почистим след тях.

– Вашият кораб би бил ценен трофей, капитан Пери. Корабът и товарът – захили се офицерът.

Пери хвърли поглед към Макей, който беше на мостика под въоръжена стража. Ти си мъртвец, Макей, помисли Пери, ако си вмъкнал

Рамзи на кораба.

– Лодка при прохода на кърмата – извика третият помощник. – Собственикът се качва на борда.

Пери се втурна да посрещне Струан.

– Те мислят, че имаме дезертър на борда, сър.

– Знам – отвърна Струан, като стъпи на палубата. – Защо боцманът ми е под стража? – обърна се той към арогантния млад офицер с опасно раздражение в гласа си.

– Просто като предпазна мярка. Той е роднина на Рамзи и...

– По дяволите предпазните мерки! Той е невинен до доказване на вината му, пусто да остане – изрева Струан. – Вие сте тук да претърсвате, а не да тормозите и да арестувате хората ми.

– Нищо не знам, сър – избухна Макей. – Рамзи не е на борда с моя помощ. Не е. Не е.

– Бог да ти е на помощ, ако е – каза Струан. – Вие сте задържан на кораба до следващата ми заповед. Слезте долу!

– Слушам, сър – отвърна Макей и изчезна.

– В името на кръвта Христова, Айзък! – вбеси се Струан. – Предполага се, че вие сте капитанът на този кораб. Според кой закон Кралският флот може да арестува човек без заповед като предпазна мярка?

– Според никой, сър. – Пери трепна и предпочете да не спори.

– Измитайте се от кораба ми. Уволнен сте!

Пери побеля.

– Но, сър...

– До залез – слънце да си напуснал моя кораб – Струан се насочи към прохода водеше към вътрешността на кораба. – Хайде, Кълъм.

Кълъм се изравни със Струан в коридора към главната каюта.

– Това не е честно – каза той. – Съвсем не е честно. Капитан и е най-добрият ти капитан. Поне така си казвал.

– Беше, сине – отвърна Струан. – Но не защитава интересите на хората си. Освен това се бои. Не знам от какво. Но уплашените са опасни и ние нямаме полза от тях.

– Но те не направиха нищо на Макей.

– Първият закон за моите капитани е да защитят кораба си. Вторият – хората си. Тогава и те ще го пазят. Можеш да командваш един кораб сам, но не можеш да го накараш сам да плава.

– Пери не е направил нищо лошо.

– Той позволи на флота да постави Макей под стража незаконно, да му се не види – каза остро Струан. – Един капитан трябва да знае

повече, отколкото да управлява кораб, за бога! Айзък трябваше да се опълчи срещу това пале. Той се страхуваше и не подкрепи един от хората си във важен момент. Следващия път може да предаде кораба. Няма да рискувам.

– Но той ти служи от години. Това не се ли брои?

– Да. Това означава, че в продължение на години сме имали късмет. Сега не му вярвам. Така че той напуска и точка! – Струан отвори вратата на каютата.

Роб се беше разположил зад бюрото, загледан през един от кърмовите прозорци. По земята бяха разхвърляни кутии, чекмеджета, детски дрешки и играчки. Сара, жената на Роб, се бе свила в едно от креслата и дремеше. Беше дребна жена в напреднала бременност. В съня лицето ѝ бе уморено и сбръчкано. Когато Роб забеляза Струан и Кълъм, се опита неуспешно да изобрази усмивка.

– Здравей, Дърк. Кълъм.

– Здравей, Роб.

За два дена е остарял с десет години, помисли Струан. Сара се стресна и се събуди.

– Здравей, Дърк. – Тя тежко се надигна и се запъти към вратата. Здравей, Кълъм.

– Как си, лельо Сара?

– Уморена съм, мило. Много уморена. Мразя да съм на кораб. Искате ли чай?

– Не, благодаря.

Роб наблюдаваше Сара с тревога.

– Какво бих могъл да кажа?

– Нищо, Роби. Те са мъртви, ние сме живи и това е.

– Това ли е, Дърк? – Сините очи на Сара гледаха твърдо. Тя пригладни червеникавата си коса и опъна дългата си зелена рокля с турнюр. – Това ли е?

– Аха. Ще ни извиниш ли, Сара? Искам да поговоря с Роб.

– Да, разбира се. – Тя погледна мъжа си и го презря за слабостта му. – Ние заминаваме, Дърк. Напускаме Ориента. За добро. Твърдо съм решена. Отдадох на „Струан и компания“ пет години от живота си и едно дете. Сега е време да си вървя.

– Това е мъдро решение, Сара. Напоследък Ориентът не е място за семейства. След година, като застроим Хонконг, е, тогава ще бъде много хубаво.

– За някои може би, но не и за нас. Не и за моя Роди или Карин, или

Наоми, или Джейми. Нито за мен. Ние никога няма да живеем на Хонконг. – Тя излезе.

– Купи ли опиум, Роб?

– Купих малко. Похарчих всичките ни пари и заех около сто хиляди – не знам точно колко. Цените не са паднали много. После, хм, загубих интерес.

Ето ни още по-дълбоко в блатото, помисли Струан.

– Защо точно нашето семейство? Това е ужасно, ужасно – каза Роб с измъчен глас. – Защо цялото ни семейство?

– Джос.

– Тегли му една на „джос“. – Роб се втреничи във вратата на каютата. – Брок иска да те види колкото е възможно по-скоро.

– Защо?

– Не каза.

Струан седна и за момент разхлаби ботуша си. Замисли се за Брок. После каза:

– Направих Кълъм съдружник.

– Хубаво – отвърна Роб. Но гласът му беше безразличен. Все още гледаше вратата.

– Татко – обади се Кълъм, – бих искал да ти разкажа за това.

– По-късно, сине. Роб, има още нещо. И друга беда ни сполетя.

– Има нещо, което трябва да ти кажа незабавно. – Роб откъсна поглед от вратата. – Дърк, напускам Ориента със Сара и децата. Със следващия кораб.

– Какво?

– Никога няма да бъда тай-пан и не искам да бъда.

– Напускаш, защото Кълъм е съдружник?

Мисля, че добре ме познаваш. Вярно е, че би трябвало да го обсъдиш с мен, но няма значение. Искам да си отида.

– Защо?

– Смъртта в родината ме накара да се замисля. Сара е права. Животът е твърде кратък, за да се потим и умрем тук. Искам спокойствие. Имаме повече от достатъчно пари. Можеш да откупиш моя дял. Искам да замина със следващия кораб.

– Защо?

– Уморих се. Уморих се!

– Просто си слаб, Роб. Сара пак те е навивала, нали?

– Да, слаб съм. Да, тя пак ме е навивала, но аз съм решен. Прекалено много смърт. Прекалено много.

– Не мога да откупя дела ти. Ние сме в банкрут. – Струан му подаде писмото от банкера. Роб прочете писмото. Лицето му още повече се състари.

– Гръм да ги удари всичките!

– Аха. И все пак сме в банкрут. – Струан опъна ботуша си и се изправи. – Съжалявам, Кълъм, съдружието е безсмислено. Имало е наплив в банката.

Въздухът в каютата като че ли се съгъсти.

– Имаме сто хиляди в Шотландия – каза Роб. – Позволи ми да получа половината от тях, а ти вземи останалото.

– Благодаря, Роби. Това е мъжка приказка.

Роб удари бюрото с юмрук.

– Не съм виновен, че банката е фалирала!

– Аха. Така че не искам половината ни пари, когато всяка стотинка ще ни трябва.

– На теб ще ти трябва, не на мен. Ти ще намериш разрешение. Ти винаги намираш.

– Петдесет хиляди лири няма да стигнат на Сара за пет години.

– Това е моя грижа! Тези пари не са заведени в книгите, така че са си само наши. Ще взема половината. Моят дял от бизнеса струва двадесет пъти повече!

– Ние сме в банкрут! Не можеш ли да си го набиеш в главата? В банкрут!

Вратата на каютата се отвори и влезе малко момиченце със златиста коса. В ръцете си държеше сламена кукла.

Беше се нацупила.

– Здравей, тате! Здравей, чичо Дърк! – Тя се втренчи в Струан. – Аз грозна ли съм?

Струан с усилие откъсна поглед от Роб.

– Какво, Карин, миличко?

– Аз грозна ли съм?

– Не. Не. Разбира се, че не, Карин. – Струан я вдигна. – Оговори такива ужасни неща, скъпичко?

– Ние си играехме на училище на „Рестинг клауд“. Беше Лилибет.

– Лилибет Брок?

– О, не. Тя е най-добрата ми приятелка. Лилибет Еди-коя си.

– Е, добре тогава. Не си грозна. Кажете на Лилибет Еди-коя си, че не е хубаво да се говорят такива неща. Ти си много хубавка.

– О, колко хубаво! – Карин широко се усмихна. – Татко винаги ми

казва, че съм хубава, но аз исках да питам теб, защото ти разбираш. Ти от всичко разбираш. – Тя силно го прегърна. – Благодаря ти, чичо Дърк. Свали ме долу. – С танцови стъпки се отправи към вратата. – Радвам се, че не съм грозна.

Роб се тръшна на стола си. Накрая каза:

– По дяволите bankerите. Съжалявам. Аз съм виновен – и съжалявам, казах, че... съжалявам.

– Аз също съжалявам.

Роб напразно се опита да мисли.

– Какво можем да направим?

– Не знам. Ти няма да направиш това, нали, Роб? Дай ми няколко месеца. Ще изпратим Сара и децата с първия кораб. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Няма да хванат сезона на тайфуните.

– Може би ще мога да уредя някакъв заем. Ще трябва да изплатим сметките при предявяване. Ще загубим корабите – всичко. – Роб застави мозъка си да не мисли за Сара. – Но как за краткото време, с което разполагаме? – Пръстите му нервно се свиха. – Почтата пристигна вчера. Нищо важно за нас. Никакви новини от родината. Може би другите знаят за фалита на нашата банка. Имаме няколко акции в банката на Брок – просто да ги държим под око. Вероятно той знае за фалита на нашата. Затова ли иска да те види?

– Възможно е. Във всеки случай ние сме му в ръцете, ако разбере. Ако той самият не го е организирал. Той ще изкупи нашите книжа и ще ни разори.

– Защо? – попита Кълъм.

– Защото аз бих го разорил, ако имах и половината от тази възможност.

Кълъм искаше да узнае защо и да им съобщи, че той също се връща в родината със следващия кораб. Но баща му изглеждаше толкова измъчен, а Роб беше толкова мрачен. Утре ще му каже.

– Трябва да поспя няколко часа – каза Струан. – Слизам на бре – Ти и Сара ще се върнете на „Рестинг клауд“, нали? Пери трябва да напусне до залез – слънце. Уволних го.

– Кой ще заеме мястото му?

– Не знам – каза Струан, докато излизаше. – Прати да кажат на Брок, че искам да се срещна с него на брега по залез-слънце.

Трета глава

Струан спа малко. Храната на масата бе недокосната. През вратата на палатката той гледаше корабите, които се поклащаха на котва. Слънцето умираще. Замъглена луна се бе показала ниско над хоризонта. Огромни масиви от купести облаци бяха обхванали небето. Вятърът донесе обещание за буря.

Тай-сен, продължаваше да звучи в съзнанието му. Тай-сен. Само той може да те спаси. Е, да, но това е предателство към всичко, в което вярваш, към всичко, за което си се трудил.

Макей влезе със запален фенер и го постави на масата. Палатката бе просторна и удобна. На каменистия под бяха постлани килими.

– Голямата лодка на Брок се приближава към брега, сър.

– Заведи хората му там, където няма да ни чуват, Макей.

– Слушам, сър.

– Разбра ли се дали вече са намерили Рамзи?

– Не, сър.

– Къде е той?

– Не знам, сър.

Струан кимна разсеяно.

– Утре изпрати наши шпиони да го открият.

– Моля за извинение, сър, аз вече го направих, сър. – Макей се опитваше да прикрие безпокойството си. – Ако е на борда, това е нечия дяволия. – После добави: – Съжалявам за капитан Пери, сър.

Погледът на Струан внезапно стана твърд.

– Давам ти петнадесет дена да докажеш, че бях прав за Айзък. Петнадесет дена или си уволнен заедно с него.

– Слушам, сър. – Макей усети как нещо го прободе в слабините и се надигна към стомаха му. Той се прокле, че си беше отворил устата. Никога ли няма да се научиш, глупак такъв?

Стъпките на Брок отекнаха тежко по брега. Той застана входа на палатката.

– Разрешаваш ли да се кача на борда, Дърк?

– Влизай, Тайлър.

Макей излезе. Брок се разположи до масата и Струан му щедра доза бренди.

– Лошо става, че загуби семейството си. Знаем как се чувстваш. Загубил съм две съпруги при раждане заедно с децата. Лоша работа.

– Аха.

– Не е кой знае какво – каза Брок, като огледа палатката.

– Гладен ли си? – Струан посочи храната.

– Благодаря сърдечно. – Брок взе едно пиле, разкъса го на две и откъсна половината бяло месо. На малкия си пръст носеше голям смарагд, обкован в злато. – Като че ли късметът на „Ноубъл хаус“ избяга.

– „Джос“ е голяма дума.

Брок се изсмя.

– Хайде, Дърк, една компания трябва да има сребро, за да поддържа кредита си. Дори и „Ноубъл хаус“.

– Аха.

– Отне ми много време, Дърк, и много мангизи да те проуча. – Брок откъсна останалата част от гърдите на пилето и я погълна. – Имаш добър готвач. Каж ми, че ще го взема на работа при мен.

– Той харесва тази, която има.

– Без мангизи няма работа, баровец. Без банка, без кредит няма нито кораби, нито нищо! – Брок разкъса още едно пиле. – Да имаш шампанско? Това е специален случай, да му се не види!

Струан умело отвори бутилката и наля в чисти чаши на Брок и на себе си.

– Охладено е точно колкото трябва, момко. Точно колкото му трябва. – Брок млясна с устни. – Двадесет и пет хиляди не са милион, а?

Струан не отговори. Лицето му беше спокойно.

– Шест пенса за лира, казват. Вчера получих писмо. Загубих десет хилядарки. Много лошо от страна на банката да рискува парите на клиентите си. – Брок цъкна. – „Без да искам“ срещнах оня педераст Скинър. Той също рече, че е зле. Ще пише статия – уводна, обзалагам се. И съвсем правилно.

Той си отрязва парче ябълков пай и го изяде с наслада.

– А между другото притежавам осемстотин хиляди от сметките, се изплащат при предявяване на „Струан и компания“. През последните шест месеца купувах, като се подготвих за такъв случай. Е поне синът ми Морган и агентите ни в Лондон купуваха.

– Добра инвестиция, Тайлър. Много добра.

– Да И Скинър тъй мисли, Дърк, момко. Той беше бая изненадан от лошия ти „джос“, но му рекох, че ще запазя имената на корабите ти. Лош знак е да се сменят имената. Но те ще станат още по-добри под моя флаг.

– Първо ще трябва да ги получиш.

– След трийсет дена са мои, момко. Когато представя сметките. Пък и всички ще узнаят. Тъй че няма да получиш кредит в Ориента. Свършен си, момче.

– По-скоро ще потопя корабите си, отколкото да ти позволя да ги вземеш.

– Не и ти, Дърк. Добре те познавам. Всеки друг, но не и ти. По туй си приличаме. Корабът е нещо специално. По-хубав от всяка мръсница. – Той свърши шампанското си. Струан отново му напълни чашата. Брок се оригна. – Извинявай – после отново отпи. – Шампанското май е подходящо за тази цел, а?

– Ти ли организира фалита на банката?

– Не. Ако се бях сетил, щях да го направя, и то много по-рано.

Това наистина е хитра работа. Представям си как се чувстваш, като ритнат в топките.

– Ще разбере, ако е било умишлено.

– Умишлено беше, момко.

– Кой го направи?

– Морган – отвърна Брок. – Трябва да му го призная – сукалчето е пораснало. Да. Моето момче го направи и аз съм безкрайно горд. – Той доволно почеса гъмжащата от въшки брада – това бе обичайно тук. – Така че си ликвидиран, Дърк. След толкова години. Свършен си.

– Много неща могат да се случат за тридесет дни.

– Да, може. Чух, че синът ти отговаря за разпродажбата на земите.

– Аха. Но тя ще бъде честна. Който даде най-много, получава земята. Ние не мамим? Тайлър. Виж, други го правят. Ние нямаме нужда.

– Да пукнеш дано! – измуча Брок. – Искаш да кажеш, че аз мамя?

– Мамиш през цялото време – избухна Струан. – Мамиш и хората, и корабите си, и това е, което ще те довърши някой ден. Не можеш веч-но да строиш с камшик в ръка.

– Правя го точно толкова, колкото и останалите, да му се не види. Това, че ти имаш бързливи модни идеи, не означава, че останалите не са прави. Камшикът държи сганта в подчинение. Сганта!

– Ти живееш от камшика и от него ще умреш.

– Не искаш ли да си уредим сметките сега? Камшик срещу камшик? Нож срещу нож? Сега, дявол го взел! Или все още си страхливец?

– Веднъж вече ти казах и ще повтора за последен път. Един ден ще те погна с камшика. Може би довечера, може утре, може вдругиден. Но, за бога, един ден ще дойда за теб. Ще ти кажа и още нещо. Ако случайно умреш, преди да съм готов, ще преследвам Горт и Морган и ще

унищожа твоята компания. Брок беше извадил нож.

– Може би, момче, сега ще ти прережа гърлото.

Струан наля още шампанско. Бутилката остана празна.

– Отвори друга. Има още много.

Брок се изсмя.

– Ах ти, Дърк, момко, рядка птица си ти. Разорен си, а още се прес-труваш. С тебе е свършено, чуваш ли, момче? Твоята „Нобъл хаус“ няма пукнат грош. А ти си страхливец!

– О, не съм страхливец, Тайлър. И ти добре го знаеш.

– Нали знаеш хълма, дето ще бъде твоята Голяма къща? – попита Брок със светнал поглед.

– Аха.

– Той е мой, момко. Купувам го. Колкото и да дадеш, аз ще предло-жа повече.

Струан усети кръвта да се качва в главата му, защото знаеше, че се-га няма пари да съперничи на Брок. Но не и ако направи сделката с Тай-сен. Не и ако продаде Хонконг.

– Дано изгниеш в ада!

– Мой е, момче. И цялата тая воняща скала. – Брок пресуши чашата си и се оригна отново. – След като компанията ти бъде ликвидирана, ще те изхвърля – теб и твоите хора – от тия морета. – извади кесия и отброи двадесет златни гвинеи. После ги хвърли на пода на палатката. – На, купи си ковчег.

Той важно излезе навън.

* * *

– Моля за извинение, сър – каза Макей. Струан излезе от своята замисленост.

– Да?

– Мистър Кълъм е на брега. Исква да ви види.

Струан с изненада видя, че предвещаващата дъжд луна се е издиг-нала високо на небосклона и нощта е напреднала.

– Ще го приема.

– И други идваха, сър. Оня китаец, Гордън Чен. Мис Синклер. Два-мина, които не познавам. Старият Куанс. Казах им, че утре ще ги прие-мете. Надявам се, че съм постъпил правилно, като не пуснах мистър Кълъм да дойде без разрешение. – Макей забеляза златните гвинеи на по-да, но не каза нищо.

– Докато се подчинявате на заповеди, никога няма да сгрешите,

Макей.

Кълъм бе застанал до входа на палатката.

– Безпокоя ли те, татко?

– Не, синко. Седни.

Кълъм видя суверените на земята и започна да ги събира.

– Остави ги там, където са.

– Защо?

– Защото аз искам да останат там.

Кълъм седна.

– Исках да говоря с теб.

– Не съм в настроение за разговори, сине.

– Беше ли сериозен, когато ме направи съдружник?

– Аха.

– Аз не искам да бъда съдружник. Не искам да остана в Ориента.

Искам да се върна в родината.

– Аз знам по-добре от теб, Кълъм. Дай си време.

– Това няма да промени нищо.

– Млад си, сине. Имаш много време пред себе си. Бъди търпелив с Мен. И с Китай. Роб каза ли ти какво да правиш с разпродажбата на земите?

– Да. – „По дяволите чичо Роб – помисли Кълъм. – Ако само неизбухнал пред татко и не бе казал, че заминава. По дяволите, по дяволите, по дяволите. Гръм да удари тази проклета банка. Развали всичко. Горкият татко.“ – Мисля, че ще се справя с това.

– Няма да имаш никакви проблеми, докато се провежда честно. Който даде най-много, получава земята.

– Да, разбира се – Кълъм се взря в гвинеите. – Защо искаш те да останат там?

– Това са парите за моя ковчег.

– Не разбирам.

Струан му разказа какво се беше случило между него и Брок.

– По-добре е да знаеш за него, Кълъм. Пази си гърба, защото той няма да те остави на мира, както и аз бих постъпил с Горт.

– Синовете не са виновни за греховете на бащите.

– Горт Брок е копие на баща си.

– Нима Христос не ни учи да прощаваме?

– Да, синко. Но аз не мога да им простя. Те олицетворяват всичко най-лошо на земята. Те са тирани и вярват, че камшикът решава всички въпроси. Една истина за живота тук, на земята: парите са всесилни –

независимо дали си крал, земевладелец, вожд на клан или арендатор. Без сила не можеш да защитиш това, което имаш, нито да направиш добро на другите.

– Значи искаш да кажеш, че учението на Христос е погрешно?

– Не е погрешно, сине. Казвам само, че някои хора са светци. Други са щастливи да бъдат смирени, обикновени и без амбиции. Раждат се и хора, доволни да заемат второто място – но аз не мога. Нито Брок. А ти?

– Не знам.

– Някой път ще бъдеш подложен на изпитание. Тогава ще разбереш.

– Тогава искаш да кажеш, че парите са всичко?

– Казвам, че без сила не можеш да бъдеш светец в наше време.

Силата като самоцел е грях. Парите като самоцел са грях.

– Толкова ли е важно да имаш пари и сила?

– Не, сине – каза Струан с иронична усмивка, – важна е липсата на пари.

– Защо искаш власт?

– А ти, Кълъм?

– Може би не искам.

– Аха. Може би. Нещо за пиене, сине?

– Ще взема малко шампанско.

– Ял ли си?

– Да, благодаря ти. Все още не се познаваме добре – каза Кълъм.

– Има време, синко. Толкова се радвам, че си тук. Толкова се радвам.

Кълъм отново погледна монетите.

– Всъщност няма значение, нали? За партньорството и всичко. С компанията е свършено. Какво смяташ да правиш?

– За още двадесет и девет дена нищо не е свършено. Ако джос е против нас, този вариант на „Ноубъл хаус“ отпада. Започваме отново.

Не се заблуждавай, помисли си той, никога няма да започнеш отново.

– Вечната битка?

– А ти какво си мислиш, че е животът, сине?

– Може ли да се оттегля от съдружие, ако не ми харесва или ако счета, че не ме бива или не си струва? По мое желание?

– Да. Но не и ако някога станеш тай-пан. Тай-панът никога не се оттегля, докато не се увери, че компанията е в добри ръце. Той трябва да бъде сигурен. Това е последната му отговорност.

– Ако китайските търговци ни дължат толкова много, защо не съберем дълговете си? Тогава ще имаме пари да платим на Брок.

– Няма толкова. – „Дявол го взел – каза си Струан, – вътре си с двата крака. Реши се. Или Тай-сен, или нищо.“

– А Негово превъзходителство? Той не може ли да ни отпусне аванс? От парите за откупа?

– Те са собственост на Короната. Парламентът може да уважи иска му, но може и да откаже да плати. Среброто ще си остане там, където е повече от година.

– Но все ще ги получим. Брок сигурно ще приеме поръчителството ти?

Гласът на Струан стана груб.

– Вече ти обясних размера на Броковото милосърдие. Аз не бих му дал и двадесет гвинеи, ако той беше на моето място. Да върви по дяволите заедно с проклетите си изчадия.

Кълъм неудобно се размърда на стола си. Обувката му закачи една монета и тя внезапно проблесна.

– Негово превъзходителство не е много... добре де, не е ли много глупав?

– Той е като риба на сухо тук, в Азия – това е всичко. Не е подходящ за тази работа. Но пък е загуба за дворовете в Европа. Обаче той е пълномощник. Това е, което има значение. Да, не е много умен, но се пази и от него. Пази се от всички.

– Винаги ли прави каквото му кажеш?

Струан погледна в нощта през отвора на палатката.

– В повечето случаи приема съветите ми. В случай че съм последният, който ги предложи.

Кълъм побутна друга гвинея.

– Трябва да има нещо... някой, към когото да се обърнеш. Все трябва да имаш приятели.

Съзнанието на Струан неумолимо се изпълваше с името на единствения човек, който можеше да отвори капана: Тай-сен. Брок ще вземе корабите, без да му мигне окото, кипеше той от безсилна ярост. Без кораби не струваш, момко. Къщата, Хонконг, планът. Да, би могъл да започнеш отново, но не се заблуждавай. Не можеш да построиш и намериш хора за такава флота отново. Никога вече няма да настигнеш Брок. Никога. Ти ще бъдеш втори. Ще бъдеш завинаги втори.

Струан усети пулсирането на вените на врата си. Гърлото му бе пресъхнало. Няма да бъде втори. В името Божие, не мога. Не мога. Не

мога. След Брок или след когото и да било.

– Утре, когато се върне „Чайна клауд“, заминавам за Кантон. Ти ще дойдеш с мен.

– А разпродажбата на земите? Не трябва ли да я почна?

– По дяволите разпродажбата! Първо трябва да спасим компанията. Иди на „Рестинг клауд“, сине. Тръгваме веднага щом стане възможно.

– Добре. – Кълъм се изправи.

– Лека нощ, сине.

Монетите привлякоха погледа на Кълъм, хипнотизираща го. Той започна да ги събира.

– Казах ти да ги оставиш!

– Не мога. – Челото на Кълъм бе обсипано с капки пот. Монетите като че изгаряха пръстите му. – Аз трябва... аз трябва да ги взема.

– Защо, за бога?

– Не знам. Аз... аз просто ги искам. – Той сложи монетите в джоба си. – Сега са мои. Лека нощ, татко.

Четвърта глава

Струан вечеряше сам в просторната трапезария на тяхното величествено представителство в Селцето до Кантон. Голямата триетажна сграда бе построена преди четиридесет години от Остиндийската компания. Струан винаги бе копнял за нея като съвършено място за „Ноубъл хаус“. Преди осем години той я бе купил.

Трапезарията беше на втория етаж и гледаше към Перлената река. Под този етаж се намиреше лабиринт от кантори и складове. Отгоре бяха помещенията за живеене и личното жилище на тай-пан, внимателно отделено. По цялата му дължина, отвътре и отвън, се намираха дворчета, проходи, апартаменти и спални. В сградата живееха и работеха четиридесет – петдесет португалски чиновници и десет – петнадесет европейци. Имаше стотина китайски прислужници мъже. Китайският закон не разрешава да има жени прислужнички.

Струан бутна резбования си стол далеч от масата и ядосано запали пура – Голям огън затопляше мрамора, който покриваше стените и пода. Масата можеше да побере четиридесет души, сребърните прибори бяха георгиански, канделабърът – кристален и отрупан със свещи. Той отиде до прозореца и погледна надолу към търговците, които крачеха из градината отдолу.

Зад градината се намираше площад, който вървеше по дължината на Селцето и стигаше до кея на речния бряг. Както обикновено, на площада имаше стълпотворение от китайски улични търговци, зяпачи, продавачи и купувачи, гадатели, писмописци, просяци и кучета. Извън канторите само в Английската градина, както я наричаха, търговците можеха да се придвижват относително спокойно. На китайци, освен ако не бяха слуги, бе забранено да посещават канторите и градината. По терасата, обрамчена с два реда дървета, която преминаваше през цялото Селце, бяха разположени тринадесет постройките. Имаше още две тесни улички – Хог Стрийт и Олд Чайна Лейн. Само Струан и Брок притежаваха цели сгради. Другите търговци си поделяха останалото, заемайки места, където да приютят нуждите си, и плащаха наем на Остиндийската компания, която бе построила Селцето преди един век.

Улицата на тринадесетте кантори ограждаше Селцето от север. Стените на Кантон бяха отдалечени на четвърт миля. Между градските стени и Селцето се бе разположил мравуняк от къщи и колиби. Реката бе задръстена от неизбежните плаващи градове на лодкарите. Над всичко това се носеше постоянното пулсиране и напевно мърморене на гигантски кошер.

В единия край на градината Струан забеляза Брок, потънал в разговор с Купър и Тилмън. Запита се дали те не обясняват тънкостите на испанската покупко-продажба на чай и опиум. Всичко е позволено в любовта и в търговията.

– Къде, по дяволите, е изчезнал Джин-куа? – каза той на глас.

В продължение на двадесет и четири дни Струан се бе опитвал да се срещне с Джин-куа, но всеки ден пратеникът му се връщаше в Селцето с един и същи отговор: „Него още не дошъл. Трябва чака. Утре може върне се в Кантон.“

Кълъм бе прекарал десет дена с него в Селцето до Кантон. На единадесетия пристигна спешно съобщение от Лонгстаф, в което той молеше Кълъм да се върне в Хонконг: бяха възникнали проблеми с разпродажбата на земята.

Заедно със съобщението на Лонгстаф бе пристигнало и писмо от Роб. Той пишеше, че статията на Скинър за банкрута на Струан бе предизвикала брожение сред търговците и повечето незабавно бяха изпратили разпореждания в родината, с които разпределяха парите си в различни банки. Че повечето изчакваха тридесетия ден. Че никакъв кредит не може да се получи и всички предложения, които бе направил на неприятелите на Брок, се бяха оказали безрезултатни. Че флотът е бил

дълбоко засегнат, когато официалното отменяне на заповедта на Лонгстаф за контрабандата на опиум е станало обществено достояние и адмиралът бе изпратил фрегата в родината с молба правителството пряко да му даде разрешението, от което има нужда. И най-накрая, че Чен Шенг, техният компрадор, е бил затрупан от искания на кредитори за изплащане на всички по-незначителни дългове, макар че биха могли да дочакат нормалния им срок.

Струан знаеше, че е победен, ако не намери Джин-куа до шест дни и отново се запита дали Джин-куа не го избягва, или наистина отсъства от Кантон. Той е стар мошеник, помисли Струан, но никога не би ме отбягвал. И ако го видиш, момко, наистина ли ще направиш предложението на онзи дявол Тай-сен? Раздадох се ядосани напевни гласове, вратата рязко се затвори, като пропусна мърлява млада жена хокло и слугата, който се опитваше да я задържи. Жената носеше обичайната голяма конусовидна лодкарска шапка, омазани със сажди черни панталони и блуза и над тях – мръсен ватиран елек.

– Не мога спра туй тук кау чило, господарю – каза слугата на пиджин, вкопчен в съпротивляващата се девойка. Търговците общуваха със слугите си само на пиджин. „Кау“ означаваше „жена“. „Чило“ пък беше разваленото произношение на „дете“. „Кау чило“ означаваше „млада жена“.

– Кау чило въвн! Много бързо-бързо, сави? – каза Струан.

– Ти искаш кау чило, айейя? Кау чило много добре в легло муш-муш. Два долар готово – извика момичето.

Прислужникът я сграбчи, шапката ѝ падна и Струан можа за първи път да види лицето ѝ ясно. Саждите я бяха направили неузнаваема и той се преви от смях. Слугата го погледна изумено, като да е полудял, и пусна момичето.

– Туй тук кау чило – каза Струан през смях – може остане, нищо против.

Момичето поправи сърдито отвратителните си дрехи и изкрещя още един поток ругатни към излизания прислужник.

– Кау чило се много радва да види тебе, тай-пан.

– И аз, Мей-мей. – Струан погледна надолу към нея. – Какво, по дяволите, правиш тук и защо е тази мръсотия, да му се не види?

– Кау чило мисли ти правиш муш-муш с друг кау чило, айейя?

– За бога, мила, сега сме сами! Престани да използваш пиджин! Загубил съм много време и пари да те науча на кралски английски! – Струан я вдигна на една ръка разстояние. – Велики боже, Мей-мей,

смърдиш като пор!

– И ти щеше да смърдиш, ако носиш таз воняща дреха.

– Ако трябваше да носиш тези миризливи дрехи – каза той, като автоматично я поправи. – Какво търсиш тук и защо в таз воняща дреха?

– Свали ме долу, тай-пан. – Той го направи и тя тъжно се поклони. – Пристигнах тук тайно и силно опечалена поради загубата на твоята Старша жена и всичките деца от нея освен един син. – Сълзите струяха по саждите на лицето. – Съжалявам, толкова съжалявам.

– Благодаря ти, мила. Да. Но с това е свършено и никаква печал не може да ги върне обратно. – Той леко я потупа по главата и погали бузата ѝ, трогнат от съчувствието.

– Не знам обичаите ви. Колко време трябва да нося траур?

– Никакъв траур, Мей-мей. Те си отидоха. Не трябва да има никакво хленчене и траур.

– Запалих тамян за успешното им преараждане.

– Благодаря ти. А сега ми кажи какво правиш тук и защо напусна Макао? Казах ти да стоиш там.

– Първо баня, после преобличане и тогава разговор.

– Но тук нямам дрехи за теб, Мей-мей.

– Моята безценна прислужничка А Гип е долу. Тя носи дрехи и нещата ми, не се безпокой. Къде е банята?

Струан дръпна шнура на звънеца и ококореният слуга незабавно се появи.

– Кау чило в мой баня, сави? Слугиня може влезе. Донеси храна! – После се обърна към Мей-мей: – Ти му кажи каква.

Мей-мей повелително избърбори нещо на изумения слуга и излезе.

Особената ѝ люлееща се походка не преставаше да затрогва Струан. Крачетата на Мей-мей бяха превързани. Те бяха дълги само три инча. Когато Струан я беше купил преди пет години, той бе разрязал бинтовете и бе ужасен от деформацията, която древните традиции бяха обявили за основен признак на красотата на девойката – мъничките стъпала. Само девойка с превързани крака – лотосови крачета – можеше да бъде съпруга или конкубина. Онези с нормални стъпала бяха селянки, прислужнички, евтини проститутки, камериерки или работнички и би-ваха презирани.

Стъпалата на Мей-мей бяха осакатени. Без стягащата здравина на бинтовете агонията ѝ беше мъчителна. Така че Струан бе разрешил бинтовете да бъдат отново поставени и след месец болката бе вече понамаляла и Мей-мей отново можеше да ходи. Едва с напредването на

възрастта стъпалата ставаха нечувствителни към болката.

Тогава Струан я беше попитал, като използваше Гордън Чен за преводач, как се прави това. Тя гордо му обясни, че майка ѝ е започнала да бинтова стъпалата ѝ, когато е била на шест години. „Превързките бяха бинтове с ширина два инча и дължина дванадесет фута и бяха влажни. Майка ми ги обви здраво около стъпалата ми – около петата, над извивката и под табана, като изви четирите малки пръста под долната част на стъпалото и остави свободен палеца. Когато бинтовете изсъхнат, те се свиват и болката е ужасна. В продължение на месеци и години петата се свива към пръстите и сводът се извива. Веднъж седмично бинтовете се махат за няколко минути и ходилата се почистват. След няколко години малките пръсти изсъхват и загиват и се отстраняват. Когато станах почти на дванадесет, можех да вървя доста добре, но стъпалата ми все още не бяха достатъчно малки. Тогава майка ми се посъветва с една жена умела в изкуството на превързване на стъпала. На дванадесетия ми рожден ден учената жена дойде в нашата къща с остър нож и мехлем. Направи дълбок разрез в средата на табаните на стъпалата ми. Този дълбок разрез позволи петата да бъде притисната по-близо до пръстите, когато отново поставиха бинтовете.“

– Каква жестокост! Попитай я как е понесла болката.

Струан си спомни изпитателния ѝ поглед, докато Чен превеждаше въпроса и как бе отговорила с очарователна напевност.

– Тя каза: „Зад всеки чифт превързани крака стои езеро от сълзи. Но какво са сълзите и болката? Сега не се срамувам да позволя стъпалата ми да бъдат измерени.“ Тя иска да ги измерите, мистър Струан.

– Няма да направя нищо подобно!

– Моля ви, сър. Това ще я накара да се почувства много горда. Според китайския вкус те са съвършени. Ако не го направите, тя ще почувства, че се срамуват от нея. Ужасно ще нарани престижа ѝ пред вас.

– Защо?

– Тя мисли, че сте свалили бинтовете, защото считате, че тя ви мами.

– Защо ще трябва да мисли така?

– Защото вие сте – е, тя никога не е виждала европейец. Моля ви, сър. Единствено това, че се гордеете с нея, изплаща всичките сълзи.

И така той бе измерил стъпалата ѝ и беше изразил радост, каквато не чувстваше, а тя три пъти дълбоко му се поклони. Той мразеше да гледа как мъже и жени се кланят дълбоко, коленичили, с чела, докосващи пода. Но древната традиция изискваше това принизяване на

низшестоящия пред висшестоящия и Струан не можеше да го забрани. Ако беше протестираше, Мей-мей отново щеше да се уплаши и щеше да накърни престижа си пред Гордън Чен.

– Попитай я дали сега краката я болят.

– Винаги ще я болят, сър. Но уверявам ви – много повече щеше да я боли, ако имаше големи, отвратителни стъпала.

Тогава Мей-мей бе казала нещо на Чен и Струан бе различил думата „фан куай“, която означаваше „дяволски варварин“.

– Тя иска да знае как може да достави удоволствие на некитаеца – каза Гордън.

– Кажй й, че фан куай не се различава от китайците.

– Да, сър.

– И й кажи, че ще я учиш на английски. Незабавно. Кажй й, че никои не трябва да знае за това. Никои не трябва да узнае, че тя говори английски. Пред другите тя ще говори само китайски или пиджин, на който също ще я научиш. И последно, ще я пазиш с цената на живота си.

* * *

– Сега може ли да вляза? – Мей-мей стоеше на вратата и деликатно се покланяше.

– Моля.

Лицето й беше овално, очите й – бадемovidни, веждите й – свършени полумесеци. Сега от нея се носеше ухание на парфюм. Косата й бе вдигната във вид на полумесец високо над главата и бе украсена с нефритени игли. Беше висока за китайка и кожата й беше толкова бяла, че почти прозираше. Тя бе от провинция Сучоу.

Макар че Струан я беше купил от Джин-куа и в продължение на седмици се бе пазарил за цената, той знаеше, че всъщност Тчънг Мей-мей беше дар за него от Джин-куа за многото услуги, които му бе правил през годините. Че Джин-куа лесно можеше да я продаде на най-богатия мъж в Китай, на някой принц Манчу и дори на императора за теглото й в нефрит – да не говорим за петнадесетте хиляди таела сребро, за които най-накрая се договориха. Тя бе уникална и безценна.

Струан я вдигна на ръце и нежно я целуна.

– А сега ми разкажи какво става. – Той се настани в дълбокото кресло и я задържа в прегръдката си.

– Първо, дойдох маскирана заради опасността. Не само за мен, но и за теб. Наградата за главата ти не е отменена. Освен това отвличането срещу откуп е древен обичай.

– Къде остави децата?

– При по-голямата сестра, разбира се – отвърна тя. По-голямата сестра беше името, с което Мей-мей наричаше бившата любовница на Струан Кай-сунг, както бе обичаят, макар да не бяха роднини. А сега Кай-сунг бе третата жена на компрадора на Струан. И въпреки всичко между Мей-мей и Кай-сунг съществуваше дълбока привързаност и Струан знаеше, че децата му ще бъдат в безопасност и глезени като нейни собствени.

– Добре – каза той. – Как са те?

– Окоето на Дънкан е насинено. Падна, така че трябваше да наложа с камшика скапаната му бавачка, докато ми отмалее ръката. Дънкан има лош нрав поради варварската си кръв.

– От теб – не от мен. А Кейт?

– Никне ѝ второто зъбче. Туй много добре. Преди втори рожден ден – за миг тя се намести в ръцете му. – После четох вестник. Тоя Ски-нър. Още лош джос, айейа? Таз купчина кучешка мърша Брок те съсипва с много пари, дето ги дължи. Вярно ли?

– Отчасти е вярно. Да, ако джос не се промени, ние сме свършени. Край на коприната и парфюмите, и нефрита, и къщите – подразни я той.

– Айейа-ай! – каза тя, като отметна глава. – Ти не си единственият мъж в Китай.

Той я плесна по задника, тя замахна към него с дългите си нокти, но той ловко я хвана за китката.

– Никога не казвай пак това – каза той и я целуна страстно.

– В името на кръвта Христова – каза тя, като се опитваше да успокои дишането си. – Виж сега какво направил на косата ми. Таз мързелива мърла А Гип цял час я прави.

Знаеше, че той много я харесва, и беше горда, че сега, когато е на двадесет, може да чете и пише на английски и китайски и да говори английски и кантонски диалект така добре, както родния си диалект на Су-чоу, а освен това владееше и мандарин – езика на Пекин и на императорския двор. Знаеше голяма част от онова, което Гордън Чен учеше в училище, защото той я занимаваше добре и между тях се бе създала силна привързаност. Мей-мей знаеше, че е единствена в цял Китай.

На вратата дискретно се почука.

– Европейец? – прошепна тя.

– Не, мила. Само слугата. Имат заповед да предупреждават за всичко. Да?

Прислужникът бе следван от още двама и всичките те се мъчеха да

отклоняват поглед от Струан и девойката. Но любопитството им бе явно и те се мотаеха, докато нареждаха по масата китайски блюда и пръчици за ядене.

Мей-мей се нахвърли върху тях с излияние на кантонски и те се поклониха нервно и се изнизаха.

– Какво им каза? – попита Струан.

– Само ги предупредих, пусто да остане, че ако споменат на някой, че съм тук, лично аз ще им отрежа езиците и ще им избода очите, а после ще те накарам да ги приковеш към някой твой кораб да ги потопиш в океана заедно с проклетите им жени, деца и родители, но преди това ще насочиш Лошо око към проклетите им изчадия и родовете им ще изчезнат навеки.

– Престани да кълнеш, кръвожодно малко дяволче! И престани да се шегуваш с Лошото око.

– Това не е шега. Ти наистина го имаш, зли варварино. За всички но не и за мен. Аз знам как да се оправям с теб.

– Върви по дяволите, Мей-мей. – Той отмести ръцете ѝ и прекъсна нежните милувки. – Яж, докато храната е топла. После ще се разправам с теб. – Той я вдигна и я отнесе до масата.

Тя му поднесе пържени скариди, крехко свинско и гъби, пикантно задушени в сол, индийско орехче, горчица и мед, после сипа и на себе си.

– Да му се не види, колко съм гладна! – каза тя.

– Няма ли да спреш да ругаеш?

– Забрави да добавиш „пусто да остане“, тай-пан! – Тя широко се усмихна и започна да се храни с голямо удоволствие.

Той взе пръчиците за хранене и ловко започна да си служи с тях. Храната бе превъзходна. Трябваше да изминат месеци, докато възприеме вкуса. Никой от европейците не ядеше китайска храна. Струан също преди предпочиташе обилната тежка храна на стара Англия, но Мей-мей го беше научила, че е по-здравословно да яде като китайците.

– Как стигна дотук? – попита Струан.

Мей-мей избра една от големите скариди, които първо бяха изпържени, а после задушени в ароматизиран със соя сос и подправки, изискано ѝ откъсна главата и започна да я бели.

– Пътувах на гемия. Купих фантастично евтин билет четвърта класа и се омазах със сажди за безопасност. Дължиш ми петдесет в брой.

– Плати ги от издръжката си. Не съм те викал тук.

– Туй кау чило много лесно намери пара.

- Престани и се дръж прилично.
Тя се засмя и му предложи скаридата. Започна да бели друга.
- Благодаря, но не искам повече.
- Яж ги. Полезни са за теб. Много пъти казала, те правят мъжете здрави и потентни.
- Престани, мила.
- Наистина – каза тя съвсем сериозно. – Скаридите са много полезни за твоята сила. Много е важно да бъдеш много силен! Една жена трябва да се грижи за мъжа си. – Тя почисти пръстите си с бродирана салфетка, после с пръчиците вдигна една глава на скарида.
- По дяволите, Мей-мей, трябва ли да ядеш и главите?
- Аха, пусто да остане, не знаеш ли, че те са най-вкусната част? – каза тя, като го имитираше и се смя толкова много, че се задави – Той я потупа по гърба, но съвсем леко, после тя пийна малко чай.
- Това да ти е за урок – каза той.
- Но главите си остават най-вкусната част. – Известно време тя се храни мълчаливо. – Толкова ли е зле с Брок?
- Зле е.
- Но това е много лесно да се уреди. Убий Брок. Сега е моментът.
- Това е един от начините.
- Един начин, друг начин, винаги се намира начин.
- Какво те прави толкова сигурна?
- Не би искал да ме загубиш.
- Защо трябва да те загубя?
- На мен също не ми харесва да бъда на второ място. Аз принадлежа на тай-пана. Не съм някаква си Хака, лодкарка или кантонска курва. Чай?
- Аха.
- Пиенето на чай с храната е полезно за теб. Няма да станеш дебел – тя наля чая и грациозно му подаде чашката. – Харесваш ми, когато си ядосан, тай-пан. Но не ме е страх от теб. Знам, че твърде много ти харесвам, както и ти много ми харесваш. Когато бъда на второ място, някоя друга ще ме смени. Това е джос. За мен. Но също и за теб.
- Може би вече си на второ място, Мей-мей.
- Не, тай-пан, не още. По-късно може би, но не сега. – Тя се наведе, целуна го и се изплъзна, когато той се опита да я задържи.
- Айейя, не трябва да ти давам толкова много скариди! – Тя избяга от него, като се смееше, но той я хвана. Тя обвини врата му с ръце и го целуна. – Дължиш ми петдесет в брой!

– Дяволите да те вземат! – Той я целуна, като я желаше тъй силно, както и тя него.

– Много си вкусен. Но първо играем трик-трак.

– Не.

– Първо играем трик-трак, после се любим. Имаме много време. Ще остана при теб. Ще играем по един долар точката.

– Не.

– Един долар за точка. Може да ме заболи глава, толкова съм уморена.

– Може и да не ти дам новогодишния подарък, както мислех.

– Какъв подарък?

– Няма значение.

– Моля те, тай-пан, няма да те измъчвам повече. Какъв подарък?

– Няма значение.

– Моля те, кажи ми. Моля те. Да не е нефритова игла? Или златна гривна? Или коприна?

– Как е главоболието ти?

Тя сърдито го плесна, после засили прегръдката си около врата му.

– Ти си толкова лош към мен, а аз съм толкова добра към теб. И хайде да се любим.

– Ще изиграем четири игри. По хиляда долара за точка.

– Но това е голям риск! – Тя видя насмешливото предизвикателство, изписано на лицето му, и очите ѝ пламнаха. – Четири игри. Ще те бия, пусто да остане.

– Не, няма, пусто да остане!

Те изиграха четири игри. Тя ругаше, възкличаваше, хленчеше, смееше се и се задъхваше, обхваната от вълнение, когато играта се обръщаше. Загуби осемнадесет хиляди долара.

– По дяволите, аз съм разорена, тай-пан. Разорена. О, горко ми, горко ми, горко ми. Всичките ми спестявания, че и повече. Моята къща... Още една игра – помоли тя. – Трябва да ми позволиш да опитам да си възвърна парите.

– Утре. Същия залог.

– Никога вече няма да играя при такъв залог. Никога, никога, никога, никога. Освен още една игра утре.

* * *

След като се бяха любили, Мей-мей се надигна от леглото с балдахин и се запъти към камината. Един железен чайник меко съскаше

върху малка желязна подставка близо до огъня.

Тя коленичи и изля топлата вода от чайника върху чисти бели кърпи. Пламъците танцуваха по гладката чистота на тялото. Стъпалата ѝ бяха обути в мънички нощни пантофки, превръзките спретнато обхващаха глезените. Краката ѝ бяха дълги и красиви. Тя отметна назад искрящата си синьо-черна коса и се върна в леглото.

Струан протегна ръка към една от кърпите.

– Не – каза Мей-мей. – Позволи на мен. Доставя ми удоволствие и е мое задължение.

След като го изсуши, тя се изми и кротко се намести до него под завивките. Хладен ветрец караше завесите от дамаска да шумолят, а пламъците в огнището да съскат. По стените и по високия таван танцуваха сенки.

– Виж, това е дракон – каза Мей-мей.

– Не. Кораб е. Топло ли ти е?

– Както винаги, когато съм до теб. Това е пагода.

– Аха. – Той я обгърна с ръка, щастлив от допира на гладката прохлада на кожата.

– А Гип приготвя чай.

– Чудесно. Чаят ще ни дойде добре.

След чая се почувстваха освежени и се върнаха в леглото. Той духна лампата. Отново загледаха сенките.

– Според вашия обичай можеш да имаш само една жена, айейя?

– Аха.

– Китайският обичай е по-добър. Тай-тай е по-мъдро.

– Какво е това, любима?

– Главата на Главния. Съпругът е глава на семейството, разбира се, но у дома първата жена стои над него. Това е според китайския закон. Законът позволява много жени, но тай-тай е една – тя поправи дългата си коса да ѝ е по-удобно. – След колко време ще можеш да се ожениш? Какъв е вашият обичай?

– Не мисля да се женя отново.

– Би трябвало. За шотландка или англичанка. Но първо трябва да се ожениш за мен.

– Аха – отвърна Струан. – Сигурно трябва.

– Аха, сигурно трябва. Аз съм твоята тай-тай. – Тя се намести удобно до него и се остави да потъне в спокоен сън.

Струан дълго гледа сенките. После заспа.

* * *

Той се пробуди точно на разсъмване. Усещаше опасност. Като взе ножа си изпод възглавницата, той тихичко се промъкна до прозореца и дръпна пердето настрана. За свое учудване видя, че площадът е пуст. Зад площада, в реката, над плаващите села, бе надвиснала напрегната тишина.

После се чуха приглушени стъпки, които се приближаваха към стаята. Той погледна бързо към Мей-мей. Тя още спокойно спеше. С ножа в готовност Струан се долепи до стената зад вратата и зачака, заглъхнаха. Чу се леко почукване.

– Да?

Прислужникът тихо влезе в стаята. Беше уплашен и като видя Струан гол и с нож в ръка, едва можа да си поеме дъх.

– Господарю! Господар с гърбав нос и Господар с черна коса тук долу. Казал бързо-бързо слезъл долу.

– Кажи бързо-бързо иде.

Струан бързо се облече. Изпусна една четка за коса и Мей-мей се разбуди.

– Много е рано за ставане. Ела в леглото – каза тя сънливо, гушна се дълбоко между завивките и веднага заспа отново.

Струан отвори вратата. А Гип търпеливо клечеше в коридора, където и спеше. Струан се бе отказал да я убеди да спи другаде, защото А Гип се усмихваше, кимаше, казваше „Добре, господарю“ и продължаваше да спи до вратата. Беше ниска, пълничка и като че ли усмивката бе завинаги прикрепена към кръглото ѝ сипаничаво лице. От три години тя бе лична робиня на Мей-мей. Струан беше платил три таела сребро за нея.

Той ѝ махна да влезе в стаята.

– Миси остане спи. Ти чака тук в стая, сави?

– Сави, господарю.

Той забърза надолу.

Купър и Волфганг Маус го чакаха в трапезарията. Маус унило проверяваше pistolетите си.

– Извинявай, че те обезпокоихме, тай-пан. Има проблем – каза Купър.

– Какъв?

– Шири се слух, че две хиляди манджурски войници знаменосци са пристигнали снощи в Кантон.

– Сигурен ли сте?

– Не – отвърна Купър. – Но ако е истина, ще има неприятности.

– Хау-куа изпрати да ме повикат тази сутрин – каза тежко Маус.

– Каза ли дали Джин-куа се е върнал?

– Не, тай-пан. Каза, че баща му все още отсъства. Но дълбоко в себе си не го вярвам, айейа? Хау-куа беше много уплашен. Той ми каза, че бил събуден рано тази сутрин. Бил му връчен императорски едикт, който нареждал търговията с нас да бъде незабавно прекратена. Прочетох го. Печатите са истински. Целият Ко-хонг е на крак.

На площада се разнесе дрънчене. Те се втурнаха към прозореца. Под тях една рота манджурски войници на коне препусна в тръс към източния край на площада и се спеша. Бяха едри мъже, тежко въоръжени – мускети, големи лъкове, мечове и увенчани със знамена копия. Някои имаха бради. Наричаха ги знаменосци, защото бяха императорска войска и носеха императорските знамена. В техните полкове китайци не бяха допускани. Бяха елитът на императорската армия.

– Е, вероятно има четиридесет-петдесет в Кантон – каза Струан.

– А ако са две хиляди? – запита Купър.

– По-добре ще е да сме готови да напуснем Селцето.

– Знаменосците са лош знак – каза Маус. Той не искаше да напуска Селцето. Искаше да остане при новопокръстените китайци и да продължи да проповядва пред езичниците, което запълваше цялото му време, когато не превеждаше за Струан. – Шреклиях лош.

Струан прехвърли възможностите и позвъни на прислужника.

– Голямо ядене бързо-бързо. Кафе – чай – яйца – месо – бързо-бързо!

– Знаменосците са на площада, а вие мислите да закусвате! – каза Купър.

– Няма смисъл да се тревожим на празен стомах – каза Струан.

– Тази сутрин съм гладен.

Маус се засмя. Той бе чул слугите да шепнат, че легендарната любовница на тай-пана тайно е пристигнала. По предложение на Струан преди две години той тайно бе обяснил християнството на Мей-мей и тя беше покръстил. Да, помисли той гордо, тай-панът ми има доверие. Заради него, о, Господи, поне една душа е спасена. Заради него и други биват спасявани за Твоята божествена милост.

– Закуската е добра идея.

Застанал до прозореца, Купър можеше да вижда търговците да бързат през градината към канторите си. Знаменосците бяха разпилиени в

нееднородни групи, клечаха и си приказваха.

– Може би ще направят като предишния път. Мандаринът ще ни задържи, за да иска откуп – каза Купър.

– Не и този път, момко. Ако започнат нещо, първо ще се опитат да ни избият.

– Защо?

– Защо иначе да изпращат знаменосци в Кантон? Те са бойци – не като местната китайска армия.

Влязоха прислужници и започнаха да слагат голямата маса. После внесоха храната. Имаше студени пилета, варени яйца, цели хлябове, топло задушено, ябълки в тесто, топли пайове с месо и масло, мармалад и сладка.

Струан и Маус ядоха солидно, но Купър нямаше охота за храна.

– Господарю? – обърна се един прислужник.

– Кажи?

– Едноок господар тук. Може?

– Може.

Брок надменно влезе в стаята. Съпровождаше го синът му Горт.

– Добро утро, господа. Добро утро, Дърк, друже.

– Закуска?

– Благодаря много.

– Добре ли пътувахте, Горт?

– Да, благодаря, мистър Струан. – Горт бе висок колкото баща си. Беше твърд мъж, целият в белези, със счупен нос, с побеляла коса и брада. – Следващия път ще победя „Гъндър клауд“.

– Следващия път, синко – каза Брок насмешливо, – ти ще му бъдеш капитан. – Той седна и започна да се тъпче. – Бихте ли ми подали задушното, мистър Купър? – Той размаха крив палец към прозореца. – Ония копелета там не са на добро.

– Аха. Какво мислиш, Брок? – запита Струан.

– Ко-хонгът ще си подвие опашката. С търговията е свършено за известно време. За пръв път виждам проклетите знаменосци.

– Да евакуираме Селцето?

– Няма да се оставя да ме гонят никакви китайчуги или знаменосци. – Брок си сипа още задушено. – Е, мога и да отстъпя малко. Когато аз реша. Повечето от нас заминават утре за разпродажбата на земите. Но няма да е зле незабавно да свикаме съвет. Имате ли оръжия тук?

– Недостатъчно.

– Имаме достатъчно за обсада. Горт го донесе. Туй място е най-

добро за защита. И без туй си е почти наше – добави той.

– С колко хора разполагате?

– Двадесет. Момчета на Горт. Всеки от тях ще разкъса сто китайци на парчета.

– Аз имам тридесет заедно с португалците.

– Остави португалците. По-добре да сме си ние. – Брок избърса устата, разчупи едно малко хлебче на две и го омаза с масло и мармалад.

– Не можеш да отбраняваш Селцето, Брок – каза Купър.

– Можем да отбраняваме тази кантора, момко. Не се грижи за нас. Ти и останалите американци задръжте вашата. Те вас няма дави пипат – ние им трябваме.

– Така е – каза Струан. – И освен това ще имаме нужда от вас да се грижите за търговията ни, ако се наложи да напуснем.

– Има още една причина да дойда тук, Дърк. Искам да говорим открито за търговията и за „Купър – Тилмън“. Направих предложение, което беше прието.

– Предложението бе прието при условие, че „Струан и компания“ не е в състояние да изпълни поетите ангажименти – каза Купър.

– Даваме ви тридесет дни, Дърк. На тридесетия ден ще говорим.

– Благодаря, Джеф. Това е много щедро.

– Това е глупаво, момко. Но нямам нищо против срока и ще бъда великодушен с моя срок. Давам ти още пет дена, а, Дърк?

Струан се обърна към Маус.

– Върни се в Ко-хонга и разбери каквото можеш. Бъди внимателен и вземи един от моите хора.

– Нямам нужда да ме съпровождат. – Маус надигна туловището си от стола и излезе.

– Ще проведем съвета долу – каза Струан.

– Добре. Може би всички трябва да се преместим тук. Има достатъчно място.

– Ще се издадем. По-добре да се подготвим и да чакаме. Може да се окаже уловка.

– Напълно си прав, момко. Ще сме в безопасност, щом слугите си отидат. Хайде, Горт. Значи съветът ще е след час? Долу?

– Аха.

Брок и Горт си отидоха. Купър наруши мълчанието.

– Какво означава всичко това?

– Мисля, че това е номер на Тай-сен да ни нервира. Да ни подготви за отстъпките, които ще иска да направим. – Струан положи ръка на

рамото на Купър. – Благодаря за трийсетте дни. Няма да го забравя.

– Мойсей е разполагал с четиридесет дни. Смятам, че тридесет ти стигат.

* * *

Съвещанието бе шумно и напрегнато, но Брок и Струан владееха положението.

Всички търговци – с изключение на американците – се бяха събрали в голямата величествена зала, която Струан използваше като частен кабинет. На едната стена в редици бяха подредени буренца с коняк, уиски, ром и бира. Другата заемаха рафтове книги и регистри. По стените висяха картини на Субанс – пейзажи от Макао, портрети и кораби. Имаше шкафове и витрини, през които се виждаха оловни халби и сребърни чаши. Редица абордажни саби и мускети. Барут и гюллета.

– Много шум за нищо – изгрухтя Мастърсън. Той беше червенолик, дебелогушест мъж в началото на тридесетте и оглавяваше фирмата „Мастърсън, Роуч и Роуч“. Беше облечен, както и останалите мъже, в тъмен сюртук от фино черно вълнено сукно, безупречна жилетка и филцов цилиндър.

– Китайците никога не са ни досаждали в Селцето – от самото му създаване, да му се не види.

– Аха. Но това беше, преди да им обявим война и да я спечелим. – На Струан му се искаше всички да се разберат и да си отидат. Беше поднесъл напарфюмирана кърпичка до носа си, за да неутрализира миризмата на вкиснато, която се разнасяше от телата им.

– Аз пък викам да изхвърлим гадните знаменосци от площада, и то незабавно – предложи Горт, като отново доля бира в халбата си.

– Ако трябва, и това ще направим. – Брок уцели оловния плювалник. – Писна ми цялото това дрънкане. Съгласни ли сме с плана на Дърк или не? Той огледа присъстващите.

Повечето търговци отвърнаха на погледа му. Бяха около четиридесет – англичани и шотландци, – с изключение на Еликсен Датчанина, който бе представител на една лондонска фирма, и тучния парс Румажи от Индия в развяваща се роба. Присъстваха Макдоналд, Кърни и Молби от Глазгоу и Месър, Вивиън, Тоуб и Смит от Лондон – все главни представители. Всичките до един – яки, непоклатими мъже в разцвета на трийсетте.

– Надушвам беда, сър – каза Румажи и подръпна дългия си мустак. – Предлагам да отстъпим незабавно.

– За бога, Румажи, целият план се заключава в това да не отстъпим – каза язвително Роуч. – Ще отстъпим само ако е наложително. Гласувам за плана. Съгласен съм с мистър Брок. Прекалено много дрънкаме и това ме уморява.

Планът на Струан бе прост. Всички трябваше да чакат в канторите си. Ако нещата се размътеха, след сигнал на Струан те щяха да се стекат към кантората му под прикриващия огън на неговите хора, ако се наложеше.

– Да отстъпим пред езичниците? Никога, пусто да остане!

– Може ли да предложи нещо, мистър Струан? – попита Еликсен.

Струан кимна на високия светлокос мълчалив мъж.

– Разбира се.

– Може би някой от нас ще се наеме да отнесе известие до Уампоа. Някоя бърза гемия ще може да пробие оттук до флота в Хонконг. Просто в случай, че ни обкръжат и ни отрежат пътя като преди.

– Добра идея – каза Вивиън, който беше висок, блед и много пиян. – Хайде всички да отидем. Може ли още едно уиски? Ти си добро момче.

Изведнъж всички заговориха и се изпокараха за това кой да замине. Накрая Струан ги умири.

– Дължим предложението на мистър Еликсен. Ако не възразява, защото той да няма честта?

Те се скупчиха в градината да видят как Струан и Брок съпровождат Еликсен през площада до гемията, която Струан бе оставил на разположение. Знаменосците не им обърнаха никакво внимание, освен дето сочеха към тях и издаваха подигравателни възгласи.

Гемията отплава надолу по течението.

– Може би никога няма да го видим отново – каза Брок.

– Смятам, че няма да го пипнат. Иначе нямаше да го пусна.

Брок изгрухтя.

– За чужденец си го бива. – Той се запъти заедно с Горт към собствената си кантора. Останалите търговци се втурнаха към техните.

Когато Струан провери и остана доволен от разположението на въоръжения пост в градината и до задната врата, която водеше към Хогстрийт, той се върна в апартамента си.

Мей-мей я нямаше. Както и А Гип.

– Къде е Миси?

– Не знае, господарю. Аз не виждал кау чило.

Той претърси цялата сграда, но те бяха изчезнали. Сякаш изобщо

не бяха идвали тук.

Пета глава

Струан стоеше в градината. Беше точно преди полунощ. Напрежението витаеше във въздуха. Той знаеше, че повечето търговци ще спят облечени, с оръжие подръка. Той хвърли поглед към знаменосците през портата. Някои спяха. Други си говореха около огъня, който бяха запалили на площада. Нощта бе хладна. Почти не се долавяше движение по реката.

Струан се отдалечи от портата и замислено обиколи градината. Къде, по дяволите, бе Мей-мей? Той знаеше, че тя няма да напусне Селцето умишлено. Може да е била отвлечена. Може би... не, в името на светата кръв Христова, не трябваше да мисли така. Но знаеше, че и най-богатият военачалник в Китай не би се поколебал да я вземе – ако трябваше и насила, – стига да я зърнеше.

Някаква сянка се прехвърли през стената. Струан усети ножа в ръката си.

Беше китаец, който, треперейки, му подаде късче хартия. Беше нисък гъвкав мъж със счупени зъби и изпънато лице, пожълтяло от опиума. На хартията се открояваше знакът на Джин-куа – личен печат, използван само за договори и специални документи.

– Господарю – каза меко китаецът. – Трябва дойде. Сам.

Струан се поколеба. Беше опасно да остави сигурността на Селцето и хората си. Направо безразсъдно.

– Не може. Джин-куа дойде тук.

– Не може. Дойдеш. – Китаецът посочи печата. – Джин-куа иска види, бързо-бързо.

– Утре – отвърна Струан.

Китаецът поклати глава.

– Сега. Бързо-бързо, сави?

Струан осъзна, че е вероятно печатът на Джин-куа да е попаднал в чужди ръце и да се окаже в капан. Но не смееше да вземе със себе си Маус или когото и да било от хората си, защото срещата трябваше да бъде тайна. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Той внимателно разгледа листа под светлината на фенера и напълно се увери, че печатът е истински. Кимна.

– Идвам.

Китаецът го поведе към страничната стена и се изкатери по нея. Струан го последва, готов за клопка. Китаецът забърза покрай страничната стена на кантората и зави по Хог стрийт. Невероятно – улицата бе пуста. Но Струан усещаше очи, които го наблюдават.

В края на Хог стрийт китаецът зави на изток. Там ги чакаха две закрити носилки. Кулитата, които ги носеха, бяха ужасени. Ужасът им се усили, като видяха Струан.

Струан зае едната носилка, китаецът – другата. Кулитата ги вдигнаха незабавно и заподскачаха по улицата на Тринадесетте кантори. Завиха на юг по тясна пуста уличка, непозната на Струан. Скоро загуби всякаква ориентация. Той се отпусна назад и прокле глупостта си, но в същото време тържествуваше в очакване на опасността. Накрая кулитата спряха в някаква мръсна, заградена със стена пряка, засипана с гниещи отпадъци. Едно изгладняло куче ровеше из тях за храна.

Китаецът даде на кулитата някакви пари и когато те се изпариха в мрака, почука на някаква врата. Тя се отвори и той отстъпи, за да направи път на Струан. Струан му махна да влезе пръв и предпазливо го последва в един вонящ на прокиснало обор, където го очакваше друг китаец с фенер. Последният се обърна и мълчаливо прекоси обора до другата врата, без да поглежда назад. Сега те се отправиха през просторен склад нагоре по неустойчиво стълбище и пак надолу, където няколко стъпала ги отведоха в друг склад. Плъхове се шураха в мрака.

Струан разбра, че се намират близо до реката, защото чу да се плиска вода и проскърцването на буксирни въжета. Бе готов незабавно да реагира – бе свил ръкохватката на ножа в ръка, като прикриваше острието в ръкава.

Мъжът с фенера наведе глава и се мушна под мост от амбалажни сандъци и поведе към още една полускрита врата. Той почука и отвори вратата.

– Добре дошъл, тай-пан – каза Джин-куа. – Отдавна не срещал тебе.

Джин-куа беше много стар, крехък и дребен. Кожата му бе като пергамент. Редки кичури побеляла брада падаха на гърдите му. Робата му бе от тежък брокат, а шапката – обсипана със скъпоценни камъни. Носеше богато бродирани обувки с дебели подметки. Плитката му бе дълга и лъскава. Ноктите на малките му пръсти бяха защитени от калъфчета, украсени със скъпоценни камъни.

Джин-куа кимна щастливо и се потътри към един от ъглите на склада, където се разположи на маса, отрупана с храна и чай.

Струан се настани срещу него с гръб към стената. Джин-куа се

усмихна. Имаше само три зъба, облечени в злато. Джин-куа каза нещо на китайски на човека, който бе довел Струан, и той си излезе през врата.

– Чай? – попита Джин-куа.

– Може.

Джин-куа кимна на слугата, който носеше фенера, и той наля чай и поднесе храна. После се оттегли настрана, откъдето наблюдаваше Джин-куа. Струан отбеляза, че мъжът е мускулест и въоръжен с нож, втъкнат в колана му.

– Моля – каза Джин-куа, подканвайки Струан да се храни.

– Благодаря.

Струан порови в храната си, отпи малко чай и зачака. Джин-куа трябваше да започне разговора.

След като се бяха хранили в мълчание, Джин-куа запита:

– Ти искал види мене?

– Джин-куа добре потъргувал във от Кантон?

– Бизнес върви лошо тия дни.

– Търговия сега спряна?

– Сега спряна. Хопо много лош мандарин. Много войник, много. Мой плаща голям налог за войник. Айейя!

– Лошо. – Струан отпи от чая си. Сега или никога, си каза той. Но сега, когато благоприятният момент най-сетне беше настъпил той разбра, че никога не би могъл да продаде Хонконг. Тогава трябваше да бъде убит Брок. Но убийството не е решение при банкрут. Така че Брок ще живее, още повече че всички очакват да реша проблема именно по този начин. Но щеше ли да живее? И къде, по дяволите, е Мей-мей?

– Чува, едноок дявол Брок стиснал тай-пан за гуша.

– Чува, дявол Хопо стиснал Ко-хонг за гуша – отвърна Струан. Сега, след като беше взел решението да не сключва сделката, се чувстваше много по-добре. – Айейя!

– Тъй. Мандарин Тай-сен много – много ядосан.

– Защо така?

– Господар „Височайш пенис“ написал много – много лош писмо.

– Чаят много хубав, първи сорт – каза Струан.

– Господар „Височайш пенис“ прави какво тай-пан каже, айейя!

– Някой път прави.

– Лошо, кога Тай-сен много ядосан.

– Лошо, кога господар Лонгстаф много ядосан.

– Айейя. – Джин-куа изтънчено взе малко храна и я изяде, като

очите му още повече се стесниха. – Сави кунг хай фат чой?

– Китайската Нова година? Сави.

– Нова година скоро дойде. Ко-хонг има голям дълг от минали години. Хубав джос почнеш Нова година без дълг. Тай-пан има много книга на Ко-хонг.

– Нищо. Може чака. – Джин-куа и останалите търговци от Ко-хонга дължаха шестстотин хиляди на Струан.

– Едноок дявол може чака?

– Книжа на Джин-куа може чака. Толкоз. Храна много хубав, първи сорт.

– Много лошо. – Джин-куа пийна чай. – Чул, умрели Старша жена и чило на тай-пан. Лош късмет, жалко.

– Лош късмет, много – каза Струан.

– Нищо. Ти много млад, много нов кау чило. Ти има кау чило Мей-мей. Що тай-пан има само един син? Тай-пан може има нужда от цар. Имам.

– Като имам нужда, кажа – каза вежливо Струан. – Чува, Джин-куа пак има син. Кой поред син е тоз?

– Десет и седем – отвърна Джин-куа светнал.

Велики боже, помисли си Струан. Седемнадесет синове и вероятно още толкова дъщери, които Джин-куа не брои. Той наведе глава и свирна от възхищение. Джин-куа се засмя.

– Колко чай ще искаш туй сезон?

– Търговия спряна. Как мога търгувам?

Джин-куа смигна.

– Може.

– Не знам. Продай на Брок. Като поискам чай, ще кажа, айейа?

– Трябва знае до два дена.

– Не.

Джин-куа остро каза нещо на слугата, който се приближи до един от влажните сандъци и махна капака. Беше пълен със сребърни слитъци. Джин-куа махна към останалите сандъци.

– Тук има четиридесет лака пара.

Един лак приблизително се равняваше на двадесет и пет хиляди лири стерлинги. Четиридесет лака образуваха милион лири. Очите на Джин-куа още повече се присвиха.

– Аз дам тебе назаем. Твърдо. Много скъп. Искаш? Джин-куа може даде.

Струан се опита да скрие колко е шокиран. Знаеше, че всеки заем е

свързан с нелеки условия. Знаеше, че Джин-куа трябва да е заложил живота си, душата си, дома си и бъдещето си, както и това на синовете и приятелите си, за да събере тайно толкова сребро.

Сребърните слитъци е трябвало да бъдат пазени в тайна, иначе Хо-по щеше да ги присвои, а Джин-куа просто щеше да изчезне. Ако до ушите на пиратите и бандитите, които изобилстваха в и около Кантон, достигнеше вестта за дори една стотна част от такова съкровище подръка, Джин-куа щеше да бъде отписан.

– Много лак пара – каза Струан. – Услугата изисква услуга.

– Таз година купиш два пъти повече чай на цена от минала година.

Може?

– Може.

– Таз година продадеш два пъти повече опиум от минала година на предишна цена. Може?

– Може. – Струан трябваше да плати по-висока от пазарната цена за чая и да продаде опиума на по-ниска от сегашната пазарна цена, но пак щеше да реализира огромна печалба. Ако останалите условия се окажеха приемливи, напомни си той. В края на краищата може би не всичко бе свършено. Ако Джин-куа не искаше мандарин.

Струан отправи мълчалива молитва мандаринът да не бъде част от сделката. Но знаеше, че ако на Хонконг нямаше мандарин, нямаше да може да има и Ко-хонг. А ако нямаше Ко-хонг и монопол, Джин-куа и останалите търговци щяха да останат във от бизнеса. Те също трябваше да имат система.

– Купува само от Джин-куа или син на Джин-куа за десет години.

Може?

Велики боже, помисли си Струан, ако му предоставя монопол върху компанията, ще може да ни изтиска, както си иска.

– Може, ако цена на чай, коприна също, като други Ко-хонг.

– За двайсет години.

– Добави пет процента. Може.

– Осем.

– Пет.

– Седем.

– Не може. Няма печалба. Много висок процент – каза Струан.

– Айейа, много голяма печалба. Седем!

– Десет години – шест процента, десет години – пет процента.

– Айейа – отзова се разгорещено Джин-куа. – Лошо, много лошо. – Той размаха кръчката ръка по посока на сандъците. – Много скъп! Голяма

лихва. Много голяма. Десет години шест, десет години пет, прибави още десет години по пет.

Струан се запита дали гневът бе истински или престорен.

– Я си представи – няма Джин-куа, няма син на Джин-куа?

– Много син – много син на синове. Може?

– Още десет години при четири процента.

– Пет.

– Четири.

– Лошо, лошо. Много висок лихва, много. Пет.

Струан се опитваше да не гледа към среброто, но усещаше как то го обгражда. Не ставай глупак. Вземи го. Съгласи се с всичко. Спасен си, момко. Имаш всичко.

– Мандарин Тай-сен казал един мандарин на Хонконг – внезапно каза Джин-куа. – Ти защо казал не?

– Джин-куа не обича мандарин, айейа? Защо тогава аз искам мандарин, айейа? – повтори Струан. Стомахът му се бе свил.

– Четиридесет лак пара, един мандарин. Може?

– Не може.

– Даже много лесно. Ти защо казва не може? Може.

– Не може. – Струан дори не мигна. – Мандарин не може.

– Четирийсет лак пара. Един мандарин. Евтино.

– И четиридесет пъти по четиридесет лака да бяха, пак не може. Само през трупа ми. – Струан реши да приключи пазарлъка. – Край – каза дрезгаво. – В името на предците стига! – Той стана и се запъти към вратата.

– Защо да тръгва? – запита Джин-куа.

– Няма мандарин – няма пара. Защо само да приказваме? Айейа?

За изумление на Струан, Джин-куа се закиска и каза:

– Тай-сен иска мандарин. Джин-куа не заема пара на Тай-сен. Джин-куа дава пара на Джин-куа. Добави още десет години по пет процента. Може?

– Може. – Струан отново седна. Главата му се въртеше.

– Пет лака пара купи на Джин-куа земя на Хонконг. Може?

„Защо? – безпомощно се запита Струан. Ако Джин-куа ми даде парите, би трябвало да знае, че с Ко-хонга е свършено. Защо му трябва да се разорява сам? Защо му е да купува земя на Хонконг?“

– Може? – отново попита Джин-куа.

– Може.

– Разбрахме се за пет лака пара. – Джин-куа отвори малка кутия от

тиково дърво и извади оттам два печата. Те бяха малки, четвъртити, направени от слонова кост и дълги около два инча. Старецът ловко ги хвана едновременно и притисна краищата им, които бяха тънко резбовани, към мастило за печати и ги притисна към лист хартия. Джин-куа подаде единия на Струан, а другия върна в кутийката.

– Кой донесе тоя тук знак, дадеш земя и пари, пет лака, сави?

– Сави.

– Догодина ще пратя син на Хонконг. Ти пък пратиш твой син учи в Лондон. Може?

– Може.

– Твой син, Гордън Чен. Добър син. Или не?

– Добър. Чен Шенг го хвали.

Очевидно от Струан се очакваше да направи нещо с Гордън Чен. Но защо и как Гордън се бе вместил в комбинациите на Джин-куа?

– Мисля, че мога да предложа на Гордън по-важна работа.

– Че защо по-важна работа? – каза презрително Джин-куа. – По-добре му заеми един лак пари.

– При каква лихва?

– Половината печалба.

Печалба от какво? Струан чувстваше, че Джин-куа си играе с него като котка с мишка. Но ти не си му в ноктите, момко, искаше му се да извика. Ще получиш среброто без мандарин.

– Може.

Джин-куа въздъхна и Струан предположи, че сделката е направена. Но не беше. Джин-куа пхна ръка в джоба на ръкава си и измъкна оттам осем половини от монети и ги постави на масата. Всяка от четирите монети бе грубо разчупена на две. С един от калъфите, предпазващи ноктите му, Джин-куа побутна половинките на всички монети през масата.

– Последно. Четири услуги. Който донесе едно от тез, ти изпълниш услуга.

– Каква услуга?

Джин-куа се отпусна на стола си.

– Не знам, тай-пан – каза той. – Четири услуги някой ден. Може и да не е, докато съм жив. Може син ми да ги поиска. Не знам кога, но искам четири услуги. Всяка половинка монета – услуга. Може?

Пот ороси раменете на Струан. Да се съгласи с подобно искане, означаваше открито да призове гибелта си. Но ако откажеше, със златото бе свършено. Залагаш си главата в дяволски капан, каза си той. Така е. Решавай. Искаш ли да имаш бъдеще или не? Познаваш Джин-куа от

двадесет години. Винаги е бил честен. Но беше също и най-проницателният човек в Кантон. От двадесет години той ти помага и те насочва. Заедно придобихте и власт, и състояние. Довери му се. Можеш да му се довериш. Не, на никой не можеш да се довериш, най-малкото на Джин-куа. Ти успя с него само защото винаги държеше последния коз. А сега от тебе се иска да дадеш на Джин-куа четири джокера от колодата на живота и смъртта ти.

За пореден път Струан бе ужасен от потайността и дяволската изобретателност на китайския ум. От величието му. От безскрупулността му. В такъв случай, каза си Струан, и двамата залагаме много високо. И двамата залагаме на взаимната си честност, защото нищо не гарантираше, че услугите ще бъдат извършени. Освен ако не ги гарантираш и трябва да ги гарантираш, защото сделката си е сделка.

– Може – каза той, като протегна ръка. – Нашият обичай е да стисне ръце. Не китайският обичай. – Той никога преди това не беше се ръкувал с Джин-куа и знаеше, че ръкостискането се възприемаше като варварство.

Джин-куа се обади:

– Услуга може се окаже против закон. Мой, твой, сави?

– Сави. Ти си приятел. Ти или твой син не прати монета да иска лоша услуга.

Джин-куа притвори за миг очи и се замисли за европейските варвари. Те бяха космати и маймуноподобни. Обноските им бяха отблъскващи и грозни. Воняха невероятно. Нямаха нито култура, нито стил, нито изящество. Дори най-долният кули беше десет хиляди пъти по-добър от най-добрия европеец. А това, което се отнасяше до мъжете, в пълна сила важеше и за жените.

Той си припомни единственото посещение, което бе направил на английската курва варварка в Макао, която говореше китайски. Беше отишъл по-скоро от любопитство, отколкото заради удоволствието, насърчен от приятелите си, които твърдяха, че ще има незабравимо преживяване, тъй като нямало тънкости, която тя прилежно да не приложи, стига да бъдела окуражена.

Той се потърси при мисълта за косматите й ръце и подмишници, космати нозе и лоно, грубата й кожа и лице, зловонието на пот, примесено с евтин парфюм.

Ами храните, които употребяваха варварите – отвратителни. Той много пъти бе присъствал на техни вечери и бе принуден да понася безбройните блюда, като му се гадеше почти до припадък и се

преструваше, че не е гладен. Да наблюдава погнузен изумителните количества полусурови меса, които те пъхаха в устите си, набодени на нож, докато кървавият сос се стичаше по брадите им. Ами количествата влудяващи напитки, които лочеха. Ами гнусните им варени безвкусни зеленчуци. А несмилаемите, тежки пайове. Всичко в чудовищни количества, като свине – като потни, лакоми подобия на Гаргантюа. Невероятно!

Те нямат качества, които да ги изтъкнат, помисли той. Нито едно. Освен склонността им да убиват и това те правеха с изключителна жестокост, ала без никаква изтънченост. Е, поне са средство да забогатеем.

Варварите са олицетворение на дявола. Всички до един с изключение на този мъж – този Дърк Струан. Преди Струан бе като останалите варвари. Сега бе отчасти китаец. По начина на мислене. Мисленето е важното, защото да си китаец, донякъде е умствено състояние. Той е чист и мирише на чисто. Възприел е някои от нашите маниери. Все още е жесток, варварин и убиец. Но е малко променен. А щом един варварин може да бъде преобразен в цивилизована личност, защо да не могат и повече?

Планът ти е мъдър, каза си Джин-куа. Той отвори очи, пресегна се и деликатно докосна ръката на Струан със своята.

– Приятел.

Джин-куа махна на слугата да налее чай.

– Мой хора донесе сребро в твой кантора. Два дни. Нощес. Много тайно – рече Джин-куа. – Много опасност, сави? Много-много.

– Сави. Дам книжа и печата мой за сребро. Утре изпрати.

– Няма печат, няма книжа. Дума по-добре, айейа!

Струан кимна. Как би могъл да обясни това – да речем, на Кълъм, – че Джин-куа му предоставя един милион в сребро, знаейки, че може да постави всякакви условия, да сключва честна сделка и дава всичко, което поискаш само срещу едно ръкостискане?

– Три пъти десет лака пари платил Джин-куа дългове на Ко-хонг. Сега нова година без дълг. Добър джос – заяви гордо Джин-куа.

– Аха – потвърди Струан. – Добър джос за мен.

– Много голям опасност, тай-пан. Нищо не може направи.

– Аха.

– Много-много голям опасност. Трябва почака две нощи.

– Айейа, опасност! – каза Струан. Той прибра четирите половинки от монети. – Благодаря ти, Чен-дзь Джин Арн. Много ти благодаря.

– Не благодаря. Д'рк Стр'н. Приятел.

Внезапно в стаята се втурна човекът, който бе довел Струан до Джин-куа – Той настойчиво заговори на Джин-куа, който уплашен се обърна към Струан.

– Слуга трябва ходи! Ходи в Селце. Всички отива!

Шеста глава

Струан се настани в носилката и се залюля в такт с нея, когато кулитата носачи се впуснаха в тръс по притихналите алеи. Вътрешността на закритата със завеси носилка бе мръсна. Имаше петна от пот. От време на време той се взираше в уличките през страничните отвори в завесите. Не виждаше небето, но знаеше, че скоро ще съмне. Вятърът разнасяше мириса на гниещи плодове, изпражнения, боклуци, на готвено, подправки и примесваше в тях миризмата на пот на кулитата.

Той и Джин-куа бяха разработили по-безопасен план за пренасяне на среброто до Хонконг. Беше уредил Джин-куа да натовари слитъците в сандъците, в които бяха, във въоръжена лорча. След две нощи лорчата тайно трябваше да пристигне на кея на Селцето. Точно в полунощ. Ако това се окажеше невъзможно, лорчата трябваше да бъде оставена недалеч от южната страна на пристана с по един фенер на фокмачтата и на носа. За по-голяма сигурност и за да не стане грешка, Джин-куа бе казал, че ще остави знак – шеше да боядиса в червено по-близкото око на лорчата. Всяка лорча имаше по две очи, издълбани в тиковото дърво на носа. Очите бяха за късмет, а също и да позволят на душата на лодката да вижда далеч напред. Китайците знаеха, че за лодките е много важно да имат очи, с които да гледат.

Но защо Джин-куа ми позволява да получа Хонконг? – запита се той. Ясно е, че Джин-куа осъзнава колко е важен мандаринът. И защо му е син, изучен в Лондон? Беше ли Джин-куа единствен от всички китайци, които познаваше, толкова прозорлив, че най-сетне да е разбрал, че трябва да се осъществи съединяване на богатствата на Китай с богатствата на Британия?

Чу кучетата да лаят и през завесата ги видя да нападат краката на предния кули. Но кулитото, който носеше фенера пред носилката, се върна тичешком и с привична ловкост замахна към псетата с тоягата си, която имаше железен връх. Със скимтене кучетата изчезнаха в мрака.

Изведнъж Струан забеляза група пеши знаменосци – вероятно около стотина, – насядали до една отдалечена пряка. Бяха въоръжени и

носеха фенери. Бяха зловещо мълчаливи. Неколцина се надигнаха и се отправиха към носилката. За облекчение на Струан кулитата свиха в някаква уличка. „Онова, което трябва да правиш сега, момко, каза си той, е да пренесеш благополучно среброто до Хонконг или до Уампоа, където ще можеш да го прехвърлиш на «Чайна клауд». Но докато не попадне благополучно на борда, ти не си в безопасност, момко.“

Носилката се наклони, защото един от кулитата почти се препъна в една дупка, с каквито бе осеян пътят. Струан се накланяше насам-натам, като се опитваше да намери опора. По-надолу успя да различи мачтите на корабите, полуприкрити от колибите. Отпред не се виждаше нищо. Носилката зави и се отправи към реката, после мина направо през същата тясна уличка към друга. Най-накрая отпред, над покривите на къщичките, той успя да разпознае част от сградите на Селцето, които просветваха на лунната светлина.

Внезапно носилката спря и бе поставена на земята, като отхвърли Струан на една страна. Той разкъса завесите, отметна ги встрани и изскочи навън с нож в ръка точно когато три копия промушиха тънките облегалки на стола.

Тримата копиеносци отчаяно се опитваха да освободят оръжията си, когато Струан се стрелна към най-близкия, заби ножа си отстрани и се извъртя, защото другият бе замахнал с двуостра бойна секира. Острието ѝ засегна рамото му, той изкриви лице от болка, но успя да направи крачка встрани и се сборичка с мъжа, за да му вземе секирата. Изтръгна я от ръката му. Мъжът изкрещя, защото копието, насочено към Струан, го прониза. Струан опря гръб в стената. Последният копиеносец му прегради пътя като се задъхваше и ругаеше. Струан направи лъжливо движение и замахна към него с брадвата, но не уцели и мъжът му нанесе удар. Копието му прониза жакета на Струан, но той успя да се изтръгне и заби ножа си до дръжката в стомаха му и го завъртя да го изкорми.

Струан прескочи телата с гръб, все още усещаш защитата на стената, и зачака. Човекът, когото бе намушкарал, виеше. Другият лежеше неподвижно. Онзи, когото беше изкормил, се държеше за стомаха и пълзеше нататък.

Струан изчака за миг, събирайки сили, и една стрела се заби в стената над главата му. Той издърпа едно от копията и се втурна по уличката към Селцето. Зад гърба си чу стъпки и затича по-бързо.

Като зави зад ъгъла, видя, че улицата на Тринадесетте кантори е точно пред него. Той хвърли копието, пресече улицата на зиг-заг и влезе в Хог стрийт. Затича надолу по нея и прекоси площада, на който имаше

повече знаменосци отпреди.

Преди знаменосците да успеят да му преградят пътя, той бе преминал през градинската врата. Един мускет се заби в стомаха му.

– О, това си ти, Дърк – каза Брок. – Къде, по дяволите, се губиш?

– Навън. – Струан жадно поемаше въздух. – Дявол го взел, някакви вонящи разбойници ме нападнаха.

– Туй твоя кръв ли е или тяхна?

В светлината на фенера Струан отлепи жакета и ризата от раненото си рамо. Разрезът, чист и плитък, минаваше през ранения мускул.

– Комар те е ухапал – присмя се Брок. Взе бутилка с ром, изля малко върху раната и се усмихна, когато Струан изстена. – Колко бяха?

– Трима.

– И се остави да те ранят? Остаряваш! – Брок наля ром в две чаши.

Струан отпи и се почувства по-добре.

– Мислех, че спиш. Вратата ти бе заключена. Къде беше?

– Какво става тук?

– Слугите изчезнаха преди около час. Ето какво. Сметнах, че най-добре ще е да не пушам никой тук до разсъмване. Сигурно не по-малко от сто пушки те прикриваха, докато търчеше.

– Тогава защо, по дяволите, ме мушкаш с мускет в корема?

– Да те посрещна, както подобава. – Брок отпи от рома. – Исках да знаеш, че съм нащрек.

– Някой знае ли защо слугите са си отишли?

– Не. – Брок отиде до портата. Знаменосците се готвеха отново да си легнат. Нервно утро се колебаеше на хоризонта. – Изглежда дяволски зле – каза той. Лицето му изглеждаше твърдо. – Това тук хич не ми харесва. Ония копелета там долу не правят нищо – само си седят и от време на време бият барабаните си. Май ще е най-добре да се измъкваме, докато може.

– Още няколко дни сме в безопасност.

Брок поклати глава.

– Имам лошо предчувствие. Нещо не е наред. По-добре да тръгваме.

– Това е уловка, Брок. – Струан откъсна парче от ризата си и попи потта от челото си.

– Може. Но имам такова предчувствие, а когато го имам, значи е време да се оттегля. – Брок размаха палец към знаменосците. – Преброихме ги. Сто и петдесет. Хау-куа каза, че повече от хиляда са пръснати из Селцето.

– Видях около двеста или триста от тях. На изток.

– Къде беше?

– Навън. – Струан се изкушаваше да му каже. Но това няма да помогне, помисли той. Брок ще направи всичко, което е по силите му, да попречи на среброто да пристигне благополучно. А без среброто си свършен. – Тук наблизно има едно момиче – отвърна лекомислено той.

– Чумата да я тръшне! Не си толкова глупав, че да излезеш заради една мръсница. – Брок докачено подръпна брадата си. – Ще ме смениш ли след час?

– Аха.

– По обяд се оттегляме.

– Не.

– Казах, по обяд.

– Не.

Брок се намръщи.

– Какво толкова те задържа тук?

– Ако си тръгнем, преди наистина да стане нещо, много ще се изложим.

– Тъй. Знам. Не ми харесва да бягам. Но нещо ми казва, че трябва.

– Да изчакаме няколко дни.

Брок бе изпълнен с подозрения.

– Знаеш, че никога не съм грешил за момента, когато трябва да се махна. Защо искаш да останеш?

– Това са само старите номера на Тай-сен. Този път грешиш. Ще те пусна след час – каза Струан и влезе вътре.

Какво ли е намислил Дърк сега, чудеше се Брок. Той шумно се изхрани. Не му се нравеше мирисът на опасност, който като че ли витаеше в умиращата нощ.

Струан се отправи към апартаментите си по мраморното стълбище. По стените бяха окачени картини на Куанс и копринени китайски драперии. На площадките имаше гигантски дракони от тиково дърво от епохата на Минг и шкафове, също от тиково дърво. Коридорите, които тръгваха от първата площадка, бяха украсени с картини на кораби и морски битки, а на поставка се намираще умалено копие на „Викъри“, кораба на Нейно кралско величество. Вратата бе заключена.

– Отворете – нареди той и зачака. А Гип го пусна вътре.

– Къде, по дяволите, беше, Мей-мей? – каза той, като се опитваше да скрие облекчението си.

Тя бе застанала в сянката близо до прозорците. Каза нещо на А Гип

и ѝ направи знак да излезе.

Струан пусна резето на вратата.

– Къде, по дяволите, беше?

Тя излезе от светлината на фенера и той се стресна от бледността ѝ.

– Какво има?

– Носят се различни слухове, тай-пан. Говорят, всички варвари ще минат под ножа.

– В това няма нищо ново. Къде беше?

– Знаменосците е ново. Казват, Тай-сен в немилост. Казват, осъден на смърт.

– Това са глупости. Той е братовчед на императора и вторият по богатство човек в Китай.

– Слух казва, император страхотно ядосан. Тай-сен правил договор.

Тай-сен подложат публични мъчения.

– Това е лудост. – Струан застана до огъня и свали жакета и ризата си. – Къде беше?

– Какво е станало с теб? – възкликна тя, като видя раната.

– Нападнаха ме разбойници.

– Видя ли Джин-куа?

Струан бе изумен.

– Откъде разбра за Джин-куа?

– Ходих да се моля в храма и да поднеса почитанията си на Старшата му жена. Тя ми каза, че току-що се е върнал и е пратил да те повикат.

Струан не знаеше, че Мей-мей познава първата съпруга на Джин-куа, но беше толкова ядосан, че не му обърна внимание.

– Защо, по дяволите, не ми каза къде отиваш?

– Защото тогава нямаше да ме пуснеш – отвърна троснато Мей – Исках да я видя. А също да си направя косата и да се посъветвам с астролог.

– Какво?

– Жените на Джин-куа имат страхотна фризьорка. Много добре прави коса. Известна цял Квантунг. Много скъпа. Астрологът казал, джос добър. Много добър. Но да внимаваме със сгради.

– Рискувала си живота си да приказваш с гадатели и да си правиш косата? – прекъсна я той. – Че какво, по дяволите, ѝ е на косата ти? Много си е хубава!

– Ти не разбираш тия работи, тай-пан – отвърна тя гласно. – Там аз чувам клюките. При фризьорката. – Тя взе ръката му и го накара да

докосне косата ѝ. – Ето, виж. Нали е много по-мека?

– Не! Не е! Пусто да остане, ако още веднъж излезеш, без да ме предупредиш къде отиваш, така ще те наплескам, че цяла седмица няма да можеш да седнеш.

– Само се опитай, тай-пан, пусто да остане! – каза тя и го погледна.

Той бързо я сграбчи и я понесе, боричкаща се, към леглото. Отметна робата и фустите ѝ и така я плесна по задника, че ръката го заболя, и я бутна на леглото. Никога досега не беше ѝ вдигал ръка. Мей-мей се нахвърли върху него от леглото и злобно замахна към лицето му с дългите си нокти. Един фенер се строши на пода, когато Струан отново я хвана здраво и поднови ударите си. Тя се изтръгна от хватката му и ноктите ѝ се насочиха към очите му, като не улучиха с частица от инча и одраха лицето му. Той хвана китките ѝ, обърна я, разкъса робата ѝ и белото и започна да я налага по задника с длан. Тя яростно се извиваше, опита се да го удари с лакът в слабините и отново замахна към лицето му. Като събра цялата си сила, той я прикова към леглото, но тя освободи главата си и впи зъби в предмишницата му. Той се задъха от болка и отново я удари с опакото на ръката си. Тя захапа по-силно.

– По дяволите, никога вече няма да ти се случи да ме ухапеш – процеди той през стиснатите си зъби. Нейните се впиха по-дълбоко, но той нарочно не издърпа ръката си. Очите му се насълзиха от болка, но той удряше Мей-мей все по-силно и по-силно, и по-силно, само по задника, докато ръката го заболя. Накрая тя отпусна челюсти.

– Недей... повече... моля... моля... – изхленчи тя и заплака във възглавницата беззащитна.

Струан си пое дъх.

– А сега се извини, че си излязла без разрешение. Задникът ѝ, целият на петна и зачервен от ударите, се стегна и тя трепна в очакване на удара, но той не вдигна ръка. Знаеше, че духът на доброто възпитание изисква само да насочваш, не да пречупваш.

– Давам ти три секунди.

– Съжалявам... съжалявам. Ти ме удари, ти ме удари – ридаше тя.

Той се надигна от леглото и разгледа раната, като поднесе ръката си към светлината на фенера. Зъбите на Мей-мей бяха проникнали дълбоко. Процеждаше се кръв.

– Ела тук – каза той спокойно. Тя не помръдна, а продължи да плаче. – Ела тук – повтори той, но този път гласът му я шибна като камшик и тя скочи. Той не погледна към нея. Тя бързо загърна остатъците от робата си и започна да се измъква от леглото.

– Не съм казал да се обличаш! Казах да дойдеш!

Тя забърза към него. Очите ѝ бяха зачервени. Пудрата и гримът се бяха размазали по лицето ѝ.

Той се облегна здраво на масата с протегнатата ръка, отърси капките кръв и сипа бренди във всяка раничка.

Запали клечка кибрит и ѝ я подаде.

– Сложи пламъка във всяка рана, една по една.

– Не!

– Една по една – заповяда той. – Човешкото ухапване е толкова отровно, колкото и на бясно куче. Побързай.

Бяха ѝ необходими три клечки и с всяка една риданията се усилваха. Гадеше ѝ се от мириса на горяща плът, но ръката ѝ не трепна. И всеки път, когато брендито се запалеше, Струан стискаше зъби и не казваше нищо.

Когато свършиха, той плисна още бренди върху почернелите рани. Мей-мей намери гърнето и повърна. Струан бързо изля топла вода от чайника върху една кърпа и нежно потупа Мей-мей по гърба. Когато тя свърши, той внимателно избърса лицето ѝ и я накара да изплакне уста с малко топла вода от чайника. После я вдигна на ръце, отнесе я до леглото и се приготви да излезе. Но тя се вкопчи в него и заплака с онези съкровени сълзи, които отмиват омразата.

Струан я милва и успокоява, докато заспи. После излезе и смени Брок.

* * *

По обяд се състоя още един съвет. Мнозина искаха да тръгнат незабавно. Но Струан надделя над Брок и убеди търговците да изчакат до утре. Те неохотно се съгласиха и решиха да се преместят в неговата кантора, за да се защитават взаимно. Купър и американците се върнаха в собствените си кантори.

Струан се качи в апартамента си.

Мей-мей страстно го приветства. Успокоени, те заспаха. Веднъж се събудиха едновременно. Тя го целуна сънливо и прошепна:

– Беше прав да ме набиеш. Виновна съм, тай-пан. Но никога не ме удрай, когато не съм виновна. Защото все някога ще заспиш и тогава ще те убия.

По време на следващото дежурство покоят им бе нарушен. Волфганг Маус удряше по вратата.

– Тай-пан! Тай-пан!

– Какво има?

– Бързо! Слизайте! Бързо!

Вече можеха да чуят тълпата, която се събираше на площада.

Седма глава

– Аз ви казвах, да пукнете дано! – изрече Горт, като се извърна от прозореца на трапезарията и си проби път сред търговците.

– И преди са се събирали тълпи – каза остро Струан. – Знаете, че винаги ги контролират. Мандарините са тези, които им заповядват.

– Да, но не и този път – каза Брок.

– Трябва да се е случило нещо. Засега няма от какво да се безпокоим.

Площадът под тях гъмжеше от развълнувани китайци. Някои носеха фенери, други – факли. Неколцина бяха въоръжени. И крещяха в хор.

– Трябва да са две-три хиляди, копелетата му – каза Брок, после викна: – Хей, Волфганг! Какво крещат проклетите му езичници?

– Смърт на „проклетите варвари!“

– Колко гадно! – каза Роуч. Той беше дребничък като врабец мъж с мускет, по-висок от самия него.

Маус отново погледна тълпата. Сърцето му биеше учестено, обливаше го пот. Удари ли часът Ти, Господи? Часът на несравнимото Ти мъченичество?

– Ще изляза и ще им говоря, ще проповядвам – каза той гърлено, като едновременно копнееше за тази жертва и се ужасяваше от нея.

– Достойна идея, мистър Маус – одобри Румажи. Очите му сновяха от Маус към тълпата и обратно. – Те би трябвало да се вслушат във вашата проповед, сър.

Струан забеляза струйките пот и невероятната бледност на Маус и го пресрещна близо до вратата.

– Няма да направите такова нещо.

– Време е, тай-пан.

– Няма толкова лесно да си купите спасение.

– Кой сте вие да съдите? – Маус започна да го избутва, но Струан стоеше на пътя му.

– Искам да кажа, че спасението е дълъг и мъчителен процес – каза той любезно. Два пъти преди бе забелязвал същата странност на Маус. Всеки път бе преди сражение с пирати. После, по време на самата битка,

Маус бе хвърлял оръжието си и се бе отправял към неприятеля в религиозен екстаз, търсейки смъртта си. – Това е дълъг процес.

– Божественият... божественият покой не се постига лесно – измънка Маус със свито гърло, доволен, че е спрял. Мразеше се, че е доволен да бъде спрял. – Просто исках...

– Съвсем правилно. Известно ми е всичко за спасението – намеси се Мастърсън. Той допря длани, образувайки пирамида, в благочестив жест. – Господ да ни пази от проклетите неверници! Напълно съм съгласен, тай-пан. По дяволите целият този шум. А?

Маус се овладя с усилие. Чувстваше се гол пред Струан, който още веднъж бе проникнал до дъното на душата му.

– Вие сте прав. Да, прав сте.

– Кой ще проповядва Словото, ако вие загинете? – попита Струан, решен да не изпуска Маус от погледа си, в случай че наистина ги нападнат.

– Точно така – отвърна Мастърсън и шумно се изсекна.

– Какъв е смисълът да хвърлят един добър християнин на вълците? Тази сган не е в състояние да слуша проповеди след порядъчна порция камшик. Бог да ни закриля! Да ги вземат мътните, тай-пан, нали ви казах, че ще ни нападнат!

– Как ли пък не! – провикна се Роуч от другия край на стаята.

– Кой, по дяволите, те пита какво мислиш? Просто разговаряме с тай-пана и с преподобния Маус! – възмути се Мастърсън. После се бърна към Маус: – Хайде, помолете се за нас! Нали всички сме християни, за бога. – След това се втурна към прозореца. – Да можеше човек да види какво става навън!

Маус изтри потта от челото си. О, Господи Иисусе! Смили се над нас! Нека сподвижници и мисионери продължат делото Ти! Благословен да си, че ми изпрати тай-пан – моите очи и съвест.

– Благодаря, тай-пан, – каза той.

Вратата зейна широко и в стаята нахлуха още търговци. Всички бяха въоръжени.

– Какво, по дяволите, става? Нещо не е наред ли?

– Никой не знае – отвърна Роуч. – Отначало всичко беше спокойно, после изведнъж започнаха да прииждат.

– Обзалагам се, че повече няма да видим горкия Еликсен. Сигурно нещастникът е загубил главата си – занарежда Мастърсън, изпълнен със злоба, и захвана да пълни мускета си. – Тази вечер ще изпукаме в леглата си.

– Млъкни, за бога! – извика Роуч.

– Виж го ти него, намерил с какво да ни утешава! – озъби се към Мастърсън едрият като бик търговец Вивиън. – Върви се изпикай в шапката си!

Другите търговци избухнаха в смях и тогава Горт си проби път към вратата.

– Ще взема моите главорези и ще пратя онези във по дяволите!

– Не! – Гласът на Струан изплющя като камшик. – Още нищо не са ни сторили. Какво има, Горт? Уплаши се от няколко псуващи мъже?

Горт почервеня и понечи да се спусне към Струан, но Брок го задържа.

– Върви долу! – заповяда той. – Застани на пост в градината и щом се появи китаец, пръсни му черепа!

Горт се овладя с усилие и напусна стаята. Всички заговориха отново.

– Не дразни момчето, Дърк! – каза Брок, като напълни една халба бира и я изпи на един дъх. – Някой ден може да ти пререже гръкляна.

– Така е. Но може и да се научи да се държи по-прилично.

– Извинете ме, мистър Струан – прекъсна го Румажи, чиято любезност бе отстъпила пред страха. – Има ли охрана на задния вход?

– Да, трима от моите хора. Те ще удържат цяла армия от тази папlach.

Сред търговците избухна спор и тогава се намеси Роуч:

– Горт е прав. Трябва незабавно да се измъкваме с бой.

– Така и ще направим – каза Струан и добави: – Ако се наложи.

– Да. – замисли се Брок. – Ако тръгнем веднага, ще си намерим белята. По-добре да останем и да вардим, докато се зазори. Може да се махнат до тогава.

– Какво ще стане, ако не се махнат, а? Кажете ми да знам.

– Тогава ще пролеем кръв. Изпратих тайно трима от моите момци към средата на реката с лорчата. На борда има десет фунта барут.

Струан се засмя:

– Мисля, че мистър Брок заслужава доверие.

– Вие сте истински гений, мистър Брок! – извика Мастърсън. – Три пъти ура за мистър Брок!

Те извикаха ура и Брок се ухили.

– Много ви благодаря, момчета. А сега вървете да спите. В безопасност сме.

– Гот им химел! Погледнете! – Маус беше облецил очи към

прозорца.

Под звуците на гонгове и барабани и със запалени фенери на площада се изливаше процесия, идваща от улица Хог. Пред нея крачеха знаменосци с бухалки в ръце и си пробиваха път през тълпата. Отпред вървеше охранен мъж. Богато облечен, но гологлав и без шапка, той залиташе, окован в тежки вериги.

– Господи! – възкликна Струан. – Та това е Тай-сен!

Процесията изви към центъра на площада и спря. Тук бяха всички търговци с изключение на Джин-куа. Церемониалните сановни знаци бяха откъснати от шапките им и сега те стояха разтреперани пред тълпата, която засъска и започна да ги обсипва с подигравки. След малко един висок чернобрад воин, водач на знаменосците, удари по огромен гонг и множеството отново замря.

Появи се открита носилка, нарамена от двама знаменосци, които я внесоха на площада.

На стола, облечен от главата до петите в церемониално пурпурно и сиво облекло, седеше върховният хопо – Хипйа-кхо. Беше мандарин от Манджурия, трътлест и дебел, почти без врат. В ръката си Държеше имперското ветрило на своя сан, изработено от слонова кост и обсипано с нефрити. След като столът на хопото бе положен в Центъра на площада, водачът на знаменосците изкрещя някаква заповед. Всички присъстващи докоснаха три пъти земята с чела и после отново се изправиха.

Хопото разгъна завита на руло хартия и зачете с писклив глас на светлината на фенер, носен от един гвардеец. Брок се обърна към Маус:

– Какво казва?

– Ето го нашия приятел Хау-куа – изписка Мастърсън, – вижте как се тресе целият.

– Моля ви, замълчете! Нищо не мога да чуя – скара им се Маус. Той се надвеси от прозорца и всички наостриха уши:

– Това е заповед на императора – промълви задъхано Маус. – „Предателят Тай-сен, наш досегашен братовчед, да бъде незабавно изпратен в столицата под страх от смъртно наказание и... – нищо не мога да чуя, хайн! Чакайте... – и позорният договор, наречен Чуенпийска конвенция, подписан от него без нашето благоволение, да бъде незабавно анулиран. Варварите се задължават да напуснат царството Кантон и Хонконг под страх да бъдат подложени на бавна и мъчителна смърт...“

– Не го вярвам – засмя се Роуч.

– Млъкни! Остави Волфганг да чуе за какво става дума. – Маус се вслушваше внимателно в кресливите закани, които се разнасяха в

зловещата тишина.

– Заповядват да напуснем страната и да платим обезщетение за всички нанесени щети. Не се разрешава никаква търговия освен регламентираната с Осемте правила. Кралица Виктория се задължава да се яви лично в Кантон, облечена в траурни дрехи. Говори се нещо за... звучи като награда за главите ни и още... „в знак на нашето недоволство престъпникът Тай-сен да бъде бичуван публично и да му бъде конфискувана цялата собственост. Треперете пред нашия гняв и изпълнявайте заповедите безпрекословно!“

Главният знаменосец се приближи до Тай-сен и посочи с бухалката си към земята. Бял като платно, Тай-сен коленичи и знаменосецът стовари с все сила бухалката върху гърба му, после отново и отново. Единственият шум, долитащ от площада, бе съскането на камшика. Тай-сен падна по очи на земята и знаменосецът продължи да го налага.

– Не мога да повярвам – продума изумено Мастърсън.

– Това е невъзможно – откликна Маус.

– Щом се осмеляват да сторят това на Тай-сен, кълна се в кръста – те ще ни убият.

– Глупости! Можем да превземем целия Китай по всяко време.

Брок се изкиска.

– Какво смешно има, хайн? – попита нетърпеливо Маус.

– Това би означавало нова война – отвърна Брок, – великолепно! – После погледна подигравателно към Струан. – Казах ли тя, момче? Ето каква е наградата ни за облекчения договор, който сключихме с тази пасмина!

– Това прилича на клопка. – Струан изглеждаше спокоен, но вътрешно беше потресен от това, което ставаше. – Тай-сен е най-богатият човек в Китай. Сега той стана изкупителна жертва на императора, който го осъди на бичуване и конфискация на цялото имущество. Така изглеждат нещата отвън. Всъщност императорът се мъчи да спаси авторитета си.

– Ами твоят авторитет, момче? – Веселието на Брок се бе изпарило. – Не виждаш ли, че си загубен? Край на договора – край на търговията, край на Хонконг и с теб е свършено. А ти ми говориш за авторитет!

– Грещиш, Тайлър. Това е само началото на Хонконг – каза Струан, – началото на много неща.

– Да. Война, по дяволите.

– Да речем, че ще избухне война. Къде тогава е базата на флотата, а? Както винаги, няма голяма полза от Макао. Тъй като е част от

сушата, китайците могат да го нападнат всеки момент. Но, кълна се в бога, не и нашия остров. Поне докато го отбранява флотата. Съгласен съм, че ако Хонконг падне, с нас е свършено. Без него ние никога не ще успеем да проведем кампания на север. Никога! Нито пък ще можем да отбраняваме пристанищата и селищата, които ще завладяваме в бъдеще. Чуваш ли, Тайлър. Хонконг е ключът към Китай. Хонконг ни е стиснал за гърлото.

– Знаем как да превърнем един остров в крепост. – Гласът на Брок се извиси над одобрителните възгласи. – Но Хонконг не е единствен, казвам ви. Чъшан е по-добър.

– Много по-лесно е да защитаваме Хонконг, отколкото Чъшан – в-одушеви се Струан, като знаеше, че всички са готови за саможертва, включително и Брок. – Цялото ваше скапано бъдеще зависи от това, което наричате „проклета гола скала“.

– Може би да, а може би не – отвърна Брок кисело. – Ще видим. Но ти самият едва ли ще имаш възможност да се радваш на Хонконг. Аз ще получа опело, а ти – кръст.

– Не бъди толкова сигурен.

Очите на Струан отново се обърнаха към площада. Бухалката продължаваше да нанася удари. Беше му жал за Тай-сен, който бе попаднал в клопката, без да иска. Той не беше молил да го назначат за китайски пълномощен министър, напротив, бяха му заповядали ад заеме този пост. Виновна бе епохата, в която живееше. Беше го измамил, а също така беше измамил и Струан, Лонгстаф, Брок и хопото, след като бяха направили първата крачка. Резултатът щеше да е също тъй неумолим като бухалката – както и преди, щяха да предприемат действия срещу Кантон. Първо щяха да превземат подстъпите към града, а после да го обсадят. Нямаше да бързат да го превземат, а щяха първо да поискат откуп. По-нататък, когато през лятото ветровете отново се усилят на север от устието и пристанищата на река Пей Хо, императорът, измамен като всички други, щеше още веднъж да моли за мир. Мирният договор щеше да бъде спазен, тъй като беше справедлив. После, след години, китайците щяха да започнат доброволно да отварят пристанищата си, след като се уверят, че британците са в състояние да им предложат в замяна закони, справедливост, свобода и неприкосновена собственост.

А обикновените китайци искат това, което искаме и ние, мислеше си той – няма никаква разлика между тях и нас. Ние можем да работим всички за доброто на всички. Може би ще успеем да помогнем на китайците да отхвърлят варварите на Манджурия. Всичко това ще стане

възможно, след като бъде подписан мирен договор, а ние приемем китайското понятие за време и търпеливо започнем да се съобразяваме с техните закони. Времето не се измерва с дни или години, а с векове. Но докато чакаме, можем да търгуваме. Без търговия светът ще заприлича на това, което е бил преди години – ад, в който властва силната ръка и тежката бухалка. Слабите никога няма да наследят земята, но поне могат да бъдат защитени със закон, който да им осигури по-сносен живот.

След стотте удара знаменосецът изправи Тай-сен на крака. От лице-то и врата му струеше обилно кръв, а сюртукът на гърба му беше разкъсан и окървавен. Тълпата го обсипа с викове и подигравки. Един от знаменосците удари по гонга, но никой не обърна внимание и той тръгна напред, като размахваше бухалката и раздаваше удари. Разнесоха се викове и тълпата отстъпи, отново смълчана.

Хопото направи повелителен жест с ръка към градината. Носилката бе вдигната и знаменосците тръгнаха напред, размахали бухалки, за да разчистят пътя си към търговците.

– Хайде! – обърна се Струан към Маус и Брок. – Останалите се пригответе за атака!

Той се втурна в градината навън, а Брок и Маус изтичаха подире му.

– Да не си се побъркал? – извика Брок.

– Не.

Наблюдаваха напрегнато как тълпата се раздели на две. Знаменосците се появиха на портата. Без да напуска стола, хопото се провикна важно от носилката. Маус преведе:

– Заповяда да вземем едно копие от указа, мистър Струан.

– Отговорете му, че не сме облечени в церемониалните си дрехи. Такова важно събитие е редно да бъде отбелязано тържествено, с подобаваща церемония.

Хопото беше озадачен. След миг заговори отново:

– Казва: „Варварите нямат никакви церемонии. Те не зачитат абсолютно нищо. Но Небесният син обещава прошка за всички, които се боят от него. Сутринта, в часа на змията, ще чакам да изпратите делегация в палата ми.“

– Кога, по дяволите, е това? – попита Брок.

– В седем часа – отговори Маус.

– Няма да завираме сами главите си в проклетата им примка.

Кажи му да се удави в лайната си – ядоса се Брок.

– Кажи му – поде Струан, – че нямаме право да се срещаме лично с

височайшия хопо. Осемте правила повеляват това. Документите трябва да получим чрез Ко-хонга тук, в Селцето. Часът на змията не ни оставя достатъчно време.

Той погледна към небето, което вече розовееше, и попита:

– Кога се пада единайсет часът вечерта?

– В часа на плъха – отговори Маус.

– Тогава кажи му, че ще очакваме да получим документа от Ко-хонга тук, на това място, в часа на плъха, с подобаваща церемония.

Утре вечерта.

– Подобаваща церемония – чудесно, Дърк! Разполагаме с достатъчно време да им приготвим кърваво угощение!

Маус слушаше внимателно хопото.

– Казва, че Ко-хонгът ще предаде указа днес в часа на змията – значи седем часа сутринта. А всички варвари ще напуснат Селцето в часа на овцата – един часа следобед – още днес.

– Кажи му, че един часът следобед не ни оставя никакво време. Утре в часа на овцата.

– Той настоява да опразним Селцето днес в три часа следобед – в часа на маймуната, – а дотогава няма да ни закачат и ще можем да заменим невредими.

– Настоявай – утре, в часа на маймуната.

Хопото каза нещо в отговор и после изляз една заповед към знаменосците. Вдигнаха носилката и процесията отново потегли.

– Нареща да заминем днес в часа на маймуната, значи в три часа следобед.

– Да върви по дяволите!

Стуан побесня. Процесията се отправи към улица Хог. Един от знаменосците застави Тай-сен да върви след носилката и всеки път когато той се спъваше, го налагаше с бухалката. Към потока, идващ от площада, се присъединиха още знаменосци. Останалите се разделиха на две групи. Едната се приближи към фабриката и преграда пътя към улица Хог, а другата бе разположена да охранява откъм запад. Постройката бе заобиколена от всички страни.

– Защо настояваш да заминем по-късно? – попита Брок.

– Просто преговарям.

– Знаеш много добре, че след случая с Тай-сен хопото трепери за кожицата си. Наистина какво ли те кара да останеш още една нощ, а? И без това повечето от нас заминават днес да купуват земя. Какво ще кажеш?

„Господи Иисусе!“ – изтръпна Струан при мисълта, че Брок е прав. Какво да направя, за да дочакам среброто?

– Какво ще кажеш? – повтори Брок.

– Няма причина.

– Не, има и още как – сопна се Брок и влезе във фабриката.

Точно в часа на змията на площада се изсипа ново попълнение от кохонгски търговци, съпроводени от петдесет знаменосци, биещи гонгове. Охраната ги пропусна и затвори редиците си след тях. Джин-куа отново отсъстваше, но синът му – видният кохонгски търговец Хау-куа – беше тук. Топчест мъж на средна възраст, винаги усмихнат. Но днес бе мрачен, облян в пот и толкова уплашен, че едва не изпусна императорския указ, навит здраво на руло и пристегнат с яркочервена панделка. Колегите му търговци изглеждаха също обезумели от ужас.

Облечени в най-хубавите си рединготи, с бели шалчета и цилиндри, Струан и Брок бяха излезнали да ги посрещнат в градината. Струан бе гладко избръснат, а Брок бе сресал брадата си. В илиците им имаше забодени цветя. Знаеха, че тази церемония издига много авторитета им и намалява този на хопото.

– Така е – засмя се Брок дрезгаво. – Струан и аз ще получим скапания указ, но ако не се държим като тях, те могат да ни унищожат като мишки в капан, без да изчакат обещаното време. А, не, ще правим точно това, което ни каза Струан.

Пратениците спряха пред портата. Маус я отвори, а Струан и Брок пристъпиха към прага. Знаменосците се чумереха насреща им. Двамата мъже си мислеха мрачно за наградите, определени за главите им но външно не издаваха безпокойството си, защото знаеха, зад гърба им от прозорците ги прикриват скрити оръжия, а гемията, закотвена в средата на реката, е насочила към тях оръдие. Главният знаменосец размаха бухалката и заговори разпалено.

– Заповядва ни да излезем и да получим указа – преведе Маус.

Струан само повдигна шапката си и като зае още по-твърда поза, протегна напред ръка.

– Хопото нареди да ни предадете указа. Предайте го!

Ръката му остана протегната. Маус преведе думите му и след кратко напрегнато мълчание знаменосецът изкряска нещо. Тутакси Хау-куа се приближи бързо и подаде на Струан навитото руло.

Струан, Брок и Маус веднага свалиха шапките си и викнаха с всичките сили: „Бог да пази кралицата!“ При този сигнал Горт запали фишеците и ги хвърли във водата. Кохонгските търговци отскочиха назад, а

знаменосците изтеглиха лъковете и сабите си. Но Струан и Брок останаха невъзмутимо на местата си с тържествени лица и високо вдигнати шапки.

Фишеците изпълниха градината с пушек. Когато експлозиите престанаха, Маус, Струан и Брок извикаха за ужас на кохонгските търговци: „Бог да убие манджурите!“ – а от фабриките долетяха три ответни възгласа ура. Главният знаменосец нададе заплашителен крясък и пристъпи напред към Маус.

– Той пита, тай-пан, какво означава това.

– Отговори му с думите, които ти казах.

Струан улови погледа на Хау-куа и му смигна тайно, понеже знаеше ненавистта му към манджурите.

Маус заговори на ясен и звънлив мандарински език.

– Така правим винаги при важен случай. Не всеки ден имаме честта да получим такъв ценен документ.

Знаменосецът изпсува и после нареди на Ко-хонга да се оттегли. Кортезът тръгна и напрежението спадна.

Брок се разсмя и смехът му се предаде на хората във фабриката, а оттам отекна до другия край на площада, където се намираше другата фабрика – на американците. Спуснаха от един прозорец знаме и го развяха смело.

– Не е зле да се приготвим за тръгване – заяви Брок. – Това до тук беше добре.

Струан не отговори. Хвърли указа на Маус.

– Преведи го съвсем точно, Волфганг – нареди той и се върна в статята си.

Когато той влезе, А Гип се поклони и се зае отново с тенджерите. Мей-мей беше вече облечена и лежеше в леглото.

– Какво се е случило, Мей-мей?

Тя го изглежда гневно и му обърна гръб, като повдигна робата си и му показа посинелите си бедра.

– Ето какво случило – отговори тя с престорен гняв. – Виж какво ти направил, груб варварин фан куай. Аз трябва или стоя, или лежа на мой корем.

– Трябва да лежа – поправи я той и замислено се отпусна на стола.

Мей-мей придърпа обратно робата си и предпазливо стана от леглото.

– Защо не засмял? Мисля, че това накара теб засмееш.

– Извинявай, момиче, наистина трябваше. Но имам много грижи.

– Какви?

Той посочи към А Гип.

– Ти отиваш навън, айейа, разбира? – заповяда той и после заключи вратата след нея. Мей-мей коленичи до тенджерата и разбърка съдържанието с пръчица.

– Наредено ни е да заминем в три часа – каза Струан. Да речем, че трябва да останеш тук до утре, какво ще направиш?

– Ще крия – отговори тя без колебание – в това – как казва – малка стая горе под покрив?

– Таван?

– Да, таван. Защо искаш да оставаме?

– Смяташ ли, че ще претърсят фабриката след нашето заминаване?

– Защо оставаме? Много глупаво да оставаме.

– Мислиш ли, че знаменосците ще ни броят, когато си отиваме?

– Този скапан сган не може да брои. – Тя се изхрачи шумно и плю в огъня.

– Престани да плюваш!

– Аз казвам много пъти, тай-пан, важно е, мъдър китайски обичай – отвърна тя. – Ставаш много болен, ако не изхрачиш. Колко по-шумна хращка, толко бог отрова плаши.

– Това са глупости, отвратителен навик!

– Айейа – загуби търпение тя. – Ти не разбираш английски? По някога чудя защо мъча да обясня толко много цивилизовани китайки обичаи. За какво трябва да крием тука? Опасно е. Ще бъде опасно лошо, ако знаменосци видят мене. Защо крием?

Той разказа за гемията. И за среброто.

– Сигурно имаш много доверие на мене?

– Аха.

– Какво трябва да дадеш на Джин-куа в замяна?

– Търговска отстъпка.

– Така. Какво друго?

– Само търговска отстъпка.

Настъпи мълчание.

– Джин-куа хитър мъж. Той няма да иска търговска отстъпка – замисли се тя. – Каква отстъпка. Питам аз, ако на място на Джин-куа! Всичко на кое съгласен. Всичко!

– Какво би поискала?

Тя впери поглед в пламъците. Питаше се какво ли би казал Струан, ако знаеше, че тя е внучка на Джин-куа – втора дъщеря на най-големия

му син от петата му жена. Питаше се също защо бяха забранили да казва на Струан под страх името ѝ да бъде завинаги заличено от семейните архиви. „Странно“ – каза си тя и потръпна при мисълта да бъде изгонена от семейството, тъй като това означаваше да изгонят не само нея, но и децата ѝ, и техните деца, и всички следващи, а това ги лишаваше от тяхната закрила и съдействие – гранитен стълб на китайското общество. Вечен стълб. Единствената и истинска ценност, чиято сигурност и полза бе изпитана и доказана от цивилизацията, живяла пет хиляди години. Семейството!

Почуди се защо всъщност я бяха дали на Струан.

„Втора дъщеря на пета жена – беше казал баща ѝ на петнайсетия ѝ рожден ден. – Моят изтъкнат баща е решил да ти окаже голяма чест и да те даде на варварина тай-пан.“

Това я бе ужасило. Никога не бе виждала варварин и вярваше, че те всички са мръсни и отвратителни канибали. Бе плакала и молила за милост, а после тайно ѝ показаха Струан в компанията на Джин-куа. Огромният му ръст я изплаши, но скоро разбра, че той не е маймуна. Въпреки това продължи да умолява да я омъжат за китаец.

Но баща ѝ остана непреклонен и я лиши от избор. „Подчини се или напусни къщата и бъди прокълнатата завинаги.“

Така тя бе отишла в къщата на Струан в Макао с наставления да го забавлява. Да научи езика на варварите. И да запознае Струан с някои китайски обичаи, без той да разбере това.

Веднъж в годината Джин-куа и баща ѝ изпращаха при нея човек който да узнае как се справя тя и да занесе новини от семейството.

„Много странно наистина – мислеше си Мей-мей. – Едно е ясно не са ме изпратили да шпионирам, а да бъда наложница на Струан. Очевидно нито баща ми, нито дядо ми не биха сторили подобно нещо с кръвен роднина без сериозно основание. Нима не бях любимата внучка на дядо ми?“

– Толко много сребро – каза тя, без да отговори на въпроса му.

– Това страховтно голяма съблазън. Огромна! Всичко закуп, само веднъж риск, атака или кражба, а после – двайсет, четирийсет поколения спокойствие.

„Колко глупава бях, че се страхувах от тай-пана. Той прилича на всеки друг мъж и е мой господар. Велик мъж. Освен това скоро ще ме направи тай-тай. Не след дълго. Много скоро ще получа авторитет.“

Тя се поклони до земята.

– Чест за мене, че доверявах мене. Винаги ще благославям твой

джос, тай-пан. Правиш огромна чест и даваш толко много авторитет. Защото всеки гледа как да открадне, а не да даде. Всеки!

– Как би постъпила ти на мое място?

– Пратя А Гип при хопо – каза тя, без да мисли, и започна да бърка отново в тенджерата. – За четирийсе процента гаранция той пренебрегне император. Позволи на тебе да останеш, ако искаш тайно, докато гемия дойде. Кога сигурен, че това точно тая гемия, той тебе остави качиш тайно и пресрещне надолу по река. Пререже гърло. А после измами мен, вземе мой дял и направи своя жена. Мръсно говно! Дори за цял чай на Китай не искам тая развратна свиня. Той знае мръсни трикове. Знаеш, че той почти импотентен?

– Какво? – попита Струан разсеяно.

– Всички знаят – продължи тя, като опита ястието с изискан жест и добави соев сос. – На него трябва две момичета едновременно. Едно трябва играе с него, когато друго работи. После той много малък и слага разни огромни неща отгоре. Освен това той обича да спи с малки деца.

– Престани да говориш тези безсмислици!

– Какво значи „безсмислици“?

– Глупости.

– Не, това не глупости. Всеки знае. – Тя кимна красиво с глава и перото в косата ѝ затанцува. – Аз съвсем не разбирам тебе, тай-пан. Ти шокираш, кога аз говоря за обикновени работи. Много хора използват такива неща да подобрят любов. Много важно е да подобри, ако може. Яде добри храни, използва добри лекарства. Ако ти малък, айейа, не зле да подобриш твой джос и да дадеш на момиче повече удоволствие. Но не като мръсна свиня! Той прави това и просто боли.

– Няма ли да спреш, жено?

Тя престана да бърка яденето и го погледна. На лицето ѝ се изписа лека гримаса.

– Всички ли европейци като теб, тай-пан? Не обичат да говорят открито за нещо между мъж и жена, айейа?

– Някои неща не се обсъждат и точка по въпроса!

Тя поклати глава:

– Това неправилно. Добре е да обсъждат. Как иначе човек подобри? Мъж е мъж, а жена е жена. Ти не шокиран от храна! Защо толко див, а? Секс е храна, нищо лошо. – Очите ѝ се свиха закачливо и го огледаха от главата до петите. – Всички ли господари могат да друсат като теб, айейа?

– Всички ли китайски момичета са като теб?

– Да – отговори тя спокойно. – Повече като мене, но мисля – не толкова добри. – Тя се засмя. – Мисля, че ти много специален. Аз също специална.

– И скромна.

– По дяволите, скромна! Аз честна, тай-пан. Китайци честни. За какво аз да не оценява себе? И тебе. Аз наслаждавам на тебе, ти харесваш мене. Глупаво е да преструваме.

Тя надзърна в тенджерата, извади малко месо с пръчица и го вкуси. После свали яденето от огъня и го сложи близо до пламъците, за да остане топло. Отвори вратата и пошепна нещо на А Гип, която се затътри навън. Мей-мей се върна при огъня.

– Къде отиде тя?

– Да намери нас място да крием.

– Аз ще намеря.

– Тя направи това по-добре. Първо ние ядем, после решаваме за Брок.

– Какво да решаваме?

– Той не позволи на тебе да скриеш лесно и да останеш тук, айейа?

– Вече съм решил какво да правя с него. – Лицето на Струан се стопи в широка усмивка. – Ти си много, много специална, Мей-мей.

– Достатъчно специална да направиш мене тай-тай? Твоя върховна дама, по твой обичай?

– Ще реша този въпрос, след като изпълня три неща.

– Какви три неща?

– Първото е да закараме среброто до „Чайна клауд“.

– Друго?

– Да осигурим безопасността на Хонконг.

– А последно?

– Не съм сигурен. Потърпи и ще узнаеш.

– Аз помогна тебе в първи две. Последно не знам. Аз китайка. Китайци много търпеливи. Но аз също жена.

– Да – съгласи се той, след като помълча малко.

Осма глава

Струан беше на долния етаж в кабинета си и пишеше послание до Роб. Беше почти два часът. Навън търговците със своите чиновници, кулитата и слугите изнасяха вещите от фабриките и ги товареха в гемии.

Хопото бе отменил заповедта за незабавно освобождаване на всички слуги. На тях и на кулитата разрешиха да останат до часа на маймуната – три часа – времето, когато трябваше да се опразни Селцето. На площада все още дежуряха знаменосци, не допускаха никого до американската фабрика.

Струан довърши писмото, постави своя специален търговски символ и удари печат с восък и герб. Пишеше на Роб да не се безпокои, защото предстои да пристигне с добри новини в Хонконг. В случай че самият той закъснее, нареждаше на брат си да отиде на разпродажбата и да закупи цялата земя, за която се бяха разбрали предварително. Да купи също и могилата на каквато и да е цена. Роб трябваше всеки път да наддава с един долар повече от Брок, независимо от цените, които предлага.

Сега Струан изправи гръб, избърса уморените си очи и се захвана да проверява плана си, като се опитваше да открие недостатъците му. Подобно на всички планове, които се съобразяваха с човешките реакции, този също разчиташе на известна случайност. Но той чувстваше, че ветропоказателят на неговия шанс е насочен назад към старите времена, когато бе винаги защитен и когато нещата ставаха така, както той искаше.

Високият старинен часовник отброи два удара. Струан стана от гравираното тиково бюро и отиде при слугите, които сновяха навън навътре от фабриката, надзиравани от португалските чиновници.

– Почти свършихме, мистър Струан – каза Мануел де Варгас.

Португалецът беше възрастен побелял човек с жълтеникаво лице и благородна осанка. Вече дванадесет години работеше като главен чиновник в „Ноубъл хаус“. Преди това бе притежавал собствена компания с главна квартира в Макао, но не бе устоял на конкуренцията на британските и американските търговци. Не им се сърдеше. Воля Господна, казал незлобиво, подбрал жена си и децата си и отишъл на литургия да благодари на Мадоната за всичките добрини. Приличаше на повечето португалци – предан, непридирчив, спокоен и бавен.

– Добре ли се чувствате, Варгас?

– Имам лека треска, сеньор. Но ще ми мине, щом се установим на едно място. – Варгас поклати глава. – Лошо е да сме все в движение.

После заговори остро на кантонски диалект, като се обърна към един кули, който минаваше наблизко, превит под тежестта на счетоводни книги.

– Това са последните книги, мистър Струан.

– Добре.

– Много тъжен ден. Носят се лоши слухове. Някои са нелепи.

– Какви?

– Че ще ни пресрещнат по пътя и ще ни избият всички. Че с Макао е свършено, а нас ще ни изхвърлят завинаги от Ориента. Както и обичайните слухове, че след месец ще се върнем и търговията ще бъде по-добра от всякога. Дори разправят, че в Кантон има четирийсет лака сребро.

Струан продължаваше да се усмихва.

– Дори в цялата провинция Квантунг няма толкова голямо богатство.

– Така е. Това е глупост, макар и забавна. Предполага се, че среброто е събрано от кохортата, за да умилостиви императора.

– Небивалици!

– Да, небивалици. Никой не би държал толкова много сребро на едно място. Всички китайски бандити биха се нахвърлили върху него.

– Вземете това писмо и го предайте на мистър Роб. Колкото може по-скоро – нареди Струан. – После заминете незабавно за Макао. Искам да организирате групи от строители. Да се явят на остров Хонконг след две седмици. Петстотин човека.

– Да, сеньор.

Варгас въздъхна, недоумяващ още колко време ще може да се претрува. Всички знаем, че е свършено с „Ноубъл хаус“. Петстотин човека? Защо са ни хора, когато нямаме пари да купим земя?

– Ще бъде трудно, сеньор.

– След две седмици – повтори Струан.

– Ще бъде трудно да намерим добри работници – допълни Варгас учтиво. – Всички търговци ще се надпреварват да ги спечелят, а и императорският указ анулира договора. Може би те няма да искат да работят на Хонконг.

– Ще ги спечелим с добри надници. Нужни са ми петстотин човека. Най-добрите. Ако трябва, предложете им двойни надници.

– Да, сеньор.

– В случай че нямаме пари – добави Струан с мрачна решителност, – Брок ще ви плати добре. Не се безпокойте.

– Не се безпокоя за себе си – отвърна Варгас с достойнство, – а за съдбата на къщата. Не ми се иска „Ноубъл хаус“ да загине.

– Да, зная това. Вие бяхте добър служител, Варгас, и аз ценя това. Сега вземете всичките чиновници. Аз ще тръгна с Маус и моите хора.

- Аз ли да заключа или вие, сеньор?
- Заключете, когато всичките чиновници се качат на борда.
- Добре. Сбогом, сеньор.
- Сбогом, Воргас.

Струан прекоси площада. Край него сновяха мъже, бързаха да натоварят останалия багаж в последните минути. Натезжалите кораби бяха подредени по протежението на пристана. Малко по-нататък забеляза Горт и Брок да сипят ругатни и заповеди по своите моряци и чиновници. Някои от търговците бяха вече заминали и той замаха приветливо с ръка, когато един от корабите се отправи надолу, по течението. От другата страна на реката лодкарите наблюдаваха заминаването и шумно предлагаха да теглят съдовете до средата на течението, тъй като вятърът пречеше на отделянето от дока.

Лорчата на Струан беше двумачтова, доста широка и дълга четирийсет фута. Маус беше вече на кърмата.

– Всичко се изясни, тай-пан. Говори се, че хопото завзел къщата на Тай-сен. Там открили пет милиона рупии в сребро.

– И какво?

– Нищо. Слух, хайн? – Маус изглеждаше уморен. – Всички, които покръстих, изчезнаха.

– Ще се върнат, не се безпокойте. А в Хонконг ще покръстите още много други – отзова се Струан съчувствено.

– Хонконг е единствената ни надежда, нали?

– Да – Струан тръгна по пристана. Видя как от американската фабрика се отдели един висок кули и се сля с тълпата на площада. Струан се отправи също нататък.

– Айейа. Какви вие, янки, прави кан?

– По дяволите, тай-пан – чу се възгласът на Купър изпод шапката на кулото. – Толкова ли личи, че съм преоблечен?

– Височината ви издава, приятелю.

– Исках просто да ви пожелаая попътен вятър. Не зная кога отново ще ви видя. Разбира се, разполагате с трийсет дни.

– Но вие не вярвате, че те са достатъчни?

– Ще разбере след трийсет и няколко дни, нали така?

– Между другото купете осем милиона фунта чай.

– С какво, тай-пан?

– С какво обикновено плащате за чая?

– Ние наистина сме ваши агенти. Поне още трийсет дни. Но аз нищо не мога да ви купя без пари.

- Продадохте ли всичкия си памук?
- Не още.
- Не е зле да побързате да го продадете.
- Защо?
- Търговията на пазара спада.
- Тогава ще се намеси Индепендънс.
- Ще бъде жалко, нали?
- Надяваме се, че ще се справите някак с Брок. И ще построите свой „Индепендънт клауд“. Искам да имам удоволствието лично да ви победя.
- Не бързайте – отвърна Струан миролюбиво – и се пригответе да купувате бързо и в големи количества. Ще ви дам знак.
- Без нас ще бъде различно, тай-пан. Всеки от нас ще загуби по нещо, ако заминете.
- А може изобщо да не замина.
- Донякъде желая да ви няма. Повече от всички други вие заграбихте и отдавна държите голяма част от пазара. Време е да освободите моретата.
- Да ги освободим за американските кораби?
- И за други. Но не при условията, диктувани от Британия.
- Ние винаги ще владеем моретата. Длъжни сме. Вие сте аграрна страна, а ние сме индустриалци. Моретата са ни нужни.
- Един ден ние ще завладеем моретата.
- Може би тогава те няма да са ни нужни повече, защото ще владеем небесата.

Купър се засмя.

- Не забравяйте нашия облог.
 - Това ми напомня, че получих писмо от Аристотел преди няколко дни. Моли да му изпратим заем, за да излезе от затруднението. Пише, че... „онази прелестна комисия ще почака до лятото, тъй като се разболяла от шарка...“ Разполагаме с много време да я гоним до дупка или... да я гътнем в леглото.
 - Не вярвам да е Шиваун. Тя е студена като лед.
 - Отново ли ви отблъсна?
 - Да. Бихте ли вметнали една добра дума за мен?
 - Нямам намерение да се намесвам в преговорите.
- Зад гърба на Струан Купър зърна Брок и Горт да се приближават към тях.
- Ако Брок не стигне до Хонконг, вие ще имате на разположение

много време, нали?

– Имате предвид едно малко убийство?

– Няма да е малко. За вас то ще означава много нещо, тай-пан.

Добър ден, мистър Брок.

– Сигурен бях, че това сте вие, мистър Купър – засмя се Брок. – Много мило от ваша страна, че сте дошли да ни изпратите. – После се обърна към Струан: – Тръгваш ли вече?

– Да. Горт ще трябва да гледа задницата на кораба ми оттук до Уампоа. После от „Чайна клауд“, та чак до Хонконг. Както обикновено.

– След четири дни ще гледаш единствено своя задник, защото ще те хвърлят в затвора за длъжници, където ти е мястото! – каза Брок с пресипнал глас.

– Чак до Хонконг, Горт – повтори Струан. – Но няма смисъл да се надбягвам с теб. Не те бива дори и за лодкар.

– Кълна се, че съм по-добър от теб.

– Ако не беше баща ти, щеше да станеш за смях в Азия.

– Върви по дяволите, куч...

– Дръж си езика! – излая Брок. Той знаеше много добре, че Струан ще бъде доволен, ако Горт го нарече „кучи син“ на публично място, защото тогава може да го извика на дуел. – Защо се заяждаш с момчето, а?

– Не се заяждам с него, Тайлър. Просто говоря обективно. Не е зле да го научиш как да се държи и как да стане добър моряк.

Брок се въздържа и не отговори. Засега Горт все още не може да се сравнява със Струан. Поне засега. След една-две години, когато захитрее, нещата ще се променят. Но, дявол го взел, все още е рано. Освен това не подобава на един англичанин да рита в червата врага си, който лежи безпомощен на земята. Като тоя скапан Струан.

– Приятелски бас. Обзалагам се на хиляда гвинеи, че момчето ми ще те победи. Преди теб ще докосне пилоната със знамето в Хонконг.

– Двайсет хиляди гвинеи. Ще бъдат негови, не твои – каза Струан, без да сменя присмехулен поглед от Горт.

– Как ще плащаш, тай-пан? – попита Горт презрително.

Глупостта му накара Брок да кипне.

– Той се шегува, Дърк. Нека бъдат дваайсет хиляди.

– Да, разбира се. Щом казваш, Тайлър.

* * *

Външно Струан изглеждаше спокоен, но вътре в себе си ликуваше. Бяха налупали въдицата! Сега Горт и Брок щяха да бързат да стигнат в

Хонконг преди него – двайсет хиляди гвинеи бе порядъчно богатство, но не можеше да се сравни с четирите милиона, които оставаха непокътнати на „Чайна клауд“. Брок щеше да бъде отстранен от пътя. И все пак играта бе опасна. За малко да се пролее кръв. Макар че лесно щеше да убие Горт.

Струан подаде ръка на Купър.

– Договорът ни е в сила още трийсет дни – стиснаха си ръцете, после Струан погледна към Горт. – Не забравяй – пилона в Хонконг! Щастлив път, Тайлър!

След това той се отправи към лорчата си, която вече обръщаше нос към средата на реката. Скочи на планшира, погледна назад и като махна подигравателно с ръка, изчезна под палубата.

– Извинени сме, нали, мистър Купър? – каза Брок и хвана Горт под ръка. – Ще държим връзка с вас!

Побутна Горт към лорчата. На палубата го блъсна грубо и го залепи за парапета.

– Проклет, ненормален, гнусен червей! Искаш да ти прережат скапаното гърло чак до мръсните уши! В тези води наречеш ли някого „кучи син“ – спукана ти е работата. Само го наречи така, и той има право да те убие! – Брок замахна и удари сина си през лицето с опакото на ръката си. От устата на Горт потече кръв. – Сто пъти съм ти казвал да се пазиш от този дявол! И аз се пазя, но ти трябва да се пазиш много повече, дявол го взел!

– Аз мога да го убия, татко, зная, че мога!

– Казвал съм ти сто пъти, внимавай с него. Той чака удобен момент да ти пререже гръкляна, глупако. И ще го направи. С този дявол ще се дуелираш само веднъж. Ясно ли е?

– Да.

Вкусът на кръвта накара Горт да побеснее. Баша му продължи:

– Следващия път ще си мъртъв, глупако. И още нещо. Никога не се обзалагай с такъв човек. Нито го удряй в слабините, когато е слаб и немощен. Това не е по правилата!

* * *

– По дяволите правилата!

Брок отново го удари през лицето.

– Брок живеят по правилата. Открито. По мъжки. Внимавай да не ги нарушиш или ще изхвъркнеш от „Брок и синове“!

Горт изтри кръвта от устата си.

– Не ме удрай повече, татко!

Брок усети гнева на сина си и лицето му се изопна.

– Не го прави, татко! Кълна се в небесата, че ще отвърна на удара – изръмжа Горт, забил крака в земята и стиснал здраво юмруци. – За последен път ти казвам – удариш ли ме още веднъж – няма да се спра! Кълна се, че ти е за последен път.

Вените на врата на Брок се издуха и почервеняха. Готов за бой, той измери сина си – вече не син, а враг. Не, не враг, а син, но пораснал. Син, предизвикал баща си, както много други синове. И двамата знаеха – ако се сбият – ще пролеят кръв и някой ще отпадне от фирмата. Никой не искаше това, обаче ако се стигнеше дотам, щяха да останат кръвни врагове.

Брок ненавиждаше Горт, задето го караше да чувства възрастта си. От друга страна, обичаше сина си, защото той винаги го подкрепяше, тъй като без съмнение знаеше, че баща му е по-ловък в кървавите разпри от самия него.

– Я по-добре тръгвай за Хонконг.

Горт отпусна юмруци неохотно.

– Добре – каза той дрезгаво, – но ти гледай да си разчистиш сметките с това копеле, ако си достатъчно умен, или следващия път ще се разправам, както аз си знам. – После стрелна гневен поглед към боцмана. – А ти какво чакаш, измет такъв? Веднага слизай долу!

Изтри кръвта от брадата си и плюю зад борда. Но сърцето му все още биеше учестено и сега съжаляваше, че не е имало трети удар. Бях готов. Господи, и щях да го набия, както бих набил и онова зеленооко куче. Наистина!

– Кой курс да следваме, татко? – попита той, защото имаше много различни пътища. Подстъпите към Кантон по реката бяха осеяни с големи и малки острови и пътищата бяха многобройни.

– Ти сам забърка тази каша, Горт. Сам определяй маршрута!

Брок се отправи към пристанището. Почувства се ужасно стар и уморен. Спомни си баща си железар и как трябваше да търпи като момче боя и назиданията, да понася гнева му и да изпълнява всичките му заповеди. Докато един ден, вече на петнайсет години, кръвта нахлу в главата му. Когато погледът му се избистри, видя, че стои надвесен над неподвижното тяло на баща си.

„Божичко – изтръпна той, – за малко да стане същото. Не трябва да се бия с него. Не искам да загубя сина си.“

– Няма ли да тръгнеш след Дърк Струан, Горт? – попита той с по-

мек глас.

Не получи отговор. Брок потърка празното око и намести отново превръзката. Наблюдаваше другата гемия. Тя вече беше стигнала до средата на реката, но Струан не се забелязваше на борда. Сампанът побутна носа на кораба и леко го заобиколи. Моряците се скупчиха, задърпаха въжетата и с песен започнаха да вдигат платната. Сампанът загреба към гемията на Варгас.

„Дърк няма навик да бърза така – мислеше си Брок. – Нещо не е в ред.“ Погледна към кея и видя, че Варгас и всички чиновници на Струан са все още там, а корабът – неотвързан. Не, Струан никога не постъпва така. Не заминава преди чиновниците си. Странни действия. Мдаа...

* * *

Струан се криеше в каютата на сампана. Когато лодката заобиколи лорчата, той захлупи още по-дълбоко шапката „кули“ на главата си и пристегна подплатеното китайско яке. Собственикът на сампана и семейството му сякаш не го забелязваха. Бяха им платили добре да не чуват и да не виждат нищо.

При сегашните обстоятелства планът, изготвен съвместно с Маус, бе най-разумен. Маус трябваше да избърза и да стигне пръв до „Чайна клауд“, закотвен близо до остров Уампоа на тринайсет мили оттук. Щеше да поеме най-прекия път на север и там да нареди на капитан Орлов да вдигне всички платна и да потегли с пълна скорост към другия край на острова. Там да смени курса и като го заобиколи, да се отправи нагоре по течението, по южния канал, отново към Кантон. Струан бе подчертал изрично, че Брок не трябва в никакъв случай да забележи маневрата. В това време той самият щеше да дочака среброто и да тръгне по по-дългия път, хитро да се промъкне до другия край на острова, където щеше да бъде срещата. Край Мраморната пагода. Самата сграда се извисяваше на двеста фута и се забелязваше отдалеч.

– Но защо, тай-пан? – беше попитал Маус. – Опасно е. Защо е нужен целият този риск, хайн?

– Просто бъди там, Волфганг – бе отговорил той. Когато сампанът докосна пристана, Струан вдигна няколко предварително приготвени коша и бързо се запъти през тълпата към градинската порта. Никой не му обърна внимание. Щом влезе, хвърли панерите настрана и изтича до прозореца в трапезарията, за да надникне през пердетата.

Лорчата му се бе отдалечила на значително разстояние. Корабът на Брок бе в средата на канала и набираше скорост с издути от вятъра

платна. Горт беше застанал на кърмата и псувните му долитаха отдалеч до Струан. Брок стоеше до планшира, загледан надолу по течението. Варгас тъкмо бе преброил чиновниците и бе тръгнал обратно към градината.

Струан изскочи от трапезарията и се втурна нагоре по стълбите. От площадката видя как Варгас влезе в салона, направи последен оглед и излезе. Ключът се превъртя в ключалката. Струан въздъхна с облекчение и се изкачи по тясната стълба до тавана. Промъкна се край стари амбалажни сандъци и се приближи внимателно до предната част на къщата.

– Здравей, тай-пан – поздрави Мей-мей.

Облечена в ужасни панталони „хокло“ и подплатено яке, но с чисто лице, тя бе коленичила на възглавничка до малко вързопче с дрехи и готварски съдове. Мей-мей посочи една друга възглавница отсреща и табла за игра с подредени фигури.

– Играем със залагане, айейя?

– Един момент, малката.

На тавана имаше две малки прозорчета, едното от които гледате пред къщата. Оттук Струан можеше да оглежда целия площад, без да го забележат. Все още сновяха хора, ругаеха и вземаха решения за промяна в последния момент.

– Забелязахте ли ме?

– О, да, много – отговори тя. – Но ние наблюдавали тебе отгоре.

Долу може никой не видял. Защо Брок ударил свой син, айейя?

– Не видях това.

– Да. Два пъти. За какво натупал така? Ние смяхме, докато задавили. Негов син за малко да удари баща. Искам те да бият, да убият един друг – после ти няма да връщаш пари. Аз още мисля – ти ужасно луд, че не платиш на пират да убие него.

Тя седна на възглавницата, но изохка и отново застана на колене.

– Какво има?

– Моя дупе още боли.

– Моето – поправи я той.

– Моя! Това шега. Айейя! Този път аз бия тебе по дяволи и печеля обратно свои долари – и добави невинно: – Колко много дължа?

– Четиринайсет хиляди?

– Много добре си спомняш.

Той седна и вдигна чашата със заровете.

– Четири игри. После ще спим. Предстои ни дълга нощ. – Той

хвърли заровете и тя изпъшка:

– Какъв джос имаш! Дюшеш! По дяволи дюшеш!

Тя хвърли на свой ред заровете и получи същия резултат, удари чашата в земята и извика възторжено:

– Хубав, мил, сладък дюшеш!

– Не викай така или ще престанем да играем!

– Няма опасност, тай-пан. Хвърляй! Мой джос днес добър!

– Да се надяваме, че и утре ще бъде също така добър!

– Айейа, утре, тай-пан! Днес! Днес важно! – И хвърли зара отново.

Нов дюшеш. – Мил, сладък зар, обожавам тебе! – После се намръщи. – Какво значи „обожавам“?

– Обичам.

– А „обичам“?

– Хайде да не започваме спора отново.

Веднъж той се бе помъчил да ѝ обясни какво означава любов. Оказа се, че в китайския език не съществува дума за английското понятие „любов“.

* * *

Старинният часовник започна да отброява единайсетия час. Струан се раздвижи уморено на поста си до предното прозорче. Мей-мей спеше свита на кълбо, а А Гип беше заспала, облегната на един плесенясал сандък. Преди няколко часа той задряма за малко, но сънищата му бяха странно примесени с реалността. Видя се легнал на борда на „Чайна клауд“, притиснат от тежестта на сребърното съкровище. Освободи го Джин-куа, който влезе в каютата и отнесе среброто, а му даде в замяна един ковчег и двайсет златни гвинеи. После изведнъж се оказа извън кораба – на брега, в Голямата къща, построена на могилата. Унифред му донесе три яйца и той започна да закусва с тях. Тогава Мей-мей се обади зад гърба му: „Господи, как можеш да ядеш неродени кокоши яйца?“ Той се обърна и видя, че тя е гола и изумително красива. Унифред попита: „Толкова ли беше красива мама, когато беше без дрехи?“, а той отговори: „Да, но по друг начин“ – и се събуди внезапно.

Снят за семейството му го разстрои. „Ще трябва скоро да се връщам у дома. Дори не знам къде са погребани.“

Протегна се и започна да наблюдава движението по реката, като си мислеше за Роналда и за Мей-мей. Те са различни, толкова различни. Обичах и двете еднакво. Роналда би се радвала на Лондон и на голямата хубава къща, би ходила всеки сезон на бани в Брайтън и Бат. Би била

чудесна домакиня, би давала вечери и балове. Но сега аз съм сам.

Ще заведе ли Мей-мей у дома? Може би. Ще я представя като тай-пан? Невъзможно! Защото онези, от които се нуждая, ще ме изоставят.

Той прекъсна разсъжденията си и отново се съсредоточи върху ploщадa. Сега бяха останали само неясни сенки, облени от бледа лунна светлина. Пустотата му се стори странна и зловеща. Спеше му се. „Не бива да спиш – каза си той, – но колко съм уморен!“

Изправи се и още веднъж се протегна. Часовникът удари четвърт, после половин час и той реши да събуди Мей-мей и А Гип след още четвърт час. „Не виждам смисъл да бързам“ – помисли си той. Избягваше да мисли какво ще стане, ако лорчата на Джин-куа не пристигне. Пръстите му опипаха четирите половинки от монети в джоба и той отново се запита каква ли беше ползата за Джин-куа.

Отчасти разбираше неговите мотиви сега. Всичко стана ясно, след като Тай-сен бе опозорен. Явно нещата отиваха към война. Британците определено щяха да спечелят войната. Търговията отново щеше да потръгне. Но никога вече под диктата на Осемте правила. Оттук следваше, че Ко-хонгът щеше да изгуби монопола си и всеки човек щеше да търгува самостоятелно. В продължение на следващите трийсет години. Ето как Джин-куа циментираше търговските си връзки за трийсет години напред. Чисто по китайски – изгодата се преценява далеч в бъдещето, а не само за настоящия момент.

„Какво ли наистина е намислил Джин-куа? Защо ли му е да купува земи в Хонконг? Защо да обучава сина си на «варварски» обичаи и какво ще спечели от това? Какви са тези четири услуги? И как сега да изпълня обещанието си, след като съм се съгласил и обещал? Как да направя така, че Роб и Кълъм да не провалят сделката?“

Струан се замисли върху това. Прехвърли десетки възможности, преди да стигне до отговора. Знаеше какво му предстои и му беше крайно неприятно. След като взе решение, той насочи мислите си към други неща.

Какво да прави с Брок? Ами Горт? Там, на пристана, за малко да тръгне след Горт. Още една дума, и щеше да го призове публично на дуел. Честта щеше да го застави – и да му позволи – да усмири Горт. С нож в корема! Или с камшик!

А Кълъм? Какво смята да прави? Защо не е писал? И Роб също? И каква пакост беше направил Лонгстаф?

Малките камбанки удариха единайсет часа. Струан събуди Мей-мей. Тя се прозя и протегна сладко, като котка. А Гип беше станала още

когато се беше размърдал Струан и сега събираше възропите.

– Гемия дойде? – попита Мей-мей.

– Не. Но можем да слезем долу и да се приготвим. Тя пошепна нещо на А Гип, която махна карфиците от косата ѝ и я среса енергично. Мей-мей затвори блажено очи. После А Гип оплете косата ѝ като на „хокло“ и я завърза с червена панделка, после я спусна отзад на гърба.

Мей-мей отри ръце в праха и почерни лицето си.

– Какво правя аз за тебе, тай-пан! Тази мръсотия прах ще развали съвършенство на красива кожа. Ще трябва много злато да поправи това. Колко, мислиш, че трябва, айейа?

– Хайде, приготвяй се!

Той тръгна внимателно надолу по стъпалата, които водеха към трапезарията, направи им знак да останат търпеливо по местата си и отиде до прозореца. Площадът беше все още пуст. По скупчените сампани на плаващите села горяха газови фенери. От време на време пролайваха кучета, избухваха фишеци и долитаха каращи се, а понякога щастливи гласове, които после замлъкваха. Чуваше се непрекъснатото потропване на играещите маджонг, които блъскаха плочките по дъските на палубите и масите и бъбреха напевно. От огньовете се извисяваше пушек. Джонки, лорчи и сампани изпълниха устието на реката. Звучите, миризмите, гледките – всичко изглеждаше съвсем нормално. Освен голия площад. Той се бе надявал, че по него ще има хора. А сега те трябваше да прекосят безлюдно пространство. На лунната светлина щяха да ги забележат отдалеч.

Часът удари полунощ.

Той чакаше, наблюдаваше и пак чакаше.

Минутите започнаха да се точат бавно ѝ след безкрайно дълга пауза камбанките отбрюха четвърт час. После половин.

– Може лорча намира на юг. – Мей-мей едва сдържа прозявката си.

– Възможно. Ще почакаме още един час, после ще видим.

Още неизтекъл часът, и Струан видя лорча с два фенера да приближава до реката. Корабът беше доста далеч и не се различаваше нарисваното червено око. Притаи дъх и зачака. Лорчата се движеше безшумно, но лениво и бавно. Това беше добър знак – сигурно среброто тежеше тонове. След като заобиколи Селцето откъм север, тя смени курса и се плъзна към кея. Двама китайци скочиха на брега и завързаха въжетата. За негово облекчение един друг китаец отиде до фенера на кърмата, изгаси го и отново го запали според предварително уговорения сигнал.

Струан се взря в полумрака, за да види дали не се крие някаква

опасност. Не забеляза нищо. Провери пищовите си и ги затъкна в пояса си.

– Бързо ме последвайте! – заповяда той.

Отиде безшумно до входната врата, отключи я предпазливо и се шумгуна в градината. Там отвори портата и после бързо прекоси площада. Струан имаше усещането, че цял Кантон го наблюдава. Когато стигна до лорчата, ясно видя нарисуваното червено око и в моряка, застанал на кърмата, позна човека, който го бе отвел при Джин-куа. Сега той помогна на Мей-мей да се качи на борда. А Гип рипна на кораба сама.

– Мога взема два кау чило, айейа? Какво каже кан?

– Твое име какво кан? – попита Струан.

– Уанг, айейа!

– Кау чило мои. Потеглай, Уанг!

Китаецът забеляза малките крачета на Мей-мей и присви очи. Скрито под ниско прихлупената сампанска шапка, лицето ѝ не се виждаше. Струан не хареса колебанието на Уанг и начина, по който я огледа.

– Потеглай! – повтори рязко той и сви юмруци.

Уанг изграчи някаква заповед. Въжетата бяха освободени и гемията се отдели плавно от пристана. Струан поведе Мей-мей и А Гип по мостика към долната палуба. После зави към главната каюта, където откри петима китайци. Подкани ги със знак да излязат оттам. Те станаха неохотно и напуснаха стаята, като не пропуснаха да огледат Мей-мей от главата до петите, при което също забелязаха малките ѝ стъпала.

Каютата беше малка, с четири койки, грубо скована маса и пейки. Миришеше на коноп и развалена риба. Застанал до вратата на каютата, Уанг беше вперил поглед в Мей-мей.

– Мога взема кау чило? Какво каже кан?

Струан не го удостои с внимание.

– Мей-мей, затвори врата, айейа? Само отваряш врата мое чук-чук, разбира?

– Разбира, маса.

Струан излезе в коридора и повика Уанг навън. Чу как залостиха след него вратата и чак тогава каза:

– Заведи мене в трюм!

Китаецът го заведе в трюма. Четирийсет сандъка бяха подредени чинно в две редици до стената с широк проход по средата.

– Какво има в сандък, айейа? – попита Струан.

Уанг го погледна учудено.

– Какво говори, айейа? Всичко, кое маса Джин-куа каже.

– Колко човек знае?

– Само мен! Всички зная, айейа! – Уанг прокара пръст по гърлото си.

Струан изръмжа:

– Пази врата!

После извади напосоки един сандък и изкърти капака му с лост. Вторачи се в среброто и вдигна един от най-горните късове. Усети напрегнатия поглед на Уанг и това усили напрежението му. Постави слитка обратно и затвори капака.

– Какво каже за кау чило, айейа? – отново повтори въпроса си.

– Кау чило мой. Точка!

Струан се увери, че капакът отново е здраво затворен. Уанг втъкна палци в дрипавите си панталони.

– Чоу? Кан?

– Кан.

Струан се качи на палубата да провери такелажата и платната.

На носовата част и на кърмата имаше по един четири фунтов топ. И двата топа бяха заредени и готови за стрелба, а бурето – пълно догоре със сух барут. До него имаше подредени гюллета. Той заповяда на Уанг да събере екипажа и вдигна от земята един кнехт. Оказа се, че в лорчата има осем моряци.

– Слушай – обърна се той към Уанг, – всички ножове, всички бум-бум на палуба бързо-бързо.

– Айейа, не може – възпротиви се Уанг. – Много пират в река. Много.

Юмрукът на Струан се стовари върху врата му и го запрата към планшира. Моряците зашумяха гневно, готови да се нахвърлят върху чужденеца, но ги спря заплашително вдигнатият предмет.

– Всички ножове, всички бум-бум на палубата, бързо-бързо! – Гласът на Струан бе стоманен.

Уанг се надигна тежко и промърмори нещо на кантонски. Последва злобно мълчание, след което той хвърли ножа на палубата и останалите го последваха неохотно. Струан заповяда на Уанг да събере и да завърже всички ножове в парче брезент, което се валяше в краката им. После нареди на моряците да се обърнат с гръб и ги претърси. В третия от тях откри малък пистолет, взе го и стовари дръжката върху главата на виновния. Тукати още четири ножа издрънчаха по палубата. С крайчеца на окото си зърна как Уанг хвърли зад борда бойна секира.

След като претърси хората, Струан им нареди да останат на

палубата, а сам взе оръжията със себе си и отиде да огледа останалата част на кораба. Долу не се криеше никой. Зад някакви сандъци откри таен склад с четири мускета, шест саби, четири лъка и стрели и три бойни жезла. Взе ги и ги отнесе в каютата си.

– Айейа, Мей-мей, ти чуваш какво горе кан? – попита той тихо.

– Да – пошепна тя в отговор. – Ти казваш ние можем да говорим безопасно английски пред А Гип. Сега не искаш говориш?

– Забравих. Просто навик. Всичко е наред, момиче.

– Защо ударил Уанг? Той нали довереник на Джин-куа?

– Товарът е магнитната стрелка на нашето пътуване.

– Магнитната стрелка?

– Магнит. Стрелката на компаса.

– О, разбирам.

Мей-мей беше седнала на койката и бърчеше нос от вонята на гниещата риба.

– Аз много лошо, ако остана тук. Мога да отида на палуба?

– Почакай, докато се отдалечим от Кантон. Тук си в много по-голяма безопасност.

– След колко време стигнем до „Чайна клауд“?

– Малко след зазоряване, ако Волфганг не сбърка мястото на срещата и не отклони кораба.

– Това възможно?

– С такъв товар всичко е възможно. – Струан вдигна единия от мускетите. – Знаеш ли как се стреля с това?

– Защо трябва да стрелям пушки? Мен, аз цивилизирана, пълна със страх жена, вярно, че красива, но пушки – нее!

Той показа:

– Ако някой влезе в каютата, убий го!

После се върна на палубата с другия мускет. Лорчата беше стигнала до средата на обления в лунна светлина канал и плуваше тромаво, с около четири възела в час, потънала дълбоко под тежкия товар. Не бяха отминали покрайнините на Кантон и от двете страни на реката се нижеха гъсти редици от плаващи села. От време на време подминаваха лодки, сампани и джонки, движещи се нагоре по течението. Тук реката беше широка половин миля и пълна с големи и малки съдове, които плаваха по нея.

Струан погледна небето и установи, че времето ще е хубаво, но вятърът бе някак безпътен и мек, а дъхът му – безводен и сух. Той знаеше, че този вятър ще намали скоростта и ще забави движението им. Но

не това го тревожеше. Толкова пъти бе минавал оттук и познаваше всички плитчини, реки, притоци и пропускателни пунктове.

Близко до Кантон трябваше да минат през лабиринт от различни по големина острови, които покриваха площ, дълга двайсет и широка пет мили. Имаше най-различни начини да се плува нагоре по течението. Както и надолу.

Струан бе щастлив, че отново е на път. Също, че е започнало пътуването до Мраморната пагода. Той се поклащаше леко с клатушкането на палубата. Уанг застана до кормчията, а моряците се пръснаха, навъсени и зли. Струан забеляза, че постовият е на мястото си на кърмата.

Половин миля напред реката се разделяше на два ръкава и заобикаляше един остров. Близко до разклонението имаше плитчина, която трябваше да избягнат. Струан не каза нищо и зачака. Чу Уанг да говори с кормчията, който завъртя румпела и внимателно отклони лорчата от плиткото място. „Добре – помисли си той, – поне е ясно, че Уанг познава част от водните пътища. Трябва да видя кой път ще избере. И двата са добри, но северният е по-безопасен.“ Лорчата започна да завива на север, без да се отклонява от курса си. Струан поклати отрицателно глава и посочи към южния канал. Допускаше евентуална засада.

Кормчията погледна към Уанг за потвърждение. Струан направи леко движение към тях и завъртя кормилото рязко. С остро пляскане на платната лорчата пое по новия път.

– За какво върви този път, айейя? За какво удря мене? Много лошо! Много!

Уанг се приближи до планшира и впери зъл поглед в нощта.

Вятърът се усили леко и лорчата заплава по-бързо по южния ръкав. В края на набелязания път Струан направи знак на кормчията да завърти кормилото. Корабът направи бавен завои и платната заплюяха на вятъра. Углегарите заскърцаха по цялата палуба. Килнаха се леко, но скоростта отново се усили и корабът заплава по-бързо.

Струан заповяда да оправят платната. Плаваха гладко в продължение на половин час и покриха част от маршрута. Точно тогава той забеляза с крайчеца на око си голяма лорча, която летеше право към тях откъм вятъра. На носа стоеше Брок. Струан се наведе, изтича бързо до кормилото и блъсна моряка встрани. Стреснати, Уанг и кормчията заговориха развълнувано, а екипажът се вторачи в Струан.

Той завъртя румпела по посока към ширборда. Молеше се лорчата да реагира бързо. Отдалеч долетя гласът на Брок:

– Дясно на борд, чудесен ход!

Вягърът отпусна платната. Струан с все сила дръпна кормилото в обратна посока, но лорчата не реагира и корабът на Брок се изравни с тях. В корпуса се впиха здраво абордажни куки. Струан вдигна мускета и се прицели.

– Я гледай ти! Това си бил ти, Дърк! – извика Брок с престорено учудване. Беше се надвесил над перилата, широко ухилен.

– Куките са пиратски акт, Брок! – каза Струан и подхвърли ножа си към Уанг с дръжката напред. – Режи бързо-бързо куки!

– Прав си, момче. Извинявай за куките. Мислех си, че лорчата ти е закъсала и че някой трябва да я изтегли. Не виждам флага на мачтата. Сигурно те е страх да го вдигнеш.

Струан видя, че хората на Брок са въоръжени и готови за бой. Горт бе застанал на кърмата до леко подвижно оръдие, заредено за стрелба, макар и не насочено към тях.

– Ако още веднъж използвате абордажни куки срещу мен, ще ви сметна за пирати и ще ви откъсна главите.

– Разрешаваш ли да се кача на кораба ти, Дърк?

– Да.

Брок се провря през такелажата и скочи на борда. Трима от хората му стъпиха на планшира, готови да го последват, но Струан вдигна мускета и извика:

– Не мърдайте! Ще пръсна черепа на всеки, който се качи на кораба без разрешение!

Хората останаха по местата си.

– Правилно – подигра го Брок, – закон на морето! Капитанът решава кого да покани и кого не. Останете по местата си!

Струан подкани Уанг:

– Режи куки!

Уплашеният китаец се спусна към въжетата. Горт завъртя оръдието и Струан се прицели него.

– Остави, Горт! – извика Брок.

Законът на морето бе на страната на Струан – абордажът се счита-ше за пиратски акт. При това да стъпиш на кораб, въоръжен и без разрешение, си беше чисто пиратство. Никой друг закон на Англия не бе съблюдан и прилаган така ревностно като закона за плавателните съдове и за властта на морския капитан. Съществуваше само едно наказание за пиратството – бесило!

Уанг преряза последното въже и корабите започнаха да се раздалечат. Когато лорчата на Брок отплава на трийсет фута, Струан свали

мускета и извика:

– Само да посмеете да се приближите на петдесет фута от мен, бога ми, ще ви обявя за пирати. – После се облегна на планшира. – Какво означава всичко това?

– Същия въпрос мога да ти задам и аз, Дърк – отвърна небрежно Брок и очите му блеснаха на светлината. – Вчера гледам, че тайно се промъкваш в оня сампан. После те виждам, облечен много странно, като кули, да се връщаш, представи си, обратно във фабриката. Чудно, казвам си, изглежда, нашият приятел Дърк се е побъркал. Или пък има нужда от помощ, с която да се измъкне спокойно от Кантон. И така ние тръгваме все надолу по течението, после се връща ме тайно назад и хвърляме котва на север от Селцето. Изведнъж те виждаме на борда на това смърдящо корито. Наедно с две гаджета.

– Моя работа е какво правя.

– Така е.

Струан мислеше трескаво. Корабът на Брок бе много по-бърз от неговия, екипажът му – опасен и въоръжен до зъби. Той не можеше да излезе насреща им сам.

Проклинаше се, че се оказа доверчив и не остави наблюдател. Но откъде можеше да знае, че Брок се е промъкнал тайно нагоре по течението.

„Как да се справи с него? Сигурно имаше някакъв начин. Той може лесно да ме нападне през нощта и дори да оцелея, трудно ще докажа истината. Брок ще се закълне, че е било инцидент. А и още нещо – Меймей не може да плува.“

– Старото корито гази много дълбоко във водата. Да не би да тече? Или товарът му е тежичък?

– Какво искаш да кажеш, Тайлър?

– Слухове, приятел. Вчера цяла сутрин се носеше слух. Преди да заминем. Слух за среброто на Тай-сен. Чу ли го?

– Имаше най-различни слухове.

– Да. Но във всички се говореше, че в Кантон има много богат откуп във вид на сребро. Тогава и през ум не ми мина, че това е вярно. Но когато те видях да се връщаш, си помислих – брей, че интересно! Точно преди това се беше обзаложил на двайсет хиляди гвинеи. Многооо интересно! После през нощта се качваш като крадец в една тежко натоварена лорча и тръгваш на юг, но не по канала по който трябва да вървиш. – Брок се протегна, после почеса енергично брадата си. – Стариат Джинкуа да е случайно тук?

– Не, няма го в Кантон.

– Старият Джин-куа е твое куче. Или поне твой човек, а? – Устните му се разтегнаха в цинична усмивка.

– Говори по-ясно!

– Няма смисъл да бързам, приятел. Не, по дяволите! – каза той и хвърли бърз поглед към носа на лорчата. – Нещо е олекнало на носа, какво ще кажеш? – Брок имаше предвид широкия четири фута железен клин, който стърчеше над ватерлинията. Таранът, изобретен от Струан преди много години, бе простичък метод за потапяне на кораби. Брок и още много китайски търговци го бяха възприели.

– Да. Наистина сме тежички. Но сме и добре въоръжени.

– Виждам това. Топ отзад, топ отпред, но и двата са закрепени неподвижно – каза Брок и после добави след напрегнато мълчание: – След пет дни ще пристигнат полиците, нали?

– Да.

– Ще ги получиш ли?

– След пет дни ще стане ясно.

– Четирийсет или петдесет лака сребро са много нещо.

– Вероятно е така.

– Попитах Горт какво би сторил нашият приятел Дърк, ако не про работи късметът му. А Горт каза: „Ще се опита да го поправи.“ „Да – казах аз, – но как?“ „Ще тегли заем.“ „Да, наистина – казах, – ще тегли заем. Но откъде?“ Тогава, миличък, си помислих за Джин-куа и Тай-сен. С Тай-сен е свършено, значи трябва да е Джин-куа. Помисли малко. На борда има две жени. Ще се радвам да ги отведа до Уампоа и Макао. Където кажеш.

– Аз сам ще ги отведа.

– Да, но това корито може и да потъне. Не ми се ще да мисля, че жените може да се удавят без нужда.

– Няма да потънем, Тайлър.

Брок отново се протегна и извика на моряците си да изпратят голямата лодка. След това поклати тъжно глава.

– Е, момче, просто исках да осигуря превоз за жените. И за теб, разбира се. Този съд е много несигурен. Изключително несигурен.

– В тези води се въдят много пирати. Ако някой се приближи към нас, ще използвам топа си.

– Това е разумно, Дърк. Но представи си, че видя в тъмната нощ кораб пред себе си и се опитам да му избягам, а той е толкова нахален, че стреля срещу мен с топ. Е, тогава, момче, ще постъпя, както си знам.

Ще реша, че са пирати, и ще ги вдигна във въздуха.

Така ли е?

– Ако все още си жив след първия залп.

– Даа. В труден свят живеем. Неразумно е да стреляш с топ.

Голямата лодка се приближи до кораба.

– Много благодаря, Дърк. Не е зле да вдигнеш флага, докато е още цял. Тогава няма да стават гнусни грешки. Извинявай за куките. Ще се видим в Хонконг.

Брок се прехвърли през борда на кораба и стъпи в лодката. Махна подигравателно с ръка и бързо се отдалечи.

– Какво иска Едноок маса? – попита Уанг разтреперан. Моряците бяха направо ужасени от лорчата на Брок.

– Какво мислиш, айейа? Ако правиш също нещо, кое правя аз, няма умреш, кан – отсече Струан. – Всички платна горе, бързо-бързо. Загаси огън, който вижда!

Съзвели се от страха, моряците загасиха фенерите и се понесоха, гонени от вятъра.

Когато Брок се качи на борда на своя кораб, той впери недоверчив поглед в нощта. Сред толкова много съдове, които плаваха надолу по течението, лорчата на Струан изобщо не можеше да се различи.

– Виждаш ли го? – попита той Горт.

– Да, татко.

– Ще слезна долу. Ако случайно потопиш някоя друга лорча, ще бъде лошо, ужасно лошо.

– На борда ли е среброто?

– Сребро ли, Горт? – Брок се престори на учуден. – Не зная за какво говориш. – После понижи глас: – Извикай ме, ако ти потрябвам. – Но никакви топове, освен ако той стреля по нас. Няма да действаме като пирати. Вече имаме много врагове, които ще се радват да ни обявят за пирати.

– Бъди спокоен, татко – каза Горт.

В продължение на три часа Струан влизаше и излизаше от общия поток на корабите, връщаше се назад, после отново сменяше курса, минаваше в опасна близост до бреговете, като винаги се стремеше да има кораб между него и лорчата на Брок, която неотклонно го следваше по петите. Тъкмо излезнаха от южния канал, като заобиколиха малкия остров, и отново се шмугнаха в главното корито на реката. Знаеха, че там ще има повече място за маневри, но това щеше да даде на Брок още по-голямо предимство.

В южния канал Брок имаше възможност да се отдалечи по посока на вятъра, а после да нападне откъм подветрената страна. Струан нямаше да разполага с достатъчно вятър, за да обърне кораба, и щеше да получи залп под прав или под остър ъгъл или страничен удар с железната сонда щеше да го изкоруби и прати на дъното. Тъй като топовете бяха закрепени неподвижно на носа и на кърмата, той не можеше да ги премести до средата на палубата и да осигури надеждна защита. Щеше да бъде съвсем различно, ако неговият собствен екипаж беше тук. Струан щеше да преустанови движението на кораба, сигурен, че хората му ще използват оръжията си, за да спрат приближаващата атака. Но той нямаше доверие в китайците и в старинните китайски мускети, които изглеждаха готови да избухнат при първото дръпване на спусъка. Брок също беше прав. Ако противникът му стреляше пръв в тъмнината, той щеше да отвърне на изстрела. Един умел залп – и той хвъркваше във въздуха.

За стотен път Струан погледна небето. Нуждаеше се отчаяно от внезапна буря или дъжд, от облаци, които да скрият луната. Но нямаше никакви признаци да завали или поне да се заоблачи.

Той се вгледа в тъмнината отзад и видя, че лорчата бързо ги настига. Беше на сто ярда от кърмата и се приближаваше към наветрената страна, като напредваше по-бързо от тях.

Струан започна да мисли трескаво дано му хрумне някакъв план. Знаеше, че може лесно да избяга, ако изхвърли среброто зад борда, при което корабът щеше да олекне. Една миля напред реката отново се разклоняваше пред остров Уампоа. Щеше да е в по-голяма безопасност и можеше да избегне тарана, ако тръгнеше по северния ръкав. Но нямаше да може да се отдалечи на голямо разстояние, да преплува цялото протежение на Уампоа, а после да го заобиколи и да се срещне с „Чайна клауд“ далеч в южния край. Така че беше принуден да използва южния канал.

Не виждаше начин да се измъкне от клопката. След два или три часа щеше да се зазори и с него беше свършено. Трябваше някак да избяга в тъмнината и да се скрие, а после да се промъкне към мястото на срещата. Но как?

Далеч в мрака прозираше разклонението на реката, която обгръщаше остров Уампоа подобно на блестящ сребърен пояс. Струан забеляза А Гип на мостика. Тя го повика с пръст. Далеч зад кърмата се виждаше лорчата на Брок, която напредваше все откъм наветрената страна и беше готова да литне пред вятъра, ако Струан завиеше в южния ръкав. Ако

тръгнеше по северния, Брок щеше отново да се окаже в по-изгодна позиция.

Той посочи една малка пагода на южния бряг и направи знак на кормчията да завие нататък.

– Разбира?

– Разбира, маса.

– Трябва да разбере добре! – Струан прокара пръст по гърлото си, после слезе бързо долу.

Мей-мей се чувстваше много зле. Ужасно ѝ се гадеше от вонята на риба, спарения въздух в каютата и клатушкането на кораба. Но все още стискаше мускета. Струан я вдигна на ръце и я понесе навън.

– Не – възрази немощно Мей-мей. – Повиках тебе зарад А Гип.

– Защо заради нея?

– Изпратила нея тайно горе. Да слуша екипаж. – Мей-мей спря да говори, задавена от спазъм, и когато той премина, продължи: – Тя чула човек да говори с друг човек. Те говорили за сребро. Аз мисля, те знаят всички.

– Да – отвърна Струан, – сигурен съм, че знаят. – После потупа А Гип по рамото. – Ти получиш много голяма заплата скоро, кен.

– Айейа, за какво заплата? – възрази А Гип.

– Брок все още по наши пети? – попита Мей-мей.

– Да.

– Може светкавица да удари него.

– Може. А Гип, направи на мис супа! Сави? Супа! А Гип поклати глава:

– Супа – не. Чай-а по-добър.

– Супа!

– Чай-а!

– Ох, няма значение – отстъпи Струан, подразнен, защото знаеше, че колкото да повтаря „супа“, винаги най-накрая щеше да бъде чай.

Той изнесе Мей-мей на палубата и я постави да седне върху буре с барут. Уанг, кормчията и екипажът не погледнаха към нея. Но Струан бе сигурен, че те чувстват остро присъствието ѝ и това усилва напрежението на кораба. После си спомни нейните думи за светкавицата и това веднага породя план. Притеснението го напусна и той се засмя гръмогласно:

– За какво ха-ха, айейа?

Мей-мей вдишваше дълбоко въздух и стомахът ѝ започна постепенно да се успокоява.

– Намислих начин да справим с Едноок маса – отговори Струан. – Айейа, Уанг. Ела насам. – После подаде на Мей-мей един пищов. – Щом дойде човек наблизо, ти – бум-бум, сави?

– Сави, маса.

Струан направи знак на Уанг да го последва. Стъпваше леко по палубата и китайските моряци се отдръпваха, за да му сторят път. Спря се за малко до бака да се увери още веднъж, че лорчата на Брок е далеч, и бързо слезе под палубата. Уанг го следваше по петите. Жилищното отделение се състоеше от една-единствена, широка колкото целия кораб каюта, с койки, наредени по протежение на двете ѝ страни. Под скарата на един открит люк имаше грубо зидано огнище и над дървените въглища висеше лъскаво котле. Наблизо се валяха купчинки треви и сушени гъби, суха и прясна риба, свежи зеленчуци, чувал с ориз и най-различни видове пръстени съдове.

Той вдигна капака на едно гърне и помириса съдържанието.

– Маса иска покажа? Кан?

Струан поклати глава. В първото гърне имаше сол, във второто – сиропиран джинджирил. След това корен от сен-сен в оцет с подправки. Имаше също готварско олио: фъстъчено и слънчогледово. Струан хвърли по няколко капки от двата вида в огъня. Слънчогледовото олио горя по-продължително от фъстъченото.

– Уанг, занеси това горе! – каза той и посочи гърнето със слънчогледово олио.

– За какво, айейа?

Струан побърза да се върне на палубата. Лорчата приближаваше мястото, откъдето трябваше да завият на север или на юг. Струан посочи южния ръкав.

– За какво по-дълъг път, айейа? – попита Уанг, като остави гърнето.

Струан го изгледа и китаецът отстъпи една крачка. Кормчията беше вече извил кормилото. Насочиха се на юг. Лорчата на Брок зави бързо в същата посока. Между тях все още имаше доста лодки и известно време Струан бе в безопасност.

– Ти стой на място – обърна се той към Уанг. – Хей, кау чило. Стой на място. Използвай бум-бум, ако нужно.

– Сави, маса – отвърна Мей-мей, която беше вече много по-добре.

Струан влезе в главната каюта, събра всички оръдия и ги донесе обратно на носа. Взе един мускет, двата лъка със стрелите, едно бойно желязо и хвърли останалото оръжие зад борда.

– Пират кан, ние няма бум-бум – промърмори мрачно Уанг. Струан

вдигна железото и започна да го размахва небрежно във въздуха. Смъртоносно оръжие при ръкопашен бой, то се състоеше от дълги три фута железа, свързани подвижно помежду си, и желязна топка с шипове на края. Късата желязна дръжка прилягаше добре в дланта и бе прикрепена към китката с предпазен кожен каиш.

– Пират дойде, много-много мъртви има – срязва го Струан. Уанг посочи гневно към лорчата на Брок.

– Него не може спре, айейя? – После показа към брега. – Там. Ние бяга бряг, ние спаси.

– Айейя!

Струан му обърна презрително гръб. Седна на палубата, здраво стиснал бойното желязо. Смълчаните моряци наблюдаваха с изумление как Струан накъса ръкава на ватеното си яке и потопа парчетата в олио. После внимателно нави едно от тях около металния връх на една стрела. Моряците се отдръпнаха, когато той опъна лъка. Набеляза по-далечна цел на мачтата и стреля. Стрелата не улучи целта, но попадна в тиковата врата на бака. С мъка успя да я изтегли.

Върна се назад, разви ватената ивица и я потопа в олиото. След това я поръси внимателно с барут, отново я уви около стрелата и завърза отгоре втора ивица от плата.

– Хола! – извика часовият на кърмата. Лорчата на Брок се приближаваше застрашително.

Струан пое кормилото и известно време управлява кораба. Рисува да мине съвсем близо до една тежко натоварена джонка, после ловко смени посоката и когато излезе на открито, се оказа в противоположното трасе. Брок извърши същата маневра, опита се да пресече пътя му, но трябваше да заобиколи редица движещи се на север джонки. Струан отстъпи кормилото на един от моряците и приготви още четири стрели. Уанг не можеше повече да се сдържа:

– Айейя, маса какво може прави?

– Донеси огън, който вижда, айейя?

Уанг тръгна, като сипеше ругателства, и след малко се върна с фенер.

– Огън, който вижда!

Струан посочи с жестове, че стрелата трябва да се потопа в огъня на фенера и да се изстреля пламтяща в грота на приближаващата лорча.

– Много огън, айейя? Те спира, ние напада, айейя?

Уанг зяпна от удивление. После избухна в смях и обясни плана на екипажа. Всички се заусмихваха на Струан.

– Ти много, мнооого тай-пан! Айейя! – извика възторжено Уанг.

– Много фантастичен ти! – присъедини се Мей-мей към общия смях. – Много надхитрил Едноок маса!

– Хола! – предупреди ги часовоят.

Лорчата на Брок бе преодоляла завоя и отново се приближаваше към тях. Струан пое румпела и отново поведе кораба във вътрешността на южния канал, като криволичеше, но винаги откъм наветрената страна. Струан знаеше, че Брок чака реката да се изчисти от кораби и да нанесе фаталния удар. Сега Струан беше по-малко уверен в себе си. „Ако стрелата улучи платното – си каза той – и ако го пробие, ако освен това не изгасне, докато лети във въздуха, ако грогът е достатъчно сух и се запали, ако те почакат още четири мили, преди да ме нападнат, и най-сетне, ако имам късмет, тогава ще мога да се отърва от тях.“

– По дяволите Брок! – извика той на глас.

Корабите по реката чувствително намаляваха. Струан натисна рудара към вятъра, за да придвижи лорчата колкото може по-близо до южния край на реката и когато направи завой, въздухът да го подхване отзад и да го тласне пред себе си.

На юг реката бе пълна с опасни плитчини. Маневрата на Струан дълбоко по посока към вятъра бе изложила кораба на опасност. Сега лорчата на Брок изчакваше удобен момент да нападне. Но Струан бе подготвен добре за атаката. Времето бе дошло. Много преди това той беше усвоил основния закон на живота: Направи така, че ти да диктуваш условията на боя, а не врагът ти!

– Айейя, Мей-мей, върви долу!

– Аз наблюдавам. Може, няма против?

Струан взе още един мускет и го подаде на А Гип.

– Веднага долу!

Двете жени изчезнаха под палубата.

– Уанг, донеси огън, който вижда, втори.

Китаецът донесе втори фенер и Струан запали и двата. После приготви стрелите и лъковете. „Вече няма връщане назад!“ – помисли си той.

Лорчата на Брок беше на двеста ярда и се движеше откъм вятъра. Постепенно корабите в реката изчезнаха. Двете лорчи останаха сами. В този момент корабът на Брок се люшна леко и се спусна към тях. Екипажът на Струан се пръсна и се втурна към противоположната страна. Моряците увиснаха по въжетата, готови всеки миг да скочат зад борда. Само Уанг остана на носа до Струан.

Сега се виждаше ясно как Горт направлява лорчата, а екипажът се готви за бой. Струан огледа палубата, но Брок не се забелязваше никъде. Питаше се каква ли дяволия бе намислил. Когато корабите бяха на разстояние петдесет ярда един от друг, Струан завъртя рязко румпела и тежко потегли пред вятъра, като тикна кърмата в лицето на Горт. Горт напредваше бързо и все оставаше откъм вятъра. Струан знаеше, че той е хитър и никога няма да сглупи да го нападне от подветрената страна. Направи знак на Уанг да поеме кормилото и да държи курса, а сам приготви лъка и стрелите и се мушна под планшира. Успя да види мачтите, които бързо и застрашително Надвиснаха над него. Пъхна върха на стрелата в пламъка на фенера, напоената с олио материя пламна веднага. Той се изправи и се прицели. Лорчата беше на трийсет ярда от него. Стрелата описа огнена дъга и попадна право в грота. Но силата на удара загаси пламъка.

Горт извика нещо на екипажа си и продължи да напредва дори когато към него полетя втора стрела. Тя също се удари в грота, но се задържа, а по палубата се посипаха искри. Барутът във ватата се подпали и избухна в пламъци. Горт блъсна кормилото неволно, корабът потрепери силно и се килна настрана.

Струан бе приготвил трета стрела и я изстреля точно когато лорчата прелиташе край него. Стрелата се заби в огромния фок на носа. Пламъци лизнаха платното. Радостен, той насочи кораба срещу вятъра и в този момент видя как Брок изскочи на палубата и изблъска Горт от мястото му, после сграбчи румпела и извъртя кораба. С все сила изви кормилото докрай и се стрелна към средата на ширборда, като се опита да пресече бягството на противника.

Струан беше предвидил маневрата на Брок, но лорчата отказа да му се подчини. В този момент разбра, че е загубен. Запали последната стрела и зачака, облегнат с цялата си тежест върху румпела. Молеше се лорчата да ги заобиколи. Брок беше застанал на носа и крещеше на моряците, които се опитваха да изгасят пожара. До него се изсипа пламтящ куп въжета, но той не им обърна внимание, съсредоточен единствено върху точката по средата на ширборда, където възнамеряваше да нанесе удара.

Струан се прицели внимателно и щом лорчата се приближи на петнайсет ярда, стреля отново. Стрелата се заби в преградата до главата на Брок, но корабът му продължи настъплението си. Струан започна да маневрира, но беше вече късно. При удара корпусът потрепери, дървото изскърца противно и се разцепи, когато шипът на другия съд се впи в бакборда. Удареният кораб се килна силно и едва не се преобърна.

Струан за малко не падна на палубата. Посипаха го искри от горящи въжета и платна и той с мъка се изправи на крака. Вцепенените от ужас китайци запищяха, а хората на Брок нададоха неистови крясъци. Екипажите на двата кораба поведоха борба с огнената плетеница. Сред врявата се чу и викът на Брок: „Моля за извинение!“ – и двете лорчи заплаваха в различни страни. Корабът на Брок продължи с горящите платна на право, а лорчата на Струан първо се изправи, залитна несигурно на една страна, после на друга и след като се задържа за малко хоризонтално, се наклони опасно към бакборда.

Струан сграбчи румпела и с все сила го завъртя. Лорчата се подчини неохотно и когато вятърът изду платната, той я насочи към брега, като се надяваше отчаяно, че ще се добере до него, преди тя да потъне.

Виждаше, че и двете платна на Брок горят. Трябваше да бъдат отрязани в движение, а после заменени. Внезапно откри, че палубата на собствения му кораб е наклонена с десет градуса към бакборда – в обратната страна на удара. С мъка се изкачи по наклонената палуба и се надвеси над борда, за да огледа огромната дупка в пострадалата страна. Долният край на дупката беше потънал само един инч под ватерлинията, от което Струан заключи, че силният удар беше запратил сандъците със среброто в другия край на трюма. Сега тежестта им държеше кораба наклонен.

Той повика Уанг да застане при румпела и да поддържа същия курс. После грабна бойното желязо, проби си път напред и го размаха пред очите на няколко моряци. Подбра ги и ги застави да слезнат долу. На път за трюма зърна Мей-мей и А Гип, невредими, но уплашени, засанали сред развалините на главната каюта.

– Вървете горе! Вземете бум-бум!

С жестове и ругатни им обясни, че трябва да избутат и струпат всички сандъци до стената. Нагазили до глезените във вода, китайците ужасно се страхуваха да не се удавят, но видът на желязното оръжие беше още по-ужасен и те се подчиниха безропотно. Лорчата заскърца и се наклони опасно и дупката се показва над водата. Струан довлече резервното бизаново платно и започна да го тъпче в пробоя, като вместо клинове използва няколко сребърни кюлчета.

– По дяволите! – изрева той. – Бързо-бързо!

Моряците се спуснаха да помагат и скоро отворът бе запушен, така че да не влиза вода. Струан заповяда на хората да вдигнат резервния грот и да го занесат на палубата.

Макар че не пострадаха, Мей-мей и А Гип бяха потресени от случилото се. Мей-мей още стискаше пищова, а другото момиче – мускета.

Парализиран от страх, Уанг не изпускаше кормилото. Струан побутна хората напред и с тяхна помощ провря грота под носа и под целия корпус на кораба, след което го обтегна здраво над разкъсаното място. Водното налягане натисна платното. В това време съдът се люшкеше безпомощно напред – назад и по едно време за малко не се преобърна.

Още веднъж Струан застави хората да слезнат в трюма, хубаво да уплътнят брезента и да подредят останалите сандъци до бакборда за подобър баланс.

Върна се на палубата и провери внимателно как е завързан грогът. Отдъхна си едва когато се убеди, че е обтегнат здраво и държи.

– Добре ли си, Мей-мей?

– Какво, а?

– Нещо боли?

Тя посочи ръката си. На китката имаше кървяща рана. Той я разгледа внимателно. Болеше я, но не изглеждаше да е счупена. Струан сипа отгоре малко ром. После пи жадно и погледна назад. Течението влачеше лорчата на Брок. Гротът и фокът бяха обхванати от пламъци. Екипажът преряза въжетата и платната паднаха във водата, където продължиха да горят известно време. После всичко потъна в мрак. Наблизо имаше няколко джонки и сампани, но нито един съд не се притече на помощ на горящата лорча.

Струан се взря напред в тъмнината. Сикс рок чанъл – малко известен воден път – се простираше отляво на борда. Той натисна леко кормилото и корабът помръдна от мястото си. Вятърът изду платната и наклони съда силно, а дупката се оказа отново под водата. Чу се предупредителен вик и Струан веднага изправи кораба. „Опасно е да се плава така – помисли си той, – не смея да завия надясно. Най-малкият порив на водата ще откъсне покритието и ще ни прати на дъното. Ако мина през Сикс рок чанъл, Брок няма да ме открие, но и аз няма да съм в състояние да маневрирам. Значи трябва да остана в тази част на реката. Да се движа по посока на вятъра по възможно най-права линия.“

Той провери къде се намира. Мраморната пагода беше на осем или девет мили надолу по течението.

Предпазното платно, обгърнало кила на кораба, играеше ролята на шурмова котва и спъваше движението на лорчата, която плаваше с два – три възела в час. Освен това Струан се придържаше към вятъра, за да избегне кормуването, а това също намаляваше скоростта. Надолу по реката се виждаха много завои. „Дано не се наложи да завивам надясно. Ще свалим платната и ще се оставим на течението, а после ще ги

вдигнем отново, когато бъде възможно.“

Той подаде румпела на Уанг и слезе отново под палубата да провери завързаното платно. Ще издържи известно време и с малко повече късмет – помисли си той. Взе няколко чаени чаши и се качи горе.

Моряците се бяха струпали от едната страна на кораба, все така враждебни. Бяха само шест човека.

– Айейа, шест бул само? Къде още два?

Уанг посочи водата зад борда и се засмя:

– Бум – тряс и пада. Голяма работа! – помаха той с ръка към кърмата.

– Божичко! Защо не ги спаси, айейа?

Струан знаеше, че е безполезно да обяснява. Според китаеца съдбата просто отрежда двама човека да паднат във водата и да се удавят. Боговете също решават какво ще стане с хората. Много погрешно е да се намесиш в тяхната работа. Спасиш ли човек от смърт, ти самият отговаряш за него до края на живота си. Защото намесиш ли се във волята на боговете, ти сам трябва да поемеш тяхната отговорност.

Струан наля чаша ром и я подаде на Мей-мей. Предложи на всеки по глътка, без да очаква благодарност и без да получи такава. „Странни хора – помисли той, – защо да ми благодарят, че им спасих живота? Това, че не потънахме, е просто съдба. Благодаря, Господи, че ми отреди такава съдба!“

– Хола! – извика развълнувано, един моряк, надвесен над водата.

Част от платното беше изплувало на повърхността. Струан изтича бързо надолу. Свали от ръката си бойното желязо и напъха подгизналото платно още по-навътре в дупката. Три фута дълбока вода блискаше по дъното. Той повдигна един сандък и го притисна по-плътено до брезента, като заклини още няколко слитъка в процепите.

– Ще издържи – каза на глас. – Може би.

Вдигна отново желязото и влезна в главната каюта. Тя беше цяла развалина. Струан погледна с копнеж към койката, после нарами сламеника и се изкачи на мостика.

На последната стълба се встрещи. Уанг стоеше с насочен към него пистолет. Втори китаец държеше мускет, съборил в краката си А Гип. Един от моряците бе сграбчил Мей-мей и запушил устата ѝ с ръка. Точно когато Уанг стреля, Струан вдигна инстинктивно сламеника и се хвърли встрани от мостика. Почувства как куршумът одраска врата му, после се метна върху палубата с обгорено от барута лице и вдигнал трогателно сламеника пред себе си като щит. Вторият китаец стреля

напосоки, но мускетът експлодира и откъсна ръцете му, а той се вторачи изумен в остатъка от крайниците си и запищя.

Струан размаха желязото, когато Уанг и екипажът му се втурнаха в атака. Бодливата топка зацепи бузата на Уанг и отнесе част от устата му. Той се олюля. Струан замахна отново и още един човек падна покорен, а друг скочи на гърба му и се опита да го удуши с плитката си. Но Струан го отхвърли от себе си. Човекът, който държеше Мей-мей, се метна напред и получи удар в лицето с дръжката на желязото, изпищя и се свлече на земята. Струан стъпи отгоре му. Двамата, които бяха останали невредими, побягнаха към носа. Струан си пое дъх и незабавно се хвърли след тях. Те скочиха зад борда. От кърмата долетя писък. Жалък и с бликаща от половината му лице кръв, Уанг се мъчеше слепешката да хване Мей-мей. Тя се изплъзна от ръцете му и закуца по-далеч от него.

Струан се върна назад и го уби.

Човекът без ръце надаваше ужасни писъци. Струан уби и него бързо и безболезнено. На палубата настъпи тишина.

Мей-мей впери ужасен поглед в откъснатата ръка и обхваната от силен спазъм, повърна. Един ритник изпрати ръката зад борда. Когато се съвзе, Струан изхвърли всички тела освен едно във водата. Прегледа А Гип. Тя дишаше тежко и от устата ѝ струеше кръв.

– Мисля, че ще се оправи – каза той, учуден, че гласът му е толкова пресипнал.

Попипа лицето си. Заливаха го вълни от болка. Отпусна се тежко до Мей-мей и попита:

– Какво всъщност стана?

– Аз не зная – беше престанала да плаче. – Един момент държа пищов, друг момент – слагат ръка на моя уста и стрелят по теб. Защо ти не умрял?

– Имам чувството, че съм умрял.

Лявата част на лицето му бе силно обгорена, косата му – опърлена, половината вежда липсваше. Болката в гърдите утихваше.

– За какво те – Уанг и те – правят това? За какво? Той доверен на Джин-куа – промълви тя.

– Ти сама каза, че всеки би се опитал да открадне среброто. Да. Всеки. Не ги виня. Бях абсолютен глупак, че слезнах долу.

Той провери курса на кораба. Все още се влачеха във вярната посока.

Мей-мей забеляза раната на врата му.

– Още инч, половин инч – пошепна тя. – Моли богове за твои джос.

Аз направя огромен дар.

Струан вдишваше миризмата на прясна кръв и сега, вече в безопасност, стомахът му се сгърчи. Довлече се пипнешком до парапета и повърна. След това намери дървено ведро и изми пода. Почисти и железото.

– За какво трябва да оставиш този човек? – попита Мей-мей.

– Той не мъртъв.

– Хвърли зад борд!

– Когато умре. Или когато се събуди, ако наистина се събуди, може сам да скочи.

Струан вдъхваше дълбоко свежия въздух и отвратителното усещане го напусна. Краката го боляха от умора. Приблужи се до А Гип и я отнесе в каютата.

– Видя ли къде я улучиха?

– Не.

Струан разкопча ватеното ѝ палто и внимателно я прегледа. Гърдите и гърбът ѝ бяха незасегнати, но в основата на плитката имаше кръв. Зави я отново и я положи внимателно на койката. Лицето ѝ беше посивяло и петнисто, дишането ѝ – сподавено.

– Не изглежда добре.

– Колко време трябва вървим сега? – попита Мей-мей.

– Два-три часа. – Той пое кормилото. – Не зная. Може би повече.

Мей-мей се отпусна назад и остави на вятъра и хладния въздух да прояснят съзнанието ѝ.

Струан забеляза счупената бутилка от ром, която се търкаляше до улея.

– Върви долу. Виж дали няма друго шише. Мисля, че има още две.

– Извини мене, тай-пан. Аз почти убила нас с мой собствен глупост.

– Не, момиче. Беше среброто. Потърси в трюма.

Тя тръгна надолу. Забави се дълго.

* * *

Когато се върна, носеше чайник и две чаши.

– Аз направила чай – заяви гордо. – Правила огън и готвила чай. Шише ром счупило и аз готвила чай.

– Не знаех, че можеш да вариш чай, камо ли да стъкмиш огън – подразни я той.

– Кога аз стара и беззъба, аз стана слугиня.

Тя забеляза разсеяно, че последният китайски моряк е изчезнал. Наля чай и му предложи чаша със слаба усмивка.

– Благодаря.

А Гип дойде в съзнание, повърна, после отново припадна.

– Изобщо не ми харесва видът ѝ – каза Струан.

– Тя чудесна робиня.

Той отпи блажено от чая.

– Колко е водата в трюма?

– Под покрит с вода. – Мей-мей отпи от чая. – Мисля, бъде по-мъдро – как казва? – „купим“ морски бог на наша страна.

– Да спечелим. Така се казва.

Тя кимна с глава.

– Да. Умно бъде, ако аз спечеля морски бог.

– Как става това?

– Долу има много сребро. Един слитък бъде много добре.

– Не. Ще бъде много лошо. Голяма загуба на сребро. Много пъти сме обсъждали това. Има не богове, а един Бог.

– Вярно. Но моля, моля, тай-пан! Моля! – Очите ѝ го гледаха умилено. – Ние нуждаем фантастично много помощ. Аз настоявам веднага – специална благословия на морски бог.

Струан отдавна се беше отказал да ѝ внушава, че има само един бог, че Исус е Негов син и че християнството – единствената истинска религия. Преди две години се беше опитал да ѝ го обясни.

– Ти искаш аз бъда християнка? Тогава аз християнка – беше му завивала весело.

– Не е чак толкова просто, Мей-мей. Трябва да вярваш.

– Разбира се, аз вярвам всичко, кое ти искаш от мене да вярвам. Има един Бог. Християнски варварски Бог. Нов Бог.

– Няма никакъв варварски Бог и никакъв нов Бог. Това е...

– Ваш Господ Исус не бил китаец, айейа? Значи варварин. И дори за какво казваш този Исус Бог не нов, кога той не роден дори преди две хиляди години. Това много, твърде ново. Айейа, наши богове пет-десет хиляди годишни.

Струан не беше компетентен по въпроса. Макар че беше християнин и ходеше на черква, понякога се молеше и познаваше Библията като повечето обикновени хора, той нямаше достатъчно знания и опит да я обучава. Помоли Волфганг Маус да ѝ разясни евангелието на мандарин. Но след като Маус я посвети в религията и я покръсти, Струан откри, че тя все още посещава китайския храм.

– Защо ходиш там? Ти си оставаш езичница. Прекланяш се пред идоли.

– Но какво друго освен идол дървена гравюра на Господ Исус върху кръст в черква?

– Не е същото.

– Статуя Буда само символ на Буда. Аз не боготворя идол, момче. Аз китайка. Китайци не боготворят идоли, само идея на статуя. Ние, китайци, не глупави. Ние ужасно умни за тези божи работи. И как да разбера този Господ Исус, кой варварин, дали обичал китайци?

– Няма ли да престанеш да говориш такива неща? Това е богохулство. През последните три месеца Волфганг ти разгълкува цялото евангелие. Разбира се, че Исус обича всички хора еднакво.

– Тогава за какво християнски мъже свещеници, кои носят дълги поли и кои нямат жени, казват, че други християнски свещеници, кои обличат като мъже и правят много деца, са луди? Маса Маус казва – преди имало много войни и много убийства. Айейя, дългополи дяволи горели мъже и жени на огньовете – каза тя и поклати упорито глава. – По-добре да сменим още сега, тай-пан. Хайде ние да бъдем дългополи християни. Ако ние загубим, няма да изгорят нас на клада. Ваши любезни християни не горят хора, нали така, айейя?

– Човек не се променя просто така и с такава цел. Католиците не са прави. Те...

– Казвам тебе, тай-пан. Мисля, ние трябва да бъдем дългополи християни. Аз също мисля ти да слушаш твой нов Исус Господ много внимателно и аз слушам Исус колко мога и в също време да си гледам наши истински китайски богове. – Тя тръсна решително глава и после се усмихна очарователно. – Така, той най-силен бог – ще грижи за нас.

– Не можеш да направиш такава неща. Има само един Бог. Един!

– Докажи!

– Не мога.

– Ето, видиш? Как може смъртен човек да докаже бог, всеки бог? Но аз християнка като тебе. За щастие, също и китайка и в божи работи по-добре да мисля малко по китайски. Много мъдро, ако човек свободен да мисли. Много. Твой джос, че аз китайка. Дори само от моя страна мога да помоля китайски богове. Кои, разбира се не съществуват – добави тя бързо и се усмихна. – Нали чудесно?

– Не.

– Разбира се, ако аз имам избор – какъв нямам, защо само един Бог, – аз ще избирам китайски бог. Китайски богове не искат техни

поклонници да убиват други богове или да избиват всички хора, кое се кланят до земя – и отново побърза да обясни, – но християнски варварски бог, кой само един бог, прилича на бедна проста жена много кръвожадна и с труден характер, но, разбира се, аз вярвам на него. Така е – натърти тя накрая.

– „Така е“ не значи нищо.

– Аз мисля твое небе адски странно място. Всеки лети като птица и всеки има брада. Хора на небе правят любов?

– Не зная.

– Ако не можем да правим любов, не отивам на твое небе. О, не, абсолютно. Истински бог, неистински бог – това ще бъде много лошо място. Трябва да разбере, преди да отивам там. Наистина. И друго нещо, тай-пан. За какво трябва единствен истински Бог, кой следователно фантастично умен, да казва само една жена? Това ужасно глупаво, не? И ако ти християнин, за какво ние като мъж и жена, кога ти вече имаш жена? Прелюбодеяние, а? Много лошо. За какво ти нарушаваш толкова много от Десет заповеди, айейа, и пак наричаш себе си християнин?

– Виж, Мей-мей, някои от нас са слаби и грешат. Господ Исус ще ни прости, ще прости на някои от нас. Обещал е да ни прости, ако се покаем.

– Аз няма! – каза тя много твърдо. – Дори ако бях най-единствен Бог. Не, не! И друго нещо, тай-пан. Как може Бог да бъде Троица и пак да има единствен син, кой също бог, роден от истинска жена, без да помага истински мъж, коя после става майка на Бог? Ей това аз не разбирам. Но не разбирай мене грешно, тай-пан. Аз християнка като всеки друг, кълна в Бог. Айейа?

Много пъти бяха разговаряли така и всеки път Струан се чувстваше въвлечен в спор без начало и без край. Оставаше му само вярата, че има един – единствен Бог, истински Бог, а също и убеждението, че Мей-мей никога няма да разбере това. Беше се надявал, че може би Той сам щеше да се разкрие пред нея, когато сам Той реши...

– Моля, тай-пан, една малка преструвка на никого не навреди.

Аз вече казала молитва на Единствен Бог. Все пак не забравяй, че ние в Китай и това китайска река.

– Но няма смисъл, разбери.

– Зная. О, да, тай-пан, зная абсолютно. Но аз само две години християнка, така че ти и Бог трябва да бъдете търпеливи с мене. Той прости на мене! – заключи тя победоносно.

– Добре – съгласи се Струан.

Мей-мей слезе под палубата. Когато се върна, лицето и ръцете ѝ бяха измити, а косата ѝ – оплетена. Държеше сребърен слитък, увит в хартия. Самата хартия беше изписана с китайски йероглифи.

– Ти ли написа знаците?

– Да, аз намерила писалка и мастило. Написала молитва за морски бог.

– Какво се казва в нея?

– „О, Голям мъдър и могъщ морски бог. Срещу този огромен дар, който почти сто таела сребро, моля докарай нас невредими до варварски кораб, наречен «Чайна клауд» и собственост на мой варварин, а оттам на остров Хонконг, който варварин открадва от нас.“

– Не ми харесва много тази молитва – каза той. – В края на краищата, момиче, среброто си е мое и аз не желая да ме наричат варварин.

– Тази молитва учтива, тя казва истина. Морски бог китаец. За китаец ти варварин. Много важно да казва истина в молитва.

Мей-мей се спусна внимателно по наклонената палуба на кораба, като едва удържаше в протегнатата си ръка тежкия, сгънат в хартия сребърен слитък, затвори очи и запя монотонно молитвата, която бе написала. После, все още със затворени очи, разгъна внимателно среброто, пусна хартията във водата и бързо пхна слитъка в гънката на якето си. Отвори очи и загледа как водата край кораба всмука хартията и я погълна.

Мей-мей се изкачи обратно радостна и здраво стиснала среброто.

– Ето, сега можем да почиваме.

– Но това е измама, за бога! – кипна Струан.

– Какво?

– Не си хвърлила среброто зад борда.

– Шшшт! Не толкова високо! Ти всичко разваляш! – После пошепна:

– Не, разбира се. Да не мислиш аз глупачка?

– Врявах, че искаш да принесем дар на боговете.

– Аз направих това – пошепна тя озадачена. – Ти не мислил аз наистина да хвърля всичко това сребро във вода? Божичко, аз да не би да парче кучешко месо? Да не би случайно луда?

– Защо тогава цялата тази...

– Шшшт! – настоя Мей-мей. – Не толкова високо! Морски бог може да чуе.

– Защо се престори, че хвърляш среброто зад борда? Това не е никакъв дар!

– Аз заклевам в Бога, тай-пан, аз съмсем не разбирам тебе. За какво

на богове истинско сребро, айейа? За какво могат да използват? За истински дрехи, истинска храна? Богове са богове, китайци са китайци. Аз направих дар и спасила твое сребро. Кълна в Бог това варвари много странни хора.

Тя слезе долу, като мърмореше под носа си на сучоски диалект: „Сякаш бих унищожила толкова много сребро! Да не съм императрица, че да хвърля среброто! Айейа! – Преодоля коридора и влезе в трюма. – Дори императрицата на дяволите няма да направи такава глупост.“ Постави среброто в дъното на кораба, където го бе намерила, и се върна на палубата.

Струан я чу, че се връща и че все още мърмори ядно на китайски.

– Какво казваш? – попита я той.

– Казвам аз да не луда да разпилея пари, спечелени с толкова много труд. Да не варварка? Разсипница?

– Е, добре. Но все пак не разбирам как смяташ, че морският бог ще чуе молитвата ти, когато така явно си го измамила? Цялата тази работа е ужасно глупава.

– Не говори високо! – смъмри го тя. – Той получил дар. Сега ще пази. Не истинско злато иска бог, а само идея. Това той получил! – Тя тръсна глава. – Богове също като хора. Те вярват на всичко, ако кажеш как трябва. – После добави: – Може пък Бог излезнал и не помогне все пак и ние удавим. Много важно!

– Слушай – каза Струан строго, – защо шепнем, а? Нали е китайски морски бог? Откъде, дявол да го вземе, ще знае той английски език, айейа?

Мей-мей се стъписа. Сбърчи вежди и се замисли. После вдигна рамене.

– Бог е бог. Възможно е да говори варварски език. Искаш още малко чай?

– Благодаря.

Тя наля в неговата и в своята чаша. После седна на стълбата на люка, обхванала коленете си с ръце, и затананика песничка.

Лорчата се люшкеше, носена от течението на реката. Зазоряваше се.

– Ти си чудесна жена, Мей-мей!

– Аз също харесвам тебе. – Тя се сгуши до него. – Колко хора като тебе има в твоя страна?

– Около двама милиона мъже, жени и деца.

– Казват, има три стотици милион китайци.

– Това би означавало, че всеки четвърти човек на земята е китаец.

– Аз безпокоя за мой народ, ако всички варвари като тебе. Ти убиваш толкова много, толкова лесно.

– Аз ги убих, защото те се опитвах да ме убият. А освен това ние не сме варвари.

– Аз се радвам, че видяла тебе как убиваш – каза тя загадъчно с блеснали очи и глава, обяна от светлината на изгряващото слънце. – Аз много радостна, че ти не умрял.

– Някой ден ще умра.

– Разбира се. Но аз се радвам, че видяла тебе как убива. Наш син Дънкан ще бъде достоен за тебе.

– Когато той порасне, няма да има убийства.

– Кога деца на деца на негови деца пораснат, все още ще има убийства. Човек – звяр убиец. Повече от хора убийци. Ние, китайци, знаем. Но варвари по-лошо от всичко. По-лошо.

– Мислиш така, защото си китайка. Вие имате много по-варварски обичаи, отколкото ние. Хората се променят, Мей-мей.

Тогава тя каза простичко:

– Научи от нас, от уроци на Китай, Дърк Струан! Хора никога не променят.

– Научи от нас, от законите на Англия, момиче! Светът може да стане такова място, където всички хора ще са равни пред закона. И законът ще е справедлив, честен. Без подкупи.

– Толко ли много важно, ако хора гладуват?

Той дълго размишлява върху това.

Лорчата се носеше по течението. Нагоре и надолу по реката минаваха други кораби и екипажите им се вглеждаха в тях с мълчаливо любопитство. Напред реката правеше завой и Струан леко свърна към канала. Изглежда, парчето брезент държеше.

– Мисля, че е важно – продума той най-накрая, – много е важно. О да, исках да те попитам нещо. Каза, че си се срещала с Върховната дама на Джин-куа. Къде беше това?

– Бях слугиня в нейна къща – отговори Мей-мей спокойно и го погледна в очите. – Точно преди Джин-куа да продаде на тебе. Ти мене купиш, нали?

– Да, получих те според вашия обичай. Но ти не си робиня. Можеш свободно да напуснеш или да останеш. Казах ти го още първия ден.

– Аз не повярвала. Сега вярвам, тай-пан.

Те наблюдаваха брега и минаващите лодки.

– Никога преди не виждала убийство. Аз не обичам убийства. Това е, защото аз жена ли?

– И да, и не. Не знам.

– Ти обичаш да убиваш?

– Не.

– Жалко, твоя стрела не пронизала Брок.

– Не се целех в него. Не се опитвах да го убия, просто да го накарам да се отмести.

Тя беше поразена.

– Кълна в Бог, тай-пан! Ти особено фантастичен!

– Кълна се в Бога, Мей-мей – поде той и очите му се присвиха в усмивка, – ти си особено фантастична!

Тя лежеше на хълбок и го гледаше с очи, изпълнени с любов. После заспа.

Когато се събуди, слънцето вече беше изгряло. От двете страни бреговете на реката бяха ниски и тънеха в мъгла в далечината. Обширна земя, осяяна с безброй оризища, зелени и разлюлени под зимното небе. Далеч от тях – забулени в облаци висини.

Наблизо по реката се виждаше Мраморната пагода. В подножието плаваше „Чайна клауд“.

Книга втора

Девета глава

Четири дни по-късно „Чайна клауд“ акостира тайно в Дийпуотър бей от южната страна на остров Хонконг. Беше студено утро, небето – облачно, морето – сиво.

Струан бе застанал до ромбовидните прозорци в главната каюта, загледан в острова. Голите планини се спускаха стръмно към морето, оградено от бреговете на залива, а върховете бяха забулени от облаци. В горния край на острова се простираше тясна пясъчна ивица и от там сушата отново политваше в облаци, скалиста и самотна. Долитаха писъци на морски чайки. Вълните се плискаха леко по корпуса и камбаната на кораба удари шест пъти.

– Да – отзова се Струан в отговор на почукването.

– Сътър се е върнал – събщи уморено капитан Орлов.

Капитанът беше широкоплещест и прегърбен, висок едва пет фута, с масивни ръце и огромна глава. На китката му висеше бойно желязо. Откакто бе пристигнало среброто, той носеше желязото ден и нощ и спеше с него.

– Кълна се в брадата на Один, нашият товар е по-страшен и от чума.

– Нови тревоги?

– Тревоги ли казвате? На борда на моя кораб – изключено! Кълна се в брадата на Девата! – Дребничкият уродлив човек се закиска със злостна радост. – Няма да стане, докато съм буден, чувате ли, Зеленооки!

Преди много години Струан бе открил Орлов да скита из уличите на Глазгоу. Беше от северните страни, претърпял корабкрушение и не можеше да си намери нов кораб. Макар че моряците са без национална принадлежност, никой собственик не би поверил кораба си на странник, който не назовава никого „сър“ или „мистър“ и който не би се съгласил на по-ниска служба от тази на капитан.

– Няма по-добър от мене! – викаше Орлов и петнистото му украсено с орлов нос лице се тресеше злобно. – Служил съм като моряк – и никога повече! Пробвайте ме и ще ви докажа, кълна се в сатаната!

Струан беше проверил знанията му за морето и вятъра, а също така

силата и смелостта му и беше установил, че те са налице. Орлов говореше английски, френски, руски, финландски и норвежки. Умът му беше блестящ, а паметта – изумителна. И макар че приличаше на таласъм и при нужда убиваше като акула, беше честен и напълно заслужаваше доверие. Струан му бе поверил малък, а после и по-голям кораб. След това клипер. Миналата година го бе направил капитан на „Чайна клауд“ и знаеше – Орлов беше всичко това, което твърдеше, че е.

Струан си наля още чай, горещ, сладък и подправен с ром.

– Щом мистър Роб и Кълъм се качат на борда, веднага тръгвате към пристанище Хонконг.

– По-добре по-рано, така ли?

– Къде е Волфганг?

– В каютата си. Трябва ли ви?

– Не. И гледайте да не ни безпокоят.

Орлов поправи гневно влажните си моряшки дрехи и тръгна към вратата.

– Колкото по-рано се отървем от този чумав товар, толкова по-добре. Не съм виждал по-отвратително нещо!

Струан не отговори. Беше изтощен, но мозъкът му работеше трескаво. „Почти пристигнахме – каза си той. – Още няколко часа и ще бъдем в безопасност в пристанището. Слава богу, че Кралската флота е там. Можем да отдъхнем до една от фрегатите.“

Главната каюта беше просторна и луксозна. Но сега бе пълна с мускети, бойни железни саби, ками и ножове. Беше иззел оръжието на целия екипаж още преди да качи среброто на борда. Сега само той и капитан Орлов носеха оръжие. Струан усещаше напрежението, което цареше на кораба. Среброто беше заразило всички. „Да – мислеше си той, – никой няма да остане незасегнат. Дори и Роб. Дори Кълъм. Може би дори Орлов.“

* * *

По време на пътуването от Мраморната пагода А Гип беше изпаднала в кома и бе умряла. Струан поиска да я погребат в морето, но Меймей го беше помолила да не го прави.

– А Гип била вярна слугиня – каза му тя. – Лош джос, ако не върнем нея на родители и не погребем като китайка. О, абсолютно много лошо, ужас, тай-пан.

Така Струан смени курса и отиде в Макао. Там купи с помощта на Маус чудесен ковчег и предаде А Гип на родителите ѝ. Брои им също

десет сребърни таела за погребението. Родителите ѝ живееха в лодка хокло. Благодариха му и го помолиха да вземе по-малката сестра на А Гип. А Сам беше на петнайсет години, бе весело, кръглолико момиче, което говореше пиджин и стягаше краката си – нещо необичайно за хокло. Мей-мей я одобри, защото я познаваше от по-рано, и Струан се съгласи. Родителите ѝ поискаха триста сребърни таела. Струан бе готов да плати, но Мей-мей го предупреди, че двамата ще загубят авторитета си, ако платят първата поискана цена. Така тя се спазари с родителите и смъкна цената на сто и шестнайсет таела.

Струан постъпи, както беше редно, и купи момичето, защото такъв беше обичаят. Но след края на сделката, която според китайския обичай го бе направила робовладелец, той скъса документа пред А Сам и ѝ каза, че вече не е робиня, а слугиня. А Сам не го разбра. Струан знаеше, че по-късно тя щеше да попита Мей-мей защо е скъсал документа, а тя щеше да отговори, че някои варварски обичаи са странни. А Сам щеше да се съгласи и страхът ѝ от него щеше да порасне.

Докато „Чайна клауд“ се намираше в Макао, Струан бе наредил екипажът, без Волфганг Маус, да не напуска кораба. Страхуваше се да не се разчуе, че на кораба има сребро. И макар че в общи линии вярваше на моряците, сега, когато тук имаше такова голямо богатство, което просто само се тикаше в ръцете им, доверието му се бе стопило. Очакваше пирати отвън и отвътре. В Макао едва не избухна бунт и заедно с офицерите той трябваше за пръв път да използва камшика, без да подбира, да постави постове на кварталдека и да акостира далеч в плиткото пристанище. Забраниха на всички сампани да приближават на разстояние сто ярда от „Чайна клауд“.

Беше изпратил напред в Хонконг първия си помощник-капитан Ку-дахи с катера да доведе Роб и Кълъм на тайна среща в Дийпуотър бей със строга заповед да не казват нищо за среброто. Знаеше, че това е допълнителна опасност, но трябваше да поеме риска. След като среброто беше вече в безопасност на „Чайна клауд“, имаше време да помисли за Джин-куа и за „Ноубъл хаус“, за Роб и Кълъм, както и за това какво ще направи в бъдеще. Знаеше, че е дошло време да оформи бъдещия модел на компанията. Със или без Роб и Кълъм. На всяка цена!

Беше оставил Мей-мей в Макао, в къщата, която ѝ бе подарил. Преди да отплава, посетиха заедно Чен Шенг.

Двегодишният му син Дънкан се беше опитал да му се поклони до земята, но той го вдигна на ръце и му каза никога и пред никого да не прави това отново. Дънкан отговори „Да, тай-пан“ и прегърна него и

Мей-мей.

Бебето Кейт получи същия подарък, както и Дънкан, а Чен Шенг се суетеше като стара кокошка. Донесоха чай и храна и после Чен Шенг помоли за разрешение да представи Кай-сунг, която желаела да се поклони на тай-пана.

Кай-сунг беше навършила трийсет и шест години. Беше облечена в красиви дрехи в пурпур и злато и украсени с нефрити. В катраненочерната ѝ коса бе забодена сребърна карфица. Сякаш не бяха минали седемнайсет години. Лицето ѝ бе като алабастр, а очите ѝ – дълбоки, както в младостта.

Но по бузите ѝ се стичаха сълзи и тя шепнеше нещо на кантонски, а Мей-мей превеждаше с ясен глас:

– По-голяма сестра много съжалява, че тай-тай умряла. По-голяма сестра казва всеки път кога искаш деца да останат тук, те ще бъдат като нейни. Тя също благодари, че бил внимателен с нея и с неин син.

– Кажй ѝ, че е много красива и че ѝ благодаря.

Мей-мей преведе, после двете сестри поплакаха малко, а след това се развеселиха. Кай-сунг се поклони отново и си отиде. Чен Шенг се приближи до Струан.

– Чуй, може ти има добър джос, тай-пан. – По едрото му лице се разля усмивка.

– Може би.

– Аз купува човеци строят Хонконг много евтин с добър джос! – Чен Шенг се беше хванал за огромния си търбух и се тресеше от смях. – Айейа, тай-пан! Купи девствен робиня. Иска? Аз купя тебе, айейа? Евтин, евтин.

– Айейа, девствена! Имам достатъчно грижи!

Струан и Мей-мей взеха децата и се върнаха в дома си. Парите, които тя бе загубила, бяха повече от стойността на къщата. Официално му връчи нотариалния акт с голяма церемония и едновременно с това му поднесе тесте карти.

– Удвоявам или губя свой дълг, тай-пан.

Той изтегли вале, а тя се завайка и заскуба косата си:

– Горко ми, горко ми! Аз парче кучешко месо, никаквица, разсипница! За какво аз отворила мазна уста?

На лицето ѝ се изписа жестока болка. Тя затвори очи и избра една карта, после цялата се сви и отново ги отвори. Беше дама. Тя извики щастливо и се хвърли в ръцете му.

След като уговори с Мей-мей да се върне скоро от Хонконг или да

изпрати за нея „Чайна клауд“, Струан отплува в Дийпуотър бей.

* * *

Вратата на каютата се отвори.

– Здравей, татко.

– Здравей, Дърк – поздрави го Роб.

– Добре дошли на борда. Добре ли пътувахте?

– Сравнително добре.

Роб се отпусна на стола. Около очите му бяха изписани тъмни кръгове.

– Изглеждаш много уморен, Роб.

– Уморен съм. Опитах всичко, всичко. – Той съблече тежкото си запотено палто. – Никой няма да ми даде заем. Загубени сме. Какви са твоите добри новини, Дърк? – попита той и измъкна от моряшката си полушубка запечатан плик. – Това е за теб от вчерашната поща. От татко.

Цялата радост на Струан от постигнатото досега се изпари. „Уинифред – помисли си той, – сигурно ми съобщава за нея.“

Взе писмото. Печатът беше цял. Позна тънкия почерк на баща си.

– Какви са новините от дома? – попита той с възможно най-равен тон.

– Това е единственото писмо. За мен няма нищо. Съжалявам. Как си ти? Какво се е случило с лицето ти? Изгорил ли си го? Съжалявам, че не мога да ти бъда от голяма полза.

Струан остави писмото на бюрото.

– Купи ли земята?

– Не, отложиха продажбата – каза Роб, като се опитваше да не гледа към писмото.

– Продажбата е утре, татко. Нямахме достатъчно време за оглеждане на парцелите. Така че я отмениха.

Кълъм се олюля, когато корабът се наклони под напора на вятъра. Изправи се и се подпря на бюрото.

– Да отворя ли писмото ти?

– Не, благодаря. Срещнахте ли Брок?

– „Уайт уич“ се върна от Уампоа преди два дни – отговори Роб.

– Аз лично не съм го виждал. Всъщност сега сме във война.

– Да – потвърди Струан. – флотата все още ли е в Хонконг?

– Тук е. Но когато Еликсен пристигна с новините, тя се разгърна и зае бойна позиция. В източния и западния край изпратиха патрули.

– Ще нападнат ли Хонконг?

– Не ставай смешен, Роби.

Роб се бе загледал в дирята на кораба. Дърк изглежда променен – помисли си той. После забеляза бъркотията в каютата.

– Защо има толкова много оръжие тук, Дърк? Какво се е случило?

– Какво е намислил Лонгстаф, Кълъм? – попита Струан.

– Не знам. Видях го само веднъж, и то когато трябваше да взема разрешение за отсрочката.

– Аз също не съм го виждал, Дърк. След това, което писаха за нас във вестника, беше ми трудно да се срещна с много хора. Особено с Лонгстаф.

– Така ли? Какво стана?

– Видях го на следващия ден. Той ме попита: „Честна дума, вярно ли е?“ и когато му казах да, той смръкна от енфието си и рече: „Жалко. Е, много съм зает, Роб. Довиждане“, след което изпи още една чаша порто.

– А ти какво очакваше?

– Не знам, Дърк. Сигурно съчувствие. Или помощ.

– Лонгстаф не уволни Кълъм. Това е в негова полза.

– В момента аз му трябва, защото няма друг, който да върши работата – обясни Кълъм.

През последните седмици бе започнал да се поправя и не изглеждаше така ужасно блед.

– Мисля, че злорадства, задето фалирахме. Поне – добави той бързо – не аз съм от значение. Искях да кажа, че фалира „Ноубъл хаус“.

– Ако не ние, ще бъде някоя друга компания, Кълъм.

– Да, зная, татко. Искях да кажа, че... ъъ, смятах, че сте близки с Лонгстаф. Той се прекланяше пред теб заради богатството ти. Когато махнем богатството, ти оставаш без нищо. Нямах потекло, а без него ти си неравностоен. Нямах и знания. Нищо! Мисля, че това е много тъжно.

– Откъде си се научил да правиш метани до земята?

– Почакай, докато стигнем в Хонконг.

– Какво значи това, момче?

– Ще пристигнем след няколко часа. Сам ще видиш – гласът на Кълъм стана по-рязък. – Отвори писмото, татко!

– Новините ще почакаат. Когато ти замина, Уинифред си отиваше. Нима очакваш чудеса?

– Защо не? Молах се да стане чудо.

– Елате с мен долу – каза Струан.

Под люлеещия се фенер в трюма блестяха тайнствено чинно подредени купчинки от сребърни слитъци. Въздухът беше спарен и навсякъде проникваше сладникавата миризма на суров опиум.

– Това е невъзможно! – пошепна Роб и докосна среброто.

– Не знаех, че на света има толкова много сребро, събрано на едно място – възкликна Кълъм поразен.

– Ето го, на.

С трепереща ръка Роб вдигна един от слитъците, за да се увери, че не сънува.

– Невероятно!

Струан разказа как се бе сдобил със среброто. Повтори думите на Джин-куа отначало докрай. Единствено не спомена нищо за споразумението с четирите половинки от монети и петте лака, вложени в хонконгска земя, оставените настрана пет лака и този лак, който бе дал на Гордън Чен. Описа им морската битка с Брок. Не спомена нищо за Меймей.

– Мръсен пират! – избухна Кълъм. – Лонгстаф ще обеси и него, и Горт, щом научи.

– Защо? – попита Струан. – Брок не е направил нищо повече от това, което направих аз. Просто се натъкна на мен.

– Но това не е вярно. Мога да докажа, че той...

– Нищо не мога и няма да доказвам. Брок се опита и не успя. Това е всичко. То си е само наша работа.

– Не ми харесва това – заяви Кълъм. – Преднамереното пиратство трябва да се разглежда по съвсем друг начин.

– Ще дойде време и ще си уредим сметките.

– Божичко, спасени сме – промълви едва чуто Роб. – Сега ще провалим всички международни валутни операции. Ще бъдем най-богатата компания в Ориента. Бог да те благослови, Дърк. Ти си невероятен!

Сега бъдещето е сигурно. Роб ликуваше вътрешно. Ще има достатъчно за Сара и нейното разточителство. Мога веднага да се върна у дома. Може би Дърк ще реши нещо друго и няма да замине, няма да се върне и ще забрави Парламента. Край на ядовете. Сега мога да си купя замък и да си живея в мир и спокойствие. Децата ще се оженят и ще живеят добре, ще има за внуци и правнуци. Роди може да завърши университета, да стане banker и никога да не помисли за Ориента. „Бог да те благослови, Дърк!“

Кълъм също беше изпаднал в екстаз. Главата му бе замаяна. Та това не е просто сребро, а власт. Власт да купува оръдия или гласове и да се

издигне в Парламента. Ето отговора на Хартата и на чартистите. Като тай-пан ще мога да използвам силата на цялото това богатство, и то е определена цел. Благодаря, Господи, о, Господи – молеше се той горещо за навременната помощ.

Сега Струан изглеждаше много по-различен в очите на сина си. През последните седмици Кълъм бе мислил много върху думите на баща си за богатството, властта и как да се използват те. Беше се сближил с Глесинг, като същевременно продължаваше да се движи в периферното полезрение на Лонгстаф. След гибелта на „Нобъл хаус“ започна да забелязва прикритите усмивки и откритите подигравки и разбра, че когато човек е сам, без потекло или власт, той е незащитен.

Струан забеляза алчността на Роб и Кълъм. „Вярно – каза си той, – но нека бъдем честни. Това правят парите с човека. Погледни себе си! Ти уби осем, не, десет души, за да запазиш богатството. Би убил и сто. Виж какво си принуден да направиш със сина си и брат си.“

– Има нещо, което съм длъжен да разясня и на двамата. Това сребро ми е дадено в заем. Срещу честната ми дума. Отговарям за него пред Джин-куа. Отговарям аз. Не „Нобъл хаус“.

– Не разбирам, Дърк – каза Роб.

– За какво говориш, татко?

Струан извади една Библия.

– Първо, искам да се закълнете пред светата Библия, че това, което ще чуете, ще остане тайна.

– Необходимо ли е да се заклеваме? – попита Роб. – Разбира се, че на никого няма да кажем.

– Ще се закълнеш ли, Роб?

– Разбира се.

Двамата с Кълъм се заклеха, че ще мълчат. Струан постави Библията върху среброто.

– Това сребро ще бъде използвано за спасението на „Нобъл хаус“ при условие, че когато и ако някой от вас стане тай-пан, ще бъде съгласен, първо: да посвети компанията изцяло на нуждите на Хонконг и на китайската търговия; второ: главната квартира на компанията да остане постоянно в Хонконг; трето: моите задължения и моят девиз да преминат изцяло върху Джин-куа и приемниците му; четвърто: да гарантирате, че приемникът, посочен от вас за тай-пан, ще направи същото, и последно – Струан посочи с ръка към Библията: – да се споразумеем още сега, че само християнин, роднина, може да стане тай-пан. Закълнете се в светата Библия, както ще накарате и вашия приемник да се закълне, че

ще спазвате условията още преди контролът да бъде прехвърлен.

Последва мълчание. После Роб, който добре познаваше мисленето на брат си, попита:

– Знаем ли какви условия е поставил Джин-куа?

– Не.

– Какво друго има?

– Ще ви кажа, след като се закълнете. Можете да ми се доверите или не, както искате.

– Това не е много честно.

– Самото сребро не е честно спечелено, Роб. Трябва да съм сигурен. Това не е детска играчка. И в момента на нито един от вас не гледам като на роднина. В ръцете ни е цяло столетие! Две столетия!

– Очите на Струан блестяха яркозелени на слабата светлина на полюляващия се фенер. – Аз посвещавам „Ноубъл хаус“ на Китай и неговото време! Със или без вас двамата!

В стаята увисна напрежение. Раменете и вратът на Роб се обляха в пот. Кълъм впи очи в баща си поразен.

– Какво означава изцяло да посвети компанията за нуждите на Хонконг? – попита Роб.

– Означава да оказва помощ, да го защитава и да го превърне в постоянна търговска база. Търговска – защото ще открие път към Китай. Цял Китай. Ще приобщи Китай към лоното на нациите.

– Но това е невъзможно! – възрази Роб. – Невъзможно!

– Може би. Но „Ноубъл хаус“ ще се опита да направи точно това.

– Искаш да кажеш, че ще помагаме на Китай да се превърне в световна сила? – попита Кълъм.

– Да.

– Но това е опасно! – извика Роб. – Чиста лудост! И без това светът гъмжи от тревоги, че да помагаме на тази огромна маса езичници! Та те ще ни залееят. Всички нас! Цяла Европа!

– И сега всеки четвърти човек на земята е китаец, Роб. Имаме огромния шанс да им помогнем днес. Да ги научим на нашия начин на живот. Британския. Законност, ред и справедливост. Християнство. Някой ден те сами ще продължат. Но сега трябва да им покажем пътя.

– Но това е невъзможно. Никога няма да ги промениш! Никога! Няма смисъл!

– Това са условията. След пет месеца ти ставаш тай-пан. След време ще те наследи Кълъм – ако заслужава.

– О, Господи! – избухна Роб. – Към това ли си се стремил през

всичките тези години?

– Да!

– Знаех, че си мечтател, Дърк. Но такова нещо – това е прекалено! Не знам дали е чудовишно или чудесно. Но аз не го разбирам!

– Възможно е – каза Струан и гласът му беше твърд. – Но това е условие за твоето оцеляване, Роби, както и за бъдещето на твоето семейство. След пет месеца ставаш тай-пан. Най-малко за една година.

– И по-рано съм ти казал, Дърк, че това е още едно неправилно решение. – Лицето на Роб се изкриви от гняв. – Нито мога, нито съм достатъчно хитър, за да се справя с Лонгстаф или да задържа „Ноубъл хаус“ на предната линия в цялата тази интригантска война. Или пък да се разбера с китайците.

– А аз мога. И зная какъв риск поемам. Но Хонконг е вече наш. Войната ще свърши също тъй бързо, както и предишната. – Струан посочи среброто. – Всичко това е скала, която не може лесно да се разруши. Отсега нататък ще се използва за търговия. Ти си добър търговец.

– Не става дума само за търговия. Трябва да ръководя движението на корабите, да водя война с пирати, да се справя с Брок и още хиляди неща.

– За пет месеца ще решиш най-важните от тях. Останалите – когато намериш за добре.

– Така ли?

– Така. Защото това сребро е на стойност три милиона. Един милион ще е за мен, когато ви напусна. И двайсет процента от печалбата ще получавам пожизнено. Същото важи и за теб – погледна към Кълъм, – а в края на твоя мандат цената ни ще е десет милиона, защото ти и „Ноубъл хаус“ ще имате протекцията ми срещу Парламента. Освен това аз ще те направя неопикуемо богат. Няма да е нужно повече да разчиташ на помощта на сър Чарлз Крос, Доналд Макдоналд, Мак Фий, Смит, Рос и всички други, които подкрепяхме, за да наддават в наша полза. Аз ще върша това сам! И непрекъснато ще снова до Хонконг и обратно, така че няма защо да се безпокоите.

– Искам само едно – достатъчно богатство, за да спя спокойно и да се събуждам в мир – каза Роб и добави: – в Шотландия, не в Ориента! Не искам да умирам тук. Заминавам още със следващия кораб.

– Година и пет месеца не е много време.

– Това е заповед, не молба, Дърк.

– Не те насилвам. Преди един месец, Роб, ти беше готов да приемеш петдесет хиляди и да напуснеш. Е, добре. Това предложение е все

още в сила. Ако искаш да получиш това, което ти принадлежи по право – повече от един милион, – ще го имаш в рамките на една година. – После се обърна към Кълъм: – А от теб, момче, искам да ми посветиш две години от живота си. И още три години, в случай че станеш тай-пан. Всичко пет години.

– А ще трябва ли да напусна, ако не се съглася с условията? – попита Кълъм с пресъхнали устни и свито сърце.

– Не. Ще останеш съдружник, макар и по-дребен. Но никога няма да бъдеш тай-пан. Никога! Ще се наложи да намеря и да обуча някой друг. Няма да поискам кой знае колко – от Роб ще настоявам да се съгласи на една година. Не е честно да искам повече. Той вече е единайсет години в строителството. – Струан вдигна един от слитъците. – Дори и да се съгласиш сега, ще трябва да докажеш на какво си способен. Трябва да заслужиш наследството. Няма да дебелееш на мой гръб или на гърба на Роб. Това е семеен и житейски закон. Всеки човек трябва да стои на своите собствени крака. Разбира се, ще ти помагам доколкото мога и докато съм жив, но ти сам трябва да докажеш собствената си цена. Само един истински мъж може да застане на върха.

Кълъм се изчерви.

Роб проговори и погледът му бе пълен с ненавист.

– Не от тай-пан ще имаш нужда пет месеца, Дърк. Ще ти трябва бавачка за една година, нали така?

– Гарантирай, че ще поемеш ръководството за пет години и си избери когото искаш за помощник.

– Значи мога веднага да елиминирам Кълъм, ако дам обещание за пет години?

– Да – отговори Струан веднага. – Смятам, че ще сбъркаш, но ще се съглася, ако това е решението ти.

– Виждаш ли какво прави властта с човека, Кълъм? – В гласа на Роб се долавяше напрежение.

– Без среброто не съществува вариантът „Ноубъл хаус“ – отвърна Струан спокойно. – Съобщих условията си. Решавайте!

– Разбирам защо те ненавиждат по тези места – каза Кълъм.

– Така ли, момче?

– Да.

– Никога няма истински да разбереш това, преди да изтекат твоите пет години.

– Тогава, татко, нямам избор. Пет години или нищо?

– Нищо или всичко, Кълъм. Ако смяташ да останеш на второ място,

по-добре заминавай още днес. Това, което искам да те накарам да проумееш, е, че трябва да се примириш с мисълта да съществуваш самостоятелно, да те ненавиждат, да си поставиш безсмъртна цел и да си готов да жертваш всеки, в когото не си сигурен. Защото ти си мой син. Днес аз ти предоставям случай, без дори да те подлагам на изпитание, да получиш върховна власт в Азия. От тук и сила да владееш света. Не го предлагам с лека ръка. Зная какво значи да си тай-пан. Избирай, за бога!

Кълъм бе втренчил поглед в Библията. И среброто. „Не искам да съм на второ място – мислеше си той, – в никакъв случай! Така никога няма да мога да постигна много. Засега не е нужно да се безпокоя за условията, за Джин-куа и китайците, и за всички световни проблеми. Може би няма да почувствам и грижите на тай-пан. Току-виж, че Роб не ме одобрил. Боже милостиви, помогни ми да докажа, че съм достоен да стана тай-пан – така ще мога да използвам властта си за добро. Нека това бъде средство да изпълня волята Ти. Хартата трябва да се приеме. Няма друг начин!“

На челото му избиха капчици пот. Той вдигна Библията:

– Заклевам се във Всевишния да спазвам тези условия, ако и когато стана тай-пан. И да ми помага Бог!

Пръстите му трепереха, когато положи Библията обратно.

– Роб? – каза Струан, без да вдига поглед.

– Пет години като тай-пан и мога да изпратя Кълъм обратно в Шотландия? Сега? Да променя абсолютно всичко, както аз намеря за добре?

– Да, за бога. Пак ли трябва да повтарям? След пет месеца ще правиш каквото пожелаеш. Ако, разбира се, си съгласен да приемеш другите условия. Да!

В трюма настъпи дълбока тишина. Чуваше се само непрекъснатото шумолене на плъхове в тъмнината.

– Защо искаш да ме отстраниш, чичо? – попита Кълъм.

– За да нараня баща ти. Ти си последната издънка от неговия корен.

– Така е, Роб. Той е последният.

– Но как можеш да говориш така? Това е ужасно! – Кълъм бе потресен. – Та ние сме роднини! Роднини!

– Да – призна Роб с болка, – но ние говорим истината. Баща ти е готов да жертва мен, теб, децата ми, за да постигне целите си. Защо да постъпваме като него?

– Може би и ти ще го направиш, Роб. Може би – каза Струан.

– Знаеш, че нищо не бих направил да ти навредя. Господи, ти, който гледаш отвисоко, кажи какво става с нас? Видяхме се с пари и

изведнъж побесняхме от алчност и какво ли още не. Моля те, остави ме да си замина! След пет месеца. Моля те, Дърк!

– Аз трябва да замина. Само от Парламента ще мога да осъществявам контрол над Лонгстаф и неговите приемници – както и ти, когато напуснеш Азия. Остани една година като тай-пан и после замини! Така наистина ще можем да осъществим плана. А и Кълъм трябва да бъде обучен.

– Как да бъда обучен за такова кратко време?

– До пет месеца ще разбере дали ще може да стане тай-пан. Ако не е годен, ще внесе промени.

– Какви промени?

– Съгласен ли си с условията, Роб? Ако си, закълни се в Библията и да се качваме горе.

– Какви промени?

– По дяволите! Съгласен ли си или не, Роб? Една или пет години? Или няколко?

Роб прехвърли тежестта си върху другия крак, когато корабът се люшна под напора на засилващия се вятър. С цялото си същество искаше да се откаже от клетвата. Но не можеше. Не можеше заради семейството си. Пое Библията и тя натежа в ръцете му.

– Дори и да ненавиждам Ориента и всичко, свързано с него, кълна се в Бога, да спазвам условията и да дам всичко, на което съм способен. Да ми помага Бог! – Подаде Библията на Струан. – Мисля, че ще съжаляваш, задето ме оставяш да бъда тай-пан – за една година.

– Възможно е. Но Хонконг няма да съжалява.

Струан отвори Библията и им показа четирите половинки от монети, залепени от вътрешната страна с восък. Изброи всичките условия на Джин-куа, без да споменава единия лак за Гордън Чен. Това си е моя работа, каза си Струан и изведнъж помисли как би реагирал Кълъм, ако разбере за природения си брат и за Мей-мей. Роб знаеше за китайката, но никога не я беше срещал. Струан се питаше дали враговете му не са разказали вече на Кълъм за Гордън и за Мей-мей.

– Мисля, че правилно постъпи, Дърк, дето ни накара да се закълнем. Един господ знае що за дяволия има в тези монети.

* * *

Когато се върнаха в каютата, Струан отиде до бюрото и счупи печата на писмото. Прочете първите няколко реда и извика радостно:

– Тя е жива! Слава богу, Уинифред е жива! Значи е оздравяла! Роб

грабна писмото от ръцете му. Струан бе извън себе си от радост – прегърна Кълъм и затанцува джига, а после рил, и сключили ръце, двамата повлякоха със себе си Роб. Изведнъж цялата омраза и недоверие се стопиха.

После Струан им препречи пътя с могъщия си ръст.

– Хайде сега заедно! Едно, две, три – и тримата нададоха латинския боен вик на клана с пълни гърла: – „Фери“ – Мери се в целта! – После се прегърнаха отново и изреваха: „Стюард!“

Морякът дотърча начаса:

– Слушам, сър?

– По половин глътка на всички. Тръбачът – на кварталека! Донеси бутилка шампанско и още чай. Изпълнявай!

– Слушам, сър!

Така тримата мъже се помириха. Но дълбоко в себе си знаеха, че между тях всичко се е променило. Бяха си казали твърде много неща. Скоро пътищата им щяха да се разделят. Всеки щеше да остане сам.

– Слава богу, че отвори писмото след това, Дърк – обади се Роб. – Слава богу, че получихме това писмо. Чувствах се ужасно! Ужасно!

– Аз също – каза Кълъм. – Прочети го докрай, татко.

Струан седна удобно в дълбокия кожен моряшки стол и им прочете писмото. Беше на келтски, написано преди четири месеца – месец, след като Кълъм бе отпътувал от Глазгоу.

Парлан Струан пишеше, че животът на Унифред висял на косъм в продължение на две седмици, след което започнала да се поправя. Лекарите не могли нищо да обяснят, а само свивали рамене и казвали: „Божа работа.“ Двамата живеели в малкия имот, който той им купил преди години.

– Тя сигурно е щастлива там – каза Кълъм, – но освен прислуга и кози едва ли има с кого да говори. Къде ли ще ходи на училище?

– Нека първо да оздравее. После ще мислим за това – отвърна Роб. – Продължавай, Дърк.

По-нататък следваха новини за семейството. Парлан Струан имаше двама братя и три сестри. Всички бяха женени, а сега вече и децата им се бяха оженили и имаха свои деца. Неговите собствени деца, Дърк и Флора от първия му брак и Роб, Ютиния и Сюзън от втория – всички те бяха се задомили.

Много от наследниците му емигрирали било в канадските колонии, било в Съединените американски щати. Някои се пръснали из Далечния изток и испанска Южна Америка.

Парлан Струан пишеше, че Алистър Маклауд, който бе женен за сестрата на Роб Сюзън, напуснал Лондон със сина си Хектор и отишъл да живее отново в Шотландия. Смъртта на Сюзън и дъщеря му Клеър от холера тегнела на съвестта му и едва не го съсипала. Получил и писмо от Кърнови: Флора, сестрата на Дърк, се омъжила за Фаран Кен и предишната година отпътували за Норфък, Вирджиния. Пристигнали благополучно: пътуването им минало много добре, те и децата им били здрави и доволни. Писмото продължаваше:

„Кажки на Роб, че вчера Роди замина да учи в университета. Качих го на дилижанса за Единбург с шест шилинга в джоба и храна за четири дни. Братовчед ти Дугъл Струан пише, че ще го вземе при себе си през ваканцията и ще се грижи за него до връщането на Роб. Позволих си да изпратя от името на Роб платежно нареждане за петдесет гвинеи, с които да плати пансиона и храната си за една година и да разполага с един шилинг дневно за харчене. Дадох му също една Библия и го предупредих да се пази от леки жени, пиянство и комар да прочете този откъс от пиесата на Уил Шекспир, в който се казва нито вземай, нито давай в заем, да си го препише и прикрепи към корицата на светата книга. Той има красив почерк.

Твоята скъпа Роналда и децата са погребани в чумна яма. Съжалявам, синко, но законът повелява всички мъртви да бъдат погребвани така, след като ги изгорят и залееят с негасена вар. Но погребението се извърши по всички правила на нашата вяра и земята беше осветена. Мир на праха им.

Не се безпокой за Уини. Момиченцето разхубавя и тук, край Лох Ломънд, където е стъпил кракът на Господ, тя ще порасне и ще стане чудесна и богобоязлива жена. Сега внимавай: не позволявай на варварите езичници от индийския Китай да погубят душата ти, заключи вратата внимателно и не допускай злото, което вирее в тези дяволски земи. Няма ли да се връщаш скоро? Здравето ми е, слава богу, добро. Остават ми още само седем години до седемдесетте, обещани ми от Бога, но само един на четиристотин човека може да дочака тази зла участ. Сега съм много по-добре. В Глазгоу, Бирмингам и Единбург има лоши вълнения – пише във вестниците. Вълнения на чартистите. Фабричните работници настояват за повишаване на заплатите. Преди два дни в Глазгоу обеща човек за кражба на овци. Проклети англичани! В какъв свят

живеем, щом обесиха един свестен шотландец за това, че откраднал една английска овца! И то да го съди шотландец! Ужас! Същевременно стотици други бяха откарани в австралийските земи на Ван Димен по обвинение в непокорство, стачка и палеж на фабрика. Приятелят на Кълъм – Бартолому Ангъс – беше осъден на заточение в Нови Южен Уелс за чартистко бунтовничество в Единбург. Хората са...“

* * *

– Боже мой! – възкликна Кълъм.

– Кой е Бартолому? – попита Струан.

– Бяхме съквартиранти в университета. Бедният Барт!

Струан го сряза:

– Не си ли знаел, че е чартист?

– Разбира се, че знаех. – Кълъм се приближи до прозореца и се загледа в следата от кораба.

– Ти чартист ли си, Кълъм?

– Самият ти казваше, че Хартата е добра.

– Да, но също ти обясних и какво мисля за въстанието. Занимаваш ли се с активна чартистка дейност?

– Ако бях у дома, щях да се занимавам. Повечето студенти поддържат Хартата.

– Тогава, слава богу, че не си там. Щом е оглавил въстание, Бартолому заслужава двегодишната присъда. Имаме добри закони и най-добрата парламентарна система в света. Промените не се извършват чрез въстания, бунтове и стачки.

– Какво още пише в писмото, татко?

За миг погледът на Струан се задържа върху гърба на сина му и в ушите му зазвучаха думите на Роналда. Мислено отбеляза да се вгледа по-внимателно в бъдеще в чартистките истории. После зачете отново:

„... Ежедневно в Глазгоу пристигат хора от Хайлъндс, където земевладелците продължават да ограждат земите на клановете и да отнемат техните рождени права. Злият демон, херцог Струан, Господ да го убие, набира полк за индийските колонии. Под знамето му се тълпят хора, примамени от обещанията му за плячка и земя. Носи се слух, че отново ще воюваме с проклетите американци за канадските колонии, а също разправят, че между онези дяволи – французите и руснаците избухнала война заради

османските турци. Проклети французи! Сякаш не сме страдали достатъчно заради този сатана Бонапарт.

В тъжна страна живеем, синко. О, забравих да спомена, че има планове до пет години Глазгоу и Единбург да се свържат с железница. Ще бъде чудесно, нали? Може би ние, шотландците, ще се обединим, ще отхвърлим дявола англичанин и ще възкачим наш собствен крал. Прегръщам теб и брат ти. Целуни Кълъм от мен. Твоят почтен баща, Парлан Струан.“

Струан вдигна глава и се усмихна кисело:

– Все така кръвожаден.

– Ако херцогът набира полк за Индия, може и да мине оттук – каза

Роб.

– Аха. И аз си помислих същото. Е, момко, ако някога полкът стигне до владенията на „Ноубъл хаус“, ще се върне у дома обезглавен, така че Господ да ни помага!

– Господ да ни помага! – повтори Кълъм.

На вратата се почука и стюардът влезе бързо с шампанско, чаши и чай.

– Капитан Орлов ви благодари от името на екипажа, сър.

– Поканете го заедно с Волфганг да дойдат при нас, когато свърши вахтата.

– Слушам, сър.

След като наляха виното и чая, Струан вдигна чашата си:

– Наздравица. За Унифред, която възкръсна отново!

Пиха и Роб каза:

– Още една наздравица. За „Ноубъл хаус“. Дано никога повече не помислим да причиним зло един на друг!

– Съгласен! Отново пиха.

– Роб, пиши на нашите агенти, когато стигнем в Хонконг. Кажи им да открият директорите на нашата банка, които са виновни за просрочения кредит.

– Дадено, Дърк.

– А после, татко? – попита Кълъм.

– После ще ги унищожим – отвърна Струан, – тях и техните семейства.

Кълъм потръпна от неумолимата решителност, с която баща му изрече присъдата.

– Защо семейства им?

– А тяхната алчност не засегна ли нашите семейства? Нас самите? Нашето бъдеще? Години наред ще имаме да плащаме заради алчността им. Те ще платят в същия размер! Всички до един!

Кълъм стана и тръгна към вратата.

– Къде си тръгнал, синко?

– Отивам до клозета. Искях да кажа отходното място.

Вратата зад него се затвори.

– Съжалявам за това, което казах. Но то трябваше да стане.

– Зная. И аз съжалявам. Ти обаче си прав за Парламента. Там ще се концентрира все по-голяма власт и солидните търговски сделки ще се уреждат оттам. Аз ще се грижа за финансирането и двамата с теб ще наблюдаваме Кълъм и ще му помагаме. Все пак новината за Уинифред е чудесна, нали?

– Да.

– Разсъжденията на Кълъм по много въпроси са правилни, нали.

– Той е прекалено млад. Нали знаеш как отгледа Роналда децата – стриктно следваше евангелието. Някой ден Кълъм ще трябва да порасне.

– Какво ще правиш с Гордън Чен?

– Интересува те дали ще кажа на Кълъм? – Струан се беше загледал в морските глабуси. – Ще трябва да реша този въпрос щом се върнем в Хонконг.

– Бедният Кълъм. Не е лесно да си млад, нали?

Струан поклати глава:

– Никога не е лесно.

Роб помълча малко и каза:

– Помниш ли моето момиче – Минг Су?

– Да.

– Често се питам какво ли стана с нея и детето.

– Сигурно се е устроила като принцеса и си е намерила чудесен съпруг с парите, които ѝ остави, Роб. Омъжила се е за някой мандарин. Не е нужно да се безпокоиш за нея.

– Предполагам, че малката Изабел е навършила вече десет годинки.

– Роб се увлече в приятни за душата спомени. Припомни си смеха ѝ и удовлетворението, което бе получил от нея. Огромно удовлетворение – мислеше си той. Беше му дала повече любов и ласки, нежност и съчувствие в един ден, отколкото Сара му бе дала през целия им съвместен живот. – Ти трябва да се ожениш отново, Дърк.

– Ще има време за помисля за това. – Струан хвърли разсеян поглед

към барометъра. Показваше 30,1 инча, ясно време. – Роб, дръж изкъсо Кълъм, когато станеш тай-пан.

– Непременно – обеща Роб.

* * *

Когато Кълъм излезе на палубата, „Чайна клауд“ се полюля и изплава от канала, образуван между малкото островче Тунг Ку Чау и Хонконг. Корабът напусна бързо тесния, ограден с планински вериги проток и зави на югозапад. Поклю Чау – друг по-голям остров – се намираше на две мили вляво. Остър североизточен мусон браздеше вълните, а отгоре бе надвиснал тежък сив облак.

Кълъм тръгна напред, като внимателно заобикаляше спретнато навитите корабни и пристанищни въжета. Мина покрай блестящите редици на топовете, изумен от чистотата на всяко нещо. Беше се качвал на много други търговски кораби в пристанището на Хонконг и всички му се бяха сторили мизерни.

Лявото отходно място бе заето от двама моряци и той се прекатери до десния борд. Увисна на въжетата, с мъка свали панталоните си и клекна предпазливо в мрежата.

Приблужи се млад червенокос моряк, ловко се преметна през планира в отходното място и смъкна гащите си. Беше бос и клекна, без да се държи за въжетата.

– Добро утро, сър – поздрави морякът.

– Добро утро – отвърна Кълъм, стиснал начумерено въжето.

Морякът свърши бързо. Наведе се към планира, взе от една кутия квадратно парче вестник и се избърса, после хвърли внимателно хартията долу и завърза гащите си около кръста.

– Какво беше това? – попита Кълъм.

– А? О, хартията ли, сър? Мътните ме взели, ако знам, сър. Заповед на тай-пана. Ако не избършеш задника си с хартия, губиш двумесечна заплата и служиш десет дена на гадната бригантина. – Морякът се засмя. – Моля за извинение, тай-панът не е виновен. Корабът си е негов, така че бършем проклетите си задници. – Скочи леко на борда и потопа ръце в кофа с морска вода, после плисна водата върху краката си. – Измий и ти ръцете и краката си, за бога, защото ще отидеш в проклетата бригантина! Много странно! Направо лудост... моля за извинение, сър. Но животът е направо гаден: все миеш проклетите си ръце, бършеш проклетия си задник и веднъж в седмицата се къпеш и обличаш чисти дрехи.

– Гаден, ама друг път – обади се един моряк, който дъвчеше парче тютюн, надвесен над планшира. – Ще ти плащат в чисто сребро. Когато то пристигне, ако е рекъл Господ! Ще живееш като принц. Ще се ваялш в купища пари. Какво още искаш, Чарли? – После се обърна към Кълъм: – Не знам как тай-панът постига това, сър, но на корабите му има помалко заболявания от чума и скорбут, отколкото на всеки друг плаващ кораб – той плю по посока на вятъра, – така че аз си бърша задника и съм щастлив от това. Извинете ме, сър, ако съм на ваше място, ще правя същото. Тай-панът ужасно държи заповедите му да се изпълняват!

– Зарифи марселите и брамселите! – изрева капитан Орлов от квартердека и гласът му бе невероятно мощен за дребната му фигура.

Моряците се разделиха с Кълъм, като докоснаха чела, и се присъединиха към хората, които се изкачваха по вантите.

Кълъм използва хартията, изми ръцете си, слезе долу и зачака удобен момент да се присъедини към разговора.

– Защо трябва да се използва хартия?

– А? – попита Струан.

– В отходното място. Ако не използваш хартия, десет дена на бригантината.

– О, забравих да ти кажа, момчето ми. Китайците смятат, че има известна връзка между изпражненията и болестите.

– Та това е просто смешно – каза насмешливо Кълъм.

– Китайците не мислят така. Нито пък аз. – Струан се обърна към Роб: – От три месеца съм го въвел на „Чайна клауд“. За отбелязване е, че болестите намаляха.

– Дори в сравнение с „Тъндър клауд“?

– Да.

– Чисто и просто съвпадение – каза Кълъм.

Роб изръмжа:

– Изглежда, има доста съвпадения на нашите кораби, Кълъм. Има повече от петдесет години, откакто капитан Кук откри, че лимоните и свежите зеленчуци лекуват скорбута. Може би наистина изпражненията имат някаква връзка със заболяванията.

– Кога се къпа за последен път, Кълъм? – попита баща му.

– Не зная – преди месец – не, не си спомням. Капитан Бери настояваше да се къпа заедно с екипажа веднъж седмично в „Тъндър клауд“. Едва не умрях от студ. Защо питаш?

– Кога за последен път пра дрехите си?

Кълъм примигна и погледна тежките си кафяви вълнени панталони

и сюртука си.

– Никога не съм ги прал. Защо да ги пера?

Очите на Струан блеснаха и той каза:

– Отсега нататък, било на кораба или на брега, ще къпеш цялото си тяло веднъж в седмицата! Ще използваш хартия и ще миеш ръцете си! Ще переш дрехите си всяка седмица! Няма да пиеш вода, а само чай! И всеки ден ще си миеш зъбите!

– Но защо? Защо не вода? Това е лудост! Да пера дрехите си? Тате ще се свият и кройката ще се развали, и кой знае още какво ще стане!

– Това ще правиш! Тук е Ориентът! Желая да останеш жив! Да си добре! И да си здрав!

– Няма да правя това! Аз не съм дете и не съм ти подчинен!

– Най-добре прави, както казва баща ти – намеси се Роб. – Аз също се противопоставях. На всяка негова нова идея. Накрая той неизменно доказваше, че е прав. Не знам защо става така. Но ето че навсякъде хората умират като мухи, а ние сме здрави.

– Изобщо не си прав – възрази Кълъм. – Нали ми каза, че през цялото време боледуваш?

– Да. Но това е от много години. Навремето не повярвах на баща ти, когато ми казваше за водата, и продължих да я пия. Сега червата ми кървят и ще продължават да кървят. Вече е твърде късно за мен, но кълна се, за бога, че съжалявам, дете не опитах. Сигурно червата ми сега нямаше да се скапват. Дърк изобщо не пие вода. Само чай.

– Това правят и китайците, момче.

– Не вярвам.

– Слушай, докато се мъчиш да откриеш истината – озъби се Струан, – ще изпълняваш тези заповеди! Разбери, заповеди!

Кълъм стисна упорито зъби:

– Заради някакви езически китайски обичаи трябва да променям целия свой начин на живот. Това ли искаш да ми кажеш?

– Да! Готов съм да се поуча от тях. Ще направя всичко, за да съхраним здравето си, а и ти също, за бога! – Струан изрева. – Стюард!

Вратата се отвори.

– Слушам, сър!

– Веднага пригответи баня за мистър Кълъм! В каютата ми. И чисти дрехи също!

– Слушам, сър!

Струан прекоси каютата и се изпъна в целия си огромен ръст пред сина си. Разгледа главата му.

– В косата си имаш въшки.

– Изобщо не мога да те разбера!? – избухна Кълъм. – Всички имат въшки. Въшките ходят по нас, независимо дали това ни харесва или не. Малко се почешеш и край.

– Аз нямам въшки, нито Роб.

– Значи вие сте специални. Уникални! – Разтреперан от гняв, Кълъм отпи една глътка от шампанското. – Всеки знае, че когато човек се къпе, той рискува здравето си.

– Ти вонииш, Кълъм.

– Всички вонят – отвърна нетърпеливо синът му. – Защо тогава носим винаги със себе си помада? Вонята е също начин на живот. Въшките пък са проклетие за човека. И точка по въпроса!

– Нито аз, нито Роб и семейството му вонят. Моите хора също не вонят, затова имаме най-доброто здраве в Ориента. Ще правиш това, което ти казвам. И въшките, и вонята са напълно излишни.

– По-добре се връщай в Лондон, татко. Там ще намериш най-голямата воня. Ако хората те чуят какво говориш за въшките и за вонята, ще те вземат за луд.

Баща и син впиха зъл поглед един в друг.

– Ще се подчиниш на заповедите ми. Ще се миеш, по дяволите, или ще накарам боцмана да те мие насила! Марш на палубата!

– Послушай го, Кълъм – намеси се Роб. Той усещаше презрението на сина и непреклонността на бащата. – Какво значение има? Направи компромис. Опитай пет месеца, а? Ако дотогава не се почувстваш по-добре, ще се върнеш към старите си навици.

– А ако откажа?

Погледът на Струан бе неумолим:

– Обичам те, Кълъм, повече от всичко друго на света. Но ще вършиш каквото ти казвам! В противен случай ще те накажа като обикновен моряк за непокорство!

– Как така?

– Ще те тегля след кораба десет минути и така ще се изкъпеш.

– Вместо да заповядваш – избухна недоволно Кълъм, – защо не казваш от време на време моля?

Струан се засмя от сърце.

– Господи, имаш право, момче – и тупна сина си по гърба. – Моля те, изпълни това, което искам от теб! Божичко, та ти си прав! По-често ще казвам моля. И не се безпокой за дрехите си. Ще ти вземем най-добрия шивач в Азия. И без това се нуждаеш от повече дрехи. – Струан

погледна към Роб. – Какво ще кажеш за твоя шивач, Роб?

– Добре. Веднага щом се установим в Хонконг.

– Още утре ще изпратим да го извикат от Макао с целия му екип.

Ако не е пристигнал вече в Хонконг. Нали пет месеца, момче?

– Съгласен съм. Макар че все още смятам това за приумица.

Струан напълни отново чашите.

– А сега смятам да отпразнуваме възраждането на „Ноубъл хаус“.

– Как, Дърк?

– Ще дадем бал.

– Какво? – развълнува се Кълъм, забравил възмущението си.

– Да. Бал! За всички европейци. В пищен стил. След един месец.

– Това означава да забъркаме голяма каша! – заяви Роб.

– Какво искаш да кажеш?

– Сред дамите ще започне невероятна паника. Ще избухне съперничество за най-добро облекло – по последна мода! Ще изтормозят мъжете си и ще се опитат да отнемат фризьорите на конкурентките си. Господи, хрумна ми чудесна идея! Питам се какво ли ще облече Шиваун.

– Нищо – ако това ѝ харесва! – Очите на Струан блестяха. – Да бал!

Ще има награда за най-красиво облечена дама. Мисля, че наградата...

– Не си ли чувал за това какво е отсъдил Парис?

– Да. Но сега съдия ще бъде Аристотел.

– Той е прекалено умен за такава роля.

– Ще видим. – Струан помисли малко. – Наградата трябва да има висока стойност. Какво ще кажете за хиляда гвинеи?

– Шегуваш се! – възкликна Кълъм.

– Хиляда гвинеи!

Кълъм бе поразен от мисълта за такова разточителство. Та това е просто безнравствено. Криминално деяние. С хиляда гвинеи човек може да живее в Англия като цар пет или десет години. Надницата на един фабричен работник, работещ от тъмно до тъмно шест дни в седмицата и без почивка през годината, е петнайсет до двавет лири годишно. И от тази надница той поддържа дома, отглежда децата, храни жена, плаща наем, храна, облекло, въглища. Баща ми е луд, мислеше си, парите са го побъркали. Ами дваветте хиляди гвинеи, които пропиля, да, направо пропиля с този глупав бас с Брок и Горт. Но хайде, това беше облог, за да се отърве от Брок. Един полезен облог, след като се е оказал сполучлив – ето че среброто е на борда на „Чайна клауд“ и ние отново сме богати. Богати!

Сега Кълъм съзнаваше, че да си богат е различно нещо от това да

си беден. Знаеше, че баща му има право – не парите имаха значение, а тяхната липса.

– Но това е много, твърде много!

– Да. В определена степен. – Струан запали една пура. – Но „Ноубъл хаус“ трябва да държи на авторитета си. Новината ще потопа всичко. И историята ще се разнася сто години. – Той постави ръка на рамото на Кълъм. – Има още едно правило, синко, което не бива да забравяш – когато залагаш високо, рискуваш много. Ако не си съгласен да рискуваш, откажи се от играта.

– Такава голяма сума ще накара... може да накара някои хора да рискуват повече пари, отколкото могат да си позволят. Нима това е добре?

– Парите имат смисъл тогава, когато се харчат. Бих казал, че тези пари ще бъдат похарчени добре.

– Но какво печелиш от това?

– Авторитет, момче. – Струан се обърна към Роб: – Кой е печелившият?

Роб поклати глава безпомощно.

– Не знам. Красотата – Шиваун. Но най-добре облечената? Някои положително ще рискуват и цяло състояние за честта да получат наградата.

– Познаваш ли Шиваун, Кълъм?

– Не, татко. Срегнах я веднъж да се разхожда по пътя с Джордж – Джордж Глесинг е този, който трасира пътя от Глесинг поинт до Хепи вели. Мис Тилмън е много красива. Но смятам, че мис Синклер е по-привлекателна. Чаровна. Аз и Джордж бяхме с нея малко време.

– Я виж ти! – Струан се опита да потисне внезапно възникналия интерес.

– Да – отвърна Кълъм простодушие. – Бяхме на прощална вечеря с мис Синклер и Хорацио на кораба на Джордж. Бедният Джордж – взеха му кораба. Това много го разстрои. Наистина ли ще дадем бал?

– Защо загуби Джордж кораба си?

– Лонгстаф го назначи за шеф на пристанището и главен инспектор, а адмиралът му заповяда да приеме назначението. Мис Синклер се съгласи с мен, че това разкрива добри възможности за него, но той е на друго мнение.

– Харесва ли ти той?

– Разбира се. Отнася се много добре с мен. – Кълъм за малко не добави, „въпреки че съм син на тай-пана“. Трябваше да благодари за

случайното съвпадение на интересите им – и двамата бяха чудесни играчи на крикет. Още в университетския отбор Кълъм беше капитан и последната година беше играл за първенството на своето графство.

– Ей богу – беше казал Глесинг, – сигурно си страхотен. А аз съм играл само за флотата. Ти като какъв си играл?

– Като вратар.

– Я виж ти! Аз не бях нищо повече от втори слип. Дявол го взел, Кълъм, приятелю, защо да не отделим едно местенце за игрище, а? Ще можем да си тренираме.

Кълъм се засмя вътрешно, много доволен, че е играч на крикет. Беше сигурен, че ако не беше така, Глесинг щеше да го отбягва и тогава той нямаше да има удоволствието да бъде близо до Мери. Сега си мислеше дали ще може да я придружи до бала.

– Мис Синклер и Хорацио те харесват много, татко.

– Мислех, че Мери е в Макао.

– Беше, татко, но се върна за няколко дни в Хонконг преди около седмица. Чудесна е, нали?

Внезапно зазвъня корабната камбана, чуха се бързи стъпки а долетя вик:

– Всички моряци на палубата!

Струан изхвърча от каютата.

Роб понечи да го последва, но се спря на изхода.

– Бързо да си кажем две неща, докато сме сами, Кълъм. Първо: върши това, което казва баща ти, и бъди търпелив с него. Той е странен, идеите му са особени, но някак си повечето от тях се реализират. Второ: ще ти помогна с каквото мога да станеш тай-пан.

После се втурна навън от каютата. Кълъм го следваше по петите.

Когато Струан дотърча на палубата, моряците бяха вече в пълна готовност и отваряха пролуките на оръдията, а възетата горе гъмжаха от хора.

Право пред тях чак до хоризонта плуваше заплашително флотилия от военни джонки.

– Гръм да го удари, та това е цяла армия! – възкликна капитан Орлов. – Преброих повече от сто, тай-пан. Обръщай кораба!

– Дръж курса, капитане. Ние имаме голяма преднина. Очистете палубите! Ще се приближим и ще огледаме. Вдигнете бомбраселите и форбрамстенгите!

Орлов изкрещя към мачтите:

– Вдигай бомбраселите и форбрамстенгите! Всички платна горе!

Офицерите подеха вика и моряците рипнаха по вантите, разгънаха платната и набрал скорост, „Чайна клауд“ се понесе по вълните.

Корабът се намираще в канала между големия остров Поклю Чау, на две мили отляво, и остров Ап Ли Чау, на половин миля отдясно. Ап Ли Чау бе също на четвърт миля от Хонконг и образуваше чудесен залив, наречен Абърдийн. На брега на Абърдийн имаше малко рибарско селце. Сега се забелязваха повече сампани и рибарски лодки отпреди месец.

Роб и Кълъм излязоха на квартердека. Роб видя джонките и косата му се изправи.

– Кои са тези, Дърк?

– Не знам. Хей, пазете се!

Роб и Кълъм отскочиха, за да дадат път на група моряци, които слязоха от такелажа и се захванаха дружно да опънат въжетата, после се втурнаха към кърмата и заеха позиции. Струан подаде бинокъла на Маус, който се бе дотърлил до него.

– Различавате ли флага, Волфганг?

– Не, не още, тай-пан.

Волфганг се вирише с пресъхнало гърло в огромната и тежка военна джонка начело на флотилията – една от най-големите, които бе виждал – дълга повече от сто фута и тежаща петстотин тона. Вирнатата кърма леко се поклащаше под тежестта на три грамадни платна.

– Гот им химел! – твърде са много за пиратска флотилия. Дали не са случайно армада от нашественици? Не вярвам да се осмелят да нападнат Хонконг, когато нашите кораби са така близо.

– Скоро ще разберем – отговори Струан. – Два румба надясно!

– Два румба надясно! – повтори кормчията.

– Дръж така!

Струан прегледа платната. Плюшенето на вятъра и опънатият такелаж го изпълваха с радостно вълнение.

– Погледнете! – извика капитан Орлов и посочи назад. Откъм южния край на Поклю Чау се задаваше друга флотилия от джонки и се каеше да пресече пътя им за отстъпление.

– Засада! Готови за...

– Спрете, капитане! Аз съм тук, на квартердека!

Капитан Орлов се намръщи и отиде до кормчията близо до компасната будка, като проклинаше разпоредбата, че тай-панът поема командването на всеки кораб на „Ноубъл хаус“, щом се качи на квартердека.

– Е, желая сполука, тай-пан! Ако не се разкараме по-бързо оттук,

тези обесници ще ни пресекат пътя, онези отпред ще ни залепят и край на красивия ми кораб. По дяволите, няма да го бъде! Ще изпратим трийсет от тях в пъклените пещи на Валхала и ще минем през тях като валкирии.

За първи път от четири дни насам той забрави среброто и радостно потри ръце при мисълта за приближаващата битка. Корабната камбана удари осем пъти.

– Разрешавате ли да слезна долу, капитане? – попита Орлов.

– Разрешавам. Вземете със себе си мистър Кълъм и му покажете какво трябва да прави.

Орлов тръгна пред Кълъм и се отправи към вътрешността на краба.

– При осем удара на камбаната сутрешна вахта – това е пладне, брегово време – капитанът е длъжен да навие хронометъра – обясни той, доволен, че не е на кварталдека, където Струан бе узурпирал командването. Но, от друга страна, помисли си той, ако аз бях на неговото място, щях да постъпя по същия начин. Никога нямаше да допусна някой друг да върши най-хубавата работа, когато аз съм наблизо.

Малките му сини очи оглеждаха изпитателно Кълъм. Още в начало то бе усетил неговата враждебност и скритите погледи, които хвърляше към гърба и късите му крака. Четирийсет години не бе свикнал с подобни погледи и мразеше да го смятат за хилав.

– Роден съм върху плаващ леден блок по време на една виелица. Майка ми казваше, бил съм толкова красив, че злият дух Ворг ме смазал с копитата си само час след раждането ми.

Кълъм се размърда неловко в тъмнината:

– О, така ли?

– Ворг има разцепени копита – подсмива се Орлов. – Вярвате ли в духове?

– Не. Не мисля.

– Но в дявола вярвате. Като всички добри християни.

– Да. – Кълъм се опита да прогони страха от лицето си. – Какво да правим с хронометъра?

– Да го навием. – Орлов отново се подсмихна. – Ако вие бяхте роден като мене, щяха да ви казват може би Гърбавия Кълъм вместо Красавеца Кълъм, а? Отгук нещата ще изглеждат различно.

– Съжалявам... Сигурно животът ви е тежък.

– Не е тежък. Вашият Шекспир го е казал по-добре. Но не се безпокойте, Великане. Аз мога лесно да убия два пъти по-едър от мене човек. Желаете ли да ви науча как се убива? По-добър учител няма да намерите. Освен тай-пан.

– Не. Благодаря.

– Трябва да се научите. Трябва. Питайте баща си. Един ден това знание ще ви бъде нужно. М-да, много скоро. Знаете ли, че видях бъдещето?

Кълъм потръпна:

– Не.

Очите на Орлов лъщяха, а усмивката му още повече го правеше подобен на зъл гном.

– Има много да учите. Нали искате да станете тай-пан?

– Да. Надявам се. Някой ден.

– Този ден ръцете ви ще почервенят от кръв.

Кълъм потръпна.

– Какво искате да кажете с това?

– Нали имате уши. Ръцете ви в този ден ще почервенят от кръв.

Да. Скоро ще почувствате нужда от човек, на когото да се осланяте в бъдеще. И докато Норщед Страйд Орлов е капитан на един от вашите кораби, вие ще можете да разчитате на него.

– Ще запомня, капитан Орлов – каза Кълъм и си обеща, че когато стане наистина тай-пан, същият този Орлов няма никога да бъде негов капитан. После погледна лицето на човека със странното усещане, че той чете мислите му.

– Какво има, капитане?

– Попитайте себе си – отвърна Орлов и отвори капака на хронометъра. За да стигне до него, той трябваше да се качи на стълбата.

После започна да навива внимателно часовника с голям ключ.

– Навивате този часовник трийсет и три пъти.

– Защо го правите вие, а не някой от офицерите? – попита Кълъм, без особено да го интересува отговорът.

– Това е задължение на капитана. Едно от задълженията. Навигацията е тайнство. Ако всеки моряк на борда владее навигацията, ще има непрекъснато бунтове. Добре е, че само капитанът и неколцина от офицерите умеят това. Без тях моряците са безпомощни и загубени. Ние държим хронометъра заключен тук за безопасност. Нали е красив? А направата? Изработен от блестящи английски умове и сръчни английски ръце. Показва точно лондонско време.

Кълъм усети, че му прилошава от задухата в коридора. Чувството бе примесено със страх от Орлов и от приближаващата битка.

Но той се овладя и реши да не се оставя на капитана да го предизвиква и да се опита да не обръща внимание на киселата миризма в

дъното на кораба, която проникваше навсякъде. Вътрешно се закле, че някой ден ще си разчисти сметките.

– Толкова ли е важен хронометърът!?

– Учил сте в университета и задавате такива въпроси! Без този кравец сме загубени. Чували ли сте за капитан Кук? Той пръв го е използвал преди шейсет години и доказал неговата полза. Преди това не сме могли да определяме географската дължина. Но сега, като имаме лондонското време и секстана, знаем с точност до една миля къде се намираме. – Орлов затвори отново капака и стрелна Кълъм с поглед. – Знаете ли как се работи със секстан?

– Не.

– Ще ви покажа, когато потопим джонките. Смятате ли, че можете да бъдете тай-пан и да ръководите от сушата? А?

Чу се шум от тичащи стъпки по палубата и почувстваха как „Чайна клауд“ се понесе още по-стремително по вълните. Тук, долу, целият кораб сякаш оживя и затрептя. Кълъм облиза сухите си устни.

– Можем ли да потопим толкова много джонки и да избягаме?

– Ако не можем, ще плуваме. – Малкият човек се ухили на Кълъм.

– Някога да сте претърпявали корабкрушение или да са ви потапяли?

– Не. Не мога да плувам.

– Ако си моряк, по-добре е да не знаеш да плуваш. Плуването само удължава неизбежния край, ако ти е дошло времето и ако морето те иска. – Орлов провери дали веригата е здрава. – Трийсет години съм бил по моретата и не мога да плувам. Повече от десет пъти са ме потапявали от китайските морета до Беринговия пролив, но винаги съм намирал било рейка, било лодка. Някой ден морето ще ме грабне. Когато удари частът – каза той и намести железото на китката си. – Бих се радвал да съм сега на пристанището.

Кълъм го последва по мостика с чувство на облекчение.

– Изглежда, не вярвате на моряците си.

– Капитанът вярва на кораба и само на кораба си. И на себе си, разбира се.

– Вярвате ли на баща ми?

– Той е капитанът тук.

– Не разбирам.

Орлов не отговори. Провери платната на квартердека и се начумери. Твърде много платна в опасна близост до брега. Толкова непознати рифове, а и намирисва на буря. Редиците от джонки отпред напредваха

в полукръг, неумолими и безшумни, вече на две мили от тях.

Корабът беше разпънал всички платна освен все още зарифените гротове и целият му корпус туптеше радостно. Радостта се предаде на екипажа. Когато Струан заповяда да отпуснат рифовете, моряците се хвърлиха към такелажа и с песни разгънаха платната, забравили среброто, което им бе взело ума. Корабът се люшна, набра скорост и водата наоколо закипя.

– Мистър Кудахи. Поемете вахтата долу и качете горе оръжия.

– Слушам, сър!

Кудахи, първият помощник-капитан, бе червенокос ирландец с игриви очи и позлатена халка на ухото.

– Дръж курса! Вахта на палубата! Пригответи топа! Зареди!

Хората се втурнаха към топовете, търкулнаха ги от местата им, заредиха ги с гюлета и после отново ги върнаха обратно.

– Разчет номер три получава право на допълнителна глътка ром! Разчет осемнайсет ще чисти трюма!

Чуха се радостни възгласи и ругатни.

Този обичай бе въведен от Струан преди много години. Когато се готвеха за бой, оръдейният разчет, пригответил пръв оръдието, получаваше награда, а останалият на последно място – най-черната работа.

Струан огледа небето и опънатите платна, после насочи бинокъла към огромната военна джонка. Видя, че е снабдена с много топове. На носа имаше фигура на дракон и флаг, който не можеше да се различи от това разстояние. На палубата се тълпяха множество китайци със запалени факли.

– Пригответе варелите с водата! – заповяда Орлов.

– За какво са те, татко? – попита Кълъм.

– За да гасим огъня, момче. На джонките се виждат горящи факли. Положително има огнехвъргачки и димки. Димките се правят от черна смола и сяра. Внасят смут, когато се хвърлят неочаквано.

Струан погледна назад. Втората флотилия от джонки вече навлизаше в канала зад тях.

– Прерязаха ни пътя, нали? – попита Кълъм със свито сърце.

– Да. Но само глупак би продължил напред. Виж вятъра, момче. Налага се да плаваме срещу него, а нещо ми подсказва, че той ще продължава да се променя и ще духа все по-силно срещу нас. Но така ще получим голяма преднина пред джонките. Погледни, момчето ми, приличат на впрегнати коне, които се състезават с хрътка. Ние сме десет пъти по-бързи в сравнение с всяка една от тях.

Един от фаловете на върха на гротмачтата се счупи внезапно, дървото изсвистя и се удари в мачтата, а платното се откачи и заплуоця.

– Лява вахта на върха! – изрева Струан. – Издигнете подемното въже на бомбрамстенга!

Кълъм наблюдаваше моряците, които се изкачиха почти до върха на гротмачтата, вкопчени със зъби и нокти в нея, блъскани от вятъра, и знаеше, че той никога не би могъл да направи същото. Почувства как страхът излива отрова в корема му и си спомни думите на Орлов – ръцете ти ще почервенеят от кръв. Чия кръв? После залитна към планшира и повърна.

– Ела тук, момчето ми – повика го Струан и му предложи торбичка с вода, която беше закачена на една кука.

Кълъм я отблъсна, изпълнен с неприязън към баща си, защото бе забелязал състоянието му.

– Измий си устата, за бога! – скара му се Струан. Отпи от течността и отново му прилоша. След това изплакна устата си и пи на много малки глътки. Чувстваше се ужасно.

– Когато влязохме за пръв път в битка, ми стана лошо, сякаш бях пиан, по-лошо не можеше да бъде. Бях уплашен до смърт.

– Не вярвам – каза Кълъм съвсем тихо. – Нито си се страхувал нито ти е ставало някога лошо.

Струан изръмжа:

– Е, можеш да не вярваш, но е истина. Беше при Трафалгар.

– Не съм чувал да си бил там! – изненада се Кълъм и в миг забрави, че му е лошо.

– Пренасях барут за оръжията. В големите кораби флотата наема деца да пренасят барут от трюма до палубата. Коридорът беше съвсем тесен – това не позволяваше да се разпространяват пожари и да причиняват експлозии.

Струан помнеше рева на оръдията и писъците на ранените, разпръснатите крайници по палубата, хлъзгава от проляната кръв, миризмата и червения цвят на водата. Вонята на повърнато в безкрайното черно коридорче, мазно от мръсотията. Спомни си как се промъкваше в тъмното пипнешком с буретата към бълващите огън оръдия, после тръгнаше обратно в ужасяващата тъмнина с раздирани от пламък дробове, сърце, превърнато в бясно биеща машина, и сълзи от ужас, стичащи се по лицето му – час след час.

– Умирах от ужас.

– Бил ли си наистина в Трафалгар?

– Да. Бях на седем години. Най-голям в групата, но най-уплашен. – Струан потупа сина си сърдечно по рамото. – Не се безпокой.

В това няма нищо срамно.

– Вече не се страхувам, татко. Просто ми прилоша от миризмата в трюма.

– Не се заблуждавай. Струва ти се, че е миризма на кръв... и се страхуваш да не е твоята.

Кълъм се надвеси бързо навън и отново повърна. Макар че подухваше вятър, той не можеше да прогони от ума си неприятната сладникова миризма и думите на Орлов.

* * *

Струан отиде до буренцето с бренди и отпи глътка, после го подаде на Кълъм и го наблюдаваше, докато той пи.

– Моля за извинение, сър – каза стюардът. – Банята, която поръчахте, е почти готова, сър.

– Благодаря – каза Струан и почака, докато стюардът се присъедини към оръдейния разчет, после се обърна към сина си: – Слизай долу, момче!

Кълъм усети да го облива вълна на унижение.

– Не. Чувствам се добре тук.

– Слизай долу!

Въпреки че беше заповед, тя бе изказана спокойно и Кълъм разбра, че му е предоставен избор да слезе долу и така да запази авторитета си.

– Моля те, татко – каза той разплакан. – Нека остана. Съжалявам.

– Няма нужда да съжаляваш. Попадал съм в подобна ситуация хиляди пъти, така че за мен е лесно. Знам какво да очаквам. Слизай, момче. Имаш достатъчно време да се изкъпеш и да се качиш отново горе. Също и да участваш в битката, ако се стигне дотам. Моля те, слез!

Кълъм увеси нос и се подчини.

Струан насочи вниманието си към Роб, който се беше облегал на планшира с посивяло лице. Брат му помисли малко, после се приближи до него.

– Направи ми една услуга, Роб. Отиди при момчето. То не се чувства добре.

Роб направи усилие да се усмихне.

– Благодаря, Дърк. Но този път трябва да остана. Независимо дали ми е зле или не. Това армада от нашественици ли е?

– Не, братко. Не се безпокой. Ако е нужно, ще си пробием път с

бой.

– Знам, знам.

– Как е Сара? Време е да ражда, нали? Извинявай, че забравих да попитам.

– Състоянието ѝ е нормално – такова, каквото трябва да бъде, когато остават няколко седмици. Ще се радвам, щом свърши всичко.

– Да. – Струан се извърна и коригира малко курса.

Роб се помъчи да не мисли за джонките, с които морето бе пълно чак до хоризонта. Дано пак да е момиче. Момичетата се отглеждах полесно. Надявам се да се хареса на Карин. Милата мъничка Карин.

Ненавиздаше се, задето ѝ се развика тази сутрин. Нима беше тази сутрин, когато всички бяха заедно на „Тъндър клауд“. Карин се беше загубила и двамата със Сара помислиха, че е паднала зад борда. Бяха отчаяни, но след като започнаха търсенето, момиченцето изскочи весело на палубата от трюма, където се беше свряло да си поиграе. От облекчението, че я вижда, Роб ѝ се развика и тя разплакана се хвърли в прегръдките на майка си. Знаеше, че жена му не е виновна и въпреки това той не се сдържа и започна да я хули, че не полага достатъчно грижи за детето. След няколко минути Карин подобно на много други деца забрави всичко и весело се разсмя. А той и Сара подобно на всички родители, които не забравят нищо, останаха с чувство на неприязън и раздражение един към друг.

Отпред и отзад джонките преграждаха пътищата им за отстъпление. Роб видя брат си, облегнат на компасната будка, да пали лула от една тлееща оръдейна свещ и му се прииска да бъде и той също така спокоен. „О, Господи, дай ми сили да издържа пет месеца, а после още дванайсет, както и пътуването до дома и моля те – нека Сара да роди лесно.“

Наведе се над планшира и повърна обилно.

– Два румба наляво! – заповяда Струан, като наблюдаваше внимателно брега на Хонконг. Беше много близко до скалите, намиращи се вдясно на борда, и далеч към вятъра спрямо редиците от джонки. Още няколко минути, и можеха да завият и да нападнат джонката, която Струан бе набелязал да унищожи, а после щяха безпрепятствено да се врежат в редиците, стига да нямаше горящи кораби или силен вятър, да нямаше още скрити рифове или плитчини, които да ги разрушат.

На север небето тъмнееше. Мусонът продължаваше да духа, но Струан знаеше, че в тези води вятърът можеше да промени посоката си с четвърт или повече градуса, и то съвсем внезапно или можеше да се

надигне страшна буря от морето. С толкова много вдигнати платна той рискуваше, защото вятърът щеше да ги скъса, преди да са ги навили, и да ги откъсне от мачтите. Освен това можеше да се каже, че има много рифове и плитчини, които чакаха да разпорят корема на кораба. Тези морета не бяха обозначени на картата. Но Струан бе сигурен, че единствено скоростта можеше да ги спаси. И съдбата.

– Гот им химел! – Маус се взираше през бинокъла. – Та това е Лотъс! Силвър Лотъс!

Струан грабна бинокъла и го фокусира върху флага, който се вееше над огромната джонка – сребърно цвете на червен фон. Нямаше грешка. Беше Силвър Лотъс, флагът на У Фанг Чой, краля на пиратите, известен със своя садизъм и многобройните си флотилии, които вилнееха и заплашваха бреговете на цял Южен Китай, като събираха данъци на хиляди мили на север и на юг. Предполагаемата столица бе Формоса.

– Какво прави У Фанг Чой в тези води? – попита Маус, който отново почувства, че в него се надига странното чувство на надежда и страх. Да бъде волята Господна!

– Привлякло ги е среброто – отвърна Струан. – Сигурно е то. В противен случай У Фанг Чой никога не би рискувал да дойде насам, когато нашата флотилия е толкова наблизно.

Години наред португалците и всички други търговци бяха плащали данък на У Фанг Чой, гарантиращ безопасността на техните кораби. Данъкът излизаше по-евтино от загубата на търговски плавателен съд и джонките му прочистваха южните китайски морета от пирати през повечето време. Но с идването на експедиционния корпус през миналата година британските търговци бяха преустановили плащането за това свободно преминаване и един от пиратите на У Фанг бе започнал да плячкосва водите и брега в близост до Макао. Четири фрегати от Кралската флота бяха открили и унищожили повечето пиратски джонки и подгонили останалите, които потърсили убежище в Баяс бей – пиратско пристанище на четирийсет мили северно от Хонконг. Там фрегатите разбили напълно пиратските джонки и сампани и опожарили две пиратски селища. Оттогава У Фанг не бе дръзвал да развее флага си наблизно.

На пиратския кораб изгърмя топ и неочаквано всички джонки освен една се обърнаха срещу вятъра, свалиха гротовете и оставиха късите платна отзад, за да осъществят маневрата. Една малка джонка се отдели от останалите кораби и се насочи към „Чайна клауд“.

– Завий срещу вятъра! – заповяда Струан и „Чайна клауд“ се подчини. Платната запляскаха яростно, корабът забави ход и почти спря.

– Дръж носа право срещу вятъра!

– Слушам, сър!

Струан наблюдаваше малката джонка през бинокъла. На върха на мачтата се развяваше бял флаг.

– Дявол да ги вземе! Каква е тази игра? Китайците никога не използват знамето на мира!

Корабът се приближи още повече и Струан беше безкрайно изумен, когато видя огромен чернобрад европеец, облечен в тежки моряшки дрехи, с кама на пояса, да управлява джонката. До него стоеше китайско момче в пищна зелена туника от бродирани панталони и меки черни ботуши. Струан видя европееца да насочва телескопа си към „Чайна клауд“. След миг свали телескопа, засмя се гръмогласно и махна с ръка към тях.

Струан подаде бинокъла на Маус.

– Кой, мислите, че е този човек? – После се наведе към капитан Орлов, който също наблюдаваше джонката през телескоп. – Капитане?

– Пират, разбира се. – Орлов подаде телескопа на Роб. – Още един слух се потвърждава – че У Фанг държи при себе си европейци.

– Но защо ли всички смъкнаха платната, Дърк? – попита недоверчиво Роб.

– Пратеникът ще ни каже. – Струан се приближи до края на квартердека и извика на Кудахи: – Мистър, бъдете готов да изстреляте един снаряд в носа.

– Слушам, сър! – Кудахи изтича до първия топ и го насочи в целта.

– Капитан Орлов! Пригответе голямата лодка. Вие ще оглавявате делегацията! Ако не ги потопим преди това.

– Защо трябва ние да ходим при тях, Дърк? – попита Роб, като се доближи до Струан.

– Някоя пиратска джонка не трябва да се приближава на разстояние от петдесет ярда. Може първият кораб да е пълен с барут. В днешно време човек може да очаква всякаква дяволия.

Кълъм се появи неловко на стълбата на палубата, облечен в моряшки дрехи – дебела вълнена риза и вълнен жакет, панталони с широки крачоли и въжени обувки.

– Здравей, момче – каза баща му.

– Какво става тук?

Струан обясни ситуацията и добави:

– Дрехите ти подхождат. Така изглеждаш по-добре.

– Аз наистина се чувствам по-добре.

Кълъм се чувстваше притеснен и някак чужд. Когато пиратската

джонка се приближи на сто ярда от тях, Струан изпрати изстрел в носа и вдигна рупора до устата си.

– Завивай обратно – извика той – или ще те направя на парчета! Джонката послушно зави срещу вятъра, отпусна платна и легна в дрейф.

– Хей, „Чайна клауд“! Моля за разрешение да се кача на борда – извика чернобрадият мъж.

– Защо? Кой сте вие?

– Капитан Скрагър, някога живял в град Лондон – отвърна човекът присмехулно. – Искам да ви пошепна нещо, милорд Струан. На четири очи.

– Качете се на кораба сам! Без оръжие!

– С бялото ли знаме, капитанче?

– Да! – Струан отиде до кварталдека и извика на Кудахи: – Дръжте джонката под прицел!

– Слушам, сър!

От джонката спуснаха малка лодка. Скрагър скочи ловко в нея и загребя към „Чайна клауд“. Когато се приближи, запя с дълбок звънлив глас. Пееше морска песничка – „Хвърли го във въздуха“.

– Самонадеян педераст! – каза Струан, без да иска развеселен.

– Скрагър е необичайно име – забеляза Роб. – Не беше ли леля Етел омъжена за някой си Скрагър от Лондон?

– Да, същото си помислих и аз, братко – ухили се Струан, – може и да сме сродени с пират.

– А ние не сме ли пирати? Струан се ухили още по-широко.

– „Нубъл хаус“ ще бъде в безопасност, когато премине в твоите ръце, Роб. Ти си умен човек, по-умен, отколкото си мислиш. – После погледна назад към лодката. – Самонадеян педераст!

Скрагър бе на около трийсет години. Дългата му несресана коса и брадата му бяха гарвановочерни. Очите му – бледосини и малки, а ръцете – подобни на шунка. На ушите му висяха позлатени обеци и лявата страна на лицето му бе прорязана от неравен белег.

Той завърза лодката и се покатери чевръсто по мрежестата стълба. Когато скочи на палубата, докосна кварталдека с чело престорено учтиво и направи сложен поклон.

– Добро утро, ваше благородие! – каза той и после посочи към моряците, които го бяха зяпали. – Добро утро, приятелчета! Моят шеф, У Фанг Чой, ви пожелава приятно връщане у дома! – Той се засмя и в устата му лъснаха счупени зъби, после се приближи и спря пред Струан. Беше по-нисък от него, но по-пълн. – Да слезем долу.

– Мистър Кудахи, претърсете го!

– Хайде сега, нали нося бяло знаме и не съм въоръжен. Честна дума! Ето, заклевам се – каза Скрагър с невинен вид.

– Въпреки това ще ви претърсим!

Скрагър се остави да го претърсят.

– Доволен ли сте, тай-пан?

– Засега.

– Тогава да слизаме долу. Сами. Както вече казах.

Струан провери дали пищовът му е зареден и посочи мостика.

– Всички да останат на палубата!

За учудване на Струан, Скрагър тръгна напред, като се движеше с увереността на човек, който познава добре кораба. Когато стигнаха до каютата, пиратът се отпусна на моряшкия стол и блажено протегна краката си.

– Ще ми се да наквася устата си, преди да започнем, ако обичате. Гребането усилва жаждата.

– Ром?

– Бренди. Ах, бренди! Ще бъда много благодарен, ако ми се намери буренце.

– В какъв смисъл благодарен?

– Ще бъда търпелив. – Очите на Скрагър бяха като от стомана.

– Вие сте точно такъв, какъвто си представях.

– Казахте, че сте живели в Лондон.

– Даа. Така беше. Преди много време. А, благодаря – каза Скрагър, като пое чашата, пълна с чудесно бренди. Подуши го любовно, после го изпи на един дъх, въздъхна и избърса мокрите си мустаци. – Ах, бренди, бренди! Единственото нещо, което ми липсва там, където съм. Действа ми като мехлем.

Струан напълни отново чашата.

– Благодаря, тай-пан.

Струан започна да играе с пистолета.

– От коя част на Лондон сте?

– Шордич, драги. Там израснах.

– Как е първото ви име?

– Дик. Защо?

Струан сви рамене.

– Хайде сега, кажете защо сте дошъл.

В себе си той взе решение да изпрати по следващата поща писмо и да поиска сведения дали Дик Скрагър не е потомък на леля му.

– Ще кажа, тай-пан, ще кажа. У Фанг иска да разговаря с вас. Сам. И то още сега.

– За какво?

– Не го питах, а и той не ми каза. „Отиди и доведи тай-пана!“ – и заръча и ето, тук съм. – Скрагър изпразни чашата и се захили доволно. – Говори се, че на кораба има сребро, а?

– Кажете му, че ще го приема тук. Може да се качи сам и без оръжие.

Скрагър се засмя гръмогласно и неволно се почеса по възливата глава.

– Знаете, че той няма да направи това, тай-пан, както и вие няма да отидете сам и без закрила на неговия кораб. Видяхте ли момчето на борда на джонката ми?

– Да.

– Това е най-малкият му син. Той е заложник. Вие трябва да отидете на кораба, ако желаете, разбира се, а момчето ще остане тук. Можете да носите оръжие.

– А какво ще стане, ако момчето се окаже просто преоблеченият син на някой кули и аз загубя главата си?

– О, не – отвърна Скрагър обиден. – Разполагате с моята и с неговата клетва, за бога! Ние не сме банда непрокопсани пирати, флотилията ни наброява хиляда кораба и както знаете, контролира тези брегове. Виджате, че се заклех. Той също.

Струан забеляза белезите по китките на Скрагър и заключи, че и на глезените му има също такива.

– Защо вие – англичанин – сте тръгнали с него?

– Защо наистина, драги? – Скрагър се изправи. – Мога ли да си пийна още грог? Любезно благодаря. – Той върна шишето на масата и отново седна. – Във флотата му има повече от петдесет английски моряци и около петнайсет други – главно американци и един французин. Капитани, оръжейни майстори, стрелци, помощник-капитани. По професия съм помощник-боцман – продължи той разпалено, въодушевен от алкохола. – Преди малко повече от десет години претърпях корабкрушение на някакви северни острови. Мръсните езически копеленца ме сгасиха и превърнаха в роб. Бяха японци. Предадох ме на други езически копелета, но аз избягах и се присъединих към У Фанг. Когато разбра, че съм помощник-боцман, ми предложи подслон и голяма свобода. – Изпразни чашата и отново я напълни. – Сега ще тръгваме или не?

– Защо не останете с мен на кораба? Спокойно мога да си пробия

път през редиците на У Фанг.

– Благодаря, любезни, но по ми харесва там, където съм.

– Откога сте каторжник?

Чашата на Скрагър увисна във въздуха и изражението му стана недоверчиво.

– Отдавна, приятел. – Погледна към белезите на китките си. – Раните от железата ли? Да, белезите ще се виждат още много години.

– Откъде избягахте? От Ботъни бей ли?

– Да, май бе от там. – Скрагър отново стана дружелюбен. – Още като момче или поне като по-млад бях осъден на петнайсет години каторга. Тъдява съм от около двайсет и пет. А вие на колко години сте?

– На колкото трябва.

– Не мога да кажа със сигурност. Може да съм на трийсет и пет или на четирийсет и пет. Мдаа, петнайсет години са това. Само задето удадох по мутрата един лайнян помощник-капитан на борда на една лайняна фрегата.

– Имате късмет, че не ви обесиха.

– Да, наистина. – Скрагър се оригна щастливо. – Харесва ми да си приказваме така, тай-пан. За мен е разнообразие. Да, изселиха ме от Блайти. Девет месеца в морето, окован заедно с още четиристотин нещастници, между които жени или нещо подобно. Бяхме оковани под палубата девет или повече месеца. На вода и сухар, без никакво пиво. Така не бива да се отнасят към човека, съвсем не бива. Само сто души доживяха да стигнат до сушата. В пристанището в Сидней счупихме оковите. Убихме всички лайняни надзиратели. После се крихме в гората една година и аз си намерих кораб. Търговски. – Скрагър се закиска злобно. – Поне се хранехме с търговци. – Погледна в дъното на чашата си и усмивката му изчезна. – Да, всички ние бяхме осъдени на бесило. Господ да убие всички лайняни полицаи – изръмжа той. Замълча за миг, отдал се на спомените си: – Но както вече казах, претърпях корабокрушение и всичко останало.

Струан запали пура.

– Защо трябва да служите на такова диво пиратско куче, такава отрепка като У Фанг?

– Ще ви кажа, приятел. Аз съм свободен като вятъра. Имам три жени и колкото си искам ядене, плащат ми и съм капитан на кораб. Той се отнася към мен по-добре, отколкото всичките ми проклети от Бога роднини. Проклети роднини! Мдаа. За тях аз съм престъпник, достоен за бесило. Но за У Фанг не съм. И къде другаде, кажете, такива като мен

могат да имат жени, храна и плячка, да живеят без полицаи и без бесилки? Разбира се, че ще остана с него или с всеки друг, който ми предложи същото – каза той и стана. – Сега ще дойдете ли с мен, както той иска, или ще трябва да ви взема на абордаж?

– Вземете ме на абордаж, капитан Скрагър. Но първо изпийте бренидито. Ще бъде последното в живота ви.

– Срещу вас имаме повече от сто кораба.

– Сигурно ме смятате за последен глупак. У Фанг никога не би дръзнал сам в тези води. Никога! Особено когато нашите кораби се намират от другата страна на Хонконг. У Фанг не е във вашата флотилия.

– Много сте хитър, тай-пан – изкикоти се Скрагър. – Предупредиха ме. У Фанг не е с нас, но с нас е главният му адмирал – У Куок – най-големият му син. И момчето е негово. Това е истина.

– Истината има много лица, Скрагър. Сега пръждосвайте се от кораба ми! Ще ви покажа какво е мнението ми за скапаната ви пиратска флотилия.

– Вярвам ви, тай-пан. При удобен случай... О, забравих – каза той и измъкна кожена торбичка, която висеше на врата му. Извади сгънато парче хартия и го подаде през масата, – трябваше да ви дам това – каза той и лицето му се изкриви насмешливо.

Струан разгъна хартията и видя знака на Джин-куа. И една монетна половинка.

Десета глава

Струан седеше отпуснат на носа на голямата лодка с ръце, пхнати дълбоко в джобовете на дебелия моряшко палто, с желязо, прикрепено към китката му, и с пистолет в пояса. Хората му гребяха напрегнато, тежко въоръжени. Скрагър седеше по средата и пееше с пиански глас моряшка песничка. Пиратският флагман беше на сто ярда от тях. По предварителна уговорка със Скрагър – и по настояване на Струан – флагманът се беше отделил от охраняващата го флотилия от джонки и се бе приближил до брега откъм подветрена – та страна на „Чайна клауд“. Там, легнал в дрейф, единствено с малкото задно платно, флагманът бе изложен на прицела на „Чайна клауд“ и на неговата милост. Но останалата армада от джонки бе заела Позиция на блокада около двата кораба.

Струан знаеше, че е опасно да предприеме сам абордаж на

пиратския кораб, но половинката от монетата не му оставяше никакъв избор. Щеше да вземе със себе си Маус – трябваше му преводач, – а и Маус се биеше дяволски добре. Но Скрагър бе отказал.

– Сам, тай-пан. Там, на кораба, има езичници, които говорят английски! Сам! Ако искате, вземете оръжие, но сам! Така искат!

Преди да напусне „Чайна клауд“, Струан бе дал последни заповеди пред Скрагър.

– Ако флагманът вдигне платна, взривете го! Ако до един час не се върна, хвърлете го във въздуха!

– Вижте какво, тай-пан – засмя се Скрагър нервно, – не бива да гледате така на тази покана. Съвсем не! Забравихте ли белия флаг драги приятелю?

– Хвърлете го във въздуха! Но първо обесете момчето на мачтата!

– Не се безпокойте – закани се Орлов. – Считайте момчето за мъртво и кълна се в Исуса Христа, че няма да напусна тези води, докато има и една джонка останала.

– Спи гребането! – заповяда Струан, когато скутерът се изравни с джонката. От двете страни се бяха строили сто китайски пирати, бърбеха разпалено и подигравателно. Струан забеляза оръдейните амбразури. Преброи по двайсет от всяка страна. Общо четирийсет оръдия.

Качи се по стълбата и веднага забеляза, че топове са в добро състояние, буретата с барут – разпилени навсякъде. Имаше безброй много димки и запалителни бомбички, а пиратският екипаж беше многоброен. Навсякъде бе мръсно, но без следи от болести и скорбут. Корабните платна бяха в добро състояние, а такелажът – добре опънат. Трудно, ако не и невъзможно, да се превземе с ръкопашен бой. Но няма да е трудно за „Чайна клауд“ да ги потопа, ако има удобен случай.

Той последва Скрагър, който го заведе долу в главната каюта под задната палуба, като подсъзнателно отбелязваше мостиците и евентуалните пречки в случай на отстъпление. Стигнаха до мръсно антре, препълнено с хора. Скрагър си проби път до една врата в далечния ъгъл, охранявана от неотстъпчив китаец, който посочи оръжията на Струан и започна да ругае Скрагър. Но Скрагър се развика също на кантонски, презрително го избута с една ръка и отвори вратата.

Каютата бе огромна. Мръсни възглавници се валяха върху леко повдигнат подиум. Отгоре имаше ниска масичка, боядисана в ярко червен лак. Стаята, както и целият кораб, вонеше на пот, развалена риба и кръв. Зад подиума се издигаше решетъчна стена, богато гравирани и със завеса от другата страна, където спеше върховният командващ.

„Невъзможно е да се види оттук – помисли си Струан. – Но може лесно да се стреля или да се забие кама.“ Забеляза четири решетъчни прозорца и шест газови фенера, които висяха от гредите на тавана.

В решетъчната стена се отвори врата.

У Куок беше нисък, широкоплещ човек на средна възраст. Лицето му бе кръгло и жестоко, плитката – дълга и мазна. Богатият зелен копиринен халат, завързан около дебелия корем, беше накапан с мазнина. На краката си носеше красиви кожени моряшки ботуши и на китките – голям брой безценни нефритени гривни.

Той огледа внимателно Струан, после направи знак да го последва до подиума и седна от едната страна на масата. Струан седна срещу него. Скрагър се облегна на затворената врата и започна да се чеше разсеяно, с подигравателна усмивка на лице.

Струан и У Куок се загледаха един в друг, без да отместват поглед и без да помръднат. Най-после У Куок вдигна леко ръка – приближи се слуга с пръчици, чаши, чай и полукръгли сладкиши – мънички и крехки сладки от оризово брашно, пълни с бадемов крем, и чиния с различни видове *дим сум*.

Дим сум представляваха също малки и крехки солени от оризово брашно, пълни със скариди, пържено свинско или пилешко месо, зеленчуци или риба. Някои бяха приготвени на пара, други – пържени в много олио.

Слугата наля чай.

У Куок вдигна чашата си и направи знак на Струан да направи същото. Пиха мълчаливо със затворени очи. После пиратът взе пръчиците и си избра дим сум. Постави го на малка чинийка пред Струан и му направи знак да яде. Струан беше сигурен, че китаецът очаква от него да яде с ръце, а не с пръчици, от което авторитетът му щеше много да пострада. „Хайде – каза си той, – вдигай насраните от мухите пръчки“ – и си помисли с благодарност за Мей-мей. Хвана сръчно пръчиците и поднесе парчето дим сум към устата си, после ги положи обратно върху порцелановата съдинка и задъвка с удоволствие. Беше още по-доволен от учудването на пирата – как може варварин да яде като цивилизован човек!

Струан вдигна отново пръчиците и придирчиво избра още едно дим сум от чинията – най-малкото и най-тъничкото – това, което беше най-трудно да се вдигне. Беше парена и пълнена със скариди соленика от бяло и толкова тънко тесто, че беше почти прозрачно. Вдигна го бързо и без усилие, като се молеше да не го изпусне. Задържа го на една ръка

разстояние и го предложи на У Куок.

Пръчиците на У Куок се приближиха гъвкаво, поеха соленката и я поднесоха към малката съдинка. Но на масата падна мъничко парченце от скаридата. У Куок остана невъзмутим, но Струан разбра, че е загубил авторитета си и че вътрешно кипи от гняв.

Струан нанесе последен съкрушителен удар. Наведе се напред да вдигне късчето скарида, пусна го в своята съдинка и избра още едно мъничко парченце. Отново го предложи. У Куок го взе. Този път не изпусна нищо.

Той подаде на свой ред една соленка на Струан, който я пое спокойно във въздуха и изяде с наслаждение, но отказа следващата. Върхът на китайското благоприличие изискваше гостът да се престори пред домакина, че е преситен от обилната храна, макар и двамата да са в състояние да продължат лакомо да се хранят.

– Хапвайте си, приятелче! Има още много от това – каза У Куок внезапно в качеството си на домакин.

Струан бе толкова изненадан от грубия диалект кокни, на който заговори У Куок, че удоволствието му от постигнатия успех, особено от това, че го накара да заговори пръв, силно намаля.

– Благодаря. Радвам се, че говорите английски език. Това улеснява нещата. Много по-лесно е.

– Да, така е. – У Куок беше много горд, че говореше на варварския език.

– Откъде научихте английски език? – Струан се понаведе и се почеса по глезена. Навсякъде по пода и по възглавничките имаше бълхи.

– Откъде вие и такива като вас са се научили да ядат като китайци, а?

Струан избра още едно парче.

– Много пъти съм се опитвал да науча кантонски. Но не съм добър ученик и езикът ми не произнася звуците правилно. – Той изяде баничката деликатно и отпи от чая. – Чаят е великолепен.

У Куок поклати глава.

– Лин Тин. Обичате ли сучоски чай?

– Лин Тин е по-добър.

– Научих английски от Скрагър и други. Учих години наред.

Китаецът изяде едно парче и после отново подкани Струан да опита от вкусната храна.

– Яжте още малко, приятелю. Вие сте странен човек. Много се радвам да се запозная с подобен тип. Естествен сте. Кълна се, че много дни

ще ви трябват да умрете, много дни.

Очите на Струан станаха по-тъмнозелени и по-блестящи.

– А вие ще умрете много бързо. Моите методи са различни от вашите. Един миг сте жив, другия – мъртъв – шракна с пръсти. – Така е най-добре – и за приятел, и за враг. Или за бясно куче!

– Защо говорите така странно, а? – попита У Куок след зловеща пауза.

– Моля?

– Вие не говорите като мен. Трудно ви разбирам. Звучи различно.

– Има много диалекти, различни видове английски език – обясни спокойно Струан.

– Той е франт, У Куок, както вече казах – обясни Скрагър. – Конте-тата говорят различно. Ходят на училище, както казах.

– Този обесник Скрагър истината ли казва? Моят английски правилен ли е?

– Кой говори по-правилно кантонски – селянинът или учителят? Езикът на селяните е правилен за полето, а на учителя – за училището.

У Куок се облакът на възглавницата и отпи от чая. После заговори:

– Чухме, че на борда на кораба си имате много сребро. Четирийсет лака.

– Кой ви даде това? – Струан разтвори дланта си и постави половинката от монетата на масата.

– Една половинка – една услуга. Така ли е, приятел?

– Да – отвърна Струан, ядосан на себе си, че се е хванал в клопката на Джин-куа. – Откъде имате това?

– От баща ми.

– А той откъде го има?

– Какво мислите, драги, откъде този стар разбойник Джин-куа се е сдобил с четирийсет лака сребро? От старите си корабни другари, разбира се. Десет лака на баща ми са на борда на вашия кораб. – Коремът на У Куок се разтресе от смях. – Налей на негово благородие малко грог, Скрагър! Той има нужда от него.

– У Фанг Чой и Джин-куа са корабни другари?! – попита Струан потресен.

– Така е думата, приятел. Ние охраняваме морската му търговия да не попадне в ръцете на лайниани пирати. Контролираме морето. Почтено е да се плаща за услугите, нали? Така че понякога ние инвестираме парите му, за да получим печалба, така ли? Инвестираме понякога. Чай,

коприна, опиум. Заеми. – У Куок се държеше за корема и от смеха на тесните му очички се появиха сълзи. – Така излиза, че ние също сме партньори – ние и „Ноубъл хаус“. Има ли по-изгодна инвестиция, а, приятел?

– Какво предлагате като „услуга“, У Куок?

– Да прием за среброто и за вашия джос, тай-пан. После ще говорим.

– Той каза да обесят момчето, ако се забавим повече от час – напони Скрагър, като напълни три чаши с ром. – А ако вдигнем платно, да ни хвърлят във въздуха и да обесят момчето.

– Колко прави един час, приятел?

– Достатъчно дълго.

У Куок продължи да яде известно време.

– И ще обесите момчето?

– А вие? – Струан извади часовника си и го постави на масата. – Половината време измина.

У Куок взе една чаша от Скрагър и пи бавно. Струан почувства как косата на тила му се изправи от напрежение. Чуваше приглушените звуци от китайската реч, скърцането на опънатите въжета и на дъските.

Отвън долитаеше тихият шум на дъжд. У Куок взе клечка за зъби и започна да чисти зъбите си, учтиво покрив уста с ръка. Дъждът се усили.

– Услугата, която У Куок иска! – започна той. – Флотилията ви се състои от двайсет клипера, така ли?

– Деветнайсет.

– Добре, деветнайсет. На всеки един ще поставяме по един наш човек. Обучавате ги като капитани. Офицери. Деветнайсет човека. Както е редно, за да станат добри капитани. Биете ги, влачите ги под кила на кораба, каквото пожелаете, само не ги убивате. Пет години ще са ваши, после се връщат обратно. Второ. След една година и един ден получаваме клипер. Като „Чайна клауд“. Цената му ще платим в сребро. Вие плащате в пари и в друго, ние – в сребро. Оборудван с топове, такелаж и платна. Десет от нашите хора отиват в Блайт и наблюдават построяването му, после се връщат с него. Къде и как ще получим кораба – ще решим по-късно, нали така, Скрагър?

– Мда.

– Последно, даваме ви един малчуган – трима малчугани – да образозват. Три момчета да изучите като контета. В най-доброто лондонско училище – каза У Куок, – каквото и да струва.

– Най-добрите дрехи, карети, квартири и храна – добави Скрагър,

да станат като проклетите контета. Да получат най-изискано образование. Оксфорд или Кембридж. Да. Университет и после у дома.

– Това не е една услуга, а много – взмути се Струан.

– Много – малко, това е услугата – каза У Куок троснато. – Това искам, по дяволите. Ако не, мога да си взема обратно десетте лака, а също и трийсетте. После ще си купя кораб. С пари всичко може да се купи, нали така, драги? Да, мога да взема обратно парите и да се споразумея с Едноокия дявол. Как се казва?

– Брок – отвърна Струан.

– Да, Брок. Да се споразумея с Брок или с някой друг. Споразумението си е споразумение. Просто искам да изучите хората. И да построите кораб. Почтена молба. Казвате да или не.

– Аз ще сключа друго споразумение с вас. Ето ви монетата и със или без мен на борда на „Чайна клауд“, опитайте да си вземете обратно среброто, за бога.

– Имаме двеста кораба чак до хоризонта. Ще загубя сто, двеста кораба, какво значение има. Ще взема среброто, тай-пан. Ще взема среброто.

Струан вдигна половинката от монетата и стана.

– Съгласен ли сте с моето споразумение?

– Не съм съгласен. Съгласен съм да бъде услуга. Да не би тай-панът на „Ноубъл хаус“ да е загубил честта си, айейя? Да или не?

– След един месец доведете сто човека. Не искам нито един от тях да е преследван от мандарините за престъпления, всички да могат да четат и пишат. От тях ще избира деветнайсет за капитани. И десет човека, които да надзирават строежа. После доведете и трите момчета.

– Много опасно, приятел – каза У Куок, – толкоз много хора. Какво ще кажеш, Скрагър?

– Няма да е опасно, ако ги докараме, да речем, в Абърдийн, няма нищо непочтено и лошо в това да направим подбор. Нали?

У Куок помисли за момент.

– Съгласен съм. След месец в Абърдийн.

– Аз ще предам кораба лично на вас. Или на У Фанг Чой... единствено. На никой друг – заяви Струан.

– На този, когото изпратя.

– Не.

– Или на мене, драги? – попита Скрагър.

– Не. На У Куок или на У Фанг Чой. И то в открито море.

– Защо? – попита У Куок. – Кажете защо? Каква гадост се мъти в

главата ви, приятел?

– Нали корабът ще бъде ваш? Не е редно такъв красавец да попадне в други ръце. Къде е вашето достойнство, а?

– Съгласен съм – каза У Куок накрая. – Без предателство, за бога, или ще си го върна.

Струан замълча презрително и тръгна към вратата, но Скрагър препречи пътя му.

– А къде е свещената клетва, тай-пан?

– Вече я дадох на Джин-куа, Скрагър. Знаете цената на моята клетва, по дяволите!

Скрагър кимна към У Куок и се отдръпна.

– Благодаря, тай-пан.

– Като виждам, че давате съгласието си по такъв любезен и приятелски начин, тай-пан, си спомням, че баща ми ви е изпратил подарък и послание.

Той махна с ръка към Скрагър, който отвори един моряшки сандък, извади вързоп и го подаде на Струан.

Вързопът съдържаше флаг с емблемата на лъва и дракона. Също и корабния дневник на изчезналия Скарлет клауд.

Струан отвори дневника на последната страница и прочете:

„16 ноември. Пладне. N 11° 23' 11" 114° 9' 8". Бурята продължава. Ураганна сила на вятъра. В три бела по средата на вахтата миналата нощ бурята отнесе платната и мачтите. Неуправляем, корабът ни се натъкна на Тизардските рифове, където заседна с божията воля с разкъсан кил и продънен корпус.

18 ноември. 4 часът. Зърнахме четири джонки на изток северо-изток. Последни приготовления за напускане на кораба.

18 ноември. 5 часът. Четирите джонки промениха курса и се насочват към нас. Раздадох мускети. Опитах се да разгърна топа, но наклонът на кораба не позволи. Пригответх се, доколкото успяхме. В случай че са пирати.

18 ноември. 8 часът. Нападнаха ни пирати. Унищожихме първите от нападателите, но те са...“

Струан затвори дневника.

– Всички ли убихте?

– Джонките не се числят към редовната ни флотилия, приятел, по голямата част.

– Всички ли убихте?

– Те сами избиха себе си, тай-пан. Аз не бях там.

– Знаете какво представляват тези непрокопсаници, тай-пан – наме-си се Скрагър. – Ако това бяха хора на У Фанг Чой... защо ще връща дневника, а? Историята стигна до неговите уши. Той ме изпрати да огледам мястото. Когато пристигнах там, на борда нямаше никакви хора. Нито тела. Нищо.

– Ограбихте ли го?

– Познавате морските закони, тай-пан. Корабът беше претърпял коработушение и беше изоставен. Спасихме половината товар. Шестнайсет топа, барут и гюлета.

– Къде е хронометърът?

Скрагър отмести погледа си.

– Е, на борда на моята джонка, разбира се, макар че не мога да си служа с него. Поне засега. Ще намеря някой да се грижи за него. Нека бъдем справедливи. Но знаете ли, тай-пан, знаете ли какво направиха онези мръсни негодници? Оставиха инструмента да спре. Представете си! Истината казвам, ей богу! Оставиха го да спре! Чак след седмици открихме един търговец, който знаеше лондонското време. Американец. Бостън Скайларк. – Скрагър се разсмя, после добави: – Четири от техните момчета решиха да дойдат с нас.

– А останалите?

– Оставихме ги на дрейф край Филипините. Близо до брега. Честна дума. Преди три или четири седмици.

У Куок се размърда на възглавниците, като се почесваше лениво.

– Последно, тай-пан, баща ми каза: „Десет таела на кораб не е много, за да ви осигурим свободно плаване. Десет таела на кораб и английският флаг получава протекцията на У Фанг Чой.“ Чух, че разполагате с нова котвена стоянка тук, в Хонконг. Съгласен ли сте?

– Мога да му дам един таел.

– Най-малко шест. Най-малко. Така каза баща ми, а той знае, че с вас се преговаря трудно. Шест!

– Един!

– Седнете. Да прием още грог. Ще донесат и ядене – каза У Куок.

– След пет минути този кораб ще хвъркне във въздуха и заложникът ще бъде обесен!

У Куок се оригна.

– Няма да обесите сина ми, приятелю.

– Разбира се, че не – отвърна презрително Струан. – Само едно

бедно преоблечено момче.

У Куок се ухили самодоволно и отпи голяма глътка.

– Много сте хитър, тай-пан. Два таела на кораб тогава Съгласен ли сте? И слушайте какво ще ви кажа. Задръжете момчето – обесете го, хвърлете го във водата – ваше е. Изпратете го обратно и ние ще ви го обесим.

– Какво? – избухна Скрагър. – Момчето не е ваш син?

– Разбира се, Скрагър. Да не мислите, че съм глупак? – каза Струан дрезгаво. – Зная колко струва клетвата на подобна твар – тръгна гордо към вратата.

– Но нали аз и вие се заклехме – извика Скрагър ужасен. – Дадохме му честната си дума! Вие казахте, че това е ваш син. Така ми казахте, за бога!

– Тай-панът никога не би изпратил собствения си син на борда на нашия кораб. Защо аз да прашам моя син при него?

– Но аз му се заклех, за бога! Това е измама!

У Куок се изправи бавно.

– Наричаш ме измамник, приятел, така ли?

– Не, разбира се – побърза да отговори Скрагър, като се опита да прогони гнева от лицето си, – просто се заклех и държа на клетвата си. Това, което направихте, не е редно, съвсем не е редно. Това е всичко.

У Куок поклати уморено глава и се оттегли в покоите си.

– Варварите са много странни, приятел. Наистина са много странни.

Решетъчната врата се затвори след него.

Скрагър се качи на палубата. „Господи – помисли си той и едва не заплака от гняв, – край на всичко! Ще го науча аз него – тоя мръсен развратен езичник, гаден педераст. Дяволите да ме вземат, ако не го унищожа. Но след като мине изборът на хората. Не по-рано. Не смея преди това, защото всичко ще пропадне. Но след това, ей богу, след това...“

Единадесета глава

От небето се изливаше пороен дъжд. „Чайна клауд“ пореше водата северно от южния бряг на остров Хонконг по посока на главното северно пристанище.

Струанови обядваха в главната каюта: ястие от миди, студено пържено пиле, моряшки бисквити, ябълков пай и плодови консерви.

Изстудено в морската вода сухо бяло вино и шампанско. И чай.

– Четирийсет лака – четири монети – каза Роб, докато чоплеше храната. – Едната е на У Фанг Чой. Интересно в кого ли са другите три?

– Сигурен съм, че в Джин-куа има една. Може би две – каза Струан. Пресегна се през масата и си взе още една пушена херинга.

– Услугата, която искат, е огромна – каза Роб. – Тези дяволи са дали десет лака. С клипер като „Чайна клауд“ могат да нападнат дори фрегати. Ще прережат всички азиатски пътища към империята. Един кораб и освен това десет човека, които ще се научат да строят нови. Деветнайсет човека ще бъдат обучени за капитани, за да могат самите те да обучават нови! Попаднахме в капан и сме обречени. Ужасно!

– Джин-куа те измами. Измами те! – каза Кълъм.

– Не. Надхитри ме, но и това не е точната дума. Не проявих достатъчно далновидност. Самият аз, момче! Когато човек седне на масата за преговори, всяка от преговарящите страни е длъжна да направи най-добрата сделка. Много просто. Аз се оказах по-слаб от него, това е всичко. Но дори и да знаех, че монетите са разпределени между повече хора, пак трябваше да склуча сделката, както той искаше. Нямах никакъв друг избор.

– Щом успяха да надхитрят теб, Дърк, какъв шанс имам аз? А Кълъм?

– Никакъв. Освен ако не се научите да мислите самостоятелно и не се поучите от грешките на другите. Не бива да се отнасяте с китайците като с европейци. Те са различни.

– Така е – съгласи се Кълъм, – грозни, отвратителни езичници. Освен това изглеждат толкова еднакви, че не можеш да ги различиш.

– Не съм съгласен. Това, което казах, е, че те не мислят като нас – обясни Струан.

– Тогаво какъв отговор да дадем, татко?

– Ако знаех, нямаше никога да греша. Те просто са пет хиляди години пред нас. Сега ми подай яденето, моля. Благодаря.

Кълъм му подаде блюдото и Струан си сипа трета порция.

– Не изглеждаш много разтревожен, Дърк – каза Роб. – Това може да ни разори. Да разруши търговията ни в Азия.

– Яж, Роб. И ти, Кълъм. Яжте. – Струан откъсна още една пилешка кълка и я постави в чинията си. – Положението не е чак толкова страшно. Първо, деветнайсетте човека. Те сигурно са шпионина У Фанг Чой и неговата пасмина. Но преди да започнем обучението, ще трябва да ги научим на английски език, нали така? А след като сме в състояние да им

говорим, защо да не ги променим? От пирати да ги превърнем в полезни граждани? Може и християни, какво ще кажете? Деветнайсет възможности да ги спечелим на наша страна. Бих казал, че имаме добри изгледи. Ако ги спечелим на наша страна – дори един от тях, – ще успеем да се доберем до пиратските бърлоги. Ще ги завладеем и унищожим когато пожелаем. Второ, клипера. След година и един ден ще се готвя за морска битка. Това е всичко. Ще им предам кораба, после ще го потопя. Не съм давал обещание да не го потапям.

– Защо да не сложим бурета с барут в трюма и бавно горяща свещ?
– предложи Роб.

– У Куок е много хитър и няма да се хване на въдицата.

– Няма ли начин от външната страна на корпуса да провесим мини, скрити под водата.

– Вероятно ще можем. Може и да не ги открият. Колкото и да сме натясно, трябва да се измъкнем от ситуацията, без да нарушаваме свещената клетва, която сме дали. Не бива да лъжем. В противен случай ще загубим авторитета си. Аз ще убия У Куок.

– Защо?

– За да му покажа, че клетвата има цена. И за да бъдем достойни за следващите поколения. Настъпи тишина.

– Мислех, че след пет месеца ще се върнеш у дома – каза Роб.

– Ще се върна. Ще откарам новия кораб, когато е готов. Ще го кръстим „Лотъс клауд“. – Струан избърса устата си със салфетка. – Разбирам мотива им за хората и за кораба. Но защо трябва да изучим три момчета като контета. Това не разбирам. Не знам защо мисълта за момчетата ме безпокои.

– Да не би да са синовете на У Куок?

– Или са синове, или са племенници, това е сигурно. Но защо – Какво печелят от това?

– Ще се доберат до всичко, което е английско. До всички наши тайни – отговори Кълъм.

– Не, момчето ми. Това, което важи за останалите, важи и за момчетата. Нещо повече. Те могат по-лесно да възприемат нашия начин на живот. У Фанг и У Куок сигурно са помислили за това. Защо са готови да жертват синовете си? Защо контета, а не капитани, войници, корабостроители, оръжейници или нещо полезно? Защо контета?

Не получи отговор.

* * *

Когато „Чайна клауд“ влезе през западното пристанище в залива на Хонконг, Струан се изкачи на кварталдека и застана до Кълъм и Роб. Дъждът бе престанал и задуха свеж вятър. Смрачаваше се. Струан се почувства бодр и весел. Но още щом стъпи на палубата, радостта му се стопи.

– Всемогъщи боже!

Пристанището гъмжеше от азиатски търговски съдове и от кораби-те на кралската флотилия. А брегът бе отрупан с палатки, в които бяха разквартирувани четирите хиляди войници на експедиционния корпус.

Обаче Струан бе най-много потресен от вида на стотиците китайски сампани на север от Глесинг пойнт. Рояци от напускащи и прииждащи джонки и сампани. По склоновете на един от хълмовете бяха изникнали като гъби хиляди мънички колибки.

– Още откакто се върнах от Кантон, започнаха да прииждат китайци – обясни Кълъм. – Господ знае колко са на брой. Поне четири или пет хиляди. Те ще ни погълнат. Пристигат натоварени джонки или сампани и се изливат на брега. После затъват в тази каша. През нощта хитрите дяволи се промъкват и крадат всичко, което е преносимо.

– Всемогъщи боже!

– Първо се разполагаха по целия остров. После накарах Лонгстаф да им определи временно този склон. Нарекоха го Тай Пинг Шан или нещо подобно.

– Защо не ми казахте?

– Аз и чичо искахме да го видиш с очите си. Няколко часа нямаше да са от особено значение. Европейското население – освен войниците – наброява сто и петдесет човека. Лонгстаф продължава да си скубе малкото коса, която му остава. Всяка нощ прибираме от пристанището десет или петнайсет китайски трупа. Убити или удавени.

– Трябва да видиш в каква мръсотия живеят – каза Роб, – в каква мизерия! Отначало имаше достатъчно място, но те продължиха да прииждат на вълни.

– Е – каза Струан, – поне няма да ни липсват кулита и помощници. – После се обърна към Орлов: – Поздравете флагмана и изпратете сигнал от ваше име: „Искам разрешение да акостирам на разстояние осем кабела.“ Моряците на палубата и всички елате отзад.

Орлов кимна с глава.

Топовете на „Чайна клауд“ изгърмяха и веднага се чу отведен залп. Бяха получили разрешение. Събраха екипажа. Тогава Струан се приближи до релсата на кварталдека.

– Всички остават на кораба до утре на обяд. И никой да не се качва на борда в това време. Нито дума за нашия товар. Или че аз съм на кораба. Ще накажа най-сурово всеки, който каже и една дума. Утре сутринта ще платя в сребро двойна месечна заплата. Офицерите да осигурят въоръжена охрана до вахтата на кварталдека. Свободно.

Моряците извикаха три пъти ура за тай-пана и се разпръснаха.

– Кога е продажбата на земята, Кълъм?

– Утре в три часа, татко. В Хеви вели.

– Роб, уточни своевременно номерата на парцелите.

– Да, донесъл съм списък. Ще купим ли могилата?

– Разбира се.

Роб помисли малко.

– Ако Брок е непреклонен като теб, можем да жертваме цялото си бъдеще заради този проклет хълм.

– Да. – Струан направи знак на Орлов. – В два бела от сутрешната вахта изпратете сигнал на Брок от името на Роб и го поканете на борда в четири бела. Събудете ме в два бела. Дотогава никой да не ме безпокои. Сега вие сте отново командир.

– Добре – отвърна Орлов.

– Ще отида да поспя малко, Роб. Ти и Кълъм направете същото. Утре ни чака дълъг ден. А, да! Кълъм, ти може би желаш да се погрижиш за бала. Къде и кога да стане. След трийсет и един дена – След това слезе долу.

Когато „Чайна клауд“ се приближи до флагмана, Кълъм отиде до Орлов.

– Спуснете, ако обичате, голямата лодка, щом хвърлим котва.

– Тай-панът каза всички да останат на борда. Никаква лодка няма да спускам без негово разрешение.

– Това явно не се отнасяше до нас – до мистър Струан и мен! – отговори рязко Кълъм. Орлов се позасмя.

– Не познавате баща си, Великане. Той каза всички. И така ще бъде.

Кълъм тръгна към люка, но Орлов го спря. Бойното желязо се поклащаше леко на ръката му.

– Той заповяда да не го безпокоят. Това са неговите заповеди.

– Махнете се от пътя ми!

– Той никога не заповядва нещо без причина. Попитайте чичо си. Никой няма да слиза на брега, докато аз съм капитан на „Чайна клауд“! Ако той искаше вие да слезете на брега, щеше да го каже.

– Ще трябва да останем на кораба до пладне, Кълъм – намеси се

Роб.

Въпреки гнева си, Кълъм си помисли дали и на него биха се подчинявали така безусловно, когато някой ден стане тай-пан. Знаеше добре, че никой не се подчиняваше така безропотно само заради титлата. Това трябваше да се заслужи.

– Така да бъде, капитане.

Той отиде до Роб. Застанали на планшира, двамата се загледаха в приближаващия остров. Скоро видяха и могилата.

– Това ще ни разори – каза Роб.

– Сега имаме сребро и на Брок няма да му се състезава.

– Напротив. Той ще наддава и ще наддава, като знае, че Дърк ще го купи на каквато и да е цена. Брок ще спре да наддава, когато цената стане астрономическа. Дърк се е посветил на могилата, както ние – на „Нобъл хаус“. Въпрос на чест, на глупава чест! Тяхната глупава омраза накрая ще унищожи и двамата.

– Татко каза, че ще се справи с него след пет месеца, нали?

– Да, момче. Трябва. Аз не мога. Нито пък ти.

Кълъм обърна поглед към могилата и Хонконг.

„Независимо дали ми харесва или не – каза си той и стомахът се сви, – това е мое царство. Стига да имам сили да го поема. И смелост!“

Изведнъж почувства страх.

На сутринта Орлов изкара всички моряци и ги накара да почистят и излъскат и без това безупречния кораб. В два бела изпрати сигнала и слезе долу.

– Добро утро. Два бела – каза Орлов пред залостената врата.

– Добро утро, капитане – поздрави Струан, като отвори вратата. – Влезте.

Беше в халат от зелен копринен брокат, облечен на голо. В студ той спеше гол.

– Поръчайте ми закуската. И помолете Роб и Кълъм да дойдат при мен след половин час.

– Поръчано е вече.

– Къде е Волфганг?

– Гор е.

– А китайското момче?

– С него. Следва го навсякъде като куче. – Орлов подаде на Струан четливо написан списък. – Тези лодки се приближиха до нас миналата нощ и сутринта. Питаха за вас. Жената на брат ви също изпрати лодка с молба да слезе на брега колкото може по-скоро. Капитан Глесинг пита

за вашия син и мис Гилмън също пита. Тя се интересува за вас, ето, записана е в списъка. От флагмана дойде сигнал – синът ви да побърза да отиде там. Капитан Глесинг руга като последен хамалин, когато го върнах обратно.

– Благодаря.

На вратата се почука.

– Да?

– Добро утро, сър! – каза морякът. – Сигнал от „Уайт уич“: „С удоволствие.“

– Благодаря, моряко.

Човекът бързо се отдалечи. Струан подаде на Орлов банков чек за хиляда гвинеи.

– Моите поздравления, капитане.

Орлов прочете сумата. Примигна и пак прочете.

– Това е много щедро. – Той го върна обратно. – Аз само изпълнявах задълженията си.

– Но среброто не влизаше в сметката. Вземете ги. Заслужихте ги.

Орлов се поколеба, после сложи чека в джоба си. Свали бойното желязо и го постави на рафта при другите.

– Синът ви – каза той най-накрая, – най-добре е да го наблюдавате.

Предстои му голяма беда.

– Какво? – Струан отмести поглед от списъка стреснат.

– Да. – Орлов потри небръснатата си брада.

– Какво значи това? Някоя ваша нова дяволска магия?

– Ако става дума за моите предчувствия, тогава да.

– Каква беда? – Струан знаеше от личен опит, че Орлов не прави току-тъй предсказания. Твърде много пъти странният човечец е излизал прав.

– Не зная – внезапно лицето на капитана се озари от усмивка. – Когато стане тай-пан, той смята да ми отнеме кораба.

– Тогава ще трябва да заслужите уважението му, за да промени мнението си. В противен случай ще загубите кораба.

Орлов се ухили.

– Да, не се страхувайте. Така ще стане! – После усмивката му изчезна. – Но денят, в който го отнеме, ще бъде лош. Ръцете му ще бъдат изцапани с кръв.

Струан замълча, после попита:

– Чия? Моята ли?

Орлов сви рамене.

– Не зная. Но на вас ще донесе много ядове. Сигурен съм в това.

– Кой син не го прави?

– Тук сте прав. – Орлов си спомни семейството си в Нарвик, синовете си – двама левенти на двайсет години. И двамата го мразеха, презираха го, макар че той обожаваше и тях, и жена си Лека – лапландка. Бяха щастливи, докато синовете не я настроиха против него.

– Да – каза той. Чувстваше се много уморен. – Прав сте. Както винаги.

– По-добре отидете да поспите малко – посъветва го Струан. – Обадете ми се в осем бела.

Орлов излезе.

Струан дълго се вглеждаше в пустотата. Какви неприятности? Чия кръв? Защо лош ден? После изключи мислите си от въпросите, които нямаха отговор, и ги насочи доволен към днешния ден, възможно и утрешния.

– От ден на ден ставаш все повече китаец – помисли той на глас.

После се усмихна и отново разгледа списъка. Горт Брок. Мис Тилмън. Куанс. Гордън Чен. Скинър. Боцман Макей. Макей?

– Стюард! – извика той.

– Да, сър! – Стюардът постави горещата вода върху шкафчето до приборите за бърсене.

– Съобщете на мистър Кудахи. Ако боцман Макей се приближи доведете го при мен.

– Да, сър!

Стюардът изчезна.

Струан застана до прозорците на каютата. Виждаше гъмжилото на китайското селище, наречено Тай Пинг Шан. Но мислите му бяха насочени към друго. Защо беше идвала Шиваун Тилмън? Ако някога е имало омърсена царица, то това е тя. Дали е девствена? Сигурно. Би ли легнал с нея, ако знаеш, че е така? Без да се жениш за нея? Не. Не бих легнал с нея в такъв случай. Един мъж се нуждае от девственица два пъти в живота си. Веднъж с жена си и веднъж в разцвета на живота си с млада любовница, избрана много внимателно. Тогава, когато мъжът се е научил да бъде много търпелив, състрадателен и може безболезнено да превърне момичето в жена.

Разбира се, че Шиваун е девствена, разсъждаваш като глупак. Но искрата в дъното на очите ѝ и поклащането на бедрата обещават много на бъдещия ѝ съпруг. Също би била интересна любовница. Да се ожениш ли искаш за Шиваун? Или само да спиш с нея?

Ако бях китаец, бих имал открито много жени. И те всички биха живели мирно и тихо под един покрив. Струан се засмя. – „Бих искал да видя Шиваун и Мей-мей под един покрив. Коя би спечелила битката? Защото наистина това ще е битка, тъй като и двете са като диви котки.“

– Здравей, татко. – Кълъм стоеше до вратата.

– Добре ли спа, синко?

– Благодаря, добре. – Кълъм бе сънувал лоши сънища: Орлов, замесен в историята с могилата, отново предвещаваше бедност. Не дай си боже отново да загубим. Помогни ми, Господи, да изпълня задачата си. – Между другото, ако аз трябва да съм домакин на бала, да поканя ли партньор?

– Мери Синклер?

Кълъм безуспешно се опита да покаже, че е непринуден.

– Да.

Струан си каза, че съвсем скоро ще трябва да намери момиче за си-на си.

– Може би тъй като сме домакини, би било по-добре да посрещаме хората без специални почести. Ще има повече от двайсет момичета, които ще ти радват очите.

– Орлов говореше за съобщение от флагмана. Било за мен, викат ме на кораба. Сега ли да отида? Искам да разбера от Лонгстаф последните подробности около продажбата на земята. Искам добре да свърша тази работа.

– Да – каза Струан след кратко мълчание. – Ако съм на твое място, не бих уволнил Орлов.

Кълъм се смути.

– О, той ти каза, така ли? Не го харесвам. Настръхвам, като го видя.

– Приеми го като най-добрия плаващ капитан – бъди търпелив с него. Той може да бъде ценен съюзник.

– Казва, че вижда бъдещето.

– Това е вярно. Понякога много хора могат това. „Изцапани с кръв ръце“ – може да означава всичко или нищо. Не се безпокой, момчето ми.

– Няма, татко. Мога ли сега да отида на флагмана?

– Да. Щом си отиде Брок.

– Ти не вярваш, че мога да си държа езика зад зъбите?

– Някои хора умеят да извличат информация само като те гледат в лицето. Орлов е един от тях. Брок е друг. Ти се промени, откакто видя среброто.

– Не, не съм.

Струан вдигна четката си за бръснене.

– Ще сервираш закуската след около двацет минути.

– В какъв смисъл съм се променил?

– Има много голяма разлика между един младеж, който знае, че е разорен, и младеж, който знае, че не е. Има конска муха под опашката ти, момче, и се вижда отдалеч – подхвана Струан, докато си сапунисваше лицето. – Имал ли си някога любовница, Кълъм?

– Не – отвърна синът му стеснително. – Ходил съм в публичен дом, ако искаш да кажеш това. Защо?

– Повечето мъже тук си имат любовници.

– Китайчета?

– Китайки. Или евроазиатки.

– А ти имаш ли?

– Разбира се. – Струан вдигна бръснача. – В Макао има публични домове. Ориенталски и европейски. Но много малко от тях са безопасни, в повечето върлуват болести. И така правилото... чувал ли си за „женската болест“ – френската или испанската шарка, както искаш я наричай.

– Да. Разбира се, чувал съм.

Струан започна да се бръсне.

– Казват, че първо била внесена в Европа от Колумб и моряците му, които я прихванали от американските западни индианци. Смешно е да я наричаме френска или испанска шарка, французите я наричат испанска или английска, а испанците – френска. Когато всъщност ние всички сме виновни. Казвали са ми, че тази болест е върлувала винаги в Индия и Азия. Знаеш ли, че за нея няма цяра?

– Да.

– Тогава сигурно знаеш, че единственият начин да я прихванеш е от жена?

– Да.

– Знаеш ли, че има предпазни средства?

– Да, да, разбира се.

– Няма защо да се стесняваш. Съжалявам, че отсъствах толкова дълго. Бих искал да ти разкажа за... за живота... за себе си... Може би знаеш, може би ти е просто неудобно да признаеш. Все пак ще ти разкажа. Много важно е да се носи презерватив. Най-добрата направа е от коприна. Произвеждат се във Франция. Има един нов тип – правят ги от нещо като рибена кожа. Ще ти осигура такива.

– Не смятам, че ще имам нужда...

– Съгласен съм – прекъсна го Струан, – но не мисля, че има нещо лошо в това да ги имаш. В случай на нужда. Не се опитвам да се меся в твоя живот или да те насърчавам да станеш развратник. Искам просто да съм сигурен, че си подготвен за някои обикновени неща. И че си в безопасност. Презервативът предпазва от заболяване. А също и момичето да не забременее. По този начин на нея спестява тревоги, а на теб – главоболия.

– Това противоречи на божите закони. Искам да кажа, употребата на... е, това е грях, нали така? Не обезсмисля ли това целия смисъл на любовта? Основната цел е да се раждат деца.

– Така казват католиците, да, също и много от религиозните протестанти.

– Да не би да се съмняваш в свещената Библия? – ужаси се Кълъм.

– Не, момче. Само някои от... как се казва – тълкуванията?

– Смятах, че имам прогресивни идеи, но ти... но това е ерес.

– За някои хора. Но Божият храм е много важен за мен. Той е от първостепенно значение за мен, теб, за всеки, дори за „Ноубъл хаус“. – Струан продължи да се бръсне. – Тук е нещо съвсем естествено човек да си има момиче. Да се грижи за нея, да я снабдява с храна и дрехи, да плаща сметките ѝ, да ѝ взема слуга и така на татък. Когато повече не ти трябва, даваш ѝ малко пари и я освобождаваш.

– Не ти ли се струва просташко?

– Да. Ако го правиш без чест. Обикновено парите, които даваш, по нашите стандарти са малко, но в случая са повече от достатъчни, за да осигурят на момичето зестра и да ѝ намерят добър съпруг. Изборът на момичето се прави много внимателно. Това става чрез посредник – сват – и е напълно съобразен с китайските закони.

– Не е ли това най-тежко робство, най-черна робия?

– Да, ако идеята ти е да купиш робиня или да третираш жената като такава. Как постъпваш в случаите, когато вземаш някой да ти чиракува? Плащаш малко пари и го купуваш за няколко години. С китайката е същото нещо. – Струан попила брадата си и отново сапуниса местата, които бяха все още грапави. – Ще отидем в Макао. Ако искаш, мога да ти го уредя.

– Благодаря ти, татко. – Беше готов да му каже, че купуването на жена, независимо дали развратница, слугиня или любовница, е нещо отвратително и освен това греховно. – Ъъ, благодаря, но не трябва.

– Каж ми, ако промениш решението си, момче. Не се притеснявай.

Това не е грях – мисля, че е напълно естествено човек да изпитва желание или апетити. Но пази се от домовете. Никога не отивай там пиян. Никога не лягай с момиче, без да си взел предпазни мерки. Никога не си позволявай волности с жената или дъщерята на европейец – или, съвсем основателно, той ще се разправи с теб, и то много бързо. Никога не наричай някого кучи син, ако не си готов да подкрепиш думите си със стомана или куршум. И никога, ама никога не отивай в публичен дом, който не ти е препоръчан от човек, на когото можеш да се довериш. Ако не искаш да питаш мен или Роб, поискай мнението на Аристотел. Можеш да му имаш пълно доверие.

Много объркан, Кълъм наблюдаваше баща си, който с твърда и решителна ръка завърши бръсненето. „Изглежда така самоуверен във всичко – мислеше си Кълъм. – Но греши. В много отношения не е прав. Светото писание казва съвсем ясно – похотта е дело на дявола. И е грешна. Да можех да имам жена, щях да забравя похотливите си желания. Или любовница. Но това противоречи на закона и на свещеното слово.“

– Ти купи ли си любовница? – попита той.

– Да.

– Колко плати за нея?

– Бих казал, че това не те засяга, момче – отвърна той меко.

– Съжалявам, не исках да любопитствам и да те обидя или... – засрами се Кълъм.

– Знам. Но този въпрос не бива да се задава на друг човек.

– Да. Но исках да разбера колко струва една жена. Да се купи.

– Това зависи от вкуса ти. От един таел до безкрайно много. – Струан не съжаляваше, че е подел разговора. „По-добре ти сам – си каза той, – отколкото други да го направят вместо теб.“ – Между другото, Кълъм, досега не сме уреждали заплатата ти. Започваш с петдесет гвиней на месец. Може да ги считаш за джобни пари, с които да купуваш всичко.

– Но това е голяма щедрост – възкликна Кълъм, – много ти благодаря!

– След пет месеца сумата ще се увеличи значително. Щом закупим земя, ще започнем да строим. Складове, Грейт хаус... и къща за теб.

– Това ще бъде чудесно. Никога не съм имал къща... Искам да кажа, дори не съм имал самостоятелна стая. И в университета даже.

– Човек трябва да има свое кътче, може и малко. Уединението е от голямо значение за яснотата на ума.

– Петдесет гвинеи са много пари за един месец – каза Кълъм.

– Ти ще ги спечелиш.

Това са достатъчно пари, за да се ожени. Лесно. Без публични до-
мове и смрадливи туземки. Спомни си с чувство на отвращение трите
пъти, когато беше посетил дома, който студентите посещаваха, защото
средствата им не позволяваха да идат на друго място. Наложил се да се
напие, за да се държи като мъж и да влезе в усмърдяната стая. Един ши-
линг, за да се овъргалия в умирисаното от пот легло с една кранта, два
пъти по-възрастна от него. За да се освободи от дяволските болки – тази
напаст по мъжете. И винаги седмици наред терзание в очакване на бо-
лестта. Господ да ме пази от ново грехопадение – помисли си той.

– Добре ли си, Кълъм?

– Да, благодаря. Смятам да се избърсна преди закуска. Съжалявам,
не мислех да... не исках да те обидя.

– Зная.

– Дошъл е Брок – съобщи морякът.

– Доведи го – каза Струан, без да вдигне поглед от каталога с пар-
целите, които Роб му беше дал.

Докато чакаха, Кълъм и Роб почувстваха как напрежението в каю-
тата нарасна.

Появи се Брок, широко засмян.

– Я виж, това си ти, Дърк! Знаех си, че се намираш на кораба!

– Грог?

– Благодаря. Добро утро, Роб. Добро утро, Кълъм.

– Добро утро – отговори Кълъм и с недоволство откри, че изведнъж
го обзе страх.

– Тези дрехи са ти по мярка. Моряк ли смяташ да ставаш? Като ба-
ща си?

Брок седна в моряшкия стол.

– Последния път, когато видях баща ти, положението му беше от-
чайващо. Той потъваше. Наистина ужасно! Страшна случайност – ка-
тастрофата искам да кажа. – Пое чаша ром от Струан. – Благодаря. Бях
вече загасил скапания огън, който се появи през нощта като гръм от яс-
но небе, и тъкмо се канех да му се притека на помощ, а той изчезнал.
Цяла нощ и част от следващия ден продължих да го търся.

– Много мило от твоя страна, Тайлър – каза му Струан.

– Миналата нощ изпратих Горг да попита за теб. Много странно,
нали, Кълъм?

– Какво странно, мистър Брок?

– Ами тоз дявол – джуджето – не знаеше, че си тук. До тоз момент, както разбрах, никой не е могъл да стъпи на кораба. Освен това си спрял точно под дулата на флагмана – много странно наистина.

– Горт докосна ли пилона? – попита Струан.

– Да. Беше много тъжен. Каза, че има такава чувство, сякаш забиват в ковчега пирон. Беше му много неприятно.

Струан му подаде банков ордер – двайсет хиляди гвинеи.

– Благодаря ти, Дърк – каза Брок, без да се докосне до него или дори да го погледне. – Но той не е мой. По-добре ти го дай на Горт. Или му го изпрати. Тази сума не е за мен.

– Както искаш, Тайлър. Ще бъде ли той на търга за земята?

– Да, разбира се.

Струан вдигна каталога.

– Най-хубавите парцели са седми и осми в западната част на долината, шестнайсети и седемнайсети в центъра и двайсет и втори и двайсет и трети в източната част. Кой искаш ти? Ще ми дадеш ли възможност да избирам свободно, Дърк?

– Има достатъчно и за двама ни. Избери това, което искаш. Няма да наддаваме срещу теб. Нито ти срещу нас.

– Аз си помислих същото. Така е справедливо. И умно. Избирам шестнайсети и седемнайсети от крайбрежните и шести и седми от крайните.

– А ние ще вземем седми и осми, а от крайните – трети и четвърти.

– Съгласен. И остава могилата. Ще участваш в наддаването, нали?

– Да.

Брок пи от рома. Усещаше безпокойството на Кълъм.

– Утре флотилията заминава, Дърк. Чу ли това?

– Не. Къде отива?

– На север.

– Да воюва – засмя се Струан. – Отново ще безпокоят Пекин? През зимата?

– Да. Нашите началници им заповядаха да тръгват на север. Главата на твоя лакей е пълна само с топове. Чух, че адмиралът се разкрещя, но Лонгстаф му се изежи: „Марш на север, по дяволите! Заповядано ти е да вървиш на север! Ще я научим ние тая невярна подла сган! Ще им дадем добър урок!“

– Те няма да заминат на север.

– Сигурно, след като си се върнал. Много жалко, че тай-панът мяза на Лонгстаф. Направо смешно. И че таквиз като теб могат да му влияят.

Че трябва да разчитаме на такива като теб да спасяват флотилията ни. – Той се изкашля шумно и подуши въздуха. – Тук мирише много странно.

– Така ли?

– Мирише на сребро. Да, така е, сребро. – Брок стрелна с поглед Кълъм. – Значи не си банкрутирал, а, момче?

Кълъм не каза нищо, но кръвта нахлу в главата му. Брок изсумтя:

– Усетих миризмата, когато хвърли котва, Дърк. Дори когато влезе в пристанището. Значи не си потънал, имаш с какво да платиш и отново ще ме метнеш.

– Кога пристигат парите?

– Днес, както вече знаеш.

– Желаяш ли да продължи срока?

– Ако не беше момчето и всички останали на кораба, нямаше да знам, че ме будалкаш. Че среброто е в трюма. Но аз не съм балама – прочетох го на лицата на всички на кораба освен на твоето... и на Роб. Днес ще взема твоя чек, по дяволите. Без кредит.

– Ще уредим всичко, след като приключи търгът за земята.

– Преди него. Да, преди това. По-добре си изчисти дълговете, преди да започне наддаването! – каза той и очите му засвяткаха от надигнали се в него гняв. – Отново ме баламосваш, бог да те убие и дяволът, на който служиш, да те отнесе в пъклото! Но могилата ще е моя! Моя!

– Тя принадлежи на „Ноубъл хаус“ – не на някоя второстепенна личност.

Брок се надигна със свити юмруци.

– Ще плюя на гроба ти! Проклет да си!

– А аз ще плюя върху къщата ти от върха на могилата още преди да е мръкнало, кълна се!

– Може съкровищата на Азия да не ти стигнат, за да платиш цената! Довиждане!

Брок изхвърча навън и ботушите му затропаха по мостика. Кълъм изтри потта от ръцете си.

– Тази могила те е омагьосала, Дърк. Той ще спре наддаването и ще те разори – каза Роб.

– Да, татко. Сигурен съм, че ще го направи.

Струан отвори вратата:

– Стюард!

– Да, сър.

– Слушай, Дърк – каза Роб. – Имаш удобен случай. Постъпи с него така, както той е готов да постъпи с теб. Спри изведнъж да наддаваш.

Остави го после да се измъква от кашата. Ще бъде разорен. Той не ние.

Струан не каза нищо. На вратата се почука и влезе Кудахи.

– Слушам, сър.

– Спуснете катера. Кажете на боцмана да откара мистър Роб и мистър Кълъм на „Гъндър клауд“. Изчакайте мистър Кълъм и го откарайте на флагмана. После се върнете да докладвате. Всички моряци на палубата!

Кудахи отново затвори вратата.

– Татко, чичо е прав. Не виждаш ли, за бога, че този проклет пират те държи здраво в ръцете си.

– Тогава трябва да видим дали с Божията помощ няма да можем да се измъкнем от ръцете му. Това е въпрос на чест!

– Дърк – настоя Роб, – няма ли да се вслушаш в един разумен съвет?

– Сара те моли да отидеш при нея. Още нищо не казвай за среброто. И, Кълъм, мойто момче, ако Лонгстаф пита случайно за мен кажи му просто, че съм на кораба. Нищо друго.

– Дърк, не изпускай единствения си шанс...

– По-добре побързай, Роб. Поздрави Сара и децата от мен – каза Струан и отново се задълбочи да разглежда документите на бюрото си.

Роб знаеше, че всеки по-нататъшен спор е безполезен и излезе, без да каже нито дума повече. Кълъм го последва със свито сърце Знаеше, че нищо не е в състояние да промени баща му... и Брок, че „Ноубъл хаус“ ще стане жертва на нищо и никаква могила, покрила една най-обикновена скала. „Абсолютна глупост! – възмущаваше се той. – Защо е толкова ужасно тъп баща ми?“

Дванадесета глава

Същия този следобед Струан стоеше до голямата палатка, която беше наредил да издигнат в крайбрежната зона на Хепи вели. Наблюдаваше как капитан Орлов надзирава пренасянето на варелите от голямата лодка и внимателното им подреждане от вътрешната страна на палатката. Бе така съсредоточен, че не забеляза приближаването на Мери Синклер.

Лицето ѝ бе обрамчено от шапчица, завързана под брадичката. Широка ѝ светлокафява рокля метеше пясъка и бе силно пристегната в талията, както беше модата. Но материята бе от лошо качество и

кройката – старомодна. Носеше рошав маншон и раменете ѝ бяха наметнати със сив шал, който подхождаше на цвета на очите. Изглеждаше спретната, семпла и бедна, скромна и благовъзпитана.

– Здравейте, тай-пан – поздрави тя.

Гласът ѝ прекъсна унеса му.

– О, здравейте, Мери! Изглеждате много красива!

– Любезно благодаря, сър – отвърна Мери с лека усмивка и направи грациозен поклон, – това наистина е комплимент.

На плажа и в долината прииждаха търговци с жените и децата си, пременени в празничните си дрехи, поздравяваха се и разговаряха оживено. Навсякъде се забелязваха групички от войници, моряци и техните офицери в бляскави униформи. Близко до брега се трупаха риболовни сампани, а на запад – тълпа от шумни любопитни китайци покрай кордон от войници, охраняващи долината.

Платформата, на която стояха акционерите, беше поставена на Малка височинка на петдесет ярда и Струан забеляза Гордън Чен, застанал наблизо. Синът му веднага се поклони. Младежът явно искаше да разговаря със Струан и вероятно търпеливо чакаше удобен случай да се приближи, без да бъде забелязан.

– Добър ден, Гордън. След малко ще приказваме.

– Благодаря, сър – отвърна Гордън Чен и отново се поклони.

Струан видя Роб да се разхожда със Сара. Коремът ѝ беше силно издут, а лицето – напрегнато. Край тях подскачаше Карин. Струан потърси с поглед Кълъм, но не го откри и предположи, че е още на флагмана. После го видя да разговаря оживено с Глесинг. Стори му се странно, че синът му не бе го потърсил, след като беше слязъл на брега.

– Извинете ме, тай-пан, мис Синклер – каза Орлов. – Това е всичко.

– Надявам се, че е така, капитан Орлов – подразни го Мери. – Чух, че през последните два часа сте пренасяли варели на брега. Нима искате да опие цялата европейска колония, мистър Струан?

Струан се засмя.

– Не. Благодаря, капитане.

Орлов поздрави Мери и влезе в палатката с няколко моряци. Другите се струпяха около нея, а няколко седнаха на брега и започнаха да играят на зарове.

– Подранили сте, Мери. Има още един час до наддаването.

– Капитан Глесинг беше достатъчно любезен, за да ме придружи – отвърна тя. – Нека се поразходим малко, съгласен ли сте?

– С удоволствие – каза той, като забеляза, че е неспокойна.

Тръгнаха към вътрешността на острова. Долината беше влажна от вчерашния дъжд, който се беше утаил в локви. От малкия водопад се виеше тихо поточе. Мухи, водни кончета, пчели и комари припяваха на шума на прибоя. Слънцето вещаеше приближаването на пролетта. Когато се отдалечиха от тълпата, Мери спря.

– Първо исках да ви кажа колко съжалявам за вашата загуба.

– Благодаря, Мери.

– Помъчих се да се срещна с вас, преди да тръгнете за Кантон.

– Спомням си. Много мило от ваша страна.

– Миналата нощ се опитах да се кача на борда. Исках да разбера как се чувствате тук. Имахте много лош късмет.

– Да. Но всичко свърши. Минало е.

– На лицето ви е изписано огорчение. Може би другите не го забелязват, но аз го виждам.

– Как вървят вашите работи? – попита той, както винаги удивен, че макар да изглежда обикновена, мила и нежна, тя не беше такава. Харесвам я, въпреки че не би трябвало.

– Животът е забавен. Временно. – Мери погледна обратно към брега. Брок, Горт и Нагрек Тъмб, Лайза Брок и дъщерите й слизаха от голямата лодка. – Радвам се, че отново се справихте с Брок. Много се радвам.

– Справил съм се, казвате?

Очите на Мери се присвиха.

– Четирийсет лака сребро? Четири монети?

– Откъде знаете това?

– Забравихте ли, тай-пан? Имам високопоставени приятели – каза тя живо. Но когато беше с тай-пана, тя презираше тези „приятели“.

– Кой има... кои са хората, които притежават останалите половинки?

– Искате ли да открия?

– Мисля, че вече знаете.

– Ах, тай-пан, вие сте страхотен мъж – заговори още по-сърдечно тя. – Зная къде са двете половинки. Когато разбера къде са другите две, ще ви кажа.

– Къде са двете, за които знаете?

– След като съумяхте да вземете такъв огромен заем, колко ли ще задържите за себе си?

– Всичко. Да, по дяволите, всичко. В Джин-куа ли са двете?

– Едната – отвърна тя и започна да оправя шала си. – В Кантон сега

има четири хиляди знаменосци. И голяма армада от бойни кораби. Ще нападнат нашата флотилия, ако тя се опита да форсира Боугските укрепления. На петдесет мили на север са разположени още кораби. Говори ли ви нещо името У Куок?

Струан се престори, че мисли, но умът му не го побираше. Преди да се срещне със Скрагър, не беше чувал никога за У Куок. Баща та У Фанг Чой му бе известен, но не и синът. Не сподели с Маус какво бяха говорили в джонката, нито какво му бе казал Скрагър – само Роб и Кълъм знаеха. Няма как Мери да е чула за У Куок от тях. Но информацията трябва някак си да е дошла от У Куок или от Джин-куа. Но как?

– Това е обикновено китайско име – каза накрая той. – Защо питаш?

– Той е най-големият син на У Фанг Чой.

– Пиратският главатар? Уайт лотъс? – Струан се престори на учуден.

– Много обичам да ви шокирам – развесели се тя. – Между другото императорът е предложил тайно чрез хопото в Кантон мандарински постове на У Куок и на У Фанг Чой. И генералгубернаторство в провинция Фукиен... и Формоса... В замяна трябва да нападнат корабите в пристанище Хонконг. С цялата си флотилия.

– Кога се очаква да нападнат? – Струан наистина се изненада.

– Още не са приели. Както казват китайците, „все още преговарят“.

„Дали услугите, които искаше У Куок, не бяха замазване на очите? – питаше се Струан. – Дяволска игра, преплетена с други игри, която да отслаби бдителността ми и да ме измами? Тогава защо монетата? Биха ли рискували цялата си флотилия? Четири хиляди джонки, пълни с пиратска сган, могат да ни свършат вероятно!“

– Можете ли да разберете дали те ще приемат... дали ще има атака?

– Не съм сигурна, но мисля, че ще мога. Но това не е всичко, тай-пан. Би трябвало да знаете, че са удвоили наградата за вашата глава. Има награда и за Кълъм. Десет хиляди долара. За всеки англичанин. Джордж Глесинг, Лонгстаф, Брок – гласът ѝ се понижи, – за Мей-мей, Дънкан и Кейт също. Ако ги хванат живи.

– Какво?

– Чух това преди три дни. Не ви намерих тук, така че хванах първия кораб за Макао, но вие току-що бяхте заминали. Отидох да видя Мей-мей. Казах ѝ, че ме изпращате, тъй като децата и тя са в опасност. После отидох до вашия компрадор и му казах от ваше име да прибере Мей-мей и децата и че ако нещо им се случи, преди да се върнете, ще обесите

него, децата му и децата на неговите деца.

– Какво ви отговори Чен Шенг?

– Каза да ви съобща да не се страхувате. Заведох Мей-мей и децата в къщата му и дойдох в Хонконг. Мисля, че засега са в безопасност.

– Той знае ли за среброто?

– Разбира се. Част от него, една малка част, е негово. Каква по-добра инвестиция за него от тази?

– Кой друг е участвал?

– Знам за Чен Шенг, Джин-куа, кохонгските търговци – те всички имат дял. Около петнайсет лака. За останалото не съм сигурна. Вероятно манчуанските мандарини.

– Тай-сен?

– Не. Той е изцяло в немилост. Конфискуваха цялото му богатство. Кохонгът го изчисли на около две хиляди лака. Злато...

– Чен Шенг каза, че ще се погрижи за тях.

– Да. Сега, когато сте отново богат, той ще ги пази като зеницата на окоето си. Поне засега.

– Почакайте, Мери – погледът на Струан се обърна към брега. Забеляза Волфганг и му извика, махна към него с ръка и изтича до него.

– Волфганг, вземи Орлов и отидете с „Чайна клауд“ до Макао. Вземете Мей-мей и децата и ги доведете заедно с дойката тук. Разпънете всички платна. Оставете Кудахи да охранява палатката.

– Да ги доведем тук ли?

– Да. Утре се връщайте. Те се намират при Чен Шенг.

– Да ги доведем тук? Открито?

– Да, за бога! Тръгвайте веднага!

– Няма да го направя, тай-пан! Не открито. Вие ще се компрометирате. Знаете, че всички ще ви обърнат гръб.

– Мандарините са определили награда за главите им. Побързайте!

– *Гот им химел* – Маус подръпна нервно брадата си. – Ще ги кача на борда тайно и ще накарам Орлов да се закълне, че ще мълчи. *Гот им химел*, прости този беден грешник!

Струан се върна при Мери.

– Кой ви каза, че се готви похищение, Мери?

– Човек, когото не познавате.

– Вие се излагате на голяма опасност, момиче. Получавате информацията, после действате на своя глава.

– Старая се да внимавам.

– Веднага напуснете Макао и не се връщайте. Отървете се от този

живот веднъж завинаги. Късметът няма да ви съпровожда вечно.

– Хайде да говорим за вас, тай-пан. Не можете да изложите на показ китайската си любовница.

– На борда на кораба тя и децата ще бъдат в безопасност – единствено това има значение.

– Но не и в нашето общество, за бога. Това вие знаете добре. Те ще ви унищожат, тай-пан – дори вас, – ако се опълчите против техните глупави условности. Ще го направят. Тя е китайка. Да вървят по дяволите!

– Да. Но проклятието ви е безсилно, а освен това трябва да мислите за дома си. Докато криете Мей-мей, тя няма да представлява заплаха за тях. Това, което не се вижда, не съществува. Не е моя работа да ви съветвам – знаете това по-добре от всеки друг, – но ви моля – крийте я!

– Така и ще направя, освен ако не бъде застрашена. Много съм ви задължен, Мери.

– Да! – В очите ѝ блесна странен пламък. – Бих желала да направите нещо за мен.

– Кажете какво.

– Каквото поискам?

– Кажете какво е то!

– Не сега. Ще ви кажа, когато поискам услугата. Да. Един ден ще ви поискам услуга. – После прибави весело: – Трябва да внимавате повече, тай-пан. Аз съм жена, а мисленето на жените е много по-различно от това на мъжете.

– Да – засмя се той.

– Имате толкова хубава усмивка, тай-пан.

– Благодаря ви, любезна госпожо – отвърна той. После се поклони елегантно. – Това е, разбира се, комплимент. – Той я хвана заръката и двамата тръгнаха обратно към плажа. – Кой ви каза за Мей-мей и децата?

– Преди две години се споразумяхме източниците на моята информация да остават в неприкосновена тайна.

– Ще престанете ли да използвате такива дълги думи?

– Щастлива съм, че най-сетне видях Мей-мей. Тя е толкова красива. И децата. – Тя чувстваше, че ръката му я огрява.

– Има ли вероятност информацията да е невярна?

– Не. Похищение с цел откуп е древна китайска хитрост.

– Това е гадост! Да се слага ръка на жени и деца! – Струан помълча за момент. – Откога сте тук?

– От два дена. Хорацио... Хорацио може да не се справи сам.

Между другото Чен Шенг знае, че говоря кантонски, разбира се. Сега и Мей-мей знае. Аз я помолих да не казва на никого. Но тя ще каже, нали?

– Да. Но не се страхувайте от това. Аз все пак ще ѝ напомня. – Помъчи се да не мисли за Мей-мей и децата, У Куок, бойните кораби и трите половинки от монетите. – Тайна за тайна. „Ноубъл хаус“ дава бал след около трийсет дни. Вие, разбира се, сте поканена.

– Каква чудесна идея!

– Ще има награда – хиляда гвинеи за най-красиво облечена дама.

– Боже Господи, тай-пан, ще ви избодат очите.

– Аристотел ще бъде жури.

– И така ще ви одерат. – Очите ѝ сякаш промениха цвета си. – Запомнете. Сега вие сте най-интересният мъж в Азия.

– Какво?

В смеха ѝ звучеше лека подигравка.

– Най-добре си изберете жена, докато е време. Много леки жени ще завъртят гащички около вас и много майки ще натъкмят дъщерите си за леглото ви.

– Няма ли да престанете с тези приказки?

– Не казвайте, че не съм ви предупредила, момчето ми. Хиляда гвинеи? Бих искала аз да спечеля наградата. – Внезапно настроението ѝ се помрачи. – Имам пари да купя такава рокля, както знаете... но ако го сторя, ще разваля впечатлението, което хората имат от Мери Синклер. Всички мислят, че ние сме бедни като кулита.

– Но никой не може да отрече, че аз мога да ви дам рокля. Поне никой не може да отрече, че не мога да направя предложението чрез Хорацио. Така ли?

– Боже мой, тай-пан, наистина ли? Аз ще ви се издължа.

– Престанете с това боже мой. Подаръкът си е подарък – каза Струан замислено. – Спомняте ли си леля си Вилхелмина?

– Коя?

– Втората братовчедка на майка ви. В Холандия.

– Коя точно?

– Наследницата – тази, която може да ви остави много пари.

– Нямам роднини в Холандия.

– Може би майка ви е забравила да ви каже. Може би ще получите писмо от някой адвокат в Амстердам, когато станете наследница. – Той запали пура. – Като наследница ще можете открито да харчите пари. Не е ли така?

– Но, но... – Гласът трепна. – А Хорацио?

– Леля Вилхелмина би могла да му остави две хиляди гвинеи. А голямата част на вас. Тя наистина предпочита момичетата. Майка ви беше нейна любимка. Странно, че никой не е разправял на вас и на Хорацио за нея. Бедната леля Вилхелмина. Тя почина вчера.

Очите на Мери се закръглиха от вълнение.

– Наистина ли бихте могли, тай-пан? Наистина?

– Три месеца ще са необходими за едно писмо до Лондон. Един месец да се уредят нещата в Холандия. Три месеца обратно. След седем месеца ще сте наследница. Но добре ще е през това време да се преструват на църковна мишка. И силно да се изненадате, когато стане.

– Да. Извинете... Аз съм толкова объркана от... Не се безпокойте. Не се учудвайте, ако нещо откача, започна да плача или да крещя. Обожавам ви!

Струан престана да се усмихва.

– Престанете да говорите така!

– Никога не съм го казвала преди това и никога няма да го повтора. Но за мен вие сте бог! – Тя се обърна и се отдалечи.

Струан я наблюдава известно време, после се запъти към Гордън Чен. „С всеки ден заприличвам все повече на китаец“ – помисли си той. В открито море лодката с Орлов и Маус бе все още далеч от „Чайна клад“.. „Побързайте, за бога!“

Скинър го посрещна разтревожен.

– Добър ден, мистър Струан.

– О, здравейте, мистър Скинър.

– Голям ден в Ориента, нали?

– Извинете ме, аз трябва...

– Почакайте за момент, мистър Струан. Опитях се да ви видя миналата нощ. – Скинър понижи глас. Потеше се повече от обикновено и миришеше, както винаги. – Полиците на „Нубъл хаус“ пристигат днес, доколкото си спомням.

– Така ли?

– Има ли кой да ги посрещне?

– Съмнявате ли се, мистър Скинър?

– Носят се слухове. За някакво сребро.

– И аз ги чух.

– Надявам се, че са верни. Не бих искал да настъпи промяна в собствеността на Ориентал експрес.

– Нито пък аз. Тази вечер ще ви дам част от лихвата. Сега ме извинете.

Скинър проследи с поглед Струан, който се приближи към Гордън Чен. Искаше му се да чуе за какво говорят. После забеляза, че Брок и семейството му разговарят с Нагрек Тъмб. „Голям ден“ – мисли си той весело и тръгна тежко към тях. Кой ли ще грабне могилата?

– Съжалявам, чух за загубата ви, сър – каза Гордън. – Опитах се да ви видя, но не успях. Отправих молитва.

– Благодаря.

– Майка ми каза да ви предам, че ще бъде сто дни в траур, както е прието.

– Кажй й, че не е необходимо – каза Струан, като знаеше, че ще стане така, както бе казала. – Какво прави, след като те видях за последен път?

– Нищо особено. Опитах се да помогна на Чен Шенг да намери някакъв заем за вас, сър. Но се боя, че не успяхме. – Вятърът духна плитката му и я залюля.

– Много трудно се намират заеми – каза Струан.

– Да, така е наистина. Съжалявам.

Гордън Чен си представи всичкото огромно богатство, скрито в трюма на „Чайна клауд“, и се изпълни с възхищение към баща си. Бе чул тазсутрешните слухове и те бяха потвърдени от други, проникнали в Тай Пинг Шан: че тай-панът незабелязано изнесъл среброто изпод носа на омразните манчури. Но не каза нищо за възраждането на „Ноубъл хаус“, защото щеше да бъде неучтиво.

– Може би е време да ти отпусна малък заем. Бих могъл да го уредя. Да речем, един лак сребро.

Гордън Чен зяпна и очите му блеснаха.

– Това е огромна сума, сър.

– Ще получаваш една четвърт от печалбата. Аз ще получавам останалите три.

– Това е справедливо, сър – отвърна Гордън и бързо събра мислите си. – Щедро. Рядко среща човечност в подобни времена. Но ако получа две трети, а вие – една, това ще ми помогне значително да увеличи печалбите ви. Значително.

– Аз също очаквам голяма печалба. – Струан хвърли пурата. – Ще бъдем съдружници. Ще вземеш една втора и аз – една втора. Това е тайно споразумение между нас двамата. Всеки месец ще водиш счетоводната отчетност. Съгласен ли си?

– Съгласен съм. Вие сте повече от щедър, сър. Благодаря ви.

– Нека се видим тази вечер и ще ти дам необходимите документи.

Ще бъда на борда на „Рестинг клауд“.

Гордън Чен бе толкова щастлив, че му се искаше да скача и крещи от радост. Не можеше напълно да прецени щедростта на баща си. Но знаеше, че да имаш един лак е много по-безопасно. Освен това лесно можеше да го превърне в хиляди. Ако има джос. Помисли си за Хунг Мун Тонг и се попита дали верността му към тайното дружество „тонг“ нямаше да попречи на верността към баща му. И ако това стане, кое ще вземе връх.

– Как да ви благодаря, сър! Веднага ли ще започне съвместната ни работа?

– Да, предполагам, че ще искаш да участваш в търга за земята.

– Имах желание... – каза Гордън Чен и спря.

Към тях се приближаваше Кълъм с намръщено лице.

– Здравей, Кълъм – поздрави Струан.

– Здравей, татко – отговори той.

– Това е Гордън Чен. Синът ми Кълъм – каза Струан и забеляза, че тълпата на брега се е смълчала и е вперила погледи в тях.

Гордън Чен се поклони.

– Имам честта да се запозная с вас, сър.

– Гордън е твой природен брат.

– Зная. – Кълъм подаде ръка. – Приятно ми е да се запознаем.

Поразен, че Струан го признава гласно за свой син, Гордън безсилно протегна ръка.

– Благодаря. Много благодаря.

– На колко години сте, Гордън?

– На двайсет, сър.

– Братята си говорят на малко име, как мислите?

– Ако това ви харесва.

– Трябва добре да се опознаем. – Кълъм се обърна към баща си, който беше разтърсен от признанието на сина си, че знае за Гордън.

– Съжалявам, че те обезпокоих, татко. Просто исках да се запозная с Гордън – каза той и си тръгна.

Струан усети как тишината гръмна и притихналият бряг отново оживя. С почуда видя, че по лицето на Гордън се стичат сълзи.

– Съжалявам. Аз... Аз чаках това цял живот, мистър Струан. Благодаря. Благодаря ви – каза Гордън с развълнуван глас.

– Повечето хора ме наричат тай-пан, момче. Нека забравим „мистър Струан“.

– Да, тай-пан. – Гордън Чен се поклони и се отдалечи.

Струан тръгна след Кълъм и видя катера на Лонгстаф на брега. С него бяха адмиралът и група морски офицери. Също и Хорацио.

„Добре – помисли си Струан. – Сега Брок.“

Махна с ръка на Роб и посочи Брок. Роб кимна, остави Сара и настигна Кълъм. Заедно се присъединиха към Струан.

– В тебе ли са документите, Роб?

– Да.

– Хайде тогава. Да си върнем полиците. – Струан погледна към Кълъм. – Няма защо да се вълнуваш, момче.

– Да.

Повървяха малко и Струан каза:

– Радвам се, че се запозна с Гордън. Благодаря.

– Аз... Аз исках да се срещна днес с него и теб. Ъъ... на публично място.

– Защо?

– Не издига ли това твоя престиж, който според теб е много важен?

– Кой ти каза за Гордън?

– Чух да разправят, когато се върнах от Кантон. Хората винаги са готови да разпространяват лошите новини. – Кълъм си спомни насмешливите усмивки на търговците и жените им, с които се беше запознал. „Колко жалко, младежо, че идвате в такова лошо време. Жалко, че къщата не съществува вече. Същото ще стане с «Ноубъл хаус»“ – казваха те по най-различни поводи. Но Кълъм знаеше, че всички тържествуват, радостни, че къщата е така унижена. Леля Сара първа му бе отворила очите и му бе показала колко е наивен. Минаваха един ден по Куинс руд покрай някакви евроазиатци – първите, които виждаше – момче и момиче – и той я бе попитал каква е националността им и откъде са те.

– Виж – бе казала тя, – това са мелези – полуангличани и полуезичници. Много от търговците имат незаконно родени деца от китайки. Всички го правят уж много тайно, разбира се, но всеки знае. Твоят чичо Роб има дете.

– Какво?

– Още преди години аз натирих нея и кученцата ѝ. Нямах да бъде толкова лошо, предполагам, ако жената беше християнка и хубава. Бих разбрала това. Но нея...

– А татко... има ли... други деца?

– За деца не знам, Кълъм. Има син, който работи за неговия компрадор. Казва се Гордън Чен. Баща ти има странно чувство за хумор, след като му е дал християнско име. Предполагам, че тук има нещо.

Може би не трябваше да ти казвам, Кълъм. Но някой трябва да го направи и по-добре е да научиш истината от роднина, вместо да слушаш как хихикат зад гърба ти. О, да. Ти имаш най-малко един брат в Азия.

Тази нощ той не можа да заспи. На следващия ден бе слязъл на брега отчаян. Няколко морски офицери, сред които и Глесинг, играеха крикет и го поканиха да попълни отбора. Когато дойде неговият ред да удари топката, той изля върху нея целия си гняв, замахна, искаше да я убие и с нея и срама си. Игра блестящо, без да изпита удоволствие от играта. По-късно Глесинг го викна настрана и попита какво се е случило. Той изплю камъчето.

– Не одобрявам баща ти, както несъмнено знаеш – му каза Глесинг, – но това едва ли има връзка с частния му живот. Аз самият имам същите проблеми като теб. Поне знам, че баща ми има любовница в Мейда вейл. Двама синове и една дъщеря. Никога не ми е казвал, макар че, предполагам, знае, че ми е известно. Ужасно трудно, но какво може да направи човек? Може би когато стана на неговата възраст и аз ще направя същото. Ще почакам и ще видя. Разбира се, съгласен съм, много е неудобно да разбереш, че имаш брат мелез.

– Познаваш ли го?

– Виждал съм го. Никога не съм говорил с него, макар да съм чувал, че е добро момче. Помни от мен – не позволявай личният живот на баща ти да те обсеби. Ти имаш един баща.

– Не го одобряваш, а вземаш неговата страна. Защо?

Глесинг повдигна рамене.

– Може би защото научих, че „греховете“ на баща ми са лично негова работа, а не моя. Може би защото тай-панът е по-добър моряк от мен и ръководи най-добрата флотилия, състояща се от най-красивите кораби на света, отнася се към моряците си човешки, като им дава добра храна, заплата и квартири, докато ние трябва да работим с това, което проклетият Парламент ни отпусне – нищожни пари, по дяволите, и екипажи от насила набрани моряци и престъпници. Може би заради „Глесинг пойнт“ или защото той е тай-панът. Може би защото Синклерови го харесват. Не знам. Няма да крия от теб, че ако някога получа заповед да се разправя с него, ще го направя, доколкото позволява законът. Въпреки това, надявам се, че с Божия помощ ще успее да се справи отново с този грубиян Брок. Не понасям мисълта, че тази мръсна свиня може да стане тай-пан.

От този ден Кълъм се виждаше често с Глесинг. Дружбата между тях се задълбочи.

– Днес – продължи Кълъм много неловко, – когато те видях с Гордън Чен, попитах Джордж Глесинг. Той беше честен с мен и ми разказа.

Струан се спря.

– Искаш да кажеш, че от моя страна е било нечестно, че не съм ти казал?

– Не. Не е нужно да се оправдаваш за всяко нещо, което правиш. На мен. Един баща не е нужно да се оправдава пред сина си, нали?

– Гордън е добро момче – обади се стеснително Роб.

– Защо искаше да знаеш на колко е години? – попита Струан.

– Той е на моите години, нали?

– И какво?

– Няма значение, татко.

– Има. За теб. Защо?

– Бих предпочел да не...

– Защо?

– Въпрос на етика, предполагам. Ако аз съм на същата възраст, майка му е била... да кажа ли, връстница... на моята?

– Да. Връстница е точната дума.

– Прелюбодение е другата точна дума, нали?

– Една от човешките истини е, че прелюбодението е неизбежно като смъртта и изгрева на слънцето.

– Но не според Десетте божии заповеди. – Кълъм избягваше погледа на баща си. – Сега ще започне наддаването, щом Лонгстаф е тук – каза той.

– Затова ли си толкова нервен? Че се срещна с Гордън и ми цитира Десетте божии заповеди?

– Не ти трябва, нали, татко? Когато се срещнеш с Брок? Мисля, че аз... ако не възразяваш, ще видя дали всичко е готово.

– Върви се забавлявай, момче! Мисля, че би трябвало да си с нас. Това е рядък случай. Но нищо, забавлявай се! – Струан продължи да се разхожда по пътя. Кълъм се поколеба, после го настигна.

Куинс роуд се спускаше западно от долината по брега. Една миля по-нататък минаваше покрай палатките на моряците, които пазеха растящото число на морските бази. На още една миля разстояние зад тях се намираха подредените в редици палатки на войниците до Глесинг пойнт, където свършваше Куинс роуд.

А над Глесинг роуд беше Тай Пинг Шан, откъдето към брега се точеше непрекъснатата нишка от китайци, приведени под тежестта на товара си. Нишката се движеше постоянно и непрекъснато се подновяваше

от прииждащите джонки и сампани.

– Добър ден, Ваше превъзходителство! – каза Струан и повдигна шапката си, когато срещна Лонгстаф и компанията му.

– О, добър ден, Дърк! Добър ден, Роб! – Лонгстаф не се спря. – Не си ли готов да започваме, Кълъм?

– Само един момент, Ваше превъзходителство.

– Добре, побързай! Трябва да се качвам на борда. – После се обърна със закъснение към Струан, сякаш нарочно, за да го обиди. – Добре е, че се завърнахте, Дърк.

После продължи да се разхожда и да поздравява други хора.

– След три минути ще смени поведението си – каза Струан.

– Глулав, презрян, чумав глупак! – Гласът на Кълъм беше дрезгав и тих. – Слава богу, че това е последният ден, в който му служи.

Струан поклати отрицателно глава.

– Ако съм на твоето място, бих използвал поста „Заместник-колониялен секретар“ в своя полза.

– Как?

– Властта ни се върна. Но все още неговата ръка подписва документите и ги превръща в закон. А ръката му трябва да се насочва, нали?

– Да, предполагам... предполагам, че е така – отговори Кълъм.

Когато Струанови се приближиха до Брокови, плажът утихна и по брега премина вълнение.

Горт и Нагрек Тъмб бяха застанали до Брок, Лайза и момичетата.

Скинър започна да си подсвирква тихо и се приближи.

Аристотел Куанс замръзна на мястото си с вдигната четка. Само най-младите не почувстваха вълнението, не гледаха към тях и не се влвлушаха.

– Добър ден, дами, господа! – каза Струан и свали шапката си.

– Добър ден, мистър Струан! – отговори Лайза любезно. – Познавате Тес и Лилибет, нали?

– Разбира се. Добър ден, госпожици! – обърна се Струан към момичетата, които направиха реверанс, и забеляза колко много е пораснала Тес, откакто я видя за последен път. – Може би да уредим нашата сделка? – обърна се той към Брок.

– Сега е наистина най-подходящото време. Лайза, ти и момичетата се връщайте на кораба. И ти, Лилибет, не бъркай с ръце в морето или ще си хванеш белята. И да не паднеш зад борда. А ти, Тес, мила, пази себе си и Лилибет. Бягайте сега и правете каквото казва майка ви.

Те направиха бърз реверанс и изтичаха пред майка си, радостни, че

са ги освободили.

– Децата не трябва да имат нищо общо с корабите, нали? – Каза Брок. – Никога не гледат къде ходят. Можеш да откачиш.

– Да – Струан подаде банковия чек на Горт. – Вече сме квит Горт.

– Благодаря – отвърна той и разгледа внимателно чека.

– Може би ще искаш да ги удвоим?

– Как?

– Още двайсет хиляди за това, че наш кораб ще те бие по пътя за Англия.

– Благодаря, но казват, че глупакът лесно се разделя с парите си. Аз не съм глупак, нито обичам да се обзалагам. – Погледна още веднъж чека. – Това ми идва тъкмо навреме. Може да купя от баща си една частица от могилата.

Очите на Струан потъмняха.

– Хайде да отидем до палатката – каза той и тръгна напред.

Роб и Кълъм го последваха. Роб беше радостен, че брат му е тайпан на „Ноубъл хаус“. Отново го обзе предишният страх. „Как ще се справя с Брок? Как?“

Струан спря пред палатката и кимна на Кудахи.

– Хайде, момчета! – извика Кудахи на малка група чакащи моряци. – Бегом марш!

За учудване на всички моряците събориха палатката.

– Ако обичате, Тайлър, дайте нашите чекове!

Брок предпазливо извади полиците от джоба си.

– Осемстотин двайсет и пет хиляди сребърника.

Струан подаде полиците на Роб, който ги провери внимателно да не са дубликати.

– Благодаря – каза Струан. – Ще подпишеш ли това?

– Какво е то?

– Разписка.

– А къде е моят банков ордер? – попита Брок с недоверие.

– Решихме да платим в брой – обясни Струан.

Моряците изтеглиха съборената палатка настрана. Почти до височината на празните варели се изсипаха красиво подредени в редици сребърни слитъци. Стотици сребърни къса лъщяха на бледото слънце. Брок се вторачи в тях като омагьосан и над Хонконг надвисна чудовищна тишина.

– „Ноубъл хаус“ реши да плати в брой – каза Струан безцеремонно. Запаля клечка и я поднесе до свитъка от чекове. Извади три пури

предложи една на Роб и една на Кълъм и ги запали с горящата хартия – Всичко е претеглено. И ако искате сами да проверите количеството, разполагаме с кантар.

Кръвта нахлу в главата на Брок.

– Да гориш в ада дано!

Струан хвърли овъглената хартия на земята и я стъпка в пясъка.

– Благодаря, мистър Кудахи. Отведете хората на „Гъндър клауд“!

– Слушам, сър!

Кудахи и моряците хвърлиха последен тъжен поглед към сребротото и се втурнаха към лодките.

– Е, свърши се – обърна се Струан към Роб и Кълъм. – Сега можем да се погрижим за земята.

– Наистина рядко зрелище, Дърк – каза Роб. – Идеята беше гениална.

Кълъм огледа брега. Видя алчност и завист и очи, които ги гледаха крадешком. „Господи – каза си той тихо, – благодаря Ти, че ме направи част от «Ноубъл хаус»! Благодаря Ти, че ме направи свое оръдие!“

Брок дойде на себе си.

– Горт, грабвай своите здравеняци и всички бегом!

– Какво?

– Бегом марш, по дяволите! – Гласът му беше тих и свиреп. – Въоръжени! След малко всички пирати езичници от Азия ще виснат на вратата ни!

Горт си плю на петите.

Брок извади пищовите си и ги подаде на Нагрек.

– Ако някой се приближи на пет ярда, пръсни му черепа! – каза той и се отправи към Лонгстаф. – Мога ли да взема от вас тези войници, Ваше превъзходителство? Ще си имаме куп неприятности.

– А? Войници? Войници? – Лонгстаф гледаше сребротото и примигваше. – Господ да ме убие, това истинско сребро ли е? Всичкото? Господ да ме убие, осемстотин хиляди лири сребро ли, казваш?

– Малко повече – отвърна Брок нетърпеливо. – Онези войници и моряци. Всеки, който носи оръжие, да го пази, за бога!

– О, въоръжени! Разбира се. Адмирале, разпоредете се, моля!

– Стой там! – изкрещя адмиралът, вбесен от алчността, изписана на всички лица, включително на офицерите от Кралската флота. Дотърчаха войници от военната флота, моряци и пехотинци.

– Застанете в кръг на петнайсет стъпки от съкровището. Сега един може да се приближи. Разбрано? – стрелна гневен поглед към Брок. –

Сега аз отговарям за безопасността му за един час. После го отнесете където трябва.

– Много благодаря, адмирале! – каза Брок, като едва се въздържа да не изпсува.

После погледна към морето. Катерът на Горт се носеше бързо към „Уайт уич“. „Един час ще е достатъчен – помисли той, като проклинаше Струан и среброто. – Как, по дяволите, ще мога да разтоваря такова голямо количество? На коя компания да се доверя? с приближаващата война и вероятно без търговия? Ако търговията не замре, тогава ще купя сезонния чай. Ако търговията не е гарантирана, тогава акциите на всички компании отиват по дяволите. Освен на тези скапанияци от «Ноубъл хаус». Никаква банка, никакво скривалище и никаква сигурност! Как да се отървеш от среброто? Животът ти е в опасност. Трябваше да мислиш, по дяволите! Трябваше да разбереш, че точно това иска този мръсен пердаст. Хубаво те подреди!“

Брок откъсна поглед от среброто и го насочи към Струан. Видя подигравателната усмивка и побесня.

– Денят още не е свършил, по дяволите!

– Точно така, Тайлър – отговори Струан. – Имаме още едно нещо за уреждане.

– Да, дявол да те вземе! – Брок тръгна през смълчаната тълпа към платформата.

Неочаквано Кълъм почувства как тревогата се върна и го заизмъчва още по-силно отпреди.

– Чуй, татко – побърза да каже той едва чуто, – чичо Роб е прав. Брок ще те остави на мира, когато наддаването стигне...

– Да не започваме отново, момчето ми, за бога! Могилата принадлежи на „Ноубъл хаус“.

Кълъм погледна баща си безпомощно. После се отдалечи.

– Какво, по дяволите, става с него? – попита Струан Роб.

– Не знам. Цял ден е неспокоен като разгонена кучка.

После Струан забеляза Сара, застанала с Кълъм в края на тълпата, с преbledняло лице, подобна на статуя. Той хвана ръката на Роб и го поведе към тях.

– Още ли не си казал на Сара, Роб? За това, че оставаме?

– Не.

– Сега е моментът. Когато отново забогатя.

Приблжиха се до Сара, но тя не ги забеляза.

– Здравей, чичо Дърк! – каза Карин. – Мога ли да си поиграя с

хубавите ти кубчета?

– Истински ли са, Дърк? – попита Сара.

– Да, Сара – отговори Роб.

– Един Господ знае как си го направил, Дърк, но благодаря ти все пак. – Тя примижа, когато детето в корема зарита, и извади амонячната сол. – Това означава... означава, че сме спасени, нали?

– Да – каза Струан.

– Мога ли да взема едно кубче, мамо? – пискеше Карин.

– Не, мила. Тичай и си поиграй – каза ѝ Сара. Тя се приближи до Струан и го целуна разплакана. – Благодаря ти!

– Недей да ми благодариш, Сара. Цената на толкова много сребро е висока. – Струан докосна шапката си и се отдалечи.

– Какво иска да каже, Роб?

Роб ѝ каза.

– Все пак аз ще замина – каза му тя. – При първа възможност. Щом се роди бебето.

– Така ще бъде най-добре.

– Ще се моля никога да не намериш онази.

– О, не започвай отново, Сара! Моля те! Толкова хубав ден! Отново сме богати! Можеш да имаш всичко, което си пожелаеш на този свят!

– Може би просто искам да имам съпруг. – Сара тръгна тежко към голямата лодка и когато Роб понечи да я последва, го сръза: – Благодаря, но мога и сама да се кача. Ела, Карин, скъпа.

– Както искаш – каза Роб и закри отново по брега. Известно време не откри Струан в тълпата. После приближи до подиума и го забеляза да говори с Аристотел Куанс. Отиде до тях.

– Здравей, Роб, скъпи приятелю! – поздрави Куанс сърдечно. – Тъкмо казах на тай-пана какъв великолепен жест. Великолепен! Напълно в стила на „Ноубъл хаус“! – После се обърна към Струан и грозноватото му лице радостно засия. – Между другото, дължиш ми петдесет гвинеи.

– Няма такова нещо!

– За портрет на Кълъм. Готов е. Не може да си забравил!

– Беше трийсет гвинеи и ти дадох десет в аванс, боже мой!

– Даде ли ми? Дяволите да ме вземат! Сигурен ли си?

– Къде е Шиваун?

– Чух, че е болна, горкичката. – Куанс подсмъркна драматично. – Ти си шедър момче. Ще ми дадеш ли заем? За една полезна работа?

– От какво е болна?

Куанс се огледа и понижи тон:

– Влюбена е.

– В кого?

Куанс се поколеба:

– В тебе, момче.

– О, върви по дяволите, Аристотел! – отвърна Струан кисело – Ако щеш, вярвай! Казвам ти. Няколко пъти пита за теб.

– Докато позираше ли?

– Кога е позирала? – попита Куанс наивно.

– Знаеш кога.

– Влюбена е, момчето ми! – Дребосъкът се изкиска. – Сега, когато отново си богат, може да я грабнеш и да я търкулнеш в сеното! Кълна се в тестисите на безсмъртния Юпитер! Тя сигурно е великолепна. Само петдесет гвинеи и цял месец няма да те безпокоя.

– Каква е тази полезна работа?

– За мен самия, мило момче. Нуждая се от лечение. Напоследък боледувам.

– Да, знам какъв е проблемът. Годишките започват да тежат. Ужасно е за човек на твоята възраст.

– Трябва да призная, че съм все още в чудесна форма. Петдесет не е много за един обеднял бог.

– Ще получиш двацет гвинеи, когато ми предадеш портрета. – Струан се наведе и пошепна многозначително: – Аристотел, искаш ли комисиона? Да речем, сто лири? В злато?

Куанс веднага протегна ръка.

– Дадено! Ето ръката ми! Кого трябва да убия?

Струан се засмя и му каза за бала и за конкурса.

– Големи фойерверки? Никога, по дяволите! – избухна Куанс. – Да не съм глупак! Да не искаш да ме кастрират! Да ме изпратят преждевременно в гроба? Да ме подгони всяка проститутка в Азия? Да бъда отлъчен от обществото? Никога!

– Само човек с твоите знания, твоя статут, твоето...

– Никога, Господи! Ти, който ми се пишеш за приятел, за някакви мизерни сто лири да ме излагаш на смъртна опасност. Да, Господи! Смъртна опасност! Да страдам, да ме мразят, да ме съсипят, да ме уморят преждевременно... направи ги двеста!

– Съгласен! – каза Струан.

Куанс подхвърли шапката си във въздуха и затанцува прегърнал ко-рема си. След това оправи лилавата си копринена жилетка, вдигна шапката си и я нахлупи на главата си.

– Тай-пан, ти си принц! Кой друг освен мен – Аристотел – би дръзнал да направи такова нещо? Има ли по-добър от мен? Великолепно! О, чудесни Куанс! Цар на художниците! Двеста. В аванс.

– След конкурса.

– Не ми ли вярваш?

– Не. Можеш да заминеш. Или да се изпариш.

– Дори от смъртното си ложе ще стана, за да участвам като жури в този конкурс. Всъщност аз сам кандидатствах за него. Да, кълна се в четката на Рембранд, аз с радост бих платил... бих платил сто гвинеи за тези привилегии дори ако трябваше да пълзя в краката на Брок да ми отпусне заем.

– Какво?

Куанс отново подхвърли шапката си във въздуха.

– О, щастие! О, радост! О, чудесни, божествен Куанс! Ще влезеш в историята. Божествени, великолепни Куанс!

– Изобщо не те разбирам, Аристотел – каза Роб. – Наистина ли искаш работата?

Куанс свали шапката си и докосна пясъка с нея. Очите му искряха.

– Не разбираш ли какви предимства ми дава тази работа? Всяка котка в Азия ще бъде... как да се изразя... готова да завърти съдията, нали така?

– И ти си съгласен? Още преди конкурса?

– Разбира се. Но изборът ще бъде почтен. Най-добър. Отсега зная победителката.

– Коя ще бъде?

– Още сто лири, днес!

– Хей, какво ще правиш с парите? Аз, Роб и Купър ти даваме цяло богатство.

– Давате ли, казваш? Давате? Имате привилегията да подкрепяте безсмъртието. Кълна се в цицата на Луцифер! Впрочем има ли бренди в тези варели? Изпитвам неутолима жажда.

– Няма нищо. Нито капка.

– Каква простотия! Отвратително! – Куанс подсмъркна отново и видя Лонгстаф, който бързаше към тях. – Е, ще тръгвам. Довиждане, момчета. – Той се отдалечи, като си подсвиркуваше и когато мина покрай Лонгстаф, свали шапка със сериозен вид.

– О, Дърк – каза Лонгстаф и по лицето му се разля широка усмивка, – защо е толкова весел Аристотел?

– Просто се радва, както и вие, че „Ноубъл хаус“ още съществува.

– И правилно, нали? – Лонгстаф изглеждаше радостен и изпълнен с уважение. – Не знаех, че в Азия има толкова много сребро. Чудесно е човек да се разплаща така. Между другото, желаете ли да вечеряме заедно тази вечер? Искам да се допитам до вас за някои неща.

– Боя се, че тази вечер съм зает, Уил. Какво ще кажете за утре? Защо не дойдете в главната квартира на борда на „Рестинг клауд“? По обяд.

– Много подходящо време. Много подходящо. Радвам се, че...

– О, между другото, Уил. Защо не отмените заповедта за изпращане на флотилията на север?

Лонгстаф се намръщи.

– Но тези дяволи отхвърлиха нашия договор!

– Да, що се отнася до императора на Манджурия. Но по това време на годината има тайфуни. По-добре дръжете корабите на едно място. И подръка.

Лонгстаф пое дъх и оправи гънките на бляскавата си униформа.

– Адмиралът не се безпокои за времето. Но ако казвате – той кихна, – какво ще правим, ако не тръгнем на север, а?

– Хайде да поговорим за това утре.

– Много умно. Да го оставим за утре. Така трябва да направим, нали? Ще се радвам да мога отново да се посъветвам с вас. Е, изглежда, всичко е готово да започнем. Между другото, възхитен съм от другия ви жест. – Лонгстаф се отдалечи радостно.

– Какво искаше да каже с това? – попита Роб.

– Не зная. Сигурно говори за среброто. Слушай, Роб. Утре го посрещни ти. Кажи му какво да прави.

– Какво значи това? – усмихна се Роб.

– Ще завзема фортовете Боуг. После ще нанесе удар по Кантон. Веднага. Ще поискам откуп за Кантон. Шест милиона таела в сребро. После тръгвам на север с попълнения вятър. Както преди.

– Но той иска да разговаря с тебе.

– Сега можеш да го въртиш на малкия си пръст. Той видя среброто.

– Няма да ми се довери като на теб.

– След пет месеца ще трябва да го направи. Как го прие Сара?

– Както очаквах. Решила е да замине. – Роб погледна към платформата, където бе настъпило оживление. Лонгстаф се качваше по стъпалата. – Много си любезен с него, Дърк, независимо от обидното му поведение. И все пак ще знам, че ще му го върнеш нали?

– Той е първият губернатор в Хонконг. Губернаторите се

назначават за четири години. Ще има време и за Лонгстаф.

– А какво ще стане с могилата?

– Това вече е решено.

– Не.

– Господа – обърна се Лонгстаф към насъбралите се търговци, преди да започнем, бих желал да потвърдя принципите за владееие и разпореждане със земята, препоръчани ми от правителството на Нейно величество. – Той зачете от един официален документ: – Цялата земя принадлежи по право на Нейно величество. Раздаването ѝ става на публичен търг, като право да я владее има този, който предложи най-висока цена за годишна поземлена рента. Годишната рента също се определя с наддаване. Наем за срок от деветстотин деветдесет и девет години. В рамките на една година трябва да се построи сграда на минимална стойност сто долара, като цената се определя върху съотношение от четири шилинга и четири пенса към долара. В противен случай разпределението на земята се обезсилва. Половината сума от предлаганата цена се плаща предварително в брой. – Той вдигна глава от документа. – Първоначално възнамерявахме днес да предложим сто парцела, но не успяхме да огледаме всички. Предлагаме приблизително петдесет, а останалите, когато е възможно. Препоръчах купувачите да получат неограничено поземлено право над парцелите си. О, да, също тези, които купуват крайбрежни земи, да могат да избират парцели в периферията и във вътрешността на страната. Крайбрежните земи са сто фута широки и обърнати към Куинс роуд по протежение на морето. – Отново вдигна поглед и се усмихна любезно. – С раздаването на земята днес предполагаме, че полагаме основите на бъдещия град. Отделна земя е предназначена за съд, правителствени сгради, дом на губернатора, игрище за крикет, пазар и за ориенталците. Формално нарекох бъдещия град Куинс таун.

Чуха се приветствени възгласи.

– Това е първата възможност да ви приветствам. Бих казал, че ни предстоят тежки времена. Но нека не се предаваме. Да се стегнем, да впрегнем всичките си сили и тогава, с Божия помощ, ще победим езичниците за чест и слава на Нейно британско величество и за славата на колония Хонконг.

Чуха се три възгласа ура за кралицата, три възгласа ура за колонията и три за Лонгстаф. Китайските зяпачи бърбеха, гледаха и се смееха.

– Сега, ако мистър Брок благоволи да отвлече мислите ви от странната промяна, която настъпи в „Нобъл хаус“, ще обявим началото на търга.

Брок и Горт пламнаха, когато смехът на тълпата ги заля. Лонгстаф слезе от платформата и Глесинг се приближи до него.

– Трябва да повтора Ваше превъзходителство – каза той, – че не всички парцели бяха огледани внимателно поради липса на време.

– Това са подробности. Подробности, приятелю. Какво значение имат няколко фута? За всички ще има земя. Продължавай, Кълъм скъпо момче. Довиждане. – Лонгстаф тръгна към катера и когато мина покрай Струан, усмихна се и вдигна шапката си. – Утре по обяд, нали, Дърк?

Кълъм изтри потта от лицето си и погледна дребния човек, застанал до него.

– Мистър Хибс?

Хенри Харди Хибс се изпъна в целия си ръст – пет и половина фута – и се качи на платформата.

– Добър ден, господа! – поздрави той с мазна усмивка. – Енри Арди Ибс. Акционери и поземлени агенти. Официален акционер на Негово превъзходителство почитаемия Лонгстаф. На вашите услуги. – Беше мръсно противно джудже с плешива глава и раболепно поведение. – Парцел номер едно. Е, хайде, кой ще залага?

– Откъде, по дяволите, го намери, Кълъм? – попита Струан.

– Един от нашите търговци. – Кълъм чу гласа си да долита до слуха му и пожела денят да свърши по-скоро. – Работел е, за да плати превоза си от Сингапур. Там го обрала и му откраднали всички пари.

Струан слушаше как Хибс хитро и умело успяваше да покачва цената все по-високо и по-високо. После огледа тълпата и се намръщи.

– Какво има, Дърк? – попита го Роб.

– Търсех Гордън. Виждал ли си го?

– За последен път го видях да върви към Глесинг пойнт. Защо?

– Няма значение – каза Струан, като си мислеше колко странно, че Гордън не е тук. – Смятах, че той сам ще участва в наддаванията. Каква по-добра инвестиция?

Търгът вървеше бързо. Всички търговци знаеха, че една колония означаваше стабилност. Стабилността означаваше цените да хвъркнат до тавана. Особено след като на острова имаше недостиг на строителна земя. Земята означаваше сигурност – земята не може никога да се изгуби. Можеха да натрупат състояние.

Търгът продължаваше и Струан почувства, че напрежението нараства. Брок също чакаше притеснен в навалицата. Горт беше застанал наблизо и очите му стрелкаха ту Струан, ту хората, заобиколили среброто. Струан и Брок купиха парцелите, за които се бяха споразумели. Но

цените бяха по-високи от очакваните, защото конкуренцията се беше изострила. После участваха един срещу друг в наддаванията за някакви дребни парцели. Струан купи няколко, от други се отказа. Напрежението сред купувачите растеше.

Бяха купени и последните от предложените крайбрежни парцели. После парцелите от покрайнините и вътрешността на острова бяха предложени и купени на високи цени. Остана единствено могилата. Беше най-голямото парче земя и най-хубавото.

– Е, господа, това е всичко – каза Хибс с прегракнал от викането глас. – Тези, които купиха земя, ще трябва да платят половината от цената веднага. Срещу квитанция от заместник-колониалния секретар. Моля, заповядайте!

Тълпата притихна изумена.

– Продажбата не е привършила! – Гласът на Струан преряза тишината.

– Да, по дяволите! – извика Брок.

– Как така, господа? – попита внимателно Хибс, почувствал нещо нередно.

– А могилата?

– Каква могила, уважаеми господа?

Струан посочи с пръст.

– Тази могила!

– Тя, въ, не е в списъка, господине. Аз нямам нищо общо с това, господине – побърза да каже Хибс, готов да побегне. Той погледна към Кълъм, който бе замръзнал на мястото си. – Така ли е, уважаеми господине?

– Така е. – Кълъм погледна уплашен баща си. Тишината го задавяше.

– Защо не е в списъка, за бога?

– Защото, защото, ами, тя вече е купена.

Косата на темето му настръхна, когато видя сякаш насън как баща му тръгна към него и всички внимателно подготвени думи се изпариха от съзнанието му. Причините. Тази сутрин заяви отчаян пред Лонгстаф, че баща му възнамерява да построи черква там. За благо на Хонконг. Това беше единственият начин, идеше му да изкрещи. „Не виждаш ли? Щеше всички да ни разориш. Ако ти бях казал, изобщо нямаше да ме послушаш. Не разбираш ли?“

– От кого е купена?

– От мен. За черквата – заекна Кълъм. – За една лира годишно. Тази

могила принадлежи на църквата.

– Ти ми отне могилата!

Думите бяха изречени тихо, но злобно и Кълъм почувства тяхната жестокост.

– За църквата. Да – каза той пресипнало. – Договорът... договорът беше подписан тази сутрин. За вечни времена.

– Знаеше, че аз искам тази земя, нали?

– Да. – Единственото нещо, което виждаше, бе ослепителната светлина, която струеше от очите на баща му и го изгаряше, отнемаше душата му. – Да. Да. Но аз реших, че трябва да се даде на църквата. Могилата принадлежи на Божия храм.

– Значи ти се осмели да ми се противопоставиш?

Настъпи напрегнато мълчание. Дори Брок се ужаси от силата, която сякаш извираше от Струан и обгръщаше всички наоколо.

Кълъм очакваше удара, който знаеше, че ще последва – те всички го очакваха. Но Струан отпусна юмруци и се отдалечи.

Брок се засмя гръмогласно. Звукът отекна в тишината и всички трепнаха ненадейно.

– Престани, Брок! – обади се Куанс. – Млъкни!

– Добре, Аристотел, добре.

Търговците се разделиха на малки шушукащи групички и Хибс извика с треперлив гласец:

– Заповядайте насам, господа!

Брок изучаваше почти съчувствено Кълъм.

– Помислих, че дните ти са преброени, момче – каза той. – Не познаваш този дявол, както аз го познавам. Пази гърба си! – После се приближи до Хибс, за да плати земята си.

Кълъм цял трепереше. Усещаше погледите на хората. Чувстваше техния страх. Или може би ужас?

– Защо, за бога, не го попита – каза Роб, едва съвзел се от шока. – А? Преди да го направиш?

– Той нямаше да се съгласи, нали така?

– Не знам. Не знам. Може би щеше. Или щеше да остави Брод да го купи... – Роб спря, като търсеше нужните думи. – И не обръщай внимание на това, което казва Брок. Той само се опитва да те уплаши. Няма нужда да се безпокоиш. Изобщо.

– Мисля, че татко е дявол.

Роб потръпна неволно.

– Това е глупаво, момче. Ти си просто много изнервен. Всички сме

изнервени. Среброто и... вълнението от случилото се. Не се безпокой, разбира се, че той ще разбере, когато... – Роб не довърши думите си. Обърна се и тръгна след брат си.

Кълъм не можеше да се съсредоточи. Звучите му се струваха по-силни, гласовете – по-далечни, а цветовете и хората – странни. Очите му откриха в далечината Мери Синклер и брат ѝ. В следващия миг те вече говореха с него.

– Извинете – измънка той. – Не ви чух.

– Казах, че мястото е много хубаво за черква. – Хорацио се опита да се усмихне. – Великолепно място.

– Да.

– Баща ви винаги е искал това място. Още откакто видя Хонконг – каза Мери.

– Да. Но сега то принадлежи на Божия храм.

– Да – каза тя тъжно. – Но на каква цена?

След миг той вече не разговаряше с тях, а гледаше към Хибс.

– Какво има?

– Извинете, сър, но се отнася до квитанциите. За тези, които са купили земята – смотолеви Хибс.

– Квитанциите ли?

– Да. Квитанциите за земята. Трябва да ги разпишете.

Кълъм тръгна вяло след Хибс и механично разписа квитанциите.

Роб бързаше по Куинс роуд, без да обръща внимание на ужасените погледи, които го следваха. Гърдите го боляха от тичането.

– Дърк, Дърк! – извика той.

Струан спря моментално.

– Кажу ми, че искам да го видя във връзка с неговия хълм утре сутринта.

– Но, Дърк! Кълъм само...

– Кажу му да дойде сам!

– Но, Дърк, слушай за момент. Спри се! Почакай! Бедното момче само...

– Кажу му да дойде сам!

Тринадесета глава

В среднощната вахта вятърът се обърна от изток – североизток към изток и отслабна с един възел. Влажността намаля, а температурата се

покачи с един градус. Капитаните на флотилията се размърдаха в корабите си и се събудиха мигновено с мисълта, че е задухал нов мусон. Цели три месеца чак до май от изток непрестанно щеше да духа влажен топъл вятър, след което също така внезапно щеше да се обърне на юг, за да започне да събира топлина и влага. После отново на изток – североизток – сух и хладен, до пролетта на следващата година, когато щеше пак да се обърне на изток и да отслабне с един възел.

Капитаните отново заспаха, но сънят им бе по-неспокоен. Източният вятър предвещаваше тайфуни.

Брок се размърда нервно в койката и се зачеса.

– Какво ти е, Тайлър? – попита го Лайза, разсънила се на часа, като жена, мъжът на която е разтревожен, а детето ѝ – болно. Беше седнала на койката от другата страна на зловонната каюта.

– Нищо, Лайза. Вятърът се промени – това е всичко. Почивай. – Той поправи фланелената си шапчица и уморено се прозя.

Лайза стана тежко и се затътри към другия край на каютата.

– Какво правиш?

– Отварям прозореца, момче. Спи!

Брок се обърна на другата страна и затвори очи, но знаеше, че сънят го е напуснал. Почувства как вятърът нахлу в каютата.

– Скоро ще падне мъгла.

Лайза се върна на койката и сламеният дюшек прошумоля. Намести се удобно под завивките.

– Безпокоиш се за среброто, нали?

– Да.

– Не си мъчи мозъка сега. Ще мислим утре. – Тя се прозя и се почеса по ухапано от дървеница място. – Ще е чудесно да слезем отново на брега. Дълго ли ще трябва да строим къща?

– Не дълго – отговори той и се обърна на другата страна.

– Този бал, който Струан ще даде – каза тя, като подбираше внимателно думите, – ще бъде плесница за теб.

– Глупости! Заспивай! – Брок се понадигна.

– Разбира се, ако бяхме облечени както трябва, щяхме да върнем на плесницата, нали, Тайлър?

Брок изпъшка тихо, като се стараяше да не го чуе Лайза. Новината за бала веднага се разнесе във флотилията, щом Струан каза на Скинър. Всички съпрузи осъдиха тай-пана, понеже знаеха, че ги лишаваше от спокойствие. И сърцето на всеки заби учестено. Наддаването бе започнало. Шиваун Тилмън беше фаворитка с най-големи шансове.

– Искаш да кажеш – елегантно да разстроим плановете му? – попита той. – Добра идея, Лайза. Ти изглеждаш много добре в червената копринена рокля, която аз...

– Онази стара дрипа? – Лайза изсумтя презрително. – Сигурно се шегувах!

– „Стара“ ли казваш? Ами ти си я носила само три-четири пъти. Мисля, че изглеждаш...

– Вече трета година нося това. И на теб ще ти трябват ново палто и бричове, модерни жилетки и какво ли не.

– Моите си ми харесват – каза той. – Мисля...

– Време е да отида на пазар. Преди да се закупи всяка по-прилична коприна и да наемат всички шивачки. Утре отивам в Макао. С „Грей уич“.

– Но, Лайза! Заради един смахнат бал, който Дърк...

– Заминавам по обяд!

– Да, Лайза – каза Брок, доловил онази особена нотка в гласа ѝ, която показваше, че никакъв довод няма да го избие от главата ѝ. „По дяволите този Струан!“ – Но вместо гняв, мисълта за наградата и конкурса разпали в него страст. – „Великолепна идея! Великолепна! Защо да не помисля по този въпрос? По дяволите Струан!“

Лайза намести възглавницата си и продължи да крои планове за бала. Вече бе решила, че Тес трябва да спечели наградата. И честта. На каквато и да е цена! Да, каза си тя отново, на каквато и да е цена! Но как да убеди Тайлър да пусне Тес на бала? Ще упорства като муле.

– Време е да помислим за нашата Тес.

– Какво да помислим?

– Време е да ѝ намериш съпруг.

– Какво? – Брок се изправи в леглото. – Да не си полудяла? Още не е излязла от пелените. Едва на шестнайсет години е.

– На колко години бях аз, когато се ожени за мене?

– Това беше различно, за бога! Ти беше достатъчно голяма. Времето се промениха. Има време за лекомислени шуротии, за бога! Съпруг за Тес? Ти нещо си врътнала, жено! Какви дивотии ми говориш посред нощ? Слушай, само още веднъж да си заговорила това, ще те наложа с каша!

Той се обърна ядосано на другата страна, удари по възглавница, та и затвори очи.

– Да, Тайлър – каза Лайза усмихната.

Тя не го осъждаше за побоищата, които ѝ бе нанасял – редки, но

никога жестоки или в пияно състояние. При това беше минало много време оттогава. Бе живяла с мъжа си двайсет години и бе доволна от него.

– Лайза, момичето ми – каза Брок внимателно с лице, все още обърнато към стената, – знае ли Тес за... ами за някои неща?

– Разбира се, че не – отвърна тя шокирана. – Тя е добре възпитана!

– Виж, тъ, време е, за бога, да я дръпнеш настрана и да й кажеш! – ядоса се той и седна отново. – И внимателно я наблюдавай! Кълна се, че ако спипам някой да се навърта около нашата Тес... Какво те кара да мислиш, че тя е голяма? Каза ли ти е нещо? По друг начин ли се държи?

– Разбира се, че ще я наблюдавам. Глупаво е, ако не го правя. Глупаво! – промърмори Лайза. – Всички мъже сте еднакви. „Прави това, прави онова!“, заплашвате и какво ли не, като момичето просто расте и приближава време да се омъжва! И ще те моля да не ругаеш толкоз много, мистър Брок! Не е хубаво и не е прилично!

Лайза се усмихна самодоволно. „Да видим сега кой ще бъде! Не дай боже да е Нагрек Тъмб. Кой тогава? Младият Синклер? Беден, префърцунен и много набожен. Но пък стабилен и с бъдеще и работи в съвета на този гаден Лонгстаф. Нищо по-добро в семейството ти да влезе синът на един преподобен свещеник. Влиятелен. Но е проклет чужденец, който мрази англичаните. Дори Брок и «Купър – Тилмън», обединени заедно, ще бъдат чудесен нож в червата на «Ноубъл хаус». Бива си го и Горт, но той й е заварен брат и остава във от играта.“

Тя прехвърляше в ума си всички подходящи съпрузи. Мъжът трябва да има пари, власт и влияние. Също желязна воля и силна ръка да я държи изкъсо. „Да – помисли си Лайза. – Ще се налага от време на време да й насинява бутоните. Тя е толкова своенравна. Не е лесно да я обуздае човек. Лонгстаф би бил идеален. За съжаление е женен, макар че жена му е в Лондон и може да се почака.“

Останаха само двама в списъка.

– Тайлър?

– Господи, защо не ме оставиш на мира? Какво има сега?

– Какво ще направи този дявол Кълъм Струан?

– Не зная. Ще го убие може би. Не зная. Сигурно ще направи нещо ужасно.

– Кълъм трябва да е куражлия, щом му се опълчи така.

Брок се засмя.

– Да беше видяла лицето на Дърк. Това копеле здравата се шашна.

Наистина се шашна!

– Момчето постъпи много умно, че даде земята на църквата. Спаси баща си от провал. А ти?

– Глупости, жено! Какво аз? Дърк чакаше да получи могилата. Страшно се надяваше. Щях да наддавам и да наддавам, докато цената го задуши. Ако не беше това самонадеяно нищожество, щях да поставя Дърк на колене. Да го разсипя.

– Или Струан щеше да те задуши. По същия начин.

– Не. Той искаше тази могила.

– Той още повече искаше да те види теб унищожен.

– Не. Греша. Спи там!

– Какво ще направи той на Кълъм?

– Не знам. Той е отмъстителен. Сега те двамата се мразят. Никога не съм виждал Дърк така сърдит. Всяка вражда между него и момчето може да ни бъде от полза.

В миг Лайза почувства силен страх. Страх за мъжа си. Страх от кървава разправа между него и Струан. Вражда, която само можеше да свърши със смъртта на единия от тях. Или на двамата. „Боже милостиви! – молеше се тя за кой ли път. – Дано се помирят! – После страхът я напусна и тя си каза, както всеки път: – Каквото ще бъде, ще бъде!“ – И тя си спомни за Хамлет и за Уил Шекспир, по когото беше луда.

– Защо не построиш театър, Тайлър? В Хонконг. Нали ще останем тук?

– Да – развесели се Брок, забравил за Струан. – Чудесна идея, Лайза! Много добре. Преди този педераст да се сети за това. Да, утре ще говоря със Скинър. Ще основа фонда. И ще повикаме актьорска трупа. За Коледа ще поставим пиеса. Измисли каква.

Лайза прехапа език. За малко да каже Ромео и Жулиета, нова би било глупаво, защото Брок веднага щеше да разбере целта. Да. Само чрез Тес можеше да се разреши спорът между Брокови и Струанови. Но връзката не трябваше да завършва трагично. Не както Монтеки и Капулети.

– Ако Горт ти беше направил същото – да ти вземе могилата, – какво щеше да направиш?

– Не знам, скъпа. Радвам се, че не беше Горт. Хайде, спи сега.

Лайза Брок се замисли. „Сега кой от двамата ще е по-добър? По-добър и за нас, и за Тес. Кълъм Струан или Дърк Струан?“

* * *

Мъглата бавно обгърна корабите, които почиваха закотвени. Приближи забулен в сенките сампан. За миг докосна леко предното котвено въже на „Уайт уич“. Към въжето се стрелнаха ръце. Бързо го сграбчиха. Замахна брадва и сампанът изчезна така безшумно, както се беше появил.

Въоръжените войници на палубата и Нагрек не забелязаха нищо неочичайно. Когато има мъгла и не се забелязват други кораби или бряг, по които човек да се ориентира, движението съвсем не може да се прецени по лекия ветреца, спокойното море и бавния прилив и отлив. „Уайт уич“ се носеше към брега.

Боцманът удари осем бела и Нагрек се ужаси от мисълта за риска, който му предстоеше да поеме. „Проклет глупак! – помисли си той. – Излагаш се на страшна опасност, като си определяш подобни срещи с Тес през нощта. Не отивай! Остани на палубата или върви да спиш! Но не при нея! Забрави я, забрави днешния ден и миналата нощ!“ Вече месеци, откакто Нагрек я забелязваше, но миналата нощ по време на вахта беше си позволил да надзърне през прозорчето в каютата, в която спяха тя и сестра ѝ. Видя я по риза, коленичила до койката си като ангел да казва молитвите си. Ризата ѝ беше разкопчана. Твърдата ѝ гръд опъваше бялата коприна. След като свърши молитвите си, за миг му се стори, че го е видяла. Но тя извърна поглед от прозорчето, надипли нощничката около себе си, после прокара ръце по тялото си. Ласкаво. Мечтателно. По гърдите, бедрата, слабините. После свали ризката си и застана пред огледалото. По тялото ѝ премина трепет, после отново се облече, въздъхна и като духна пламъка на фенера, се пхна в леглото.

И после, когато я гледаше да тича по брега с развени поли и наблюдаваше краката ѝ, му се прииска да бъде между тях. Тогава той реши, че трябва да я има. Този следобед на борда в безсилен ужас и копнеж ѝ пошепна, видя я да се изчервява и чу ответен шепот: „Да, Нагрек, довечера в осем часа.“

Новата вахта го смени на палубата.

– Слизай долу, Нагрек! – каза Горт и стъпи на кърмата. Облекчи зад борда, после се прозя, зае мястото му на кварталдека до компасната будка и се отърси като куче. Вятърът задуха на изток.

– Усетих това. – Горт раздражен си наля малко ром. – Проклетата мъгла!

Нагрек отиде в каютата си. Свали обувките си и седна на койката, облян в пот. Задушаван от глупостта си, но безсилен да се пребори със себе си, той се измъкна от каютата и безшумно тръгна на пръсти назад

по коридора. Спря пред вратата ѝ. С влажна от пот ръка опита дръжката. Затаил дъх, влезе в каютата и затвори след себе си вратата.

– Тес? – зашепна той, като почти се молеше тя да не го чуе.

– Шшшт – обади се тя, – ще събудиш Лилибет.

Страхът му се усилваше, чуваше в себе си вик: „Бягай!“ – но болката му го караше да остане.

– Много е опасно – продума той. Почувства ръката ѝ в тъмнината. Тя хвана неговата и го потегли към койката.

– Пожела да говориш с мен. Какво искаш? – попита тя, пламнала от тъмнината, тайнството и присъствието на Нагрек, ужасена и същевременно очарована от този огън.

– Не е време сега, мила.

– Но ти искаше да поговорим тайно. Как иначе можеше да стане? – Тя седна на койката, още по-силно обтегната от дрехите около тялото си и остави влажните си пръсти в ръката му.

Той седна до нея, задавен от желание. Протегна ръка и докосна косата, после врата ѝ.

– Недей! – промълви тя и потрепера, когато той погали гърдите ѝ.

– Искам да се ожения за теб.

– О, да, да.

Устните им се докоснаха. Ръката на Нагрек я обгърна и се плъзна по тялото ѝ. И от докосването в съзнанието му изплува жесток изпепеляващ ужас, който ставаше все по-остър.

Когато боцманът удари един бел, Горт се обърна с гръб към мъглата и тръгна към компасната будка. Огледа я на светлината на мъждукащ фенер и не повярва на очите си. Тръсна глава, за да прогони дрямката и отново погледна компаса.

– Невъзможно!

– Какво има, сър? – попита стреснато боцманът.

– Вятърът, по дяволите! Духа от запад! Запад!

Боцманът дотърча до будката, но Горт вече пропускаше по палубата и вдигаше на крак моряците.

Наведе се над носа и забеляза прорязаното въже.

– Спри кораба! Течението ни отнася! – изкрещя той, обзет от внезапна паника, и вълна от ужас заля палубата.

– Спусни задната котва! Бързайте, да ви вземат дяволите!

Точно когато моряците се втурнаха към задната котва, корабът засърга по скалното дъно, потрепера и изскърца.

Писъкът се предаде на дъските в разгорещената каюта и Нагрек и

момичето замръзнаха от ужас. В следващия момент той бе във в коридора, оставил топлата прегръдка, и препускаше към палубата. Брок отвори бързо вратата на своята каюта и видя Нагрек да тича по мостика. За миг зърна разтворената врата на каютата на момичетата, но забрави това и сам препусна лудо нагоре. Лайза бързо излезе от главната каюта, прекоси коридора и влезе в отворената врата.

Когато Брок излезе на кварталдека, котвата вече беше спусната, но твърде късно. „Уайт уич“ нададе последен вик, наклони се леко вляво и тежко заседна. В този момент от мъглата изплаваха рояци сампани, забиха куки в него, а по корпуса се закатериха пирати.

Бяха въоръжени с мускети, ножове и ками. Пръв се изкачи Скрагър. В следващия миг моряците на „Уайт уич“ се биеха на живот и смърт.

Един китаец се спусна към Горт. Той стъпи встрани, после сграбчи някакъв човек за гърлото и му счупи врата. Нагрек вдигна едно желязо и замахна към настъпващата китайска орда, сред която забеляза Скрагър и други европейци. Осакати един от нападателите и се втурна към Брок, който прикриваше мостика към долните помещения. И към среброто в трюма.

Скрагър съсече един моряк, отстъпи и огледа своите хора, които атакуваха.

– Долу, по дяволите! – изкрещя той и поведе атаката срещу Брок. Още хора полетяха напред и покосиха първите от моряците, които прииждаха от долните палуби.

Брок стреля и изстрелът отнесе лицето на един европеец, после мушна празния пищов в слабините на друг и заби камата си в изкривена от злоба небръсната физиономия. Спусна се към Скрагър, който отстъпи, дръпна спусъка на насочения си пистолет, но в същия момент Нагрек се блъсна в него и куршумът отлетя безобидно в мъглата. Скрагър се завъртя, изръмжа, замахна с камата си и леко го одраска, после се хвърли в ръкопашната схватка и отново се втурна към Брок. Заби камата си в един моряк, после Брок го сграбчи за врата и те паднаха, като се счепкаха с юмруци и колене. Брок ахна, когато камата на Скрагър изхрущя в лицето му. Той се изправи, отхвърли противника си и замахна към него. Скрагър навреме се претърколи и камата се счупи, като се заби в палубата. Брок намушка със счупения нож един китаец, който го бе стиснал за гърлото, а Скрагър изтича и се скри зад хората си.

Горт нападна китайците на горната палуба, режеше, сечеше, докато в хълбока му потъна нож, той изпъшка и падна. Брок видя това, но остана на мостика да се бие и да убива.

Долу Лайза Брок заведе Тес и Лилибет в главната каюта.

– Не се страхувайте, момичета – каза тя и затръшва вратата от външната страна.

Застана на коридора с пишов във всяка ръка и още два в джоба. Ако на мостика се появи враг преди края на боя, това щеше да означава, че мъжът ѝ е мъртъв или в безсъзнание. Но още четирима пирати щяха да загинат, преди да стигнат до нея.

Предвождани от Скрагър, пиратите се сблъскаха с моряците на Брок и отново бяха отблъснати. Нови моряци се изсипаха на палубата с бой. Трима от тях се присъединиха към Брок близо до мостика и се нахвърлиха върху пиратите, като ги отблъснаха назад.

Една жегла удари Скрагър по гърба и той разбра, че битката е загубена. Веднага извика нещо на китайски, хората му прекратиха боя, изсипаха се като мишки в сампаните и изчезнаха. Скрагър скочи от носа и изчезна във водата. Брок сграбчи мускета на един от своите моряци и изтича до края на кораба. Стреля в главата на Скрагър, която изплува за миг на повърхността, но не улучи и тя изчезна отново. Брок изруга, после хвърли празния мускет в тъмнината.

Хората му започнаха да стрелят по сампаните, които се стопиха бързо в мъглата. Когато вече нямаше бягащи пирати, по които да стрелят, Брок заповяда всички мъртви и ранени врагове да бъдат хвърлени зад борда и насочи вниманието си към Горт.

От раната, която Горт прикриваше със стиснат юмрук, течеше кръв. С мъка отдели ръката на сина си. Ножът беше проникнал дълбоко под мишницата почти до гърба.

– Кашляш ли кръв, сине?

– Не, татко.

– Това е добре. – Брок избърса потта от лицето си и стана. – Донесете катран. И грог. Побързайте, за бога! Тези, които са ранени да дойдат тук! Останалите слезте в лодките и ни изтеглете към брега. Сега е прилив. Побързайте!

Нагрек се опита да прогони жестоката болка в главата си, кога то спусна лодките във водата. От раните на реброто му се стичаш кръв. Брок подаде на Горт чаша ром и щом катранът закипя на мангала, потопи в него една жегла и я поднесе към раната. Лицето на Горт се изкриви, но той не отрони звук. После Брок се погрижи за останалите ранени по същия начин.

– А мен, сър, забравихте ме – простена един от моряците, поставил ръка на гърдите си. На устните му беше избила кървава пяна, а раната

на гърдите му всмукваше въздух и свистеше.

– Ти си мъртъв. По-добре кажи молитвата си – каза му Брок.

– Не! За бога, не! Дайте ми катран, сър. Моля ви! – И той започна да пиши.

Брок го ритна и морякът замря на място, а въздухът продължаваше да свисти и да се пени.

Брок помогна на сина си да стане. Щом се изправи, Горт застана здраво на краката си.

– Добре съм, по дяволите!

Брок го остави и отиде на кърмата. Лодките теглеха здраво. Водата не помръдваше.

– Тегли по-силно! – извика той. – Пригответи предната котва, Нагрек!

Изтеглиха кораба на закътано място, докато водачът диктуваше монотонния припев, и когато Брок се увери, че са в безопасност, заповяда да спуснат котвата. Корабът се полюля с приливната вълна и застана неподвижен.

Брок повика шивача на платна.

– Слушам, сър! – каза старецът.

– Уший савани! – каза той и посочи седемте тела. – Използвай стария грот. Когато зазори, вържи им по една верига на краката и зад борда! Аз ще прочета молитвата, както винаги.

– Слушам, сър!

Брок се обърна отново към Горт:

– Кога, след като застъпи на вахта, заседнахме?

– Няколко минути по-късно. Не. Беше точно един бел. Сега си спомням ясно.

Брок помисли малко.

– Не бихме могли да се откъснем и за нула време да се окажем на брега. По никакъв начин. Трябва да са прерязали въжето в предишната вахта. – Брок погледна към Нагрек и той трепна. – По време на твоята вахта. На разсъмване двайсет камшика за тези, които ба на пост.

– Да, сър – каза Нагрек ужасен.

– Ако не беше ти, оня проклет пират щеше да ме застреля, така че ще го имам предвид, Нагрек.

После слезе долу.

– Всичко е наред, мила – каза той. Лайза все още стоеше като кана-ра пред каютата на децата си.

– Благодаря, Тайлър – каза тя и остави пишовите. – Тежко ли беше?

– Горе-долу. Заради среброто. Пирати в самото пристанище! В

пристанището! Между пиратите имаше и англичани. Убих един, но водачът, да го вземат мътните, се отърва. Децата добре ли са?

– Да. Те са вътре. Сега спят. – Лайза се поколеба. – Мисля, че трябва да поговорим.

– Нали говорим!

Тя тръгна угрижена към главната каюта. Той я последва и тя затвори вратата.

* * *

В три бела Брок отново се качи на палубата. Мъглата се разсейваше, но вятърът бе стихнал. Той подуши въздуха и опита вкуса му – скоро вятърът щеше да задуха с нова сила и на сутринта мъглата щеше да се разнесе.

– Горт, да слезем долу и да проверим товара.

– Никой от тези гадове не е слизал долу, татко.

– Все пак ще проверим. Ела и ти, Нагрек!

Брок взе фенера и те се спуснаха долу.

– Ето! Вратата е все още залостена – каза Горт.

Усещаше раздираща болка в раната.

Брок отключи вратата и те влезнаха вътре. Постави фенера върху среброто и отново залости вратата.

– Да не си полудял, татко?

Брок гледаше към Нагрек.

– Какво има, мистър Брок? – попита Нагрек, вцепенен от ужас.

– Изглежда, Нагрек е пипал сестра ти, Горт.

– Не, не съм! Не съм, кълна се! – извика Нагрек. – Изобщо не я докосвал!

Брок откачи бича, който висеше на стената.

– Изглежда, отишъл в каютата ѝ, докато е спяла, събудил я и си поиграл с нея.

– Изобщо не съм я докосвал, нищо лошо не съм ѝ сторил, кълна се! – извика той. – Тя ме повика в каютата си. Тя ме повика! Днес следобед ми каза да отида при нея. Самата тя. Господи!

– Значи си бил в каютата ѝ!

Горт се спусна към Нагрек, но изруга от болка, когато катранът се отлепи от раната. Нагрек побягна към вратата, но Брок го блъсна назад.

– Свършено е с теб, Нагрек!

– Нищо лошо не съм ѝ сторил, кълна се в Бога, кълна се...

– Пъхал си мръсните си ръце под ризата ѝ!

Бичът продължаваше да се впива в тялото на Нагрек и Брок постепенно го натика в дъното на трюма.

– Пъхна ги, нали, мръсноко?

– Кълна се в Бога, не съм я докоснал. Недейте, мистър Брок! Моля ви! Нищо не съм й сторил... съжалявам... само я пипнах... нищо повече... нищо повече.

Брок спря и дъхът му секна.

– Значи е вярно. Чу ли, Горт? – И двамата се нахвърлиха върху Нагрек, но Брок беше по-бърз, стовари юмрук отгоре му и той загуби съзнание. Брок бутна Горт настрана. – Почакай!

– Но, татко, тази гад...

– Почакай! Майка ти каза, че бедното момиче се страхувало отначало да каже истината. Тес си мисли, че е забременяла от него, защото я пипал. Но Лайза твърди, че тя е девствена. Само я докоснал, слава богу.

Брок пое дъх, съблече Нагрек и почака, докато той дойде в съзнание. После отрязва члена му. И го би до смърт.

Четиринадесета глава

– Искал си да ме видиш, татко – каза Кълъм с каменно лице.

Струан стоеше на върха на могилата с бинокъл на врата, но й пояса и скупчено на земята бойно желязо. Беше наблюдавал как син му слезе на брега, прекоси долината и се качи на хълма. Вятърът гонил облаците и слънцето на хоризонта обещаваеше денят да бъде хубав. Струан посочи надолу.

– Гледката оттук е чудесна, нали?

Кълъм не каза нищо. Почувства как краката му омекват под огнения бащин поглед.

– Не си ли съгласен?

– Църквата ще... всички ще...

– Зная за църквата – прекъсна го Струан. – Чу ли за Брок? – Гласът му беше много тих и спокоен.

– Какво да чуя?

– През нощта го нападнали пирати. Прерязали кабела и корабът се довялкъл до брега. После се качили на кораба. Чу ли стрелбата?

– Да. – Кълъм се чувстваше потиснат и изтощен. Безсънните нощи, после мисълта, че той единствен може да ги спаси, решението и разговорът с Лонгстаф. – Но не знаех какво става.

– Да. Пирати в пристанището на Хонконг. Щом се вдигна мъглата, отидох до кораба на Брок. Той ми каза, че загубил седем души и капитана.

– Горт?

– Не. Нагрек Тъмб. Бедният умрял от раните си. Горт бил ранен, но не тежко. – Лицето на Струан сякаш се втвърди. – Капитанът загинал, като защитавал кораба си. Достойна смърт.

Кълъм прехапа устни и с разтуптяно сърце погледна могилата.

– Искаш да кажеш, че това е моята Голгота?

– Не те разбирам.

– Капитаните загиват в бой за кораба си. Това е моят кораб – този хълм – нали така? Искаш да знаеш дали искам да умра за него?

– Искаш ли?

– Не се страхувам от теб. – Думите се изтръгнаха грубо от сухото му гърло. – Има закони за убийците. Не мога да се бия срещу теб и можеш да ме убиеш, но ще те обесят за това. Аз не съм въоръжен.

– Ти смяташ, че бих те убил?

– Да, ако застана на пътя ти. А аз го направих, нали?

– Така ли?

– Ти беше бог за мен. Но вече трийсет дни съм с тебе и разбрах какъв си. Ти си убиец. Мародер. Пират. Контрабандист на опиум. Прелюбодеец. Купуваш и продаваш хора. Наплодил си копелета и гордеец с тях, а името ти вони в ноздрите на почтените хора.

– Какви почтени хора?

– Искаше да ме видиш. Ето ме. Кажы какво искаш и да свършваме. Уморен съм от играта на мишка и котка.

Струан вдигна торбата си и я метна на рамо.

– Ела!

– Защо?

– Искам да поговорим насаме.

– Но сега сме сами.

Струан кимна с глава към закотвените кораби.

– Там има очи, които ни наблюдават. – Посочи брега, осеян с китајци и европейци. Търговците размерваха парцелите си в крачки. Децата вече играеха. – Отвсякъде ни виждат. – И посочи към върха на запад. – Ето къде трябва да отидем.

Хълмът беше почти като планина. Издигаше се на хиляда и триста фута, скалист и огромен.

– Не.

– Толкова ли е далеч за теб? – Струан видя омразата в очите на Кълъм, докато чакаше отговора. Той не дойде. – Не мислех, че се страхуваш.

Обърна се и продължи надолу по склона на могилата, а после по извисяващото се рамо на планината. Кълъм се поколеба – страхът го изгряше. После тръгна след него, подчинен на волята на баща си.

Струан се изкачваше нагоре с мисълта, че играе нова опасна игра. Не спря да погледне назад, докато не се изкачи на върха. Голият хребет се простираше надалеч. Много по-долу Кълъм с мъка се катереше нагоре.

Обърна се с гръб към него.

Панорамата се простираше огромна. Страховита и красива – слънцето високо в синьото небе и Тихият океан – синьо – зелен килим. От морския килим се издигаха зелено – кафяви планини. На югозапад Поклю чау, Лан Тао – най-големият остров, по-голям и от Хонконг – петнайсет мили на запад и стотиците малки голи островчета и самотни скали, които заобикаляха Хонконгския архипелаг. Корабите в пристанището се виждаха ясно в бинокъла. Китай се намирал на север. Виждаше флотилиите от джонки и сампани, които сновяха по канала Лан Тай на път за хонконгските западни покрайнини. Други съдове плаваха обратно към устието на река Пърл. На север и юг, изток и запад бе оживено: патрулиращи фрегати, риболовни джонки, но никакви търговски кораби. „Е, нищо – помисли си той, – още няколко седмици, и търговските кораби ще завладеят моретата.“

Кълъм продължаваше да се изкачва с мъка по пътеката, оставена от Струан. Беше почти изтощен и само упоритостта караше ката му да се движат. Дрехите му бяха разкъсани, а лицето – одрано от трънливите храсти. Но той продължаваше нагоре.

Най-сетне стигна до върха. Гърдите му се повдигаха тежко и вятърът брулеше лицето му.

Струан беше седнал на завет на няколко крачки под върха. На земята бе простряна покривка с наредени храна и вино отгоре.

– Заповядай, момче – каза Струан и предложи половин чаша вино.

Все още задъхан, Кълъм пое виното, опита се да пие, но разля по-голямата част по брадичката си. Избърса се и го изпи на един дъх.

– Седни – каза Струан.

За учудване на Кълъм баща му се усмихваше доброжелателно.

– Ела, момчето ми. Седни. Моля те, седни!

– Аз... не разбирам.

– Гледката оттук е по-добра, нали?

– В някои моменти си дявол – каза Кълъм и почувства, че дробовете му горят от напрежението, – а сега... сега... просто не мога да те разбера.

– Купих пиле и хляб – каза баща му. – И още едно шише вино. Това харесва ли ти?

Кълъм се отпусна на земята изтощен.

– Пиле ли?

– Не си обядвал, нали? Сигурно умираш от глад.

– А могилата. Аз...

– Поеми си дъх, почини си и после яж. Моля те. Не си спал цели две нощи. Не е хубаво човек да говори на празен стомах. Яж по малко, иначе ще ти стане лошо. Склонът беше стръмен. Аз също съм уморен.

Кълъм се облегна на един камък и затвори очи да събере сили, умираше за сън. Но баща му до него разглеждаше морето през бинокъла си.

– Искам да кажа за могилата. Аз...

– Яж – прекъсна го Струан и му предложи от пилето.

Кълъм взе една кълка.

– Не мога да ям. Не мога, преди да съм се изказал. Трябваше да го направя. Трябваше. Ти никога нямаше да се съгласиш, а това беше единственият начин. Брок щеше да те разори. Той щеше да спре наддаването. Сигурен съм в това. Ако не се мразехте толкова, ти щеше да получиш могилата. Ти си причината за това. Ти. Твоя е вината. Сега могилата принадлежи на църквата и така трябва да бъде. Ти си причината за това.

– Да – каза Струан. – Разбира се. Много се гордея с теб. Ти прояви голяма смелост. Роб никога нямаше да го направи и дори и да беше помислил за това, никога нямаше да може да го осъществи.

Кълъм беше потресен.

– Ти... ти искаше от мен да направя това?!

– Разбира се, момчето ми. Беше единственото решение при създаването се ситуация.

– Ти... ти сам планира аз да направя това!

– Играх наслуки, като се надях, че ще постъпиш така. Подсказах ти да го направиш. Когато се притесняваше, че трябва да се срещнеш с Лонгстаф... и когато ме отбягваше в Хепи вели, тогава реших, че сигурно си уредил нещата. После се заблудих, когато видях реакцията ти по отношение на Гордън. Но малко по-късно Лонгстаф каза: „Възхитен съм от другия ти жест!“ – и тогава разбрах, че си взел единственото

правилно решение. Много се гордея с теб, момче! Брок със сигурност би ни заклал. Нищо не можех да направя, за да го предотвратя. Могилата беше въпрос на чест.

– Ти... ти ме остави... остави ме два дена и две нощи да се пека ва-да... като знаеше колко лесен е отговорът!

– Много ли беше лесен?

– За тебе – да! – извика Кълъм.

После скочи на крака.

– Да! – изведнъж гласът на Струан стана рязък. – За мен. Но не и за теб. Ти сам взе решението и затова сега си по-достоеен. Сега си мъж. Ако аз ти бях предложил идеята за божи храм, ти нямаше да си в състояние да я осъществиш. Никога! Щеше да се издадеш. Трябваше да вярваш в това, което правиш. Само за миг Брок да се бе досетил, че аз заговорнича с теб, щеше да ни направи за посмешище в Азия. Щяхме да загубим честта си завинаги.

– Ти би ли ме пожертвал за тази чест? – изкрещя Кълъм. – Твоята скапана чест?

– Нашата, Кълъм – каза Струан. – Колко хубаво е човек да те чуе най-после да изругаеш. Така ставаш по-човечен, момче! Повече заприличваш на човек.

– А целият този гняв, твоят гняв, беше преструвка, нали?

– Разбира се, момче. Това беше предназначено за Брок. И за другите.

– Дори и за Роб?

– За него повече от всеки друг. Хапни малко.

– По дяволите яденето! Ти си дявол! Ще повлечеш всички ни в ада. Кълна се в Господа Бога, че аз...

Струан подскочи и сграбчи сина си за рамото.

– Слушай, преди да си казал нещо, за което ще съжаляваш. Разчитай, че ще проявиш смелост да вземеш решение, и ти го направи. Сам Без моя помощ. И аз те благослових. Сега ти си Кълъм Струан – човекът, който дръзна да се противопостави на тай-пана. Човекът, който му отне под носа жадуваната могила. Ти сега си единствен. За един ден набра много повече авторитет, отколкото би придобил за двайсет години. Как другояче мислиш, че е възможно човек да контролира хората и да ги води за носа? Само със здравината на ръцете си ли? Не! С мозъка! И с магия! – Той пусна Кълъм.

– С магия ли? – Кълъм се задави. – Ти говориш за черна магия!

Струан се позасмя, седна отново и си наля от виното.

– Тези, които имат глави на раменете си, ще кажат Вижте колко умен е Кълъм. Той дава могилата на църквата и така този дявол Струан вече не може да разруши „Ноубъл хаус“, като прахоса богатството му за една нищо и никаква могила. Но в същото време Кълъм спасява авторитета на тай-пана, така че този дявол не може да го убие за това, че е дал земята на църквата. – Струан отпи от виното.

– Дори и Брок сигурно е впечатлен, независимо дали смята това за тайна сделка или не, тъй като ти си я сключил. Религиозните ще те благославят, че си дал най-хубавото на църквата. Глупаци като Лонгстаф ще се боят от теб и ще ти искат съвет. Циниците ще се възхищават от хитрот ти решение, ще те презират и ще казват: „Кълъм е наследил дявола от баща си. Пазете се от него.“ Мнението ми е, чети си извоюва положение.

– Но... но ако аз го извоювах... тогава ти, ти го загуби!

– Да. Но аз и без това имам предостатъчно. И за теб, и за Роб. А нямам време да те утвърдя на мястото ти. Внимавай, момчето ми. Сега всички си мислят: „Кълъм веднъж се отърва, но ще може ли следващия път?“ Те сега се надяват, че омразата помежду ни е достатъчна, за да се унищожим един друг. И точно това ще се опитаме да направим. Открито. Публично.

– Какво?

– Точно така. Студена вражда, където и да се срещнем. И не след дълго Брок ще се опита да те привлече на своя страна. И Купър... и Тилмън. Ще те тъпчат с лъжи... или с изопачени истини... ще се надяват, че ме мразиш ужасно и си готов да погубиш и мен, и себе си. И „Ноубъл хаус“. Тъй като всички търговци се стремят към това. Но сега, сега никога няма да им се удаде! Ти доказа, че си достоен!

– Аз няма да се съглася на подобно нещо – каза тихо Кълъм.

– Ще се съ согласиш и още как! Пет години и пет месеца! Дал си свещена клетва!

– Сега се опитваш да ме обвържеш!

– Ти сам се обвързваш. От днес заплатата ти е утроена.

– Смяташ ли, че парите играят тук някаква роля за мен?

– Това не може да ти компенсира двата непоносими дни.

– Не искам никакви пари. И няма да го направя. Не мога.

Струан замислено избра една кълка.

– Обмислих го много внимателно. Съблазняваше ме мисълта да не ти казвам. Да те оставя несъзнателно да играеш ролята. Но сега ще бъде много по-приятно за нас двамата, защото знаеш.

– Искаш да ме накараш да живея и умра с омраза към теб? Само за да продължи съществуването на „Ноубъл хаус“!

– Знаеш отговора на този въпрос.

– Но това е непочтено!

– Съгласен съм. Донякъде – каза той, като дъвчеше пилето. – Аз съм всичко това, което каза, че и повече. Нарушавам божите заповеди, но не всички. Знаем какво върша и съм готов да отговарям за последствията. Но аз съм единственият човек на този свят, на когото можеш да се довериш напълно, но при условие че не започнеш да кроиш планове и не се опълчиш срещу къщата. Аз съм тай-панът. А ти си оставаш същият, непроменен, независимо, че си страдал и хитрувал.

– Това, което ми предлагаш, не може да оправдае лицемерието или причиненото зло.

– Да, момче, ти си мехлем за душата ми – каза Струан, като хвърли пилешката кост. – Толкова си млад. Завиждам ти за годините, които ти предстоят. Не може да го оправдае ли? Да бъдеш най-добрият? Да държиш в ръцете си Брок и другите с умелото си присъствие? Лонгстаф и покрай него Короната? Китайския император? И чрез него триста милиона китайци! – Струан отпи от виното. – Оправдава го. Много омраза и малко театрална игра са нищожна цена.

Кълъм се облегна на камъка, а в ума му кипеше възмущение от непреклонността на думите, от въпросите и неумолимите отговори – „Нима това е Божията воля? – питаше се той. – Най-силните оживява за сметка на слабите. Защото Бог е създал всички твари по този модел. Но Исус е казал: «Смирениите ще наследят земята.» Земята ли имал предвид или Небесното царство? Смирението нямаше нито да спечели, нито да опази среброто. Смирението нямаше да спаси «Ноубъл хаус». Смирениите никога не ще прогресират не ще надвият жестоките и алчните. Ако аз стана тай-пан, ще придвижа Хартата. Богатството с цел – заветна цел – помисли си той. – Великолепно!“

Омразата на Кълъм Струан към баща му изчезна. Но с нея също любовта. Остана само уважението.

– Защо дойде чак тук на върха? – попита той.

Струан разбра, че е изгубил сина си. Като баща почувства тъга, но като мъж – не. Бе накарал врага си да се сражава при условията, продиктувани от него. Така беше изпълнил бащиния си дълг.

– Да те умори толкова, че да мога да ти говоря и да разбереш – каза той, – че колкото и да е чудесна гледката от върха на могилата, оттук тя е величествена.

За пръв път Кълъм видя гледката.

– Да, наистина. – После се наведе, избра парче пиле и започна да яде.

Струан се помъчи да скрие болката си. „Усмивката ще се върне на лицето му – каза си той. – Трябва да дам на момчето време.“

Почувства се много уморен. Облегна се на един камък, обърна бинокъла си на юг и потърси „Чайна клауд“. Но корабът не се виждаше никъде. После погледът му се задържа в една точка.

– Погледни, момче. Онова там е „Блу клауд“!

Кълъм пое бинокъла и видя клипера. Това беше братът на „Тъндър клауд“, с осемнайсет оръдия, също така бърз и красив. Красив дори и за Кълъм, който ненавиждаше корабите и морето.

– На борда му сигурно има опиум на стойност сто хиляди гвиней – каза Струан. – Какво би направил ти? Разполагаме с три кораба тук и още шестнайсет, които ще пристигнат след месец.

– Да ги изпратим ли на север? Да продадат товара си?

– Да – по лицето му премина сянка. – Помниш ли Айзък Пери?

– Да. Сякаш беше преди сто години.

– Аз го свалих на брега, защото измени на Макей и защото се страхуваше от мен, а аз не знаех защо. Дадох на Макей петнайсет дена срок да намери отговор на загадката, но той не се върна в Канон. Миналата нощ го видях. Сега е получил работа на брега – заместник – главен съдия и полицай. – Струан запали пура, като закриваше огънчето с ръка срещу вятъра, подаде я на Кълъм и запали друга – Изглежда, сега Пери е получил работа от „Купър – Тилмън“ – по линията Вирджиния – Африка. Поти се за тях.

– Не го вярвам.

– Каза ми го Уилф Тилмън. Миналата нощ. Вдигна рамене и рече, че Пери не щял вече китайските стоки. Затова той му предложил търговия с роби. Пери приел. Впрочем той напусна миналата седмица. Малко преди това Макей го примамил. Пили заедно. Макей му казал, че съм го уволнил... както си и беше... ругал ме и поискал работа на новия кораб на Пери, който се заклеял, че продал копие от секретните ни търговски обекти нагоре по брега – географската ширина и дължина... и имената на нашите търговци – продал ги на Морган Брок. Последния път, когато бил в Лондон.

– Значи Брок знае секретните ни обекти!

– Само тези, до които Пери е имал достъп. Десет години търговия. Това ще рече по-голямата част.

- Какво можем да направим?
- Да намерим нови обекти и нови надеждни хора. Така че, сам виждаш, сине, не можеш да залагаш на всекиго.
- Това е ужасно!
- Това е житейски закон. Почини си един час и да тръгваме.
- За къде?
- За Абърдийн. Да проучим тайно. Без да ни усетят хората на У Куок. – Той отвори торбата и подаде на Кълъм пищов.
- Можеш ли да си служиш с това?
- Не много добре.
- Няма да е зле да потренираш.
- Добре.

Кълъм го разгледа. Веднъж след една глупава студентска разправия беше взел пистолет за дуел, но и той, и противникът му бяха така уплашени, че куршумите им прелетяха на много ярда от целта.

– Сега можем да тръгваме – каза Кълъм. – Вече не съм уморен.

Струан поклати глава.

- Искам да почакаме, докато „Чайна клауд“ се появи на хоризонта.
- Къде беше?
- В Макао.
- Защо?

– Изпратих го там – Струан изчисти трохите от жакета си, защото има награда за главата на моята метреса. Също за сина ми и дъщеря ми от нея, ако ги хванат живи. Изпратих Маус с „Чайна клауд“ да ги доведе тук. На борда на кораба ще бъдат в безопасност.

- Но Гордън е вече тук. Вчера го видях.
- Това момиче не му е майка.

Кълъм се учуди, че не го заболя, дето баща му има две, не – три семейства. Три, включително той и Уинифред.

- Похищението на дете е нещо ужасно. Ужасно! – каза той.
- И за твоята глава има награда. Десет хиляди долара.
- Толкова ли струвам? Съмнявам се.

– Ако един китаец предложи десет, значи струваш сто. – Струан отново насочи бинокъла си към „Блу клауд“. – Мисля, че сто хиляди е точната цифра. За теб.

Кълъм засенчи очите си от слънцето и тогава разбра комплимента на баща си. Но се направи, че не го е забелязал. Мислеше си за другата метреса и се чудеше какво представлява тя и как е изглеждала майката на Гордън. Мозъкът му работеше студено, безстрастно, без омраза, но с

презрение към слабостта и хаотичните действия на баща си. Стори му се странно, че разсъждава така хладнокръвно.

– Какво ще прави Брок със среброто? Непрекъснато ще го нападат пирати, докато то е у него.

– Ще трябва да ни помоли да вземем малко обратно. Срещу документи. Веднага ще го направим. И при по-малка лихва при това. Кажи на Роб да се разпореди.

– Тогава ще започнат да нападат нас.

– Възможно е. – Струан наблюдаваше как „Блу клауд“ бавно се движеше срещу вятъра в посока между Лан Тао и Хонконг. – Щом се върне „Чайна клауд“, аз ще замина. Ще отида с експедиционния корпус и няма да се върна в Хонконг до деня преди бала.

– Защо?

– За да ти дам време да свикнеш с нашата вражда. Ще ти е нужно да се упражняваш. Ти и Роб трябва да започнете да строите. Плановете са вече готови. Освен за Грейт хаус. Аз ще реша какво ще правим с него. Започни строеж на черква на могилата. Накарай Аристотел да начертае плановете. Плати му една десета от това, което ти поиска първоначално. Ти и Роб трябва да свършите всичко сами.

– Да, тай-пан! – каза Кълъм. Тай-пан. Не татко. И двамата чуха пълнената с решителност дума. И я приеха.

– Построй къщата ми в предградието – парцел седемнайсети, плановете са у Роб. След три седмици трябва да е готова, със засадена градина и оградена със стена, висока стена.

– Това е невъзможно.

– Каквото и да струва. Набери сто, двеста строители, ако е необходимо. Обзаведена и с ландшафт, според плана. Искам след три месеца постройките ни да са готови.

– Тук има работа най-малко за десет месеца. Година или повече.

– Да. Затова ще използваме повече хора. И ще свършим по-рано.

– Защо да бързаме?

– А защо не?

Кълъм погледна към морето.

– Ами балът?

– Ти ще уредиш всичко. С Роб и Чен Шенг – нашия компрадор.

– И Роб ли? Той не бива ли да знае, че нашата вражда е престорена?

– Ти ще решиш това. Можеш да му кажеш в деня на бала. Ако искаш.

На хоризонта се появи „Чайна клауд“.

– Сега можем да тръгваме – каза Струан.

– Добре.

Струан постави чашите и останалата храна обратно в торбата.

– Изпрати тук тайно няколко човека, за да наблюдават през деня.

– Какво да наблюдават?

– Корабите. Оттук се забелязват четири до пет часа преди пристигането им. Особено пощата. Тогава ще изпращаме бърз катер да я пресреще и да прибираме писмата си преди другите.

– А после?

– Ще изпреварваме всички. За четири часа можем да извършим много покупки и продажби. Да знаеш четири часа преди другите, може да се равнява на разликата между живота и смъртта.

Уважението на Кълъм към баща му порасна. „Много е умен“ – помисли си той. И докато погледът му се рееше на запад към големия остров Лан Тао, изведнъж извика:

– Гледай! – и посочи малко на юг от него. – Вижда се пушек! Един кораб гори!

– Погледът ти е остър, момче – каза Струан и извъртя бинокъла. – Господи! Това е параход!

Корабът беше черен и тесен, грозен и с остър нос. От късия му комин извираше пушек. Имаше две мачти и корабен такелаж, но нямаше платна и отровният пушек се разнасяше от вятъра, а от зад се вееше червен флаг.

– Виж този изтърбушен смърдящ изрод от Кралската флота!

Злите думи разтърсиха Кълъм.

– Какво има?

– Проклетата желязна курва – ето това има! Виж как пуши!

Кълъм погледна през бинокъла. Корабът му изглеждаше напълно безобиден. Беше виждал няколко подобни преди това. Вече от десет години ирландските пощенски служби използваша параходи. Виждаха се двете големи гребни колела от лявата и от дясната страна, кълбата от пушек и пенливата диря. На палубата имаше топове. Много топове.

– Не виждам нищо нередно.

– Погледни дирята! И носа! Движи се срещу вятъра, Господи! Плува на изток! Срещу вятъра! Виж го! Изпреварва „Блу клауд“, сякаш той е само скапан бриг в ръцете на скапани маймуни, а не един от най-хубавите кораби на земята!

– Но какво лошо има в това?

– Всичко е лошо. Сега в Ориента се появи параход. Той извърши

невъзможното. Това желязно механично изобретение на Стивънсън, тази гнусна проститутка е плавала от Англия дотук напук на цялото отвращение на морето и презрението на вятъра. Щом един е могъл, значи ще могат и хиляди. Това значи прогрес. И началото на нова ера! – Струан вдигна празното шише от вино и го разби в една скала.

– Това ще трябва да използваме след двайсет-трийсет години. Това разложено подобие на кораб, мътните го взели!

– Да, грозно е, когато го сравниш с платноход. С „Блу клауд“. Но да можеш да плаваш срещу вятъра, да забравиш за него, значи да си по-бърз, по-икономичен и...

– Никога! Не е по-бърз, когато вятърът духа отзад, и не е добър за плаване по море. Това миризливо гърне ще се превърне в костенурка и ще потъне като камък. И не е толкова икономичен. Товарят го с дърва или въглища за бойлерите. И не става за търговията с чай. Чаят е чувствителен и ще се развали при такава смрад. Платноходи – те ще трябва да търгуват с чай, слава богу.

Кълъм се развесели, но не го показва.

– Да. Но след време те сигурно ще бъдат подобрени. И щом един е могъл да доплува дотук, значи ще могат и хиляди. Мисля, че трябва да купим параходи.

– Ти можеш и ще си прав. Но проклет да бъде, ако купя макар едно от тези вонящи чудовища. Проклет да бъде, ако Лъвът и Драконът се качат на тях, докато аз съм жив!

– Всички ли моряци живеят с това чувство? – попита Кълъм весело, стоплен вътрешно.

– Това е много глупав въпрос! Какво искаш да кажеш, Кълъм? – попита Струан остро.

– Просто си мисля за прогреса, тай-пан. – Кълъм отново погледна кораба. – Как ли се казва?

Струан подсъзнателно гледаше Кълъм, разбрал, че младежът мисли усилено и вероятно крои някакъв план.

„Странно – каза си той. – За пръв път гледаш на него като на мъж, а не като на твой син и не като «Кълъм» или «момчето», или «момчето ми». Но този мерзавец предвещава смъртта на китайския клипер. Най-красивите кораби, които някога са плавали по морета.“ Той тръгна надолу по планинския склон към Абърдийн. По-късно параходът мина достатъчно близо и те прочетоха името му. Казваше се „Немезис“ – кораб на Нейно кралско величество.

Книга трета

Двете фрегати сипеха залп след залп върху първия от фортите построени по протежение на дългия десет мили пролив Боуг, охраняващ подстъпите към Кантон. Здраво укрепен с високи стени, Боуг беше освен това толкова тесен в устието си че обикновено фрегатите попадаха в особено опасна позиция. Нямаше достатъчно място за маневри и топовете успяваха лесно да държат под прицел нападателите, докато те се лутаха напред – назад по течението. Тези топове обаче бяха закрепени така здраво върху фундаментите си, че не можеха да се въртят хоризонтално. Освен това стотици продажни администратори бяха допуснали защитата на фортите да отслабне до такава степен, че сега гюлетата прелитаха символично, без да засягат пристанището или цирборда на фрегатите.

От фрегатите се отделиха катери и иурмуваха брега. Превзеха крепостта лесно и без загуби, тъй като защитниците, които знаеха, че са безпомощни, се бяха оттеглили благоразумно. Моряците разрушиха топа и няколко от тях останаха да окупират фортите. Другите се качиха отново на борда и корабите се придвижиха една миля по-нататък, като обсипаха със залпове следващите укрепления и ги завладяваха със същата лекота.

По някое време срещу тях изпратиха флотилия от джонки и брандери, но тя беше потопена.

Успехът на двете фрегати, унищожили толкова много джонки, се дължеше на по-голямата сила на огъня и на скоростта, която развиваха във всички посоки при най-малкия порив на вятъра благодарение на такелажата и на платната си. Джонките не можеха да маневрират като фрегатите и да реагират на вятъра като тях. Те бяха пригодени да плуват само в китайски води и в мусони, докато конструкцията на фрегатите им позволява – е да устояват на ревящите стихии на Ламанша и Северно море, където непрекъснато бушуваха бури и урагани те бяха всекидневие.

Петнадесета глава

– Приличаме на мишени – каза адмиралът с погнуса.

– Да – отвърна Струан, – но техните загуби са леки, а нашите – незначителни.

– Нужна ни е решителна победа! – заяви Лонгстаф. – Хорацио напомни ми да кажа на Аристотел да отбележи днешния шум в бордовия дневник.

– Да, Ваше превъзходителство.

Намираха се на кварталдека на флагман „Отмъщение“ и следваха на разстояние една миля движещите се напред фрегати. Встрани от тях плуваше основната част на експедиционните сили с „Чайна клауд“ в предните редици, на борда на който Мей-мей пътуваше тайно с децата.

– Изоставаме, Адмирале – обади се отново Лонгстаф. – Не можете ли да догоните фрегатите?

Адмиралът едва съдържа гнева си и се помъчи да отговори учтиво на Лонгстаф. Направо му се повдигаше при мисълта за месеците, изпълнени с лишения, команди и ответни команди, за цялата тази проклетата война.

– Движим се добре, сър.

– Не е вярно. Само се лутаме напред-назад и си губим времето. Нека изпратим сигнал до „Немезис“. Той може да ни изтегли нагоре по течението.

– Да тегли моя флагман на буксир! – изрева адмиралът, та чак лицето и вратът му почервенияха. – Онази тумбеста черупка! Да тегли моя 74-оръдеен кораб на буксир! Това ли казахте?

– Да, разбира се, любезни! – натърти Лонгстаф. – Така ще стигнем по-скоро до Кантон.

– За нищо на света!

– Тогава ще изпратя щаба си на „Немезис“. Ще пусна и катер да ги охранява. Каква е цялата тази ревност? Смешна работа! Корабът си е кораб, независимо дали е платноход или параход. При това не бива да забравяме, че сме във война, която трябва да спечелим. Ще се радвам да ме придружиш, Дърк. Тръгвай, Хорацио!

Лонгстаф обърна гръб и се отдалечи, ядосан на адмирала за налудничавото му поведение. Вбесяваше го враждата между армията и флотата по повод на това кой да поеме командването и чий съвет е по-ценен, освен това кой да има право пръв да избира местата за ремонт и казарми в Хонконг, дали войната да се води по суша или по вода и отгук на чия страна е предимството. Вътрешно той продължаваше да се сърди на този хитър дявол Кълъм, който го беше подвел да сложи подписа си, че се отказва от могилата в полза на тай-пан. Беше повярвал, че тай-панът

одобрява идеята. Така добрите им взаимоотношения, изградени с толкова усилия и в продължение на дълги години, бяха застрашени.

Освен това беше му дошло до гуша от трудностите, които срещаше при опитите си да основе колония, от непрекъснатите молби и хули, от непрестанната конкуренция между търговците, която го спъваше. И беше въбсен, че китайците се осмеляваха да отхвърлят чудесния договор, който той и само той им бе предложил така великодушно. „Дяволите да ме вземат – мислеше си той. – Нося всички тежести На Азия на раменете си, вземам всички решения, пазя ги да не си прегризат гърлата, воювам за славата на Англия, спасявам търговията ѝ, дяволите да ме вземат, и каква отплата получавам? Трябваше да ме направят рицар още преди години!“ После гневът му утихна, тъй като знаеше, че скоро Азия щеше да се стабилизира и от сигурността на колония Хонконг щяха да се изтъкат нишките на британската власт. По височайшата воля на губернатора! Губернаторите ги правят рицари. Сър Уилям Лонгстаф – звучи много добре. И тъй като губернаторите в колониите са главнокомандващи на всички колониални сили, официални законодатели... и преки представители на кралицата... значи той може самостоятелно и когато иска, да се разправи с надутите адмиралите и генералите. По дяволите всички те – помисли си той и се почувства по-щастлив.

И така Лонгстаф се качи на „Немезис“.

Струан също се качи на кораба. Параход или не, той пръв ще влезе в Кантон.

След пет дни флотилията акостира при Уампоа, а реката остана отзад – спокойна и безопасна. Незабавно пристигна делегация от кохонгски търговци, изпратена от новия вицецрал Чинг-со да води преговори. Но по предложение на Струан делегацията беше отпратена, а на следващия ден Селцето отново бе окупирано.

Когато търговците слезнаха на брега на Селцето, всички стари слуги вече чакаха до вратите на фабриките им. Сякаш Селцето никога не бе изоставяно. В тяхно отсъствие не бе докосвано нищо. Нищо не липсваше.

На площада бяха разпънати палатките на военно подразделение и Лонгстаф разположи главната си квартира във фабриката на „Ноубъл хаус“. Пристигна друга делегация от кохонгски търговци и, както и преди, беше върната, докато в същото време започна и сложна подготовка за обсада на Кантон.

Ден и нощ улица Хог и Тринайста фабрична улица кипяха от оживени тълпи, които купуваха и продаваха, биеха се и крадяха.

Публичните домове и кръчмите процъфтяваха. Маса хора умираха от пианство, мнозина загиваха от нож, а редица други просто изчезваха. Собствениците на магазини се бореха за място и цените ту растяха, ту спадаха, но винаги се съобразяваха с покупателните възможности на пазара. Още една делегация потърси аудиенция с Лонгстаф, но Струан отново се наложи и те бяха отпратени. Корабите започнаха да кръстосват река Пърл, а „Немезис“ пуфтеше спокойно напред – назад и оставяше след себе си паника. Но джонките и сампаните продължаваха да предлагат стоката си нагоре и надолу по реката. От вътрешността на страната пристигаха чай и коприна и препълваха кохонгските складове, построени по протежение на двата бряга.

Неочаквано пристигна Джин-куа. През нощта. Тайно.

– Здравейте, тай-пан! – каза той, като влезе в трапезарията на Струан, облегат на ръцете на личните си роби. – Добре дето виждате мене. За какво вие не идва види мене, айейа?

Робите му помогнаха да седне, поклониха се и излязоха. Старецът изглеждаше по-стар от преди, кожата му – още по-набръчкана. Но очите му бяха млади и много умни. Носеше дълго светлосиньо наметало, сини копринени панталони и меки пантофи на малките си крака. Лек копринен зелен жакет, подплатен с пух, го предпазваше от влагата и студа на пролетната нощ. На главата си имаше пъстра шапчица.

– Здравейте, Джин-куа. Мандарин Лонгстаф много ядосан. Не дава тай-пан види свой приятел, айейа! Чай?

Съвсем съзнателно Струан го беше приел, облечен само по риза, тъй като искаше Джин-куа веднага да разбере колко е ядосан той заради монетата на У Фанг Чой. Наляха чай и се появиха слуги, които носеха табли с деликатеси, поръчани от Струан специално за случая.

Покани Джин-куа и сам си взе малко дим сум.

– Чай много, твърде добър – каза Джин-куа, седнал изпънат на стола си.

– Чай много лош – извини се Струан, като същевременно знаеше, че е най-добрият в Китай.

Влезе слуга, който сложи въглища в огъня и добави няколко пръчки благовонно дърво. Ароматният му парфюм изпълни стаята.

Джин-куа ядеше, като подбираше внимателно парченца дим сум и отпиваше от китайското вино, което беше затоплено – като всички Китайски вина – при точно определена температура. Виното го сгря, също и мисълта, че неговото протеже Струан се държи превъзходно, както подобава на един изтънчен китайски противник. Сервирал дим сум през

нощта, когато традицията повеляваше това да става единствено през ранния следобед, Струан не само подчерта още веднъж недоволството си, но направи опит да разбере дали и доколко Джин-куа знае за срещата му с У Куок.

Джин-куа бе доволен, че обучението му – или по-скоро обучението, проведено от внучката му Чънг Мей-мей – е дало такъв превъзходен плод и въпреки това го изпълниха опасения. „Рискът, който поемаш, е много голям – каза си той, – когато обучаващ един варварин на цивилизовани обичаи. Представи си, че ученикът се окаже много възприемчив и току-виж взел връх над учителя си. Внимавай!“

Така Джин-куа не направи това, което му се искаше – да избере най-малкото пълнено със скариди и приготвено на пара тестено късче и да го поднесе във въздуха, както бе сторил Струан на кораба на У Куок, с което щеше недвусмислено и с финес да подчертае, че знае какво точно се е случило в каютата на пирата. Вместо това той взе едно от пържените в дълбоко олио парченца, постави го в чинията си и го изяде спокойно. Знаеше, че в настоящия момент е много по-умно да скрие това, което знае. По късно, при добро желание, можеше да помогне на тай-пана да избегне опасността, в която се намираше, и да му покаже как да се измъкне от бедата.

Докато дъвчеше, си мислеше за изключителната глупост на мандарините и манчурите. „Глупаци! Презрени лешояди, безсрамници! Пенисите им да изсъхнат дано! Дано червеи напълнят коремите им!“

Всичко беше така внимателно планирано и осъществено. Въвлякохме варварите във война – времето и мястото определихме ние. Войната реши техните икономически проблеми, а ние претърпяхме поражение и не спечелихме нищо съществено. Търговията продължава както преди, единствено чрез Кантон, и по този начин Средното царство е откъснато отново от европейските варвари наоколо. Отстъпихме само един оплут от мухите остров, който започнахме да искаме обратно веднага щом първият кули стъпи на брега.

После Джин-куа си спомни великолепия план, който използва алчността на императора и страха му, че Тай-сен се домогва до трона, накара да унищожи своя роднина. Божествен жест! Тай-сен бе своевременно и внимателно избран и после умело вкаран в клопката. Идеално средство за спасяване честта на императора и на Китай, но след толкова години на планиране и търпеливо изчакване, след пълна победа над враговете на Средното царство това алчно, осмърдяно о разврат парче сланина – императорът – прояви най-невероятна и направо фантастична глупост

с отхвърлянето на съвършения договор!

Сега британците варвари имат пълното право да са разгневени те загубиха достойнство пред дяволската си царица и нейните изпратени приближени. Ще трябва да започваме отначало и заветната цел на Средното царство – да цивилизова варварския свят, да го изведе от Тъмнината, да създаде единен свят под единно управление и един император – остава засега неосъществена.

Джин-куа нямаше нищо против да започне отново, защото знаеше, че времето се измерва с векове. Само го беше яд, че то се забавя безпричинно и че е пропусната една великолепна възможност.

„Първо Кантон – си каза той. – Първо трябва да откупим нашия любим Кантон. На каква най-малка сума трябва да се съглася? Каква да бъде сумата?“

Струан кипеше от възмущение. Беше очаквал Джин-куа да вдигне едно напълнено със скариди парче дим сум и да му го предложи. Значи ли това, че той не знае за срещата им с У Куок? Няма начин да не разбира смисъла на ритуала с дим сум. „Внимавай, момче!“

– Много бум – бум кораби, айейа? – каза най-после Джин-куа.

– Много повече има Лонгстаф, не се безпокойте. Много лошо, кога мандарин ядоса.

– Айейа – каза Джин-куа. – Мандарин Чинг-со много гневен. Император казва също нещо Тай-сен – той прокара пръст по гърлото си. – Ффт! Кога Л'нст'ф не замине, има война – няма търговия.

– Има война – отнеме търговията. Лонгстаф много ядосан сега.

– Колко таел помогне много ядосан, айейа? – Джин-куа пхна ръце в ръкавите на зеленото си копринено палто, облегна се назад и зачака търпеливо.

– Не знам. Може би сто лак.

Джин-куа знаеше, че сумата от сто можеше приятелски да бъде намалена на петдесет. А петдесет лака за Кантон не беше неразумна цена, като се знаеше, че е в безпомощно състояние. Тогава обаче чу Струан да казва:

– Прибавете сто лака. Данък.

– Сто какво? – попита той наистина ужасен.

– Данък мой! – каза Струан безцеремонно. – Заради мой роб кау чило и мои малки чило. Мандарин Чинг-со твърде много лош.

– Награда за кау чило? Айейа! Много, твърде лош скапан мандарин, много! – каза Джин-куа с престорено учудване. Благославяше своя джос, че бе научил за наградата, своевременно и бързо бе уредил

нещата, а също бе успял да уведоми чрез свой пратеник онази английска развратница – и следователно Струан. В случай че някой се опита да получи наградата за Мей-мей и децата, преди те да бъдат отведени в безопасност. – Джин-куа уреди всичко! Не безпокойте, айейа? Джин-куа оправи неща за приятел в малко дни. Много скапан мандарин Чинг-со. Лош, лош, лош!

– Много лош – съгласи се Струан. – Трудно може би уреди неща, струва много лак. Значи не сто лак. Прибавете още сто. Прибавете двеста!

– Джин-куа оправи за приятел – каза миролюбиво Джин-куа. – Не прибавим сто, прибавим двеста! Уредим много бързо-бързо. – Той се усмихна при мисълта за идеалното решение, което сам бе подсказал. – Много лесно. Слагаме други имена на списък Чинг-со. Едноок маса кау чило и две малки кау чило.

– Какво? – избухна Струан.

– Какво лошо, айейа?

„Какво толкова се беше случило?“ – почуди се Джин-куа. Беше уредил една проста замяна – една нищо и никаква варварка и две ненужни момичета, принадлежащи на човека, готов да унищожи Струан, срещу безопасността на собственото му семейство. Какво лошо има в това? Как да разбере мисленето на варварите?

„За бога, как да разбере мисленето на тези дявол – езичници?“

– Не хубаво списък – каза Струан. – Нито мой чило, нито Едноок дявол чило, нито някакъв друг чило! Много лошо, скапано!

„Похищението на хора е наистина много, много ужасно“ – съгласи се Джин-куа, защото сам той изпитваше непрекъснато страх, че Ще отвлекат за откуп било него, било децата му или децата на неговите деца. Но някои имена трябва да попаднат в списъка, за да се осъществи размяната. Чии?

– Джин-куа не сложи кау чило в списък, няма значение. Аз уредя. Не безпокойте, айейа?

Струан отговори:

– Прибавете двеста. Данък мой, няма значение.

Джин-куа отпи от чая.

– Утре кохонг говори Л'нгст'ф, може?

– Чинг-со може.

– Чинг-со плюс кохонг, айейа?

– Утре Чинг-со може. Друг ден кохонг може. Говорим колко таел. Докато говорим, купуваме, продаваме чай като преди.

– Свърши разговор, може търгува.

– Търговия както преди.

Джин-куа започна да спори, да се моли, да скубе брадата си и най-накрая се съгласи. Вече беше получил съгласието на Чинг-со да започне незабавно търговия и беше платил половината сума, за която се бяха споразумели – другата половина щеше да прати след шест месеца. Беше предложил на Чинг-со инструмента за бръснене, с който същият щеше да се защити от гнева на императора за това, че не е изпълнил заповедите му: да отложи преговорите до момента, когато последният кораб бъде напълнен с чай и последният таел сребро – платен; в същото време да нападне, плячкоса и изгори Селцето и да изпрати огнени кораби срещу варварските търговски съдове, с което да ги изгони от река Пърл. Търговията щеше да заблуди търговците и да създаде невярна представа за сигурност, да даде възможност на очевидно необходимите военни китайски подкрепления да пристигнат. По този начин варварите щяха да се окажат безпомощни и Чинг-со щеше да спечели голяма победа.

Джин-куа беше възхитен от великолепия план. Защото знаеше, че варварите нямаше да бъдат безпомощни. Опустошаването и изгарянето на Селцето само щеше да ги разгневи. Щяха незабавно да отплуват на север от Кантон и отново да ударят по Пекин откъм портата Пей Хо. Още щом флотилията се появи при Пей Хо, императорът щеше отново да моли за мир и договорот щеше пак да влезе в сила. Съвършеният договор. Това щеше да стане така, защото тай-панът искаше съвършен договор, а „Височайшия пенис“ бе само негово куче.

„По този начин аз няма да искам откуп за нашия любим Кантон и няма да платя останалата половина от цената, защото положително Чинг-со и семейството му ще бъдат надхитрени и изпратени в ковчези под земята, където им е мястото. Дано този противен фукиенски използвач да остане импотентен до последните дни, които му остават да живее на земята!“ „Подкупът“, който трябва да се намери за омиротворяване първо на императора, а после на варварите, ще дойде от печалбата на тазгодишния чай, коприна и опиум. При това по-голямата част от печалбата ще остане. Колко е славен и вълнуващ животът!

– Не безпокой чило, айсей? Джин-куа уреди!

Струан стана.

– Прибавете двеста, данък мой. – И добави мило: – Джин-куа каже Чинг-со: „Докоснеш един косъм кау чило, тай-пан докара огнедишаш морски дракон. Изяде Кантон!“

Джин-куа се усмихна, но вътрешно потрепера от заплахата. Руга

целия път до дома си. „Сега трябва да наема повече шпиони и пазачи и да платя още пари, за да охранявам децата на Струан не само срещу явни детеразвратни похитители, но и срещу всяка криминална мърша, която е достатъчно глупава, за да вярва, че може лесно да спечели долари. Горко ми, горко ми!“

А щом се прибра благополучно в дома си, той изрита любимата си държанка, заклеши пръстите на две робини и се почувства много по-добре. По-късно се измъкна навън и отиде на тайно събрание, където облече алените церемониални одежди на своя сан. Той беше Тай Шан Чу – Върховен предводител на Хунг Мун Тонга в Южен Китай. Заедно с по-низши тонгови предводители той изслуша първия доклад на ново сформиралата се Хонконгска масонска ложа и утвърди Гордън Чен за неин водач.

* * *

За върховно удоволствие и облекчение на китайските търговци и продавачи, търговията започна. Всички войници, с изключение на едно символично подразделение от петдесет човека, бяха изпратени обратно в Хонконг. Но „Немезис“ продължаваше да циркулира по реката, да наблюдава подстъпите към Кантон и да разчертава нови водни пътища.

Сега Селцето и водните пътища край Уампоа се оживиха от денонощна конкуренция. Търговските кораби трябваше да бъдат подготвени за фините китайски чайове: трюмовете да се ремонтират, дъната да се почистят и обеззаразят. Да се намерят запаси от храна за обратния път. Да се определи точното място на стоката.

Търговците, които нямаха кораби – а имаше такива много, – обсадиха собствениците и захванаха да спорят за най-доброто място за стоката на най-добрите кораби. Превозът на стоките се таксуваше прекомерно високо, но таксите се плащаха с готовност.

„Нубъл хаус“ и „Брок и синове“ винаги купуваха чай и коприна за своя сметка. Но тъй като бяха хитри, Струанови и Брокери превозваха също товари и на други търговци и действаха не само като корабни компании, но и като брокери, банкери и комисионери, както по отношение на вноса в Англия, така и на износа. Изнасяха на други търговци – главно памучни изделия, памучна прежда и алкохол, но и всяко друго нещо, което произвеждаше индустриалната мисъл на Англия и също всичко, което един търговец бе сигурен, че ще се продаде. Понякога им поверяваха кораби на други английски компании с отговорността да продадат в Азия товара, какъвто и да е той, срещу комисиона и да върнат друг

отново срещу комиссионна. Струанови и Брокони купуваха за износ само опиум, топове, оръжеен барут и гюллета.

Среброто започна да преминава от ръка на ръка, Струан и Брок направиха малки състояния от залагане на определени суми на други търговци и закупуване на акции в Лондон. Но сумите се даваха едва след като корабът премине с товара си благополучно покрай Боуг и продължи още един ден в открито море.

Тази година Струан застави Роб да ангажира цялата товарна площ на „Блу клауд“ единствено за „Ноубъл хаус“ и всичкия чай и коприна. Трюмовете на „Блу клауд“ започнаха да се пълнят с четиристотин петдесет и девет хиляди фунта чай, внимателно подредени в петдесетфунтови сандъци с кедрови обшивки, и пет хиляди и петстотин бали коприна. Работата кипеше денонощно.

Стойността на товара, в случай че пристигне благополучно в град Лондон преди някой друг, щеше да бъде шестстотин хиляди лири стерлинги, от които сто и шейсет хиляди лири печалба.

Тази година Брок също ангажира цялата площ на „Грей уич“. Корабът трябваше да превози половин милион фунта чай. Също като Струан, той знаеше, че няма да спи спокойно, докато шест месеца по-късно не получи съобщение за благополучното му пристигане и, разбира се, благополучната продажба.

Лонгстаф се пъчеше гордо, че единствено той бе успял да поднови търговията и да докара самия Чинг-со на масата за преговори.

– Но, скъпи адмирале, защо, мислите, върнах трите делегации, а? Въпрос на чест. Трябва да разбирате от чест и от китайски манталитет. Преговори и търговия почти без да се даде залп. А търговията, скъпи господине, търговията е жизненоважна за Англия.

Той отмени обсадата на Кантон, което разгневи още повече армията и флотата. И повтори това, което му бе припомнил Струан думи, казани от него – Лонгстаф в миналото: „Ние, господа, трябва да сме великодушни към победените. И да защитаваме смирените. Търговията на Англия не може да се гради върху кръвта на безпомощните, нали? Преговорите ще приключат след няколко дни и Азия ще се стабилизира веднъж завинаги.“

Но преговорите не приключиха. Струан знаеше, че нещата няма приключат в Кантон. Само в Пекин или пред портата на Пекин. Не че настояваше да приключат сега. Само да търгува. Беше от съществено значение да закупи тазгодишния чай и коприна и да продаде опиума. С годишната печалба от търговията всички търговски къщи щяха да

възстановят загубите си. Печалбата щеше да ги насърчи да продължат и следващата година и да разширят търговията. Единственото възможно място за разширение бе Хонконг. Печалбата и търговията щяха да спестят ценно време. Време за строеж на складове, кейове и домове в пристанището на техния остров. Време, докато летните ветрове позволят отново плаването на север. Време да се изчака да минат бурите, докато дойде следващият търговски закон. Време и пари да се осигури безопасността на Хонконг... и да се проправи път към Азия.

Така Струан успя да обуздае нетърпението на Лонгстаф и докато поддържаше преговорите на едно сравнително ниско ниво, се впусна в конкуренция с Брок за най-добър чай и коприна и най-добра корабна търговия. Осемнайсет кораба трябваше да се натоварят и изпратят. Трябваше да се решат въпросите на осемнайсет екипажа и капитана.

Брок отправи най-напред „Грей уич“ и корабът се понесе надолу по течението с препълнени трюмове. Половин ден по-късно заковаха и последния люк на „Блу клауд“ и той се впусна да го догони. Започна надбягването.

Горт изпадна в ярост и се развика, че корабът му заминал с нов капитан, но Брок беше непреклонен.

– Раната ти не позволява, а освен това си необходим тук.

Тогава Горт реши изведнъж, че ще стане тай-пан. Тай-панът да върви по дяволите. Върна се на борда на „Немезис“. Откакто корабът бе влязъл в пристанището, той прекарваше на него всяка свободна минута – изучаваше как се управлява, как се сражава, какво може и какво не може да прави. Защото знаеше, а и баща му също знаеше, че „Немезис“ означава край на платната... и с малко късмет край на „Ноубъл хаус“. И двамата познаваха омразата на Струан към параходите и макар да разбираха, че преходът от платна към пара щеше да бъде случаен, все пак решиха да заложат на бъдещето. Същият вятър и същата вълна, които „Немезис“ бе победил на влизане в хонконгското пристанище, сега отнесоха пощенския пакет обратно в Англия. В него имаше писмо на Брок до сина му Морган с което се отменяше поръчката за два клипера и правеше нова за първите два кила на компания „Брок и синове“ от нова параходна линия – Ориент Куин.

* * *

– Тай-пан – каза Мей-мей в тъмнината на стаята и в уютната мекота на леглото, – мога ли да върна в Макао? За няколко дни? Ще взема с мен деца.

– Отегчи ли те Селцето?

– Но тук трудно без сички дрехи и играчки на деца. Само за няколко дни, айейа?

– Вече ти казах за наградите и...

Тя прекъсна думите му с целувка и се сгуши по-плътно до него.

– Миришеш толко хубаво.

– Ти също.

– Таз Ма-рий Син-клер. Аз харесах нея.

– Тя е... тя е много смела.

– Много странно, че ти изпрати жена. Не обикновено за тебе.

– Нямахме време да изпратя някой друг.

– Неин кантонски и мандарин фантастично хубави.

– Това е тайна. Не трябва да казваш на никого.

– Разбира се, тай-пан.

Тъмнината се съгъсти и двамата потънаха в мисли.

– Ти винаги ли спал без дрехи? – попита тя.

– Да.

– Как не хващаш хрема?

– Не зная. В планините в Шотландия е по-студено от тук. Като хлапе боледувах много.

– Какво значи хлапе?

– Дете.

Тя се усмихна.

– Харесвам да мисля за тебе като дете. Но ти сега не беден. И също направил едно-две неща. Нали така?

– Какви неща? – попита той, потънал в аромата на тялото и меката коприна.

– Първо беше да вземеш сребро, помниш? Второ да осигури на Хонконг безопасност. Какво беше трето?

Тя се обърна по хълбок, обви с крак неговия и остана неподвижна той почувства докосването на крака ѝ през коприната и почака със засъхнало гърло.

– Хонконг не е още в безопасност – каза той.

Тя започна бавно да движи ръка по тялото му.

– Вече не в опасност, щом има търговия тази година. Значи второ нещо скоро осъществи.

– С джос.

Бавно разкопча копринения ѝ халат и прокара ръка по тялото ѝ. Помогна ѝ да съблече дрехата, запали свещта и разгърна завивките.

Погледна я, изпълнен с удивление от гладката прозрачност на тялото ѝ, сякаш изваяно от мрамор.

– Колко вълнуващо... да ме гледаш и да зная, че харесваш.

После те се любиха бавно, без да бързат.

По-късно тя го попита:

– Кога връщаш в Хонконг?

– След десет дни.

„Десет дни – помисли той. – После да се справя с хората на У Куок в Абърдийн и на следващия ден – бала.“

– Аз отида ли с тебе?

– Да.

– Ще бъде ли готова нова къща тогава?

– Да. Там ще бъдеш в безопасност. – Ръката му почиваше на хълбоците ѝ и той прокара връхчето на езика си по шията ѝ.

– Ще бъде добре да живеем в Хонконг. Тогава ще мога да видя повече от мой учител. Вече месеци откак аз говориме хубаво с Гордън. Може отново ще имаме седмични уроци? Трябва да науча повече и похубави думи. Как е той?

– Добре е. Видях го точно преди да тръгна.

След кратко мълчание тя каза тихо:

– Не е хубаво да караш с номер едно син.

– Зная.

– Аз горих три свещи за твой гняв да лети на Ява и ти да простиш на него. Кога простиш, аз искам да запозная с него.

– Ще се запознаеш. След време.

– Мога ли аз да отида в Макао преди Хонконг? Моля. Аз ще бъда много внимателна. Ще оставя деца тук. Те тук ще бъдат в безопасност.

– Защо се интересуваш толкова от Макао?

– Нужни неща и... тайна е, хубава, изненада тайна. Само няколко дни? Моля. Можеш да изпратиш Маус и някои хора, ако искаш.

– Много е опасно.

– Не опасно сега – каза Мей-мей, тъй като знаеше, че имената им вече не бяха в списъка. Беше също удивена, че Струан плесна радостно с ръце, както беше направила тя, когато му каза за решението на Джинкуа относно списъка. „Айейа, колко странни са европейците. Много странни наистина.“

– Вече няма опасност. Но независимо, аз ще внимавам.

– Защо искаш да отидеш там? Каква е тайната?

– Изненада тайна. Ще кажа много скоро. Но тайна сега.

– Ще си помисля. Сега спи.

Мей-мей се отпусна блажено. Знаеше, че след няколко дни ще отиде в Макао. Знаеше също, че има много начини за една жена да изкопчи каквото иска от мъжа, независимо дали е добър или лош, умен или глупав, силен или слаб.

„Моята бална дреха ще е най-хубава – помисли си тя развълнувано. – Моят тай-пан ще се гордее с мен. Ще е толкова горд, че ще ме направи Върховна дама.“

Последната мисъл, преди да заспи, бе за детето, което разпъваше в утробата ѝ. Само от няколко седмици. „Детето ми ще бъде син. Син, с когото той ще се гордее. Две чудесни изненади, с които ще се гордее.“

* * *

– Не мога, Варгас – каза Струан раздражено. – По-добре занеси това на Роб. Той познава цифрите по-добре от мен.

Бяха наведени в кабинета на Струан, надвесени над счетоводната книга. Прозорците бяха отворени и през тях долитаха монотонният шум на Кантон и рояци мухи. Беше топъл пролетен ден и вонята, която през зимата почти не се чувстваше, сега се увеличи.

– Джин-куа настоява да дадем последната си поръчка, сеньор, и...

– Зная това. Но докато не получим неговата последна заявка за опиум, не можем да сме акуратни. Ние предлагаме най-изгодни цени върху чая и опиума, защо чака тогава?

– Не знам, сеньор – отговори Варгас. Той не попита, макар че би искал, защо „Нобъл хаус“ плаща десет процента повече за чайовете на Джин-куа от други търговци и му продава най-добрия индийски опиум „падау“ с десет процента по-ниско от редовната пазарна цена.

– По дяволите! – изруга Струан и си наля малко чай.

Искаше му се да не беше разрешил на Мей-мей да отиде в Макао. Беше изпратил с нея А Сам, Маус и още няколко човека да ги пазят. Трябваше да се върне вчерашния ден, но още я нямаше. Разбира се, това не бе необичайно – никога не можеше да се определи очно времето за пътуване от Макао до Кантон. Особено по море. Особено, когато си зависи от вятъра, помисли си той с горчива ирония. Щеше да е различно, ако тя пътуваше със смърдящ параход. Параходите се движат по разпишания и забравят за ветровете и приливите, да ги вземат мътните.

– Да? – извика той рязко, когато някой почука на вратата.

– Извинете ме, мистър Струан – каза Хорацио, като отвори вратата. – Негово превъзходителство желае да ви види.

– Какво се е случило?

– Може би ще ви каже Негово превъзходителство, сър. Той е в стаята си.

Струан затвори счетоводната книга.

– Ще разгледаме това с Роб веднага щом се върнем, Варгас. Ще дойдете ли на бала?

– Няма да имам мира десет години, сеньор, ако жена ми, синът ми и най-голямата ми дъщеря не отидат там.

– Ще ги доведете ли от Макао?

– Не, сеньор. В Хонконг ще ги доведат приятели. Аз ще отида направо отгук.

– Съобщете ми веднага, щом пристигне Маус – каза Струан и излезе. Хорацио тръгна след него.

– Не зная как да ви благодаря, мистър Струан, за подаръка, който направихте на сестра ми.

– Какво?

– Балната рокля, сър.

– О. Видяхте ли я?

– О, не, сър. Веднага след продажбата на земята Мери тръгна за Макао. Вчера получих от нея писмо. Изпраща ви много поздрави. – Хорацио знаеше, че подаръкът дава на сестра му много добра възможност да спечели наградата. Освен ако не я конкурира Шиваун. Дано се разболее! Нищо сериозно. Нещо средно, което да ѝ попречи да дойде на бала в този ден. Тогава Мери ще може да получи хилядата гвинеи. С това ще могат да направят чудеса! Да се върнат у дома през сезона. Да живеят в охолство. О, Боже, дано спечели наградата! „Радвам се, че я няма в Хонконг, докато аз съм тук – си каза той. – Далеч от Глесинг. Проклетник! Не вярвам да ѝ е предложил женитба. Нахалник! Той и Кълъм... бедният Кълъм.“

Хорацио вървеше на една крачка след Струан и нямаше смисъл да скрива безпокойството си. Бедното храбро момче! Спомни си странното поведение на Кълъм след разпродажбата. Той и Мери го потърсиха и го намериха на борда на „Рестинг клауд“. Кълъм ги покани да останат на обяд и всеки път, когато се опитваха да поведат разговор за тай-пана с надежда да ги одобрят, Кълъм променяше темата. Най-накрая каза:

– Хайде да забравим баща ми. Аз вече го направих.

– Не бива така, Кълъм – каза Мери. – Той е чудесен човек.

– Сега ние сме врагове, Мери, независимо дали това ти харесва или не. Не вярвам, че ще се промени. Аз също няма да се променя докато

той не го направи.

„Бедното смело момче – помисли си Хорацио. – Зная какво значи да мразиш баща си.“

– Тай-пан – повика го той, когато стигнаха до площадката. – Мери и аз дълбоко съжаляваме за случката с могилата. Но още повече за това, което се случи между вас и Кълъм. Кълъм, ъ-ъ, ми е приятел и...

– Благодаря за съчувствието, Хорацио, но ще ви моля да не ми говорите повече за това.

Струан и Хорацио прекосиха мълчаливо площадката и влязоха в хола. Той беше просторен. От великолепно украсения таван висеше огромен полилей, а под него блестеше лакирана заседателна маса. Лонгстаф беше седнал в началото на масата и от двете му страни – адмиралът и генерал Лорд Рътлидж – Корнхил.

– Добър ден, господа.

– Радвам се, че дойдохте, Дърк – каза Лонгстаф. – Заповядайте, седнете, приятелю. Реших да поискаме вашия ценен съвет.

– Какво се е случило, Ваше превъзходителство?

– Ами, ъ-ъ, поканих и Брок. Нека да почакаме, докато дойде, за да не повтарям, нали така? Шери?

– Не, благодаря.

Вратата се отвори и влезе Брок. Вниманието му се заостри, когато видя Струан и униформените офицери.

– Викали сте ме, Ваше превъзходителство.

– Да. Моля, седнете.

Брок кимна към Струан:

– Добър ден, Дърк. Добър ден, господа – каза той, като знаеше, че това ще разгневи генерала. С мрачно удовлетворение прие студените поздравии.

– Повиках ви и двамата – започна Лонгстаф, – ъ-ъ, отчасти, защото сте първенци сред търговците, нали?... Ъ-ъ, съветът ви ще бъде ценен. Изглежда, в Хонконг са се заселили анархисти.

– Какво? – избухна генералът.

– Наистина? – каза Брок, също така удивен.

– Презрени анархисти, представяте ли си? Изглежда, и самите езичници са надхвани от тези дяволи. Да, ако не внимаваме, Хонконг ще пламне. Ужасна неприятност!

– Какви точно анархисти? – намеси се Струан. Анархистите означава неприятности, а неприятностите пречеха на търговията.

– Този, ъ-ъ, как се казва, Хорацио? Танг? Тунг?

– Тонг, сър.

– Този тонг действа под самите ни носове. Ужасно.

– По какъв начин действа? – изгуби търпение Струан.

– Добра идея. Днес на срещата вицекралят Чинг-со беше много разтревожен. Каза, че китайските власти узнали, че тайно сдружение от анархисти разположило главната си квартира в тази гнусна язва – Тай Пинг Шан. Анархистите имат много, много имена и са... ъ-ъ, кажете им, Хорацио.

– Чинг-со каза, че това е революционна група от фанатици, която има за цел да свали императора – започна Хорацио. – Той съобщи на Негово превъзходителство около петдесет имена, под които е познато обществото – Червена партия, Червено братство, Общество Небе и земя – почти невъзможно е да се предадат всичките имена на английски език. Някои го наричат просто Хунг Муни Хунг Тонг – „тонг“ означава „тайно братство“. – Той помисли малко. – Във всички случаи тези хора са анархисти от най-лош тип. Крадци, пирати, революционери. В продължение на векове властите правили опити да се справят с тях, но безуспешно. Предполага се, че в Южен Китай има един милион членове. Те са организирани в масонски ложи и церемонията по посвещаването е варварска. Използват всеки повод, за да подбуждат към неподчинение и се осланят на страха на техните братя. Събират „покровителствени средства“. Всяка проститутка, селянин, земевладелец, кули – с една дума абсолютно всеки – трябва да им плаща данък. Ако не го плати веднага го очистват или осакатяват. Всеки член плаща членска такса – както в професионално сдружение. Ако някой не е доволен, под въздействието на тонга недоволството се превръща в бунт. Това са фанатици. Те изнасилват, измъчват и се разпространява като чумна епидемия.

– Чували ли сте по-рано за тайни китайски общества, преди Чинг-со да ви каже?

– Не, сър.

– Анархистите са истински дяволи – обади се Брок разтревожено. – Китайците са способни на такива дяволски номера.

Лонгстаф побутна през масата малко червено триъгълно знаменце. На него бяха изобразени два китайски символа.

– Вицекралят каза, че триъгълникът е тяхното знаме. Символите върху флага означават Хонконг. Във всеки случай имаме си неприятности и това е факт. Чинг-со иска да изпрати знаменосци и мандарини в Тай Пинг Шан и да подложи всичко на сеч.

– Не се ли съгласихте? – попита Струан.

– Разбира се, че не. На нашия остров не искаме никой да се бърка в работите ни. Казах му, че нямаме никакво вземане-даване с анархистите и под нашия флаг ние ще се разправяме с тях както си знаем. Кажете сега какво да правим.

– Да изхвърлим всички китайци от Хонконг и да приключим с това – предложи адмиралът.

– Това е невъзможно, сър – заяви Струан, – и няма да бъде в наша полза.

– М-да-а – съгласи се Брок. – Трябват ни работници, кулита и слуги. Не можем да минем без тях.

– Отговорът е лесен – намеси се генералът и смръкна енфие.

Беше червендалест посивял мъжага с повяхнало лице. – Издайте заповед, че всеки, който се числи към това... как го нарекохте – тонг?... ще бъде обесен. – Той кихна. – Ще се погрижа заповедта да бъде изпълнена.

– Вие не можете да обесите китаец, милорд, само за това, че иска да сваля своята династия. Това противоречи на английските закони – каза Струан.

– Независимо дали династията е чужда или не – отговори адмиралът, – всяко подстрекателство към неподчинение на императора на една „приятелска сила“ – а тя скоро ще стане приятелска, ако изпълним поставената от Правителството цел – противоречи на международното право. И на английското. Погледнете тези негодници чартисти, за Бога.

– Ние не ги бесим за това, че са чартисти. Само когато ги хванем, че се бунтуват или нарушават закона, тогава имаме право. – озъби се Струан на адмирала. – Английският закон гласи, че човек има право на свобода на словото и на свободни политически възгледи.

– Но не и на такива, които подстрекават към неподчинение – генералът. – Нима одобрявате бунта срещу законното правителство?

– Това, което казахте, е толкова смешно, че не смятам да ви отговоря.

– Господа, господа! – извика Лонгстаф. – Разбира се, че не можем да обесим всеки, който и да е... какъвто и да е. Но в същото време не можем да позволим Хонконг да се пълни с анархисти, нали? Или чумави трейдюнионистки идеи.

– Това може да е хитър ход от страна на Чинг-со, за да ни отклони вниманието – каза Струан и погледна към Брок. – Чувал ли си за тонгите?

– Не. Но си мисля, че ако Триадите изцеждат всички, те ще

започнат да изцеждат търговията и скоро ще се прехвърлят и на нас.

Генералът раздразнено изтупа няколко несъществуващи пращинки от безупречната си алена униформена туника.

– Това явно се отнася вече до военните, Ваше превъзходителство. Защо не издадете прокламация, с която да ги поставите вън от закона? С две думи, приложете правилата, които научихме от Индия. Предложете награда за всяко сведение. Туземците са готови винаги да продадат фракциите на съперниците си за шепа гвинеи. Ще дадем няколко примера и няма да имаме повече неприятности.

– Не можете да прилагате тук индийски закони.

– Скъпи господине, вие нямате никакъв опит в администрацията и, съответно, не можете да изразявате мнение. Туземците са си туземци и точка по въпроса! – Генералът погледна към Лонгстаф. – Това е проста работа за военните, сър. Хонконг скоро ще се утвърди като военна база и ще бъде в нашите правомощия. Издайте прокламация, с която ги обявявате извън закона, и тогава ще се намесим ние.

Адмиралът изсумтя.

– Винаги съм казвал, че Хонконг трябва да мине под юрисдикцията на върховната власт. Ако ние не владеем моретата, Хонконг е загине. Следователно флотата има първенство. Юрисдикцията е наша.

– Армиите уреждат военните конфликти, Адмирале, както много пъти съм заявявал. Сухопътните битки слагат край на войните. Може би си спомняте, че флотата сама унищожи корабите на Бонапарт и доведе Франция до просешка тояга. А ние трябваше да разрешим конфликта веднъж завинаги. Така и направихме във Ватерло.

– Без Трафалгар нямаше да има Ватерло.

– Въпросът е спорен, драги Адмирале. Но да вземем Азия. Скоро тук ще дойдат французи, холандци, испанци и руснаци и ще започнат да оспорват справедливото ни господство в тези земи. Да можете да си владеете моретата и слава Богу, че това сте вие, а не някой друг, но ако Хонконг не е защитен с военни сили, Англия няма да има база нито да защитава корабите си, нито да отстъпва от враговете си.

– Основната роля на Хонконг, милорд, е да предоставя пазар на Азия – намеси се Струан.

– О, разбирам значението на търговията, добри човече – сопна се капитанът. – Тук спорим за стратегията и това не ви засяга.

– Ако не е търговията – отвърна Струан с почервено лице, – нямаше да има нужда ни от армии, ни от кораби.

– Глупости, господине. Бих искал да разберете...

– Стратегия или не – повиши глас Струан, – Хонконг е колония, подчинена на Секретаря по външните работи, и въпросът ще бъде решен от Кралицата. Негово превъзходителство в случая постъпи правилно и той е убеден, сигурен съм, че Кралската флота и армиите на Кралицата играят еднакво важна роля за бъдещето на Хонконг. Като Кралска флотска, военна база и пазар – той ритна тайно Брок под масата – и като свободно пристанище, бъдещето му е сигурно.

Брок трепна и добави бързо:

– О, да, наистина. Свободно пристанище означава много пара за Короната, така е. И печалба за най-добрите корабостроителници и казарми в света. Негово превъзходителство милее за вашите интереси, господа. Армията е много важна, също и флотата. Едно открито пристанище е в интерес на всички. Най-вече на Кралицата. Бог да я благослови.

– Вярно казвате, мистър Брок – каза Лонгстаф. – Разбира се, че ни трябва и армията, и флотата. Търговията е живот за Англия, свободната търговия – нещо много доходно. Всички имаме интерес Хонконг да процъфтява.

– Негово превъзходителство иска да отворим Азия за цивилизовани държави без предпочитания – каза Струан, като внимателно подбираше думите си. – Какво по-хубаво нещо от едно свободно пристанище? Охранявано от елитните кралски сили.

– Не съм съгласен чужденците да дебелеят за наша сметка – отсеке адмиралът и Струан се усмихна вътрешно на това, че е налапал въдицата. – Ние водим войни, побеждаваме и отново трябва да се бием, защото мирът винаги се опорочава на цивилните конференции. По дяволите чужденците, казвам.

– Справедливо чувство, Адмирале – каза Лонгстаф сухо, – но не много практично. Що се отнася до цивилните конференции, трябва сме доволни, че дипломатите имат трайно виждане. Войната в края на краищата е един далновиден акт на дипломатията. Когато нищо друго не помага.

– Тук „дипломатията“ се провали – каза генералът, – затова колкото по-скоро нахлуем в Китай и внедрим Китайския закон и ред, толкова по-добре.

– Не дипломатията се е провалила, скъпи генерале. Преговорите продължават предпазливо и напредват добре. О, между другото, в Китай има стота милиона китайци.

– Един английски щик, сър, се равнява на хиляда местни копия.

Дявол ме взел, ние държим Индия с една шепа мъже и можем да сторим същото и тук. Вижте как онези диваци в Индия се облагодетелстваха от нашето господство там, а? Да покажем истинската сила на нашия флаг, това трябва да направим. Веднага!

– Китай е единна нация, милорд – каза Струан, – не десетки, каквито имате в Индия. Не могат да се прилагат същите средства.

– Без безопасните морски пътища армията не би могла да задържи Индия и за една седмица – каза генералът.

– Смешна работа. Та ние бихме могли...

– Господа, господа – каза Лонгстаф уморено, – ние обсъждаме анархистите. Какво ще ни посъветвате, Адмирале?

– Да изгоните всички ориенталци от острова. Ако ви трябва работници, изберете си хиляда – колкото ви трябва на острова – и изхвърлете останалите.

– Милорд?

– Вече дадох мнението си, сър.

О, да. Мистър Брок?

– Мисля, както и вие, Ваше превъзходителство, че Хонконг е свободно пристанище и китайците ни трябва. Също, че трябва да се разправим с Триадите. Съгласен съм с генерала да обесим всеки от тези Триади, който хванем, че подстрекава към неподчинение. Както казва адмиралът, ние не искаме никакъв антиимператорски заговор на острова. Да, ще ги обявим извън закона. А с тебе, съм съгласен, че не трябва да се месят, ако са мирни. Но всеки, който се осмели и бъде спипан като триад – да се пребие, жигоса изхвърли като мръсно куче. Завинаги.

– Дърк? – попита Лонгстаф.

– Съгласен съм с мистър Брок. Обаче без бой и жигосване. То е отживелица от миналото столетие.

– Моето впечатление от тези езичници – каза генералът кисело – е, че те наказват всеки, който принадлежи към незаконни групировки. Камшикът е обикновено наказание. Да решим да бъде петдесет камшика. А също и жигосване на бузата е справедливо английско наказание за някои злодейства. Да ги жигосваме. Но най-добре е да обесим първите десет, които хванем, и останалите ще офейкат като дервишите.

– Ако ги бележите за цял живот, те никога повече няма да станат добри граждани.

– Добрите граждани никога не се замесват в потайни анархически общества, добри ми господине – каза генералът, – но, разбира се, само джентълмен може да разбере истинската стойност на такъв съвет.

Струан почувства как кръвта нахлу в главата му.

– Само още веднъж да направите такава забележка, милорд, ще изпратят секунданти и ще получите куршум между веждите.

Настъпи тягостна тишина. Пребледнял от шока, Лонгстаф потрепваше по масата.

– Забранявам и на двамата да продължавате този разговор. Забранявам! – каза той, извади носна кърпичка и избърса внезапно избилата пот по челото си. Устата му беше пресъхнала.

– Напълно съм съгласен, Ваше превъзходителство – каза генералът. – Аз също предлагам този въпрос да се реши от авторитетните органи: вие, адмиралът и аз заедно трябва да решаваме тези въпроси. Те не са за... търговци.

– Толкова сте надут, милорд генерал – обади се Брок, – толкова сте надут, че ако ви духнем оттук, ще пробиете чак портата на лондонския Тауър!

– Мистър Брок! – започна Лонгстаф – Вие не...

Генералът удари с юмрук по масата.

– Ще ви бъда благодарен, добри ми господине, ако задържите подобни забележки за себе си.

– Не съм ви „добър господин“. Аз съм английски търговец, за бога, и колкото по-бързо го разберете, толкова по-добре. Отдавна мина времето, когато такива като мен лижеха задниците ви заради вшливите титли, които някога са били подарени на кралската курва и кралското копеле или са били спечелени с нож в гърба на краля.

– Божичко, искам удовлетворение! Още днес ще изпратят секундантите си!

– Няма да направите такова нещо, милорд! – заяви Лонгстаф, като удари по масата с длан. – Ако допуснете някаква безредица, ще ви изпратят да си вървите по домовете под стража и после ще ви изправят да отговаряте пред личния Кралски съвет. Аз съм пълномощник на Нейно величество в Азия и отговарям за реда. По дяволите, това е съвсем неприлично. Сега ще се извините един на друг! Заповядвам ви! Незабавно!

Адмиралът скри мрачното си задоволство. Хорацио гледеше недоверчиво лицата на присъстващите. Брок съзнаваше, че Лонгстаф има властта да му навреди, а освен това не искаше да се дуелира с генерала. Яд го беше, че се остави да го въвлекат в открита вражда.

– Извинявам се, милорд, дето казах, че сте надут.

– Аз също се извинявам, защото ми заповядват.

– Мисля да закрием заседанието сега – предложи Лонгстаф с

голямо облекчение. – Благодаря за съветите ви, господа. Ще отложим вземането на решението. Да имаме време да помислим, нали така?

Генералът нахлупи шапката си от меча кожа, козирува и тръгна към вратата. Сабята и шпорите му звъннаха.

– О, генерале, почакайте – каза Струан небрежно. – Чух, че флотата предизвикала армията да организират състезателна борба за специална награда.

Генералът спря изведнъж с ръка на вратата и настръхна, като си спомни намеците на адмирала за войниците.

– Да. Страхувам се обаче, че това състезание няма да бъде нещо кой знае какво.

– Защо, генерале? – попита адмиралът ядосано, като на свой ред си спомни намеците на генерала за хубавичките му матроси.

– Защото казвам, че нашите ще победят, милорд. Без особено усилие.

– Защо да не проведем състезанието в деня на бала? – предложи Струан. – Ще го приемем като чест и ще се радваме да определим цена на залаганята. Да речем – петдесет гвинеи на човек.

– Много щедро, Струан, но не вярвам, че армията ще е готова дотогава.

– В деня на бала, по дяволите – извика генералът, почервенял от гняв, – сто гвинеи, че нашите ще победят.

– Съгласен – казаха адмиралът и Брок едновременно.

– Сто за вас двамата! – Генералът се завъртя на токовете си и гордо закрачи навън.

Лонгстаф си наля малко шери.

– Адмирале?

– Не, благодаря, сър. Мисля да се връщам на кораба си.

Адмиралът вдигна сабята си, кимна към Струан и Брок, козирува и излезе.

– Шери, господа? Хорацио, може би вие ще ми направите честта?

– Разбира се, Ваше превъзходителство – каза Хорацио, доволен че най-после може да направи нещо полезно.

– Благодаря. – Брок изпразни чашата си и я поднесе да я напълнят отново. – Добро е! Имате чудесен вкус, Ваше превъзходителство. Кажи, Дърк.

– Аз наистина трябва да ви се скарам, мистър Брок. Непростимо е да се изричат такива думи. Господ...

– Да, сър – каза престорено Брок, – вие бяхте прав. Аз сбърках.

Щастливи сме, че вие ни ръководите. Кога ще издадете прокламацията за свободното пристанище?

– Ами, ъ-ъ, няма смисъл да бързаме. Най-напред трябва да се разправим с проклетите анархисти.

– Защо да не решим нещата едновременно? – попита Струан. – Веднага щом се върнем в Хонконг. Защо да не дадем на нашите китайско-британски поданици възможността да се покаят? Да ги депортираме, но без да ги бием и жигосваме. Това е справедливо, нали, Тайлър?

– Щом ти казваш това и ако Негово превъзходителство се съгласи – каза Брок разпалено.

Търговията цъфтеше. „Грей уич“ бе вече надалеч, начело в надпреварата. В Хепи вели никнеха постройки. Между Струан и Кълъм се наблюдаваше открита вражда. А сега и Хонконг можеше да стане свободно пристанище. „Да, Дърк, момчето ми – помисли си той щастливо, – все още има полза от теб. Умът ти сече като бръснач – Цялата тази дяволия е, за да получим свободно пристанище. А след две годинки нашите паходчета ще те разорят.“

– Да, ако и двамата сте съгласни. Но скоро ще трябва да биете и жигосвате.

– Надявам се – каза Лонгстаф. – Отвратителна работа. Все пак трябва да приложим закона и да се разправим със злодеите. Чудесно решение, господа, да озаптим, как ги нарекохте, мистър Брок? А, да – Триадите. В бъдеще ще ги наричаме Триади. Хорацио, направете списък с имената, които ни даде Негово превъзходителство Чинг-со и ние ще го обявим с прокламацията. Запишете следния текст:

„Всички горепосочени тонги се обявяват извън закона и ще бъдат назовавани с общото име Триади. Наказанието за членуване в Триадите ще бъде незабавно депортиране и предаване на китайските власти... Наказанието за подстрекателство към бунт против правителството на Нейно британско величество или Негово височество – Императора на Китай – е смърт чрез обесване.“

Шестнадесета глава

Село Абърдийн лежеше мрачно, влажно и тихо под лунните лъчи. Улиците бяха пусти, а вратите на колибите – здраво залостени. Спокойните кални води бяха задръстени от стотици завързани. И макар че те

също бяха натъпкани с хора, от тях не долиташе ни най-малък шум.

Струан беше застанал на уговореното място, където пътеката извън селото се разклоняваше край каменния кладенец, обкичен с три фенера. Беше сам и часовникът му със златен ланец показваше, че уречения час е почти дошъл. Не беше сигурен дали хората на У Куок ще дойдат от селото, от сампаните или от голите хълмове. Или от морето.

Огледа морето. Нищо не се движеше по вълните. Някъде там в тъмнината, близо до брега, плуваше „Чайна клауд“ и хората на борда ѝ бяха готови за действие. Доста далеч, за да бъде забелязан той самият на това разстояние, но достатъчно близо, за да се виждат фенерите. Струан бе заповядал, ако загаси внезапно фенерите, хората да скочат в лодките и да дойдат на брега с мускети и ками.

По плажа се разнасяха приглушени гласове на шепата хора, които беше довел със себе си. Те чакаха до двата катера, въоръжени и готови, и също наблюдаваха светлината на фенерите. Той слушаше внимателно, но не можеше да различи какво казват. „Щеше да е най-безопасно, ако бях на брега съвсем сам. Нямам нужда от любопитни погледи. Но от друга страна, да дойда тук без охрана би било глупаво. Още по-лошо – бих предизвикал съдбата си.“

Той се смрази, като чу как в тишината на селото изръмжа куче. Наостри уши, загледан в движещите се сенки. Но не видя нищо и разбра, че кучето само е подушило мърша. Облегна се на кладенеца и се отпусна. Беше доволен, че се е върнал на острова, че Мей-мей и децата са в безопасност в дома, който беше построил за тях в Хепи вели.

Роб и Кълъм се справиха майсторски с цялата работа, докато него го нямаше. Малката къща с оградната стена и здравите порти вече беше готова. Двеста и петдесет човека бяха работили над нея ден и нощ.

Имаше още много дребни неща за довършване. Градината трябваше да се засади, но самата къща бе годна за живеене и почти обзаведена. Беше строена от тухли, с камина и дървен покрив. В стените имаше вградени греди. Много от тях бяха облепени с хартия, но не всички бяха боядисани. Обаче всички прозорци бяха вече монтирани.

Къщата гледаше към морето. Беше голяма, с много стаи, трапезария и огромна всекидневна. А на запад, отделно от останалата част на къщата, имаше градина, оградена с решетка. Тук бяха стаите на Мей-мей и децата, а до тях – помещенията за слугите.

Струан бе докарал Мей-мей, децата, А Сам и бавачката два дни преди това и ги бе настанил там. Едно доверено момче – готвач на име Лим Дин и кухненските помощник – готвачи, които всички наричаха

„учи-прави“, се бяха върнали с него в Кантон.

Въпреки че никой от европейците не бе видял Мей-мей, повечето от тях бяха уверени, че тай-панът е довел метресата си в първото постоянно жилище в Хонконг. Те се подсмиваха помежду си и завистливо го порицаваха. Но не казваха нищо на жените си. След време те също щяха да пожелаят да доведат и своите, така че колкото по-малко говореха, толкова по-добре. Жените, които подозираха, мълчаха. Нищо не можеха да сторят.

Струан бе много доволен от дома си и от напредъка на строителството на фабриката и складовете. Също от ефекта от откритата вражда между него и Кълъм. Синът му успя да му предаде скришом, че Брок вече бе направил опит да го разпита и че Уилф Тилмън го поканил на борда на „Купър – Тилмън“ да му покаже скъпия товар от опиум и да го нагости щедро.

Обсъждали търговията, главно въпроса, че бъдещето на Азия зависи основно от сътрудничеството, особено това между англосаксонските народи. На вечеря при него била Шиваун – много красива и весела.

От водата изскочи риба, увисна във въздуха и падна обратно. Струан се загледа за миг, притаил дъх. После отново се отпусна и унесе в мисли.

„Шиваун и Кълъм биха били чудесна двойка – помисли си той покойно. – Би била подходяща и за теб. Ще е великолепна домакиня интересно допълнение към банкетите, които ще даваш в Лондон. На лордовете, дамите и членовете на Парламента. На министрите от Кабинета. Ще си купиш ли баронска титла? Имаш пари да си купиш десет пъти по-скъпо нещо, ако «Блу клауд» пристигне първи в Англия. Или втори, дори и трети, стига само да пристигне благополучно. Ако сезонната търговия бъде успешна, можеш да си купиш и херцогска титла.

Шиваун е много млада. Тя ще ти донесе добра зестра и полезни политически връзки. А какво ще стане с Джеф Купър? Той е влюбен до уши в нея. Ако тя му откаже, това ще бъде неин проблем.

Ами Мей-мей? Би ли могла една китайска съпруга да смугне душевния ти мир? Разбира се. Мей-мей би натежала силно на другата страна. Не, изключено!

Без конвенционалния тип жена животът в английското общество ще бъде невъзможен. Дипломатията се урежда най-често в приемните стаи на частните домове, в луксозна обстановка. Може би дъщерята на лорд, херцог или министър от кабинета? Има много време.

Има ли?“

Около сампаните се чу остър лай на куче, после писък, когато го нападнаха и други кучета. Разнесоха се звуци на жестока битка на живот и смърт, после изведнъж престанаха. Отново тишина, но този път се чуваше потайно ръмжене, топуркане и разкъсване на плът, когато започна пиршеството на победителите. Струан наблюдаваше сампаните с гръб към фенерите. Видя движението на сянка, после друга и скоро от плаващото селище се отдели мълчалива тумба китайци. Скрагър беше между тях.

Струан държеше пищова отпуснато и чакаше спокойно, като търсеше в тъмнината У Куок. Хората се приближиха безшумно по пътеката, Скрагър вървеше боязливо по средата. Спряха близо до кладенеца и се вторачиха в Струан. Всички бяха млади, на малко повече от двайсет години, облечени в черни туники и черни панталони, сандали с каишки и грамадни шапки „кули“, които прикриваха лицата им.

- Добър вечер, тай-пан – поздрави Скрагър тихо и подозрително.
- Къде е У Куок?
- Ужасно е зает. Ето това са стоте. Изберете си и да тръгваме.
- Нека се разделят на групи по десет и да се съблекат.
- Да се съблекат ли казахте?
- Да, да се съблекат, по дяволите!

Скрагър примигна учудено. После сви рамене, върна се при хората и им заговори с тих напевен глас. Китайците забърбиха полугласно, разделиха се на групи по десет и се съблякоха.

Струан направи знак на първите десет да се приближат и те дойдоха и застанаха на светло. От някои групи подбра по един, а от други – по двама или трима, от някои – нито един. Подбираше ги изключително внимателно. Знаеше, че групата ще бъде със специално назначение и ще оглави настъплението му в сърцето на Китай. Естествено, ако успее да ги подчини на волята си. Веднага отхвърли тези, които отбягваха погледа му. Отминаваше и онези, чиито плитки бяха несресани и редки. Отказа се от слаботелесните, а тези, чиито лица носеха белезите на едра шарка, получиха точка в своя полза, защото болестта вилнееше във всички кораби, навсякъде по моретата и ако човек е оздравял, след като е боледувал, значи е здрав и силен и знае цената на живота. Предпочете и хора със заздравили рани от нож. Одобри тези, които не се стесняваха от голотата си. Подложи на мъчителен оглед всички, които открито показваха раздражението си, тъй като знаеше, че гневът и морето вървят ръка за ръка. Някои избра заради омразата в очите, а други заради някакво вътрешно чувство, когато погледнеше лицата им.

Скрагър наблюдаваше прегледа с растящо нетърпение. Изтегли ножа си и започна да го мята в праха.

Най-после Струан приключи.

– Това са хората, които искам. Сега всички могат да се облекат.

Скрагър излая някаква заповед и хората се облякоха.

Струан извади свитък от листа и подаде един на Скрагър.

– Можете да прочетете това.

– Какво е то?

– Документ. Ценоразпис с условията на петгодишната им служба.

Всички трябва да подпишат.

– Не мога да чета. И защо им е да подписват? У Фанг Чой им каза, че ще бъдат ваши за пет години.

Струан му подаде още един документ, изписан на китайски йероглифи.

– Дайте това на някой, който може да чете. Те всички ще го разпишат, иначе няма да ги приема и ще отменя изпълнението на договора.

– Искате всичко да е наред, така ли?

Скрагър взе хартията и повика един нисък белязан китаец, от тези, които Струан бе избрал. Човекът се приближи, взе хартията и я разгледа на светлината на фенера.

Скрагър махна с пръст към тези, които бяха отхвърлени, и те изчезнаха в сампаните. Човекът зачете.

– Как се казва той?

– Фонг.

– Фонг кой?

– Фонг както ви харесва. Кой ги знае тези маймуни под какво име се водят.

Китайците слушаха внимателно. При една от точките се чу приглушено нервно кискане.

– Какво смешно има? – попита Скрагър на кантон ски. Фонг обясни надълго. После Скрагър се обърна към Струан: – Какво значи това, а? Трябвало да обещаят да не развратничат и да не се женят през тези пет години. Това не е редно. Какво е мнението ви за тях?

– Това е просто нормална клауза, Скрагър. Всички договори са такива.

– Но не и за моряците.

– Те ще стават капитани и офицери, така че трябва да сключат договори. Нужно е да узаконим това, което правят.

– Съвсем не е редно, ако питате мен. Искате да кажете, че пет

години няма да могат да легнат с жена ли?

– Това е само формалност. Но те не могат да се женят.

Скрагър се обърна към китайците с кратка реч. Отново се чу смях.

– Казах, че трябва да ви се подчиняват като на всемогъщ бог, дявол ви взел. Освен в разврата. – Той изтри потта от челото си. – У Фанг им каза, че са ваши за пет години. Така че не се безпокойте.

– Защо нервничат?

– Нищо. Нищо, казвам ви.

Фонг продължи да чете. Последва тишина и някой помоли да чуе отново една от клаузите. Интересът на Скрагър порасна. Ставаше дума за заплатите. Един бъдещ капитан щеше да получава петдесет лири през първата година, седемдесет през втората, сто, когато бъде произведен в чин помощник-капитан и сто и петдесет като капитан. Щеше да получава една шейсета част от печалбата на кораба, на който служи като капитан, и допълнителни двайсет лири, ако успее да научи английски език за три месеца.

– Сто и петдесет е повече от сумата, която печелят за десет години – каза Скрагър.

– Искате ли да ви взема и вас?

– Засега съм доволен от сегашния си господар, любезно благодаря.

– После въртна глава, когато го осени мисъл, и каза предпазливо: – У Фанг няма да плаща всички тези пари, нали?

– Няма и да го питам. Тези хора ще изработят всяко пени от заплатата си, бъдете сигурен в това. Или ще ги оставя на брега.

– Щом не плаща моят господар, давайте им каквото искате, парите са ваши.

След като Фонг приключи с четенето на документа, Струан накара всеки човек да напише името си с йероглифи върху едно копие. Всички можеха да пишат. Накара също всеки да нацапа лявата си длан с мастило и да сложи отпечатъка върху гърба на хартията.

– За какво е това?

– Всяка длан е различна. Вече ще зная всеки човек, независимо какво е името му. Къде са момчетата?

– Да се качват ли хората в лодката?

– Да.

Струан даде на Фонг един фенер и му посочи със знак накъде да върви. Той тръгна към брега и другите го последваха мълчаливо.

– Хитро го измислихте с този документ, тай-пан. Наистина сте умен. – Скрагър смучеше замислено края на ножа си. – Чух, че добре

метнахте Брок. Със среброто.

Струан погледна Скрагър, изведнъж почувствал недоверие.

– Брок каза, че между нападателите имало и европейци. Вие бяхте ли един от тях?

– Ако У Фанг ми беше наредил да участвам, операцията нямаше да завърши с неуспех. У Фанг Чой не търпи неуспехи. Сигурно са били някои от местните вълшъовци. Ужасно! – Скрагър огледа тъмнината. Когато се увери, че са сами, заговори съучастнически. – У Куок е фукиенец. Роден е нагоре по крайбрежието, в Кемой. Познавате ли острова?

– Да.

– Една нощ по средата на лятото ще има Летен празник. У Куок ще бъде там във връзка с някакви предци – очите на Скрагър светнаха злобно. – Ако наоколо кръжат една-две фрегати, той ще влезе в капана като пършив изкормен плъх.

Струан се засмя презрително.

– Друг път ще влезе!

– Право ви казвам, кълна се! Този негодник ме измами и ме накара да ви се закълна за нещо, което излезе лъжа, и аз никога няма да му простя. Клетвата на Скрагър е не по-лоша от вашата.

– Добре. А смятате ли, че мога да се доверя на човек, който предава господаря си като плъх?

– Той не ми е господар. У Фанг Чой е моят господар, никой друг. На него се заклех във вярност, не на друг. Сега се кълна и пред вас.

Струан огледа Скрагър.

– Ще си помисля какво да правим в нощта на Летния празник.

– Кълна се, искам да умре, по дяволите. Клетвата на човека е всичко, което го дели от ада. А аз се заклех на тази свиня, проклет да е, зато ва искам разплата.

– Къде са момчетата?

– Тези, които трябва да станат контета ли?

– Побързайте, искам да тръгвам.

Скрагър се обърна и свирна в тъмнината. Три дребни сенки излязоха от сампаните. Момчетата минаха предпазливо по паянтовите дъски и бързо се приближиха по пътя. Очите на Струан се разшириха от учудване. Едното момче беше китайче, другото евроазиатче, а третото – мърляво английско момче. Китайчето беше богато облечено, плитката – дебела и добре сресана. Носеше торба. Другите две бяха облечени в жалки и мръсни псевдоанглийски дрешки – сюртуци от домашно тъкано платно, малки опърпани цилиндърчета, груби, ръчно изработени панталонки

и обувки. На раменете си носеха пръчки с вързопи в единия край.

И трите момчета се опитваха отчаяно и безуспешно да прикрият външния си вид.

– Това е У Пак Чук – обясни Скрагър. Китайското момче се поклониха нервно. – Той е внук на У Фанг Чой. Но не от У Куок. А тези са мои собствени синове. – Той посочи гордо малкото хлапе, което неволно мигна. – Казва се Фред. Той е на шест години. А това е Бърт, на седем.

Скрагър направи леко движение и момчетата свалиха шапки, поклониха се и промърмориха нещо уплашено, после погледнаха баща си, за да видят дали са постъпили правилно. Бърт – евроазиатчето – беше навило плитката си под шапката, но сега тя се смъкнала на врата. Косата на хлапето беше мръсна и вързана тила като на баща му с парче насмолен коноп.

– Елате тук, момчета – каза Струан състрадателно.

Хлапето взе ръката на брат си и двете се приближиха бавно. Спряха, затаили дъх. Англичанчето изтри един сопол с опакото на ръката си.

– Ти ли си Фред?!

– Да, Ваше благородие – прошепна то едва чуто.

– Говори високо, момче! – подвикна му Скрагър и то повтори отсечено:

– Да, Ваше благородие, аз съм Фред.

– Аз съм Бърт, Ваше благородие – каза евроазиатчето уплашено, когато Струан го погледна. Беше височко, хубаво момче с красиви зъби и златиста коса. Беше най-високо от трите.

Струан премести поглед към У Пак. Момчето сведе очи и започна да рови с крак в земята.

– Той не говори ли английски?

– Не. Но Бърт говори езика му. И Фред знае някои думи. Майката на Бърт е фукиенка – Скрагър се смути още повече.

– Къде е майка ти, Фред?

– Умря, Ваше благородие – изхълца хлапето. – Умря, сър.

– Умря преди две години. От скорбут – обясни Скрагър.

– Значи на корабите си имахте и англичанки?

– На някои кораби. Бягайте там, момчета – каза той и децата му изтичаха до мястото, което им бе посочил. У Пак се поколеба за момент, после изтича и той и застана близо до тях.

Скрагър понижи тон:

– Майката на Фред беше каторжничка. Изселена преди три години за това, че откраднала въглища по средата на зимата. Ожени ни един

свещеник в Австралия, но може би това не беше правилно, защото ние бяхме пропаднали хора. Въпреки всичко се оженихме. Преди да умре, се заклек, че ще се грижа за момчето.

Струан извади още няколко документа.

– С това получавам настойничество над момчетата, докато навършат двайсет и една години. Можете да разпишете за синовете си, но какво ще правим с У Пак? Трябва ни роднина.

– Аз ще сложа знак на всички. Имате ли копие, което да покажа на У Фанг?

– Да. Можете да вземете едно копие.

Струан започна да попълва имената, но Скрагър го спря.

– Тай-пан, не записвайте момчетата с името Скрагър. Напишете друго име. Което искате. Не, не ми казвайте името. Което и да е име, само да е хубаво. – Потта бе избила на челото му. Пръстите му трепереха, когато взе молива и сложи знака си. – Фред ще забрави и мен, и майка си. Погрижете се и за Бърт, а? Все още съм женен за майка му – не е лоша китайка. Погрижете се за тях и ще бъдете приятел до гроб. Кълна се. Нека се научат да казват молитвите си както трябва. – Той издуха носата си с пръсти и ги изтри в панталоните си. – у Пак трябва да пише веднъж месечно на Джин-куа. О, да, и вие трябва да пишете веднъж в годината отчет за направените разходи по обучението и прочие. Те ще посещават едно училище и ще живеят заедно.

Той повика китайчето. У Пак се приближи неохотно. Скрагър посочи с пръст към лодките и момчето тръгна послушно. После направи знак на синовете си.

– Тръгвам, деца.

Момчетата изтичаха към него, притиснаха се и започнаха да го молят да не ги изпраща далеч. По лицата им се стичаха сълзи и в очите им се четеше ужас. Но той ги отблъсна и заговори с твърд глас:

– Тръгвайте сега. Слушайте тай-пана. Той ще ви бъде като баща.

– Не ни изпращай, татко – молеше жално Фред. – Ще бъда послушен, татко. Не ни изпращай.

Те стояха с клюмнали глави, обзети от необятна скръб.

Скрагър шумно се изкашля и плю. Поколеба се за миг, извади ножа си и сграбчи плитката на Бърт. Еврозиатчето изскимтя от ужас и се опита да се изтръгне. Но Скрагър отрязва плитката и силно шляпна изпадналото в истерия момче, за да го накара да дойде на себе си.

– О, татко – каза Фред с разтреперан глас, – знаеш, че Бърт обеща на майка си, че ще поддържа косата си в приличен вид.

– По-добре аз да го сторя, Фред, преди някой друг – обясни Скрагър и гласът му потрепера. – Бърт няма повече нужда от това. Той ще стане конте и ти също.

– Не искам да стана конте, искам да си остана у дома.

Скрагър разреши косата на Бърт за последен път. И на Фред.

– Сбогом, деца – каза той. После хукна и нощта го погълна.

Седемнадесета глава

– Защо отиваш толкова рано? – попита Мей-мей и запусти една прозявка. – Два часа съм миналата нощ достатъчни за тебе? Ще загубиш свой енергия.

– Отивай да лягаш, момиче! Казах ти да не ме чакаш. – Струан бутна чинията настрана и Мей-мей му наля още чай. Беше чудесно утро. Слънцето грееше през решетъчните прозорци и хвърляше леки отблясъци по пода. Мей-мей се опита безуспешно да запусти ушите си за шума от чукове и триони, който долиташе от строежа в крайбрежната ивица на Хепи вели. Три дни, откакто бяха пристигнали, бученето продължаваше денонощно.

– Има много работа и искам да съм сигурен, че всичко ще бъде както трябва на бала – каза Струан. – Ще започне един час след залез.

Мей-мей потръпна от вълнение, като си помисли за скритата рокля, която беше толкова красива.

– Закуска на разсъмване е варварски обичай.

– Защо „варварски“? Освен това не е разсъмване, а е 9 часът.

– Имам чувството, че разсъмване. – Тя оправи гънките на бледожълтия си копринен халат и почувства как се втвърдяват зърната на гърдите ѝ под нежната материя. – Колко още ще продължават най-ужасни шумове?

– Ще спрат около месец. В неделите, разбира се, не се работи – отговори той, като я слушаше с половин ухо, а мисълта му бе заета с нещата, които имаше да върши през деня.

– Много шумове. И нещо не наред в тази къща.

– Какво? – попита той разсеяно.

– Има лошо чувство, ужасно лошо. Сигурен ли, че „фенг шуй“ провален?

– Фенг какво? – попита той стреснато и я погледна внимателно.

Мей-мей се ужаси.

– Тук не идвали господа фенг шуй?

– Какво е това?

– Господи, тай-пан! – възкликна тя, отчаяна. – Ти строиш дом и не консултираш фенг шуй! Колко ужасно луд! Айейя! Аз ще уредя това днес.

– А какво, по дяволите, е това фенг шуй?

– Ако фенг шуй лош, дяволски слухове идват в къща и ти има ужасно лош джос и ужасна болест. Ако фенг шуй добър, тогава дяволски духове не влизат. Всеки знае за фенг шуй.

– Ти си добра християнка и не можеш да вярваш в зли духове и във врели-некипели.

– Аз напълно съгласна, тай-пан, но вкъщи фенг шуй е фантастически жив. Не забравяй това Китай и в Китай има...

– Добре, Мей-мей – каза той примирено. – Намери господин фенг шуй и ако трябва, нека направи магия.

Той не прави магии – каза тя важно. – Той гледа къща да бъде разположена правилно в потоци Небе-Земя-Въздух. И да не бъде построена на шия на дракон.

– Какво?

– Мили боже, както ти казваш понякога! Това ще бъде ужасно, защото тогава дракон, кой спи в земята, повече не може да спи мирно. По дяволи, надявам, че ние не сме на негов врат! Или глава! Можеш ли да спиш с къща на свой врат или глава? Разбира се, не! Ако съм на дракон разтревожен, разбира се, че ще случат фантастически най-лоши неща. Ние ще трябва да заминем веднага!

– Глупости!

– Фантастически глупости, но все пак ще заминем. Аз пазя всички нас. О, да. Много важно е жена да пази свой мъж и свое семейство. Ако построени върху дракон, заминаваме!

– Тогава кажи на господина фенг шуй по-добре да не намира никакви дракони тук, дявол да го вземе!

– Господа фенг шуй няма да учат тебе как да кара кораб, защо ти да учиш него за дракони? Много трудно човек да бъде фенг шуй.

Струан се радваше, че Мей-мей отново бе заприличала на себе си. Беше забелязал, че след завръщането си от Макао и по време на пътуването до Хонконг тя изглеждаше нервна и потисната. Особено през последните няколко дни.

Имаше право, шумът беше непоносим.

– Е, хайде, ще тръгвам.

– Добре ли, ако извикам Ма-рий Син-клер днес?

– Да. Но не знам къде е и дали е пристигнала вече.

– Тя е на флагман. Пристига вчера с бавачка, А Тат и своя бална рокля. Тя черна и много красива. Ще струва на тебе двеста дола. Айейа, ако позволиш да подреда рокля, ще спестиш шейсет-седемдесет дола, няма значение. Нейна каюта до тази на брат.

– Откъде знаеш всичко това?

Нейна бавачка е четвърта дъщеря на сестра на майка на А Сам. Каква полза от петниста робиня А Сам, ако не информира майка и ако няма връзки?

– Кога си се виждала с майката на А Сам?

– О, тай-пан, ти толко смешен – извика Мей-мей, – не майка на А Сам, а аз. Всички китайски роби викат на тяхна господарка „майка“. Също като тебе наричат „баща“.

– Така ли ме наричат?

– Всички слуги наричат господар на къща „баща“. Това стар и много учтив китайски обичай. Значи А Тат, слугиня на Ма-рий каза на А Сам. А Сам, коя некадърна и капризна и заслужава камшик каза на своя майка – на мен. Наистина много просто. О, да, и да бъде абсолютно правилна, ако ти можеш да говориш китайски, ти ще наричаш А Сам дъщеря.

– Защо искаш да видиш Мери?

– Чувствам самотно, кога не говоря. Само ще говоря на кантонски, не безпокой. Тя знае, че аз съм тук.

– Откъде знае?

– А Сам каза на А Тат – каза Мей-мей, сякаш обясняваше на дете. – Естествено толко интересна новина А Тат каза на своя майка – на Ма-рий. Стара курва А Тат е скъпоценна мина на тайни.

– Курва ли е А Тат?

– Господи, тай-пан, това само фигурен език. Ти наистина трябва да лягаш. Много си прост тази сутрин.

Той свърши чая и бутна чинията настрана.

– Не е чудно, като слушаш всички тези глупости. Ще обядам с Лонгстаф, така че ще се обадя на Мери. Никой друг не знае освен слугите, а те и без това знаят всичко.

Лим Дин отвори вратата. Беше личен слуга и готвач на Струан, дребен, набит човек на петдесет и няколко години, спретнато облечен в черни панталони и бяла туника. Имаше кръгло, засмяно лицеи живи хитри очи.

– Маса, миси и маса идва види господар. Може?

– Маса какво? – попита Струан, изненадан, че някой си позволява да дойде непоканен.

Лим Дин повдигна рамене.

– О, няма значение – каза Струан и стана от масата.

– Очакваш гости? – попита Мей-мей.

– Не. – Струан излезе от стаята и отиде в малката приемна. Отвори вратата в дъното и я затвори зад себе си. Озова се в коридора, който водеше през салона в отделни стаи в предната част на къщата. Още щом излезе в коридора, разбра, че посетителката е Шиваун. Ароматът на парфюма, който само тя носеше, беше променил леко дъха на въздуха.

Сърцето му заби учестено и гневът му се стопи. Продължи да крачи надолу по коридора и меките му кожени полуботуши тропаха каменния под. После сви към дневната.

– Здравейте, тай-пан – поздрави Шиваун.

Тя беше на двацет години, грациозна като газела. Тъмночервената ѝ коса, по-тъмна от косата на Струан, беше навита на дълги масури. Заоблените ѝ гърди под дискретно деколтирана зелена кадифена рокля се поклащаха върху тънко осемнайсет инча кръстче. Нежните ѝ глезени и крачета се подаваха под множество фусти. Шапчицата ѝ беше зелена, а чадърчето – яркооранжево.

„Ех – помисли си Струан, – с всеки ден става все по-красива.“

– Добро утро, Шиваун, Уилф.

– Добро утро. Извинете, че пристигаме без покана. – Уилф Тилмън се чувстваше безкрайно неудобно.

– О, хайде – каза весело Струан, – стар американски обичай – да се пожелае здраве на новия дом.

– Не сме в Америка – отговори Тилмън и пожела още днес да е там. И Шиваун да е омъжена за Джеф Купър, а той да не отговаря вече за нея. „По дяволите Шиваун. И по дяволите Джеф – помисли си той. Дай Боже, официално да поиска ръката ѝ. Тогава ще мога просто да обявя годеща и край на всичко. Цялото това разтакаване е направо глупаво. «Остави я. Има много време» – повтаря непрекъснато Джеф. Но аз зная чудесно, че изобщо няма време, особено сега, когато Струан е без жена. Абсолютно съм уверен, че Шиваун е хвърлила око на тай-пана. Защо толкова настояваше да дойдем още тази сутрин? Защо непрекъснато пита за него?“

През целия път до къщата на Струан той бе разсъждавал – доколко би било разумно да се оженят Струан и Шиваун. Положително щеше да

има финансова изгода, но Струан изобщо не одобряваше американския начин на живот, просто не можеше да го разбере.

„Сигурно ще настрои Шиваун против нас! – мислеше си Тилмън. – Ще се налага чрез нея. Джеф ще се вбеси, че я е загубил и вероятно ще ликвидира компанията «Купър – Тилмън». Нищо не мога да направя. Ако тя престане да съществува, няма да има повече пари за забавления и за разточителството на брата Джон във Вашингтон. Политиката се нуждае от много пари, а без политически стремежи животът на семейството ще стане много труден. Освен това нужна е всяка помощ от страна на проклетите северни щати. Не, по-скоро божията помощ. Шиваун трябва да се омъжи за Джеф, а не за тай-пана и точка по въпроса.“

* * *

– Извинете, че пристигаме непоканени – повтори той.

– И двамата сте добре дошли. – Струан посочи със знак Лим Дин да донесе гарафата и чашите. – Шери?

– Не, благодаря. Смятам, че трябва да си вървим – каза Тилмън. Шиваун смръщи красиво чипото си носле.

– Но ние току-що дойдохме. Исках първа да ви поздравя с добре дошъл, тай-пан.

– Наистина сте първа. Седнете. Радвам се да ви видя.

– Донесохме подаръци за къщата. – Тя отвори чантата си и извади оттам малко хлебче, солничка и шише вино. – Има стар обичай да се пожелава на къщата щастие. Щях да дойда сама, но чичо каза, че това означавало много лош вкус. Не е виновен той.

– Радвам се, че дойдохте. – Струан взе от хляба. Беше златистокафяв, ароматен, с добре препечена коричка.

– Снощи го опекох.

Струан отчупи парченце и опита.

– Чудесен е!

– Не е задължително да се изяде. Поне идеята е такава. – Тя се засмя отново и вдигна чантата и чадърчето си. – Сега, след като изпълних задължението си, мога да си вървя.

– Първите ми гости няма да направят това. Настоявам поне да пиете по едно шери.

Лим Дин поднесе чашите. Шиваун взе една от тях и се настани удобно, а Уилф Тилмън се намръщи. Лим Дин се оттегли.

– Наистина ли го опекохте сама? Съвсем сама? – попита Струан.

– Много важно е едно момиче да може да готви – отвърна тя и го

погледна предизвикателно.

Тилмън отпи глътка.

– Шиваун е добра готвачка.

– Искам по един хляб на ден – каза Струан. Седна на голямото кожено кресло и вдигна чашата. – Желая ви дълъг живот!

– И на вас!

– Къщата ви е много хубава, тай-пан.

– Благодаря. Когато е напълно готова, ще ви я покажа цялата. – Струан знаеше, че тя умира от любопитство да разбере дали слухът за Мей-мей е верен. – Аристотел каза, че миналия път, когато ви видях, сте били много зле.

– Просто бях настинала – отговори тя.

– За нов портрет ли позирате?

– Смятам да позирам – каза тя, без да се смути. – Миличкият Куанс! Толкова харесвам портретите му! Чичо и аз се опитваме да го придумаме да дойде с нас във Вашингтон през сезона. Сигурна съм, че ще направи цяло състояние там.

– В такъв случай съм убеден, че гостът ви е осигурен. – Струан се питаше дали изписаната на лицето ѝ невинност е престорена или естествена. После погледна към Тилмън.

– Как върви търговията?

– Благодаря, отлично. Днес следобед Джеф се връща в Кантон. Селцето кипи от сделки. Ще се прибирате ли там?

– След няколко дни.

– Разбрах, че „Блу клауд“ е успял да настигне „Грей уич“. Един от нашите кораби ги срещнал преди два дни на връщане от Сингапур. Препускали като луди. Желая успех!

Докато двамата разговаряха любезно по делови въпроси, без истински да се интересуват един от друг, Шиваун отпиваше от шерито и разглеждаше Струан. Беше облечен в лек вълнен костюм, добре ушит и елегантен. „Може би не знаеш, но ти си великолепен мъж, Дърк Струан – мислеше си тя, – и аз ще се омъжа за теб. Какво ли представлява китайската ти метреса? Чувства се присъствието ѝ в стаята. Метреса или не, аз съм момиче за теб. А когато ти стана жена, дълго време няма да има нужда да ми изневеряваш. Дълго време!“

– Е, все пак мисля, че трябва да тръгваме – каза Тилмън и стана.

– Отново се извинявам за неочакваното посещение.

– Няма защо.

– О, между другото, тай-пан – обади се Шиваун, – разбрах, че

жените не са поканени да гледат борбата днес следобед. Бихте ли заложили на моряка от мое име?

– Божичко, Шиваун – извика Тилмън шокиран. – Не бива да говориш такива работи! Не е красиво да го прави една дама!

– Но и ти си много нелюбезен и старомоден, чичо. Вие, мъжете, обичате борбите, защо да не ги обичаме и ние? Обичате хазарта, защо не и ние?

– Чудесен въпрос, Шиваун! – Струан се развесели от смущение – то на Тилмън.

– Това е ориенталски обичай – каза тя и погледна невинно Струан. – Чувам, че китайците играят непрекъснато хазарт, особено жените.

Струан се направи, че не забелязва репликата.

– Хазартът е лош навик – каза Тилмън.

– Не съм съгласна, чичо. На колко се обзаложи ти?

– Това няма нищо общо!

Струан се засмя:

– С ваше позволение, Уилф, нека й угодим. Залагате една гвинея за флотата, така ли?

– Благодаря, тай-пан – побърза да каже тя, преди Тилмън да отвори уста, и подаде облечена в ръкавица ръка. – Това е въпрос на принцип. Много сте внимателен!

Той задържа ръката ѝ малко по-дълго, отколкото бе необходимо, после я целуна, очарован от мисълта, че би могла да му принадлежи, и ги изпрати до вратата.

– Ще ви видя и двамата тази вечер.

– Ако не спечелите наградата, ще позеленея от яд. И ще се озова в затвора за длъжници.

– Не ти, Шиваун, а твоите многострадални баща и чичо – каза Тилмън.

Когато си отидоха, Струан се върна при Мей-мей. Тя го погледна студено.

– Какво има, Мей-мей?

– Тази префърцунена развратна кучка тича по тебе. Това има!

– Не бъди глупава и престани да ругаеш! Откъде пък я видя?

– Какво? Да не би да нямам очи? Нос? За какво трябва да разглеждам плановете на къща, час след час, а? Така направено, че аз да виждам кой влиза и кой излиза, без никой да забелязва мене. Ах! Тези гадни, червясали бюфети, пълни с тор! Казват, че развратница гони да се жени за тебе.

– Да се омъжи! – поправи я той.

– Целуваш ръка, а? За какво не целуваш моя ръка! – Тя тръсна чайника на масата. – И за какво остана толко дълго с кравешки очи, а? Айейя!

– Ти айейкай на себе си! Още една забележка и ще те натупам. Искаш ли да те натупам?

– Мъжки! – тръсна глава тя. – Такива са те!

– Мъже, не мъжки. Колко пъти трябва да повтарям?

– Мъже! – Мей-мей си наля от чая с разтреперани пръсти, после удари чашата в масата и стана. – „Чувам, че китайски мъжки играят много хазарт, особено женските“ – имитира тя Шиваун, изпъчила гърди, за да изглеждат по-надути и завъртя задник. – А ти през цяло време седял там и изяждал с поглед нейни гърди. За какво не гледаш така мои гърди, айейя?

Струан остави мълчаливо чашата си и стана. Мей-мей се оттегли в другия край на масата.

– Аз нищо не казвам, няма значение – избъбри тя.

– Така си и мислех – каза той и спокойно привърши чая си, а тя наблюдаваше, без да помръдне, готова да побегне. Той остави чашата си. – Ела насам.

– А, аз нямам доверие, кога твои очи говорят зелен огън.

– Ела насам! Моля те – повтори той нежно.

Очите ѝ бяха се почти превъртели в орбитите от гняв и тя му запримича на сиамска котка, от тези, които се срещаха в Банкок. Зла като тях.

Тя предпазливо се приближи до него, готова да се дръпне или па задраска с ноктите си. Той я погали леко по бузата и я обърна към вратата.

– Добро момиче.

– Тай-пан! – Мей-мей подаде повелително ръка за целувка.

Струан сдържа усмивката си, върна се обратно и галантно целуна ръката ѝ. После я завъртя още веднъж и преди тя да разбере какво става, я шляпна силно по задника.

Тя зяпна от учудване и като се изтръгна от ръцете му, отскочи на безопасно място край масата. Щом се озова там, запрати към него една чаша. Тя се разби в стената до ухото му и тя вдигна още една чаша.

– Не я хвърляй!

Тя я постави обратно.

– Добро момиче. Една чаша е нормално, но две е разточително – каза той и тръгна към вратата.

– Аз само казвам, че ти трябва да пазиш себе – извика тя. – Да пазиш от разтурена, грозна, дърта развратница с голямо кравешко виме!

– Благодаря, Мей-мей – каза той, като затвори вратата след себе си. Престори се, че тръгва по коридора, после се вслуша в тишината на дома, като едва съдържаше смеха си. От другата страна на вратата се чу счупване на нова чаша. След това прозвуча поток от ругатни, името на А Сам и още ругатни.

Развеселен, Струан се отдалечи на пръсти.

* * *

Цялата долина кипеше от оживление и Струан се почувства немалко горд, когато закричи по лекия склон надолу към брега. Бяха положени основите на много сгради. Най-огромни бяха триетажните фабрики на „Ноубъл хаус“ и „Брок и синове“, които очертаваха линията на Куинс роуд. Най-големите сгради помещаваха складове канцеларии и жилищни помещения, предпочитани от китайските търговци и подобни на тези в Кантон. Сега те още представляваха черупки от бамбуково скеле, извисяващо се към небето и гъмжащо от стотици китайски строители. Тези доминиращи в пейзажа конструкции бяха заобиколени от десетки други сгради, жилища и кейове.

В далечината на половин път разстояние до Глесинг пойнт Струан забеляза, че вече бе започнала работата по корабостроителницата. Безкраен поток от кулите изсипваха големи и малки камъни във водата които щяха да оформят първите дълбоководни пристани. Срещу малката къщичка на шефа на пристанището се издигаха каменните стени на затвора, три четвърти от който бе завършен. Липсваше и покрив.

Зад корабостроителницата се мъдреха първите армейски казарми, обвити в скелета.

Струан зави на запад към редицата от големи палатки, където временно се помещаваше щабът. Бяха разположени в околностите на долината. Строежът на черквата още не бе започнал, но на върха се забелязваха хора, които оглеждаха могилата.

– Добро утро, Роб – поздрави той, когато влезе в палатката.

– Добре дошъл. – Роб беше небръснат, а под очите му се бяха очертали тъмни кръгове. – Оправи ли работите в Абърдийн?

– Да. Как вървят нещата тук?

– И добре, и зле. Не може човек да мине по Куинс роуд, без да го нападне воняща банда просяци. Още по-лошо – от Макао продължават да пристигат сампани и джонки всеки ден, натоварени най-малко с

десет хиляди тухли, от които две хиляди изчезват до сутринта. – Той размахва ръце. – И не само тухли – изчезват бюра, цимент, дървен материал, макари, хартия... с една дума всичко. Ако върви така, цената на строежа ще поскъпне двойно. – Той подхвърли на брат си списък с цифри. – На ти подарък – погледни цената на твоята къща... досега. Три пъти повече от прогнозираната цена на Варгас.

– Защо толкова много?

– Нали искаше да е готова до три седмици?

– За хиляда лири бих могъл със сигурност да купя една пета част от клипер.

– Ако „Блу клауд“ не стигне до Лондон, ние ще закъсаме ужасно.

Отново ще закъсаме.

– Ще стигне!

– Бих искал и аз да съм така сигурен – каза троснато Роб.

Струан седна на бюрото.

– Кажете точно какво е станало, братко.

– О, не знам. Крадците и просяците... и многото работа. И този постоянен проклет шум! Мисля, че съм уморен. Не, не е вярно. Две неща. Първо – Сара. Втора седмица как преносва бебето и нямаш представа колко е изнервена. Освен това втъпила си е, бедната, че ще умре. Има право да се безпокои. Нищо не мога да направя, освен да повтарям, че няма страшно. Дразни я моето оставане тук. Непрекъснато се караме ужасно. Тя е абсолютно решена да замине след около месец... след като отново бъде добре.

– Искаш ли да поговоря с нея?

– Не. Нищо няма да помогне. Тя е решила твърдо, а каквото каже Сара – това става. Разбира се, радва се, че сме богати, но все пак настоява да замине. Балът само я дразни, защото е бременна. Била „дебела“ и „грозна“. Нищо от това, което казвам, не стига до нея.

– Това е първото. Кое е второто?

– Кълъм. Ти и Кълъм.

Струан погледна през вратата на палатката към пристанището и към красиво наредените многобройни кораби.

– Мисля, че се чувства добре.

– Нямах предвид това.

– Хайде да не говорим сега, Роб.

– Много лоша ситуация. Лоша за вас двамата и за къщата.

– Да оставим този разговор за друг път.

– Моля те, прости му! Моля те!

– Дай ни време, Роб. – Струан се обърна отново към него. – Малко време.

– Добре, Дърк. – Роб пхна ръце в джобовете си. – Какво се случи снощи в Абърдийн?

Струан му разказа, показва му документа и удостоверението за настояителство. Но не каза нищо за У Куок и Кемой, нито за нощта на Летния празник. Тази нощ щеше да настъпи, докато той беше тай-пан, така че сам щеше да вземе решение как да постъпи.

– Къде са момчетата? – позаинтересува се той.

– На борда на „Рестинг клауд“. Наредих на Волфганг да се занимава с тях. Останалите са на „Чайна клауд“.

– Най-добре е да закараме децата в Англия колкото може по-скоро. Ако стане общо достояние, че имаме вземане-даване с тази сган, ще си навлечем голяма беля.

– „Гъндър клауд“ е почти натоварен. Готов е да отпътува след четири или пет дни. Ще тръгнат с него.

– Днес ще ги изпратя в Уампоа.

– Не, брат. Аз лично ще ги съпровозя утре. По-безопасно е. Твърде много рискуваме в Кантон, така че най-добре е да се връщам обратно веднага. Ще искаш ли да дойдеш с мен?

– Не мога, Дърк. Сара скоро ще ражда. Защо не вземеш Кълъм?

– Тук има много работа.

– Ще трябва да научи много и за чая, коприната и корабоплаването. Остават му само четири месеца.

– Добре.

– Какво смяташ да правиш с хората?

– Първо Волфганг и Гордън ще ги научат да говорят английски. След три месеца ще ги пуснем да плават в клиперите. Само по един човек на кораб. Помисли си добре как можем да ги спечелим на наша страна.

– Ще се опитам. Чудя се каква ли дяволия са намислили У Куок и Скрагър. Нямам им никакво доверие.

„Да – помисли си Струан, – какво ли би направил, ако разбереш за нощта на Летния празник. Сигурно би изпратил фрегати. Или може би ще им устроиш капан. А аз? Още не знам.“

Роб погледна навън към кипящата строителна дейност.

– Ако Господ е на наша страна този сезон, ще изпреварим Брок.

– Да – съгласи се Струан. „Но какво ще правим със самия Брок? А с Горт?“ – помисли си той.

– Смятам да пресушим част от крайбрежната вода и да продължим пристаните навътре в морето – каза Роб. – Можем да опитаме още тази година, вместо да чакаме до другата.

– Добра идея, братко.

– Извинете, сър – каза Кудахи, който бе влезнал забързано, – но искахе да рапортувам незабавно.

– Влезте, мистър Кудахи – каза Роб. – Как мина всичко?

– Като по вода, сър. Пристигна пощата, както казахте. Взех списъка на пътниците, както поискахте. Засякохме кораба близо до Поклю Чай. Ще пристигне в пристанището след три часа. – Кудахи се засмя и постави на масата малък пощенски чувал. – Извинете, сър, но откъде разбрахте, че пристига пощата? Корабът подрани с един ден.

– Предчувствие, мистър Кудахи – каза Роб. – Почакайте навън, ако обичате!

Роб заразглежда пощата. Кудахи докосна челото си и излезе.

– Великолепна идея, Дърк – да поставим пост в планината.

– Кълъм не е забравил, нали? – каза Струан и доволно заразглежда информацията, още по-радостен, че Кълъм и Роб бяха запазили плана в тайна. – Как получихте сигнала?

– Наредихме на един от чиновниците – племенник на стария Варгас. Жесус де Варгас, да наблюдава върха на планината всеки четвърт час. То се знае, че с телескоп и тайно. Кълъм разработи система от сигнализация с флагчета. Сега можем да разберем дали корабът е пощенски, дали е един от нашите, от Броковите или е на „Купър – Тилмън“.

Прегледаха пощата. Вестниците и периодичните списания от едно тримесечие оставиха настрана, за да им се насладят в свободното време. Книги, нотни листа, пиеси, модни списания за Сара, документация за корабостроенето, изпратена до Струан, финансови издания за Роб.

Първо работата.

Пазарните цени в Лондон на подправките – джинджифил, индийско орехче, черен пипер, канела – бяха значително повишени. Меласата беше спаднала. Изкупната цена на чая в зависимост от бързината на доставката бе пораснала с петдесет процента, което означаваше, че ако „Блу клауд“ пристигнеше пръв, печалбата им ще е повече от двеста и четирийсет хиляди лири. Сериозни чартистки размирици бяха навредили на производството на памук в Ланкашир и на въглища в уелските мини, което означаваше, че цената на газта за лампите ще скочи, а цената на памучните тъкани ще е по-висока от очакваната. Цената на опиума в Калкута бе спаднала, защото реколтата бе много висока. И така Струан

промени назначението на един от клиперите – „Сий клауд“, обслужващ хонконгските пътища, и го изпрати спешно да товари подправки в Манила, вместо чай в Уампоа, след което да се завърне в Англия колкото може по-бързо през нос Добра надежда. Роб инструктира Варгас да купи всичката налична памучна прежда, платно и памучни конци, да разтовари всичката меласа, да ускори заявката за опиум, който трябваше да се купи в Калкута, и да разтовари наличните, си стоки колкото може по-бързо.

И преди пощенската пратка да пристигне официално в пристанището, „Сий клауд“ отпътува за Манила и тричасовата сделка ги направи потенциално с четирийсет хиляди гвинеи по-богати. За три часа те изкупиха от пазара всичките налични вносни доставки от газ за горене, памучни стоки, прежда, памучни конци и подправки и предварително ангажираха цялата налична товарна площ на всички американски и английски кораби с изключение на „Брок и синове“. Знаеха, че щом пощата слезе на брега и новината се разчуе, търговците ще се втурнат навън да купуват памук и подправки и да експедират спешно корабите си за Англия. Никой друг освен братята нямаше да разбере, че „Сий клауд“ е стиснал здраво кокала и ги е изпреварил с един ден, за да обере каймака на лондонския пазар.

– Жалко, че ще са ни необходими най-малко два дни да изпълним всички поръчки на нашите клиенти и да изгоним всички манилски кораби – извика радостно Роб.

– Колко тъжно, Роб, колко тъжно!

– Бих казал, че свършихме добра работа тази сутрин.

Стояха на вратата на палатката и наблюдаваха как пощенският кораб хвърля котва. Заобиколиха го рояк от катери, пълни с развълнувани хора, които чакаха пощата си.

– Господи, погледни това! – Струан подаде вестника на брат си. Очите на Роб пробягаха по списъка от имена. После замръзнаха – Негово царско височество ерцхерцог Сергеев.

– Какво прави това руско величие в Азия?

– Не, не той, макар че и това е интересно. Прочети списъка докрай.

Роб продължи да чете. Съпруги на търговци, трима завръщащи се бизнесмени, имена на хора, които не означаваха нищо за него. Най-накрая стигна до въпросното име.

– Морийн Куанс и семейство? – засмя се той гръмогласно.

– По дяволите, няма нищо смешно! – каза Струан. – Какво ще стане с конкурса?

– О, Боже мой!

Преди шест години жената на Аристотел се беше качила ядосана на един кораб в Макао и бе отпътувала за Англия, защото вярваше, както всички между другото, че Аристотел, който живееше във вечен страх от нея, се крие при мисис Фордъринджил в Дома за изискани млади дами – Ф и Д или както местните хора наричаха публичния дом – „блудните змиорки“. Аристотел напусна скривалището си една седмица след като Морийн бе отплавала и едва месеци след това си възвърна нормалния вид и забрави „изпаренията“. Търговците приписаха „изпаренията“ на изгънелия му джоб в резултат на гостуването му в дома. Той отрече категорично. „Когато човек се окаже в такава извънредна ситуация, Господи, човек съвсем няма настроение да се възползва от това, което... по липса на по-добра дума само мога да опиша като бардак. Прелестен, не ще и дума, но бардак. Не, скъпи мой заблуден приятелю, страхът и бардакът не вървят ръка за ръка.“ Никой не му повярва.

– Какво ще правим?!

– Ако Аристотел разбере, сигурно ще офейка. Ще замине за Кантон и тогава свършено е с нас. Трябва да го намерим и да го скрием до утре.

– Къде е той?

– Не зная. Изпрати някого да го намери. Изпрати всички, ако трябва. Доведи го на борда на „Гъндър клауд“ под какъвто и да е претекст и го задръж там до конкурса. Изпрати веднага Кудахи на пощенския кораб. Кажу на Морийн, че тя и децата ще ни гостуват – качи ги на борда на старото корабче. Може би ще успеем да ангажираме вниманието ѝ до утре.

– Няма да можем. Тя ще подуши Аристотел.

Трябва да опитаме. Да не би да искаш ти да станеш съдия на конкурса?

– Ами борбата? Той няма да пропусне зрелището.

– Ще го пропусне, ако му възложим да нарисова портрет на Сара или на едно от децата.

Роб изгича навън.

Струан погледна часовника си. Имаше на разположение един час, докато отиде до флагмана. Изпрати да извикат Гордън Чен и го помоли да наеме трийсет китайци за пазачи.

– Мисля, че ще бъде разумно, тай-пан, да наемем пазачи и за дома ви като допълнителна предпазна мярка – предложи Гордън. – Така ще бъде по-спокоен.

– Чудесна идея, Гордън. Увеличи хората на трийсет и пет.

– Най-вече се страхувам от това, че повечето китайци, които дойдоха в Тай Пинг Шан, са лоши хора. Много от тях са преследвани за престъпления в Квантунг, а и тук, в Хонконг. Мандарините не могат да ги заловят. Между другото, споразумях се с Краля на просящите по въпроса за вашия бал довчера. – Той извади свитък пергамент от дълбокия ръкав на робата си и го постави на бюрото. – Ето неговата разписка. Предполагам, че сумата ще ми бъде възстановена чрез компрадора.

– Разписка ли? За какво?

– Три таела. Тази скромна сума гарантира, че никой от гостите няма да бъде обезпокояван тази вечер. Аз също уредих една скромна месечна вноска от три таела на ваше име, за да не се допускат просяци до дома ви и до „Ноубъл хаус“.

– Аз няма да платя! – избухна Струан. – Не ме интересува дали в Макао има Крал на просящите, или има такъв във всеки китайски град. В Хонконг това няма да го бъде, по дяволите!

– Но той е вече тук и е създал организация – обясни Гордън Чен със спокоен глас. – Кой друг би лансирал просящите? На кого друг ще плаща богатият и влиятелният човек, за да осигури спокойствието си? Моля ви да премислите, тай-пан, най-настойчиво ви моля! Уверявам ви, че си заслужава да платите тези пари. Опийте поне един месец. Това не е голяма сума. Освен това опитайте се да вникнете в същността на този обичай. Гарантирам ви, че по този начин ще опазите собствеността си, тъй като просящите са във връзка с крадците. Много е необходимо да го направите, повярвайте ми.

– Добре тогава – съгласи се Струан най-накрая, – един месец, не повече.

Бе разбрал, че таксата, която трябваше да плаща на Краля на просящите, щеше да остане постоянна. Нямаше начин да се съпротивява на традицията, освен ако не изгонеше всички китайци от острова.

– Утре можеш да получиш парите от Чен Шенг.

– Благодаря.

– Какво право има точно този човек да бъде Крал на просящите?

– Предполагам, че другите му имат доверие, тай-пан.

Гордън Чен мислено отбеляза да говори още същия ден с Краля, за да се увери, че планът за следващия месец ще бъде изпълнен. Бе много доволен, че успя да уреди Струан да плаща извънредно малък данък – два таела за вечерта и по два таела на месец, като за себе си запазваше комисиона от един таел. Освен това предвидливо бе поискал от Джинкуа да осигури Крал от Кантон. Това бе по-младият брат на Краля на

просящите в Кантон, което означаваше, че е професионалист – човек, познаващ най-добре начините за извличане на най-много средства с възможно най-малко усилия. Този човек, разбира се, бе назначен като по-низш служител на Хунг Мун в масонската ложа на Хонконг. „Чудесно споразумение! – каза си Гордън. – Комисионата от просящите ще бъде ценен и постоянен приход на тонга.“ После чу баща си да задава въпроса, който бе очаквал:

– Чувал ли си за Триадите, Гордън?

– Прочетох прокламацията, разбира се – отговори той спокойно. –
Защо?

– Знаеш ли нещо за тях?

– Вижте, тай-пан, исторически те са тайни общества и винаги са представлявали форма на защита против чуждестранни нашественици. Също знам, че имат много имена.

– Дръж ушите си отворени и ме информирай добре и тайно за техните дела. Сега нещо друго. Наел съм двамайсет китайци за корабите си. Ще ги подготвям за помощник-капитани. Ти и мистър Маус ще ги учите на английски език. Други десет човека ще заминат в Англия да изучават корабостроителство.

– Да, сър. – Гордън засия. Трийсет! Трийсет нови Триади! Да, името „Триади“ звучеше много добре, по-добре от Хунг Мун. И още двамайсет човека, заели стратегически позиции в корабите на „Ноубъл хаус“, ще бъдат огромна и ценна прибавка към мощта на ложата. Почувства се безкрайно доволен от себе си. Набирането на членове вървеше много добре. Всички слуги на Триадите бяха поставени под негов контрол, защото откакто варваринът бе дошъл в Азия, за слуги бяха назначавани специално подбрани членове на Триадите. По-късно Гордън щеше да основе Гилдия от корабни кулита, всички от които щяха да бъдат Триади. Вече отдавна съществуваше Гилдия на работниците. Скоро всички работници и изобщо всички китайци в Хонконг щяха да плащат членски внос – за славата на собствената си държава и за общото благо. „Да – каза си той развълнувано, – тук, в Хонконг, далеч от мандарините ние ще станем най-силната ложа в Китай. И когато отхвърлим манчурите, водачите на ложите ще са сред първите, на които новият император ще трябва да се издължи. Смърт на чингите! Дано по-скоро дойдат истинските господари, старата китайска династия – чингите!“ – Кога да започна?

– Утре.

– Чудесно! Можете да се осланяте на моето усърдие. – Той се поклони леко. – Може би когато е удобно, ще ми позволите да изкажа

уважението си към лейди Чънг и децата. Не съм ги виждал от много месеци.

– Разбира се, Гордън, ела утре по обяд. Защо не подновиш седмичните уроци с Мей-мей? Мисля, че ще ѝ се отразят добре.

– С удоволствие. И да говори с децата. – Гордън извади от ръкава си още два свитъка. – Тук са сметките от миналия месец според нашата лична уговорка. Бихте ли погледнали цифрите?

Гордън отвори свитъците. Единият беше написан с йероглифи, а другият на английски език.

– Щастлив съм да заявя, тай-пан, че благодарение на първоначалната инвестиция от десет хиляди долара ние разполагаме с обща печалба от шест хиляди и петдесет и осем долара и четирийсет и два цента.

Очите на Струан се разшириха:

– Великолепна печалба от едномесечна търговия!

– И аз се гордея с това. Нашите поземлени инвестиции са също печеливши. Обещават да спечелим много пари.

– Но ти не купи никаква земя.

– Не купих, когато вие продавахте онзи ден. Но... аз купувам парцели в селището Тай Пинг Шан. Те бяха одобрени от, ъ-ъ, Поземлената служба миналата седмица. Ние притежаваме и значителни парцели около село Абърдийн и Дийпуотър бей. Но те още не са обявявани за продажба.

– Тези са обявявани, тай-пан, като земи за местно ползване. Това са древни права. Изкупих всички нотариални актове, които съществуват. Поне тези, които открех, че съществуват.

– Но те не са законни, момче. Цялата земя принадлежи на Короната.

– Да. Но налага се да се дадат някои компенсации за старото селище. То е било тук много години, а и Короната... е великодушна – Очите му гледаха откровено. – Мистър Кълъм, изглежда, смята, че Негово превъзходителство ще погледне снизходително на нотариалните актове, които са, ъ-ъ, ратифицирани – така се казваше, доколкото си спомням – от селските старейшини.

„Не мога да разбера колко от така наречената нотариална земя е свободна и не принадлежи на човек или на село“ – помисли си Струан.

– Всичките ли „наши“ нотариални актове са „ратифицирани“?

– Разбира се, тай-пан. Направено е много внимателно, за да не бъдат анулирани впоследствие – усмихна се Гордън. – Нашите владения са на имената на, ъ-ъ, различни назначени от нас лица, така че ние не

владеем открито земя. Само основните нотариални актове са на наше име. Другите под-актове или под-под-актове, дори под-под-под-актове подлежат на най-щателна проверка. Аз просто взех необходимите превантивни мерки.

– Бих казал, че ти предстои блестящо бъдеще в бизнеса, Гордън.

– Струан продължи да разглежда балансовата сметка най-внимателно. – Каква е тази точка? Две хиляди деветстотин и седемдесет и осем долара?

– Наеми от владенията ни в Тай Пинг Шан.

– Допуснал си грешка. Според датите, които ми съобщи, тази сметка покрива наеми за около два месеца, а ти владееш земята от един месец.

– Вижте, тай-пан, още щом китайците започнаха да се заселват по нашите земи в Тай Пинг Шан, започнах да им събирам такса за извършена услуга. Това, че ние се сдобихме със земята един месец по-късно, не е тяхна грижа. Не е ли така?

– Не. Това е измама!

– О, не, сър. Фактите са други. Пристига наемател и разбира се, търси да наеме възможно най-хубавата земя. Ние му вземаме такса, като му предоставяме на доверие да ползва земята предварително. Той е доволен, че плаща „наем“, защото както е известно, наемите са задължителни. Тази сума е всъщност такса за извършена услуга. Аз рискувах извънредно много, като я извършвах. Ако не успееш да купя земята и да им я предоставя за дългосрочно ползване, те щяха положително да попаднат в ръцете на използвачи, крадци и разбойници.

Струан изсумтя:

– Какво възнамеряваш да правиш с парите от наемите в бъдеще?

– Ако имате търпение, ще обсъдим този въпрос другия месец. Аз ще продължавам да тегля от кредитите, които вие бяхте така щедър да ми отпуснете. Ще бъда много пестелив.

Струан нави свитъка и му го върна.

– О, не, тай-пан, това копие е за вас.

– Добре тогава.

Струан помисли малко, после каза внимателно:

– Чух, че китайците са свикнали да вземат в заем големи суми при много висок лихвен процент. Вярвам, че нито една от нашите инвестиции няма да бъде използвана. – Очите му пронизваха Гордън. Последва дълго мълчание. – Лихварството е лош бизнес!

– Отпускането на заеми е много важен бизнес!

- При разумни лихвени проценти.
Гордън повъртя в ръка плитката си.
– Един процент по-ниско от нормалното?
– Два!
– Един и половина ще е много, много добре.
– Така да бъде! Ти си умен бизнесмен, Гордън. Може би следващата година ще съм в състояние да променя лихвения процент.
– Ще се постарая да извлека най-добра печалба независимо от вашето решение.
– Обзалагам се, че ще го направиш, Гордън. – Той погледна навън и се учуди, че морският полицаи бърза към тях.
– Мистър Струан? – Полицаят отдаде отривисто чест. – Негово превъзходителство ви поздравява и ви кани да дойдете незабавно на флагмана.
Струан погледна часовника си. Не беше закъснял, но каза само:
– Разбира се.

Осемнадесета глава

Лонгстаф бе застанал с гръб към вратата и се взираше навън през илюминаторите на главната каюта към пощенския кораб. Струан забеляза, че масата е сложена за четирима. На бюрото имаше много официални пратки.

– Добро утро, Уил.
– Здравейте, Струан. – Лонгстаф се обърна и подаде ръка. Изглеждаше по-млад, отколкото бе изглеждал месеци наред. – Любопитно е, нали?

– Какво? – попита Струан, като знаеше, че става дума за руснака. Но остави на Лонгстаф удоволствието да му го каже пръв. Освен това искаше да чуе оценката му, защото макар и некомпетентен в работата, която вършеше в Азия, и безполезен като Капитан по търговския надзор, кралският наместник бе особено вещ по европейските дипломатически въпроси.

След като успя да премахне опасността, грозяща Аристотел, и видя, че Роб го качи на безопасно място в кораба, той започна да се пита каква е причината за посещението на руснака. Усети странно безпокойство, без да знае защо.

– Може би не ви е известно, но си имаме странен гост.

– Кой е той?

– Цял руски ерцхерцог – Алексей Сергеев. Дошъл е с пощенския кораб.

Струан се престори на изненадан.

– Каква ли е причината за това голямо „уважение“?

– Да, наистина! – Лонгстаф потри щастливо ръце. – Поканил съм го на обяд. Придружава го Клайв.

Клайв Мънси бе заместник-капитан по търговския надзор, по професия чиновник, и подобно на Лонгстаф – назначен от Външното министерство. Задълженията на Мънси обикновено го задържаха в Макао, където бе главната квартира.

– Тук има няколко интересни пратки.

Говореше Лонгстаф и Струан наостри уши. Знаеше, че в нито една от пратките не се съдържаеше официално одобрение на чуенпийския мирен договор и назначението на Лонгстаф за първи губернатор на колония Хонконг, защото новината за успешното приключване на войната бе току-що пристигнала в Азия. Струан взе предложеното му шери.

– Средният изток? – попита той и затаи дъх.

– Да. Кризата приключи, слава богу! Франция прие решението на Външния секретар и вече не съществува опасност от всеобща война. Турският султан е толкова благодарен за нашата подкрепа, че е сключил с нас търговско споразумение и анулира всички турски търговски монополи, като отваря Османската империя за британската търговия.

Струан извика радостно:

– Но всичко това е великолепно! Това е най-добрата новина, която сме чували от толкова време!

– Сигурен бях, че ще се радвате!

Продължителната криза се дължеше на Дарданелите – пролива, който се контролираше от Османската империя. Той бе ключът към Средиземноморието и вечният *casus belli* сред великите сили – Британия, Франция, Русия, Австро-Унгария и Прусия, – защото Дарданелите скъсяваха пътя на руските кораби към жизнено важното Средиземно море, а също и на другите държави към Черно море, откъдето можеха да застрашават незащитените територии на Русия. Осем години преди това Русия бе заставила Турция да подпише договор, който даваше на Русия съвместно съзеренно право над Дарданелите. Оттогава международното напрежение не спадаше. По-късно, преди три години, френското парвеню Мехмет Али, египетски военен паша, предприе нападение срещу Константинопол и се обяви за халиф на Османска Европа. Франция го

поддържаше открито и радостно в опозицията му против султана. Но един съюз с Франция срещу Дарданелите накърняваше интересите на останалите Велики сили. Имаше опасност цяла Европа да бъде въввлечена в конфликт.

Британският секретар на външните работи лорд Кънингтън убеди Великите сили, без да се консултира с Франция и без нейно участие, да използват влиянието си и да подкрепят султана срещу Мехмет Али. Франция се вбеси и заплаши с война. Предложеното съглашение гласеше Мехмет Али да се оттегли в Египет, да получи съюзеренно право над Сирия, докато е жив, да плаща номинален годишен налог на Турция и най-важното – всички Велики сили да гарантират веднъж завинаги древното правило на Дарданелите – че докато Турция е в мир, протоктът се затваря за всички военни кораби и за всички нации.

Сега Франция бе приела предлаганото съглашение и оттеглянето ѝ от египетския съюз означаваше нови богатства за „Ноубъл хаус“. Сложните финансови операции, на които Струан и Роб толкова разчитаха, сега ставаха бетонни. Търговското им влияние щеше да пусне пипала чак в сърцата на Великите държави, като по този начин щеше да им създаде стабилност да устояват на продължителните международни кризи и да разкриват нови огромни пазари за чай и коприна. А ако британските интереси сега вземеха връх в Османска Европа, възможно беше производството на опиум да спре. Без турския опиум, който балансираше тяхното сребро, американските компании щяха да увеличат търговията си с Британия и Струан щеше да получи точно това, което искаше – по-тесни контакти с Америка. Учудваше се, че Лонгстаф бе получил официалната новина преди него. Информаторите на Струан в Парламента обикновено му изпращаха такива важни вести далеч по-рано.

– Това е чудесно! – възкликна той.

– Сега ще има продължителен мир, докато Франция не се опита отново да изиграе някой номер.

– Или Австро-Унгария, Русия, Прусия.

– Да. Което ни води до Сергеев. Защо му е на такава важна клечка да идва по това време в Азия? И защо не получихме официално съобщение, а? Когато ние контролираме всички водни пътища на изток от Африка?

– Може да е бил на официално посещение в Руска Аляска и е минал през нос Добра Надежда.

– Обзалагам се на сто гвинеи, че точно това ще каже и той – заяви Лонгстаф. Той се настани удобно на един стол и вдигна краката си на

масата. – В Санкт Петербург името Сергеев е на почит. Живях там пет години като момче – баща ми беше дипломат в царския двор. Всички те са тирани. А сегашният цар – Николай I, е най-типичен пример.

– Защо е толкова важен Сергеев? – попита Струан, изненадан, че никога преди това Лонгстаф не бе споменавал за Санкт Петербург.

– Голям земевладелец. Роднина на царя. Сергееви притежават десетки хиляди крепостни селяни и стотици села, доколкото си спомням. Баща ми казваше, че принц Сергеев – вероятно от същата фамилия – е личен съветник вътре в царския двор и един от най-влиятелните хора в Русия. Наистина много странно, че изведнъж се явява тук.

– Смятате ли, че Русия ще се намеси в Азия?

– Този човек е много подходящо лице, така че едва ли може да става дума за случайност.

– Сега, когато е възстановено статуквото в Средния изток и е решен въпросът с Дарданелите, изведнъж изниква ерцхерцогът! Мислите ли, че има някаква политическа връзка?

Лонгстаф леко се засмя.

– Вижте какво, съглашението със Средния изток спъва движението на Русия на запад, но ние можем да поседим и да почакаме. Франция търси повод да се бие, а също и Прусия. Австроунгарският дявол Метерних среща трудности в управлението на своите италиански владения и не може да прости на Франция и Британия, задето са помогнали на белгийците да формират своя нация за сметка на холандците. Ще има големи търкания между Британия и Франция за престола на Испания – испанската кралица е на дванайсет години и скоро предстои да я омъжат. Луи Филип иска да ѝ даде за съпруг свой пълномощник, но не дай боже да си позволи да слее френския и испанския трон. Прусия иска да разшири владенията си в Европа, които Франция е считала от векове, че ѝ принадлежат по право. О, да – добави той с усмивка, – Русия може да почака. Когато се разпадне Османската империя, тя спокойно ще окупира Балканите – Румъния, България, Бесарабия, Сърбия и толкова от австро-унгарска Европа, колкото може да погълне. Разбира се, ние не можем да позволим това, така че ще има световна война, ако тя не приеме едно разумно съглашение. И така, от руска гледна точка Европа не е заплашена от война в настоящия момент. Русия е отстранена резултатно, но това е без значение. Историческата ѝ роля винаги е била да завладява с измама – да подкупва лидерите на една страна и лидерите на нейните противници, ако има такива. Да разширява чрез „сфери на влияние“, а не чрез война, после да унищожи лидерите и да погълне народа.

Когато от Запад няма опасност, смятам, че ще обърне очите си на Изток. Защото и тя вярва, че има изключителни позиции на тази земя и е убедена като Франция и Прусия, че божествената ѝ мисия е да управлява света. На изток между нея и Тихия океан не стои нито една Велика сила.

– Освен Китай.

– Сега ние двамата с вас знаем, че Китай е слаб и безпомощен. Но това не е в наша полза. Нямаме полза Китай да е слаб, а Русия – достатъчно мощна, за да установи господство над него.

– Разбира се, че не. Тогава тя може да ни задуши когато пожелае. И нас, и Индия.

Двамата мъже замълчаха, всеки потънал в мислите си.

– Но защо им е да изпращат такъв важен човек тук? – попита Струан.

– За да ни изпитат. Отговорът е много лесен. Русия сее семена на недоволство и винаги ще прави това, докато не открие за себе си кои са естествените ѝ граници. Тя граничи с Турция – ето ви неприятности в Турция. Граничи с Индия – неприятности и там. Граничи с Китай – тук също ще последват такива. Сергеев е тук, за да проучи нашите успехи. Колкото повече се убедят в слабостта на Китай, толкова повече ще побързат с експанзията си на изток. Така че ние трябва да се опитаме да ги неутрализираме, да ги заблудим, да ги накараме да смятат, че Китай е много силен. Нужна ми е цялата ваша помощ. Можем ли да го поканим на бала тази вечер?

– Разбира се.

– Ще трябва да посочим при удобен случай, че Китай е под влиянието лично на Нейно величество и че Правителството на Нейно величество няма да допусне никаква намеса тук.

Думите на Лонгстаф пришпориха мисълта на Струан. Колкото повече се намесваше Короната в Азия, толкова това помагаше на основния план – да въвлече Китай в групата на Великите сили. Колкото по-силен е Китай, с влиянието и помощта на Англия, толкова по-добре за целия свят. Да! И ние не можем да допуснем деспотичната намеса, когато сме на прага на успеха!

На вратата се почука и на прага застана Клайв Мънси. Беше слаб мъж на четирийсет и пет години, тих и скромен, с рядка коса и голям месест нос.

– Ваше превъзходителство – обърна се той към Лонгстаф, – позволете да представя Негово височество ерцхерцог Алексей Сергеев.

Лонгстаф и Струан станаха от местата си. Лонгстаф се приближи

до ерцхерцога и заговори на чист руски език:

– Щастлив съм да ви приветствам с добре дошъл, Ваше височество. Моля заповядайте – седнете! Добре ли мина пътуването?

– Великолепно, Ваше превъзходителство! – отговори Сергеев, без да показва изненада, и пое протегнатата ръка, като се поклони леко със съвършена грация. – Беше много любезно от ваша страна да ме покани-те на обяд, когато аз от своя страна не проявих приличие да ви уведомя, че съм пристигнал, особено след като посещението ми е неофициално и непланирано.

– Тогава ние имаме щастието, Ваше височество.

– Разбрах, че вие сте синът на почитаемия приятел на Русия – сър Робърт. Много приятна изненада!

– Да, разбира се – отвърна сухо Лонгстаф. – Как е принцът – вашият баща? – попита той наслуки.

– Благодаря, добре е. А вашият?

– Умря преди няколко години.

– О, съжалявам. А майка ви, лейди Лонгстаф?

– Здравето ѝ е великолепно, благодаря.

Струан разглеждаше руснака. Сергеев беше изтънчен висок мъж, облечен безупречно и богато. Беше широкоплещ, с тесен ханш. Високи скули и любопитни, леко наклонени сини очи придаваха на лицето му екзотичен вид. Сабята под отворения сюртук сякаш бе прилепнала на кръста му. Около врата, под чисто бялото шалче, висеше дискретно декоративен орден с тънка алена панделка. „С него шега не бива – помисли си Струан. – Обзалагам се, че владее шпагата си дяволски добре. Тежко на този, който го настъпи.“

– Позволете да ви представя мистър Дърк Струан – каза Лонгстаф вече на английски език.

Ерцхерцогът подаде ръка усмихнат и отговори на английски език с едва доловим акцент:

– А, мистър Струан, много ми е приятно.

Струан се здрависа и откри, че ръката на Сергеев е твърда като стомана.

– Вие ме поставяте в неизгодно положение, Ваше височество – каза Струан, като нарочно наруши дипломатията. – Имам смътното чувство, че знаете за мен много повече, отколкото аз за вас.

Сергеев се засмя.

– Славата на „Ноубъл хаус“ и на нейния тай-пан стигна чак до Санкт Петербург. Надявах се, че ще имам честта да се срещна с вас. С

удоволствие ще побъбря и ще ви разкажа за себе си, ако това ви интересува. – Той се усмихна на Лонгстаф. – Много сте внимателен с мен, Ваше превъзходителство. Уверявам ви, че ще уведомя Негово величество царя, че пълномощникът на Нейно британско величество е повече от гостоприемнен. Сега, когато имах честта да се запозная с вас, аз ще се оттегля и ще ви оставя да вършите държавната си работа.

– О, не, Ваше височество, моля ви, ние сме ви поканили на обяд. – Лонгстаф пое енергично задълженията си, за които имаше нужната подготовка и знания. – Ще бъдем дълбоко огорчени. Съвсем неофициално е, както виждате.

– Добре, благодаря ви. За мен е чест.

Вратата се отвори и влезе стюард с изстудено шампанско и чаши. Той предложи таблата на Сергеев, после на Лонгстаф, на Струан и на Мънси.

– Да прием за вашето спокойно завръщане у дома – вдигна тост Струан.

Всички пиха.

– Чудесно шампанско, Ваше превъзходителство! Чудесно!

– Моля ви, седнете!

Обядът бе сервиран безупречно, по протокол. Сергеев седеше от дясната страна на Лонгстаф, а Струан от лявата. Стюардите сервираха пушени салами и миди, йоркширска шунка, горещо задушено говеждо, печен агнешки бут, варени картофи и кисело зеле.

– Съжалявам, че нямаме хайвер – каза Лонгстаф.

– С удоволствие ще ви изпратя, Ваше превъзходителство, щом пристигне корабът ми. Имахме нещастieto да попаднем в буря в протока Сунда. Корабът протече и спряхме във вашето пристанище в Сингапур. Пощенският кораб се канеше да отпътува и аз взех билет за насам.

„И по този начин пропусна да ни съобщиш“ – помисли си Лонгстаф. Протокът Сунда означаваше пътуване през нос Добра Надежда. Какви, по дяволите, са намеренията му?

– Чувал съм, че по това време на годината климатът в Сингапур е непостоянен – говореше Сергеев.

– Да, така е – отговори Струан. – За пръв път ли пътувате до Азия, Ваше височество?

– Да.

– Може би ще съумеем да разнообразим престоя ви тук. Тази вечер давам бал. Ще бъде чест за мен, ако ни удостоите с присъствието си. Ще можете да се срещнете с всички.

– Много сте любезен.

– Колко време смятате да останете в Азия?

– До пристигането на кораба ми. Тръгнал съм на неофициално посещение във владенията ни в Аляска.

– Много ли пострада корабът ви?

– Не знам точно. Не съм компетентен, за да кажа. Корабът ще пристигне при първа възможност.

– Тогава ще ви е нужен подслон – каза Струан, като предполагаше, че Сергеев е много по-компетентен, отколкото твърди, и че състоянието на кораба му е удобен предлог да варира, доколкото желаше, своя престой. Струан имаше също предчувствието, че Сингапур е първото пристанище, което той е посетил извън Санкт Петербург. – Ще се радвам да ви предложа стаи на един от нашите кораби. Няма да е много луксозно, но се надяваме да бъде поне удобно.

– Това е извънредно любезно от ваша страна. Аз съм сам, с четири слуги. Те могат да спят където кажете.

– Ще се погрижим да ги настаним. А, благодаря – каза Струан, когато стюардът напълни отново чашата му. – Корабът ви четиримачтова бригантина ли е?

– Тримачтова.

– Аз също предпочитам тримачтовите кораби. Много по-удобни са в бурно море. Платната се навиват по-бързо. Има ли брамсели и бомбрамсели?

– Разполага, струва ми се, със съответния брой платна, мистър Струан. Каквото и да е наименованието им.

Струан долови лекото колебание и разбра, че Сергеев е моряк. Защо тогава се опитваше да скрие това?

– Чух, че средноизточната криза е решена – каза ерцхерцогът.

– Да – отвърна Лонгстаф, – получихме новината по пощата.

– Какво щастие! Франция постъпи много благоразумно, като се оттегли от военните позиции.

– Значението на Дарданелите за Британия е напълно очевидно – каза Лонгстаф. – За всички нас е от значение да съхраним мира.

– Жалко, че Франция и Прусия са, изглежда, на противното мнение. Също и Хабсбургите. От стари времена Британия и Русия са съюзници и имат сходни интереси. Радостно е, че в бъдеще се очертава да работим повече съвместно.

– Да – съгласи се Лонгстаф. – Разбира се, Париж е много по-близо до Лондон.

– Не е ли жалко, че този славен град сякаш винаги попада на много странни предводители? – каза Сергеев. – Красиви хора, красиви! А техните водачи винаги са били изключително суетни и явно решени да разпокъсат света.

– Голям световен проблем, Ваше височество! Става дума за Европа и как да бъде обуздана суетата на властелините. Разбира се, ние в Британия сме щастливи, че имаме парламент и мощта на нашата държава вече не се направлява от прищевките на един човек.

– Да, това е голям и чудесен експеримент, какъвто подобава на великолепните качества, присъщи на вашата страна, сър. Но той не подхожда на всички нации. Не бяха ли гърците тези, които констатираха първи, че идеалната форма на управление е доброжелателната диктатура? Управлението на един човек?

– Доброжелателна – да, но изборна! Не диктатура на един човек по силата на божественото му право.

– Кой би могъл да отрече с абсолютна сигурност божественото право?

– Ах, Ваше превъзходителство – каза Лонгстаф, – никой не оспорва съществуването на Бога. Само правото на краля да прави каквото си иска, без да се съобразява с хората. Дълги векове сме имали английски „божествени“ крале, които открихме, че грешат. Грешките са нещо много привлекателно за властниците. Не е ли така? Те проливат толкова много невинна кръв.

Сергеев се разсмя.

– Харесва ми хуморът на англичаните. – Той погледна към Струан. – Шотландец ли сте, мистър Струан?

– Да. Британец съм. Днес няма разлика между шотландци и англичани. – Той отпи от виното. – Омръзна ни да крадем добитъка им. Решихме, че е по-добре да откраднем цялата страна, затова на пуснахме Шотландия и се придвижихме на юг.

Всички се разсмяха и пиха още вино.

Лонгстаф се забавляваше да гледа Мънси, който не отвори уста да продума по време на обяда, раздразнен от безцеремонното поведение на Струан.

– Какво мислите, мистър Струан? – попита Сергеев. – Бихте ли управлявали „Ноубъл хаус“ с постоянното вмешателство на Парламента?

– Не, Ваше височество. Но в конкуренцията с другите търговци аз въвличам единствено компанията си. Рискувам само себе си, не живота на другите хора.

– И все пак воювате с Китай. Защото китайците имаха дързостта да се намесят във вашата търговия. Не съм ли прав?

– Отчасти. Разбира се, не аз бях този, който даде нареждане за война.

– Така е. Мисълта ми е, че вие вземате еднолични решения как да ръководите огромен търговски концерн. Решенията ви се отнасят за компанията, флотилията, нацията.

– Да, стига решенията да са правилни – отвърна шеговито Струан. После стана отново сериозен. – Може би сега парламентарната система да не е удобна за Русия... и за някои други страни, но аз съм сигурен, че на тази земя няма да има никога мир, докато всички нации не приемат английската парламентарна система и докато всички хора не получат право на глас, а не един човек да решава съдбата на която и да е нация, било то с божествено право или с право, дадено му с глупавия вот на един глупав електорат.

– Съгласен съм. Вашата хипотеза е правилна. Но съдържа един съществен недостатък. Приемате, че населението трябва да има култура – всички да са еднакво образовани и еднакво преуспяващи, което, разбира се, е невъзможно, нали? Трябва да попътувате из Русия, за да се убедите колко невъзможно е това. Вие не допускате проявата на национализъм и верски различия. Ако бяхте добавили докато всички нации станат „християнски“, тогава може би щяхте да сте прав. Но можете ли да си представите френските католици да се помирят с английските протестанти? Или руската православна църква с испанските йезуити? Или всички те с масите на неверните мюсюлмани, а те от своя страна с бедните евреи, те пък – с идолопоклонниците и езичниците?

Струан пое дълбоко дъх.

– Радвам се, че зададохте този въпрос – каза той и спря решително.

– Виждам, че ни предстоят много интересни дискусии – каза безгрижно Лонгстаф. – Чай, Ваше височество? След час ще се проведе състезание по борба. Ако не сте много уморен, може би ще искате да го видите. Обещава да бъде зрелищно. Флотата срещу армията.

– Чудесно, Ваше превъзходителство. На чия страна сте? За да мога да избера противната.

– Една гвинея за флотата.

– Съгласен.

След обяда те пиха чай и пушиха пури. Най-после Мънси съпроводи ерцхерцога обратно до пощенския кораб. Лонгстаф освободи стюардите.

– Мисля, че незабавно трябва да изпратим фрегата да посети уж случайно Сингапур – каза той на Струан.

– И аз си помислих същото, Уил. Сигурен съм, че той е моряк.

– Да. Вашият ход, Дърк, беше много умен. – Лонгстаф повъртя в ръцете си чашата за чай. – Той е безкрайно предпазлив. Такъв човек ще внимава много с официалните си документи.

– И аз мисля така.

– Престоят ни в Санкт Петербург беше прекрасен. Освен, разбира се, дългите часове в училището. Трябваше да се науча да чета и да пиша на руски, а също и на френски. Руският е много труден език. Струан наля малко чай.

– Никога не сте харесвали състезанията по борба, нали, Уил?

– Не. Намерението ми е да го придружа до брега и да се върна на кораба, за да поспя, докато съм сам. – Лонгстаф се засмя горчиво. – Пригответе ли се за тазвечерната забава?

Струан стана.

– Да. Не е зле да отида и да посея и аз няколко семена на недоволство.

Когато стюардът почисти масата, Лонгстаф се загледа безцелно в остатъка от чая.

– Остави! – каза той и задържа чашата си и чайника. – И гледай никой да не ме безпокои! Събуди ме след един час!

– Да, сър!

Лонгстаф заглуши една прозявка. Наслаждаваше се на спокойствието, което цареше сега в каютата. „Честна дума, радвам се, че Сергеев е тук. Животът ще стане малко по-интересен. Ще действаме дипломатически. Ще правим опити да разберем какво мисли. Това е начинът да забравим непрекъснатите дрязги в колонията между проклетите търговци и проклетия китайски император и мръсните езичници – тази отвратителна банда крадци!“

Той отвори вратата на каютата си и легна удобно на койката, поставил ръце на тила. „Какво каза Дърк? Ах, да – семена на недоволство. Добре го каза! Какви семена можем да посеем ние? Мрачни намеци за това колко мощен е Китай? За това, че има огромно население или че правителството на Нейно величество може да анексира цялата страна, ако се намеси някоя сила? Затрудненията на търговията с опиум? Чай?“

Той чу тропането на стъпки горе, когато се смени вахтата. После военният оркестър започна репетицията си. Прозя се отново и затвори блажено очи. Няма нищо по-хубаво от това да поспиш, след като си се

наобядвал. Слава богу, че съм джентълмен – няма нужда да сея семена като някой миризлив селянин или мръсен фермер. По дяволите, представи си по цял ден да работиш физическа работа! Да сееш семена! Да отглеждаш разни неща! И навсякъде тор! Ужасяваща мисъл. Виж, да сееш дипломатически семена е много по-важно и е работа за джентълмени. Та за какво си мислех? А, да. Чай. Животът трябва да е бил ужасен, преди да сме познавали чая. Жалко, че не расте в Англия! Това би спестило много грижи.

– Боже господи! – възкликна той и седна на койката. – Чай! Разбира се, чай! Години наред е бил под носа ти и не си го забелязвал! Ти си гений! – Беше толкова въодушевен, че скочи от леглото и затанцува джигга. После се облекчи в гърнето, влезе в главната каюта и седна на леглото си с разгуптяно сърце. – Вече знаеш как да решиш британско-китайския кошмар на отвратителния баланс между чая, среброто и опиума! „Знаеш! – каза си той, изненадан и възторжен от гениалността и простотата на идеята, внушена от последната реплика на Струан. – Господи, Дърк, ако само знаеше! – кискаше се той на глас. – Ти сам преряза гърлото на себе си и на всички китайски търговци. За славата на Британия и за моето безсмъртие! Да, абсолютно! Затова по-добре да държиш уста си затворена. И стените имат уши.“

Идеята беше съвършено проста – да унищожи китайския чаен монопол. Да купи, изпроси или открадне – много тайно – един тон семена от чаеното растение. Да го транспортира, без никой да види, в Индия. Сигурно има множество местности, където чаят може да вирее. Десетки. И докато съм още жив, плантациите ще дадат цвят – ще отглеждаме наши собствени сортове на наша почва... С наш собствен чай повече няма да имаме нужда от сребро или опиум, за да плащаме за китайския чай. Печалбата от продажбата на индийския чай скоро ще се изравни с тази от опиума, после ще се удвои и утрои. Ще отглеждаме всички видове чай, които растат по света, и ще ги продаваме навсякъде. Короната ще спечели много от фантастично големите приходи, защото ние естествено ще го продаваме по-евтино и по-изгодно и цената ще бъде по-ниска от тази на китайския чай. Британски мозък – това е то! И ще добием морално превъзходство за това, че ще прекратим търговията с опиум. Проклетите контрабандисти ще останат без работа, защото без механизма на опиума тяхната функция става безпредметна. Ще можем да поставим проклетата търговия извън закона. Индия ще спечели много. Китай ще спечели, защото повече няма да има контрабанден внос и сам ще си консумира чая.

А ти, Уилям Лонгстаф – единственият мъж, способен да измисли такъв план, – ти ще спечелиш мигновен престиж. При един скромнен успех благодарният Парламент ще ти предложи херцогска титла, защото ти и само ти ще решиш нерешения проблем.

Но на кого да се доверя, за да си набавя чаените семена? И как да убедя китайците да ми ги продадат? Разбира се, те веднага ще узнаят за резултатите. И от кого да поискам да пренесе тайно семената? Не мога да използвам никого от търговците – при най-малкото съмнение те веднага ще ме саботират! И как да спечеля на наша страна вицекраля на Индия, без да му дам възможност да открадне идеята?

Деветнадесета глава

Когато двамата мъже и секундантите им се качиха на ринга, издигнат близо до флага при Глесинг пойнт, над струпаните зрители надвисна напрегната тишина.

И двамата бяха мъже на около двадесет и няколко години, с груби и едри лица, високи шест фута. Главите и на двамата бяха обръснати, за да не си скубят косите. И когато свалиха дрехите си, всички видяха, че мускулите им бяха еднакво възлести, като надиплена стомана, и на гърбовете си имаха стари рани от бич.

Борците бяха внимателно подбрани. Всеки от тях знаеше колко много е заложено на него. Адмиралът и генералът лично бяха одобрили избора и ги бяха заклели да победят. Честта на цялата служба лежеше на плещите им, както и спестяванията на другарите им. Бъдещето на победителя щеше да е сладко. За победения нямаше да има никакво бъдеще.

Хенри Харди Хибс прескочи единственото въже на ринга и застана в центъра, където беше очертан квадрат със страна един ярд.

– Ваше превъзходителство, Ваше височество, милордове и ваши благородия – започна той. – Бой до победен край между – в този ъгъл боцман Джен Гръм от Кралската флота...

От тълпата моряци, застанали на изток, се разнесоха приветствени възгласи, а от струпаните в западния край английски и индийски войници – псувни. Лонгстаф, ерцхерцогът, адмиралът и генералът бяха седнали на почетните места от северната страна на ринга, заобиколени от неподвижно застанали на стража моряци. Зад ерцхерцога стояха двама телохранители в ливреи, въоръжени и бдителни. Струан, Брок, Купър,

Тилмън, Роб, Горт и всички тай-пани бяха седнали на юг, а зад тях стояха по-дребни търговци, морски и армейски офицери и всички се блъскаха, за да видят по-добре. А в периферията непрекъснато прииждаха нови тъпни китайци, които се изливаха от бордеите на Тай Пинг Шан, бърбореха, кикотеха се и чакаха.

– ... а в този ъгъл представителят на Кралската армия, сержант Бил Тинкър...

И отново го прекъснаха кънтящи викове. Хибс вдигна ръце и мръсният му сюртук оголи голям търбух.

– Лондонските правила на ринга: всеки рунд завършва със сигнал. Между рундовете се дава кратка почивка от трийсет секунди.

Когато звънне камбаната, всеки човек разполага с осем секунди да се приближи и застане до стартовата линия. Не се позволяват ритници, мушкане или удари под пояса, както и лъжливи хватки. Този, който не излезе от ъгъла и чиито секунданти признаят, че е победен, губи състезанието.

Той посочи важно към секундантите, които разглеждаха юмруците на всеки състезател, за да видят дали не са намазани със сок от орехи, както правеха някои, или не държат камък. После разгледаха спортните им обувки, за да се уверят, че са стандартни и нямат повече от три шипа.

– Сега се здрависайте и нека победи по-добрият!

Бойците отидоха до средата на ринга. Мускулите на раменете им потръпваха от едва съдържано вълнение, коремите бяха стегнати, ноздрите – разширени, доловили влажната кисела миризма на противника.

Застанаха до линията и докоснаха длани, после свиха каменни юмруци и зачакаха с опънати нерви.

– Ваше височество? – обърна се Лонгстаф с почителен жест към Сергеев.

Ерцхерцогът стана и се отправи към корабния звънец близо до ринга. Удари го с чукчето и брегът бе разтърсен от дива ярост.

Със звъна на камбаната борците замахнаха един към друг, впили яки като дънери крака в земята. Пръстите не се отделяха от линията. Юмруците на Гръм се стовариха върху лицето на Тинкър и оставиха кървава следа, а ръката на Тинкър се заби с все сила в корема на Гръм. Те продължиха да се налагат, подтиквани от врявата, от своя гняв и омраза. Нямаше правила за боя, нито опити да се избегнат ударите.

След осем минути телата им бяха покрити с алени петна, а лицата почервеняха от кръв. Носовете и на двамата бяха счупени, а кокалчетата

на ръцете – протрити, хлъзгави от пот и кръв. И двамата се задъхваха, гърдите им се повдигаха тежко, като могъщи мехове, устните им бяха разкъравени. Тогава, в осмата минута, Тинкър нанесе съкрушително дясно кроше във врата на Гръм и го повали. Армията закрепва радостно, а флотата запсува. Гръм се надигна, побеснял от гняв и болка, и се втурна към противника си, забравил, че първият рунд е завършил, забравил всичко, освен решението си на всяка цена да убие този дявол. Хвана Тинкър през врата и двамата се заудряха и заблъскаха, а армейците се развикаха: „Фаал!“ Секундантите се струпаха в ринга и се опитаха насилно да разделят биещите се, а войниците, моряците и техните офицери едва не се разбунтуваха.

– Боже господи – викаше Глесинг, без да се обръща специално към някого. – Това копеле се бие нечестно с нашия човек!

– А кой започна мелето, по дяволите? Рундът беше приключил! – извика майор Търнбул с ръка върху сабята, почувствал растящия гняв. Беше стегнат трийсет и пет годишен човек – главен съдия на Хонконг. – Защото ви назначиха за началник на пристанището, си въобразявате, че имате право да скриете един явен фал?

– Не, дявол да го вземе! И не се опитвайте да намесвате цялото величие на службата си в една чисто социална сфера. – Глесинг се обърна с гръб към него и се мушна по-навътре в тълпата. – Здравей, Кълъм!

– Здравей, Джордж! Хубава битка, нали?

– Видя ли как копелето блъфира нашия човек?

– Не отвърна ли и другият с блъф?

– Не е там работата, по дяволите!

Точно тогава изтече половината минута и противниците се втурнаха един срещу друг.

Вторият и третият рунд продължиха почти толкова, колкото първия, и зрителите решиха, че никой не е в състояние да издържи такова наказание дълго. В четвъртия рунд под лявото ухо на войника се заби силен ляв удар и той рухна върху платнището. Камбаната удари и секундантите изнесоха своя човек. След мъчително кратка половин минута войникът се спусна към линията, заудря с юмруци моряка, после го сграбчи през гърдите и грубо го тръшна на земята. После се върна обратно в ъгъла. Трийсет секунди и отново бой.

Рунд след рунд. Приключил преди сигнала, след сигнала.

По време на петнайсетия рунд юмрукът на Тинкър засегна счупения нос на Гръм. В главата на Гръм избухна пожар и го заслепи. Той изпищя и размаха диво ръце. Левият му юмрук срещна тяло и очите му се

проясниха. За миг видя, че противникът е незащитен, и се люшна. Ушите му се изпълниха с близкия и все пак така далечен писък и вой на тълпата. Гръм изхвърли десния си юмрук, стиснал го както никога преди това. Видя го да потъва в корема на войника. Левият префуча и се заби в слепоочието, една малка кост в ръката му изпука и после остана сам. Отново извъня противната камбана, подхванаха го ръце и някой поднесе към разкъсаните му устни бутилка с вино. Отпи голяма глътка, повърна обагреното в кръв питие и изграчи: „Кой рунд, приятел?“, а някой каза: „Деветнайсти“, и той отново се изправи, готов да се вкопчи, а насреща отново застана врагът, който го смазваше, убиваше. Той трябваше да остане и да победи или да умре.

– Хубав бой, нали, Дърк? – Гласът на Брок се извиси над общата врява.

– Да.

– Искаш ли да се обзаложим?

– Не, благодаря, Тайлър – отвърна Струан, изумен от смелостта на борците. И двамата бяха на края на силите си, жестоко пребити. Дясната ръка на Гръм почти не се движеше, а очите на Тинкър бяха полузатворени. – Не бих искал да съм на мястото на някой от тях.

– Много са смели! – засмя се Брок и показа кафявите си счупени зъби. – Кой ще победи?

– Избери си. Но аз се обзалагам, че никой от тях няма да се предаде и да се откаже в полза на другия.

– Вярно е дявол да го вземе!

Хибс обяви напевно „Двайсет и четвърти рунд“ и борците се затъриха към центъра с натежали като олово крака и заудряха. Държаха се на крака само със силата на волята си. Войникът изхвърли чудовищен ляв юмрук, който би могъл да събори и вол, но юмрукът се плъзна по рамото на Гръм. Тинкър се спъна и падна, флотата закрепва радостно, а армията изрева. Секундантите отнесоха войника в ъгъла. Когато изтече половината минута, армията наблюдаваше, затаила дъх, как Тинкър се вкопчи във въжетата и с мъка се затегли нагоре. Вените на врата му се издуха от усилието, но той се изправи на крака и се заклатушка обратно към линията.

Струан почувства, че някой го наблюдава, и се обърна. Видя ерцхерцога, който го повика със знак. Той си проби път около ринга, като същевременно се питаше безпокойно дали Орлов, изпратен да „помогне“ на Сергеев да се пренесе на кораба, е успял да надхитри слугите и да открие някой важен документ.

– Разбрахте ли вече кой ще победи?

– Не, Ваше височество. – Струан погледна адмирала и генерала.

– И двамата мъже са достойни за вашите служби, господа!

– Морякът е много смел, наистина забележителен – подхвърли весело генералът, – но аз мисля, че нашият човек има силата да му се противопостави.

– Не. Нашият ще остане на линията. Но, дявол да го вземе, вашият е наистина добър, милорд, и е чест за службата ви.

– Защо не се присъедините към нас, мистър Струан? – попита Сергеев, като посочи празния стол. – Предполагам, че ще можете да обясните някои тънкости на боя.

– С ваше позволение, господа – каза Струан любезно и седна. – Къде е Негово превъзходителство?

– Замина рано, дявол го взел – каза генералът. – Нещо във връзка с пратките.

Камбаната звънна отново. Сергеев се размърда неспокойно на стола.

– Какъв е най-големият брой рундове за един бой?

– През трийсет и трета гледах боя между Бърк и Бърн – отговори генералът. – Деветдесет и девет рунда. Кълна се, битката беше царска, фантастична смелост. Бърн умря от раните си. Но не се отказа!

– Нито един от тези двамата няма да се откаже. Те вече са почти пребити – каза Струан. – Би било просто голяма загуба, ако някой от двамата бъде убит, какво ще кажете, господа?

– Да спрем боя ли? – попита недоверчиво ерцхерцогът.

– Целта на един мач е да се изпитат силата и смелостта на бореца – обясни Струан. – Те са еднакво силни и еднакво смели. Бих казал, че и двамата доказаха това.

– Но тогава няма да имаме победител. Това не е честно. Това е слабост и не доказва нищо.

– Не е честно да се убива един смел човек – каза спокойно Струан. – Само смелостта ги държи все още прави. – Той се обърна към другите. – В края на краищата те са и двамата англичани. Спасете ги за един истински враг.

Внезапно радостен възглас привлече вниманието на генерала и на адмирала, но не и на Сергеев.

– Това звучи почти като предизвикателство, мистър Струан – каза той със застинала усмивка на лице.

– Не, Ваше височество – отговори Струан с грация, – това е само

факт. Ние уважаваме смелостта, но в случай като този победата трябва да отстъпи на необходимостта да се съхрани човешкото достойнство.

– Какво е вашето мнение, адмирале? – попита генералът. – Струан има известно право, нали? До кой рунд стигнахме? Трийсет и петия ли?

– Трийсет и шестия – отговори Струан.

– Какво ще кажете да ограничим рундовете до петдесет? Още преди това единият ще напусне битката. Няма да успеят да се задържат на краката си дотогава. Но ако и двамата останат на бойната линия, да обявим, че и двамата се отказваме от борбата, а? Ще заявим, че сме равни. Нека Хибс направи съобщението.

– Съгласен съм. Но вашият човек няма да може да издържи до тогава.

– Още сто гвинеи, че ще може, по дяволите!

– Съгласен!

– Обзалагате ли се, мистър Струан? – попита ерцхерцогът, когато адмиралът и генералът се извърнаха мрачно един от друг и дадоха знак на Хибс. – Кажете колко и посочете човека.

– Вие сте наш гост, Ваше височество, така че вие имате предимството да посочите човека... ако ви харесва да се обзалагате. Нека се обзалажим победителят да има правото да зададе въпрос, на който загубилият да отговори тази вечер – насаме. Пред Бога.

– Какъв въпрос? – попита бавно Сергеев.

– Само този, който победителят намери за добре да зададе.

Ерцхерцогът се почувства заинтригуван, но същевременно го изпълниха опасения. Залогът беше много голям, но си заслужаваше. Имаше много неща, които би поискал да узнае от тай-пана на „Ноубъл хаус“.

– Съгласен!

– Кого избирате?

Сергеев посочи веднага към боцман Гръм.

– Залагам на него! – И моментално изрева на моряка. – Убий го, да го вземат дяволите!

Рундовете продължиха. Четирийсет и три. Четирийсет и четири. Четирийсет и пет. Четирийсет и шест. Четирийсет и седем. Четирийсет и осем. Четирийсет и девет... Сега вече и зрителите бяха почти толкова уморени, колкото и борците.

Най-после войникът падна. Строполи се като отсечен дъб и звукът от падането проехтя по целия плаж. Морякът, ослепял от болка, все още замахваше напосоки и търсеше безцелно врага. После също падна и

остана неподвижен. Секундантите изнесоха хората в ъглите и когато половината минута изтече, армията закрепя на своя човек да се изправи, а генералът заблъска по пода на ринга и със зачервено лице започна да умолява Тинкър.

– Стани, за бога, момче!

Лицето на адмирала бе мораво, когато Гръм с мъка се изправи на краката си и застана, като залиташе, в ъгъла.

– Ела до линията, момче, ела до линията!

Струан увещаваше войника, а в това време ерцхерцогът крещеше в изстъпление на моряка да дойде до линията на смесица от руско-френски-английски език.

Всеки боец бе сигурен, че другият е победен. И двамата се закла-тушкаха към линията и се олюляваха с безчувствени и негодни ръце и крака. И двамата паднаха.

Последен рунд.

Тълпата побесня, защото бе явно, че нито един от двамата борци не можеше да напусне ъгъла след половинминутната почивка и да се върне до линията.

Камбаната биеше отново и отново настъпваше гробна тишина. Борците се изправиха пипнешком на краката си, увиснаха на въжетата и останаха да се олюляват в ъглите си. Морякът заскимтя и направи първата мъчителна крачка към линията. След бездиханна и безкрайно дълга пауза направи втора. Войникът все още бе в ъгъла, треперещ, олюляващ се, готов да се строполи. После вдигна трогателно крак. Последва див вой – настойчив, заповеден, умолителен, заплашителен, който се превърна накрая в рев на неописуем възторг, когато двамата мъже се залюшкаха напред инч по инч. Внезапно войникът преплете безпомощно крака и едва не падна, от което генералът щеше да припадне. После морякът се олюля като пъян и адмиралът затвори очи и започна да се моли с лъснало от пот лице.

Викът бе неистов, когато двамата застанаха до линията. През въжетата захвърчаха кърпи и едва когато рингът се напълни със скачащи насам-натам хора, борците разбраха истината – боят бе свършил. Едва тогава си позволиха да се отдадат на кошмарната болка, без да разберат дали са победители или победени, будни или спящи, мъртви или живи и без да узнаят, че са дали всичко, на което са способни.

– Кълна се в брадата на свети Петър – каза ерцхерцогът с прегракнало и болно от виковете гърло, цял потънал в пот, – това беше великолепна битка.

Също потен и изтощен, Струан извади шише с ром и предложи на Сергеев, който го обърна и пи жадно. Струан също пи и го подаде на адмирала, който го даде на генерала и те двамата довършиха питието.

– Дявол го взел – каза пресипнало Струан. – Дявол го взел!

Двадесета глава

Слънцето вече се беше спуснало зад планината, но пристанището все още се къпеше в злато. А Сам свали бинокъла от очите си и тревожно се отдалечи от дупката в градинската тухлена стена. Бързо прекоси купчините от пръст и камъни, които скоро щяха да се превърнат в истинска градина, и бързо влезе в дневната.

– Майко! Корабът на татко е близо до брега! – извика тя. – Ох-ко, той изглежда много ядосан.

Мей-мей престана да шие фустата.

– Откъде идва – от „Чайна клауд“ или от „Рестинг клауд“?

– От „Рестинг клауд“. По-добре вижте сама.

Мей-мей грабна бинокъла, изтича в градината и застава зад малкото решетъчно прозорче. Огледа крайбрежните води и откри Струан. Той седеше в средата на голяма лодка, а в задния край се вееше Лъвът и Драконът. А Сам бе права. Той наистина изглеждаше ядосан.

Тя затвори решетката на прозорчето и изтича обратно.

– Разтребете всичко това и се постарайте да го скриете добре!

Но когато А Сам грабна балната рокля и фустата невнимателно, тя я ошипа силно по бузата.

– Не ги мачкай, развратнице! Те струват цяло състояние! Лим Дин! – изкрещя тя. – Бързо пригответе банята на татко и гледайте дрехите му да са сгънати добре и нищо да не е забравено. О, да, и ако не искате да си имате неприятности, постарайте се водата да е гореща. Извадете парфюмирания сапун и новата гъба!

– Добре, майко!

– И внимавайте! Татко фучи от гняв!

– Ох-ко!

– Ох-ко, наистина! Най-добре пригответе всичко както трябва или ще набия и двамата! И ако нещо провали плановете ми, ще защипя и на двамата пръстите и ще ви налагам с камшика, докато се облещите! Марш бързо!

А Сам и Лим Дин изтичаха навън. Мей-мей влезе в спалнята си и

огледа дали няма следи от балната рокля. Сложи парфюм зад ушите си и седна. „Майчице – помисли тя, – дано да не е в лошо настроение довечера.“

Струан крачеше раздражено към портата на голямата тухлена сграда.

Протегна ръка към дръжката, но вратата се отвори широко и на прага цъфна усмихнат и покланящ се Лим Дин.

– Добро нещо залез, айейа, маса?

В отговор Струан изръмжа намусено.

Лим Дин затвори портата и изтича към входната врата, където отново се усмихна широко и направи още по-нисък поклон.

Струан провери мимоходом показанията на корабния барометър, който висеше на стената в антрето. Беше закачен с халки и тънкото остъклено живачно стълбче показваше 29,8 инча – хубаво време.

Лим Дин затвори тихо вратата, изтича пред Струан надолу по коридора и отвори вратата към спалнята. Струан влезе, затвори вратата с ритник и я залости. Лим Дин вдигна очи нагоре. Почака минута, докато се успокои, после изчезна в кухнята.

– Днес някой ще отнесе боя – прошепна той тихо на А Сам. – Положително! Ще му щипнат и пръста.

– Не се безпокой за нашия дяволски варварски баща – отвърна А Сам също така тихо. – Обзалагам се, че парите, които майка ще му донесе другата седмица, ще го накарат завчас да загука като гълъб.

– Съгласен!

Мей-мей застана на вратата.

– Какво си шепнете вие – безсрамни роби, вмирисани кучешки мърши? – изсъска тя.

– Просто се молим татко да не се сърди на нашата скъпа красива майка – каза А Сам с трепкащи мигли.

– Тогава побързай, мазна развратнице. Защото за всяка гневна дума, която ми каже, ще получиш плесница!

Струан стоеше по средата на стаята и разглеждаше голямата мръсна, завързана на възли носна кърпа, която бе извадил от джоба си. „Проклет да съм, ако знам какво да правя сега“ – мислеше си той.

След боя той бе завел ерцхерцога до новото му жилище на „Рестинг клауд“. Почувства облекчение, когато Орлов му каза насаме, че никой не му е попречил да прерови багажа.

– Но не намерих никакви документи. Имаше малка касичка, но вие ми казахте да не чупя нищо, така че я оставих непокътната. Имах много

време – моряците занимаваха слугите.

– Благодаря. Нито дума за това сега!

– За глупак ли ме вземате! – разсърди се Орлов заради накърненото му достойнство. – Между другото, мисис Куанс и петте деца са настанени в малкото корабче. Казах, че Куанс е в Макао и ще се върне утре по обяд. Доста се измъчих, докато отговоря на всичките й проклети въпроси. Тя би изтръгнала отговор и от щипалка!

Струан бе оставил Орлов и бе отишъл в каютата на момчетата. Сега те бяха чисти и облечени в нови дрехи. Волфганг бе все още с тях и те не се страхуваха от него. Струан им каза, че на другия ден ще отидат с него в Кантон, където ще ги качи на кораб, заминаващ за Англия.

– Ваш'благодие – каза малкото англичанче, когато той тръгна към вратата, – мога ли да ви видя насаме?

– Да – отговори Струан и заведе момчето в друга каюта.

– Татко ми каза да ви предам това. Ваш'благодие, и да н'казвам на никого, нит' на мистър У Пак, нит' дори на Бърт. – Фред развърза с треперещи пръсти платненото вързопче, все още прикрепено към пръчката, и го разстла. То съдържаше малък нож, парцалено кученце и голяма, завързана на възли кърпа. Подаде нервно кърпата и за учудване на Струан обърна гръб и затвори очи.

– Какво правиш, Фред?

– Татко каза да н'гледам и да се обърна с гръб, Ваш'благодие – отговори Фред със стиснати очи.

Струан развърза кърпата и зяпна от учудване – рубинени обеци, диамантени висулки, обсипани с диаманти пръстени, голяма изумрудена брошка и много изпочупени и криви златни катарамии, натезали от диаманти и сапфири, на стойност четирийсет до петдесет хиляди лири. Пиратска плячка!

– Какво иска от мен да направя с това?

– Мога ли да отворя очи, Ваш'благодие? Нищо не виждам!

Струан завърза кърпата и я постави в джоба на сюртука си.

– Да, кажи сега какво поиска баща ти да направя с това!

– Той каза, че т'ва е мое... забравих думата. Беше нещо кат „ретство“ или „летство“. – Очите на Фред се изпълниха със сълзи. – Аз съм добро момче, Ваш'благодие, но забравям!

Струан клекна и го хвана здраво, но нежно за раменете.

– Не плачи, момче, нека помислим. Не беше ли „наследство“?

Момчето вдигна очи и го погледна, сякаш той бе магьосник.

– Да – „летство“, откъде забрахте?

- Няма нужда да плачеш. Ти си мъж, а мъжете не плачат.
- Какво значи „летство“?
- Това е подарък, обикновено пари, които бащата дава на сина.
- Фред дълго мисли, после каза:
- Защо ме помоли татко да н'казвам на Бърт?
- Не знам.
- К'во, Ваш'благродие?
- Може би защото иска ти да го получиш, а не Бърт.
- Може ли едно „летство“ да бъде на много синове?
- Да.
- Можем ли аз и моят брат да разделим едно „летство“? Ако го получим?
- Да, ако получиш такава.
- О, добре. – Момчето избърса сълзите си. – Брат ми Бърт е най-добрият ми приятел.
- Къде живеехте ти и твоят брат? – попита Струан.
- В къща. С майката на Бърт.
- Къде беше къщата, момче?
- Близо до морето. Близо до корабите.
- Имаше ли мястото име?
- О, да. Казваше се „пристанището“. Ние живеяхме в една къща в „пристанището“ – отговори гордо момчето. – Татко каза, че на теб мога да говоря цялата истина.
- Да се връщаме сега, а? Освен ако има още нещо.
- О, да – каза бързо Фред, докато завързваше вързопчето. – Татко каза да го вържа кат' по-рано. За да се запази в тайна. И да н'казвам. Готов съм, Ваш'благродие.

* * *

Струан отново развърза кърпата. Божичко, какво да правя с това съкровище? Да го изхвърля? Не мога да направя това. Да намеря собствениците? Как? Може да са испанци, французи, американци или англичани? И как да обясня произхода на скъпоценностите?

Отиде до огромното, покрито с балдахин легло и го дръпна до стената. Видя, че новият му вечерен тоалет е подреден грижливо. Той клекна до леглото. Имаше желязна каса, циментирана за пода.

Отвори я и постави вързопчето при личните си документи. Зърна библията, която съдържаше другите половинки от монети, и изруга. Затвори отново кутията и придвижи леглото обратно до стената, а после

тръгна да излиза от стаята.

– Лим Дин!

Китаецът изникна начаса с безизразни очи и широка усмивка.

– Много бързо баня!

– Баня вече готов, маса! Няма защо!

– Чай!

Лим Дин изчезна. Струан прекоси спалнята към отделението, специално пригодено за баня и тоалетна. Роб се бе изсмял, когато видя плановете. Независимо от това, настоя да построят нововъведението точно както бе планирал.

Високата желязна вана бе поставена на ниска платформа и от нея към стената водеше отводнителна тръба, а оттам в дълбока, изсидана от камъни яма, изкопана в градината. Над ваната висеше продупчена желязна кофа, закачена за гредата на тавана. На покрива на къщата имаше резервоар за прясна вода, която отиваше до кофата по тръба. Тоалетната представляваше затворен шкаф с подвижна вратичка и кофа, която се зареждаше за през нощта.

Банята беше вече пълна с гореща вода. Струан свали вкисналите от потта дрехи и прекрачи с благодарност в банята. Обтегна се назад и потъна в блаженство.

Вратата на спалнята се отвори и влезе Мей-мей. След нея вървеше А Сам и носеше поднос с чай и горещ дим сум, а по петите ѝ се влачеше Лим Дин. Те всички влязоха в банята и Струан стисна отчаяно очи. Никакви обяснения и наказания не можеха да внушат на А Сам, че не бива да влиза в банята, докато той се къпе.

– Здравей, тай-пан – поздрави Мей-мей със слънчева усмивка. – Цялото му раздражение изчезна. – Ще прием заедно чай – добави тя.

– Добре.

Лим Дин вдигна мръсните дрехи и изчезна. А Сам постави весело таблата на масата, защото знаеше, че е спечелила баса. Каза нещо на Мей-мей на кантонски, което я накара да се размее, сама се изкикоти и побягна във от стаята, като затвори след себе си вратата.

– Какво каза тя, по дяволите?

– Женски приказки.

Той вдигна гъбата, за да я хвърли по нея, но Мей-мей побърза да каже:

– Каза, ти си много як мъжки.

– Защо не разбере А Сам, дявол я взел, че банята е интимно място?

– А Сам е много интимна. За какво ти срамуваш, а? Тя много

гордее с тебе. Няма за какво срамуваш. – Тя свали дрехите си, прекрачи във ваната и седна в другия край. После наля чая и му предложи.

– Благодаря. – Той пи от чая, после се пресегна и взе едно парче дим сум.

– Борба добра ли беше? – попита тя. Забеляза на ръката му заздравелите рани, останали от зъбите ѝ, и се усмихна скришом.

– Чудесна!

– Защо бил толко ядосан?

– Няма причина. Много са хубави – добави той, като си взе още една хапка. После ѝ се усмихна. – Ти си красива и си измислила най-добрия начин за пиене на чая.

– Ти си красив.

– Идва ли в къщата фенг шуй?

– Кога конкурс за рокля?

– В полунощ. Защо?

Тя вдигна рамене.

– Половин час преди полунощ ще върнеш ли тука?

– Защо?

– Искам да видя мой мъж. Да отвлека от тая лоша уста с кравешко виме. – Кракът ѝ се плъзна под водата.

Струан трепна от внезапната интимна атака и едва не изпусна чая си.

– Престани да правиш това и внимавай. – Той спря ръката ѝ и се засмя. – Бъди добро момиче.

– Да, тай-пан. Ако ти сам внимателен. – Мей-мей се усмихна мило и остави ръката си да лежи кротко в неговата. – Ти не зяпаш мене, както зяпал онази дяволска женска, макар че аз без дрехи. Какво липсва на мои гърди?

– Идеални са! Ти си идеална! Разбира се, че си. Сега престани да ме дразниш!

– Значи ще върнеш тук в половин час преди?

– Всичко ще направя, за да има мир. – Струан отпи от чая. – А, да. Ти не ми отговори. Идва ли в къщата фенг шуй?

– Да. – Тя вдигна сапуна и започна да се сапунисва, но не каза нищо повече.

– Слушай, кажи да или не.

– Да. – И отново замълча, възхитителна и нежна. Мълчанието ѝ го вбесяваше.

– Кажи какво се е случило.

– Аз съжалявам ужасно, тай-пан, но ние точно върху клепач на дракон и трябва да заминаваме.

– Никъде няма да заминаваме и точка по въпроса!

Тя започна да тананика песничка. Когато свърши да се сапунисва, изми пяната и го погледна нежно с широко отворени очи.

– Завърти, за да сапунисвам твой гръб.

– Няма да заминем! – повтори той подозрително.

– Ма-рий дойде този следобед и ние поприказвали много хубаво.

– Няма да заминем! И точка по въпроса!

– Виж какво, тай-пан. Аз не глуха. Чух фантастично добре пръв път. Искаш ли да изтъркам гръб или не? Той обърна гърба си и тя започна да го сапунисва.

– Ние няма да заминем и край! Защото твоя майка решила така! – каза тя на кантонски.

– Какво? – попита той, като изви леко врата си, за да се наслаждава на нейните леки пръсти, докато масажираше приятно раменните му мускули.

– Стара кантонска поговорка – кога лястовици гнездят изгрев слънце се усмихва.

– Какво означава това?

– Какво означава? – попита тя, доволна от себе си. – Просто щастлива мисъл, това е. – Тя гребна малко вода и изми пяната. – А Сам, а-а-ах!

А Сам дотърча с огромни хавлиени кърпи. Мей-мей стана и А Сам уви едната от тях около нея и подаде другата на Струан.

– Кажи й, по дяволите, че аз сам ще го направя! – извика той.

Мей-мей преведе. А Сам остави кърпите, изкиска се и побягна навън.

Струан излезе от ваната и Мей-мей го зави с кърпа. За негово учудване, тя бе затоплена.

– Казах в бъдеще А Сам да готви малко хавлии на огън – обясни Мей-мей. – Добре за здраве.

– Великолепно е! – каза той и избърса водата от тялото си. Отвори вратата и видя, че леглото му е отвито и на бюрото са приготвени нови дрехи.

– Ти имаш време за малко почивка – каза Мей-мей и когато той се опита да възрази, добави повелително: – Ти почивай!

Струан погледна часовника си. Имаше още много време и той легна в леглото. Изпъна се блажено.

Мей-мей повика А Сам при себе си в банята и затвори вратата. Момичето коленичи, разви кърпата от краката на Мей-мей и ги избърса. Напудри ги и смени старите бандажи с чисти и сухи, после обу върху тях нови бродирани пантофки.

– Толкова са красиви, майко – каза тя.

– Благодаря, А Сам – Мей-мей леко я щипна по бузата, – и моля те, не говори толкова високо за атрибутите на татко.

– Аз само направих учтива забележка, а те наистина заслужават уважение. – А Сам махна карфиците от косата на Мей-мей и започна да я реше. – Нормално е един татко да се радва на такива комплименти. Аз наистина съвсем не разбирам нашия варварски татко. Досега ни веднъж не ме е повикал в леглото си. Толкова ли съм отвратителна?

– Непрекъснато ти повтарям, че варварите не лягат с всички жени в къщата – обясни уморено Мей-мей. – Той изобщо няма да го направи. Това е против неговата религия.

– Наистина много лош джос! – подсмъркна А Сам. – Да имаш такъв баща, така надарен, и религията му да не позволява!

Мей-мей се усмихна и ѝ върна хавлиената кърпа:

– Бягай отгук, малка мазнице. Донеси чай след един час и ако закъснееш, хубавичко ще те напердаша.

А Сам побягна.

Мей-мей се парфюмира и влезе в стаята с мисълта за балната рокля и за другата изненада.

* * *

Лайза Брок отвори вратата на каютата и отиде до койката. Чувстваше, че я облива студена пот. Знаеше, че въпросът за Тес щеше да се реши сега или никога.

– Хайде, скъпи. – Тя започна да буди Брок. – Време е за ставане.

– Остави ме. – Брок се обърна на другата страна, полюляван леко от вълните, които плискаха по корпуса на „Уайт уич“. – Ще успее да се облека навреме.

– Говориш едно и също нещо от половин час. Ставай или ще закъснееш.

Брок се прозя и се протегна, после се изправи в леглото.

– Още не е започнало да залязва слънцето – каза той полусънен, като погледна през илюминатора.

– Скоро ще пристигне Горт и ти искаше да бъдеш готов по-рано. После трябва да прегледате счетоводните книги заедно с компрадора.

Каза ми да те събудя.

– Добре, престани да нареждаш, Лайза! – Той отново се прозя и погледна жена си. Тя бе облечена в нова рокля от тъмночервен копринен брокат, бухнала широко върху многобройни фусти. Косата ѝ бе сре-сана на кок. – Много си елегантна – каза той машинално и отново се протегна.

Лайза повъртя в ръце огромната шапка с пера и отново я остави.

– Ще ти помогна – каза тя.

– Какво е това? Казах ти, че старият ми костюм си го бива – избух-на той, като видя новите дрехи на стола. – Мислиш ли, че толкова лесно се намират пари тези дни, та ги харчиш, все едно че са сол?

– Не, мили, но ти имаш нужда от ново облекло, за да изглеждаш красив. – Тя му подаде корсета – модна дреха, придаваща елегантен вид на мъжките талии. Брок изруга и стана от леглото. След това пристегна корсета върху дългото си вълнено бельо и после недоволно позволи на жена си да му помогне в обличането на останалите дрехи.

Но когато се погледна в огледалото, остана доволен. Новата набра-на риза издуваше гърдите му и светлокафявият кадифен сюртук със златна бродерия на реверите му стоеше като излят: широк в раменете и тесен в талията. Тесните бели панталони бяха гладко изпънати от каи-ши, скрити под меките черни лачени ботуши. Бродирана до кръста жи-летка, закопчана с ланец златна верижка.

– Боже мили, та ти си цял английски крал!

Той среса брадата си и тя щръкна предизвикателно.

– Е – каза той, като се опита да скрие доволството си, – може би си права. – Той се обърна в профил и приглади още повече кадифето върху гърдите си. – Можеше да бъде и по-стегната на гърдите.

* * *

Лайза се засмя.

– Хайде, момче – каза тя, вече без да се страхува. – Мисля, че руби-нената карфица на врата ти е по-хубава, отколкото диамантената.

Той смени карфицата и продължи да се възхищава на себе си, после се засмя, хвана я през кръста и я повлече в ритъма на валс.

– Ти ще си красавицата на бала, мила! – каза той. Лайза се опита да изглежда весела, но по очите ѝ Брок разбра, че нещо не е в ред.

– Какво има?

Тя извади носна кърпа, избърса потта от челото си и после каза:

– Ами става дума за Тес.

- Да не е болна?
- Не, добре е... да я заведем на бала.
- Да не си полудяла!
- Направих й рокля... О, много е красива... Сресях косата й. Най-напред ще я одобриш преди...
- Тогава кажи й да си ляга, по дяволите! На никакъв бал няма да ходи, дявол го взел! Знаеше какво мисля по този въпрос! Значи си й направила рокля, а? – вдигна той ръка, готов да я удари.
- Послушай за момент – каза тя, преодоляла страха си. – Чуй първо. Нагрек... и тя.
- Юмрукът замръзна във въздуха.
- Какво Нагрек?
- Добре е, че умря онази нощ. Тес, ъ-ъ, тя е... – Очите й се напълниха със сълзи. – Не исках да те безпокоя, но тя...
- Да не е бременна?
- Не, много се безпокоях този месец, докато тя беше в Кантон. Страх ме беше да не съм сгрешила. Но миналия месец имаше мензис, слава богу, така че този страх отпада.
- Но тя вече не е девствена, така ли? – попита той ужасен.
- Все още е девствена. – Сълзите се стичаха по лицето й.
- Тогава, ако е девствена, защо се безпокоиш, по дяволите? Успокой се, Лайза – каза той и я погали по бузата.
- Лайза разбра, че никога повече няма да може да му каже, че Тес не е вече девствена. Но за щастие бе успяла да убеди момичето, че всичко е било въображение и че тя е отново чиста като Девица.
- Миналият месец беше ужасен. Ужасен! Но той е и предупреждение за нас, Тайлър. Безпокоя се за теб – ти не виждаш, че тя е пораснала. Страх ме е, че виждаш това, което е пред очите ти. – Той отвори уста и се опита да каже нещо, но тя продължи бързо: – Моля те, Тайлър. Умолявам те. Погледни я само и ако решиш, че е пораснала, нека я вземем. Ако ти се стори, че не е, тогава няма да дойде. Казах й, че ти ще решиш.
- Къде е Тес сега?
- В главната каюта.
- Ти чакай тук!
- Да, мили.

Двадесет и първа глава

Когато нощта се спусна над Хонконг, Кълъм се приближи до края на палубата в задната част на „Тъндър клауд“ и подаде сигнала. Изгърмя топ и над корабите надвисна кратка тишина. Той се взираше неспокойно към брега на Хепи вели. Развълнува се още повече, като видя мигача светлина, после още една и целият парцел осем се превърна в море от танцуващи пламъци.

Прислугата на брега бързаше да запали останалите фенери. Около огромния кръг от гладки дъски, образуващи танцова площадка, бяха наредени стотици фенери, разливащи топла и примамлива светлина. Маси и столчета бяха подредени в прелестни групички и всяка масичка бе украсена с цветя от Макао и лампа. Между тънките бамбукови дръвчета, които растяха близо до отрупаните с храна масички, имаше опънати въжета и на тях също бяха закачени лампи. Още лампи висяха над буретата с португалски и френски вина, ром, бренди, уиски, херес и бира. Четирейсет каси шампанско почиваха в лед и чакаха да бъдат отворени.

Навсякъде пъплеха слуги, всички в спретнати униформи, с черни панталони и бели туники и с подскачащи плитки. Надзираваше ги лично Чен Шенг, компрадор на „Ноубъл хаус“. Беше шишко, облечен в богата роба и обсипана със скъпоценности шапка. Катарамата на колана му се състоеше от безценен бял нефрит, а краката му бяха обути в черни копринени ботуши с бели подметки. Седеше като огромен паяк в центъра на танцовата площадка и си играеше с дългите косми, които растяха от малка брадавица на брадичката му. Негов личен роб му повяваше с ветрило и го разхлаждаше в топлината на нощта.

Когато всичко бе готово, той се изправи тежко и вдигна ръка. Слугите се втурнаха по местата си и застанаха като истукани, докато извърши прегледа. Още едно махване с ръка и от светлината на кръга един слуга се спусна към неосветения мрак на брега със свещ в ръка.

Последва чудовищна канонада от фойерверки, която продължи няколко минути, и всички в корабите и на брега се втурнаха да гледат. След това дойде ред на гюлетата и на цветните светлини, на още шум, пушек и тътнеж, и на нови фойерверки. Гърмежите продължиха още няколко минути, после се чу тътен, подобен на оръдеен залп, и стотици ракети избухнаха в нощта. Опашките им се завиха и изчезнаха. След минутна тишина цялото небе изригна в алени, зелени, бели и златни огнени пера. Те се спуснаха величествено и потънаха в морето.

Слугата запали последната свещ и се отдалечи тичешком. По огромното бамбуково скеле се плъзна зелен огнен език и скоро пламна цялата конструкция заедно с Лъва и Дракона. Флагът светна и мигом бе погълнат от внезапна гигантска експлозия.

След миг всичко потъна в мрак, в който гръмна висок възглас и отекна сред околните хълмове. Когато очите привикнаха към тъмнината, край танцовата площадка светнаха отново приветливите пламъчета. И над Хонконг блисна дългоочакваната радост.

* * *

Шиваун скимтеше от болка.

– Стига вече – молеше тя.

Прислужницата хвана връзките на корсета още по-здрово и постави коляно върху задника на Шиваун.

– Не дишай – заповяда тя, дръпна връзките за последен път и ги завърза. Дъхът изхвърча от устата на момичето.

– Няма нищо, скъпа – усмихна се прислужницата под бонето си. – Свършихме.

Катлийн О'Рурк бе малка спретната ирландка със стоманени китки. Беше бавачка и прислужница на Шиваун, още откакто момиченцето бе в пелени. Обожаваше питомката си. Тъмнокафявата ѝ коса ограждаше хубаво лице със засмени очи и трапчинка в брадичката. Беше на трийсет и осем години.

Катлийн донесе лентата и измери кръстчето на Шиваун.

– Седемнайсет инча и половина. Кълна се в Света Дева Мария! А когато припаднеш, мила моя, да знаеш, че си го сторила с грация и че всички ще те гледат.

Шиваун бе облечена в дълги и тесни дантелени панталонки и кратката ѝ под тях бяха обути в копринени чорапи. Корсетът ѝ с банели обхващаше хълбоците и стягаше безмилостно талията, а в горната част обрамчваше гърдите ѝ и ги повдигаше силно нагоре.

– Трябва да поседна за малко – каза тя с отслабнал глас.

Катлийн намери амоняка и го пхна под носа на Шиваун.

– Ето, дишай, скъпа моя! Да знаеш, че щом те видят онези кокотки, веднага ще се почувстваш добре. Кълна се в Света Дева Мария, в светата майка и Йосиф, ти ще бъдеш красавицата на бала!

На вратата се почука силно.

– Не си ли готова още, Шиваун? – извика Тилмън.

– Не, чичо, няма да се бавя.

– Добре, побързай, мила! Трябва да сме там преди Негово превзходителство! – каза той и се отдалечи.

Катлийн се позасмя тихо.

– Глулав мъж. Не разбира, че една жена трябва да се представи както трябва.

* * *

Куанс остави четките настрана.

– Готово!

– Чудесен е, Аристотел! – каза Роб и повдигна Карин, за да види портрета си. – Нали, Карин?

– Такава ли изглеждам? – попита тя разочаровано. – Ужасен е!

– Портретът е безсмъртен, Карин! – извика Куанс, потресен. После я пое от ръцете на Роб и я хвана здраво. – Погледни красивия блясък по бузите, светлината в красивите ти очи, щастието, което те обгръща като ореол. Кълна се в брадата на Алказабедабра! Портретът е така чудесен, както оригиналът!

– Е, добре! – прегърна го тя. Той я пусна на земята и тя отново погледна изображението си. – Кой е Алказа... как го нарече?

– Мой приятел – отговори Куанс сериозно. – Един приятел с брада, който бди над художниците и над красивите деца.

– Много, много е красив – каза Сара с изопнато лице. – Тичай сега, отдавна е време да си лягаш!

– Рано е – нацупи се Карин. – Ти ми беше обещала да остана, докато тръгне татко.

Куанс се усмихна, изми ръцете си с терпентин и свали престилката си.

– Утре ще взема платната, Роб.

– Разбира се.

– Трябва да вървя. – Художникът приглади ярката си, бродирана с лилаво жилетка и облеche сюртук от златиста коприна.

– Харесвате ми, мистър Куанс – каза Карин. – Вие сте хубав, макар и да рисувате ужасно.

Той се засмя, прегърна я отново и си нахлупи цилиндъра.

– Ще те чакам в голямата лодка, Роб.

– Защо не покажеш пътя на мистър Куанс, Карин? – предложи Роб.

– О, да – отговори тя и затанцува към вратата. Куанс я последва, надут като паун.

– Добре ли се чувстваш, Сара? – попита тревожно Роб.

– Не – отговори тя студено. – Но това няма значение. По-добре върви. Ще закъснееш.

– Ще остана, ако е от полза – каза й раздражено той.

– Единственото нещо, което ще помогне, ще бъде раждането на детето и пристигането на кораб, който ще ме откара у дома – Сара махна нервно от очите си тънко кичурче коса, – далеч от този проклет остров!

– Не ставай смешна! – избухна той. Беше решил да не се кара с нея, но не издържа. – Това няма нищо общо с Хонконг!

– Още откакто дойдохме, имамхе само неприятности. Ти се промени, Дърк се промени, Кълъм, аз. Какво става, за бога? Нали бяхме решили да си заминем окончателно?! Банкрутирахме, всички бяхме изплашени до смърт и се карахме ужасно. Бедната Роналда и семейството на Дърк загинаха. После среброто ни спаси. Но, о, не – Дърк те притиска в ъгъла и ти си твърде слаб, за да се измъкнеш и ето – заклеваш му се да останеш. Кълъм мрази Дърк и Дърк мрази Кълъм, а ти си застанал глупаво помежду им и те е страх да вземеш това, което по право ти принадлежи, да си заминем и да му се насладим у дома. Никога преди това не е имало случай да закъснея с раждането, а ето че сега закъснях. Никога не съм се чувствала така зле, а сега се чувствам отвратително. Ако се интересуваш от точната дата, когато започнаха нашите беди, ще ти я кажа – 26 януари 1841 година!

– Що за глупост! – извика той, побеснял, че тя произнесе на глас това, което от дълго време зрееше в съзнанието му. Съзнаваше, че по същия начин бе проклинал тази дата в безсънните си нощи. – Суеверна глупост! – добави той по-скоро да убеди себе си, отколкото нея. – Миналата година избухна чумната епидемия. Произшествието на брега беше също през миналата година. Получихме известието едва след пристигането си в Хонконг. Освен това съвсем не съм глупак! Трябват ни пари, много пари, а една година е твърде малко време. Аз мисля за теб, за децата, за техните деца. Трябва да остана! Всичко е вече уредено.

– Ангажира ли места за нас в обратния рейс?

– Не.

– Тогава ще съм доволна, ако го сториш незабавно. Няма да променя решението си, ако това те интересува.

– Не, Сара. – Гласът на Роб бе леден. – Не вярвам да промениш решението си. Чаках да се убедя какво ще е настроението ти. Имаме на разположение много кораби, както знаеш.

– След един месец ще бъда съвсем добре и...

– Няма да бъдеш и ще е много рисковано да тръгнеш толкова рано.

Ти и детето!

– Тогава може би ще ни придружиш до дома.

– Не мога!

– Разбира се, че не можеш. Имаш по-важни дела. – Гласът на Сара трепна. – Може би вече те чака някоя друга китайска курва!

– О, млъкни, за бога! Хиляди пъти съм ти казвал...

– Дърк вече си домъкна една. Защо да се различаваш от него!

– Така ли?

– А не е ли вярно?

Те се гледаха един друг с омраза.

– По-добре тръгвай – каза тя и му обърна гръб. Вратата се отвори и в стаята влетя Карин с танцова стъпка. Скоси в ръцете на баща си, после изтича до Сара и я прегърна.

– Татко ще уреди кораба, с който ще си заминем обратно, скъпа – каза Сара, почувствала, че детето в утробата ѝ рита с всичка сила.

Най-последно приближаваше времето да ражда. Обзе я неударим страх.

– Тази година ще празнуваме Коледа у дома. Ще бъде чудесно, нали? Ще има сняг и коледни песни, и чудесни подаръци. Ще дойде Дядо Коледа.

– О, чудесно! Аз много обичам Дядо Коледа! Какво е това сняг?

– Всичко е бяло – дърветата и къщите. Това е дъжд, който се превръща в лед. Много е красиво, а магазините са пълни с играчки и с чудесни неща. – Гласът на Сара потрепера и Роб усети как мъката ѝ го преряза. – Ще бъде толкова хубаво отново да заживеем в голям град. Не... не дивотия като тази.

– Аз тръгвам – каза Роб, изяждан от мъка. Целуна леко Сара, а тя едва забележимо извърна от него лице, което отново го ядоса. Прегърна Карин и излезе.

* * *

Мери Синклер оправи за последен път фризура си и забодя в косата си мъничка коронка от диви цветя, която ѝ бе изпратил Глесинг.

Роклята ѝ от катраненочерен копринен шантунг, бухнала и падаща свободно, покриваше множество фусти, които шумоляха при всяка нейна стъпка. Беше скроена по модата и разкриваше голи, гладки рамене и заоблени гърди.

Тя разгледа спокойно изражението си.

Лицето, което я гледаше от огледалото, бе странно. Очите –

необичайно красиви, страните – бледи, устните – тъмночервени и блестящи.

Мери знаеше, че никога не бе изглеждала по-добре, но също разбиха, че няма смисъл да си припомня последните дни. Резултатът щеше да бъде винаги един и същ и откритието, което я разтърси тази сутрин, нямаше да бъде по-различно: „Ти си бременна.“ О, Боже! О, Боже!

Двадесет и втора глава

Кълъм се покланяше учтиво.

– Добър вечер – казваше той автоматично и празничната гълпа поглъщаше някой нов гост. Почти един час той стоя до баща си и чичо си, приемаше гостите им и чакаше с нетърпение да свърши ритуалът.

Огледа танцовата площадка. Сред голите рамена, многоцветните наметала, бляскавите униформи и непрекъснато трепкащите той откри Мери Синклер. За момент се ядоса, че тя говори с Глесинг. Но после реши, че не бива да я ревнува. Явно Мери е най-красивата жена тук и Джордж има пълно право да е с нея. Ни най-малко не е виновен.

Издигнаха две платформи за оркестър от двете страни на кръга – едната за флотските музиканти, а другата за армейците. Когато адмиралът чул, че генералът се съгласил да помогне за вечерта, той направил същото.

Войниците, облечени в алени униформи, вече свиреха. Всички чакаха с нетърпение да започнат танците, но първо трябваше да пристигне Лонгстаф. А той закъсняваше, както обикновено.

Кълъм се поклони на още един, после на друг от гостите и забеляза с облекчение, че върволицата изтънява. Погледна към брега, където наредени в редица фенери очертаваха пътя за посетителите от лодките, и видя катера на Лонгстаф да докосва брега. Помогнаха на заместника, на ерцхерцога и на адмирала да слезат от катера. „Добре. Скоро ще започне“ – помисли си Кълъм. Отново очите му зашариха наоколо и този път се спряха на Мануелита де Варгас. Тя го наблюдаваше над ветрилото. Беше красива – бяла кожа, тъмни очи, мантия в черните коси. Кълъм се усмихна и леко се поклони. Очите на Мануелита се присвиха и тя затрепка с ветрилото си, а после се извърна. Кълъм си обеща, че ще танцува поне един танц с нея.

Изгупа няколко пращинки от реверите си. Знаеше, че е облечен по последна английска мода – далеч по-добре от много други хора тази

вечер. Палтото му беше небесносиво с тъмносиви копринени ревери, тясно в кръста и разширено в ханша. Бледосиви прилепнали панталони, затъкнати в меки черни полуботушки. Косата му се къдреше зад ушите и около високата колосана яка. Шивачът на Роб бе свършил много добра работа. И така евтино! Със сто и петдесет гвинеи на месец можеше да купи десетки превъзходни костюми и ботуши. Животът бе чудесен!

Той се поклони, когато мина още една група от гости, и усети, че след тях се разнесе миризма на стара пот, примесена с парфюм. Странно, чудеше се как не бе забелязал по-рано. Сега можеше да усети миризмата на другите хора и те наистина воняха. Действително се чувстваше по-добре, много по-добре, откакто се къпеше всеки ден и сменяше дрехите си. Тай-панът бе излязъл прав.

Той погледна баща си, който бе увлечен в разговор с Морли Скипър. Кълъм чувстваше, че хората го гледат и че изражението му е неприязнено. Що се отнасяше до хората, те не забелязваха никаква промяна в отношенията между бащата и сина. Всъщност чувството им бе прераснало в учтива студенина. Откакто бе започнала играта, Кълъм откри, че му е по-лесно да поддържа заблудата на обществено място. „Бъди честен, Кълъм – си казваше той. – Ти повече не го боготвориш. Все още го уважаваш, но... той е еретик, прелюбодеец и опасен човек. Така че това не е преструвка. Изстинал си към него. Внимавай!“

– Хей, Кълъм!

– Какво, чичо?

– О, нищо. Просто трябва да празнуваме тази нощ.

Кълъм прочете тревогата в очите на Роб, но не каза нищо, а се обърна да приветства други гости и да следи с поглед Мери и от време на време Мануелита. Реши да не казва на Роб какво се е случило между него и баща му на върха на планината.

– Сигурно не познавате племенника ми Кълъм. Кълъм, това е мис Тес Брок.

Кълъм се обърна. Сърцето му подскочи и той се влюби.

Тес беше направила реверанс. Полата на роклята ѝ бе огромна и силно бухнала – бял копринен брокат над водопад от фусты, които извираха като пяна изпод подгъва на полата. Кръстчето ѝ изглеждаше невероятно малко под надутия, силно изрязан корсаж. Русата ѝ коса падаше на меки къдрици върху голите рамене. Кълъм видя, че очите ѝ са сини, а устните – предизвикателни. И го гледаше точно така, както той гледаше нея.

– За мен е чест да се запозная с вас. – Той чу своя глас, сякаш

говореше някой друг. – Може би ще ме удостоите с честта да танцувате с мен първия танц.

– Благодаря, мистър Струан. – Гласът ѝ звънна като камбанка. В следващия миг бе изчезнала.

Лайза ги наблюдаваше внимателно. Видя изражението на лицето на Кълъм и чу отговора на Тес. „О, Господи, нека стане, нека!“ – мислеше си тя, докато следваше Брок към другия край на градината.

– Не познах мъничката Тес – казваше Струан на Роб. Той също забеляза разменените погледи между сина си и момичето на Брок и в главата му бликнаха мисли за предимствата и опасностите, които криеше една евентуална връзка между двамата млади. Боже милостиви!

– Не. Погледни Брок. Той ще се пръсне от гордост.

– Да.

– И погледни Мери. Никога не съм мислил, че може да изглежда така... така изумителна.

– Да. – Струан погледна за миг към Мери. Черната рокля подчертаваше необичайната прозрачна бледност на лицето ѝ. После разгледа внимателно Мануелита, а след това отново Тес. Тя се усмихна на Кълъм, който отвърна на усмивката ѝ също така открито.

„Господи – мислеше си той, – Кълъм Струан и Тес Брок.“

– По дяволите Шекспир! – каза, без да иска.

– Какво, Дърк?

– Нищо. Казах, че Мери ще се състезава за наградата.

– Тя принадлежи към друга класа – обади се Куанс, който минаваше покрай тях, и им намигна, – не към класата на Мануелита де Варгас.

– Или на Шиваун, която не се знае кога ще ни удостои с присъствието си.

– На възхитителната мис Тилмън? Чух, че била облечена само в панталон и тънка дантела, нищо друго! Кълна се в големите кълба на Юпитер!

– А, Аристотел! – каза Джеф Купър, като се приближи към тях. – Мога ли да си поговоря с вас? Става дума за една художествена комисия.

– Боже мой, наистина не разбирам какво става с всички вас – каза Куанс подозрително. – Нищо друго освен комисии по цял ден.

– Изведнъж разбрахме колко е съвършено вашето изкуство – побърза да каже Купър.

– Крайно време е и това е самата истина! Цената ми се покачва – петдесет гвинеи.

– Нека обсъдим на чаша шампанско, а? – Купър намигна скришом на Струан над главата на Куанс и тръгна с дребосъка.

Струан се засмя доволно. Той бе подшушнал на хората от тълпата да ангажират Куанс и да го държат далеч от бърбривците... поне докато започне конкурсът. В това време той беше успял да закотви Морийн Куанс на борда на кораба, като изтегли всички големи лодки оттам.

В осветения кръг се появиха Лонгстаф, ерцхерцогът и адмиралът.

Чу се барабанен гръм и всички станаха на крака, докато оркестърът свиреше „Боже, пази кралицата“. След това изсвириха нестройно руския национален химн и най-накрая „Владей Британия“. Всички заръкопляскаха.

– Много мило от ваша страна, мистър Струан – каза Сергеев.

– Удоволствието е наше, Ваше височество. Искаме да се чувствате като у дома си. – Струан знаеше, че всички очи са приковани към тях и също, че е избрал много умно дрехите си. За разлика от всеки друг, той бе облечен в черно, с изключение на малка зелена панделка, с която бе вързал на тила дългата си коса. – Може би ще поведете първия танц?

– Ще бъде чест за мен. Но боя се, че не познавам нито една дама.

Сергеев бе облечен във великолепа хусарска униформа, с туника, набрана елегантно на едното рамо и със сабя в украсения с бисери пояс. Обслужваха го двама лакеи в ливреи.

– Можем лесно да поправим това – развесели се Струан. – Може би ще изберете вие сам. Ще се радвам да ви запозная официално.

– Това би било много нелюбезно от моя страна. Може би вие ще покажете дамата, която ще благоволи да ми окаже чест.

– И да ми издере очите, че съм го направил аз? Много добре. – Той се обърна и тръгна към другия край на дансинга. Мануелита би била най-подходяща. Това би оказало много голяма чест и би се посрещнало със задоволство от страна на португалците, на които „Ноубъл хаус“ и всички други търговци разчитаха изцяло за попълване на състава на компаниите с чиновници. Мери Синклер щеше да бъде също такъв добър избор, защото тази вечер бе най-интересната и красива жена от присъстващите. Но от този избор нямаше да има никаква особена полза освен подкрепата на Глесинг. Струан бе забелязал как я ухажва той тази вечер. Откакто бе станал пристанищен началник, влиянието му бе пораснало. Той би могъл да бъде много полезен съюзник.

Струан видя как се разшириха очите на Мануелита и как дъхът на Мери спря, когато той се отправи в тяхната посока. Но той застана пред Брок.

– С твое разрешение, Тайлър, може би Тес ще поведе танца с ерц-херцога? – Струан остана доволен от изненадата, с която бяха посрещнати думите му от всички присъстващи.

Брок кимна, почервенял от гордост, Лайза изпадна във възторг. Тес се изчерви и едва не припадна. Кълъм едновременно проклинаше, мразеше и благославяше баща си, че предостави тази възможност на Тес. А всички търговци се запитаха дали тай-панът не се опитва да се помири с Брок. И ако това е така, защо?

– Не мога да повярвам! – изненада се Глесинг.

– Да – съгласи се Купър, усетил безпокойство, защото един съюз между Брок и Струан щеше да бъде в негов ущърб. – Някак непонятно е.

– Много е понятно дори – намеси се Мери. – Тази чест ѝ се полага като най-млада.

– Нещо повече, мис Синклер. Тай-панът никога не върши нещо без причина. Може би се надява, че тя ще падне и ще си счупи крака или нещо подобно. Той толкова ненавижда Брок.

– Мисля, че сте много несправедлив, капитан Глесинг – отговори остро Мери.

– Да, така е и се извинявам, че изразих гласно това, което мислят всички. – Глесинг съжаляваше за проявената от него глупост. Трябваше да знае, че това прелестно и невинно създание ще защити този дявол. – Яд ме е само, че вие сте най-красивата дама тук и без съмнение честта трябваше да се падне на вас.

– Много сте любезен. Но вие не трябва да мислите, че тай-панът върши всичко със зъл умисъл. Не е така!

– Права сте и грешите едновременно – отговори Глесинг. – Може би аз ще имам честта да танцувам първия танц с вас и да ви заведа да вечеряте. Тогава ще съм сигурен, че сте ми простила.

Вече повече от година тя гледаше на Глесинг като на евентуален съпруг. Харесваше го, но не го обичаше. „Сега обаче всичко пропада!“ – мислеше си тя.

– Благодаря – каза Мери, после сведе ветрилото и леко го поклати. – Ако обещаете да сте по-мил.

– Обещавам – зарадва се той.

Струан водеше Тес към другия край на дансинга.

– Можете ли да танцувате валс, моето момиче?

Тя кимна с глава. Опитваше се да не гледа към сина на тай-пана.

– Позволете да ви представя мис Тес Брок, Ваше височество.

Ерцхерцог Алексей Сергеев.

Тес застана като парализирана, с разтреперани колене. Но мисълта за Кълъм и начинът, по който я бе погледнал, възвърнаха увереността и равновесието ѝ.

– Поласкана съм, Ваше височество – каза тя и направи реверанс.

Ерцхерцогът се поклони и внимателно целуна ръката ѝ.

– Честта е моя, мис Брок.

– Добре ли пътувахте? – попита тя, като си вееше с ветрилото.

– Да, благодаря – отговори той и погледна Струан. – Всички ли английски дами са така красиви?

Още щом произнесе тези думи, в ярко осветения кръг се появи Шиваун, облегната на ръката на Тилмън. Роклята ѝ беше въздушна зелена паяжина, с огромна, подобна на камбана пола. Горната част на дрехата бе дълга до коленете, за да подчертае многобройните, спускащи се като водопад изумрудени фусти. Носеше дълги зелени ръкавици и в червената ѝ коса бяха забучени пера от райска птица. Чудното бе, че корсажът ѝ нямаше прикрепени ръкави, които да задържат дрехата да не падне.

– Съжалявам, че закъсняхме, Ваше превъзходителство, мистър Струан – каза тя в настъпилата тишина и направи реверанс, – но на тръгването ми се счупи катарамата на едната обувка.

Лонгстаф отмести любопитния си поглед от деколтето ѝ. Питаше се, както се питаха и всички други, как, по дяволите, се крепи роклята, без да падне.

– Вие идвате винаги навреме, Шиваун – каза той и се обърна към Сергеев. – Позволете да ви представя мис Шиваун Тилмън от Америка. О, да, и мистър Тилмън. Негово височество ерцхерцог Алексей Сергеев.

Застанала забравена там, Тес видя как Шиваун направи нов реверанс и я намрази заради отнетата ѝ слава. За пръв път тя ревнуваше от друга жена. И за пръв път помисли за себе си като за жена, а не момиче.

– Каква красива рокля, мис Тилмън – каза сладко тя. – Сама ли си я шихте?

Очите на Шиваун блеснаха за миг, но тя отговори със същия мил глас:

– О, не, скъпа. Боя се, че нямам вашия талант. – „Долна мръсница, кучка!“

– Може би ще ме удостоите с честта да танцувам първия танц с вас, Шиваун? – каза Лонгстаф.

– С удоволствие, Ваше превъзходителство. – Тя бе на седмото небе от мисълта, че предизвика ревност и завист. – Всичко е толкова красиво,

тай-пан – усмихна се тя.

– Благодаря – отговори той. После се обърна и даде знак на диригента на флотския оркестър.

Палката се спусна и прозвучаха вълнуващи звуци на виенски валс. Макар че гледаха снизходително на валсовете, това бяха най-популярните танци.

Ерцхерцогът поведе дамата си към центъра на подиума и Шиваун помисли колко хубаво би било съперницата ѝ да се спъне и да падне или по-добре да танцува като крава.

Но Тес се понесе като листец. Лонгстаф тръгна с Шиваун. Тя се въртя с великолепна грация и забеляза, че Струан се насочва към черноока португалска красавица, която не бе виждала преди това. В първия момент се вбеси, но после видя как той поведе Лайза Брок към подиума и си помисли: „Ах, тай-пан, ти си хитър мъж. Обичам те за това!“ После очите ѝ се спряха на Тес и видяха, че ерцхерцогът я върти в средата на подиума. Тя също поведе Лонгстаф, който беше много добър танцьор, към средата, без той да забележи това.

Кълъм стоеше отстрани и наблюдаваше. Вдигна чашата си със шампанско и пи, но не усети вкуса му. В следващия момент вече се поклоняше пред Тес и я молеше да му подари втория танц.

Младежът не забеляза как Брок се намръщи, а Лайза Брок се опита да отвлече вниманието на мъжа си. Не усети и внезапното любопитство на Горт.

Имаше валсове, полки, рилове и галопи. В края на всеки танц кавалерите заобикаляха Шиваун, а също така и Мануелита, но малко по-внимателно. Кълъм танцува с Тес трети път, а конвенцията позволяваше само четири танца на вечер.

Преди последния танц Струан си проправи път през настойчивия кръг от кавалери, наобиколили Шиваун, и каза спокойно и твърдо:

– Господа, съжалявам, но този танц се полага на домакина.

Мъжете изпъшкаха и му сториха път. Той не дочака музиката да засвири, а я поведе към подиума.

Джеф Купър ги наблюдаваше ревниво. Този танц първоначално бе определен за него.

– Изглеждат много добра двойка – каза той на Тилмън.

– Да. Но защо вие не я ухапвате по-настойчиво? Знаете моето мнение и това на брат ми.

– Има време.

– Но не и когато Струан е без жена.

Купър присви очи.

– Бихте ли одобрили такъв брак?

– Разбира се, че не. Но съвсем ясно е, че Шиваун харесва този човек. – После Тилмън добави внимателно: – Време е тя да се устрои. Още с пристигането си започна да ми създава ядове. Вече ми омръзна да ѝ бъда пазач. Знам какво е мнението ви, така че поискай официално ръката ѝ и да свършваме с това.

– Но не докато не съм сигурен, че тя ще ме приеме... охотно и напълно самостоятелно. Тя не е вещ, която може да се купува и продава.

– Съгласен съм, но все пак е жена и ще трябва да се подчини на това, което аз и баща ѝ сметнем, че е най-добро за нея. Трябва да ви призна, че не одобрявам вашето становище, Джеф. Търсите си белята.

Купър не отговори. Докато гледаше Шиваун, почувства болка в слабините.

– Великолепна двойка – каза Мери, която отчаяно искаше да е на мястото на Шиваун. В същия момент тя изведнъж се почувства омърсена – заради тайния си живот, детето и заради Глесинг. Той бе толкова нежен към нея тази вечер, нежен и мъжествен, съвършен англичанин, съвсем чист човек. И едва не заплака от мъка, като си помисли колко безнадеждна е любовта ѝ към тай-пана.

Тя успя да се усмихне и се замисли кой можеше да бъде бащата на детето – не че имаше значение, тъй като той беше китаец. Да роди китайско копеле! „Бих умряла по-скоро – каза си тя. – След два-три месеца ще започне да ми личи. Но няма да доживея, за да видя ужаса и отвращението по лицата им.“ Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Хайде, стига, Мери – утешаваше я Глесинг. – Не бива да плачете за това, че ви направих комплимент. Вие наистина сте най-красивата жена, която съм виждал някога. Това е самата истина.

Тя избърса сълзите зад ветрилото. И сред ужаса, който замъгляваше съзнанието ѝ, си спомни за Мей-мей. Може би тя щеше да ѝ помогне. Може би китайците имаха средства за аборт. „Но това е убийство! Убийство! Обаче тялото е мое и няма бог, а ако родя дете, ще бъда прокълната завинаги.“

– Извинявайте, скъпи Джордж – каза вече по-спокойно, след като бе взела решението. – За момент се почувствах малко зле.

– Сигурна ли сте, че сте по-добре сега?

– О, да.

Глесинг почувства, че го обзема любов и желание да я защити. „Бедничкото крехко създание, нужен ѝ е някой, който да се грижи за

нея, и това съм аз. Само аз.“

* * *

Струан спря в самия център на площадката.

– Чудех се кога ще ми окажете честта, тай-пан – каза дяволито Шиваун.

– Този танц е във ваша чест, Шиваун – отговори галантно той.

Прозвуча първият акорд на най-влудяващата музика на земята – канкан. Див, весел, бурен и ритмичен танц, който бе завладял Париж още в трийсетте години и оттам превзел всички европейски столици, но бе забранен в най-изисканите кръгове като аморален.

Шиваун бе изумена:

– Тай-пан!

– Подкупих диригента – пошушна й Струан. Тя се поколеба, после, усетила всички скандализирани погледи, взе нехайно ръцете на Струан и се понесе в ритъма на музиката.

– Нали няма нищо да падне? – подхвърли й партньорът.

– Ако падне, ще ме защитите, нали?

В следващия миг те бяха вече увлечени в бурния ритъм. Шиваун се изтръгна от ръцете на Струан, ритна високо и показа панталоните си. Избухна възторжен вик и кавалерите се спуснаха да намерят партньорки. Сега вече всички танцуваха и ритаха, покорени от завладяващия свободен ритъм.

Музиката подлуди всички, абсолютно всички.

Когато свърши, избухнаха диви аплодисменти и продължителни викове „бис“, а оркестърът засвири отново. Мери забрави за детето, а Глесинг реши, че тази вечер ще поиска – настоява, по дяволите – Хорацио да благослови брака им.

Танцуващите продължаваха да се въртят вихрено, да ритат и да викат задъхано и после всичко свърши. Младите наобиколиха Струан и Шиваун, за да благодарят на него и да поздравят нея. Тя го държеше ревниво под ръка и вееше с ветрилото си, изключително доволна от себе си. Той изтри потта от челото си, останал много доволен от успеха на двата си залога – Тес и канкана.

Всички се върнаха по местата си и прислугата започна да разнася табли с храни по масите. Пушена съомга, шунки и риба, стриди, миди и салами. Пресни плодове, донесени от Чен Шенг с лорчата, която бе извършила опасно пътуване чак до Манила. Рибици от прясно говеждо, купено от корабите и печено на открити огънове. Прасенца. Свински

мариновани крачета в сладко желе.

– Кълна се – възкликна Сергеев, – че никога не съм виждал толкова храна и не съм прекарвал от години така хубаво, мистър Струан.

– О, Ваше височество – отговори Шиваун, като повдигна вежди, – това е нещо обичайно за „Нобъл хаус“.

Струан се засмя и седна начело на масата. Сергеев бе настанен от дясната му страна, а Лонгстаф от лявата. Шиваун беше до ерцхерцога, а Мери Синклер до Лонгстаф, Глесинг близо до нея. На същата маса седяха Хорацио, Аристотел, Мануелита и адмиралът. После Брок, Лайза и Джеф Купър. Роб и Кълъм бяха домакини на две други маси.

Струан погледна към Аристотел и се запита как бе успял да убеди Варгас да кавалерства на Мануелита по време на вечерята. Мили боже, нима Мануелита му позира за портрета?

– Канкан, представете си! – говореше Лонгстаф. – Дяволски опасен танц, тай-пан.

– Но не и за съвременните хора, Ваше превъзходителство. Всички явно много го харесват.

– Но ако мис Тилмън не бе поела инициативата – подхвана Сергеев, – съмнявам се дали някой от нас би се осмелил.

– Какво друго можеше да направи човек – каза Шиваун, – когато честта му е изложена на опасност. Това беше нечестно от ваша страна, тай-пан.

– Да. Извинете ме за момент. Трябва да се уверя, че гостите ми се забавляват.

Струан тръгна между масите, като поздравяваше всички поред. Когато стигна до масата на Кълъм, настъпи тишина. Кълъм вдигна поглед и поздрави.

– Наред ли е всичко?

– Да, благодаря – отговори Кълъм съвсем учтиво, но без топлота. Горт, който седеше на същата маса срещу Тес, се засмя вътрешно, Струан се отдалечи.

* * *

Когато вечерята свърши, дамите се оттеглиха в голямата палатка, определена специално за тях. Мъжете се събраха около масите, запушиха и започнаха да пият порто, радостни, че са останали за малко сами. Те се отпуснаха и заговориха за растящите цени на подправките, а Роб и Струан уговориха няколко изгодни сделки с подправки и товарно пространство. Всички решиха, че победителката в конкурса ще е Шиваун, но

Аристотел не бе убеден.

– Ако не й дадеш наградата, тя ще те убие – каза Роб.

– Ох, милият невинен Роб! – възкликна Аристотел. – Ти си очарован от циците й. Наистина те са безупречни... но конкурсът е за най-красиво облечената, а не за най-красиво разсъблечената!

– Но роклята й е чудесна. Най-красивата, то се вижда!

– Бедни човече, нямаш поглед на художник... или отговорност да направиш почтен избор.

Така Шиваун започна да губи по точки. Везните се наклониха в полза на Мери. И Мануелита имаше свои привърженици.

– А вие на чия страна сте, Кълъм? – попита Хорацио.

– На мис Синклер, разбира се – каза галантно Кълъм, макар че според него само една дама заслужаваше честта.

– Много сте любезен – отговори Хорацио. Обърна се, когато го повика Маус. – Извинете ме за момент.

Кълъм остана да седи на една от масите, доволен, че е насаме с мислите си. Тес Брок! Какво хубаво име! Колко е красива! Каква прелестна дама! В този момент към него се приближи Горт.

– Една дума на ухо, Струан?

– Разбира се. Няма ли да седнете? – Кълъм се опита да прикрие неудобството си.

– Благодаря. – Горт седна и постави огромните си ръце на маса та. – По-добре е да съм откровен. Друг начин не познавам. Отнася се до вашия и до моя баща. Те са врагове и това е факт. Не че можем да направим нещо, за да ги сдобрим. Но от това, че те са врагове, не следва и ние да бъдем такива. Поне аз мисля така. Китай е достатъчно голям за вас и за мен. До гуша ми е дошло от техните загубени действия. Вижте какво стана с могилата. Защо трябваше всеки от тях да рискува къщата си и най-хубавото, което има, заради някаква си чест! Ако не сме внимателни, могат да ни въвлекат и вас, и мен във вражда и накрая да не остане нищо, за което да се мразим. Какво ще кажете? Нека разсъдим сами. Това, което мисли моят или вашият баща, си е негова работа. Нека вие и аз започнем всичко достойно. Открито. Може и да станем приятели, кой знае? Но мисля, че не е правилно да се мразим и ние като бащите ни. Какво ще кажете?

– Съгласен съм – отговори объркано Кълъм.

– Аз не казвам, че баща ми греша, а вашият е прав. Това, което казвам, е, че трябва да се помъчим да живеем по мъжки нашия собствен живот. – Върху каменното лице на Горт се изписа усмивка. –

Изглеждате съвсем шокиран, момче.

– Съжалявам. Просто аз, ъ-ъ... желая да сме приятели. Но никога не съм очаквал, че сте толкова свободомислещ.

– Виждате ли? Точно в това се състои работата. Ние никога не сме разменили повече от три-четири думи, а вие вярвахте, че ви мразя. Смешна работа.

– Да.

– Няма да ни е лесно. Не забравяйте, че животът ни е бил различен. Аз съм получил образованието си на кораба. Станах прост моряк на десет години. Следователно трябва да привикнете с маниерите и говора ми. И въпреки това зная много повече за търговията в Китай и съм най-добрият моряк в тези води. Освен баща ми... и това копеле Орлов.

– Толкова ли е добър Орлов?

– Да. Този негодник е бил оплоден от акула и роден от русалка.

– Горт вдигна малко сол, която се беше разсипала на масата, и суеверно я хвърли през рамото си. – Този мръсник смразява кръвта ми.

– И моята.

Горт помълча малко и после каза:

– Никак няма да е приятно на бащите ни да сме приятели.

– Зная.

– Ще бъда откровен с вас, Струан. Тес ми каза тази вечер, че е крайно време да поговорим насаме с вас. Идеята не беше моя. Да говорим открито още днес. Но аз се радвам, че стана така. Какво казвате? Да се опитаме, а? Ето ръката ми.

Кълъм с радост пое подадената му ръка.

* * *

Глесинг пиеше недоволно бренди в другия край на подиума и чакаше търпеливо. За малко щеше да прекъсне Хорацио и Кълъм, когато Маус го бе повикал. „Защо си толкова нервен? – попита се той. – Не, не съм. Само ме е яд, че не му казах. Господи, Мери изглежда възхитително!“

– Извинете, капитан Глесинг – каза майор Търнбул отривисто, когато се приближи до него. Беше сивоок, изряден мъж, поел много сериозно длъжността главен съдия на Хонконг.

– Хубаво тържество.

– Да.

– Мисля, че сега е времето, ако желаете. Негово превъзходителство е свободен. Не е зле да го хванем, докато е време.

– Добре. – Глесинг оправи автоматично колана, на който висеше сабятата му, и последва Търнбул между масите, докато стигнаха до Лонгстаф.

– Бихте ли ни отделили една минута, Ваше превъзходителство? – попита Търнбул.

– Разбира се.

– Съжаляваме, че повдигаме официални въпроси, но е нещо много важно. Една от нашите патрулиращи фрегати е заловила няколко него-дъи пирати.

– Чудесно. Случаят изяснен ли е?

– Да, Ваше превъзходителство. Флотата е заловила негодниците на южния край, близо до Абърдийн. Нападнали една джонка. Избили екипажа.

– Проклети свине! – възмути се Лонгстаф. – Съдихте ли ги вече?

– Там е работата – започна да обяснява Търнбул. – Капитан Глесинг мисли, че съдът трябва да е от Абърдийн, а аз мисля, че трябва да ги съди граждански съд. Но моята власт е да разглеждам само дребни престъпления. За този инцидент трябва да се назначи нужният съдия, съдебен състав и да се отсъди както трябва.

– Правилно. Но ние не можем да получим съдия, докато не ни обявят официално за колония. Ще минат месеци. Не можем да оставим в затвора никой, обвинен в престъпление, без да организираме своевременно справедлив съдебен процес – това би било незаконно. – Лонгстаф помисли малко. – Бих казал, че случаят е граждански. Ако съдебният състав издаде някаква присъда, изпратете да я потвърдя. Не е зле да издигнете бесилка пред затвора.

– Не мога да направя това, Ваше превъзходителство. Няма да е законно. Законът е много ясен – само истински съдия може да отсъди този случай.

– Вижте, не можем безкрайно дълго да държим заключени хора, обвинени в престъпления, без да организираме открит и справедлив съдебен процес. Какво предлагате?

– Не знам, сър.

– Крайно неприятно! Вие сте прав във всеки случай.

– Може би трябва да ги предадем на китайските власти, за да се разправят с тях – предложи Глесинг в желанието си по-скоро да уредят въпроса, за да може да говори с Хорацио.

– Не одобрявам – каза Търнбул строго. – Престъплението е извършено в британски води.

– Напълно съм съгласен – заяви Лонгстаф. – Задръжте за момента всички обвиняеми, а аз ще изпратя спешно писмо до Външното министерство, с което ще помоля за съдействие.

– Да, Ваше превъзходителство. – Търнбул помълча за момент. – Тогава ще поискам да изтегля средства за разширяване на затвора. Имам десетки случаи на кражби с насилие, един взлом и използване на оръжие.

– Вижте какво – проточи Лонгстаф, – нека обсъдим въпроса утре.

– Ще ме приемете ли утре, Ваше превъзходителство? – попита Глесинг. – Аз също трябва да получа средства за набиране на пилоти, трябва да уредим и пристанищните такси. Ще искам разрешение да назнача няколко умели ловци на пирати. Носи се упорит слух, че този дявол У Фанг Чой държи на север кораби. Ще искам също да ми разрешите да разширя юрисдикцията за покриване на всички хонконгски води. Нужно е спешно да стандартизираме разрешителните за напускане на пристанището и подобни въпроси.

– Добре, капитане, по обяд. – Лонгстаф се обърна към Търнбул. – Девет часа?

– Благодаря, Ваше превъзходителство.

За съжаление на Глесинг, Лонгстаф се запъти към Хорацио. „Господи – помисли си той, – изобщо няма да мога да го видя насаме.“

* * *

Струан наблюдаваше закотвените кораби и оглеждаше небето. „Хубаво време“ – помисли си той.

– Красиво пристанище, мистър Струан – каза дружелюбно Сергеев, след като се приближи до него.

– Да. Хубаво е, че след толкова време разполагаме със свои води. – Струан бе нащрек, но външно изглеждаше спокоен. – Хонконг ще бъде великолепен бисер в кралската корона.

– Хайде да се поразходим.

Струан изравни крачки с ерцхерцога, който се запъти към морето.

– Разбирам, че сте получили острова преди два месеца. – Сергеев посочи с ръка новите строежи, които бяха изпълнили цялата долина. – Построили сте едва ли не цял град. Енергията и трудолюбието ви са пословични.

– Вижте какво, Ваше височество, няма полза да се чака, когато предстои да се прави нещо.

– Не, разбира се. Но аз се учудвам защо сте взели само една гола

скала, когато Китай е толкова слаб. Сигурно можете да спечелите още много достойни награди.

– Ние не гоним награди в Китай. Нужна ни е само една малка база, където можем да прибираме и поправяме корабите си. Но бих казал, че нация, която наброява триста милиона, едва ли може да се нарече слаба.

– Тогава, след като войната ви не е приключила, сигурно очаквате да дойдат големи подкрепления. Армии, а не няколко хиляди души. Флотилии, а не някакви си трийсетина кораба.

– Ваше височество сигурно знае повече от мен. Но моето мнение е, че която и сила да се захване с Китай, ще има да води продължителна битка. Без необходимите планове и необходимите сили. – Струан посочи към континента от другата страна на пристанището. – Земята е необятна.

– И Русия е необятна. Но само символично. Всъщност Русия е ограничена. От Арктика и Хималаите. От Балтийско море и Тихия океан.

– Да не сте завладели земи на север отук? – Струан се опита да прикрие учудването си. „Къде, за бога? На север от Манчурия? Самата Манчурия? Или Китай – моя Китай?“

– Майка Русия се простира от море до море. Под Небето! – каза Сергеев. – Трябва да видите земята на майка Русия, за да разберете какво искам да кажа. Тя е черна и богата, пълна с живот. И все пак ние опустошихме хиляда и петстотин мили от нея, за да задържим Бонапарт и неговата *Grande armee*. Вие принадлежите на морето, а аз – на сушата. На вас аз оставям морето, тай-пан. – Очите на Сергеев сякаш потъмняха. – Борбата тази сутрин бе грандиозна. Много интересен облог, много интересен!

Струан се усмихна и бръчиците се връзаха по-дълбоко в лицето му.

– Жалко, че завърши с равен резултат. Сега няма да знаем кой от двамата е по-добър, нали така, Ваше височество?

– Харесвате ми, мистър Струан. Бих желал да бъдем приятели. Може да е от взаимна полза и за двамата.

– Би било чест за мен да помогна с каквото мога.

Сергеев се засмя и белите му зъби блеснаха.

– Има достатъчно време. Едно предимство на Азия пред Европа е, че тя цени времето. Семейството ми е от Караганда. Това е откъм тази част на Урал, така че отчасти аз съм азиатец. Ние сме казаци. Някои хора ни наричат „косаци“.

– Не разбирам. Урал?

– Това е планинска верига, която пресича континента от Арктика

до Каспийско море. Тя разделя Русия на западна и източна.

– Много малко зная за Русия... или Европа.

– Трябва да дойдете в Русия. Останете при мен шест месеца и нека бъда ваш домакин. Ще видите много неща – градове... и океан от трева. Може да извлечете полза. Огромни пазари за чай, коприна и всички видове търговски стоки. – Очите му блестяха. – А най-красивото нещо са жените!

– Тази седмица имам малко работа, но може би другата.

– Хайде да не се шегуваме, а да бъдем сериозни. Моля ви да помислите. Другата година, по-следващата. Мисля, че е много важно – за вас, вашата страна и бъдещето. Русия и Британия никога не са воювали една срещу друга. Били сме съюзници векове наред и еднакво сме се опълчвали против Франция – наш исторически враг. Русия има големи резерви от земя и милиони силни хора. Вие разполагате с малко земя, затова се нуждаете от империята и ние ви разбираме. Вие владеете моретата и това е разбираемо. Притежавате изключителна индустриална мощ и богатство, което я създава. Ние сме много доволни от това. В същото време ние имаме търговски стоки и начини да ги пласираме, защото разполагаме с пазари. Но имаме също и стоки, които бихте могли да използвате вие – суровини, от които се нуждаете за невероятните ви машини, и храни за изумителния ви народ. Заедно ние ще бъдем непобедими. Заедно ще можем да се справим с Франция. И със Свещената Римска империя, с Прусия, с турските неверници и ще можем да запазим мира. За да растем и процъфтяваме за благо на всички.

– Да – каза Струан също така сериозно. – Аз съм за същото. Но вие говорите от национална гледна точка, от историческа точка. Това не е практично. Не мисля, че ще трябва да обвинявате французите за амбициите на кралете. И да оправдавате покръстването на турците с употреба на насилие. На обяда казах какво мисля. От интернационална гледна точка, без контрол над кралете... или кралиците, винаги ще има войни. Негово превъзходителство го каза много добре. Кралете и всички други деспоти проливат кръвта на невинни хора. Практически аз не мога да направя почти нищо. Моите пълномощия не са в национален мащаб и както ви е известно, нямам власт в Парламента.

– Но що се отнася до Азия, мнението ви се зачита. А аз имам голямо влияние в Санкт Петербург.

Струан дръпна дълбоко от цигарата.

– Какво търсите в Азия?

– Какво търсите в Китай?

– Търговия – отвърна веднага Струан, но много предпазливо, за да не разкрие истинската цел. „Има огромна разлика между Азия и Китай“ – помисли си той.

– Мога например да се погрижа „Ноубъл хаус“ да получи изключително право да стане вносител на чай за цяла Русия. А обратно да изнася всичките кожени и зърнени произведения на Русия.

– В замяна на какво? – попита Струан, зашеметен от щедростта на предложението. Такъв монопол би означавал милиони. А такава власт би му осигурила важна позиция в английските политически кръгове и огромен авторитет.

– Приятелство – каза Сергеев.

– Тази дума е многозначна, Ваше височество.

– Тази дума има само едно значение, мистър Струан. Разбира се, един приятел може да помогне по много начини.

– Каква специална помощ бихте очаквали специално в замяна на едно специално търговско споразумение с нашата страна?

Сергеев се разсмя.

– В една вечер обсъдихме доста специални въпроси, мистър Струан. Но въпросът заслужава да се обмисли и вземе под внимание. Също така да се обсъди във време, специално определено за целта, какво ще кажете? – Погледът му се зарея над пристанището, покрай корабите и се спря на континента. – Трябва да дойдете в Русия.

* * *

– Кога искате преводът да е готов, Ваше превъзходителство? – Хорацио вдигна глава от документа, който Лонгстаф му бе подал.

– Когато кажете, приятелю. След няколко дни например. Но над английските думи сложете китайски йероглифи, а?

– Ще го адресираме ли до някого?

– Не. Просто ми го върнете. Това, разбира се, е тайна.

Лонгстаф излезе, доволен от начина, по който се развиваше планът му. В писмото се казваше: „Негово превъзходителство, английски капитан и търговски надзирател, желае да закупи петдесет фунта черничевы семена или хиляда фиданки, които да бъдат доставени при първа възможност.“ Когато Хорацио се върнеше обратно с превода, той само щеше да замени думата „черничевы“ с „чаени“. Щеше да го направи сам – китайският йероглиф на чая се изписваше на всяка кутия за износ. После щеше да почака и да го предаде на доверен човек.

Застанал сам, Хорацио прочете писмото. Защо ли му бяха на

Лонгстаф черници? В Южна Франция имаше десетки хиляди дървета и копринени буби, така че щеше да бъде много по-лесно да си достави семена оттам. Но не и от Китай. Нима Лонгстаф планира да посади плантации от тези дървета тук? Но защо са му петдесет фунта? Това е фантастично количество, а и той не е градинар. И защо наблегна на думите „Разбира се, това е тайна“?

– Хорацио?

– О, здравейте, Джордж. Как сте?

– Благодаря, добре.

Хорацио забеляза че Глесинг се поти и се чувства неловко.

– Какво има?

– Нищо. Просто това, че, хм, идва момент в живота на всеки човек, когато той трябва да... хм... среща някого, който... не се изразявам както трябва. Става дума за Мери. Искам да се ожена за нея и съм дошъл да искам съгласието ви.

Хорацио се овладя с мъка и каза това, което бе решил предварително да каже. Много ясно забеляза отношението на Глесинг към Мери тази вечер и си спомни израза на лицето му. Мразеше Глесинг, че се бе осмелил да усложни живота му и този на Мери и че има нахалството да помисли и за миг, че тя ще го хареса.

– Много съм поласкан, Джордж. Мери също ще бъде поласкана, но не смятам, че тя, ъ-ъ, е готова за женитба.

– Разбира се, че е. Освен това мога да ѝ предложа добри перспективи. Дядо ми ще ми остави имението. Ще бъда богат, освен това има много добри изгледи за служебното ми положение. Аз...

– Почакайте, Джордж. Трябва да обмислим внимателно нещата. Говорихте ли с Мери?

– Господи, не! Първо исках да разбера какво мислите вие.

– Тогава защо не оставите този въпрос изцяло на мен? Нямах представа, че намеренията ви са сериозни. Боя се, че трябва да проявите търпение. Винаги съм си представял, че Мери е много по-млада, отколкото е в действителност. Тя, разбира се, още не е навършила нужната възраст – добави той нехайно.

– Значи вие не възразявате по принцип.

– Разбира се, но никога не съм мислил, че... Слушайте, след време, когато стане пълнолетна, сигурен съм, че ще приеме вашето предложение с радост.

– Смятате, че ще трябва да чакам, докато тя стане на двайсет и една години?

– Вижте какво, аз се грижа единствено за нейните интереси. Тя е едничката ми сестра и... ние сме много близки. Откакто баща ни умря, аз съм се грижил за нея.

– Да – промълви Глесинг с чувството, че е смазан. – Много почитено от ваша страна, че изобщо се съобразявате с мен. Тя е... мисля, че е чудесна!

– Все пак най-добре ще е да проявим търпение. Бракът е такава важна стъпка. Особено за човек като Мери.

– Да. Точно така. Аз не бързам, да, хм, но бих желал да получа официален отговор. Не може без планове, нали?

– Разбира се, да прием за бъдещето.

* * *

– Дявол го взел! – извика Брок, когато Горт се приближи до него.

– Струан е заел всеки скапан фут товарно пространство извън нашите кораби! Кога са успели да го сторят? Тази сутрин? Не е възможно!

– Изглежда, научил е предварително. Но и това е невъзможно!

– Е, няма значение, дявол го взел! – Беше доволен, че вече негов кораб препуска към Манила. Не знаеше обаче, че корабът на Струан го е изпреварил с много часове. – Танцът беше чудесен, нали?

– Кълъм хареса много нашата Тес, татко.

– Да. И аз го забелязах също. Време й е да се прибира.

– Но не преди да се проведе конкурсът. – Очите на Горт се впиха в баща му. – Един брак между тях двамата ще ни бъде много изгоден.

– Никога, по дяволите! – Брок сви устни и лицето му почервенея.

– А аз казвам „да“, по дяволите! Чух един слух от наш португалски чиновник, който го чул от Струанови, че тай-панът се връща в Англия след половин година.

– Какво?

– Заминава завинаги.

– Не вярвам.

– Когато дявола го няма, кой ще бъде тай-пан? Роб ли? – Горт плю. – Ние ще смелим Роб. Преди търга бях готов да се обзаложа, че ще стрием Кълъм на прах. Сега не съм сигурен. Но ако Тес стане негова жена, тогава ще създадем Брок – Струан и компания. След Роб Кълъм ще стане тай-пан.

– Дърк никога няма да замине! Никога! Ти си полудял! Само защото Кълъм е танцувал с нея, не означава...

– Добре запомни, татко – прекъсна го Горт. – Един ден Струан ще

напусне Азия. Всички знаят, че иска да влезе в Парламента. А и ти искаш да се оттеглиш. Някой ден.

– Имам много време дотогава, дявол го взел!

– Да, но все пак някой ден ще се оттеглиш. Тогава аз ще стана тай-пан. – Гласът на Горт вече не беше груб, а спокоен и решителен. – Аз ще стана тай-пан на „Ноубъл хаус“, а не на някоя второстепенна къща. Кълъм и Тес ще ми го извоюват.

– Дърк никога няма да замине – каза Брок и почувства омраза към сина си, защото му намекна, че ще успее там, където той се бе провалил. Знаеше, че ще трябва да предаде юздите след време. Но не скоро, по дяволите, тъй като без къщата и без да е тай-пан на Брокови, той щеше да увехне и да умре. – Какво те кара да мислиш, че компанията ще се казва Брок – Струан? Защо не Струан – Брок, а теб да изхвърли?

– Не се безпокой, татко. Докато сте ти и Струан, битката ще бъде подобна на днешната. Вие сте еднакво силни, еднакво хитри. Но аз и Кълъм ще бъдем различни.

– Ще си помисля върху твоите думи. После ще реша.

– Разбира се, татко. Ти си тай-пан. С малко късмет ще станеш тай-пан и на „Ноубъл хаус“ преди мен – усмихна се Горт и се запъти към Кълъм и Хорацио.

Брок разхлаби превръзката на окото си и изгледа сина си – беше висок, енергичен, силен и млад. Погледна Кълъм, после се огледа да потърси тай-пана. Той стоеше сам на брега и гледаше към пристанището. Брок претегли любовта към дъщеря си и желанието да осигури щастieto й срещу истината, съдържаща се в думите на Горт. Разбра, че си нът му би излял Кълъм, ако между тях възникне конфликт, а също, че ще настоява за отговор. Правилно ли ще е това? Горт да изяде съпруга, когото може би Тес обича?

Чудеше се какво да прави, ако любовта им се задълбочи, какво би направил Струан. „Това ще разреши спора между нас. А то не е лошо, нали? Да! Но ти знаеш, че Дърк никога няма да напусне Китай, нито пък ти, и отношенията между вас двамата ще се изострят.“

Взе твърдо решение, но в същото време почувства и ненавист към Горт, че го бе накарал да се почувства стар. Знаеше, че така или иначе ще трябва да се справи с тай-пана. Защото докато Струан бе жив, Горт нямаше да може да се пребори с Кълъм.

Когато дамите се върнаха, последваха още танци, но не повториха канкана. Струан танцува първо с Мери и тя остана много доволна. Силата му я успокои, пречисти, вдъхна й нова смелост.

После той избра Шиваун. Тя се притисна достатъчно близо до него, за да го развълнува, но не толкова, че да е неприлично. Топлината и парфюмът ѝ го омайваха. Забеляза бегло, че Хорацио отвежда Мери и когато погледна отново, видя ги да се разхождат по брега. После чу корабните камбани. Единайсет и половина. Време е да отива при Мей-мей.

Когато танцът свърши, той отведе Шиваун обратно до масата.

- Ще ме извините ли за малко, Шиваун?
- Разбира се, Дърк. Връщайте се бързо!
- Добре – обеща ѝ той.

* * *

– Красива нощ – каза сковано Мери.
– Да. – Хорацио държеше леко ръката ѝ. – Исках да ти кажа нещо забавно. Джордж ме викна настрани и официално ми поиска ръката ти.
– Чудно ти е, че някой иска да се омъжи за мен ли? – попита тя студено.

– Разбира се, че не, Мери. Исках да ти кажа, че е абсурдно от негова страна да смята, че ти би харесала такова надуто магаре, това е всичко.

Тя разгледа ветрилото си, а после се взря тревожно в нощта.

- Казах, че считам...
- Знам какво си казал, Хорацио – прекъсна го тя остро. – Бил си внимателен и си го отпратил, като си му говорил за „време“ и за „милата ми сестричка“. Смятам да се омъжа за Джордж.
- Не можеш! Не е възможно да харесваш този досадник и за миг дори да си помислиш...
- Ще се омъжа за него! На Коледа! Ако има Коледа.
- Какво значи „Ако има Коледа“?
- Нищо, Хорацио. Достатъчно ми харесва, за да се омъжа за него и...

– Не вярвам.
– Аз също не го вярвам. – Гласът ѝ потрепера. – Но ако Джордж иска да се омъжи за мен... смятам, че той е подходящ.
– Но, Мери. Аз имам нужда да си с мен. Обичам те и знаеш...
Внезапно очите ѝ светнаха и я задави цялата съдържана горчивина и болка.

- Не ми говори за любов!
- Лицето му пребледня и устните му затрепераха.
- Милион пъти съм се молил на Бог да ни прости.

– Малко късничко е да молиш „Бог да ни прости“, какво ще кажеш?

Беше започнало, когато бяха съвсем малки, след като ги бяха наложили жестоко с пръчка. Пропълзяха заедно в леглото, вкопчени един в друг, за да прогонят ужаса и болката. Стоплена от горещината на телата, тя почувства нова болка, която я накара да забрави боя. Имаше и други, щастливи мигове. Тя бе твърде малка да го разбере, но не и Хорацио. После той замина да учи в Англия. Когато се върна, никога повече не спомена какво се бе случило, защото вече и двамата знаеха какво означава това.

– Кълна се в Бога, че молих за прошка.

– Много се радвам, скъпи братко, но няма Бог. – Гласът ѝ бе сух и жесток. – Аз ти прощавам, но това няма да ми върне девствеността, нали?

– Мери, моля те, за бога, моля те...

– Всичко ти прощавам, скъпи братко. Освен гнусното ти лицемерие. Не „ние“ извършихме греха – ти го извърши. Моли се за своята душа, не за моята.

– Аз се моля за твоята повече, отколкото за моята. Ние сгрешихме и Бог да ни е на помощ! Но Господ ще ни прости, ще видиш, Мери.

– Тази година, ако имам късмет, ще се омъжа за Джордж, ще те забравя и ще забравя Азия.

– Ти още не си на възраст, когато можеш да вземаш решения. Не можеш да заминеш! Аз съм законният ти настойник! Не мога да те пусна! След време ще видиш колко е разумно това. За теб е най-добре. Забранявам ти да заминеш! Тази отрепка не ти подхожда, чуваш ли? Няма да заминеш!

– Когато реша да се омъжа за Глесинг – изсъска тя и гласът ѝ се впи в мозъка му, – ще направиш добре да дадеш незабавно проклетото си „съгласие“, защото ако не го сториш, ще разкажа на всички... не, ще разкажа най-напред на тай-пана и той ще се разправя с теб. Аз нищо няма да загубя, нищо. И всичките ти скапани молитви към твоя несъществуващ Бог и към милия Христос на баща ми няма ни най-малко да ти помогнат. Защото няма Бог и никога не го е имало, а Христос е бил само обикновен човек – светец, но все пак човек!

– Ти не си Мери, ти си... – Гласът му секна. – ... ти си дявол! Разбира се, че има Бог! Разбира се, че имаме души. Ти си еретичка! Ти си демон! Ти беше виновна, не аз. О, господи, прости ни! Твоята милост...

Мери го удари с все сила по лицето.

– Спри! Твоите безполезни молитви само ме отвращават. Чуваш

ли? От години ме караш да настръхвам. Защото виждам похотта в очите ти и знам, че все още искаш да легнеш с мен. Независимо от това, че разбираш какво значи кръвосмешение и си го разбирал и преди. – Тя се засмя и смехът ѝ бе ужасен. – Ти си по-лош от баща ни. Той беше фанатик, а ти... ти само се преструваш, че вярваш. Дано твоят Бог съществува, защото иначе ще гориш във вечен огън. Прав ти път!

Тя си тръгна. Брат ѝ остана да гледа след нея, после се втурна слепешком в нощта.

Двадесет и трета глава

– Айейа, маса! – поздрави Лим Дин, като отвори със замах вратата.

– Айейа, Лим Дин – каза Струан и погледна барометъра. Хубаво време – 29,8 инча. Отлично!

Той тръгна по коридора, но Лим Дин му препречи пътя и му посочи важно към гостната.

– Миси казва тука. Може?

– Може – изръмжа Струан.

Китаецът му подаде бренди, което бе налял, заведе го с поклон до кожения стол с висока облегалка и бързо излезе от стаята. Струан вирна крака на дивана. Столтът миришеше остро на старина и уют и този мирис се смесваше приятно с парфюма на Шиваун, който сякаш се носеше около него.

Часовникът върху камината показваше дванайсет часа без двацет минути.

Струан започна да си тананика моряшка песничка. Чу вратата да се отваря и шума на приближаваща коприна. Докато чакаше Мей-мей да се появи на вратата, отново я сравни с Шиваун. Цяла вечер ги сравняваше, като се опитваше да бъде безпристрастен. Шиваун бе красива играчка наистина, енергична и жизнена. Жена, която с удоволствие би укротил. И като съпруга тя би била великолепна домакиня – уверена, умна, способна да отвори много врати. С Мей-мей би имал много неприятности в Англия. Не като любовница, а ако се ожени за нея. „Може – каза си той, – но и така да е, ще се ожени за нея. С «Ноубъл хаус» зад гърба и с благоволенieto на Русия в джоба мога да рискувам да плюя на конвенциите, да счупя почти непреодолимата преграда между Запада и Ориента. Мей-мей ще докаже без съмнение пред хората, които наистина заслужават, че е достойна за уважение. Самата тя ще ускори деня на

равенството. И това ще стане още докато съм жив. Да – въдушеви се той, – Мей-мей е чудесен риск. Заедно ще можем да осъществим зами-сьла. Завинаги. С малко повече късмет цял Лондон ще е в краката й.“

В миг радостта му се стопи.

На вратата застана Мей-мей и се завъртя със сияйна усмивка на уста. Европейската ѝ рокля бе ярка и многоцветна, украсена с бисери, полата – огромна и бухнала.

Косата ѝ висеше навита на къдрици върху голите рамена и на главата ѝ имаше шапка с пера. Изглеждаше ужасно. Кошмар!

– По дяволите!

Настана ужасна тишина, докато се гледаха в очите.

– Много... много е... хубава – каза той неубедително, смазан от болката в очите на Мей-мей.

Цялото ѝ лице бе смъртнобледо – освен двете яркочервени петна на скулите. Знаеше, че е загубила много в очите на Струан. Залитна и за малко не загуби съзнание. После заскимтя и побягна.

Струан се затича след нея. Втурна се по коридора към стаята ѝ, но вратата на спалнята бе залостена.

– Мей-мей, момиче, отвори вратата.

Не последва отговор и той усети, че зад него застанаха Лим Дин и А Сам. Когато се завъртя, те изчезнаха ужасени.

– Мей-мей, отвори вратата!

Отново никакъв отговор. Не можеше да си прости, че не успя да прикрие чувствата си и че се оказа неподготвен. Естествено трябваше да предполага, че Мей-мей ще поиска да отиде на бала и естествено беше да си поръча бална рокля. Всичките ѝ въпроси трябваше да го предупредят отрано и... О, господи!

– Отвори вратата!

Отново нямаше отговор. Той ритна с все сила вратата. Тя зейна и увисна на счупените панти.

Мей-мей стоеше до леглото, свела глава към пода.

– Не трябваше да залостваш вратата, момиче. Ти, ъ-ъ, роклята и ти ме изненадахте в първия момент. – Той знаеше, че трябва да върне самочувствието ѝ, иначе тя щеше да умре. Да умре, и то от собствената си ръка.

– Хайде – каза ѝ той, – отиваме на бала!

Когато тя направи опит да коленичи пред него, за да му се поклони и да го помоли за прошка, роклята ѝ се омота в краката ѝ и тя се спъна. Понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Шапката с

пера се смъкна от главата ѝ.

Струан се притече да я вдигне от земята.

– Хайде, Мей-мей, не прави това!

Но тя не искаше да стане. Зарови лице още по-дълбоко в килима и започна да го дращи с нокти.

Той я вдигна несръчно и я прегърна. Тя не искаше да го погледне. Стисна я здраво за ръката.

– Хайде!

– Какво? – попита тя вяло.

– Отиваме на бала! – Знаеше, че това щеше да е катастрофално за него и за нея. Знаеше, че ще загуби много в очите на обществото, а тя щеше да стане за смях. Но, от друга страна, трябваше да направи нещо или духът ѝ щеше да умре.

– Хайде! – повтори той с твърд глас, но тя продължаваше да гледа в земята и да трепери.

Той я дръпна нежно и тя се олюля. После я вдигна решително от пода и тя се отпусна безжизнено в ръцете му. Тръгна да я изнася навън.

– Това е то, отиваме на бала!

– Чакай – каза пресипнало тя. – А-а-аз... трябва да... шапката.

Той я пусна да стъпи на земята и тя тръгна обратно към стаята си. Роклята я загрозяваше, докато вървеше с полюшваща се походка. Струан разбра, че нищо вече нямаше да бъде като по-рано. Тя беше допуснала ужасна грешка. Той трябваше да предвиди всичко. Видя я, че се спусна към остроото като бръснач ножче, което използваше при бродерия. Стигна до нея тъкмо когато бе започнала да го обръща към себе си и сграбчи дръжката му. Острието отскочи от банелата на корсажа ѝ. Той хвърли ножчето настрани и се опита да я задържи, но тя завика неистово на китайски, отблъсна го и започна да дърпа и разкъсва дрехата си. Струан бързо я завъртя и започна да разкопчава телените копчета. Мей-мей разпра предната част и с мъка се измъкна от роклята и корсета, после задърпа панталона. Когато се освободи, заскача върху дрехата и запищя.

– Стига! – извика той и я хвана, но тя го отблъсна обезумяла. – Стига!

Удари я силно по лицето. Тя залитна като пияна и падна на леглото. Очите ѝ трепнаха и тя загуби съзнание.

Мина известно време, докато ушите на Струан престанаха да бучат. Той придърпа завивките и я покри.

– А Сам! Лим Дин!

На счупената врата изникнаха две уплашени лица.

– Чай – бързо-бързо! Не. Донеси бренди!

Лим Дин се върна с шишето. Струан изправи внимателно Мей-мей и ѝ помогна да пие. Тя се задави малко. После миглите ѝ затрепкаха и тя отвори очи. Погледна го, без да го познае.

– Добре ли си, момиче? Добре ли си, Мей-мей?

Тя сякаш не го чуваше. Уплашеният ѝ поглед се спря на разкъсаната рокля и тя се сви жалко. От устата ѝ се изтръгна стон и тя измърмори нещо на китайски. А Сам се приближи неохотно, обзета от ужас. Коленичи и започна да събира дрехата.

– Какво каза тя? Какво каза миси? – Очите на Струан не се отделяха от Мей-мей.

– Дявол дрехи в огън, маса.

– Не в огън, А Сам. Сложи в моя стая. Крий! Крий! Разбира?

– Разбира, маса.

– После върни обратно!

– Разбира, маса.

Струан направи знак на Лим Дин, че е свободен и той побърза да изчезне.

– Хайде, момиченце – каза той нежно, ужасен от неподвижния ѝ див поглед. – Хайде да те облечем в обичайните ти дрехи. Трябва да дойдеш на бала. Искам да се запознаеш с моите приятели.

Той пристъпи към нея, но тя се сви като змия, готова да го ухапе и се спря. Лицето ѝ бе сгърчено, а пръстите – извити като орлови нокти. В тъглчетата на устата ѝ се появи пяна. Очите ѝ гледаха ужасено.

Обзе го страх. Беше виждал същия поглед на друго място – в очите на един моряк още първия ден в Хонконг, точно преди да полудее.

Побърза да отправи мълчалива молитва към небето и събра цялата си решителност:

– Обичам те, Мей-мей – повтори той нежно много пъти, докато пристъпваше все по-близо към нея. По-близо. По-бавно, още по-бавно. Изправи се над нея и видя ноктите, готови да се забият. Вдигна ръце и нежно погали лицето ѝ. – Обичам те – повтори той. Очите му, открити и беззащитни, я подчиняваха на огромната му воля. Нуждая се от теб!

Лудостта в очите ѝ се смени с болка, после тя падна ридаетца в ръцете му. Той я прегърна и отправи тиха благодарност към Бога.

– Аз... съжалявам – хлипаше тя.

– Не съжалявай, момичето ми. Стига, стига.

Занесе я до леглото, седна и започна да я люлее в ръце като малко

дете.

– Стига, стига.

– Сега... ме остави. Всичко... наред сега.

– Няма да го направя. Първо да възстановиш силите си. Ще се облечеш и ще отидем на бала. Тя поклати през сълзи глава.

– Не... не мога. Аз... моля...

Тя спря да плаче, освободи се от ръцете му и се изправи несигурно. Струан я подхвана и я поведе към леглото, като ѝ помогна да свали останалите скъсани дрехи. После я покри със завивките. Тя лежеше отпусната, изтощена, със затворени очи.

– Моля. Всичко добре сега. Трябва да... спя. Ти върви. Той погали нежно главата ѝ и махна грозните къдри от лицето ѝ.

По-късно видя, че А Сам стои до вратата. Момичето влезе в стаята и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

– Маса отива – прошепна тя. – А Сам грижи. Не страхува, а?

Той кимна уморено с глава. Мей-мей спеше дълбоко. А Сам коленичи до леглото и леко, нежно я погали по главата.

– Не страхува, маса. А Сам грижи много, докога маса върне.

Струан излезе на пръсти от стаята.

Двадесет и четвърта глава

Кълъм бе първият, който поздрави Струан, когато той се върна на бала.

– Да започва ли конкурсът? – попита той рязко. Нищо не беше в състояние да помрачи радостта му от срещата с новата любов и брат ѝ – новия приятел. Но той продължаваше да се преструва на сърдит.

– Не е трябвало да ме чакате – отговори грубо Струан. – Къде е Роб? По дяволите, все аз ли трябва да върша всичко?

– Той трябваше да ни напусне. Съобщиха, че са започнали родилните болки на леля Сара. Изглежда, има някакво усложнение.

– Какво?

– Не зная. Но мисис Брок отиде с него, за да помогне, ако е необходимо.

Кълъм се отдалечи. Струан почти не забеляза това. Отново започна да се безпокои за Мей-мей. Притесняваше се също за Сара и Роб. Но Лайза Брок бе най-добрата акушерка в Азия и ако имаше нужда от помощ, Сара щеше да я получи.

Приблѝжи се Шиваун и му поднесе чаша бренди. Не каза нито дума, само положи ръката си в неговата. Знаеше, че няма нужда от думи. В такъв момент бе най-добре да мълчат. „Мисли колкото си искаш, но не задавай въпроси. Защото и най-силният се нуждае от време на време от мълчаливо съчувствие и от търпелива топлота.“ И тя зачака, докато присъствието ѝ го обгърна.

Струан пиеше питието си бавно. Очите му обходиха тълпата и видяха, че всичко е наред: навсякъде цареше веселие, трепкаха ветрила, блестяха саби. Брок се беше вдълбочил в частен разговор с ерцхерцога. Слушаше и от време на време клатеше глава, погълнат от темата. Дали Сергеев предлагаше лиценз и на него? Мери беше застанала до Глесинг и си вееше с ветрилото. „Там нещо не е наред – каза си той. – Тес, Кълъм и Горт се забавляват. Това е добре.“

Чак след като изпи брендито и се почувства отново добре, Струан наведе поглед към Шиваун.

– Благодаря – каза ѝ той и веднага сравни Мей-мей и Шиваун: едната – смешна в европейската си рокля и прическа, а другата съвършена. – Ти си така красива и внимателна.

Гласът му бе мрачен и тя заключи, че нещо се е случило между него и метресата му. „Няма значение“ – помисли си тя и протегна съчувствено ръка.

– Сега съм добре – каза ѝ той.

– Мистър Куанс идва насам – предупреди го тя тихо. – Време е за конкурса.

Светлозеленият цвят в очите му помръкна.

– Ти си не само красива, Шиваун, но и умна.

Беше почти готова да му благодари, но не каза нищо и само леко помръдна ветрилото си. Тя почувства, че алкохолът, тишината и съчувствието – и преди всичко липсата на въпроси бяха го довели до определено решение.

– А, тай-пан, скъпи приятелю – каза Куанс, като се приближи със светнал поглед и обгърнат от алкохолни пари. – Време е за конкурса!

– Добре, Аристотел.

– Тогава направи съобщението и да почваме!

– Мистър Куанс!

Думите прозвучаха като гръмотевица, която раздра нощта.

Всички се обърнаха стреснати.

От устата на Куанс се изтръгна високо стенание.

Отпред бе застанала Морийн Куанс и очите ѝ го стриваха на прах.

Беше висока кокалеста ирландка с лице, подобно на пергамент, голям нос и дебели като пънове крака. Беше на възрастта на Куанс, но силна като бивол, с оловносива коса, завита в небрежен кок. Привлекателна като млада, сега изглеждаше направо мощна с охраненото си тяло, получено от ядене на картофи и пиене на бира.

– Добър вечер, мистър Куанс, милото ми момче – каза тя. – Самият той, слава на Бога!

Тя се затътри тежко през подиума, без да обръща внимание на погледите и на неловката тишина, и застана пред съпруга си.

– Търсех те, момчето ми.

– Така ли? – попита той с тънък фалцет.

– Така. – Тя врътна глава. – Добър вечер, мистър Струан. Много ви благодаря за подслона и храната. Слава богу, че сама успях да спипам тоз несретник.

– Изглеждате добре, мисис Куанс.

– Добре съм наистина, ако може така да се каже. Цяло щастие е, че Свети Патрик изпрати сам някаква местна лодка и ми посочи пътя към това райско кътче. – Тя хвърли укоризнен поглед към Аристотел и той се разтрепера. – Сега ще кажем лека нощ, мили ми съпруге!

– Но, мисис Куанс – побърза да каже Струан, като си спомни за конкурса. – Мистър Куанс има работа, която...

– Ще кажем лека нощ! – изръмжа тя. – Кажи лека нощ, момчето ми.

– Лека нощ, тай-пан – изскимтя Аристотел. Смирено се остави Морийн да го хване за ръка и да го отведе.

След като заминаха, всички избухнаха в смях.

– Дявол да го вземе – каза Струан, – бедният Аристотел.

– Какво се случи с мистър Куанс?

Струан обясни домашните проблеми на художника.

– Вероятно ще трябва да му помогнем – предложи Сергеев. – Този човек определено ми хареса.

– Не е редно да се месим в отношенията между мъж и жена.

– Така е. Но тогава кой ще бъде съдия на конкурса?

– Предполагам, че трябва да съм аз.

Сергеев присви очи.

– Позволете да предложи услугите си като приятел.

Струан го изгледа. После се обърна на пети и тръгна към центъра на танцовата площадка. Оркестрите изсвириха висок акорд.

– Ваше превъзходителство, Ваше височество, дами и господа. Предстои да се проведе конкурс за най-красиво облечена дама тази

вечер. Боя се, че нашият безсмъртен художник е зает с други дела. Но Негово височество ерцхерцог Сергеев предложи услугите си да направи избора.

Струан погледна към Сергеев и започна да ръкопляска. Другите подеха аплодисмента и нададоха възторжен вик, когато Сергеев пристъпи напред.

Ерцхерцогът вдигна чантата с хилядата гвинеи.

– Кого да избира, тай-пан? – попита той с половин уста. – Тилмън, Варгас, Синклер? Последната, защото е най-красива? Кажете кой да спечели.

– Вие трябва да избирате, приятелю – каза Струан със спокойна усмивка и се отдалечи.

Сергеев изчака за миг, обзет от радостно вълнение при мисълта за предстоящия избор. Знаеше, че трябва да избере тази, която сам тай-панът би избрал. Взе мигновено решение, прекоси подиума, поклони се и постави торбичката със злато в краката ѝ:

– Вярвам, че това ви принадлежи, мис Брок.

Тес впери изумен поглед в ерцхерцога. После се изчерви.

Чуха се бурни ръкопляскания и привържениците на Тес нададоха възторжени крясъци.

Шиваун заръкопляска с тълпата, скрила неприятните си чувства. Знаеше, че изборът е правилен.

– Най-добрият политически ход, тай-пан. Много – прошепна тя спокойно. – Вие сте много умен.

– Това е решение на ерцхерцога, не мое.

– Още една причина да ви харесвам, тай-пан. Вие сте невероятно добър в хазарта и имате изключителен късмет.

– А вие сте най-великолепната жена.

– Да – отговори тя скромно. – Разбирам от политика. Баща ми или един от братята ми ще стане някой ден президент на Съединените щати.

– Трябва да живеете в Европа – каза ѝ той. – Тук ще се затриете.

– Така ли мислите? – погледна го тя предизвикателно.

Двадесет и пета глава

Струан влезе тихо в къщата. Почти се беше зазорило. Лим Дин спеше до вратата и се стресна от съня.

– Чай, маса? Закуска? – попита той свенливо.

– Лим Дин ляга – подкани го Струан любезно.

– Да, маса – каза той и се оттегли.

Докато вървеше по коридора, той погледна във всекидневната и спря. Бледа и неподвижна, Мей-мей седеше на кожения стол и го наблюдаваше.

Когато влезе в стаята, тя стана и се поклони грациозно. Косата ѝ беше дръпната назад и навита на главата ѝ, очите ѝ – тъмни и изящни, веждите – извити. Носеше дълга и пищна китайска роба.

– Как си, момиче?

– Благодаря, тази слугиня е добре сега. – Бледността ѝ и студената зеленина на копринения ѝ халат подчертаваха величието на нейното достойнство. – Бихте желали бренди?

– Не, благодаря.

– Чай?

Той поклати отрицателно глава, поразен от величественото ѝ държание.

– Радвам се, че си по-добре. Трябваше да си в леглото.

– Тази робиня моли да ѝ простиш. Тази робиня...

– Ти не си робиня и никога не си била. Няма за какво да ти прощavam, момиче, така че си лягай.

Тя почака търпеливо, докато той свърши.

– Тази робиня моли господар да слуша. Тя дължна да каже по свой начин това, кое трябва да каже. Моля, седнете.

От угълчетата на очите ѝ се пророниха сълзи и потекоха по пребледнелите ѝ бузи.

Той седеше почти като хипнотизирай.

– Тази робиня моли свой господар да продаде нея.

– Ти не си робиня и не мога нито да те купувам, нито да те продавам.

– Моля да продаде. На кой да е. На публичен дом или на друг роб.

– Аз не искам да те продам.

– Тази робиня обидила ужасно господар. Моля да я продаде.

– Не си ме обидила – заговори той със стоманен глас. – А сега марш в леглото.

Тя падна на колене и сведе глава в дълбок поклон.

– Тази робиня загубила уважение на свой господар. Тя не може да живее тука. Моля да продаде!

– Стани! – Лицето на Струан се бе изопнало.

Тя стана. Лицето ѝ бе помръкнало и изглеждаше някак неземно.

– Не можеш да бъдеш продадена, защото никоой не те притежава. Ще останеш тук. Не си ме обидила. Само ме изненада и това е всичко. Европейските дрехи не ти подхождат. Харесвам дрехите, които носиш. И те харесвам такава, каквата си. Но ако не желаяш да останеш, можеш сама да си тръгнеш.

– Моля да продаде. Това ваша робиня. Докато господар не продава, роб не може да върви.

Струан за малко не избухна. „Внимавай! – каза си той отчаяно. – Ако се развикаш сега, ще я загубиш завинаги.“

– Върви да лягаш.

– Трябва да продаде тази робиня. Да продаде робиня или да заповяда да да върви.

Струан разбра, че е безполезно да спори или да убеди Мей-мей. Не можеш да се отнасяш с нея като с европейка – помисли си той.

„Прави това, което би направил един китаец. Но как така? Не мога. Отнеси се с нея като с жена тогава“ – реши той и измисли тактика. Избухна в престорен гняв.

– Жалка робиня, дявол да те вземе! Би трябвало да те продам на Улицата на сините фенери – изкрещя той, като изреди моряшките улички в Макао с най-лоша слава, макар че кой ли ще купи такава мръсна повлекана като теб. Не, не мога. Ти не си нищо друго освен едно бреме и най-добре е да те изпратя при прокажените. Господи! Платих осем хиляди таела чисто сребро за теб, а ти се осмеляваш да ме ядосваш. Измамиха ме, проклетите да са! Ти си едно нищо! Мръсна робиня! Не знам как съм могъл да те търпя през всичките тези години?! – Той размаха юмрука си в лицето ѝ и тя се сви. – Не съм ли добър с теб? Щедър? А? Кажй? – изрева той и откри със задоволство, че в очите ѝ се изписа страх. – Е, какво?

– Да, господарю – прошепна тя и прехапа устни.

– Ти се осмеляваш да си ушиеш дрехи зад гърба ми и да ги облечеш без мое съгласие, по дяволите! Така ли беше?

– Да, господарю.

– Утре ще те продам. Сега възнамерявам да те изхвърля жалка никавица! Покланяй се! Веднага на колене, дявол те взел!

Тя побеля като платно и моментално коленичи.

– Сега стой така, докато се върна!

Изхвърча като стрела навън и изтича в градината. Грабна ножа си и избра тънко бамбуково дърво от новопосадената горичка. Отряза го и го размаха във въздуха, после се втурна обратно в стаята.

– Събличай дрехите си, жалка робиньо! Ще те налагам докато ме заболи ръката!

Тя се съблече, трепереща. Той сграбчи дрехата от ръката ѝ и я хвърли настрана.

– Лягай долу – посочи той дивана.

Тя се подчини.

– Моля, не бийте много силно... Аз бременна втори месец. – Тя зарови глава в дивана.

Идеше му да я грабне и да я прегърне, но знаеше, че ще загуби уважението ѝ. А пръчката бе единственият начин да ѝ върне достойнството.

Той замахна с бамбуковата пръчка и започна да налага бутовете ѝ достатъчно силно, за да я заболи, но не и да я нарани. Скоро тя започна да плаче, да хлипа и скимти, но той продължаваше да я бие. На два пъти съзнателно не улучи и стовари пръчката с все сила върху кожения диван с ужасяващ звук. Всичко това бе предназначено за Лим Дин и А Сам, които без съмнение слушаха на вратата.

След десет удара той спря, каза ѝ да остане на място и отиде да вземе бутилка с бренди. Той пи жадно, после запрати бутилката срещу стената и продължи отново да я бие. Но гледеше всеки удар да е лек.

Най-накрая спря и я вдигна за косата.

– Обличай дрехите си, мизернице! – И когато се облече, изрева.

– Лим Дин! А Сам!

В миг и двамата бяха на вратата.

– За какво нито чай, нито храна, жалки роби? Донесете храна!

Запрати бамбуковата пръчка в ъгъла до вратата и се обърна към Мей-мей.

– На колене, нещастнице!

Ужасена от безмерната му ярост, тя се подчини незабавно.

– Измий се и се върни тук. Давам ти трийсет секунди или ще започна отново.

Лим Дин сервира чая и макар че той бе добър, Струан заяви, че е изстинал и запрати чайника в стената. Мей-мей, Лим Дин и А Сам се втурнаха навън и веднага пристигнаха с нов чай.

Храната също се появи невероятно бързо и Струан разреши на Мей-мей да му сервира. Тя изскимтя от болка, а той изкрещя:

– Млъкни или ще те пребия!

После той замълча и започна да се храни мрачно. Тишината измъчваше и двамата.

– Вдигни пръчката! – изкрещя той, когато престана да яде.

Мей-мей я вдигна и му я подаде. Той опря пръчката в корема ѝ.

– В леглото! – заповяда той грубо и двамата слуги побягнаха, споконни, че тай-панът е простил на Мей-мей, която си бе възвърнала достойнството до голяма степен, тъй като бе издържала безропотно неговия справедлив гняв.

Мей-мей се обърна със сълзи в очите и тръгна към стаите си, но той изръмжа:

– В моето легло, по дяволите!

Тя изтича в стаята му. Той я последва и блъсна вратата след себе си, после я залости.

– Значи си бременна. От кого?

– От вас, господарю – изхленчи тя.

Той седна и протегна ботуша си.

– Хайде, побързай.

Тя падна на колене и издърпа ботушите му, после застана до леглото.

– Как смееш да помислиш, че ще искам да се запознаеш с приятелите ми? Когато реша да те изведа от дома, ще ти кажа, за бога.

– Да, господарю.

– Мястото на жената си е вкъщи. Тук!

– Да, господарю.

Той си позволи да смекчи израза на лицето си.

– Така е по-добре, за бога.

– Аз не искала да ходя на бал – каза тя едва чуто. – Само да обличам като... Никога не искала бал. За какво на бал, никога, никога не искала. Само да харесам. Съжалявам. Много съжалявам.

– Защо да ти прощавам, а? – Той започна да се съблича. – А?

– Няма причина, няма. – Сега вече тя плачеше жално и тихо.

Но той знаеше, че все още е рано да покаже, че ѝ е простил напълно.

– Може би тъй като си бременна, ще ти дам още една възможност. Но по-добре да е син, не някоя ненужна дъщеря.

– О, да, моля, моля. Простете, моля. – Тя се поклони и удари чело в пода.

Плачът ѝ го смазваше, но той продължи да се съблича и да се чумери. След това издуха свещта и се пъкна в леглото.

Остави я да чака.

След една-две минути каза кратко:

– Влизай в леглото. Студено ми е.

После, когато вече не можеше да понася плача ѝ, я прегърна нежно и я целуна:

– Прощавам ти, момиче.

Тя плака в ръцете му, докато заспа.

Книга четвърта

С течение на времето пролетта премина в ранно лято. Слънцето засия по-ярко и въздухът натежа от влага. Европейците страдаха жестоко, облечени в обичайните си дрехи – дълго вълнено белво, издути рокли и банелени корсажи. Потта изсъхваше под мишиниците и по слабините, раните загнойаха отново. Върнаха се обичайните летни болести: кантонските чревни заболявания, макаоските дизентерии и азиатските разстройства. Оплакваха тези, които умираха. Останалите живи стоически понасяха мъките като неизбежно изпитание, изпратено от справедливия Бог да трови човечеството, и продължаваха да държат прозорците си затворени и да не допускат въздуха, който според тях бе пълен с отровни газове, излъчвани от земята през лятото. Продължаваха да позволяват на докторите си да ги лекуват с очистителни и пиявици, защото всички знаеха, че това е единственото истинско лечение от болестите. Продължаваха да пият замърсена от мухите вода и да ядат оплюто от насекоми месо. Продължаваха да избягват къпането, защото всички бяха убедени, че то вреди на здравето. И продължаваха да се молят да дойде отново хладната зима, която ще прочисти земята от смъртоносните отрови.

До месец юни дизентерията поразреди редиците на армейците. Търговският сезон бе почти към своя край. Тази година цяха да се натрупат големи състояния. С малко повече късмет. Защото никога преди това в кантонското Селце не бе имало такава оживена търговия. Търговците и техните португалски чиновници, китайските комрадори и кохонгските продавачи бяха напълно изтощени от жегата, но още повече – от изпълнените с оживена дейност седмици. Всички бяха готови да отдъхнат, преди да започне зимното изкупуване на стоките.

За разлика от предишните години, тази година европейците очакваха най-после да летуват в своите домове, на собствената си земя в Хонконг.

Семействата им в Хонконг бяха вече напуснали тесните си корабни квартири и се бяха заселили в Хепи вели. Беше се разгърнало огромно строителство. Куинс таун придобиваше очертания: улици, складове, затвор, пристани, два хотела, кръчми и домове.

Кръчмите, обслужващи войниците, се гушеха близо до палатките край Глесинг пойнт. Тези, които обслужваха моряците, се намираха на

„Куинс роуд“ срещу корабостроителницата. Някои от тях се помещаваха в палатки или в груби временни постройки. Други – в по-масивни.

От Англия пристигаха кораби, натоварени с провизии, роднини, приятели и много непознати. И с всеки кораб прииждаха нови хора от Макао: португалци, китайци, евроазиатци, европейци – майстори на платна, тъкачи, чиновници, слуги, бизнесмени, продавачи и купувачи, кулита, безработни и такива, чиито професии ги бяха заставили да дойдат в Хонконг. Това бяха всички, които служеха в китайската търговия, които живеяха от нея и се хранеха от нея. Сред пристигащите имаше дами, момичета, хора, вземащи опиати, производители на джин, играчи на хазарт, контрабандисти, джебчи, похитители, крадци, просяци и пирати – с една дума, измета на всяка нация. Те също си намериха убежища и започнаха да строят жилища и свои делови центрове. Магазини за продажба на джин, публични домове, опиумни подземия, които започнаха да се множат в Куинс таун и да изникват по Куинс роуд. Престъпленията нараснаха неимоверно и полицията – такава, каквато беше – потъна до гуша в работа. Сряда бе ден за наказания с камшик. За радост на праведните, получените присъди злодеи бяха публично наказвани пред затвора за назидание и предупреждение към злото.

Британското правосъдие – независимо, че бе прилагано с бърза и твърда ръка – изглеждаше меко в очите на китайците. Традиционните китайски наказания включваха публични мъчения и бой до смърт, изкълчване на пръстите, осакатяване, избождане на едно или две очи, отсичане на ръка или ръце, крак или крака, жигосване, отрязване на меса, удушаване с въже, ослепяване, изтръгване на езика или смазване на гениталиите. Китайците нямаха съдопроизводство. Тъй като Хонконг оставаше извън бледото китайско законодателство, всички криминални престъпници, които успяваха да избягат от континента, пристигаха на безопасно място в Тай Пинг Шан, за да се възползват от снизходителността на варварското правосъдие.

И докато на острова процъфтяваше цивилизацията, започна да се трупа и боклук. С боклука дойдоха и мухите.

Водата започна да застоява в изхвърлени варели, спечени гърнета и тигани. Изхвърляха я в бамбуковите скели, в края на градините и в мочурливите места на низината. Тези малки гнойни язви закияха от живот: ларви, които се превръщаха в комари. Бяха дребни, крехки и много особени, толкова деликатни, че летяха само след залез-слънце маларични комари.

И населението на Хепи вели започна да измира.

Двадесет и шеста глава

– За бога, Кълъм, не мога да направя нищо повече от теб. В Куинс таун върлува смъртоносна треска. Никой не знае причината. Ето, сега се разболя и малката Карин.

Струан страдаше, че вече цяла седмица нямаше вест от Мей-мей. Близко два месеца бе отсъствал от Хонконг, ако не се смята краткото посещение от два дни, което направи преди няколко седмици. Тогава не устоя на желанието си да види Мей-мей. Тя цъфтеше, караше лека бременност и те бяха повече от всякога доволни, че са заедно.

– Да благодарим на Бога, че последният ни кораб отплава и че утре напускаме Селцето.

– Чичо Роб казва, че това е малария – каза Кълъм разпалено и размаха писмото на Роб, което бе току-що пристигнало. Ужасно се безпокоеше за Тес. Още вчера бе получил от нея писмо, в което му съобщаваха, че заедно с майка си и сестра си са напуснали кораба и са се пренесли да живеят в частично оборудваната фабрика на Брок. Но не споменаваха нищо за малария. – С какво се лекува маларията?

– Не знам. Не съм лекар. Според Роб само няколко лекари смятат, че това е малария. – Струан размаха ожесточено палката за мухи.

– Малария на латински означава „лош въздух“. Това е всичко, което знам. Всеки го знае. Света Богородице, загубени сме, ако въздухът в Хепи вели е лош.

– Казвах ти да не стоим там – избухна Кълъм. – Намразих тази Долина още щом я видях!

– Какво искаш да кажеш, за бога? Да не би да си знаел предварително, че въздухът е скапан?

– Не. Нямах предвид това. Исках да кажа, че намразих мястото, това е всичко.

Струан тръшна прозореца, през който нахлуваше смрад от площада на Селцето, и отпъди още мухи. Горещо молеше треската да не се окаже малария. Ако беше малария, щеше да пострада всеки, който оставаше да пренощува в Хепи вели. Всички знаеха, че почвата в някои части на света е отровна от малария и по някакви причини нощем изпуска отровни газове.

Според Роб треската бе започнала загадъчно преди четири

седмици. Първо поразила китайските работници. След това други – тук европейски търговец, там дете. Но само в Хепи вели. Никъде другаде в Хонконг. Сега четиристотин или петстотин китайци бяха болни и двадесет или трийсет европейци. Китайците бяха ужасно наплашени и суеверно вярваха, че боговете ги наказват, задето работят в Хонконг, въпреки декрета на императора. Само по-големите надници ги караха да се завърнат.

А сега и малката Карин се разболяла. Писмото на Роб завършваше с думите:

„Сара и аз сме отчаяни. Болестта протича коварно. Половин ден ужасна треска, кратко подобрение и два или три дни още по-жестока треска. Цикълът се повтаря отново и отново, като всеки пристъп е по-тежък от предишния. Лекарите дадоха на Карин пургатив каломел в максимално допустима доза. Пускаха кръв на бедното дете, но без особени надежди. Бог да ни е на помощ, мисля, че Карин е загубена.“

Струан се отправи към вратата! Божичко! Първо бебето, сега Карин! В деня след бала Сара бе родила син – Локлин Рос. Но детето се оказва хилаво, лявата му ръка – увредена. Раждането бе много трудно, за малко не умря. Но тя преодоля тежката родилна болка и въпреки че млякото ѝ прокисна и косата посивя, силите ѝ постепенно се възвърнаха. Когато Струан се върна да види Мей-мей, той посети и Сара. В лицето ѝ се бяха врязали дълбоки бръчки на страдание и горчивина и тя бе заприличала на старица. Той се натъжи още повече, когато видя бебето – безжизнена лява ръка, хилаво, плачещо жално, без надежда да оживее. „Чудно дали не е умряло бебето – помисли си Струан, като дръпна силно вратата. – Роб не споменава нищо за него.“

– Варгас!

– Да, сеньор?

– Боледували ли сте някога от малария в Макао?

– Не, сеньор. – Варгас пребледня. Синът и племенникът му работеха за „Ноубъл хаус“ и сега живееха в Хонконг. – Сигурни ли са, че е малария?

– Не, само някои от лекарите смятат така. Не всички. Намерете и му кажете, че веднага искам да се срещна с Джин-куа! Да дойде с него!

– Да, сеньор. Негово превъзходителство ви е поканил да вечеряте с него и ерцхерцога довечера в девет часа.

– Приемете от мое име.

– Да, сеньор.

Струан затвори вратата и седна мрачен. Беше облечен в тънка риза без шалче, леки панталони и обувки. Другите европейци го смятаха за луд, задето рискува да се разболе от коварната простуда, причинявана, както всички знаеха, от летните ветрове.

– Не може да е малария – заключи той, – не е това. Нещо друго е.

– Островът е прокълнат.

– Престани да говориш като жена.

– Преди да дойдат кулитата, нямаше никаква треска. Освободи се от тях и ще се избавиш от болестта. Те я носят в себе си. Те са виновни.

– Откъде да знаем, Кълъм? Приемам, че началото води от тях. Съгласен съм, че живеят по ниските места. Също така, че човек може да заболее само ако диша отровния нощен въздух. Но защо има треска само в долината? Само в Хепи вели ли има лош въздух? Въздухът си е въздух, за бога, и почти през цялото денонощие подухва лек ветреца. Как да обясним това?

– Много лесно – такава е Божията воля.

– Що за отговор, по дяволите.

Кълъм скочи на крака.

– Моля те да не ругаеш!

– А аз те моля да си спомниш, че неотдавна изгаряха на клада хора, които твърдяха, че Земята се върти около Слънцето. И това ли е Божия воля?

– Каквото и да мислиш ти, Бог има огромно и постоянно значение в нашия живот. Това, че треската се появи точно в мястото, където избрахме да се заселим, е проявление на Божията воля, убеден съм в това. Не можеш да го отречеш, след като не можеш да докажеш противното, както и аз не мога да го докажа. Но вярвам, а и много Други също вярват, че трябва да напуснем Хепи вели.

– В такъв случай ще трябва да напуснем и Хонконг.

– Бихме могли да строим близо до Глесинг пойнт.

– Знаеш ли колко пари аз и всички търговци сме вложили в Хепи вели?

– Знаеш ли колко ще струват парите ти, когато си на шест фута под земята?

Струан изгледа сина си хладно. От седмици насам усещаше, че враждебното чувство на Кълъм става все по-реално. Но това не го вълнуваше. Знаеше, че с придобиването на знания Кълъм ще иска да

осъществява собствените си идеи и да печели по-голяма власт. „Така и трябва да бъде“ – казваше си Струан, много доволен от развитието на сина си. Същевременно той се безпокоеше за неговата безопасност. Кълъм прекарваше прекалено дълго в компанията на Горт и беше безкрайно доверчив.

Преди десет дни се бяха скарали жестоко. Кълъм развиваше някакви теории за параходите, явно идеи на Горт, и Струан възрази. Тогава Кълъм заговори за враждата между Брок и Струан и заяви, че младото поколение няма да допусне грешките на родителите си. Горт знаел, че старото поколение се мъчи да увлече след себе си и младото, но той бил съгласен да забравят враждата и да помирят бащите. Когато Струан започна да спори, той отказа да го слуша и изхвърча гневно навън.

Освен това се появи нов проблем – Тес Брок.

Кълъм никога не говореше за нея пред баща си, нито бащата говореше пред сина. Но Струан знаеше, че той умира за нея и това чувство замъглява разсъдъка му. Спомняше си своята собствена младост, как бе копнял за Роналда. Всичко на тази възраст изглеждаше така важно, така ясно и чисто.

– Ех, синко, не се вълнувай – каза му той сега, като искаше да избегне разправията. – Денят е горещ и влияе на нервите ни. Седни и се опитай да се отпуснеш. Малката Карин и много от нашите приятели са заболели. Чух, че и Тилмън е пипнал треската, а кой знае още колко други.

– А мис Тилмън?

– Не вярвам.

– Горт каза, че утре затварят фабриката си. Той заминава за Макао, където ще прекара лятото. Всички Брокови заминават.

– Ние ще заминем за Хонконг. Фабриката тук няма да бъде затворена.

– Горт каза, че по-добре е да се летува в Макао. Той има там къща. Ние също имаме някакъв имот, нали?

Струан се размърда на стола.

– Да. Ако искаш около една седмица отпуска, прекарай я в Макао, но после веднага се връщай в Куинс таун. И повтарям – внимавай! Горт не ти е приятел.

– А аз повтарям, че е.

– Той се опитва да те дестабилизира и някой ден ще те унищожи.

– Грещиш. Аз го разбирам. Харесвам го. Ние се разбираме чудесно. Лесно ми е да разговарям с него, харесвам компанията му. И двамата

знаем, че не проумяваш това – баща му също, – но трудно е да ти обясня.

– Прекрасно разбирам мотивите на Горт, по дяволите!

– Нека не ги обсъждаме.

– Мисля, че трябва. Горт те е омаял. Това е смъртна заплаха за Струан.

– Погледни на Горт от друг ъгъл. Той е мой приятел.

Струан отвори една кутия и извади хаванска пура, после реши, че е дошъл удобният момент.

– Мислиш ли, че Брок би одобрил брака ти с Тес?

Кълъм се усмихна и каза спонтанно:

– Защо не? Горт е съгласен.

– Говорихте, ли с Горт?

– Не съм говорил с теб. Нито пък с някой друг. Защо тогава да обсъждам този въпрос с Горт?

– Тогава откъде знаеш, че той е съгласен?

– Не знам. Но просто съдя от думите му. Непрекъснато повтаря как добре се разбираме с Тес, колко ѝ е приятна моята компания, насърчава ме да ѝ пиша и тем подобни.

– Смяташ ли, че нямам право да те питам какви са ти намеренията спрямо Тес Брок?

– Положително имаш право. Аз просто, ъ-ъ... имам намерение да се ожена за нея. Но не съм казвал нищо на Горт. – Кълъм спря смутено и избърса челото си. Тай-панът докосна толкова неочаквано най-съкровенията му мисъл, че го извади от равновесие и въпреки желанието си да разговарят за това, сега се страхуваше да не би любовта му да бъде осквернена. „Дявол да го вземе, трябваше да се подготвя“ – помисли си той и продължи да говори, без да мисли и без да може да спре. – Но не мисля, че... чувствата ми към мис Брок са в момента от значение. Нищо не сме си казали и няма нищо... Виж какво, моя работа си е какво чувствам към мис Брок.

– Разбирам, че така мислиш – каза Струан, – но това не значи, че си прав. Не смяташ ли, че могат да те използват?

– Кой да ме използва? Мис Брок ли?

– Горт. Или Брок.

– Не мислиш ли, че омразата ти към тях двамата влияе на всичките ти решения? – викна ядосано Кълъм.

– Да. Прецених и тази възможност. А ти, Кълъм? Мислил ли си изобщо, че е възможно да те използват?

– Да кажем, че си прав. И, да кажем, се ожена за мис Брок. Не печелиш ли и ти нещо?

Струан се зарадва, че засегнаха и този въпрос.

– Не. Защото станеш ли тай-пан, Горт ще те изяде. Ще ти вземе всичко, което имаме, и ще те унищожи... за да заграби „Ноубъл хаус“.

– Защо да унищожава съпруга на сестра си? Защо да не обединим компаниите си – Брок и Струан? Аз въртя търговията, той движи корабите.

– А кой е тай-панът?

– Ще делим и това – Горт и аз.

– Не може да има повече от един тай-пан. Това означава името. Такъв е законът.

– Но твоят закон противоречи на моя закон. Или на Горт. Можем да се поучим от грешките на другите. Ще имаме голямо преимущество, ако слеем компаниите си.

– Точно това ли възнамерява да направи Горт? – Струан се питаше дали не се е заблудил по отношение на Кълъм. Точно увлечението му към Тес и доверието му в Горт можеха да бъдат използвани за унищожаването на „Ноубъл хаус“. Брок и Горт щяха да получат всичко, което искат. „Още само три месеца и аз заминавам за Англия. Мили Боже!“ – Това ли? – повтори той.

– Никога не сме разговаряли по въпроса. Говорили сме за търговията, корабостроителството и компаниите най-общо. И как да ви сдобрим. Но наистина бихме спечелили много от това да се слеем, нали?

– Но не и с тези двамата. Ти още не си от тях. Засега.

– Но един ден ще съм.

– Може би. – Струан запали пурата. – Наистина ли смяташ, че ще можеш да контролираш Горт?

– Може би няма да стане нужда да го контролирам. Нито пък той мене. Да речем, че наистина се ожена за мис Брок. Горт си има компания и ние също. Отделно един от друг. Пак ще можем да се конкурираме. Но приятелски. Без омраза. – Кълъм заговори с по-твърд глас: – Да предположим за момент, че съм тай-пан. Брок има любима дъщеря. Спечелвам нейното благоволение и това на Горт. Като се ожена за нея, аз просто ще предразположа Брок към мен и в същото време ще натрупам опит. Ще отклонявам всякакви предложения за сливане на компаниите. После ще диктувам моите условия. Чудесен и безопасен план. Да върви по дяволите момичето. Само ще я използвам, за да възвися славата на „Ноубъл хаус“.

Струан не каза нищо.

– Не си ли мислил ти по тези възможности, и то безпристрастно продължи Кълъм. – Бях забравил, че си достатъчно проникателен, за да не забележиш, че съм влюбен в нея.

– Да – каза Струан и внимателно изтърси пепелта от пурата си в сребърния пепелник. – Съвсем безпристрастно обмислих въпроса за теб... и за Тес.

– И какво е заключението ти?

– Че опасностите за теб са по-големи от преимуществата.

– Значи ти съвсем не одобряваш намерението ми да се ожена за нея?

– Не одобрявам и това, че я обичаш. Но истината е, че я обичаш или си въобразяваш това. Има и друга истина – че ще се ожениш за нея, ако ти се удаде възможност – Струан дръпна силно от лулата. – Смяташ ли, че Брок ще одобри?

– Не знам. Не вярвам и Господ да ми е на помощ.

– А аз вярвам и Господ да ти е на помощ.

– Но ти няма да одобриш.

– Казах ти веднъж. Има само един човек на тази земя, на когото можеш напълно да се довериш. В случай че не намислиш да се опълчиш срещу „Ноубъл хаус“.

– Нима мислиш, че такава женитба е против интересите на компанията?

– Не казах това. Казах, че ти не разбираш каква опасност те грози. – Струан загаси пурата си и стана. – Тя и без това е малолетна. Би ли я чакал пет години?

– Да – отговори той, ужасен от големия срок. – Да, кълна се в Бога. Ти не знаеш какво означава тя за мен. Тя е... единственото момиче, което наистина обичам. Аз няма да се променя и ти не можеш да разбереш това. Да, ще чакам пет години. Обичам я.

– А тя обича ли те?

– Не зная. Аз... мисля, че ме харесва. Моля се да е така.

„О, Господи, какво да правя?“

„Слава богу, че вече не съм толкова млад – помисли състрадателно Струан. – Сега знам, че любовта е като морето – понякога спокойна, а понякога бурна. Опасна е, красива, смъртоносна, животворна. Но никога постоянна, а променлива. И уникална само за един кратък миг в очите на времето.“

– Нищо няма да правиш, момче. Но още тази вечер ще говоря с

Брок.

– Не – извика уплашено Кълъм. – От това зависи моят живот. Не искам ти да...

– Това, което искаш да направиш, е в разрез с моите интереси и с тези на Брок – прекъсна го Струан. – Ще говоря с Брок.

– Значи ще ми помогнеш?

Струан прогони една муха от лицето си.

– Какво ще кажеш за двайсетте гвинеи, Кълъм?

– Какво?

– Моите пари за ковчега. Двайсетте златни монети, които Брок ми даде и ти задържа. Забрави ли?

Кълъм отвори уста да каже нещо, но се отказа.

– Да. Забравих ги. Просто изхвъркнаха от главата ми. – В очите му се изписа дълбока мъка. – Защо да те лъжа? Едва не те излъгах. Това е ужасно.

– Да – потвърди Струан, доволен, че синът е издържал още един изпит и научил още един урок.

– И какво монетите?

– Нищо. Освен това, че трябва да не ги забравяш. Това е Брок. Горт е още по-лош, защото той дори не притежава щедростта на баща си.

* * *

Беше почти полунощ.

– Седни, Дърк – каза Брок и потри брадата си. – Грог, бира или бренди?

– Бренди.

– Бренди, а! – поръча Брок на един слуга, после посочи към храната на масата, която бе осветена ярко от свещите. – Подкрепи се, Дърк – каза той и се почеса под мишниците, които бяха покрити със струпей, причинени от горещината, които сърбяха. – Скапано време! Защо, дявол да те вземе, не страдаш и ти като нас?

– Живея както трябва – отговори Струан и протегна удобно крака. – Казвал съм ти милион пъти. Ако се къпеш четири пъти на ден няма да получиш тези струпей. Ще изчезнат въшките и...

– Това няма нищо общо с болестта – каза Брок. – Това са глупости. Противоречи на природата, по дяволите. – Той се засмя. – Тези, които казват, че другаруваш с дявола, може би са познали защо си такъв, какъвто си. А? – Той пхна своята празна сребърна чаша от половин галон в ръката на слугата, който веднага я напълни от едно малко буренце с

бира, поставено до стената. На рафтовете наблизко бяха сложени мускети и ками. – Но ти скоро ще си получиш наградата, нали, Дърк? – Брок наведе широкия си палец надолу.

Струан взе голямата и кръгла като балон кристална чаша и помири-са питието.

– Ще получим наградите си, Тайлър? – Струан задържа чашата близо до носа си, за да може миризмата да неутрализира вонята на стаята. Почуди се дали и Тес смърдеше като баща си и майка си и дали Брок съзнава целта на посещението му. Прозорците бяха здраво затворени, за да изолират нощния въздух и невероятния шум, идващ от площада.

Брок изръмжа и вдигна пълна чаша, после пи жадно. Бе облечен в обичайния си вълнен редингот, с дебели долни дрехи, висока яка и жилетка. Той изучаваше мрачно Струан. Гостът изглеждаше спокоен и силен в леката си риза, белите панталони и полуботушки. Светлината на свещта огряваше червено-златистите косъмчета на широката му гърд.

– Сякаш си гол, приятел. Направо отвратително.

– Това ще бъде следващата мода, Тайлър. Наздраве! – Струан вдигна чашата си и те пиха.

– Говорим за дявола, та се сетих. Чух, че Морийн Куанс е стъпила на шията на бедния Аристотел. Говори се, че си заминават в Англия със следващия кораб.

– Или ще избяга, или ще си пререже гърлото преди това.

Брок се ухили.

– Не съм се смял толкова много, както тогава, когато изведнъж изникна на бала. – Той махна с ръка на слугата, че е свободен. – Чух, че всичките ти кораби заминали.

– Да. Великолепен сезон, нали?

– Мда-а. Ще е по-добре, ако „Грей уич“ пристигне пръв в град Лондон. Чух, че е един ден по-напред от твоя кораб. – Брок отпи голяма глътка от бирата. Потеше се обилно. – Джеф Купър каза, че отплувал последният му кораб, значи Уампоа е чист.

– Ще останеш ли в Кантон?

Брок поклати отрицателно глава.

– Утре заминаваме за Куинс таун, после за Макао. Но фабриката ще остане отворена, не като по-рано.

– Лонгстаф остава. Преговорите продължават, предполагам. – Струан чувстваше напрегнатата атмосфера и безпокойството му се усили.

– Знаеше, че все още не можеше да има разрешение. – Брок въртеше превръзката на окото си. Вдигна я наполовина и разтри набраздения

белег върху празната очна кухня. Връзката, която държеше превръзката от години, бе издълбала червен улей в челото му. – Горт каза, че най-малкото дете на Роб се разболяло от треска.

– Да. Предполагам, че Кълъм му е казал.

– Мда-а. – Брок забеляза остротата в гласа на Струан. Отпи голяма глътка от бирата и изтри пяната от бакенбардите си с опакото на ръката си. – Съжالياвам да чуя това. Лош късмет. – Той пи отново. – Твоего и моето момче станаха големи приятели.

– Ще се радвам, ако пак съм на път – каза Струан, като се направи, че не забелязва намека. – Този следобед разговарях дълго с Джин-куа. За треската. Доколкото знае, никога преди това не са имали тази болест в Квантунг.

– Ако е наистина малария, ще си имаме големи неприятности. – Брок се протегна и взе фенер от пиле. – Хапвай си. Чух, че цената на кулитата се е покачила. Цените в Хонконг растат ужасно.

– Но не толкова, че да ни заболи. Треската ще мине.

Брок размърда мъчително търбуха си и пресуши чашата.

– Искаше да ме видиш насаме, така ли? Да си поговорим за треската ли?

– Не – каза Струан с чувството, че е омърсен от вонята и парфюма на Брок, от миризмата на киснатата бира. – Отдавна си бях обещал да ти сваля кожата с камшик.

Брок вдигна звънчето от масата и ожесточено го размаха. Звукът отекна в стените. Вратата не се отвори веднага и той отново зазвъня.

– Тази проклета маймуна – каза той. – Трябва да го изритам по задника! – Той се върна при бурето с бира, напълни отново чашата си и седна, вперил поглед в Струан. И зачака. – Е, за какво си дошъл?

– Заради Тес Брок.

– Така ли? – каза Брок, учуден, че Струан желае да ускори вземането на решението, което толкова бе измъчвало него, а без съмнение и Струан.

– Синът ми е влюбен в нея.

Брок обърна още една чаша бира и отново изтри уста.

– Срещнали са се само един път. На бала. После са се разхождали следобедите с Лайза и Лилибет. Три пъти.

– Да. Но въпреки това, той е влюбен в нея. Твърди, че е така.

– Сигурен ли си?

– Да.

– Какво мислиш по въпроса?

– Че е най-добре да го обсъдим заедно. Открито.

– Защо сега? – попита Брок подозрително, като се опитваше да разбере отговора. – Тя е много млада, както знаеш.

– Да, но достатъчно голяма да се омъжи.

Брок замислено повъртя чашата, като оглеждаше отражението си в полираната сребърна повърхност. Питаше се дали е разбрал правилно Струан.

– Да не би да ми правиш официално предложение за ръката на Тес?

– Това е задължение на сина ми, не мое. Но ние ще проведем неофициален разговор първо.

Брок попита отново:

– Какво мислиш за връзката им?

– Знаеш мнението ми. Аз съм против. Не ти вярвам. Не вярвам и на Горт. Но Кълъм е на друго мнение и ме застави да дойда, защото един баща не може винаги да постигне това, което иска за сина си.

Брок си помисли за Горт. Заговори с несигурен глас:

– Ако толкова желаяш да му се противопоставиш, натрий му носа и го разкарай отгук. Не е трудно да се отървеш от този младок.

– Знаеш, че ръцете са ми вързани – отговори горчиво Струан. – Ти имаш трима синове – Горт, Морган и Том. Сега аз имам само Кълъм. Така че каквото и да правя, той трябва да ме последва.

– А Роб и синовете му? – попита Брок, доволен, че правилно е разбрал чувствата на Струан и че сега може да го разиграва както си иска.

– Знаеш отговора и на този въпрос. Аз създадох „Ноубъл хаус“, не Роб. А ти какво мислиш, а?

Брок изпи замислено чашата. Отново звънна със звънеца. Отново не последва отговор.

– Ще си направя жартieri от червата на тази маймуна! – Стана и започна отново да пълни чашата си. – Аз също съм против тази връзка – каза той грубо. Видя, че по лицето на Струан се изписа изненада. – Но въпреки това съм готов да приема сина ти, ако той поиска съгласието ми.

– Така си и мислех, по дяволите! – каза Струан и стана от стола, стиснал юмруци.

– Зестрата й ще бъде най-богатата в Азия. Те ще се оженят следващата година.

– Предпочитам да те видя в ада преди това.

Двамата мъже се изправиха застрашително един срещу друг.

Брок видя същото изваяно лице, което бе виждал преди трийсет

години, излъчващо същата жизнена енергия. Същото несъмнено качество, което караше цялата му душа да реагира така бурно. „По дяволите! – изруга той. – Не разбирам защо този дявол се изпречи на пътя ми!“

– Това ще стане по-късно. Най-напред ще се оженят, както се полага. Ти наистина си с вързани ръце. Не съм го скроил аз и това е наистина жалко. Не аз развявам бедния ти късмет в лицето. Но си мисля през цялото време, както и ти, за тях двамата и за нас и мисля, че ще е най-добре и за тях, и за нас.

– Знам какво си намислил. И Горт също.

– Кой знае какво ще стане, Дърк? Може в бъдеще да се обединим.

– Но не, докато съм жив.

– От друга страна, можем да останем разделени: ти да запазиш своето и ние нашето.

– Няма да ти помогне една женска фуста да грабнеш и да унищожиш „Ноубъл хаус“!

– Сега ме чуй, по дяволите! Ти подхвана този въпрос! Каза да говорим открито и аз не съм свършил. Така че слушай! Или си загубил смелостта си, както загуби обноските и ума си.

– Добре, Тайлър – каза Струан и си наля още бренди. – Кажи какво мислиш.

Брок се отпусна леко, седна отново и обърна бирата си.

– Мразя те и винаги ще те мразя. И аз ти нямам доверие. До гуша ми дойде да убивам, но се заклевам в Исуса Христа, че ще те убия в деня, когато те видя да се изправиш срещу мен с бич в ръка. Но не аз започнах тази битка. Не. Не искам да те убивам, а просто да те смачкам. Но все си мисля, че младите могат да поправят това, което ние... което не беше възможно за нас. Така че казвам: каквото ще бъде, да бъде. Ако ще се сливаме, нека да се слеем. Те ще решават това, не ти и аз. Ако няма да се слеем, отново ще решат те. Каквото и да правят, решението ще е тяхно. Не наше. И така – мисля, че бракът ще бъде добър.

Струан изпразни чашата си и я постави на масата.

– Никога не мислех, че ще паднеш, че ще паднеш толкова ниско и ще използваш Тес, въпреки че като мен си против брака.

Този път Брок погледна Струан спокойно:

– Не използвам Тес, Дърк. Това е Божията правда. Тя обича Кълъм и това е житейската правда. Това е единствената причина, за да говоря така. Ние и двамата сме с вързани ръце. Нека погледнем нещата реално. Те са като Ромео и Жулиета, за бога, и аз се страхувам. А и ти също ако искаш да знаеш истината. Не искам моята Тес да завърши с мраморна

плоча, защото те ненавиждам. Тя го обича и аз мисля за нея.

– Не вярвах.

– Нито пък аз, по дяволите! Но Лайза ми писа пет-шест пъти за Тес. Каза, че мечтаела, въздишала и говорела за бала, но само за Кълъм. А Тес ми писа шестнайсет пъти за това какво казал Кълъм и какво не казал Кълъм, какво казала тя на Кълъм, как я погледнал и как ѝ отговорил, докато най-накрая помислих, че ще се пръсна. О, да, тя наистина го обича.

– Но това е детска любов. Тя не означава нищо.

– Мили боже, ти си ужасно твърдоглав човек и не искаш да разбереш. Грещиш, Дърк. – Брок внезапно се почувства уморен и много стар. Искаше да сложи край на това. – Ако не беше бала, никога нямаше да се случи. Ти я избра за първия танц. Ти я посочи да спечели наградата. Ти...

– Не аз! Сергеев я избра!

– Истина ли е това?

– Да.

Брок втренчи поглед в Струан.

– Тогава може би това е Провидението. Тес не беше най-красиво облечената дама. Знаех си. Всички знаеха – освен Кълъм и Тес. – Той пресуши чашата и я остави на масата. – Ето моето предложение. Ти не обичаш своя Кълъм така, както аз обичам Тес, но нека им пожелаем попътен вятър, открито море и спокойно пристанище. Момчето го заслужава. С тази могила той спаси врата ти, защото, кълна се в Христос, шях да те удуша с нея. Ако ти трябва битка, ти си я получи. Ако ми попадне прът в ръцете, за да те пребия в честна битка, кълна се в Христос, пак ще го направя. Но не и тях двамата. Дай им попътен вятър, открито море и спокойно пристанище, за да вървят с Бога напред, а?

Брок протегна ръка.

Струан заговори с дрезгав глас:

– Ще ти стисна ръката за Тес и Кълъм. Но не и за Горт.

Начинът, по който Струан изрече „Горт“, смрази кръвта на Брок.

Но той не отдръпна ръката си, въпреки че споразумението криеше голяма опасност.

Стиснаха си здраво ръцете.

– Ще изпия още една чаша, за да дойде всичко на място – каза Брок. – Тогава ще можеш да се разкараш от дома ми. – Той вдигна звънеца и позвъни трети път и когато отново никой не се появи, го запрати към стената. – Ли Танг! – изрева той. – Гласът му отекна странно.

Чу се шум на тичащи стъпки по голямото стълбище и на вратата се появи уплашеното лице на португалския чиновник.

– Всички слуги са изчезнали, сеньор. Никъде не мога да ги открия.

Струан изтича до прозореца. Амбулантните търговци, сергиджиите, зяпачите и просяците напускаха безмълвно площада. В английската градина група търговци слушаха и наблюдаваха, замръзнали по местата си.

Струан се обърна и се втурна към мускетите. Стигна до рафта едновременно с Брок.

– Всички да слезнат долу! – извика Брок на чиновника.

– Във фабриката ми, Тайлър. Бий тревога – каза Струан и в същия миг изскочи навън.

* * *

След час всички търговци и техните чиновници се бяха струпали във фабриката на Струан и в намиращата се отпред английска градина. Отряд от петдесет войници беше въоръжен за бой и разположен край портата. Офицерът – капитан Оксфърд – едва двайсетгодишен, бе строен, хубав, мускулест мъжага.

Струан, Брок и Лонгстаф бяха застанали в средата на градината. Наблизо стояха Джеф Купър и Сергеев. Ношта беше влажна, гореща и мрачна.

– Не е зле да наредите незабавна евакуация, Ваше превъзходителство – каза Струан.

– Да – съгласи се Брок.

– Не е нужно да бързаме, господа – отвърна Лонгстаф. – Това се е случвало и по-рано, нали?

– Да. Но винаги преди това Ко-хонгът или мандарините са ни предупреждавали. Никога не е ставало така внезапно. – Струан се вслушваше напрегнато в ношта, но очите му брояха завързаните за пристана лорчи. „Има достатъчно за всички“ – помисли си той.

– Нещо не ми харесва ношта.

– Нито на мен, дявол я взел. – Брок плю гневно. – Да се качваме по корабите, казвам аз.

– Нима смятате, че има опасност? – попита Лонгстаф.

– Не знам, Ваше превъзходителство. Но нещо ми подсказва, че трябва да се измъкваме оттук – обясни Струан.

– Или поне да се качим на корабите. Засега търговията е приключила, така че можем да си вървим или да останем, ако искаме.

– Но те няма да посмеят да ни нападнат! – ядоса се Лонгстаф. –

Защо им е? Какво печелят с това? Преговорите вървят чудесно.

Смешна работа.

– Просто предлагам, Ваше превъзходителство, да постъпим така, както винаги сте ни съветвали – да се подготвим за всякакви изненади.

Лонгстаф махна леко с ръка на офицера.

– Раздели хората си на три групи. Завардете източния и западния край. Също улица Хог. Не. Не пускайте никого по площада до ново нареждане.

– Да, сър.

Струан видя Кълъм, Хорацио и Горт, застанали близо до един фенер. Горт обясняваше на Кълъм как се зарежда мускет, а той слушаше внимателно. В сравнение със сина му, Горт изглеждаше здрав, жив и снажен. Струан отмести поглед и съзря Маус да разговаря в тъмното с висок китаец, когото не познаваше. Любопитен, тръгна към тях.

– Разбрахте ли нещо, Волфганг?

– Не, тай-пан. Никакви слухове, нищо. И Хорацио не е чувал. Гот им химел, нищо не разбирам.

Струан разгледа китаеца. Беше облечен в мръсни селски дрехи и изглеждаше на малко повече от трийсет години.

Тежки клепащи, надвиснали над проницателни очи, които гледаха Струан също така любопитно.

– Кой е той?

– Хунг Хсу Чун – отвърна гордо Волфганг. – Той е хака – кръстен, тай-пан. Аз го кръстих. Най-добър е от тях. С блестящ ум, прилежен, макар и селянин. Най-сетне имам човек, който ще разпространява слово и ще ми помага в делото му.

– Не е зле да му кажеш да си върви. Ако стане нещо и мандарините го хванат с нас, ще имаш един покръстен по-малко.

– Вече му казах, но той ми отговори: „Неведоми са пътищата господни и божите люде не обръщат гръб на неверниците.“ Не се безпокойте. Бог ще го пази и аз ще го защитавам със собствения си живот.

Струан кимна леко към човека и се върна при Лонгстаф и Брок.

– Аз се качвам на кораба и това е всичко! – заяви Брок.

– Тайлър, изпрати Горт и хората му да подсилат охраната на войниците там. – Струан посочи в тъмнината към улица Хог. – Аз ще завардя от изток и ще те прикривам, ако стане нужда. Можеш да отстъпваш на насам.

– Ти гледай себе си – каза Брок, – а аз ще се погрижа за мене си. Да не си главнокомандващ, по дяволите! – После повика Горт. – Ти ще

дойдеш с мен. Алмейда, ти и останалите чиновници вземете книгите и се качвайте на кораба.

Брок и хората му напуснаха градината и се отправиха към площада.

– Кълъм!

– Да, тай-пан?

– Почисти сейфа и се качвай на лорчата!

– Добре. – Кълъм понижи глас. – Разговаря ли с Брок?

– Да. Но не сега е времето, момче. Побързай. Ще говорим по-късно.

– Да или не каза?

Струан видя, че другите ги гледат и макар че много му се искаше да каже на Кълъм, мястото в градината не беше подходящо.

– Дяволите да те вземат! Няма ли да направиш както ти казах?!

– Искам да знам – каза Кълъм и очите му пламнаха.

– А аз не съм готов да обсъждам сега проблеми! Направи каквото ти казах!

Струан тръгна решително към входната врата. Джеф Купър го спря.

– Защо се евакуирате? Защо е това бързане, тай-пан?

– Просто вземаме предохранителни мерки, Джеф. Имате ли лорча?

– Да.

– С удоволствие ще приема на кораба си всеки, за когото на другите кораби няма място. – Струан погледна към Сергеев. – Гледката от реката е много приятна, Ваше височество. Не желаете ли да дойдете с нас?

– Винаги ли побягвате, когато площадът се изпразни и слугите изчезнат?

– Само когато това ми харесва. – Струан си проби път през навалищата. – Варгас, качете книгите на кораба, също и всички чиновници. Вържени.

– Да.

Когато другите търговци видяха, че Струан и Брок наистина се подготвят за бързо отстъпление, те изтичаха във фабриките си и събраха книгата, товарителниците и цялата документация за сезонната търговия, с която осигуряваха бъдещето си, и започнаха да ги качват в корабите си. Богатството не беше голямо и не представляваше особена причина за безпокойство, тъй като по-голямата част от търговията се извършваше чрез разменни сметки, а Брок и Струан бяха вече изпратили среброто си в Хонконг.

Лонгстаф разчисти бюрото си, постави кодовата книга и секретните документи в куфарчето и се присъедини към Сергеев в градината.

– Пригответе ли се, Ваше височество?

– Не притежавам нищо важно. Намирам, че цялата тази работа е много странна. Има ли опасност или няма? Ако има опасност, къде са войските ви? А ако ги няма, защо да бягаме?

Лонгстаф се засмя.

– Умът на езичника е много различен от този на цивилизования човек. Вече повече от век правителството на Нейно величество се занимава точно с този въпрос. Така се научихме да решаваме китайските проблеми. Разбира се – добави той сухо, – ние не се занимава ме със завоевания, само с мирна търговия. Макар че наистина гледаме на тази област изцяло като сфера на британско влияние.

* * *

Струан разглеждаше съдържанието на сейфа, за да се увери, че всички важни документи са качени на борда на кораба.

– Вече направих това – каза Кълъм, след като влетя в стаята и тръшна вратата. – Сега ми кажи какъв беше отговорът? Кажи, за бога!

– Ще се венчаеш и ще се ожениш – отвърна меко Струан, – за бога.

Кълъм бе така поразен, че не можа да отвори уста.

– Брок се радва да му станеш зет. Можете да се ожените другата година.

– Значи Брок каза да?

– Да. Моите поздравления – каза Струан и продължи спокойно да проверява съдържанието на чекмеджето. Заклучи го, доволен, че разговърът с Брок е проведен по плана.

– Значи наистина каза да? И ти каза да?

– Да. Ти трябва да получиш официално разрешение – той ще ти го даде. Трябва да обсъдим зестрата и други подробности. Каза, че другата година може да се ожените.

Кълъм прегърна Струан през рамената и възкликна:

– О, татко, благодаря! Благодаря ти! – Той сам не чу кога каза „татко“, но Струан го чу.

В нощта ненадейно проехтяха изстрели. Струан и Кълъм изтичаха до прозореца точно навреме, за да видят как предните редици на една тълпа се люшнаха под залпа в задния край на площада. Стотици хора отзад блъскаха тези пред тях да вървят напред и войниците бяха погълнати от ревящия поток от китайци, които се изляха в далечния край на площада.

Тълпата носеше факли и бе въоръжена с брадви и копия, както и с триадски знамена. Китайците обградиха най-западната фабрика, която

принадлежеше на американците. Хвърлиха факла през прозореца и шурмуваха вратите. Започнаха да плячкосват, палят и рушат сградата.

Струан грабна мускета си.

– Повече нито дума за Тес. Не говори с никого, преди да си се видял с Брок. – И двамата изхвъркнаха в коридора. – Оставете по дяволите тези, Варгас – извика той, като го видя да плете крака под товара на дубликати от фактури. – Качвайте се на кораба! Варгас си плю на петите.

Площадът пред фабриката на Струан и градината бяха пълни с търговци, които бягаха към лорчите. Някои от войниците бяха заели позиции край градинската стена, готови за последна отбрана, и Струан отиде при тях, за да им помогне да прикриват отстъплението. С тъглчето на окоето си видя, че Кълъм се втурна обратно във фабриката, но го отвлече видът на втората тълпа, която прииждаше по улица Хог. Войниците, които охраняваха този край, изстреляха залп и отстъпиха в строен ред към английската градина, където застанаха до другите войници, за да прикриват последните тичащи към корабите търговци. Тези, които бяха вече на борда, приготвиха мускети, но нападателите се бяха съсредоточили единствено около фабриките в долния край на площада и почти не обръщаха внимание на търговците, което беше странно.

Струан видя с облекчение, че Купър и американците са на борда на една от лорчите. Беше помислил, че са все още във фабриката.

– Честен кръст, погледнете тези негодници – извика Лонгстаф, без да се обръща специално към някого, като застана навън от градината и наблюдаваше тълпата с бастун в ръка. Знаеше, че това означава край на преговорите и че войната е неизбежна. – Силите на Нейно величество скоро ще сложат край на тази безсмислица.

Той се върна обратно в градината и откри Сергеев, който наблюдаваше бъркотията с двама въоръжени лакеи в ливреи, застанали уплашено до него.

– Не желаете ли да се качите заедно с мен на борда, Ваше височество? – опита се той да надвика шума.

Лонгстаф знаеше, че ако бъде ранен Сергеев, ще стане международен въпрос, който ще накара царя да изпрати наказателни военни кораби и войски в китайските води. „Но това няма да стане, дявол го взел!“ – помисли си той.

– Има само един начин да се справим с тези гадове. Мислите, че вашата демокрация ще им подейства ли?

– Разбира се. Трябва само да им дадем време – отговори с готовност Лонгстаф. – Нека се качваме сега. Имаме късмет, че вечерта е

хубава.

Един от руските слуги каза нещо на Сергеев, който просто го изгледа. Слугата побеля и млькна.

– Щом желаете, Ваше превъзходителство – каза Сергеев, като се опита да покаже не по-малко пренебрежение към тълпата. – Но предпочитам да почакам тай-пана.

Той извади кутийката си с енфие и я предложи, доволен, че пръстите му не треперят.

– Благодаря – отговори Лонгстаф и взе малко от праха.

– Отвратителна история! – каза той и отиде до Струан. – Какво, по дяволите, им стана, Дърк?

– Сигурно са ги подвели мандарините. Никога преди това не е имало такава голяма тълпа. Никога. Най-добре се качвайте на кораба.

Струан наблюдаваше площада. И последните търговци се качиха на борда. Само Брок не се виждаше. Горт и хората му все още пазеха източната врата на фабриката си и Струан се вбеси, когато го видя да стреля по тълпата, която не ги заплашваше пряко.

Искаше му се да даде заповед за незабавно отстъпление, после в суматохата да вдигне мускета си и да застреля Горт. Знаеше, че никой няма да забележи. Щеше да му спести труда в бъдеще. Но Струан не стреля. Искаше да се наслади на удоволствието да види ужаса в очите на Горт, когато наистина го убие.

Хората в лорчите се отделиха бързо от брега и много от корабите заплуваха към средата на реката. Странното беше това, че множеството продължаваше да не им обръща внимание.

От фабриката на Тилмън – Купър започна да извира пушек. Цялата страда пламна изведнъж с повея на вятъра и огънят озари нощта.

Струан видя как Брок изхвърча от фабриката в едната ръка с мускет и в другата с кама, с джобове, натъпкани с книжа. Главният му счетоводител Алмейда тичаше напред към кораба, прегърбен под тежестта на книгите, охраняван от Брок, Горт и хората им. След това нова тълпа нападна източния край и помете войниците. Струан разбра, че е време да бяга.

– На кораба! – изрева той и се извърна към градинската порта.

Замръзна на мястото си. На стената се беше облегал Сергеев с пистолет в едната ръка и с рапира в другата. До него се беше изправил Лонгстаф. – Време е да бягаме! – изкрещя той, за да надвика врявата.

Сергеев се разсмя:

– Накъде?

Чу се гръмотевична експлозия, когато пламъците обхванаха арсенала на американците, сградата се разтърси и посипа китайците с горящи отломки, като някои уби, а други осакати. Триадските знамена прекосиха улица Хог и разяреният рояк от грабители ги последва, като последователно рушеше източните фабрики. Струан беше вече отминал портата, когато си спомни за Кълъм. Извика на хората си да го прикриват и се втурна обратно.

– Кълъм! Кълъм!

Кълъм се появи и затича надолу по стълбите.

– Забравих нещо – каза той и побягна презглава към лорчата.

Сергеев и Лонгстаф все още чакаха с хората до портата. Третата тълпа, която се разля по площада, им пресече пътя и нападна фабриката, която бе до тяхната. Струан му посочи стената и те я пресякоха. Кълъм падна, но баща му го вдигна и двамата се втурнаха към корабите. Сергеев и Лонгстаф ги следваха по петите.

Множеството ги остави да минат, но след като те тръгнаха да пресичат площада и освободиха пътя към фабриката, водачите нападнаха градината. Много от китайците носеха факли. И се нахвърлиха върху „Ноубъл хаус“.

Сега вече от повечето фабрики извираха пламъци, някъде се сгромоляса покрив с тежка въздишка и нови огнени езици близнаха хилядното множество на площада.

Брок стоеше на главната палуба на лорчата си и сипеше ругателства върху екипажа. Всички бяха въоръжени и пушките им сочеха брега.

Застанал на кърмата, Горт видя как освободиха предното и задното въже. Когато лорчата започна да се отдалечава от пристана, той грабна един мускет, прицели се в струпаните пред входа на тяхната фабрика китайци и дръпна спусъка. Видя как падна един човек и се ухили злобно. Вдигна втори мускет. Тогава забеляза как Струан и другите тичат пред кораба, пред тях и зад тях лутащи се китайци. Прицели се внимателно, сигурен, че никой не го наблюдава. Струан бе между Кълъм и Сергеев, а Лонгстаф до тях. Дръпна спусъка.

Сергеев се завъртя и се строполи на земята.

Горт грабна друг мускет, но Брок се втурна на кърмата.

– Тичай напред и постави хора при оръдието на носа! – извика той. – Никаква стрелба без моя заповед! – Той бутна Горт напред и закрепва на хората му. – Поемете кормилото, за бога! Отпуснете рифовете и вдигнете всички платна! – Той погледна към брега и видя Струан и Лонгстаф, наведени над Сергеев, до тях Кълъм и китайците, налитаци към

тях. Грабна мускета, който Горт бе изпуснал, при цели се и стреля. Един от водачите падна и тълпата се поколеба.

Струан вдигна Сергеев на рамото си.

– Стреляйте над главите им! – заповяда той.

Хората му се извъртяха и изстреляха залп от близко разстояние. Китайците най-отпред се дръпнаха, а тези, които бяха зад тях, напиха напред. Истерията и суматохата, които последваха, дадоха на Струан и хората му достатъчно време да препуснат към кораба си.

На пристана до лорчата ги чакаше Маус заедно със странния пръстен китаец. И двамата носеха оръжия. В едната си ръка Маус държеше библия, а в другата кама и крещеше:

– Боже милостиви, прости на тези бедни грешници.

Той размахва камата във въздуха и тълпата отстъпи.

Когато всички се качиха в кораба и отплуваха до средата на течението, обърнаха се да погледнат назад.

Цялото селце гореше. Танцуващи пламъци, кълба пушек и демонски писъци се сливаха в един общ ад.

Лонгстаф бе коленичил до Сергеев, който лежеше на кварталдека. Струан отиде бързо до тях.

– Вървете отпред! – извика той на Маус. – Наблюдавайте!

Сергеев бе пребледнял от шока и се държеше за левия хълбок.

Слугите стенеха ужасени. Между пръстите му се процеждаше кръв. Струан ги изблъска настрана и разпори предната част на панталоните му. Изряза крачола. Куршумът бе пробил корема надълбоко и косо само на инч от половия орган и бе проникнал в дясното бедро. Кръвта струеше обилно, но не шуртеше. Струан се зарадва, че раната не е в стомаха, както бе очаквал. Той обърна Сергеев по корем и руснакът изстена сподавено. Задната част на бедрото бе разкъсана, където бе изхвърчал куршумът. Струан пипна внимателно раната и извади малко късче счупена кост.

– Пригответе одеяла, бренди и мангал! – извика Струан на един от моряците. – Ваше височество, можете ли да движите десния си крак?

Сергеев го раздвижи леко и замижа от болка, но кракът се движеше.

– Хълбокът е наред, миличък. Сега стойте неподвижно!

Когато донесоха одеялата, той уви Сергеев в тях и го подпря удобно на стола зад кормчията, после му подаде бренди.

Пристигна мангалът. Струан откри раната и обилно я поля с бренди. После нагорещи ножа върху въглищата на мангала.

– Дръжте го, Уил! Кълъм, помагай!

Те коленичиха – Лонгстаф до краката и Кълъм край главата.

Струан пхна нажежения нож в предната рана, спиртът пламна и Сергеев изгуби съзнание. Той я обгори и бързо пхна ножа надълбоко, решен да използва момента, докато Сергеев е в безсъзнание. После го обърна на другата страна и отново допря ножа. Миризмата на изгоряло месо изпълни въздуха. Лонгстаф се извърна и повърна, но Кълъм продължаваше упорито да държи и да помага. Лонгстаф отново се обърна към тях.

Струан отново нагря ножа и наля още бренди в раната откъм гърба, обгори и нея дълбоко и цялостно. Главата го болеше от миризмата, по лицето му се стичаше пот, но ръцете му продължаваха работата, без да трепнат, защото знаеше, че ако раните не бъдат обгорени както трябва, ще започнат да гният и Сергеев със сигурност ще умре. С подобна рана оживяваше само един на десет човека.

Най-после свърши.

Превърза раната и изплаква устата си с бренди. Ароматът му про-чисти миризмата на кръвта и на горящото месо.

После пое дълбоко въздух и погледна Сергеев. Лицето му беше сиво и безкръвно.

– Сега е в ръцете на съдбата – каза той. – Добре ли си, Кълъм?

– Да. Мисля, че да.

– Слизай долу. Заповядай да сгреят ром за всички помощници. Провери складовете. Сега на кораба ти си вторият след мен. Разпредели работа за всеки.

Кълъм напусна кърмовата част.

Двамата руснаци бяха коленичили до Сергеев. Единият от тях докосна Струан и заговори развълнувано – явно му благодареше. Струан им направи знак да останат до господаря си.

Той се протегна уморено, постави ръка на рамото на Лонгстаф, после го дръпна настрана и се наведе ниско над ухото му:

– Виждали ли сте някога мускети сред китайците?

Лонгстаф поклати глава.

– Не съм.

– Нито пък аз – каза Струан.

– Навсякъде стреляха пушки – каза Лонгстаф загрижено, с побеля-ло лице. – Нещастен случай.

Струан помълча малко.

– Ако умре, ще си имаме големи главоболия, нали?

– Да се надяваме, че няма да умре, Дърк. – Лонгстаф прехапа устни.
– Трябва веднага да уведомя Външния секретар за случая. Трябва да направя разследване.

– Да.

Лонгстаф погледна сивото мъртвешко лице. Сергеев дишаше съвсем слабо.

– Ужасно неприятно!

– От разположението на раната и от мястото, където беше застанал и където падна, няма съмнение, че куршумът е наш.

– Беше нещастен случай.

– Да. Но куршумът е могъл да бъде насочен.

– Невъзможно. Кой би желал да го убие?

– Кой би желал да убие вас? Или Кълъм? Или може би мен? Ние всички бяхме много близо един до друг.

– Кой?

– Имам немалко врагове.

– Брок не би ви убил хладнокръвно.

– Не казвам, че би го направил. Предложете награда за предоставена информация. Някой може да е видял нещо.

Заедно наблюдаваха Селцето. Сега то бе останало далеч от дясната страна. Виждаха се само пламъци и пушек над покривите на Кантон.

– Това нападение беше чиста лудост. Не се е случвало по-рано. Защо им беше да правят това? Защо? – попита Лонгстаф.

– Не зная.

– Този път, като стигнем в Хонконг, ще тръгнем на север, по дяволите! Императорът ще съжалява много, задето е дал тази заповед!

– Да. Но първо трябва да ударим по Кантон.

– Но това е загуба на време!

– Да ударим до една седмица. Не е необходимо да искате разрешение за това. Отново поискайте откуп за Кантон. Шест милиона таела.

– Защо?

– Ще ви е необходим най-малко един месец, за да подготвите атака на север. Времето още не е подходящо за флотилията. Трябва да чакате и подкрепленията. Кога пристигат?

– След месец. Шест седмици.

– Добре. – Лицето на Струан доби по-твърдо изражение. – Междувременно Ко-хонгът ще намери шест милиона таела.

– Това ще им бъде за урок, задето не ни предупредиха, по дяволите.

– Още преди да тръгнете на север, ще трябва да развеете флага тук.

Ако се отгърват лесно след подпалването на Селцето, ние ще загубим авторитета си и безопасността си в бъдеще. Заповядайте „Немезис“ да остане близо до брега. Ултиматум от дванайсет часа или ще опустошите града!

Сергеев изстена и Струан се приближи до него. Руснакът бе още в шоково състояние и почти в безсъзнание.

После Струан забеляза, че покръстеният от Маус китаец го наблюдава. Човекът бе застанал на главната палуба до планшира на десния борд. Той прекръсти отдалеч Струан, затвори очи и започна тихо да се моли.

Двадесет и седма глава

Струан скочи от катера върху новия кей на Куинс таун и забърза към огромната, почти завършена триетажна сграда. Небето бе нажежено до бяло и от жегата той накуцваше още по-силно. Лъвът и Драконът потрепваха горе на пилона.

Забеляза, че много от по-малките сгради и жилища бяха напълно готови и покриваха Хепи вели. Строежът на черквата върху могилата бе вече започнал. Пристанът на Брок в долния край на залива бе завършен и фабриката в съседство – почти готова. Около другите сгради и жилища все още се мъдреха високи бамбукови скели. Куинс роуд бе покрит с камъни.

Но макар и да бе само ранен следобед, виждаха се много малко работещи кулита. Денят бе горещ и много влажен. Бе се появил приятен източен вятър, който леко погали долината.

Той влезе в голямото фоайе, ризата – залепнала на гърба му от горещината. Един потен португалски чиновник вдигна стресната глава.

– Мадре де Диос, мистър Струан! Добър ден, сеньор. Не ви очаквахме.

– Къде е мистър Роб?

– Горе, сеньор, но...

Но Струан вече тичаше нагоре по стълбите. Първата площадка се разклоняваше на север, изток и запад в коридори, които водеха към вътрешността на сградата. Много прозорци бяха обърнати към морето и към сушата. Флотилията лежеше мълчаливо на котва, а лорчата му бе първият кораб, завърнал се от Кантон.

Той сви на изток и прекоси полузавършената трапезария, стъпките

му чаткаха остро по каменния под. Почука на вратата и я отвори.

Влезе в просторна стая. Мебелировката не бе пълна: столове и дивани, каменен под и картини на Куанс, дебели килими, празно огнище. До един от прозорците седеше Сара на стол с висока облегалка, с плетено бамбуково ветрило в ръка. Гледаше го втренчено.

– Здравей, Сара.

– Здравей, Дърк.

– Как е Карин?

– Умря.

Очите на Сара бяха бледосини и немигащи, лицето – розово и лъснало от пот. Косата ѝ бе прошарена, лицето – състарено.

– Съжалявам. Много съжалявам – промълви той.

Сара люлееше механично ветрилото си. Лекият ветрец духна в лицето ѝ тънко кичурче коса и тя не го махна.

– Кога се случи това?

– Преди три дни. Може би два – каза тя с бездушен глас. – Не знам.

Ветрилото продължаваше да се люшка сякаш по инерция.

– Как е бебето?

– Все още е живо. Локлин е все още жив.

Струан изтри капчица пот от лицето си.

– Ние първи се върнахме от Кантон. Изгориха Селцето. Точно преди да заминем. Току-що пристигам.

– Видях катера ти, когато акостира.

– Къде е Роб? – попита Струан.

Тя посочи вратата с ветрилото си и той видя колко бяха изтънели китките ѝ, на които се очертаваха изпъкнали вени.

Струан влезе в спалнята. Стаята бе голяма, а балдахинът над леглото – направен по негов собствен десен.

Роб лежеше в леглото със затворени очи, лицето му беше сиво и изпито върху потъналата в пот възглавница.

– Роб? – повика го Струан. Но очите не се отвориха и устните останаха леко разтворени. Сърцето на Струан се сви.

Докосна лицето на брат си. Студено. Мъртвешки студено.

Наблизо изляз куче, в прозореца се блъсна муха. Струан се извърна и излезе от стаята, като затвори тихо след себе си.

Сара все още седеше на стола с високата облегалка. Ветрилото се люшкаше бавно. Напред-назад, напред-назад.

Изпита злоба към нея за това, че не му каза веднага.

– Роб умря преди час – промълви тя. – Два-три часа или час. Не

помня. Преди да умре, ме помоли да ти кажа. Мисля, че беше сутринта. Или през нощта. Не, сутринта. Думите му бяха: „Кажки на Дърк, че никога не съм искал да бъда тай-пан.“

– Ще направя каквото е необходимо, Сара. Не е зле ти и децата да се качите на „Рестинг клауд“.

– Аз затворих очите му. Затворих и очите на Карин. Кой ще затвори твоите очи, тай-пан? А моите?

* * *

Той уреди всички формалности и после тръгна по лекия наклон към къщата си. Спомняше си първия ден, когато Роб пристигна в Макао.

„Дърк! Край на тревогите ти. Пристигнах! – бе казал Роб с чудната си усмивка. – Ще разбием Ост Индия къмпани и ще заличим Брок. Ще заприличаваме на едри земевладелци и ще положим началото на династия, която ще управлява Азия завинаги! Има едно момиче, за което ще се женя – Сара Макглен! Тя сега е на шестнайсет и ние сме сгодени. След две години ще се оженим.“

Кажки ми, Боже, в какво грешим? Как? Защо се променят хората? Как става така, че добротата, младостта, нежността и любовта се превръщат в кавги, насилие, омраза и болка? И защо? Защото така става винаги. Така стана със Сара, с Роналда. И същото ще стане с Кълъм и Тес. Защо?

Беше стигнал до портата на високата стена, която ограждаше къщата му. Отвори я и погледна. Всичко бе смълчано – злокобна тишина. Думата „малария“ задуши мозъка му. Високите бамбуци се поклащаха на лекия вятър. Градината сега бе цялата засадена: цветя, храсти, прехвърчаха пчели.

Тръгна нагоре по стълбите и отвори вратата. Но не влезе веднага. Застана на прага и се ослуша. Нямаше приветствен смях, приглушено напевно бърбене на слуги. Къщата бе осезаемо празна.

Погледна барометъра – 29,8 инча, хубаво време.

Тръгна бавно по коридора. Във въздуха се носеше странна миризма на тамян. Забеляза прах там, където никога не беше имало преди това.

Отвори вратата на спалнята на Мей-мей. Леглото бе оправено, а стаята – необичайно спретната и подредена.

Стаята на децата бе празна. Нито легла, нито играчки.

После я видя през прозореца. Излезе от задната част на градината с цветя в едната си ръка и оранжево чадърче в другата, което засенчваше лицето ѝ. В следващия миг той бе вече отвън и тя в ръцете му.

– По дяволи, тай-пан, смачка цветята ми. – Мей-мей остави цветята и обви врата му с ръце. – Откъде идваш, айейа? Тай-пан, много силно ме притискаш! Моля. За какво лице толкова странно?

Той я вдигна на ръце и седна на една пейка на слънце. Тя остана доволно сгушена в него, сгрята от неговата сила и облекчение, че я вижда.

Тя вдигна очи и му се усмихна.

– Така. Аз значи липсвам фантастично, айейа?

– Липсваше ми фантастично, айейа.

– Добре. Защо ти толкова нещастен? И за какво, кога аз те вижда, ти като дух?

– Тревоги, Мей-мей. Мислех, че съм те загубил. Къде са децата?

– В Макао. Изпратих в къща на Чен Шенг да се грижи голяма сестра. Кога започна болест треска, помислих, че ужасно умно. Изпратих ги с Ма-рий Син-клер. За какво ти мислиш, че загубил?

– Нищо. Кога заминаха децата?

– Преди седмица. Ма-рий ще гледа да са здрави. Тя завръща утре.

– Къде са А Сам и Лим Дин?

– Изпратих за храна. Кога виждаме твоя лорча, мисля, айейа, къща страхотно мръсна и без храна. Накарах бързо да почистят къща и изпратих да купят храна, голяма работа! – Тя тръсна глава. – Тези мръсни некадърни мръсници нуждаят от бой. Аз ужасно радвам, че се върна, тай-пан, о, да, наистина. Домакинство поскъпва и аз нямам пари, ти трябва да дадеш още, защо ние грижим за Лим Дин цял клан и А Сам. Ха, не защо аз интересувам от техни преки семейства, това всъщност голяма изнуда, голяма работа, но цели кланове! Хиляда пъти не, по дяволи! Ние богати, да, но не така богати и ние трябва да пазим наше богатство или ще останем без пукната пара! – Тя се намръщи, докато го гледаше. – За какво тревога?

– Умря Роб. И малката Карин.

Очите ѝ се разшириха и щастието я напусна.

– Знаех за малко момиченце. Но не за брат Роб. Чувам, че има треска – преди три-четири дни. Но не, че умрял. Кога става това?

– Преди няколко часа.

– Това ужасен джос. По-добре да напускаме тази проклета долина.

– Не е проклета, момиче. Но наистина тук има треска.

– Да. Но прости, че отново споменавам, не забравяй, че живеем на клепач на дракон.

Тя извърна очи нагоре и занарежда куп кантонски и мандарински жалби. Когато свърши, каза:

– Не забравяй, че наш фенг шуй тук ужасно страшно лош.

Струан трябваше веднъж завинаги да реши проблема, който го измъчваше от седмици. Ако напусне долината, всички ще я напуснат. Ако остане, Мей-мей може да заболее и да умре, а той никога не би рискувал това. Ако той остане, а тя замине за Макао, може да умрат други, които не бива да умират. Как да спаси хората от треската и същевременно да запази Куинс таун и Хонконг?

– Тай-пан, ние чуваме, че имали много неприятности в Кантон?

Той ѝ разказа какво се бе случило.

– Фантастично луди. За какво плячкосват, айейя?

– Да, за какво им е?

– Но ужасно умно за всички да не горят Селце, докато не свършила търговия. Много умно. Какво ще стане сега? Ще тръгнете срещу Пекин?

– Първо ще се разправим с Кантон. После с Пекин.

– Защо Кантон, тай-пан? Това бил император, не те. Те само изпълняват заповеди.

– Да, но трябваше да ни предупредят за опасността. Ще платят откуп от шест милиона, и то бързо, иначе ще останат без град, по дяволите. Първо Кантон и после на север.

Мей-мей се намръщи още повече. Знаеше, че ще трябва да предупреди дядо си Джин-куа. Защото Ко-хонгът трябваше да намери парите за откупа и ако Джин-куа не бъде предупреден, той ще се разори. Преди никога не бе изпращала информация на дядо си и никога не бе използвала положението си и сведенията си за тайни цели. Но този път знаеше, че трябва. И силно се развълнува при мисълта, че ще участва в интрига. „Когато няма интрига и тайни – мислеше си тя, – животът е лишен от много радости. Чудно обаче защо е грабела тълпата, когато не е имало нужда от това. Глупаво.“

– Ще бъдем ли сто дена в траур за твой брат? – попита тя.

– Аз и сега съм в траур, момиче – каза той безсилно.

– Сто дена е обичай. Аз ще уредя китайско погребение с Гордън Чен. Петдесет професионални оплаквачи. С барабани, кречетала и знамена. Чичо Роб ще има погребение, кое ще се помни много години. В това няма да пестим пари. После ти ще бъдеш доволен, както и богове ще бъдат доволни.

– Не можем да направим такова нещо! – каза той ужасен. – Това не е китайско погребение. Не можем да наемем професионални оплаквачи!

– Тогава как ще показваш на публика, че обичал брат и как ще дадеш на него почит пред истински хора на Хонконг? Не сме ли ние

„Ноубъл хаус“? Можем ли да изгубим уважение на най-прост кули? Можем ли да покажем особено лоши обноси и лош джос? Ти просто не можеш да направиш това!

– Но това не е по нашите обичаи, Мей-мей. Ние правим нещата по друг начин.

– Разбира се – съгласи се тя с готовност. – Моя цяла гледна точка, тай-пан. Ти грижиш за свой престиж при варвари, а аз ще правя също при мои хора. Аз сама ще правя траур сто дни, защото аз не мога да отида публично на твое и на китайско погребение. Аз ще облека бели дрехи, кое цвят на оплаквачки. Ще поръчам масичка и всяка нощ ще покланяме на нея. После, на края на сто дни, ще изгорим масичка, както винаги, и негова душа ще възроди, както винаги. Това, тай-пан, е джос. Богове имат нужда от него, няма значение.

Но той не я слушаше. Блъскаше си ума да намери отговор: как да се пребори с болестта, как да задържи долината и как да защити Хонконг.

Двадесет и осма глава

Три дни по-късно Роб бе погребан до гроба на Карин, Волфганг Маус изнесе молебена в непокрытата черква под безоблачното небе.

Присъстваха всички тай-пани освен Уилф Тилмън, който все още лежеше в корабчето на „Купър – Тилмън“, болен от треската на Хепи вели и едва дишащ. Нямахте го и Лонгстаф. Той, генералът и адмиралът бяха вече отплували за Кантон заедно с флотските и армейските кораби и с всички войници, които бяха все още годни. Болестта дизентерия бе вече поразредила редиците им. „Немезис“ бе тръгнал най-напред.

Сара седеше на първата грубо скована пейка. Бе облечена в черни дрехи и носеше черен воал. Струан също беше облечен в черно. Както Мери и Лайза, Тес и другите. Мъжете бяха облечени траурно и се потяха обилно.

Струан се изправи да прочете глава от библията. Шиваун го наблюдаваше с интерес. Предишния ден му бе изказала съболезнованията си и разбра, че не може да направи нищо повече. След една-две седмици всичко щеше да си дойде на мястото. Сега, след смъртта на Роб, се налагаше да промени плана си. Бе възнамерявала да се омъжи скоро за Струан и да го отведе: първо във Вашингтон, за да го запознае с влиятелни хора, а оттам в Лондон и в Парламента, но вече със солидни американски връзки. После отново във Вашингтон, този път като посланик. А ето

сега планът трябваше да се отложи, защото той не можеше да замине, без да подготви Кълъм за поемане на длъжността.

* * *

Едновременно с безмълвното, тъжно, облечено в черно погребение в Хепи вели и тържественото шествие по Куинс роуд към гробището, през тесните улички на Тай Пинг Шан се виеше оглушителна китайска погребална процесия. Китайците отправяха вопли към боговете за голямата загуба на „Ноубъл хаус“, пицяха и стенеха, късаха дрехите си и биеха барабани.

Всички хора от Тай Пинг Шан бяха особено впечатлени от обноските на тай-пана и щедростта на неговия дом. Статутът на Гордън Чен също порасна с порасналия авторитет на баща му, защото никой от обитателите на хълма не беше предполагал, че тай-панът ще окаже такава почит на техните богове и обичаи. Не че Гордън Чен се нуждаеше от по-голям авторитет. Нима не бе вече най-големият земевладелец в Хонконг, с пипала, които се простираха във всички области на търговията? Нима не притежаваше повечето от сградите? И търговията с носилки? И трите перачници? Четиринайсет риболовни сампани? Две аптеки? Шест ресторанта? Деветнайсет ваксаджийници? Магазини за облекло, обувчарници и дюкяни за изработка на ножове? Не притежаваше ли той петдесет и един процента от първия бижутериен магазин с експертни резбари от Квантунг, майстори на бижута и на дърво?

И всичко това, като се изключат огромните му валутни сделки. Айей! И какъв лихвар! Не бе за вярване, но той бе толкова богат, че отпускате заеми с един и половина процента по-малка лихва от обичайната и монополизира промишлеността. Носеха се слухове, че е съдружник на самия тай-пан и че със смъртта на неговия варварски чичо ще придобие нови несметни богатства.

Сред Триадите Гордън Чен не се нуждаеше от нищо, за да подобри общественото си положение. Те го познаваха добре и му се подчиняваха безпрекословно. Независимо от това в строителството, в търговията с пристанищни хамали, чистотата, нощното боклукчийство, риболова, готварството, производството на пристанищни въжета, пералните, дейността на слугите и кулитата, Триадите се нуждаеха от време на време от заеми и от жилища. Следователно те също бяха обзети от дълбока скръб за загубата на варварина – чичо на техния водач, и с удоволствие платиха допълнителен данък в размер на едноседмичен труд. Знаеха, че е разумно да са на страната на тай-пана от Тай Пинг Шан. Знаеха, че

част от данъка ще отиде за дарове към боговете – печени прасенца, торти, сладкиши, безброй сготвена омари и скариди, риба и раци от улова на сампаните, хляб и планини от ориз. Знаеха, че погледнат ли боговете милостиво към тези великолепия, даровете ще бъдат разпределени и самите те ще гуляят като и най-гладните ще бъдат доволни.

Така че всички хора стенеха на глас заедно с опечалените, наслаждаваха се безмерно на смъртната драма, благославяха своя джос за това, че са живи и могат да скърбят, да ядат, да се любят, да печелят пари и може би с още повече джос – да станат също тъй богати, че когато умрат, да бъдат по-уважавани от всички свои съседи. Гордън Чен вървеше най-отзад. Стъпваше гордо и късаше дрехите си, но с голямо достойнство, оплакваше високо пред боговете огромната загуба, която бе претърпял. Кралят на просящите вървеше след него – така и двамата добиха още по-голяма слава. И боговете се усмигнаха!

* * *

Когато запълниха гроба със суха, гола пръст, Струан придружи Сара до катера.

– Ще дойда да те видя тази вечер – каза ѝ той.

Без да отговори, Сара седна на кърмата и се обърна с гръб към острова.

Когато катерът се понесе навътре в морето, Струан се отправи към Хепи вели. Просящите и носачите бяха обсадили пътя. Но никой не обезпокои тай-пана – той не бе престанал да плаща месечния си данък на Краля на просящите.

Струан зърна Кълъм, застанал до Тес, обграден от родата на Брок. Той приближи до групата и повдигна учтиво шапката си пред дамите. Погледна към Кълъм.

– Ще се поразходиш ли с мен? – предложи му той.

– Разбира се – отвърна Кълъм.

Не бяха разговаряли, откакто се завърнаха, особено по такива важни въпроси като например как ще се отрази смъртта на чичо на плановете им или кога ще обявят официално годежа. Всички знаеха, че Кълъм бе поискал от Брок ръката на Тес още в Уампоа на връщане от Кантон и бе получил неговото, макар и нелюбезно, съгласие. Не беше тайна също, че внезапната трагедия бе станала причина да се отложи обявяването на годежа.

Струан отново повдигна шапката си и отмина, придружен от Кълъм.

Вървяха мълчаливо по пътя. Тези, които ги бяха видели с Брокони, клатеха глави, недоумяващи как се е съгласил Брок. Положително бе хрумване на тай-пана.

– Добро утро, Мери – поздрави Струан, когато Мери Синклер се приближи към него, придружена от Глесинг и Хорацио. Тя бе изпита и не изглеждаше добре.

– Добро утро, тай-пан. Мога ли да намина днес след обяд? – попита тя. – Бихте ли ми отделили малко време?

– Да, разбира се. Привечер? В дома ми?

– Благодаря. Нямате представа колко съжалявам за... за вашата загуба.

– Да. Ужасен късмет – обади се Глесинг. През последните седмици бе особено впечатлен от Струан. Дявол да го вземе, всеки един от Кралската флота – всяка напудрена маймуна, участвала в Трафалгарската битка – заслужава най-голямо уважение. Когато Кълъм му каза за баща си, той веднага го попита: „В кой кораб е служил?“ и остана учуден от отговора на Кълъм: „Не зная. Не попитах.“ Чудеше се дали тай-панът е служил с баща му. Беше на върха на езика му да попита, но не посмя, защото Кълъм бе споделил това насаме. – Безкрайно съжалявам, тай-пан.

– Благодаря. Как вървят вашите работи?

– Благодаря, добре. Всъщност имам ужасно много работа.

– Би било разумно да се пуснат дълбоководни щурмови котви на големите кораби.

Вниманието на Глесинг изведнъж се изостри.

– Да не би да подувате приближаваща буря?

– Не. Но сега е сезонът на тайфуните. Някога подраняват, а друг път закъсняват.

– Благодаря за предложението. Още днес ще се разпоредя.

„Колко умно – помисли си Глесинг. – Човекът понася стоически трагедията си. Освен това е един от най-умелите моряци. Мери има много високо мнение за него, с което не мога да не се съобразя. По негова инициатива се проведе акцията против Кантон само няколко дни, след като тези диваци дръзнаха да опожарят Селцето. Къде е гледал адмиралът, по дяволите?! Защо този глупак не ми върне кораба? Дали да не се осмеля да помоля тай-пана за ходатайство?“

– Ще тръгнете ли с корабите?

– Не зная. – Струан погледна към Хорацио. – Кога се върнахте, младежо?

– Снощи, тай-пан. Негово превъзходителство ме изпрати да го

представявам на погребението. Имам честта да ви изкажа моята почит. Ще се върна обратно с първия кораб.

– Много мило от негова и от ваша страна. Предайте му, ако обичате, моите поздравя.

– Много се интересувахте от състоянието на Негово височество.

– По-добре е. Намира се на борда на „Чайна клауд“. Защо не го посетите? Мисля, че тазовата му кост е увредена, но е още много рано да се каже. Довиждане, Мери.

Той отново вдигна шапка и се отдалечи заедно с Кълъм. Струан си мислеше за Мери. „Предполагам, че иска да ми каже нещо за децата. Дано не е нещо лошо. Какво се е случило с Хорацио и Глесинг? Изглеждат така напрегнати и неспокойни.“

* * *

– Да ви изпратя ли до хотела, мис Синклер? – попита Глесинг. – Може би ще дойдете двамата да обядвате с мен на пристанището?

– С удоволствие, скъпи Джордж – отвърна Мери, – но Хорацио няма да може да дойде с нас. – И преди Хорацио да успее да каже нещо, тя добави тихо: – Моят скъп брат ми предаде, че официално сте поискали ръката ми.

Глесинг трепна.

– Аз, ъ-ъ, да, наистина. Надявам се, че ъ-ъ... да.

– Искам да ви кажа, че съм съгласна.

– Господи! – Глесинг взе ръката ѝ и я целуна. – Кълна се в Бога, Мери, в Лорд Хари, о, Божичко! Кълна се... – Той се обърна да благодари на Хорацио и радостта му се стопи. – Какво се е случило, по дяволите?

Хорацио бе втренчил зъл поглед в Мери. Усмихна се принудително, но не отвърна очите си.

– Нищо.

– Не одобряваш, така ли? – попита Глесинг със свито гърло.

– Да, разбира се, че одобрява. Нали, скъпи братко? – намеси се Мери.

– Но ти не си... ти си още твърде млада и...

– Въпреки всичко си съгласен, нали? И ще се оженим три дни преди Коледа. Ако това ви устройва, Джордж.

Глесинг потръпна от откритата враждебност между сестрата и брата.

– Удовлетворява ли ви това, Хорацио?

– Сигурна съм, че тай-панът ще погледне благосклонно на твоето съгласие, Хорацио. – Мери бе доволна, че се реши да се омъжи за Джордж. Сега трябваше да се отърве от бебето. Ако Мей-мей не можеше да й помогне, щеше да поиска от тай-пана услугата, която й дължеше. – Аз приемам, Джордж – каза тя предизвикателно и протегна ръка, като се мъчеше да скрие страха си.

– Проклети да сте и двамата! – извика Хорацио и се отдалечи.

– Какво, за бога, се е случило с него? Значи ли това, че е съгласен? Или не е? – попита раздразнено Глесинг.

– Одобрява, скъпи Джордж. Не се безпокойте. И моля да ме извините, че бях толкова рязка, но исках да уредим нещата още сега.

– Не, няма защо, Мери. Нямах представа, че брат ви е така настроен против този брак. Да бях помислил малко, сигурно нямаше да действам така прибръзано.

Радостта, че Мери го е приела, бе помрачена от болката, изписана на лицето ѝ. И от разяждащия го гняв, че не е заминал с корабите. По дяволите адмирала! Чумата да ги тръшне проклетия бряг и Синклер. Как съм могъл да харесвам това мръсно копеле, дявол го взел! С какво право се държи така грубо?

– Радвам се, че останахте тук, Джордж – чу я да казва.

Видя я как изтри няколко сълзи и радостта му се върна. Без тази сухопътна работа той не би могъл да прекарва толкова време с Мери. Благославяше късмета си! Тя го искаше и само това бе от значение. Той ѝ подаде ръка.

– Стига сълзи. Това е най-хубавият ден в живота ми. Да отидем да обядваме и да го отпразнуваме. Ще вечеряме също заедно. Отсега нататък няма да се разделяме ни на обяд, ни на вечеря. Следващия месец ще обявим годежа. Отсега нататък аз ще се грижа за вас. Ако някой ви обезпокои, ще отговаря пред мен, кълна се!

* * *

Струан и Кълъм пиеха бренди в канцеларията на фабриката. Стаята бе широка, подът – покрит с камък. Имаше полирано тиково дърво и корабни фенери, барометър, закачен с железни халки до вратата от тиково дърво, картини на Куанс по стената, кожени столове и канапе, лъснати с ароматна смазка.

Струан стоеше до прозореца, загледан в пристанището. Без флотските и армейските кораби обширното пространство изглеждаше съвсем празно. Само „Чайна клауд“ и „Уайт уич“ бяха останали от клиперите.

Имаше и няколко товарни кораба, които все още чакаха да попълнят товара си, преди да отпътуват, както и неголям брой пристигащи съдове с товари, поръчани още през миналата година.

Кълъм изучаваше картината, която висеше над камината. Беше портрет на китайска лодкарка, облечена в наметало – изумително красиво момиче. Под ръка носеше кошница и се усмихваше.

Кълъм се питаше дали е верен слухът, че това е метресата на баща му, която живееше в дома му на няколкостотин ярда от тук.

– Сега не мога да замина, както бяхме решили. Налага се да остана – каза Струан, без да откъсва поглед от пристанището.

Кълъм усети как в него се надига разочарование.

– Мога да се справя. Сигурен съм.

– Да, но след време.

Кълъм отново си помисли колко проникателен се оказа приятелят му Горт. Миналата нощ на кварталдека на „Уайт уич“ Горт бе казал:

– Помни ми думите, приятелю. Той вече никога няма да замине. Обзалагам се на каквото искаш, че той ще те повика и ще ти каже, че няма да замине. Не е редно да ти го казвам, но ти и аз има да чакаме до второ пришествие.

– Но аз не мога да се справя сам, Горт. Няма да се справя в качеството на тай-пан, ако съм сам.

– Разбира се, че можеш. Но ако имаш нужда от помощ, а ти няма да имаш, аз ще ти помогна. Също и татко. Нали в крайна сметка ще бъдеш част от нашето семейство. Разбира се, че ще се справиш, Кълъм. Но ако ти кажеш това на тай-пана, той положително ще ти отговори: „Разбира се, Кълъм. След време.“

– Наистина ли мислиш, че мога?

– Не може да има никакво съмнение на тази божествена зелена земя. Какво трудно има, а? Ти купуваш и продаваш, а компрадорите ти поемат целия риск. Корабите са си кораби, чайт – чай, а опиумът – опиум. Един тай-пан само взема решенията, това е всичко. Необходим е преди всичко здрав разум. Ето например погледни какво направи с могилата! Взе много правилно решение. Ти го взе, не някой друг. И още го накара да говори с татко, а татко го накара да даде съгласието си за теб и Тес.

– Може би ще мога да управлявам къщата, ако има мир. Но без Лонгстаф, без война и Джин-куа.

– Те не са от значение. Ние нямаме нищо общо с войната, колко то и да се мъчи баща ти да представя нещата иначе. Що се отнася до

старата лисица Джин-куа, мога да ти помогна да поставиш тази маймуна на място. Не, Кълъм, ще бъде ужасно, ако чакаме те да умрат, когато ние, младите, сме пълни с идеи и с какво ли още не. Какво лошо има в това да ни отпуснат юздите още отсега? Нашите татковци ще защитават гърба ни и ще се обръщаме за помощ към тях, ако стане нужда. Така няма да изглежда, че ги отхвърляме. Разбира се, че компанията е тяхна. Но те са неспокойни. Главите и на двамата са пълни с врели-некипели. Те искат да запазят всичко за себе си и само тогава ще са доволни. Той ти пълни главата с разни глупости като „Нужен ти е опит, още две-три години“, но това означава вечно...

Кълъм заби поглед в гърба на баща си.

– Мога да се справя, тай-пан.

Струан се извърна към него.

– С Лонгстаф? С Джин-куа и войната?

– Ти лично не си пряко свързан с войната, нали?

– Да. Но ако не бяхме съветвали Лонгстаф, отдавна да сме претърпели поражение.

– Дори и да заминеш, няма да престанеш да се занимаваш с къщата, нали? А има ли нещо, което не разбирам, мога да те попитам... ако стане нужда.

– Когато замина, момче, ще оставя ръководството напълно в твои ръце. Шест месеца са необходими за писмата да пътуват до Англия и обратно. Много нещо може да се случи през това време. Нужен ти е опит. Още не си готов.

– А кога ще бъда?

– Това зависи от теб.

– Обеща да стана тай-пан след една година. Хм... година след чичо Роб.

– Да. Но ако си готов. А ти не си още готов, за да напусна, както бях планирал. Брок и Горт ще те погълнат.

„Да – помисли си Кълъм, – отново Горт е прав. Наистина ще чакаме до второ пришествие“.

– Е, добре. Какво да направя, за да докажа, че съм годен?

– Нищо повече от това, което правиш, момче. Нужен ти е повече опит. Две-три години... Ще ти кажа, когато съм вече сигурен.

Кълъм знаеше, че нищо няма да спечели, ако спори с баща си този път.

– Искаш ли да поема клоновете на чичо Роб?

– Да. Но за момента не поръчвай и не продавай нищо без мое

съгласие и не уволнявай никого. Ще ти дам специален инструктаж. Помогни на Варгас да изчисли загубите ни в Селцето и постави книгата в ред.

– Кога мислиш, че ще е редно да обясним годежа ни?

– Обсъждахте ли този въпрос с Брок?

– Само когато се видяхме в Уампоа. Той спомена нощта на Летния празник.

Струан внезапно си спомни Скрагър и какво му бе казал за У Куок – че може лесно да се организира обсада за залавянето му в Кемой в нощта на Летния празник. Знаеше, че сега можеше само да гадае дали Скрагър му е казал истината и да тръгне да гони китаеца напосоки. Ами останалите три половини от монетите? Какви безскрупулни „услуги“ биха поискали? И кога? Той погледна календара на бюрото си. Днес бе 15 юни. Нощта на Летния празник се падаше след девет дни.

– Обяви го на Летния празник. Но тържеството да бъде малко. Само семействата – добави той с тънка ирония.

– Помислихме и за сватбения подарък, който искаме да ни дадеш. Тес го измисли. – И той подаде лист хартия на Струан.

– Какво е това?

– Един тържествен договор да забравите миналото и да станете приятели. Да го разпишат Брокови и Струанови.

– Аз вече сключих единствената сделка, която можех да сключа с тези двамата – каза Струан и върна листа, без да го прочете.

– Горт е съгласен и каза, че и баща му ще се съгласи.

– Не се съмнявам, че Горт ще иска. Но Тайлър никога няма да подпише това.

– А ако той поиска, ще го подпишеш ли и ти?

– Не.

– Моля те.

– Не.

– Нашите деца ще бъдат внуци и на двамата ви и...

– Мислил съм и за децата, Кълъм – прекъсна го Струан. – И за много други неща. Много се съмнявам дали децата ви ще имат чичо и дядо по майчина линия, докато дойде време да узнаят какви са били те двамата.

Кълъм тръгна към вратата.

– Почакай, Кълъм.

– Би ли ни дал, ако обичаш, подаръка, който искаме, за който молим?

– Не мога. Те никога няма да уважат този жест. Горт и Брок желаят да ти одерат кожата...

Кълъм тръшна вратата под носа му.

Струан изпи още едно бренди, после запрати чашата в камината.

* * *

Тази нощ Струан лежа буден в балдахиненото легло до Мей-мей. Прозорците бяха отворени за лунната светлина и бриза с лек вкус на сол. Вън от голямата мрежа, която обгръщаше леглото, няколко комари се опитваха натрапчиво да намерят път до крака отвътре. За разлика от повечето европейци, Струан винаги използваше мрежа против комари. Джин-куа я бе препоръчал като добро средство против заболяванията още преди много години.

Струан се опасяваше и от маларичните нощни изпарения, страхуваше се да не би той и Мей-мей да ги вдишат сега.

Боеше се също и за Сара. Когато я видя преди няколко часа, тя му каза, че е решила да си замине още с първия кораб.

– Но ти си още слаба – я предупреди той. – Също и Локлин.

– И така да е, ще заминем. Ти ли ще уредиш нещата или аз?

Имаш ли копие от завещанието на Роб?

– Да.

– Току-що го прочетох. Защо ти да станеш попечител на негова та част от компанията, а не аз?

– Това не е женска работа, Сара! Но не бива да се притесняваш. Ще получиш всичко до последно пени.

– Моите адвокати ще се погрижат за това, тай-пан.

С мъка бе успял да се въздържи.

– Сега е сезонът на тайфуните. Времето е неудачно за пътуване. Почакай до есента. И двамата ще сте поукрепнали дотогава.

– Веднага ще заминем.

– Прави каквото искаш.

Той бе отишъл да види Сергеев. Раната на руснака бе възпалена, но не гангренисала. Значи имаше надежда. След това се върна в канцеларията си да напише послание до Лонгстаф, в което му съобщаваше, че пиратът У Куок ще бъде в Кемой в нощта на Летния празник, че фрегатите трябва да го причакат, че познава добре тези води и ще се радва да оглави експедицията, ако адмиралът пожелае. Беше изпратил послание и до Хорацио. И точно преди да си тръгне за дома, бяха дошли армейските доктори. Казаха му, че вече няма съмнение. Треската в Хепи вели бе

малария.

* * *

Той отново се размърда в леглото.

– Ти обичаш ли да играеш табла? – попита Мей-мей, уморена и неспокойна като него.

– Не, благодаря, момиче. И ти ли не можеш да заспиш?

– Не. Няма значение – отговори тя. Безпокоеше се за тай-пана.

Днес той бе странен. Безпокоеше се и за Мери Синклер. Този следобед бе дошла рано, преди да се върне Струан. Беше й разказала за бебето и за тайния й живот в Макао. Дори за Хорацио и за Глесинг.

– Съжалявам – й бе казала Мери през сълзи. Говореха на мандарин, който и двете предпочитаха пред кантонския. – Трябваше да разкажа на някого. Нямам кого да помоля за помощ. Никого нямам.

– Успокой се, Ма-рий, скъпа – й отговори Мей-мей. – Не плачи! Първо ще прием чай, после ще решим какво да правим.

Пиха чай, а през това време Мей-мей не можеше да се начуди на варварското отношение към живота и секса.

– Каква помощ искаш?

– Помощ... да махна детето. Господи, вече започва да личи.

– Но защо не каза преди седмици?

– Нямах смелост. Ако не бях накарала Хорацио да ми даде съгласието си, все още нямаше да смея. Но сега... какво мога да направя.

– Откога е в утроба?

– Почти три месеца. След седмица ще ги изпълня.

– Това не добре, Ма-рий. След още два месеца може да стане много опасно. – Мей-мей обмисли внимателно проблема и опасностите, които криеше. – Ще изпратя А Сам в Тай Пинг Шан. Чух, че има билкар, който може да помогне. Разбираш, че това може да много опасно, нали?

– Да. Ако успееш да ми помогнеш, ще направя всичко за теб, всичко.

– Ти си ми приятелка. Приятели трябва да помагат. Но ти не трябва никога, никога да казваш на някой друг.

– Кълна се пред Бога!

– Кога получа билки, ще изпратя А Сам при твоя слугиня. Имаш ли доверие?

– Да.

– Кога е ден, Ма-рий?

– Защо питаш?

– Астролог трябва да реши кой най-благоприятният ден за вземане на лекарство, разбира се.

Мери ѝ каза деня и часа.

– Къде смяташ да вземеш лекарство? Не може в хотел или тук.

Може да необходими дни, докато възстановиш.

– Макао. Ще отида в Макао. В моята... моята къща. Там ще съм в безопасност. Да, там ще бъде в безопасност.

– Тези лекарства не винаги действат, мила. И никога не понасят лесно.

– Не се страхувам. Ще подейства. Трябва да подейства – ѝ каза Мери.

* * *

Мей-мей се размърда в леглото.

– Какво има? – попита Струан.

– Нищо. Просто бебе рита.

Струан постави ръката си на леко заобления корем.

– Не е зле да извикаме лекар, за да те прегледа.

– Не, благодаря, тай-пан, няма значение. Никой от тези варвари лекари, Боже опази. В това аз, както винаги, китайка.

Мей-мей се намести отново в леглото, доволна от мисълта за детето и тъжна за Мери.

– Ма-рий не изглеждаше добре, нали? – попита тя внимателно.

– Не. И това момиче е намислило нещо. Каза ли ти какво има?

Мей-мей не желаше да лъже, но и не искаше да казва на Струан нещо, което в случая не се отнасяше до него.

– Мисля, че само притеснява за свой брат.

– Какво именно?

– Каза, че иска да омъжи за този човек Глесинг.

– Разбирам. – Струан знаеше, че Мери беше дошла главно, за да види Мей-мей, а не него. Той почти не бе разговарял с нея освен че ѝ благодари, заедно бе завела децата в Макао. – Предполагам, че Хорацио не одобрява и тя иска аз да говоря с него. Това ли каза?

– Не. Брат одобрява – отговори Мей-мей.

– Странно.

– Защо? Тоз' Глесинг лош човек?

– Не, миличка. Просто в продължение на много години Мери и Хорацио бяха много близки. Той ще бъде самотен без нея. – Струан се питаше какво ли би казала Мей-мей, ако знаеше за тайната къща на Мери

в Макао. – Може би тя се безпокои за него?

Мей-мей не каза нищо, но поклати тъжно глава при мисълта за проблемите, които съществуваха между мъжа и жената.

– Как са младите влюбени? – попита тя, като се мъчеше да разбере какво всъщност го тревожи.

– Добре са. – Той изобщо не й бе казал какво бяха разговаряли с Брок.

– Решил ли ти какво ще правиш с дявол болест?

– Не още. Мисля, че ти трябва да се върнеш в Макао.

– Да, моля, тай-пан. Но не преди ти решил какво ще правиш с Хонконг.

– Тук е опасно. Не искам нищо да ти се случва.

– Джос – повдигна тя рамене. – Разбира се, наш фенг шуй много фантастично лош. – Тя сложи ръка на гърдите му и го погали, после нежно го целуна. – Веднъж ти каза, че има три неща, кои трябва да правиш, преди да решиш за Тай-тай. Първи две знам. А кое било трето?

– Да предам „Ноубъл хаус“ в здрави ръце – отговори той. После й разказа какво му бе казал Брок. Разказа й и за кавгата с Кълъм през деня.

Тя дълго мълча и размишлява върху проблема на третото условие. Решението бе много лесно, но тя го скри дълбоко в себе си и каза невинно:

– Аз казах, че ще помагам за първи две неща, че ще мисля за трето. Но това трето твърде много за мене. Не мога да помагам, колко и да искам.

– Да – съгласи се Струан. – Не знам какво да правя. Поне има само един отговор.

– Отговор за убийство много не мъдро – отговори тя твърдо. – Много не мъдро и опасно. Брокори ще очакват него. Всички ще очакват. И ти рискуваш отмъщение на твой ужасен закон, кой глупаво иска око за око, независимо на кой око и кой ужасно шур. За какво тогава богатства? Ти не трябва да правиш това, тай-пан. И аз още съветвам да дадеш на син и на нова дъщеря подарък, кой те искат.

– Не мога да направя това. Господи! Това е все едно сам да прережа гръкляна на сина си!

– Дори така, това мой съвет. И аз още съветвам фантастично забавна женитба.

– Това е изключено – избухна той. – Това би означавало много лош вкус, гавра с паметта на Роб. Това е още повече смешно!

– Съгласна с тебе от сърце, тай-пан – каза Мей-мей, – но аз като че ли спомням следващ варварски обичай, кой единствено прилича на мъдър китайски обичай, че момиче идва в дом на свой съпруг. Не обратно, айейа? Така че колкото по-скоро момиче излезе от влияние на Горт, толко по-скоро Брокови ще загубят контрол над твой син.

– Какво?

– Такова! За какво твой син толкова врътнал? Той фантастично нуждае да легне с нея. – Тя повиши глас, когато Струан седна в леглото. – Сега не почвай да спориш, за бога, а слушай и после аз ще слушам послушно. За това твой син врътнал, не за друго – защо бедно момче нощно време студено, слабо и без момиче в легло. Това е факт! За какво не кажеш открито, айейа? Аз казвам открито. Той сега луд и разгорещен. Затова той слуша с изплезен език всички луди приказки на Горт. Аз, ако на негово място, ще направя също нещо, тъй като брат има власт над сестра! Но нека син Кълъм да вземе момиче и тогава да не мислиш, че все ще стои час подир час да слуша брат Горт? Не, по дяволи! Всяка минута ще прекарва в легло да играе с гърди, да се изтощава и да прави бебета и ще му неприятно кога ти, Брок или Горт безпокоят. – Тя го погледна мило. – Нали?

– Да – отговори той. – Обичам те, защото си умна.

– Обичаш мене, защо аз те подлудявам, а после омайвам, докато ти победен. – Тя се засмя, много доволна от себе си. – Сега още нещо – накарай те да строят своя къща. Да почнат утре. Обърни тяхно внимание нататък, да не мислят за тоз фан куай Горт. Тя е Млада, нали? Така че мисъл за собствен дом ще завладее фантастично нейни мисли. Това ще ядоса Брокови и те ще почнат да наставляват какъв да бъде дом и тя ще ядоса и ще приближи до теб, кой й дал къде да живее. Горт сигурно ще против бърза женитба и по тоз начин ще обърне Кълъм против себе, защо ще загуби свое – как нарича него – вале?

– Ще загуби своя коз. – Той я прегърна възторжено. – Ти си фантастична! Сам трябваше да реша това. Следващата седмица ще има нова продажба на земя. Ще купя един парцел край морето. Защото ти си умна.

– Ха! – каза тя недоволно. – Да не мислиш, че ще пазя мой човек за мръсна хонконгска земя? За мизерен крайградски парцел? За сребърни таели? За нефрити? Да не мислиш, че таз безценна Г'Чънг Мей-мей е само едно мръсно развратно парче кучешко месо?

Тя продължи да нарежда така и неохотно му позволи да я прегърне, доволна, че е разбрал какво означава земята за цивилизования човек, и

благодарна, че с поведението си той още повече издига достойнството й.

Сега стаята бе тиха, само комарите бръмчаха леко около балдахина.

Мей-мей се гушна в ръцете на Струан и се замисли как да реши третия проблем. Сметна, че е по-добре да разсъждава на мандарин, отколкото на английски, защото не знаеше достатъчно думи за различните понятийни оттенъци. Като например „нюанс“. Как ще кажеш това на варварски език? Или „финес“? Решението на третия въпрос се нуждаеше от истински китайски „нюанс“ и абсолютен „финес“.

Решението бе толкова изумително просто, че тя се възхити. Да убие Горт! Да организира нещата по такъв начин, че всеки да помисли убийците за крадци или пирати. Ако всичко стане много внимателно, ще отпадне една от опасностите, грозяща моя тай-пан. Ще отпадне евентуалната бъдеща угроза за Кълъм. А бащата Брок няма да може да направи нищо, защото все още е обвързан от изумителната и невероятна категоричност, която варварите влагат в така наречената „свещена“ клетва. Толкова просто! Но съдържа опасност. Трябва да внимавам. Ако моят тай-пан открие някога, ще ме изправи пред един от своите варварски съдии – например този отвратителен Маус! Моят тай-пан ще ме обвини – дори мен – любимката му. И ще ме обесят. Абсурдно!

След всичкото това време, след цялото това учене на езика им и старание да ги разбере, някои от варварските форми на общуване са ми съвсем непонятни. Колко смешно е да имаш един и същ закон за всички – за бедни и за богати. Какъв е тогава смисълът да работиш й да се потиш, за да станеш богат и властен?

Какъв е тогава най-добрият начин? Почти нямам представа за наемните убийства. Как се прави това? Къде? Кога?

Мей-мей лежа будна цялата нощ. С настъпването на деня се бе спряла на най-добрия вариант. После заспа сладко.

Двадесет и девета глава

До настъпването на Летния празник Хепи вели изпадна в отчаяние. Маларията продължаваше да се разпространява и при всеки болен протичаше различно. Не всички хора в една къща се заразяваха. Някои къщи не бяха засегнати изобщо.

Кулитата се появяваха в долината едва след като слънцето бе високо в небето и си отиваха, преди да дойде тъмнината. Струан, Брок и

другите търговци бяха като полудели. Нищо не можеха да направят. Освен да се изселят, а това означаваше за тях катастрофа. Оставането можеше да бъде още по-катастрофално. И макар много хора да настояваха, че едва ли болестта се дължи на отровната почва и замърсения нощен въздух, разболяваха се само тези, които оставаха да нощуват в долината. Богобоязливите вярваха, включително и Кълъм, че маларията се дължи на Божията воля и те умножиха молитвите си към Всемогъщия за защита. Безбожните вдигаха рамене, не по-малко уплашени, и казваха „Джос“. Върволицата от семейства обратно към корабите се превърна в поток, а Куинс таун се превърна в призрачен град.

* * *

Но отчаянието не засягаше Лонгстаф. Миналата нощ се бе върнал в Кантон с флагмана, горд от победата, и тъй като остана да живее на кораба, без намерение да се заселва в Хепи вели, той знаеше, че Отровните ношни газове не могат да му навредят.

Беше спечелил всичко, на което се бе надявал, а и нещо повече.

Само ден след обсадата на Кантон откупът от шест милиона таела, който бе поискал, беше изплатен напълно и той отмени атаката. Но същевременно заповяда да започнат незабавни приготовления за обширни военни действия на север. Този път нямаше да се спре, докато договорот не бъде напълно ратифициран. След няколко седмици щяха да пристигнат обещаните подкрепления. Тогава армадата щеше да заплува отново на север към Пей Хо – Пекин и Ориентът щеше да бъде открит веднъж завинаги.

– Да, абсолютно – кискаше се Лонгстаф. Той беше сам в стаите си на кралския кораб „Венджънт“, като се наслаждаваше на отражението си в огледалото. – Ти наистина си умен, скъпи ми приятелю. Наистина! Много по-умен от тай-пана – олицетворението на мъдростта. – Той остави огледалото и разтърка бузите си с одеколон, после погледна джобния си часовник. След няколко минути щеше да пристигне Струан. – И така да е, не бива да позволиш на дясната си ръка да узнае какво мисли лявата, нали? – хихикаше той.

Лонгстаф едва можеше да повярва, че е уредил така лесно доставката на чаените семена. „Поне – спомни си той със задоволство – уреди го Хорацио. Между другото, защо ли е толкова недоволен, че сестра му иска да се омъжи за Глесинг. Според мене бракът ще бъде много успешен. Макар че тя наистина е доста безцветна и безинтересна, при все че на бала изглеждаше великолепно. Но не е ли все пак щастие, че той

мрази Глесинг? И не е ли щастие, че винаги е ненавиждал опиумната търговия? Колко умно от моя страна да му внуша онази мисъл – да отсрани Глесинг.“

– Честна дума, Хорацио – му каза той преди една седмица в Кантон, – проклета работа е тази търговия с опиум, нали? И всичко това, за дето трябва да купуваме чая със скъпоценен метал. Жалко, че Британска Индия не го отглежда, нали? Тогава няма да има нужда от опиум. Ще го обявим извън закона, ще спасим неверниците за по-добри неща. Ще посеем сред тях семената на добродетелта вместо прокълнатия наркотик. Тогава флотилията ще може да отплува обратно в Англия и да заживеем веднъж завинаги в мир и спокойствие.

След два дни Хорацио го дръпна настрана и развълнувано му изложи идеята си да вземат от китайците чаени семена и да ги изпратят в Индия. Той се показа, както подобава, учуден, но позволи на Хорацио да го убеди, че идеята е наистина рационална.

– Но, Боже мой, Хорацио, как да намерим чаени семена?

– Ето моят план – ще говоря лично с вицекраля Чинг-со. Ще обясня, че вие сте запален градинар и смятате да превърнете Хонконг в градина. Ще поискам по петдесет фунта семена от черница, памук, пролетен ориз, камелии и други цветя, както и сортови семена от чай. Това ще го въведе в заблуда относно чая.

– Но той е умен мъж, Хорацио. Сигурно знае, че много малко от тези растения виреят в Хонконг.

– Разбира се. Сигурно ще го отдаде на глупостта на варварите – каза Хорацио, радостно възбуден.

– Но как ще го убедиш да запази това в тайна? Чинг-со ще сподели с мандарините или с Ко-хонга и те положително ще кажат на търговците. Знаеш, че тези дяволи са способни да обърнат небето и земята, за да попречат на плановете ти. Те положително ще разберат замисъла ти. А какво ще каже тай-панът? Това без съмнение ще сложи край на бизнеса му.

– Той и сега е достатъчно богат, Ваше превъзходителство. Ние сме длъжни да изкореним това зло – опиума. Длъжни сме!

– Да. Но и китайците, и европейците ще се възпротивят на твоя план. А когато Чинг-со разбере точните ти намерения, както сигурно ще стане, тогава никога няма да получиш семената.

Хорацио помисли малко, после каза:

– Да. Но ако му кажа, че аз, който броя и се разписвам за всички ковчежета със сребро, искам да зарадвам вас – моя работодател – с

неочакван подарък за услугата, която сте ми направили, мога да не се разпиша за едно от тях.

Тогава можем да сме сигурни, че той ще го запази в тайна от всички.

– Каква е стойността на ковчето?

– Четирийсет хиляди таяла сребро.

– Но среброто принадлежи на правителството на Нейно величество, Хорацио.

– Разбира се. Във вашите преговори можете „лично“ да осигурите едно допълнително ковчеже, което да не е официално, така че Короната да не загуби нищо. Семената ще бъдат вашият подарък на правителството на Нейно величество, сър. Ще бъде чест за мен да кажете, че идеята е ваша. Положително е така. Нещо, което споменахте, ме наведе на мисълта. С право на вас се пада честта. Нали вие сте заместникът на Нейно величество!

– Но ако планът ти успее, тогава ще унищожиш не само китайските търговци, но и себе си. Това е нелогично.

– Търговията с опиум е ужасен порок, сър. Оправдан е всеки риск, който поемаме. Но моята работа зависи не от опиума, а от вашия успех.

– Ако този план успее, тогава ти подкопаваш и основите на Хонконг.

– Но докато чаят започне да цъфти, ще минат много години. Хонконг ще остане непокътнат, докато сте тук, сър. Той ще продължава да бъде пазар на азиатската търговия. Кой знае какво ще бъде след време?

– Тогава да разбирам ли, че искате от мен да разгледам с вицецаря на Индия възможностите за отглеждане на чай?

– Кой освен Ваше превъзходителство би могъл да доведе идеята – вашата идея – до такова съвършено решение?

Лонгстаф си бе позволил неохотно да бъде убеден и бе предупредил Хорацио да пази строга тайна.

Още на следващия ден Хорацио рапортува радостно:

– Чинг-со се съгласи! Каза, че от шест седмици до два месеца сандъците със семената ще бъдат доставени в Хонконг, Ваше превъзходителство. Сега, за да бъде всичко изпълнено докрай, остава да изпратим Глесинг незабавно в Англия. Мисля, че Мери само си въобразява, че е влюбена. Жалко, че не можем да й дадем година-две време, за да разбере какво прави. Да можеше да се отърве от ежедневното му влияние...

Лонгстаф отново се закиска, като си спомни напразния опит на младежа да прикрие чувствата си. Среса косата си, отвори вратата и

влезе в каютата, където беше картата. Огледа внимателно документите в сейфа и откри писмото, което Хорацио му бе превел преди седмици.

– Нямам повече нужда от това – каза той гласно. Скъса листа, навее се навън от илюминатора и хвърли парченцата, които водата отнесе навътре в морето.

Може би наистина Глесинг ще трябва да си замине. Момичето е малолетно, а положението на Хорацио – твърде тежко. Ще решим и този въпрос. След като семената заминат за Индия.

Видя, че приближава голямата лодка на Струан. Сериозното лице на тай-пана напомни на Лонгстаф за маларията. Какво, по дяволите, да направим? Ще пропадне цялата стратегия за Хонконг.

* * *

Струан се взираше навън през прозорците на кърмата и чакаш чакаше търпеливо, докато Лонгстаф спря да говори.

– Честна дума, Дърк, имах чувството, че Чинг-со знаеше за откупа от шест милиона таела. Веднага го приготвиха. До последен грош. Много се извиняваше за опустошаването на Селцето. Каза, че го направили онези проклетите анархисти – Триадите. Заповядано му е да направи пълно разследване и се надява, че веднъж завинаги ще може да ги разгроми. Предполага, че са заловили един от водачите им. Ако той не успее да измъкне нещо от този човек, никой друг няма да може да го стори. Той обеща веднага да ми съобщи имената на Триадите тук.

Струан се извърна от прозореца и седна в дълбоко кожено кресло.

– Това е много добре, Уил. Бих казал, че свършихте забележителна работа. Забележително добра!

Лонгстаф почувства голямо задоволство.

– Мога да кажа, че нещата се развиха по плана. Да, по въпроса за пирата У Куок. Лично бих предпочел вие да оглавите флотилията, но адмиралът беше твърдо против. Той сам ще я оглавява.

– Това е негово право. Да се надяваме, че тази вечер той ще свърши добра работа. Ще бъда много по-спокоен, когато потопа дявола.

– Точно така.

– Сега вашата задача е да спасите Хонконг, Уил. Само вие можете да го направите – каза Струан, като горещо се молеше поне още веднъж да накара Лонгстаф да осъществи плана, който можеше да спаси живота на всички. – Мисля, че е необходимо да заповядате всички незабавно да напуснат Хепи вели.

– Боже Господи, Дърк – извика Лонгстаф, – но ако направя това...

това означава да напуснем и Хонконг!

– Куинс таун е маларичен. Поне Хепи вели. Следователно трябва да бъде опразнен.

Лонгстаф взе малко енфие с трепереща ръка.

– Не мога да заповядам това. Ще бъда отговорен за всички загуби.

– Да. Решението ви е да употребите шестте милиона таела, за да обезщетите всички.

– Господи! Не мога да направя това! – избухна Лонгстаф. – Среброто принадлежи на Короната. Короната... само тя... може да реши какво да прави с него!

– Решили сте също, че Хонконг е много ценен, за да бъде подложен на риск. Знаете, че трябва да напуснете това място много бързо. Вашият жест ще бъде достоен за губернатор.

– Изобщо не мога, Дърк! Това е невъзможно!

Струан се приближи до бюфета и наля две чаши шери.

– Цялото ви бъдеще зависи от това.

– А? Така ли? Как така?

Струан му подаде чашата.

– Вашият авторитет в двореца е свързан с Хонконг. Цялата ви азиатска политика, а оттук и азиатската политика на двореца, е съсредоточена в Хонконг. И това е правилно. Ако Хонконг не е в безопасност, губернаторът, който е представител на Нейно величество, няма да е в състояние да управлява както трябва Азия. Без да се построи град, нито вие, нито Короната ще сте в безопасност. Долината е мъртва. Значи трябва да се построи нов град, и то да се построи бързо. – Струан отпи с удоволствие. – Ако обезщетите незабавно тези, които вече са строили тук, вие веднага ще си възвърнете доверието им. Всички търговци ще ви подкрепят, а това ще ви е нужно в бъдеще. Не забравяйте, Уил, много от тях имат голямо влияние в двореца. Жестът ще бъде грандиозен, достоен за вас. Освен това, обезщетението всъщност се заплаща от китайците.

– Не разбирам.

– До три месеца ще бъдете пред прага на Пекин като главнокомандващ непобедима армия. Цената на експедицията ще е, да речем, четири милиона. Прибавете шест милиона за опожаряването на Селцето. Десет милиона. Но вие ще поискате четиринайсет милиона – едно справедливо обезщетение. С останалите четири милиона ще основете вашата хонконгска официална хазна, която ще се окаже една от най-богатите колониални хазни в Империята. Всъщност защо да не поискате двайсет вместо четиринайсет милиона? Останалите шест ще възстановят тези

милиони, които вие напълно предвидливо „инвестирахте“ в Хонконг от името на английската корона. Не забравяйте, че без стабилна база не бихте дръзнали да предприемете поход на север. Ако Хонконг не е в безопасност, Англия повече няма място в Азия. Ако Хонконг не е в безопасност, свършено е с вас. Съдбата на Англия е във вашите ръце, Уил. Това е толкова просто!

Струан чувстваше, че Лонгстаф преценява напрегнатото възможностите. Това беше единственото възможно решение. Единственият начин да се запази достойнството на хората и да се спаси острова. И щом видя, че Лонгстаф отвори уста да каже нещо, той го изпревари:

– И още едно нещо, Уил. Веднага ще можете да си върнете по-голямата част от парите.

– Какво каза?

– Незабавно организирате нова продажба на земя. Наддаването за новите парцели ще е жестоко. Къде ще отидат парите? Обратно в държавната хазна. Във всички случаи ще спечелите. Земята, която продавате, не струва нищо. Знаете колко належаща е нуждата ви от пари за решаване на правителствените проблеми – заплати, полиция, дворец на губернатора, пътища, съдилища, пристанищни съоръжения и хиляди други неща, за които в никакъв случай не можете да използвате парите от откупа. Бих казал, че жестът е достоен за държавник. Вие трябва да вземете решението сега, защото не можете да чакате шест месеца, докато изложението отиде до Англия и се върне обратно с нужното одобрение. Ще спасите Хонконг, без това да ви струва нищо. Но най-вече – с това показвате категорично на Сергеев, че Англия възнамерява да остане завинаги в Азия. Бих казал, Уил, че вашата проникателност ще направи силно впечатление на целия кабинет. Както, разбира се, на Нейно величество кралицата. А с нейното одобрение ще получите вечни почести.

Удариха осем бела. Лонгстаф извади джобния си часовник. Беше изостанал и той нагласи стрелките да показват пладне, докато се опитваше да открие недостатък в разсъжденията на Струан. Нямаше такъв. Призля му от мисълта, че ако не беше тай-панът, той лично не би направил нищо, за да се пребори с болестта. Освен това – да стои настрана от долината и да се надява на някакво чудотворно изцеление. Той също се безпокоеше от разрастването на епидемията, но за него си оставаше по-важно спечелването на войната в Кантон.

Да. Нямаше никакъв недостатък. По дяволите, за малко да осуетиш едно великолепно бъдеще. Наистина няма да спазиш инструкциите, но губернаторите и кралските заместници имат неписани права и това

следователно ще се тълкува като извънредна мярка. Ние не можем да чакаме до следващата година, за да наложим кралската воля на неверниците. Не можем! Ще използваме случая и да осъществим плана за чаените семена, с което ще проявим много по-голяма далновидност от тази на тай-пана.

Лонгстаф почувства непреодолимо желание да разкаже на Струан за семената. Но успя да се овладее.

– Мисля, че сте прав. Още утре ще направя съобщението.

– Защо не съберете утре тай-паните? Дайте им двудневен срок Да ви представят конструктивни и поземлени сметки за вашата хазна. Определете продажбата на земята да стане другата седмица. Това ще ви даде време да направите оглед на парцелите. Предполагам, че ще искате да разположите новия град близо до Глесинг поинт.

– Да. Точно това мислех да направя. Това е най-доброто място. Не разисквахме ли този въпрос преди доста време? – Лонгстаф стана и наля още шери, после дръпна шнура на звънеца. – Както винаги, много ми е приятно да изслушам съветите ви, Дърк. Предполагам, че ще останете за обяд.

– По-добре е да си тръгвам. Сара заминава утре с кораба „Калкута махараджа“ и ще имам много работа.

– Много лош късмет. Имам предвид Роб и племенницата ви.

Вратата се отвори.

– Да, сър? – попита морският офицер.

– Попитайте генерала дали иска да обядва с мен.

– Слушам, сър. Моля за извинение, сър, но мисис Куанс желяе да ви види. А и погледнете това. – Той подаде на Лонгстаф дълъг списък с имена. – Това са хората, които молят да ги приеме. Да кажа ли на мисис Куанс, че сте зает?

– Не, по-добре да я видя сега. Моля ви, постоите още малко, Дърк. Боя се, че ще ми трябва морална подкрепа.

Появи се Морийн Куанс. Аристотел Куанс я следваше по петите. Под безжизнените му очи бяха изписани тъмни кръгове. Сега приличаше на невзрачно човече. Дори дрехите му бяха неспретнати и безцветни.

– Добро утро, мисис Куанс – поздрави Лонгстаф.

– Дано в този чудесен ден да ви пазят всички светци, Ваше превъзходителство.

– Добро утро, Ваше превъзходителство – каза Аристотел едва чуто, свел поглед към бюрото в каютата.

– Добър ден и на вас, тай-пан – каза Морийн. – След няколко дни,

ако е рекъл свети Патрик, ще си уредим сметките с вас.

– Не е спешно. Добро утро, Аристотел.

Аристотел Куанс погледна бавно към Струан. Очите му се изпълниха със сълзи, когато прочете топлотата, изписана на лицето на Струан.

– Тя счупи всичките ми четки – каза той със сподавен глас. – Тази сутрин. Всичките ми четки. И моите... хвърли боите ми в морето.

– Затова сме тук, Ваше превъзходителство – подчерта Морийн – Мистър Куанс реши да сложи край на това откачено рисуване. Искане да му се даде хубава и стабилна работа. Точно за работата сме дошли да разговаряме с Ваше превъзходителство. – Тя се обърна да погледне мъжа си и лицето ѝ помръкна. – Каквото и да е. Стига работата да е стабилна и добре платена. – Тя отново погледна Лонгстаф. – Например чиновническа длъжност. Бедният мистър Куанс не е много опитен.

– Това ли, т-т, искате, Аристотел?

– Тя счупи четките ми – каза безнадеждно Куанс. – Това беше всичко, което имах. Боите и четките.

– Разбрахме се, момчето ми, нали? Заклехме се във всичко, което е свещено. Така ли? Никакво рисуване. Стабилна работа и да се грижиш за семейството си. И да няма повече кръшкане.

– Да – каза беззвучно Аристотел.

– Ще се радвам да ви предложа един пост, мисис Куанс – намеси се Струан. – Нуждая се от чиновник. Заплатата е петнайсет шилинга на седмица. Ще ви оставя една година да живеете на корабчето. След това ще можете да се оттеглите.

– Дано светците да ви възнаградят. Съгласна съм. Сега благодари и ти на тай-пана – подбутна мъжа си Морийн.

– Благодаря, тай-пан.

– Бъдете в канцеларията ми утре сутринта в седем часа, Аристотел. Точно в седем.

– Ще бъде там, тай-пан. Не се безпокойте. Дано свети Петър ви благослови за това, че в тези тежки времена се погрижихте за една бедна съпруга и гладуващите ѝ деца. Довиждане.

Те излязоха и Лонгстаф си наля едно силно питие.

– Боже Господи! Никога не бих повярвал. Бедничкият Аристотел! Наистина ли ще направите Аристотел Куанс чиновник?

– Да. По-добър от някои други. Липсват ми помощници. – Струан сложи шапката си, много доволен от себе си. – Не съм свикнал да се намесвам в отношенията между мъж и жена. Но тази, която се осмелява да

постъпи така с добрия човек, няма право да се нарича „съпруга“, по дяволите!

Лонгстаф внезапно се засмя.

– Ще отдели един голям кораб, ако това ще помогне с нещо. Всички ресурси на правителството на Нейно величество са на ваше Разположение.

* * *

Струан побърза да стъпи на брега. Той повика закрыта носилка и посочи на кулитата накъде да вървят.

– Спрете, сави? – каза той, когато пристигнаха.

– Сави, маса.

Той мина покрай учудения портиер и влезе в предверието на къщата. Стаята бе покрита с килим, имаше големи дивани, басмени пердета, огледала и други дребни предмети. В дъното се чу шумолене и приближаващи стъпки. Мънистените пердета се повдигнаха и се появи дребна старица. Беше спретната, колосана и посивяла, с големи очи и очила.

– Здравейте, мисис Фордъринджил – поздрави учтиво Струан.

– Е, тай-пан, колко се радвам да ви видя – отвърна тя. – Дълги години не сме имали удоволствието да бъдем с вас. Малко е рано за посетители, но младите дами се подготвят да ви се представят в приличен вид. – Тя се усмихна и показа пожълтелите си изкуствени зъби.

– Вижте какво, мисис Фордъринджил...

– Влизам ви в положението, тай-пан – каза тя разбиращо. – Понякога в живота на човек идва момент, когато той...

– Става дума за един мой приятел.

– Не се безпокойте, тай-пан, мама дава честна дума. За една минутка ще ви оправим. – Тя стана бързо. – Момичета!

– Седнете и ме изслушайте! Става дума за Аристотел.

– Бедният! Забъркал се е в голяма каша.

Струан ѝ обясни какво иска и момичетата се натъжиха, когато си тръгна.

Още щом се прибра в дома си, Мей-мей го посрещна с думите:

– За какво ходиш в публичен дом, айейа?

Той въздъхна и ѝ каза.

– Мислиш, че вярвам това, айейа? – Очите ѝ гледаха презрително.

– Да. Не е зле да повярваш.

– Вярвам, тай-пан.

– Тогава престани да гледаш като дракон! – каза той и влезе в

стоята.

– Добре. – Мей-мей влезе след него и затвори вратата. – Сега ще видим дали ти казал истина. Веднага ще любим. Аз лудо желая тебе, тай-пан.

– Благодаря, но съм зает – каза той и не можа да сдържи смеха си.

– Айейа на твоето зает – каза тя и започна да разкопчава меденожълтата си пижама. – Ние веднага ще се любим. Скоро ще видя дали мазна курва не взела твоя сила. Тогава твоя майка ще разправя с тебе, по дяволи.

– Ти също си заета – каза й Струан.

– Много заета – отговори и събу копринените си панталони.

Обещите й подрънкваха като звънчета. – Не лошо ти веднага да хванеш също за работа.

Той я погледна, но не позволи радостта му да проличи. Коремът ѝ беше леко заоблен с четиримесечния плод в утробата. Той я грабна в ръце, целуна я бурно и я повали на леглото, като леко я притисна с тежестта си.

– Внимавай, тай-пан – извика тя задъхано. – Аз да не би една от твои цицорести варварски великанки! Целувки не значат нищо. Сваляй дрехи и тогава ще видим истина!

Той отново я целуна. Тогава тя отново каза с променен глас:

– Сваляй дрехи!

Той се облакът, погледна я и потърка носа си в нейния, без да я дразни повече:

– Вече няма време. Имам един ангажимент, а освен това трябва да опаковаме багажа.

– За какво да опаковаме? – попита тя учудено.

– Ще се местим на „Рестинг клауд“.

– Защо?

– Нашият фенг шуй тук е лош, момиче.

– О, добре, о, много ужасно добре! – Тя метна ръце около врата му. – Наистина напускаме тука? Завинаги?

– Да. – Тя го целуна, бързо се измъкна изпод ръката му и започна да се облича.

– Мислех, че искаш да се любим – каза той.

– Хм! За какво това доказателство? Аз много добре познавам тебе. Дори да имал курва преди един час, ти достатъчно добре ще надуваш, ще преструваш и заблудиш твоя бедна майка. – Тя се засмя и отново обгърна врата му с ръце. – О, колко хубаво да напускаме лош фенг шуй.

Аз бързо ще опаковам.

Изгича до вратата и извика:

– А Сам-а-а-а!

А Сам дотърча тревожно, следвана от Лим Дин, и след бурна крясъци и брътвежи А Сам и Лим Дин хукнаха, като нареждаха към боговете, обзети от огромно, шумно вълнение. Мей-мей се върна и седна на леглото, като си повяваше с ветрилото.

– Аз опаковам багаж – каза тя весело. – Сега ще помогна на тебе да облечеш.

– Благодаря, но аз мога и сам.

– Тогава ще гледам. И ще търкам твой гръб. Баня чака. Аз много благодарно радостна, че ти решил да заминеш. – Тя продължи да бърби, без да спира, докато той се преобличаше.

Когато се изкъпа, тя се разкрещя да ѝ донесат горещи кърпи и сама изсуши гръба му, след като ги донесоха. И през цялото време не преставаше да се пита дали е бил с курва, когато е уреждал работите на смешния дребен художник, който така красиво бе нарисувал портрета ѝ. „Не че ме интересува – каза си тя, докато търкаше настървено гръба му. – Само дето не трябва да ходи в тези места. Изобщо не трябва. Ще се развали лицето му. И моето ще се развали. Много ще се развали. Скоро тези кучета – слугите – ще започнат да разпространяват слухове, че не мога да се грижа добре за мъжа си. О, богове, пазете ме от мръсни клюки, пазете него от мръсни проститутки и всякакви такива.“

А Сам и Лим Дин бяха готови едва след залез-слънце и всички бяха изтощени от драматизма и вълнението на заминаването. Кули-та отнесоха багажа. Други останаха търпеливо да чакат до закритата носилка, която щеше да отведе Мей-мей до катера.

Тя беше добре завоалирана. Застана за миг до портата на градината със Струан и огледа първата си къща в Хонконг. Ако не беше лошият фенг шуй и треската, която бе част от злия дух, тя щеше да изпита съжаление, че заминава.

Стояха и се наслаждаваха на приятния сумрак. Около тях бръмчаха няколко комара. Един от тях кацна на крака ѝ, но тя не забеляза.

Комарът пи до насита и после отлетя.

* * *

Струан влезе в голямата каюта на „Уайт уич“. Всички Брокови бяха там и го чакаха, освен Лилибет, която вече беше легнала. Кълъм стоеше до Тес.

– Добър вечер – поздрави Струан. – Сара поднася извиненията си, че не се чувства добре.

– Добре дошъл – каза Брок с груб, тревожен глас и замислено лице.

– Е – засмя се Струан, – не е това начинът да завържем разговор за щастливия повод.

– Не става въпрос за повода, по дяволите, както добре знаеш. Всички ще банкрутираме. Най-малко, ще пострадаме ужасно от тази отвратителна малария.

– Да – отвърна Струан. Усмихна се на Кълъм и Тес и като забележа безпокойството им, реши веднага да им каже добрата новина. – Чух, че Лонгстаф е наредил да напуснем Куинс таун – каза той нехайно.

– Проклятие! – избухна Горт. – Не можем да напуснем. Вложихме прекалено много пари в земята и сградите. Не можем да заминем. Ако не беше избрал тази проклетата долина, дявол да те вземе, ние нямаше...

– Дръж си езика – скара му се Брок. После се обърна към Струан. – Ти ще загубиш повече от нас, за бога, и все пак се усмихваш. Защо?

– Татко – извика Тес, уплашена да не би вечерта им да бъде помрачена от неочаквана разпрания, – да прием ли? Шампанското е изстудено и готово.

– Да, разбира се, Тес, скъпа – каза Брок, – но разбираш ли какво каза Дърк? Рисуваме да изгубим ужасно много пари. Ако напуснем долината, бъдещето ни ще бъде черно. И неговото също, по дяволите!

– Бъдещето на „Ноубъл хаус“ е бяло като дувърските скали – каза Струан с равен глас. – И не само нашето бъдеще, но и вашето също. Лонгстаф ще обезщети всички ни за вложените суми в Хепи вели. До последен грош. В брой.

– Това не е възможно! – извика Брок.

– Това е лъжа! – отсече Горт.

Струан се обърна към него.

– Съветвам те, Горт, не ме наричай повече лъжец! – После им разказа за намеренията на Лонгстаф.

Кълъм се възхити от красивия план. Стана му напълно ясно, въпреки че баща му не спомена нито веднъж за това, кой всъщност стои зад решението на Лонгстаф и как същият този човек е манипулирал наместника подобно на марионетка. Вярата на Кълъм в своята собствена годност се разклати. Разбра, че Горт не е напълно прав и че той никога не би могъл да се справи с Лонгстаф, както успя да направи това баща му, и да спаси всички.

– Това е цяло чудо! – възкликна той и хвана ръката на Тес.

– Кълна се във всичко, което е свято, тай-пан, че вземам назад думите си. Извинявам се. Казах онова, защото бях потресен. Сега поднасям извиненията си.

– Дърк – започна Брок с горчив хумор. – Радвам се... наистина се радвам... че ще се сродим. Ти ни спаси главите и това е самата истина.

– Нищо подобно не съм направил. Беше идея на Лонгстаф.

– Правилно – каза саркастично Брок, – така се увеличава властта му. Лайза, дай питиетата, по дяволите! Дърк, ти ни донесе тази вечер голяма новина, която трябва да отпразнуваме. Достави ни радост. Така че да прием и да се веселим. – Той грабна чаша шампанско и когато всички взеха чашите си, вдигна тост. – За Тес и Кълъм и им пожелавам винаги да имат тихо море и спокойно пристанище!

Всички пиха. После Брокови се здрависаха с Кълъм, Струан прегърна Тес и всички бяха дружелюбни. Но само временно. Знаеха това. Днес обаче бяха решили да забравят. Само Кълъм и Тес се чувстваха в безопасност.

Седнаха да вечерят. Тес беше облечена в халат, който подчертаваше вече развитите форми, а Кълъм не можеше да скрие обожанието си. Наляха още вино, смяха се и вдигнаха пак наздравици. В разгара на веселието Струан извади плътен плик и го подаде на Кълъм.

– Малък подарък за вас двамата.

– Какво е това? – попита Кълъм и отвори плика. Тес се надвеси да погледне. В плика имаше някакви документи, един от които бе покрит с китайски йероглифи.

– Това е нотариален акт за земя, която се намира малко над Глесинг пойнт.

– Но там никога не са продавали земя – каза Брок подозрително.

– Негово превъзходителство одобри няколко акта от китайското село, което е владеело земята, преди да се заселим в Хонконг. Парцелът е от тази земя. Сега Кълъм и Тес имат заедно един акър. Гледката е великолепна. О, да, и заедно със земята получавате строителен материал за къща със седем спални, градина и лятна къща.

– О, тай-пан – извика Тес с щастлива усмивка, – благодаря! Много благодаря!

– Наша собствена земя! И наша къща! Наистина ли? – питаше Кълъм, смаян от щедростта на баща си.

– Да, момче. Помислих си, че ще поискате веднага да започнете строежа. Уредих ви за утре по обяд среща с един архитект. Да уточните плановете.

– Утре всички заминаваме за Макао – каза остро Горт.

– Но, Горт, не вярвам да имаш нещо против, ако се забавим с ден-два – каза Кълъм. – Всъщност това е много важно...

– О, да! – извика Тес.

– ... а с решението за Куинс таун и с продажбата на земята... – Кълъм спря и се обърна развълнувано към годеницата си. – Суса е най-добрият архитект на Изтока.

– Нашият човек Ремедиус е по-добър – каза Брок, ядосан на себе си, че сам не се е сетил да им предложи същото. Имаше планове да им даде като сватбен подарък една от къщите на компанията в Макао, далеч от влиянието на Струан.

– О, да, много добре, Брок – побърза да каже Кълъм, усетил неговата завист. – Ако останем недоволни от Суса, може би ще разговаряме и с него. Съгласна ли си, Тес? – И после се обърна към Струан. – Не знам как да ти благодаря!

– Няма нужда да ми благодариш, Кълъм. Младите трябва да започнат живота си добре и да имат свой дом – каза Струан, доволен, че бе подразнил Брок и Горт.

– Да – намеси се доволно Лайза. – Свещена истина, за бога.

Брок вдигна документа и започна да го разглежда.

– Сигурен ли си, че актът е действителен? – попита той. – Не е редовен.

– Действителен е. Лонгстаф го утвърди официално. Печатът му е на последната страница.

Брок погледна намръщено към Горт и рошавите му вежди очертаха права линия на повехналото лице.

– Смятам, че не е зле да огледаме по-отблизо тези местни актове.

– Да – съгласи се Горт и погледна Струан в очите. – Може би няма нищо останало за продажба, татко.

– Сигурен съм, че има и други – отговори спокойно Струан, – ако сте склонни да потърсите. Между другото, Брок, предлагам ти да разгледаме нашето положение веднага щом приключим огледа на земята.

– И аз си помислих за същото – каза Брок, – но както и по-рано, ти първи избра и този път.

Той върна нотариалния акт на Тес, която го погали нежно.

– Кълъм, все още ли си заместник-колониален секретар?

– Така е, мисля – засмя се Кълъм, – макар че задълженията ми никога не са били уточнявани. Защо?

– Нищо.

Струан допи виното си и реши, че е време да си тръгва.

– Сега, когато напускаме Хепи вели и считаме, че въпросът е решен, бъдещето на Хонконг е осигурено, особено след като бъде построен новият град за сметка на Короната.

– Да – съгласи се с готовност Брок, отново развеселен, – сега, когато Короната залага заедно с нас.

– В такъв случай, смятам, че няма нужда да бавим повече женитбата. Предлагам да оженим Тес и Кълъм другия месец.

Сякаш удари гръм.

Времето спря за всички. Кълъм се питаше какво може да се крие зад злата усмивка на Горт и защо тай-панът е избрал точно следващия месец, и... о, Боже, нека бъде следващия месец!

Горт бе сигурен, че още на другия месец щеше да загуби влиянието си над Кълъм и че, по дяволите, това изобщо не биваше да се случи. „Каквото и да каже татко, никаква скорошна женитба – каза си той. – Може другата година. Да, може. Какво ли е намислил този дявол?“

Брок също се опитваше да разбере замисъла на Струан, защото положително имаше такъв и той не предвещаваше нищо добро за него и Горт. Инстинктът незабавно му подсказа да забави сватбата. Но се бе заклел пред Бога да им пожелае спокойно пристанище и знаеше, че двамата със Струан, който също се бе заклел, щяха да бъдат обвързани с клетвата.

– Можем да направим съобщението следващата неделя – обади се Струан с цел да наруши тягостната тишина. – Мисля, че ще бъде чудесно да го направим следващата неделя. – После се обърна към Тес. – Какво ще кажеш, момиче?

– О, да, разбира се – отговори тя и протегна ръка на Кълъм.

– Не! – отсече Брок.

– Много е скоро! – озъби се Горт.

– Защо? – попита Кълъм.

– Мислех си за теб, Кълъм – отвърна помирително Горт, – и за тъжната кончина на чичо ти Роб. Ще бъде прибързано и некрасиво. Много некрасиво!

– Лайза, мила – каза Брок тежко, – извинете ни ти и Тес. После ще се съберем да приемем порто.

Тес го прегърна бурно и прошепна:

– Моля те, татко.

Четиримата мъже останаха сами. Брок се надигна бавно и намери шише порто. Наля в четири чаши и ги подаде. Струан отпи от виното с

вид на познавач.

- Много хубаво порто, Тайлър.
- От трийсет и първа година е.
- Много голяма година за виното.

Последва ново мълчание.

– Ще бъде ли удобно, ако отложим вашето заминаване с няколко дни, мистър Брок? – попита стеснително Кълъм. – Ако е възможно, разбира се. Много ми се иска Тес да види земята и архитекта.

– С опразването на долината, продажбата на земята и всичко друго, сега вече няма да заминем – каза Брок. – Горт и аз няма да заминем. Но Лайза, Тес и Лилибет трябва да отидат в Макао колко то може по-скоро. Там е по-здравословно по това време на годината. И по-хладно. Нали така, Дърк?

– Да. Сега в Макао е много добре – отговори Струан и запали пура. – Чух, че другата седмица ще разследват инцидента с ерцхерцога. – Той погледна изпитателно Горт.

– Това беше нещастие – каза Брок.

– Да – обади се Горт. – Навсякъде стреляха пушки.

– Да – съгласи се Струан. – Точно след като го раниха, някой застреля водача на тълпата.

– Аз го застрелях – каза Брок.

– Благодаря, Тайлър. И ти ли се биеше, Горт?

– Аз бях на носа и направлявах кораба.

– Да – каза Брок. Опитваше се да си спомни дали е видял някой да стреля. Помнеше само, че бе изпратил Горт на носа. – Лош късмет. Тълпите са ужасни и кой може да знае какво ще се случи в подобно време.

– Да – съгласи се Струан. Знаеше, че ако куршумът се окажеше насочен, единственият виновник щеше да бъде Горт, а не Брок. – Наистина лош късмет.

Газените лампи, които висяха от гредата, се люшнаха леко назад с внезапния повей на вятъра. Моряците, Горт, Брок и Струан застанаха мигом нащрек. Брок отвори илюминатора и подуши въздуха. Горт надникна през кърмовите прозорци към морето, а Струан се заслуша в поведението на кораба.

– Нищо няма – заключи Брок. – Посоката на вятъра се промени с няколко градуса, това е всичко.

Струан излезе в коридора да прочете показанията на барометъра. Показваше 29,8, постоянен показател. Налягането на въздуха бе останало почти постоянно в продължение на седмици.

– Стабилно време – каза той.

– Да – отговори Брок. – Но скоро ще се промени и ще трябва да заковаваме летви. Видях, че си пуснал шурмовите котви по-далеч от пристана, в дълбоки води.

– Да. – Струан си наля още порто и предложи шишето на Горт.

– Искаш ли още?

– Благодаря.

– Подушваш ли скорошна буря, Дърк?

– Не, Тайлър. Но обичам да се подготвям своевременно. Глесинг заповяда да бъде подготвена и флотилията.

– По твое предложение ли?

– Да.

– Чух слухове, че ще се жени за сестрата на младия Синклер.

– Имам чувството, че навсякъде се говори за женитба.

– Мисля, че ще бъдат много щастливи – каза Кълъм. – Джордж я боготвори.

– Някак е безсърдечно по отношение на Хорацио – каза Горт, – че сестра му го напуска така неочаквано. Тя е единствената му роднина. Тя също е млада, малолетна.

– На колко години е? – попита Струан.

– На деветнайсет – отговори Кълъм.

Напрежението в каютата нарасна.

– Тес е много млада – обади се Кълъм с болка в гласа. – Не бих искал да ѝ навредя. Макар и, ъ-ъ, можем ли... какво мислите вие, мистър Брок? За женитбата? Другия ли месец да бъде? Всичко, което е най-добро за Тес, ще бъде добро и за мен.

– Тя е още много млада, момче – започна да обяснява Брок – съзнанието му беше замъглено от виното, – но се радвам, че казваш това.

Гласът на Горт бе любезен и спокоен:

– Няколко месеца няма да се сторят много за вас двамата, нали, Кълъм? Следващата година е само след половин година.

– Но януари е чак след седем месеца, Горт – извика Кълъм нетърпеливо.

– Не е моя работа. Това, което е добро за вас двамата, ще бъде добро и за мен. – Горт пресуши чашата си и наля още. – Какво казваш, татко? – попита той, като съзнателно изкара Брок на преден план.

– Ще си помисля за това – каза той, докато разглеждаше чашата си внимателно. – Тя е много млада. Не е прилично да се бърза. Познавате се само от три месеца и...

– Но аз я обичам, мистър Брок – настоя Кълъм. – Три месеца, три години – какво значение има?

– Знаех си, момчето ми – каза любезно Брок. Той си спомни радостта на Тес, когато ѝ каза, че ще приеме Кълъм. – Аз мисля единствено за твоето и за нейното щастие. Нужно ми е време да помисля. – „Да разбере какво си намислил, Дърк.“

– А аз смятам, че ще бъде добре и за тях, и за нас. – Струан усещаше топлотата, излъчвана от Кълъм. – Тес наистина е млада. Но Лайза също беше млада, а и майката на Кълъм. Модерно е хората да се женят млади. Могат да спестят пари. И да си осигурят богато бъдеще. Разбира се, с добър късмет. Така че моето мнение е да се оженят.

Брок потри чело с опакото на ръката си.

– Първо ще размисля, а после ще ви кажа. Идеята е много внезапна, затова е нужно време.

Кълъм се усмихна, трогнат от искреността в гласа на Брок. За пръв път го харесваше и му вярваше.

– Разбира се – каза той.

– Колко време мислиш, че ще ти трябва, Тайлър? – попита безцеремонно Струан. Той видя как синът му омеква пред фалшивата им любезност и почувства, че трябва да употреби настойчивост, за да ги накара да покажат същността си. – Не трябва да държим младите в напрежение, а и предстои да се подготвят планове. Това трябва да бъде най-великолепната сватба в Азия.

– Доколкото си спомням – отсече Брок, – бащата на булката е този, който урежда сватбата. Освен това аз зная много добре кое е правилно и кое не е. – Той усещаше, че Струан го е хванал на въдицата и си играе с него. – Така че всички планове за сватбата ще бъдат направени от наша страна.

– Разбира се – съгласи се Струан, – но кога ще съобщите на Кълъм?

– Скоро – каза Брок и стана. – Да се присъединим към дамите.

– Колко скоро, Тайлър?

– Нали чу какво каза татко? – попита ядосано Горт. – Защо го дразниш?

Но Струан не му обърна никакво внимание, а продължи да фиксира Брок с очи.

Кълъм се страхуваше да не се сбият и Брок да не промени решението си относно техния брак. Същевременно искаше му се да узнае още колко време ще има да чака и се радваше, че баща му настоява пред Брок.

– Моля ви – каза той, – сигурен съм, че мистър Брок няма... че той ще обмисли внимателно въпроса. Нека оставим всичко засега.

– Твоя работа, Кълъм! – каза Струан с престорен гняв. – Но аз искам да съм сигурен, че не те използват и не си играят с теб, по дяволите!

– Това, което казваш, е ужасно! – извика Кълъм.

– Да. Но засега съм уредил нещата си с теб, така че си дръж езика! – Струан се обърна отново към Брок, като съзнаваше, че и двамата с Горт са доволни, заедно бе смъмрил Кълъм. – Кажете колко време, Тайлър?

– Една седмица. Нито повече, нито по-малко. – Брок погледна Кълъм и отново гласът му стана любезен. – Няма нищо лошо, момче, когато единият от двама мъже иска време, а другият настоява за отговор. Така трябва да бъде. Една седмица, Дърк. Това удовлетворява ли отвратителните ти обноски?

– Да. Благодаря, Тайлър. – Струан тръгна към вратата и широко я отвори.

– След теб, Дърк.

* * *

В безопасност в собствените си стаи на борда на „Рестинг клауд“ Струан разказа на Мей-мей какво се бе случило.

Тя го изслуша внимателно и остана доволна.

– О, чудесно тай-пан! Много добра работа!

Той съблече палтото си и тя го закачи в гардероба. От ръкава на туниката ѝ падна свитък. Той го вдигна и го погледна.

На свитъка имаше нежна китайска рисунка с водни бои и много йероглифи. Представляваше красив морски пейзаж с две дребни фигурки – мъж, покланящ се на жена – в подножието на висока, забулена в мъгла планина. Близко до скалистия бряг плуваше сампан.

– От къде имаш това?

– А Сам го донесе от Тай Пинг Шан.

– Много е красиво – каза той.

– Да – отвърна спокойно Мей-мей, отново удивена на чудната изобретателност на дядо ѝ. Беше изпратил свитъка на един от своите агенти в Тай Пинг Шан, от когото Мей-мей купуваше от време на време нефрит. А Сам го бе приела, без да подозира нищо, като случаен подарък за господарката ѝ. И макар Мей-мей да бе сигурна, че А Сам и Лим Дин са разгледали много внимателно картината и йероглифите, тя знаеше, че те никога не биха се досетили за тайното послание, което се съдържаше

там. Дори личният семеен печат на дядо й бе внимателно подменен с друг. А и стихът „Шест гнезда ще посрещнат орлите, зелен огън ще лумне внезапно. И надежда крилата ще долети със стрелата“ бе така красив и ясен. Никой друг освен нея не можеше да знае, че с това той й благодари за информацията за шестте милиона таела, че „зеленият огън“ означаваше тай-пана и че дядо й ще изпрати някого, който ще носи стрела, за да може тя да го познае, и който ще й помогне.

– Какво означават тези йероглифи? – попита Струан.

– Трудно да превеждам, тай-пан. Не зная всички думи, но казва: „Шест къщи на птици посрещат големи птици, зелен огън ще гори изведнъж и със стрела ще дойде...“ – Тук тя се намръщи, като търсеше английската дума. – „... ще дойде надежда върху крила.“

– Та това е някаква безсмислица, за бога – засмя се Струан.

Тя въздъхна щастливо.

– Обожавам тебе, тай-пан.

– Обожавам те, Мей-мей.

– Следващия път ние ще построим наш дом, като съветваме с господин фенг шуй, моля.

Тридесета глава

Призори Струан се качи на борда на „Калкута махараджа“, търговския кораб, който щеше да отведе Сара в Англия. Корабът принадлежеше на компания Ост Индия. Щеше да отпътува след три часа и моряците вършеха последните приготовления.

Струан слезе на долната палуба и почука на вратата на каютата.

– Влез – чу той гласа на Сара.

– Добро утро, Сара.

Той влезе и затвори вратата зад себе си. Каютата бе голяма и Удобна. Наоколо се търкаляха играчки, дрехи, торби и обувки. Близо до илюминатора хленчеше в малкото креватче заспиващият Локлин.

– Оправи ли всичко, Сара?

– Да.

Той извади един плик.

– Това е чек за пет хиляди гвинеи. Ще получаваш по толкова на всеки два месеца.

– Много си щедър.

– Парите са твои. Поне това са пари на Роб, не мои. – Той сложи

плика върху дъбовата маса. – Аз изпълнявам завещанието му. Писал съм да уредят фонда на тръста, който той искаше, и ти ще получиш акциите. Също така помолих баща ми да посрещне кораба. Би ли желала да останеш в дома ми в Глазгоу, докато си намериш къща, която да ти харесва?

– Не искам нищо твое.

– Писах на bankerите ни да уважат подписа ти, отново по нареждане на Роб, за да получаваш допълнително по пет хиляди гвинеи всяка година. Трябва да разбереш, че си наследница и аз съм длъжен да те посъветвам да внимаваш, защото много хора ще се опитат да отнемат богатството ти. Ти си млада и имаш бъдеще.

– Не са ми нужни съветите ти, Дърк – каза Сара презрително. – Сама мога да се грижа за това, което е мое. Винаги съм го правила. А що се отнася до младостта ми, видях се как изглеждам в огледалото – стара и грозна. И аз го знам, и ти го знаеш. Аз съм изхабена! А ти си живееш живота и настройваш хората един срещу друг. Радваш се, че Роналда е мъртва – тя вече не ти трябва. Сега хубавичко си разчисти пътя за друга. Но за коя? Шиваун? Мери Синклер? Или може би за дъщерята на някой херцог? Ти винаги си летял нависоко. Но която и да е тя, ще бъде млада и богата, а ти ще изцедиш и нея като всеки друг. Ти смучеш кръвта на другите, без да им даваш нищо в замяна. Проклинам те пред Бога и се моля да съм жива, за да плюя на гроба ти!

Детето се разплака жално, но никой не го чу, докато те се гледаха в очите.

– Забрави да кажеш единствената истина, Сара. Цялото ти огорчение идва от това, че се омъжи не за този брат, когото искаше. И затова превърна живота на Роб в ад.

Струан отвори вратата и излезе.

– Мразя истината – изхълца Сара в обгърналата я пустота.

* * *

Струан се отпусна мрачно на стола в канцеларията си. От една страна, изпитваше омраза към Сара, от друга страна, я разбираше и се боеше от клетвата ай.

– Наистина ли смуча кръвта на другите – помисли гласно, без да иска. Погледна портрета на Мей-мей. – Да, предполагам, че е така. Не е ли правилно това? А те не ми ли смучат кръвта? През цялото време? Кой греша, Мей-мей? И кой е прав?

Спомни си за Аристотел Куанс.

– Варгас!

– Да, сеньор.

– Как се справя мистър Куанс?

– Много е тъжен, сеньор. Много тъжен.

– Изпратете го тука, моля.

След малко на вратата се появи Куанс.

– Влез, Аристотел. Затвори вратата.

Куанс направи както му казаха, после се приближи и застава жално пред бюрото.

Струан заговори бързо.

– Аристотел, нямаш време за губене. Измъкни се бързо от фабриката и тичай на пристанището. Там те чака сампан. Качвай се на борда на „Калкута махараджа“. Ще отпътува след няколко минути.

– Какво, тай-пан?

– Организирай съм помощ, приятелю. Като се качиш на борда на кораба, вдигни голям шум – махай с ръце и викай, щом като напуснеш пристанището. Нека всеки разбере, че си на борда на „Калкута махараджа“.

– Бог да те благослови, тай-пан. – В очите му загоря отново весела искрица. – Но аз не искам да напускам Азия. Не мога да замина.

– В сампана има дрехи на кули. Можеш да се промъкнеш тайно в лорчата, която е извън пристанището. Подкупих екипажа, но капитанът не знае, така че пази се от него.

– Триста фойерверки! – В миг сякаш Куанс порасна. – Но... но къде ще мога да се крия след това? В Тай Пинг Шан ли?

– Очаква те мисис Фордъринджил. Уредих ти там престой от два месеца. Но ми дължиш парите, които платих за теб, по дяволите!

Куанс метна ръце около врата на Струан и нададе вик, който бе мигновено прекъснат:

– Внимавай, за бога. Ако разбере Морийн, ще превърне живота ни в ад и после никога няма да си замине отук.

– Вярно – прошепна дрезгаво Куанс и се втурна към вратата. После изведнъж спря. – Пари! Ще ми трябват пари. Можеш ли да ми отпуснеш малък заем, тай-пан?

Струан вече държеше малка кесийка със злато.

– Ето ти сто гвинеи. Ще ги прибавя към сметката ти.

Кесийката изчезна в джоба на Куанс. Аристотел прегърна Струан още веднъж и изпрати въздушна целувка към портрета над камината.

– Десет портрета за най-красивата Мей-мей. С десет гвинеи по-

евтино от обичайната ми цена, кълна се! О, безсмъртни Куанс! Обожавам те! Свободен! Божичко, свободен!

* * *

Мей-мей разглеждаше нефритената гривна. Приблужи я до светлината, която струеше през отворения илюминатор, и придирчиво я огледа. Нямаше грешка – върху нея бяха тънко гравирани стрела и йероглифи, които означаваха: „надежда крилата“.

– Красива изработка – каза тя на мандарин.

– Благодаря, най-върховна от върховните – отговори Гордън Чен на същия език.

– Да, много е красива – каза Мей-мей и му я върна.

Той взе гривната, порадва й се за момент, но не я постави обратно на китката си. Вместо това я метна сръчно през илюминатора и я проследи, докато изчезна под водата.

– Щях да бъда поласкан, ако я бяхте приели като подарък, Върховна. Но някои подаръци принадлежат на тъмното море.

– Вие сте много умен, сине мой – каза тя, – но аз не съм Върховна дама, а само държанка.

– Татко няма жена. Следователно вие сте неговата Върховна от върховните.

Мей-мей не отговори. Тя бе силно изненадана от това, че пратеникът се оказа Гордън Чен. Независимо от нефритената гривна, реши да бъде много предпазлива и да говори с недомлъвки, в случай че е попаднал на нея случайно. Знаеше, че и Гордън Чен щеше да бъде предпазлив и да говори с недомлъвки.

– Ще пиете ли чай?

– Не бих искал да ви притеснявам, майко.

– Не ме притеснявате – каза тя.

Мей-мей отиде в другата каюта. Гордън Чен я последва, възхитен от красотата на походката ѝ и от мъничките ѝ краченца. Главата му бе замаяна от ухайния парфюм. „Обичал си я от първия миг, когато я видя – каза си той. – В известен смисъл тя е и твоє създание, защото ти я научи на варварския език и на варварските мисли.“

Той благославяше своя джос, че тай-панът е негов баща, когото толкова много уважава. Знаеше, че ако не беше така, любовта му към Мей-мей нямаше да остане синовна. Поднесоха чай и тя освободи Лим Дин. Но за благоприличие накара А Сам да остане. Знаеше, че момичето няма да разбере сучоския диалект, на който продължи да разговаря с

Гордън Чен.

– Стрелата може да се окаже опасна.

– Да, Върховна, ако попадне в лоши ръце. Интересувате ли се от стрелба с лък?

– Когато бяхме малки, аз и брат ми пускахме хвърчила. Веднъж стрелях с лък и много се уплаших. Но мисля, че понякога една стрела може да бъде дар от боговете и да не е опасна.

Гордън Чен помисли малко и каза:

– Наистина така е. Например ако попадне в ръцете на човек, умиращ от глад, който се прицелва в дивеч и после улучва целта.

Ветрилото ѝ потрепна красиво. Радваше се, че разбра начина му на мислене, а това означаваше, че информацията ще бъде предадена много по-лесно и забавно.

– Такъв човек ще бъде особено предпазлив, ако има само един шанс да улучи целта.

– Вярно е, Върховна. Но умният стрелец има запас от много стрели. – „Какъв ли ще е дивечът?“ – помисли си той.

– Една бедна жена никога не може да изпита мъжка ловна страст – каза спокойно тя.

– Мъжът възплащава принципа янг – той е ловец по волята на боговете. Жената е принципът йин – тази, на която ловецът донася храната, за да я сготви.

– Боговете са много мъдри. Те учат ловеца да разпознава годния за ядене дивеч от негодния.

Гордън Чен отпи внимателно от чая. Какво искаше да каже тя? Да открият някого? Или да хванат някого и да го убият? Кого ли иска да намерят? Последната метреса на чичо Роб и дъщеря му ли? Може би не, защото едва ли имаше тогава нужда от такава тайнственост, а и Джин-куа никога не би ме замесил в подобно нещо. „Кълна се в боговете, какво влияние има тази жена върху Джин-куа! Какво ли е направила за него, че го е заставила да ми заповяда на мен, а чрез мен и на мощните триади, да изпълня каквото пожелае?“

Тогава изведнъж си спомни слуха, че Джин-куа разбрал преди всички други за внезапното завръщане на флотилията в Кантон, вместо да отплува на север, както бяха предполагали. Сигурно му е изпратила тайно знак и по този начин го е задължила! Айиии-йя, какъв дълг! Това предупреждение несъмнено е спестило на Джин-куа три-четири милиона таела!

Уважението му към Мей-мей порасна.

– Понякога ловецът трябва да използва оръжието си, за да се предпази от дивия звяр в гората – каза той, като поведе разговора в нова посока.

– Наистина, сине мой. – Тя затвори бързо ветрилото си и потръпна. – Дано боговете пазят една жена от такива злини.

„Значи иска някой да бъде убит“ – помисли си той. Гордън разлеждаше порцелановата чаша и се питаше кой можеше да бъде той.

– Пътищата на злото са неизброими. То лети и лази по земята. Има го на континента, има го и на този остров.

– Да, сине мой – каза Мей-мей, ветрилото ѝ се люшна леко и устните ѝ потрепераха. – Има го дори в морето. Сред най-високопоставените и богатите. Ужасни са пътищата на боговете.

Гордън Чен едва не изпусна чашата си. Обърна се с гръб към Мей-мей и се опита да събере разбърканите си мисли. „Морето“ и „високопоставените“ означаваха само двама човека. Лонгстаф или самия тайпан. Драconi на смъртта! Да тръгне против някой от тях би било катастрофално! Коремът му се сви. Но защо! За тай-пана ли става дума? О, богове, дано не е баща ми. Не позволявайте такова нещо!

– Да, Върховна – каза той с известна тъга, защото знаеше, че клетвата му го задължава да ѝ се подчини. – Пътищата на боговете са ужасни.

Мей-мей забеляза внезапната промяна в гласа на Гордън Чен и не разбра защо. Тя се поколеба, смутена. След това стана и се приближи до прозорците на къщата.

Флагманът стоеше тихо на котва в пристанището, заобиколен от сампани в искрящото море. Отзад бе закотвен „Чайна клауд“, а близо до него „Уайт уич“.

– Корабите са така красиви – каза тя. – Кой ви харесва най-много?

Той се приближи до нея. Знаеше, че не може да е Лонгстаф. Нямаше никакъв смисъл, особено за нея, това да е той. Може би за Джин-куа, но не и за нея.

– Мисля, че онзи – каза той мрачно и посочи „Чайна клауд“.

Мей-мей зяпна и изпусна ветрилото.

– Господи! – извика тя на английски. А Сам бързо вдигна глава и Мей-мей успя да се овладее. Гордън Чен вдигна ветрилото, поклонил се ниско и ѝ го подаде отново.

– Благодаря – каза тя и продължи на сучоски диалект. – Предпочитам онзи кораб. – Тя посочи с ветрилото си към „Уайт уич“. Още не можеше да се съвземе от ужасната мисъл, че Гордън Чен се бе заблудил.

Какво щеше да стане, ако убиеха любимия й тай-пан. – Другият е безценен камък. Безценен, чувате ли? Недостижим, кълна се във всички богове! Как смеете да помислите нещо друго!?

Облекчението му бе явно.

– Извинете ме, Върховна. Веднага бих направил пред вас хиляда поклона, за да ви покажа нищожното си смирение, но това ще се стори странно на робинята ви – каза той бързо на смесица от сучоски и мандарински език. – За момент в глупавата ми глава влезе дявол и аз не ви разбрах добре. Разбира се, аз никога не бих сравнявал двата кораба. Никога!

– Да – каза тя, – ако някой би опрял дори едно конопено въже, дори една треска от единия кораб до другия, бих го преследвала до дълбините на ада, задето се е осмелил да оскверни такъв безценен камък. Бих му изтръгнала тестисите и избола очите, за да го нахраня с тях!

Гордън Чен трепна, но продължи спокойно разговора.

– Не се страхувайте, Върховна. Не се страхувайте. Ще направя сто поклона на покаяние, задето не разбрах разликата между скъпоценния камък и дървото. Няма никога да направя намек, никога няма да поискам да помислите, че не съм ви разбрал.

– Добре.

– Извинете ме сега, Върховна, трябва да тръгвам и да върша работата си.

– Работата ви тук не е свършила – отрязва го тя. – Доброто поведение изисква да прием още чай. – Тя плесна с ръце към А Сам и поръча нов чай. Когато А Сам се върна, Мей-мей заговори на кантонски. – Чух, че много кораби ще тръгнат скоро за Макао.

Гордън веднага разбра, че Брок трябва да бъде премахнат в Макао, и то незабавно.

Очите на А Сам светнаха:

– И ние ли ще ходим там? О, умирам да видя отново Макао. – Тя се усмихна стеснително на Гордън Чен. – Познавате ли Макао, почтени господине?

– Разбира се – отговори той. Знаеше, че обикновена робиня не би дръзнала да го заговори. Но това беше лична довереница на Мей-мей и нейна частна робиня, което й даваше много привилегии. Също тя беше много красива за обикновено момиче „окло“. Той погледна отново към Мей-мей. – Жалко, че тази година не мога да отида там. Макар че много от моите приятели непрекъснато кръстосват насам-натам.

Мей-мей поклати глава.

– Чухте ли, че снощи варваринът – син на татко, се сгоди и ще се жени? И представяте ли си за кого? За дъщерята на своя враг! Изумителни хора са тези варвари!

– Да – съгласи се Гордън Чен, изненадан, че Мей-мей счете за нужно да изясни необходимостта да се премахне Брок. Да не би да иска да бъде унищожено цялото семейство? – Невероятно!

– Не че имам нещо против бащата – той е стар и ако боговете са справедливи, ще сложат скоро край на неговия джос. – Мей-мей тръсна глава и украшенията ѝ от нефрит и сребро зазвънтяха. – Що се отнася до момичето, мисля, че ще роди добри синове, макар че какво ли хубаво може да види един мъж в това дебелокрако нещо с гърди като кравешко виме.

– Да – каза с готовност Гордън.

Това означаваше, че Брок няма да бъде убит. Нито дъщерята. Оставаха майката и синът. Малко невероятно да е майката, следователно е синът. Горт! Но защо само той? Защо не бащата и сина? Защото явно и двамата застрашаваха тай-пана. Уважението на Гордън към баща му порасна значително. Колко мъдро от негова страна да направи така, че Мей-мей да изглежда изобретателят на стратегията! Колко хитро да подсказе идеята на Мей-мей, която посещава Джин-куа, който от своя страна има връзка с мен! Колко умно! Разбира се, това означава, че тайпанът знае за тайния канал на Мей-мей. Сигурно нарочно ѝ е дал информацията, за да задължи Джин-куа към нея. Но знае ли той тогава за Триадите? И за мен? Едва ля.

Изведнъж той се почувства уморен след толкова много опасения и вълнения. Освен това непрекъснато се безпокоеше от все по-големия натиск, който мандарините оказваха върху Триадите в Квантунг, както и върху тези в Макао. Дори върху Тай Пинг Шан. Мандарините имаха много агенти сред хората на хълма и макар голяма част от тях да бяха разкрити и четирима – унищожени, безпокоеше се ужасно от тяхното присъствие там. Ако се разчуеше, че той бе начело на Триадата в Хонконг, нямаше да може да се върне вече в Кантон, а животът му тук щеше да е по-лош от този на сампански лодкар.

Как се бе замаяла главата му от чудния парфюм на Мей-мей и от натрапчивата сексапилност на А Сам. „Иска ми се да легна с робинята – помисли си той. – Но това е глупаво и опасно. Освен ако Майка не предложи. По-добре е да се връщам в Тай Пинг Шан в прегръдките на най-хубавата проститутка на хълма. Кълна се в боговете, тя напълно заслужава цената си от хиляда таела. Тази вечер ще се любим десет

пъти по десет различни начина. – Той се усмихна на себе си. – Хайде, бъди откровен, Гордън, знаеш, че ще бъде само три пъти. И после още три, ако имаш джос, но колко ще бъде чудесно!“

– Жалко, че няма да мога да отида в Макао – каза той. – Предполагам, че там ще отидат всички роднини от страна на баща й. Особено синът?

– Да – отговори Мей-мей със сладка въздишка, сигурна, че посланието й е вече отгатнато правилно. – Така предполагам.

– Хм! – каза презрително А Сам. – Сигурно всички ще се радват много, когато синът напусне Хонконг.

– Защо? – попита внимателно Мей-мей, застанала внезапно нащрек заедно с Гордън, чиято умора мигновено изчезна.

А Сам пазеше рядката информация за подобен драматичен момент.

– Този син е истински варварски дявол. Той ходи два-три пъти в седмицата в публичния дом на варварите. – Тя спря да говори и наля малко чай.

– Добре, продължавай, А Сам – каза нетърпеливо Мей-мей.

– Той ги бие – отговори важно тя.

– Може би не е бил доволен от тях – каза Мей-мей. – Един добър бой няма да навреди на тези варварски курви.

– Да. Но той ги бие с пръчка и ги измъчва, преди да легне с тях.

– Искаш да кажеш, че прави това всеки път ли? – попита недоверчиво Мей-мей.

– Всеки път – отговори А Сам. – Той си плаща за биенето и после плаща за, ъх, за манипулацията, ако може така да се каже. Пфу! Веднъж върте и край – шракна тя пръсти – ей така!

– Ха! Откъде знаеш всичко това, а? – попита Мей-мей. – Мисля, че имаш нужда от хубав бой. Сигурно си измислила всичко това, злоезичница такава!

– Изобщо не съм, Майко. Онази варварка – старата вещица, с невъзможното име ми го разказа. Онази със стъкленото око и с невероятните вадещи се зъби.

– Фордъринджил? – попита Гордън Чен.

– Точно така, уважаеми господине. Същата тази жена има най-голямата къща в Куинс таун. Наскоро купи шест момичета „хокло“ и една кантонка. Едната от...

– Бяха пет момичета „хокло“ – каза Гордън Чен.

– Вие също ли сте в бизнеса? – попита учтиво Мей-мей.

– Да – отговори той. – Напоследък става много изгоден.

– Продължавай, А Сам, скъпа.

– Добре, Майко, както казах, едно от момичетата „хокло“ е роднина на А Тат, която, както знаете, е сродена с майка ми. Това момиче било определено да бъде с него една нощ. Веднъж било достатъчно! – Гласът на А Сам стана съвсем тих. – Той едва не я убил. Бил я по корема и по бедрата, докато се обляла в кръв, а после я заставил да прави разни работи с члена му. След това...

– Какви неща? – попита също така тихо Гордън Чен, като се наведе ниско към нея.

– Да – присъедини се Мей-мей. – Какви неща?

– Не е моя работа да описвам такива странни и извратени действия, но тя трябвало да го обслужи с всички свои части.

– Всички ли?

– Всички, Майко. От ужасния бой, от ухапванията, ритниците и всички други издевателства бедното момиче насмалко не умряло.

– Изумително! – каза Мей-мей и добави остро: – И все пак мисля, че си измислила цялата тази история, А Сам. Не каза ли ти, че това било – и шракна повелително пръсти – пфу или нещо подобно?

– Точно така. Той винаги обвинява момичето ужасно, макар че тя няма никаква вина. Това е най-лошото. Това и другото, че членът му е малък и слаб. – А Сам вдигна ръцете си към небето и започна да вие. – Дано никога да нямам деца, ако лъжа! Да умра набръчкана стара мома, ако лъжа! Червеи да изядат предците ми, ако лъжа! Никога да не почиват в мир! Никога да не се преродя! Дано моите...

– Стига, А Сам – каза й Мей-мей, – вярвам ти.

А Сам продължи нацупено да пийва чая си.

– Как бих се осмелила да излъжа превъзходната си майка и нейния уважаван роднина? Но аз наистина мисля, че боговете трябва да накажат този проклет варварски звяр!

– Да – каза Гордън Чен.

И Мей-мей се усмихна вътрешно.

Книга пета

Онзи следобед Струан се качи на „Чайна клауд“. Изпрати капитан Орлов на една от лорчите, а Сергеев – в просторните каюти на „Рестинг клауд“. Нареди да се опънат всички платна, да се вдигнат веригите и се измъкна от пристанището пред дълбочините.

Три дни води „Чайна клауд“ като стрела на югоизток. Нок-реите поскърцваха под опънатите платна.

Бе излязъл в морето да се пречисти. Да отмие утайката, думите на Сара, загубата на Роб и Карин.

Да благослови Мей-мей и радостта, че я има.

Притисна се към гръдта на океана като любовник, завърнал се от вечността, и океанът го приветства с вълнения и бури, но овладени, без нито за миг да застраши нито кораба, нито самия него, който водеше кораба.

Разкриваше му съкровищата си нестеливо, като отново го правеше силен, възвръщаше му живота, достойнството и го благославяше така, както само морето може да благослови мъжа, и го пречистваше така, както само океанът може да пречисти.

Той овладяваше съществуването си така, както владееше кораба – без да спи, изпробвайки предела на силите си. Вахта след вахта се сменяха, но той бродеше по кварталдека: от изгрев до изгрев, и отново изгрев, като тихичко си напяваше. Не хапна нищо. Не промълви дума, освен да нареди увеличение на скоростта, да се заменят разкъсани ванти или да се опъне още някое платно. Бе се насочил към дълбините на Пасифика, към безкрайността.

На четвъртия ден обърна и в продължение на половин ден води кораба на северозапад. После легна в дрейф, слезе долу, обръсна се, изкъпа се, спа едно денонощие, а на следния ден призори се нахрани обилно. Качи се на палубата.

– Добро утро, сър – поздрави го Кудахи.

– Курс към Хонконг.

– Слушам, сър.

Той прекара целия ден на кварталдека. И част от нощта. Отново спа. Призори засече слънцето, отбеляза положението на картата и отново заповяда корабът да легне в дрейф. После, гол, се смурна в морето и заплува. Моряците суеверно се прекръстиха. Наоколо кръжсаха

акули.

Но акулите се държаха настрана.

Той се изкатери на борда и заповяда да лъснат безупречния кораб и да изтъркат палубите с пемза – да заиграят метлите, и пясъка, и водата – да се смени такелажа, да се прегледат платната, шипигатите и топовете да се прочистят. Своите дрехи и тези на хората си той изхвърли в морето. Даде ново снаряжение на хората си и самият той се облече в моряшки дрехи.

За всички бе разпоредена двойна дажба ром.

Призори на седмия ден, далеч напред, изплуваха очертанията на Хонконг. Върхът бе обвит в мъгла. Над него се бяха събрали перести облаци, а отдолу се забелязваше хълмиста изпъкналост.

Той стоеше на бугишприта, обгърнат от морски пръски.

– Каквото и да правиш, Острове – извика той с полъха на източния вятър, – аз съм у дома!

Тридесет и първа глава

„Чайна клауд“ се завърна в пристанището през западния канал. Изгряващото слънце бе силно, вятърът бе източен, постоянен и влажен.

Струан стоеше на кварталдека, гол до кръста, силно загорял, с изсветляла от слънцето червено-златиста коса. Той насочи бинокъл към корабите в пристанището. Първо погледна към „Рестинг клауд“. На бизан-мачтата се развяваха сигнални флагчета, които съобщаваха „зенит“ – собственикът незабавно да се яви на борда. „Какво друго бих могъл да очаквам“, помисли си той. Спомни си последния път – преди цяла вечност, – когато бе разчел „зенит“ на „Гъндър клауд“ – мигът, който бе донесъл вестта за толкова много смърт и бе довел Кълъм.

В пристанището имаше повече транспортни кораби от преди. Над всички тях се развяваше флагът на Остиндийската компания. Добре. Подкрепления идваха. Близко до флагмана видя голяма бригантина с три мачти. Над нея се рееше руският флаг, а на кърмата – царското знаме.

Сампани и джонки кръстосваха насам-натам повече от обичайно.

След като подробно разгледа останалите кораби, той се извърна към брега. Дъхът на море приятно се смесваше с мириса на земя. Можа да забележи раздвижване близо до Глесинг пойнт. Множество европейци и тълпи просяци се разхождаха по Куинс роуд. Тай Пинг Шан значително се беше разраснал.

„Лъвът и Драконът“ се вееха над изоставените кантори на „Ноубъл хаус“ и самотната пустота на Хепи вели.

– Четири румба дясно на борд!

– Слушам, сър, слушам – пропя кормчията.

Струан ловко плъзна лорчата успоредно на „Рестинг клауд“. Метна си една риза отгоре и се качи на борда.

– Здравейте – поздрави капитан Орлов. Той прекалено добре познаваше тай-пана, че да го пита къде е бил.

– Здравейте. Сигнализирайте „зенит“. Защо?

– По заповед на вашия син.

– Къде е той?

– На брега.

– Моля, пратете да го доведат тук.

– Изпратихме да го повикат, когато влязохте в пристанището.

– Тогава защо го няма?

– Може ли да си получа вече кораба обратно? В името на Тор, Зелено Око, уморен съм до смърт да бъда псевдо капитан. Нека бъде капитан за опиум или за чай или да отплувам за Арктика. Знам петдесет места, откъдето мога да взема кожи – още повече сребро за вашите сандъци. Не искам кой знае колко.

– Имам нужда от вас тук. – Струан се усмихна широко и като че отвърли години от себе си.

– Можете да се смеете, в името на Один! – Лицето на Орлов на свой ред се изкриви в усмивка. – Вие бяхте в морето, а аз съм прикован към закотвено корито. Приличате на бог, Зелено Око. Да не ви е връхлетяла буря? Тайфун? И защо грот-мачтата е сменена? И фокбомбрамстенга, и флагчетата, и кливера? Има нови фалове, щатове, титове навсякъде. Защо, а? Да не сте изтръгнали сърцето на моя красавец, за да пре-чистите вашата душа?

– Какви кожи, капитане?

– Тюлен, самур, норка – само кажете какви и ще ги намеря за не човече време, отколкото ми е необходимо да кажа: „Да се провалиш в Хадес дано от моя кораб“ дори и на вас.

– През октомври ще отплавате на север. Сам. Това „удовлетвори ли ви“? Кожи за Китай, а?

Орлов се загледа в Струан и изведнъж разбра, че няма да замине на север през октомври. Тръпка премина през тялото му. Мразеше безпокойството, което му причиняваше шестото му чувство. Какво ли щеше да му се случи между юни и октомври?

– Сега бих ли могъл да получа кораба си? Да или не, пусто да остане? Октомври е лош месец и е много далече. Може ли да получа кораба си сега – да или не?

– Аха.

Орлов се прехвърли отстрани и стъпи на кварталдека.

– Да отидем към фок буксира – извика той, махна към Струан и гръмогласно се засмя. „Чайна клауд“ се отдели от кораба-майка и изкусно се промъкна към пристана за бури, далеч от Хепи вели.

Струан слезе долу в каютата на Мей-мей. Тя спеше дълбоко. Той нареди на А Сам да не я буди – щеше да дойде отново по-късно. Качи се на по-горната палуба, където се намираше личната му каюта, изкъпа се, обръсна се и се преоблече. Лим Дин му донесе яйца, плодове и чай.

Врата, та на каютата се отвори и Кълъм се втурна вътре.

– Къде беше? – започна той припряно. – Има да се правят хиляди неща и търгът за земята е днес следобед. Трябваше да ми се обадиш преди да изчезнеш. Всичко е надолу с главата и...

– Нямах ли навик да чукаш, преди да влезеш, Кълъм?

– Разбира се, но бързах. Извинявай.

– Седни. Какви хиляди неща? – запита Струан. – Мислех, че можеш да се справиш с всичко.

– Ти си тай-панът, а не аз – отвърна Кълъм.

– Аха. Ами ако не се бях върнал днес, какво щеше да правиш?

Кълъм се поколеба.

– Щях да отида на търга. Да купя земя.

– Споразумя ли се с Брок за кои парцели няма да наддаваме един срещу друг?

Кълъм се почувства неудобно от погледа на баща си.

– Е, донякъде. Споразумението е условно, докато го одобриш. – Той извади една карта и я разтвори на бюрото. Землището на новия град заобикаляше Глесинг пойнт на две мили западно от Хепи вели. Изравнената площ за застрояване бе ограничена от околните планини и ширината ѝ едва ли беше повече от половин миля. Толкова беше и отдалечеността от брега. Тай Пинг Шан се извисяваше над землището и спираше разрастването на изток.

– Това са всичките парцели. Избрах 8 и 9. Горт каза, че те искат 14 и 21.

– Съгласува ли това с Тайлър?

– Да.

Струан хвърли поглед към картата.

– Защо избра два парцела един до друг?

– Е, тъй като не разбирам нищо от земя, кантори, пристани, попитах Джордж Глесинг. И Варгас. После, отделно, Гордън Чен. И...

– Защо Гордън?

– Не знам. Просто реших, че е добра идея. Струва ми се, че е много умен.

– Продължавай.

– Е, те всички се съгласиха, че 8, 9, 14 и 21 са най-добрите парцели. Гордън предложи два един до друг, в случай че решим да се разширим. Тогава един пристан ще обслужва две представителства. По предложението на Глесинг помолих капитан Орлов тайно да измери дълбочината недалеч от брега. Каза, че дъното е добро, скалисто, но шелфът е плитък. Ще трябва да отвоюваме земя от морето и да направим пристана доста далеч.

– Кои крайни парцели избра?

Кълъм нервно ги посочи.

– Гордън счита, че трябва да наддаваме за този имот. Това е... това е хълм и... е, мисля, че би могъл да се окаже подходящо място за Голямата къща.

Струан се надигна, приближи се до прозорците на къщата и погледна хълма през бинокъла. Бе на запад от Тай Пинг Шан, от другата страна на землището.

– Ще трябва да прокараме път дотам, нали?

– Варгас каза, че ако закупим крайни парцели 9А и 15Б, ще получим... той го нарича „право на преминаване“ или нещо такова и това ще защитава собствеността ни. По-късно бихме могли да ги застроим и да ги даваме под наем, ако искаме. Или да ги препродадем.

– Разговаря ли с Брок за това?

– Не.

– С Горг?

– Не.

– С Тес?

– Да.

– Защо?

– Няма специална причина. Обичам да разговарям с нея. Говорим си за много неща.

– Опасно е да говориш с нея за такива неща. Може да ти харесва или не, но си я подложил на изпитание.

– Какво?

– Ако Горт или Брок наддават за 9А или 15Б, ще знаеш, че не можеш да й имаш доверие. Без по-малките парцели хълмът е страхотен риск.

– Тя никога няма да каже – каза нападателно Кълъм. – Това си беше тайно, между нас. Може Брокови да са имали същата идея. Ако наддават срещу нас, това още нищо не доказва.

Струан го погледна изпитателно. После каза:

– Нещо за пиене или чай?

– Чай, благодаря. – Дланите на Кълъм лепнеха. Той се запита дали Тес наистина не е говорила с Горт или Брок. – Къде беше?

– Какво още трябва да бъде решено?

Кълъм се съсредоточи с усилие.

– Има много писма както за теб, така и за чичо Роб. Не знаех какво да ги правя и ги сложих в касата. После Варгас и Чен Шенг оцениха разходите по Хепи вели и... е... аз подписах за среброто. Лонгстаф е платил на всички, както каза. Така че подписах и го преброих. Освен това вчера пристигна човек от Англия на кораба на Сергеев – Роджър Блоър. Каза, че се е качил в Сингапур. Спешно иска да те види. Не пожела да ми каже какво му трябва, но аз... както и да е, оставих го на колектора. Кой е той?

– Не знам, сине – отвърна замислено Струан. Той дръпна шнура на звънеца до бюрото и стюардът влезе. Струан нареди да пратят катер за Блоър. – Това ли е всичко, сине?

– Трупат се поръчки за строителни материали и части за кораби. Трябва да поръчваме нови количества опиум – толкова много неща.

Струан си играеше с чаената чаша.

– Брок даде ли ти вече отговор?

– Днес е последният срок. Покани ме довечера на „Уайт уич“.

– Тес не наемква ли за решението на баща си?

– Не.

– А Горт?

Кълъм отново поклати глава.

– Утре заминават за Макао. С изключение на Брок. Поканиха ме да отида с тях.

– Ще заминеш ли?

– Щом си тук, бих искал. За една седмица – ако каже, че скоро ще можем да се оженим. – Кълъм отпи малко чай. – Трябва да купя мебели и други неща от този род.

– Срещна ли се със Суса?

– О, да, срещнахме се. Земята е прекрасна, а плановите вече са готови. Не можем достатъчно да ти се отблагодарим. Суса ни каза за отделната стая за баня и тоалетна, която си замислил за твоята къща. Ние... ние също го помолихме да ни построи такава.

Струан предложи пура и сам запали.

– Колко време би чакал, Кълъм?

– Не разбирам.

– Да се върна. Морето можеше да ме погълне.

– Не и теб, тай-пан.

– Един ден би могло. Един ден ще го направи. – Струан издуха струйка дим и я загледа как се носи из въздуха. – Ако изобщо отново се случи да замина, без да те предупредя къде отивам, чакай четиридесет дни. Не повече. Или ще съм умрял, или никога няма да се върна.

– Добре. – Кълъм се чудеше накъде бие баща му. – Защо изчезна така?

– Ти защо разговаряш с Тес?

– Това не е отговор.

– Какво още се е случило, откакто заминах?

Кълъм отчаяно се опитваше да разбере, но не успяваше. Уважението към баща му се бе засилило, но все още не можеше да почувства синовна обич. Той с часове бе разговарял с Тес и бе открил неподозирана задълбоченост в нея. Бяха говорили за бащите си, като се опитваха да вникнат в тези двамата, които обичаха, от които се бояха и които понякога мразеха най-много на земята и все пак се втурваха към тях при полъха на опасността.

– Фрегатите се завърнаха от Кемой.

– И?

– Потопили са петдесет-сто джонки. Големи и малки. Очистили са три пиратски гнезда на брега. Може да са потопили У Куок, но може и да не са.

– Мисля, че скоро ще разберем.

– Онзи ден ходих да видя къщата ти в Хепи вели. Пазачите... е, знаеш, че никой не би стоял през нощта... опасявам се, че е разбита а ограбена.

Струан се запита дали са разбили тайната му каса.

– Няма ли добри новини?

– Аристотел Куанс избяга от Хонконг.

– О, така ли?

– Да. Мисис Куанс не го вярва, но всички или почти всички са го

видели на кораба, същия, с който замина леля Сара. Клетата жена вярва, че той все още е в Хонконг. Знаеш ли за Джордж и Мери Синклер? Ще се женят. Това е хубаво, макар че Хорацио е ужасно разстроен. Но и тук не всичко е наред. Току-що научихме, че Мери е много зле.

– Малария?

– Не. Някакво разстройство има в Макао. Много странно. Вчера Джордж получи писмо от игуменката на католическия орден на болногледачите. Клетият момък се тревожи до смърт! Никога не може да се разчита на тия паписти.

– Какво пише майката игуменка?

– Само това, че според нея трябвало да уведоми най-близките роднини. И че Мери казала да пишат на Джордж.

Струан се намръщи.

– Защо, по дяволите, тя не отиде в Мисионерската болница? И защо не казва на Хорацио?

– Не знам.

– Каза ли на Хорацио?

– Не.

– Глесинг би ли му казал?

– Съмнявам се. Изглежда, че сега те се мразят.

– Тогаво по-добре замине с Брокони и разбери как е.

– Мислех, че ще искаш новини от първа ръка, така че изпратих племенника на Варгас, Хесус, с лорча вчера. Горкият Джордж не може да си вземе разрешително за отпуск от Лонгстаф и ми се искаше да му помогна.

Струан си доля чай и погледна Кълъм с ново уважение.

– Много добре.

– Е, мислех, че тя ти е почти под опека.

– Аха.

– Единственото, което не съм ти казал, е, че преди няколко дена се състоя следствието по инцидента с ерцхерцога. Съдебните заседатели установиха, че се отнася само до нещастен случай.

– Мислиш ли, че е така?

– Разбира се. Ти не мислиш ли така?

– Посети ли Сергеев?

– Най-малко веднъж дневно. Той, разбира се, присъства на следствието и... и каза много хубави неща за теб. Че си му помогнал, че си му спасил живота – от този род. Сергеев не предави обвинение към никого и каза, че е изпратил сведения на царя в този смисъл. Открито

заяви, че счита, че дължи живота си на теб. Скинър пусна специален брой на „Ориентал експрес“, отразяващ следствието. Запазил съм ти го. – Кълъм му подаде вестника. – Не бих се изненадал, ако получиш лична благодарност от царя.

– Как е Сергеев?

– Вече може да ходи, но тазът му е трудно подвижен. Мисля, че има силни болки, макар никога да не говори за това. Казва, че никога вече няма да може да язди.

– Но е добре?

– Дотолкова, доколкото може да е добре човек, чийто живот е ездата.

Струан отиде до шкафа и наля две чаши шери. Момчето се е променило, помисли той. Да, много се е променило. Гордея се със сина си.

Кълъм прие чашата и се загледа в нея.

– Наздраве, Кълъм. Справил си се много добре.

– Наздраве, татко. – Кълъм нарочно избра тази дума.

– Благодаря.

– Няма за какво да ми благодариш. Искам да стана тай-пан на „Нобъл хаус“. Много искам. Но не искам да получа наследството след смъртта ти.

– Никога не съм мислил, че искаш – тросна се Струан.

– Да, но аз съм го мислил. И знам, че тази идея наистина не ми харесва.

Струан се запита как може синът му да изрече такова нещо толкова спокойно.

– Много си се променил през тези няколко седмици.

– Вероятно опознавам себе си. Може би най-вече заради Тес и заради това, че седем дни бях сам. Открих, че още не съм готов да стана сам.

– Горт споделя ли твоето виждане за посмъртното наследство?

– Не мога да отговоря от името на Горт, тай-пан. Само от свое. Знаем, че в повечето случаи си прав, че обичам Тес и че ти вървиш срещу всичко, в което вярвам, за да ми помогнеш.

Струан отново си спомни думите на Сара.

Замислено отпи от питието си.

* * *

Роджър Блоър бе превалял двадесетте. Лицето му бе толкова строго, колкото и очите му. Дрехите му бяха скъпи, но окъсани, нисък, сух, без излишни тлъстини. Косата му бе тъмноруса, а сините му очи –

много уморени.

– Седнете, моля, мистър Блоър – каза Струан. – Каква е тази мистерия? Защо трябва да ме видите насаме?

Блоър остана прав.

– Вие ли сте Дърк Логлин Струан, сър?

Струан бе изненадан. Малцина знаеха бащиното му име.

– Аха. А кой пък сте вие? – Нито лицето, нито името на мъжа означаваха нещо за Струан. Но изговорът му бе на образован човек – в Итън, Хароу или Чартър хаус.

– Може ли да видя лявото ви стъпало, сър? – запита учтиво младежът.

– Да му се не види! Дръзко пале! Кажете какво има или си вървете!

– Напълно сте прав да се сърдите, сър. Вероятността вие да не сте тай-панът е петдесет към едно. Даже сто към едно. Но трябва да съм сигурен, че сте този, за когото се представяте.

– Защо?

– Защото нося сведения за Дърк Логлин Струан, тай-пана на „Ноубъл хаус“, чието ляво ходило е наполовина отнесено от изстрел – сведения с огромна важност.

– От кого?

– От баща ми.

– Не знам нито вашето име, нито това на баща ви, а аз имам добра памет за имена, пусто да остане!

– Аз не се казвам Роджър Блоър, сър. Това е просто псевдоним – за безопасност. Баща ми е в Парламента. Почти съм сигурен, че вие сте тай-панът. Но преди да ви дам сведенията, трябва да съм абсолютно сигурен.

Струан измъкна кинжала от десния си ботуш и повдигна левия си крак.

– Изтеглете ботуша – каза той застрашително. – И ако сведенията не са от изключителна важност, ще изрежа инициалите си на челото ви.

– В такъв случай, предполагам, поставям живота си на карта. Живот срещу живот.

Той издърпа ботуша, въздъхна от облекчение и седна, разтреперан.

– Казвам се Ричард Крос. Моят баща е сър Чарлс Крос, член на Парламента от Чафънт Сейнт Джайлс.

Струан два пъти се беше срещал със сър Чарлс преди години. По това време сър Чарлс беше дребен провинциален благородник, страстен поддръжник на свободната търговия и на значимостта на търговията с

Азия, добре приеман в Парламента. През годините Струан го беше поддържал финансово и никога не съжали за тази инвестиция. Навярно е за ратификацията, помисли нетърпеливо той.

– Защо не казахте веднага?

Крос уморено потри очи.

– Може ли нещо за пиене, ако обичате?

– Грог, бренди, шери – налейте си.

– Благодаря, сър. – Крос си сипа малко бренди. – Благодаря. Извинете, но съм малко... малко уморен. Баща ми ми каза да внимавам – да използвам чуждо име. Да говоря само с вас, а ако сте мъртъв, с Роб Струан. – Той разкопча ризата си и отвори една кесия, която бе завързана през кръста му. – Той ви изпраща това. – И протегна към Струан зацапан плик с много печати. После седна.

Струан взе плика. Бе адресиран до него. Датата бе 29 април, Лондон. Рязко погледна нагоре и гласът му прозвуча хрипкаво.

– Вие сте лъжец! Не е възможно да сте стигнал тук толкова бързо.

Та това е само от преди шестдесет дена...

– Да, така е, сър – отвърна небрежно Крос. – Направих невъзможното – нервно се засмя. – Татко почти няма да ми прости.

– Никой не е изминавал това разстояние за шестдесет дни. Каква игра играете?

– Тръгнах във вторник, на 29 април. С пощенската кола Лондон Дувър. Пощенският кораб за Кале щеше да тръгне почти под носа ми. Пощенска кола до Париж и после – до Марсилия. Хванах френския пощенски кораб към Александрия почти на косъм. По суша стигнах до Суец благодарение на отличните служби на Мехмет Али баща ми го е срещал веднъж – и оттам до Бомбай с пощата. Три дена гних в Бомбай и тогава ме споходи страхотен късмет. Успях да си купя разрешение да пътувам с един клипер за опиум до Калкута. После...

– Кой клипер?

– „Флаинг уич“ на „Брок и Синове“.

– Продължавайте – каза Струан, като веждите му се вдигаха все повече.

– Продължих с кораб на Остиндийската до Сингапур. С „Принца на Бомбай“. После – никакъв късмет. Не се предвиждаше кораб към Хонконг седмици наред. И тогава – невероятен шанс. Убедих да ме вземат на един руски кораб – ей онзи там – каза Крос, като посочи през прозорците на кърмата. – Това беше най-големият от всички рискове, но беше единствената ми възможност. Дадох на капитана и последната си

гвинея. Предварително. Мислех, че сигурно ще ми прережат гърлото и ще ме хвърлят зад борда веднага щом излезем в открито море, но това беше последната ми възможност. Всъщност дните са петдесет и девет, сър – от Лондон до Хонконг.

Струан стана, наля още едно питие на Крос и едно голямо за себе си. Да, наистина е възможно, помисли си той. Невероятно, но възможно.

– Знаете ли какво пише в писмото?

– Не, сър. Поне знам само това, което се отнася до мен.

– И какво е то?

– Татко пише, че съм развейпрах, непрокопсаник, комарджия и луд по конете – отвърна Крос с обезоръжаваща откровеност. – Че затворът Нюгейт е издал заповед за задържането ми заради дългове. Че ме предоставя на вашето великодушие и се надява, че ще сте в състояние да намерите приложение на моите „таланти“ – каквото и да е, стига да ме държи далеч от Англия и от самия него до края на живота му. И че изпраща залога на облога.

– Какъв облог?

– Пристигнах вчера, сър. На 28 юни. Синът ви и много други са свидетели. Може би трябва да прочетете писмото, сър. Уверявам ви, че баща ми никога не би се обзалагал с мен, ако новините не са от „изключителна важност“.

Струан отново провери печатите и ги разчупи. Писмото гласеше:

Уестминстър, 11 часа вечерта на 28 април 1841 г.

Уважаеми мистър Струан,

Току-що тайно се запознах с донесението на външния министър лорд Кънингтън, изпратено вчера до Почитаемия Уилям Лонгстаф, Пълномощен представител на Нейно Величество в Азия. В донесението, между другото, се казва: „*Вие не се подчинихте и пренебрегнахте моите указания и очевидно се отнасяте към тях твърде пренебрежително. Явно сте решили да уреждате делата на правителството на Нейно Величество както ви хрумне. Вие нало не зачитате инструкциите, че пет или шест китайски пристанища на континента трябва да станат достъпни за интересите на британската търговия и че там трябва да бъдат установени дипломатически канали за постоянно, че това следва да бъде решено експедитивно, като се отдаде предпочитание на пътя на преговорите, но ако те се окажат невъзможни, да бъдат използвани силите, изпратени точно за*

тази цел и при значителни разходи. Вместо това, вие се договаряте за някаква мизерна скала, където едва ли има и една къща, с напълно неприемлив договор, като в същото време – ако трябва да се вярва на съобщенията на военния флот – непрекъснато злоупотребявате с флота на Нейно Величество под ваше разпореждане. Хонконг никога и по никакъв начин няма да се превърне в търговска база на Азия – не повече от Макао. Абсолютно отхвърлихме Договора от Чуенни. Предстои да пристигне вашият заместник, сър Клайд Уолън, уважаеми господине. Вярвам, че ще бъдете така любезен да предоставите задълженията си на вашия заместник, господин К. Мънси, веднага щом получите настоящото донесение и ще напуснете Азия с фрегатата, изпратена за тази цел. Явете се на доклад в моето ведомство веднага щом ви се удаде «случай.» Не знам какво да правя...“

„Невъзможно! Невъзможно е да наредят такава отвратителна, гнусна, тъпа, гадна, невероятна грешка!“, помисли Струан. Продължи да чете:

„... Не знам какво да правя. Не мога да предприема нищо, докато информацията не бъде официално оповестена в Камарата. Не смея да използвам открито тези поверителни сведения. Кънингтън ще иска главата ми и ще се простя с политиката. Дори и това, че ги излагам писмено по този начин, дава на моите врагове – а кой в политиката има малко такива – възможности да ме унищожат и заедно с мен всички онези, които подкрепят свободната търговия и позицията, за която толкова ревностно се борихте през всичките тези години. Моля се на Бога синът ми да ви предаде писмото насаме (между другото, той не знае нищо от тази част от съдържанието на писмото).

Както ви е известно, министърът на външните работи е собствен човек, законосъобразен до мозъка на костите, бастион на партията на Вигите. Отношението му, изразено е донесението, е съвършено ясно. Опасявам се, че от Хонконг вече нищо не става. И освен ако правителството не падне и консерваторите на сър Робърт Пийл не дойдат на власт – ще е абсолютно невъзможен. Бих казал, че в обозримото бъдеще Хонконг е вероятно да си остане умряла работа.

Новината за фалита на вашата банка се разпространи из средите на Сити – главно с помощта на вашите съперници, ръководени от младия Морган Брок. «Само между нас» Морган Брок благоразумно е засял семената на недоверието заедно със сведението, че сега Брокови притежават по-голямата част, ако не и всичките ваши ценни книжа и това неизмеримо навреди на вашето влияние тук. Освен това, почти едновременно с «Договора от Чуенпи» на Лонгстаф пристигна писмо от мистър Тайлър Брок и някои други търговци, яростно противопоставящо се на колонизирането на Хонконг и на политиката на враждебност на Лонгстаф. Писмото бе адресирано до министър-председателя, министъра на външните работи и с копия до техните противници, които, както ви е известно, са доста.

Като знам, че е вероятно да сте вложили остатъка от запасите си, ако има такъв, в обичния ви остров, реших да ви пиша, за да ви дам възможност да излезете от затрудненото положение и да спасите нещо от катастрофата. Възможно е да сте постигнали някаква форма на споразумение с Брок – дано да сте го направили, макар че ако трябва да се вярва на арогантния Морган Брок, единственото споразумение, което би ги удовлетворило, е ликвидирането на вашата фирма. Имам основание да вярвам, че Морган Брок и група търговци от континента с определен банков интерес – френски и руски, както още се говори – са организирали внезапния наплив в банката. Континенталната групировка е предложила това, когато по някакъв начин е изтекла информация, че мистър Роб Струан е запланувал международна банкова структура. Те разориха вашата банка в замяна на петдесет процента участие в подобен план, който Морган Брок сега се опитва да реализира.

Съжалявам да науча, че нещата са взели такъв обрат. Оставам с най-добри чувства, като се надявам, че тази информация може да ви бъде полезна по някакъв начин и че ще бъдете в състояние да оцелеете и отново да се включите в борбата. Все още вярвам, че вашият план за Хонконг е правилният. Възнамерявам да продължавам да се опитвам да го осъществя.

Малко ми е известно за сър Клайд Уолън, новия капитан-интендант по търговията. Той се отличи по време на престоя си в Индия и има отлична репутация като войник. Струва ми се, че не

е администратор. Разбрах, че утре тръгва за Азия, така че пристигането му е предстоящо.

И накрая: поставям на вашите услуги най-малкия си син. Той е развейпрах, черна овца, непрокопсаник, чиято единствена цел в живота е да играе комар, особено да залага на конни състезания. За него има заповед за задържане от затвора Нюгейт. Казах му, че за последен път бих уредил дълговете му тук, ако той се наеме да извърши това опасно пътешествие. Той се съгласи, като се обзаложи, че ако извърши невъзможния подвиг да пристигне в Хонконг за по-малко от шестдесет и пет дни – половината на обичайния срок, – ще му дам хиляда гвинеи, за да му помогна.

За да осигури възможно най-бърза доставка, обещах пет хиляди гвинеи, ако стигне за по-малко от шестдесет и пет дни, като намалявам с по петстотин гвинеи за всеки ден над уреченото време и всичкото това само в случай, че прекара извън Англия до края на живота ми. Парите трябва да се изплащат по петстотин гвинеи годишно, докато свършат. Прилагам първото изплащане. Моля, уведомете ме с обратна поща за датата на пристигането му.

Ако разполагате с някакъв начин, по който бихте могли да използвате «способностите» му и да го контролирате, ще спечелите вечната признателност на един баща. Аз се опитах. Бог да е на помощ и на мен, и на него, но се провалих. Макар че много го обичам.

Моля, приемете съжалението за нещастията, които ви сполетяха. Поздравете от мен мистър Роб. Завършвам с надеждата, че ще имам удоволствието лично да се срещна с вас при по-благоприятни обстоятелства. Имам честта да бъда, господине, ваш най-покорен слуга.

Чарлс Крос“

Струан погледна навън към пристанището и острова. Спомни си кръста, който бе запалил първия ден. Двадесетте златни гвинеи на Брок. Оставащите три монети на Джин-куа. Лаковете сребро, които трябваше да бъдат изплатени на някой, който един ден щеше да се яви с определен печат. Сега всичките усилия, цялата работа, плановете, умрелите се оказаха напразни. Заради тъпата самонадеяност на един човек – лорд Кънингтън. „Исусе Боже, какво ще правя сега?“

Струан преодоля шока от новините и се застави да мисли. Външният министър е умен човек. Не би отхвърлил Хонконг с лека ръка. Трябва

да има някаква причина. Каква можеше да бъде? И как бих могъл да ръководя Уолън? Как да намеря място на „войника-неадминистратор“ в бъдещето?

Вероятно днес не трябва да купувам земя. Нека останалите търговци купуват и да вървят по дяволите. Брок ще бъде разорен заедно с останалите, защото Уолън и новините няма да пристигнат още месец или повече. По това време те ще са затънали в безсмислено строителство. Ето, това е един от начините – и когато новините се разпространят, всички се преместваме на Макао – или в едно от договорените пристанища, които Уолън ще получи – и всички останали са съсипани. Или зле ударени. Аха. Но щом аз мога да получа тези сведения, значи и Брок може. Така че вероятно той няма да пропадне. Вероятно.

Добре. Но по този начин губиш ключа към Азия: тази жалка гола скала, без която всички открити пристанища и бъдещето остават безсмислени.

Алтернативата е да купувам, да строя и да рискувам, че – подобно на Лонгстаф – Уолън ще може да бъде убеден да превиши директивите си, че самият Кънингтън може да бъде подкупен. Да излея богатствата на „Ноубъл хаус“ в новия град. Да рискувам. Да накарам Хонконг да процъфти, така че правителството да бъде заставено да приеме колонията.

Това е смъртна опасност. Не можеш да принудиш Короната да посети така. Залогът е ужасен, направо ужасен. Но и така да е, просто нямам избор. Трябва да рискуваш.

Залогът му напомни за младия Крос. Ето това е ценен момък. Как бих могъл да го използвам? Как бих могъл да го накарам да си държи устата здраво затворена за фантастичното му пътешествие? Да, и как да създам благоприятно впечатление у Уолън за Хонконг? И да се сближа с Кънингтън? Как бих могъл да запазя договора такъв, какъвто го искам?

– Е, мистър Крос, направили сте забележително пътешествие. Кой знае колко време ви е отнело?

– Само вие, сър.

– Тогава запазете го в тайна. – Струан написа нещо на лист хартия. – Дайте това на главния ми чиновник. Крос прочете бележката.

– Давате ми всичките пет хиляди гвиней?

– Записал съм ги на името на Роджър Блоър. Струва ми се, че ще е добре да запазите това име – поне за известно време.

– Добре, сър. Сега съм Роджър Блоър. – Той се изправи. –

Свършихме ли, мистър Струан?

– Бихте ли приели работа, мистър Блоър?

– Опасявам се, че... е, добре, мистър Струан, залавял съм се с дузина работи, но нищо не се получава. Татко опита всичко и... е, обречен съм – може би така ми е писано – да бъда това, което съм. Съжалявам, но добрите ви намерения ще отидат напразно.

– Обзалагам се на пет хиляди гвинеи, че ще приемете работата, която ви предлагам.

Младецът знаеше, че ще спечели облога. Нямаше такава работа, която тай-панът би могъл да му предложи и която би приел.

Почакай. Това не е човек, с който можеш да си играеш, човек, с който да се обзалагаш с лека ръка. Тези дяволски спокойни очи са равнодушни. Не би ми харесало да ги видя срещу мен на масата за покер. Или за бакара. Внимавай какво правиш, Ричард Крос Роджър Блоър. Това е човек, който ще си вземе онова, което му се полага.

– Е, мистър Блоър? Къде ви отиде куражът? Или не сте такъв играч, за каквото се представяте?

– Петте хиляди гвинеи са моят живот, сър. Последният облог, който ще спечеля.

– Тогава заложете живота си, пусто да остане.

– Но вие не рискувате вашия, сър. Така че залогът не е равностоен. Тази сума е нищожна за вас. Дайте ми преднина. Сто към едно.

Струан се възхити на дързостта на младежа.

– Много добре. Наистина, мистър Блоър. Пред Бога. – Той протегна ръка и Блоър вътрешно се сви, защото бе разчитал, че като поиска такова предимство, ще разруши облога. Не го прави, глупако, каза си той. Петстотин хиляди гвинеи!

Той стисна ръката на Струан.

– Секретар на Жокейклуба на Хонконг – каза Струан.

– Какво?

– Току-що образувахме Жокейклуба. Вие ще му бъдете секретар. Ваше задължение е да намерите коне. Да направите хиподром. Сградата на клуба. Основете най-богатата, най-добрата конюшня за състезателните коне в Азия. Да е като Ейнтри или който и да било по света. Кой печели, младежо?

Блоър отчаяно искаше да се отпусне. В името Божие, съсредоточи се, кресна той на себе си.

– Хиподром?

– Аха. Основавате го и го ръководите – конете, залаганията,

трибуни, наддавания, награди – всичко. Започнете от днес.

– Но, Исусе Христе, откъде ще вземете конете?

– Откъде вие ще вземете конете?

– От Австралия, пусто да остане – избухна Блоър. – Чувал съм, че имат коне, които да доведем тук. – Той пхна обратно банкерската сметка на Струан и издаде възторжено мучене. – Мистър Струан, никога няма да съжालявате за това. – Той се извърна и се втурна към вратата.

– Къде отивате? – запита Струан.

– В Австралия, разбира се.

– Защо първо не се срещнете с генерала?

– Моля?

– Струва ми се, че те имат някаква кавалерия. Заемете от тях няколко коня. Да речем, бихте могъл да организирате първите бягания следващата събота.

– Бих могъл?

– Аха. Съботата е добър ден за конни състезания. А пък и Индия е по-близо до Австралия. Ще ви изпратя с първия възможен кораб.

– Ще ме изпратите?

Струан се усмихна.

– Аха. – Той подаде обратно късчето хартия. – Петстотин е премия върху първата ви годишна заплата, мистър Блоър, която се състои от петстотин годишно. Останалото е награден фонд за първите четири или пет надбягвания. Бих предложил осем гари, по пет коня във всяка, всяка втора събота.

– Бог да ви благослови, мистър Струан.

Струан остана сам. Драсна клечка кибрит и загледа как писмото гори. Стри пепелта на прах и слезе долу. Мей-мей още лежеше в леглото, но току-що ѝ бяха направили тоалета и изглеждаше прекрасно.

– Айейа, тай-пан – каза Мей-мей. Тя бързо го целуна и продължи да си вее с ветрилото. – Щастлива съм, че се върна. Искам да ми купиш малко парче земя, защото искам да започна един бизнес.

– Какъв бизнес? – запита той, леко раздражен от безцеремонното посрещане, но същевременно доволен, че тя бе приела заминаването и завръщането му, без да пита и без да прави скандал.

– Ще видиш. Но искам няколко таела, за да започна. Плащам десет процента лихва, което много добре. Сто таела. Ти ще бъдеш неизвестен съдружник.

Той протегна ръка и я постави на гърдата ѝ.

– Като говорим за партньорство...

Тя отстрани ръката му.

– Бизнес преди тия работи. Ще ми купиш земя и дадеш пари?

– Тия работи преди бизнес!

– Айейа, в тая жега? – рече тя със смях. – Много е лошо да се напъгаш в тая горещина – ризата вече лепне по гърба ти. Е, все пак, ела.

Тя послушно се запъти към вратата на спалнята си, но той я спря.

– Само те дразнех. Как се чувстваш? Бебето безпокои ли те?

– Разбира се, че не. Аз съм много примерна майка и ям само много специални храни, за да създам много хубав син. И мисля войнствени мисли да бъде смел като тай-пан.

– Колко таела искаш?

– Сто, вече ти казах. Да не си глух? Много си особен днес, тай-пан. Да. Определено много особен. Да не си болен? Лоши новини? Или просто си уморен?

– Просто съм уморен. Сто таела, хубаво. Какъв е „бизнесът“?

Тя развълнувано плесна с ръце и седна на масата.

– О, ще видиш. Много мислих, откакто замина. Какво правя за теб? Любим се и се грижа за теб – и двете много хубави неща, разбира се, но не е достатъчно. Така че сега ще печеля таели за теб и за стари години. – Тя отново се засмя и той се зарадва на смеха ѝ. – Но само от варварите. Ще натрупам състояния – о, ще разбереш колко съм умница.

– Не се казва така.

– Разбираш много добре какво искам да кажа. – Тя го прегърна.

– Искаш ли да се любим сега?

– След час има търг за земя.

– Вярно. Тогава по-добре ти си промени дрехата и бързай на там. Мъничък участък на Куинс роуд. Но плащам наем не повече от десет таела годишно. Донесе ли ми подарък?

– Какво?

– Ами, има такъв един хубав обичай – каза тя с невинен поглед. – Когато един мъж замине някъде, да носи на жена подарък. Нефрит. Такива нещица.

– Няма нефрит. Но следващия път ще бъде по-внимателен.

Тя сви рамене.

– Хубав обичай. Клета стара майчица много обедня. По-късно хапнем, айейа?

– Аха. – Струан се качи в собствените си апартаменти на горната палуба.

Лим Дин се поклони.

– Много студена баня, нали така, господарю. Ще искате?

– Аха.

Струан съблече омекналите си дрехи, легна във ваната и остави ума си да разсъждава върху подтекста на писмото на сър Чарлс, като ядът от тъпотата на Кънингтън почти го задушаваше. Изсуши се и облече чисти дрехи, но само след няколко мига ризата му отново бе мокра от пот.

По-добре да седна и да размисля, рече си той. Нека Кълъм се погрижи за земята. Обзалагам се на живота си, че Тес е казала на баща си за плановите му за хълма. Може би Кълъм ще бъде въвличен в свръх наддаване. Момчето е постъпило добре. Трябва да му повери това.

И така той изпрати вест на Кълъм да участва в търга от името на „Нубъл хаус“. Освен това му каза да купи малък, но хубав участък на Куинс роуд. Писа на Хорацио, че Мери е зле, и уреди една лорча незабавно да го закара на Макао.

После седна в дълбокото кожено кресло, загледа се в острова през люка и остави ума си да се рее.

* * *

Кълъм купи крайбрежния и краен парцели, горд да наддава от името на „Нубъл хаус“ и да печели престиж. Мнозина го питаха къде е тай-панът и къде е бил, но той кратко отговаряше, че няма представа и продължи да показва враждебност, която вече не чувстваше.

Купи хълма и участъците, които му осигуряваха безопасност, и с облекчение установи, че Брокови не наддават против него, което означаваше, че можеше да има доверие на Тес. И все пак той реши в бъдеще да бъде по-предпазлив и да не я поставя повторно в такова положение. Беше опасно да си прекалено откровен за някои неща, помисли си той. Опасно и за нея, и за самия него. Например осъзнаването, че мисълта за нея, за най-лекия ѝ допир го правеха трескав от желание. Усещане, което никога не би могъл да сподели с нея или с баща си, а само с Горт, който разбираше: „Да, Кълъм, друже. Много добре го знам. Страхотна болка, страхотна. Човек едвам може да стъпва. Аха – и е страшно трудно да я овладееш. Ама ти не се безпокой, друже. Ние сме приятели и аз те разбирам. Ти и аз трябва да сме откровени един с друг. Много е опасно за теб да живееш като някой монах. Да. И лошото му е, че и в бъдеще ще ти създава неприятности, а съм чувал да казват, че може и болест да те хване. Болката в лоното е предупреждение Божие. Тая болка може да съсипе живота на мъжа и това си е чистата истина, да ме пази Бог! Ама ти не се безпокой – знам едно местенце на Макао. Не се кахъри, стари

друже.“

И макар че Кълъм не приемаше твърде сериозно суеверията, с които го обсипваше Горт, болките, които понасяше денем и нощем, пресякоха волята му да се съпротивлява. Имаше нужда от облекчение. Но и така да е, закле се той, ако Брок се съгласи да направи сватбата другия месец, няма да отида в бардака! Няма!

* * *

По залез Кълъм и Струан се качиха на „Уайт уич“. Брок ги чакаше на кварталдека заедно с Горт. Вечерта бе хладна и приятна.

– Вече съм решил за твоята женитба, Кълъм – каза Брок. – Следващия месец няма да стане. По-добре ще е догодина. Но след три месеца от днес е седемнайсетият рожден ден на Тес и тогава можете да се оженилите – на същия ден, на десети.

– Благодаря ви, мистър Брок – отвърна Кълъм. – Благодаря ви.

Брок се ухили на Струан.

– Това устройва ли те, Дърк?

– Това е твое решение, Тайлър, не мое. Но мисля, че два или три месеца не е много по-различно от един. Все още настоявам за следващия месец.

– Септември устройва ли те, Кълъм? Както казах? Бъди честен, момко.

– Да. Разбира се. Аз се надявах, но... е, добре, мистър Брок. – Кълъм се закле, че ще изчака трите месеца. Но дълбоко в себе си знаеше, че няма да може.

– Значи е уредено.

– Аха – откликна Струан. – Тогава след три месеца.

Да, каза си той, три месеца. Току-що си подписа смъртната присъда, Тайлър. Може би две.

– И, Дърк, ще ми отделиш ли малко време утре? Да определим зестрата и някои други работи.

– По обяд?

– Става. По обяд. А сега викам да слезем долу при дамите. Ще останеш ли за вечеря, Дърк?

– Благодаря, но имам да свърша някои работи.

– Като конните състезания, а? Трябва ли да ти го призная? Много умно да извикаш тоя момък Блоър от родината. Подходящ млад франт. Последната гара от всяко състезание ще бъде залога на Брок. Ще определим награден фонд.

– Да. И аз така чух. Добре ще е да имаме най-добрия хиподром в Азия.

Блоър бе направил съобщението на търга за земя. Лонгстаф бе приел да стане първия президент на Жокейклуба. Вноската за годишно членство бе определена на двадесет гвинеи и всеки европейец на острова незабавно се бе присъединил. Блоър бе обкръжен от доброволци да яздят кавалерийските коне, които генералът се бе съгласил да предостави.

– Ти можеш ли да яздиш, Дърк?

– Аха. Но никога не съм се състезавал.

– Аз също. Но може би трябва да опитаме, а? Ти яздиш ли, Кълъм?

– О, да. Но не съм много добър.

Горт го потупа по гърба.

– Можем да наемем коне на Макао, Кълъм, да се поупражним. Може да вземем и бащите си с нас, а?

Кълъм неловко се усмихна.

– Да, бихме могли да опитаме, Горт – каза Струан. – Е, лека нощ. Ще се видим утре на обяд, Тайлър.

– Тъй. Лека нощ, Дърк.

Струан си тръгна.

По време на вечерята Кълъм се опитваше да заличи антагонизма, който съществуваше между Горт и Брок. Стори му се странно, че харесва и двамата, че можеше да ги прозре – можеше да разбере защо Горт искаше да бъде тай-пан и защо Брок няма да отстъпи управлението, поне още за известно време. Странно защо се чувстваше по-мъдър от Горт в това отношение. Всъщност не е толкова странно, помисли си той. Горт не е бивал внезапно оставян сам за седем дълги дни с цялата отговорност. В деня, когато се ожения за Тес, ще изхвърля двадесетте суверена на Брок. Няма да е редно да ги пазя повече. Каквото и да стане, започваме наново. Само след три месеца. О, Господи, благодаря ти.

След вечеря Кълъм и Тес излязоха на палубата сами. И двамата стояха бездиханни под звездите, като се държаха за ръце и изгаряха. Кълъм докосна устните ѝ в първата колеблива целувка и Тес си припомни грубата целувка на Нагрек и огъня, който ръцете му бяха разпалили, и болката, която беше ѝ причинил – всъщност не болка, а агония от удоволствие, което винаги я караше да пламва в спомените си. Радваше се, че скоро ще може да угаси огъня, който вътрешно я изгаряше. Още само три месеца и – успокоение.

Върнаха се във вонящата каюта долу и след като Кълъм си тръгна, тя легна на леглото си. Копнежът ѝ я измъчваше и тя заплака. Защото

разбираше, че Нагрек я бе докоснал по начин, по който само Кълъм щеше да има право да я докосва. Знаеше, че това трябва да остане тайна за него и завинаги. Но как? О, моя любов, моя любов.

* * *

– Казвам ти, татко, че това е грешка – говореше Горт в голямата каюта, като бе понижил глас. – Ужасна грешка!

Брок стовари халбата си на масата и бирата плисна върху нея и на пода.

– Това е моето решение, Горт, и стига за това. Те ще се оженият през септември.

– Освен това беше грешка, че не наддавахме за хълма. Тоя дявол още веднъж се оказа по-добър от нас, пусто да остане.

– Размърдай си мозъка, Горт! – изсъска Брок. – Ако бяхме направили това, младият Кълъм щеше да се увери, че Тес невинно споделя с мен каквото трябва и каквото не трябва. Хълмчето не е важно. Може да дойде време, когато ще каже нещо за Дърк, което ще го съсипе, и това е, което искам да знам, нищо повече. – Брок се презираше за това, че слушаше Тес и я използваше, без тя да знае, да шпионира Кълъм и като оръдие срещу Дърк Струан. Но още повече ненавиждаше Горт и повече от всякога не му вярваше. Защото разбираше, че Горт е прав. Но той искаше щастието на Тес повече от всичко и това разбиране го правеше опасен. Сега плодът на проклетото лоно на Струан щеше да се съедини с обожаемата Тес.

– Заклевам се в Бога, че ще убия Кълъм, ако само косъм падне от главата ѝ – каза той със страшен глас.

– Тогава защо разреши на Кълъм да се ожени за нея толкова бързо, пусто да остане? Разбира се, че ще ѝ причини болка и ще я използва срещу нас.

– И какво те накара да си промениш мнението, а? – присмя се Брок. – Ти беше съгласен – даже ентусиазирано – с това.

– Все още съм, но след три месеца, за бога. Това ще провали всичко.

– Защо?

– Разбира се, че ще провали всичко – отвърна той. – Когато се бях съгласил, Роб беше още жив, нали? Тогава тай-панът щеше да се оттегли това лято и да предаде ръководството на Роб, а после, след година – на Кълъм. Така щеше да стане. Да се оженият догодина щеше да е най-добре. Но сега тай-панът остава. И сега, като се съгласи сватбата да

стане след три месеца, тай-панът ще ти я отнеме, ще насъска Кълъм против нас. Сега си мисля, че той никога няма да се оттегли. Определено никога, докато ти си тай-пан на „Брок и синове“.

– Той никога няма да напусне Азия, каквото и да казва на Кълъм. Или на Роб. Познавам Дърк.

– А аз познавам теб!

– Когато той се оттегли – или умре, – тогава и аз ще се оттегля.

– Тогава по-добре той да умре веднага.

– По-добре се запаси с търпение.

– Аз съм търпелив, тате. – На върха на езика на Горт бе да каже на Брок за отмъщението, което бе запланувал за Струан – чрез Кълъм на Макао. Но не го направи. Баща му се интересуваше повече от щастието на Тес, отколкото да стане тай-пан на „Ноубъл хаус“. Баща му бе загубил тъй необходимата разяждаща безскрупулност, която Струан притежаваше в степен, правеща възможно той да бъде тай-панът.

– Запомни, тате – той те измами със среброто, с компанията си, с женитбата. Тес е твоята слабост – избухна Горт. – Той го знае и ти беше измамен с нея като корабкрушенски фар, който те води към катастрофа.

– Не, не. Знам какво правя – отвърна Брок, като се мъчеше да не повишава тон, но вените на слепоочията му се бяха издули като възлите на камшик. – И съм те предупредил. Не се занимавай сам с тоя дявол. Ще ти откъсне топките и ще ти ги натика в гърлото. Добре го познавам!

– Да, наистина, татко! – Горт можеше да подуши старостта на баща си и за първи път наистина разбра, че ще може да го победи, ако се изправят като мъж срещу мъж. – Така че се махни от пътя ми и остави мъжете да гледат мъжката работа, да му се не види!

Брок скочи на крака и събори стола. Горт беше се изправил и чакаше баща му да посегне към ножа, като знаеше, че отсега нататък завинаги може да си позволи да чака, защото му бе разбрал мярката.

Брок ясно осъзна, че това е последната му възможност да овладее Горт. Ако не посегнеше към ножа, бе загубен. Ако посегнеше, трябваше да убие Горт. Знаеше, че ще може – но само с хитрост, вече не само със сила. Горт е твоят син, твоят най-голям син. Той не е враг, каза си той.

– Не си прав – каза той, като задуши желанието си да убива. – Не си прав нито за себе си, нито за мен. Не е така. Не, пусто да остане. За последен път те предупреждавам, че ако го преследваш, ще се срещнеш със Създателя си.

Горт усети тръпката на победителя.

– Само джос може да ни измъкне от тая каша. – Той изрита стола, който му бе препречил пътя. – Слизам на брега.

Брок остана сам. Допи халбата си, още една, после още. Лайза отвори вратата, но той не я забеляза и тя го остави да пие, отиде да си легне и се помоли бракът да се окаже щастлив. И за мъжа си.

Горт слезе на брега. Отиде в заведението на мисис Фордъринджил.

– Не искам да имам вземане-даване с вас, мистър Брок – каза тя. – Последното момиче бе жестоко наранено.

– Че какво значение има една маймуна за тебе, стара вещице? Ето! – Горт хвърли двадесет златни суверена на масата. – Ето още толкова да си държиш устата затворена.

Тя му даде едно младо момиче Хака и стаичка далеч в дъното на къщата.

Горт изтормози момичето, жестоко я преби и я остави умираща.

На следващия ден отплува за Макао на „Уайт уич“, четиридесет мили на югозапад. Всички от семейство Брок бяха на борда, освен самият Брок. Кълъм също стоеше на кварталдека. Ръката му бе свързана с ръката на Тес.

Тридесет и втора глава

Пет дена по-късно се състояха надбягванията. През това време бяха положени основите на новия град. Следвайки примера на „Нобъл хаус“, търговците бяха впрегнали всички усилия и умения на Тай Пинг Шан в изкопни работи, пренасяне и строителство. Търговците изляха в земята цялото сребро, което Лонгстаф им беше дал. Тухларите от Макао и дърводелците от Квантунг – всички онези, които се занимаваха със строителството на къщи, кантори и пристани – започнаха да работят де-нонощно, за да удовлетворят трескавата потребност на търговците да завладеят пустошта. Цените на работната ръка растяха. Кулитата започнаха да не достигат – само „Нобъл хаус“ беше наела три хиляди зидари, строители и майстори от всякакъв вид, – въпреки че с всеки прилив пристигаха все повече работници. Те бързо намираха добре платена работа. Тай Пинг Шан се разрасна още повече. Бреговата ивица около Глесинг пойнт пулсираше от енергия.

Денят на конните състезания отбеляза четиринадесетия ден, откакто Струан и Мей-мей бяха напуснали къщата в Хепи вели, за да се преместят на борда на „Рестинг клауд“.

– Не изглеждаш добре, мила – каза Струан. – По-добре днес остани в леглото.

– Мисля, че ще го направя – отвърна тя. Не бе мигнала през нощта и главата, вратът и гърбът бяха започнали да я болят. – Нищо ми няма, не се безпокой. Ти изглеждаш страхотно.

– Благодаря – отвърна Струан. Беше облякъл новите дрехи, поръчани в чест на състезанието: тъмнозелен жакет за езда от най-лека и фина вълна, бели спортни панталони с баста, пъхнати в полуботите, жилетка от бледожълт кашмир, зелена връзка.

Мей-мей размърда рамене да отпусне болката и А Сам нагласи възглавниците да ѝ бъде по-удобно.

– Просто летни неразположения. Пратих да повикат лекаря. Ще ходиш ли на брега?

– Аха. Състезанието започва след час. Мисля да повикам нашия лекар, скъпа. Той ще...

– Аз ще извикам лекар. Китаец. Толкова по въпроса. Сега, да не забравиш – двадесет таела на кон номер четири в четвърта гара. Астрологът каза, че е сигурен победител.

– Няма да забравя. – Струан я потупа по бузата. – Ти си почивай.

– Като пчелата, се чувствам фантастично добре, айейя? Хайде, тръгвай сега.

Той я зави и се погрижи да ѝ донесат пресен чай и да пригответя глинената грейка за гърба ѝ. Тогава се отправи към брега.

Хиподрумът бе построен на запад от Глесинг пойнт и бе претъпкан с хора. Част от бреговата ивица, близо до поста, който маркираше едновременно старта и финала, бе оградена за европейците, за да отдели ордите любопитни китайци, които се бяха струпали наоколо. Тук-там бяха опънати палатки. Бяха построени сектори за обзалагане и тревна площ. Флагчета, поставени на бамбукови пръти, маркираха овалния хиподрум.

Залагането бе сериозно и Хенри Харди Хибс приемаше залозите.

– Направете своя избор, господа – викаше той с носовия си глас, като потупваше дъската, където с тебешир бяха написани залозите.

– Майор Трент залага на черния жребец Сейтън, който ще е фаворитът в първа гара. Равни залози. Три към едно за останалите.

– Дяволите да те вземат, Хибс – каза Глесинг изпитателно, като се потеше от жегата. – Три към едно за останалите и си длъжен да спечелиш. Дай ми шест към едно за сивата кобила. Гвинея!

Хибс хвърли поглед към дъската и дрезгаво прошепна:

– За вас, капитане, нека бъдат пет. Една гвинея. На Мери Джейн.

Глесинг се извърна настрана. Той беше вбесен, че не е в Макао и че обещаното писмо на Кълъм не бе пристигнало. Ох, велики боже, помисли той, трескав от безпокойство, досега трябваше да получа част от него. Защо, по дяволите, се бави? Какво ли прави този кучи син Хорацио? Дали пък не я тормози?

Той унило се разхождаше по поляната и видя Струан и Сергеев заедно, ала Лонгстаф се присъедини към тях и той реши да не спира.

– Какъв е нашият избор, Ваше височество? – питаше шеговито Лонгстаф.

– Скопеният кон – отговори Сергеев, като се облегна на бастуна си. Възбудата и мирисът на конете го бяха ободрили и бяха намалили значително постоянната му болка. Искаше му се да може да язди, но благослови съдбата, че изобщо бе оцелял след раняването. Благослови и Струан. Знаеше, че без операцията, която той му беше направил, щеше да си отиде.

– А, Ваше височество – пропя Шиваун, като се приближи облегнатата на ръката на Джеф Купър. Бе облечена в блестящо зелено и си пазеше сянка с оранжев чадър. – Ще ми подскажете ли на кого да заложа? – Тя ги възнагради с усмивка. Особено Струан.

– Скопеният кон е най-добрият, но кой е по-добрият ездач, не бих могъл да кажа, Шиваун – отвърна Сергеев. Шиваун огледа големия кафяв кон с лъскав косъм и влажни очи.

– А! – каза тя с палава искрица. – Горкият кон! Ако бях кон и бяха постъпили така с мен, кълна се, че не бих направила и стъпка! За никого! Варварство!

Те се разсмяха заедно с нея.

– И вие ли залагате на скопеца, тай-пан?

– Не знам още – отвърна той, обезпокоен за Мей-мей. – Като че ли ми допада кобилката. Но мисля, че ще направя окончателен избор, като се подредят за старта.

Тя го погледна изпитателно за момент, като се питаше дали не говори с намеци.

– Хайде да отидем да хвърлим един поглед на кобилката отблизо – предложи Джеф, като се мъчеше да се засмее.

– Защо не отидеш ти, Джеф, скъпи? Аз ще остана тук и ще те чакам.

– И аз ще дойда – каза Лонгстаф, като не забеляза раздражението на Купър. Купър се поколеба, но тръгнаха заедно.

Брок учтиво свали шапка, като мина покрай Шиваун, Струан и Сергеев, но не се спря. Радваше се, че Струан бе решил да не язди, защото самият той не обичаше ездата и злобната му насмешка над Струан бе неволна. Дяволите да го вземат, помисли той.

– Как е раната ви, Ваше височество? – интересува се Шиваун.

– Добре. Вече съм почти цял благодарение на тай-пана.

– Нищо не съм направил – каза Струан, смутен от похвалата на Сергеев. Той забеляза Блоър долу до тревната площадка да разговаря със Скинър. Питам се дали правилно рискувах с момчето, помисли си той.

– Скъмността ви отива, сър – каза Шиваун на Струан и приклепна в грациозен поклон. – Не се ли казва, че благородството задължава?

Струан забеляза, че Сергеев открито се възхищава от момичето.

– Имате прекрасен кораб, Ваше височество. – Руският съд бе четириримачтов с товароподемност осемстотин тона. С много топове.

– Ще ми направите честта капитанът да ви разведе из него – каза Сергеев. – Ще можем да уточним подробностите с вас. Когато сте готов.

– Благодаря ви, ще ми бъде приятно. – Струан се готвеше да продължи, но Блоър се втурна към тях, пращен и изтощен.

– Почти сме готови да започнем, тай-пан... изглеждате страхотно, мис Тилмън... добър ден, Ваше височество – изрече той тичешком. – Всички заложиха като вас на номер четири от четвъртата гара, реших аз да бъда ездачът... а, тай-пан, проверих жребеца снощи. Обуздан е, така че ще можем да го използваме на следващите състезания... Ваше височество, позволете ми да ви заведа до мястото ви, вие откривате първата гара.

– Аз?

– Нима Негово превъзходителство не ви е казал? Но да... искам да кажа, бихте ли? – Никога досега Блоър не бе работил толкова усилено и никога не се бе вълнувал толкова. – Бихте ли ме последвали, моля?

Той бързо поведе Сергеев през тълпата.

– Блоър е приятен младеж – каза Шиваун, която се радваше найсетне да остане насаме със Струан. – Къде го намерихте?

– Той ме намери – отвърна Струан. – И се радвам, че го направи. – Вниманието му бе привлечено от някакво вълнение близо до една от палатките. Група от войници пазачи избутваше някакъв китаец от тълпата. Шапката на кулото падна и заедно с нея – дългата плитка. Човекът се оказа Аристотел Куанс. – Извинете ме за секунда – каза Струан. Той забърза и се изправи пред дребния човечец, прикривайки го с тялото си. –

Всичко е наред, момчета, той ми е приятел! – каза той.

Войниците свиха рамене и се отдалечиха.

– Велики трещящи топовни гюллета, тай-пан – задъхваше се Куанс, като оправяше мръсните си дрехи. – Спасихте ме тъкмо навреме. Господ да ви благослови!

Струан отново надяна шапката на кули на главата на Аристотел и го изтегли зад платнището на палатката.

– Какво, по дяволите, правите тук? – прошепна той.

– Трябваше да гледам състезанията, за бога – отвърна Куанс, като намести шапката така, че плитката да пада на гърба му, – и исках да говоря с вас.

– Сега не е моментът! Морийн е някъде в тълпата.

Куанс пребледня.

– Бог да ми е на помощ!

– Аха, макар че не виждам защо трябва да го прави. Изчезвайте, докато сте цял. Чух, че си е запазила място на кораб за родината за другата седмица. Ако заподозре нещо – е, вие сам ще сте си виновен!

– Само първата гара, тай-пан? – умоляваше Куанс. – Моля ви! Освен това имам сведения за вас.

– Какви?

За огромна изненада на Струан, Куанс му разказа как Горт бе постъпил с проститутката.

– Кошмарно! Горкото момиче едва диша. Горт е луд, тай-пан. Луд.

– Известете ме, ако момичето умре. Тогава ще... е, ще трябва да помисля какво да се направи. Благодаря ви, Аристотел. По-добре изчезвайте, докато можете.

– Само първата гара? Моля ви, в Божието име! Вие не знаете какво означава това за клетия стар човек.

Струан се огледа. Шиваун упорито не им обръщаше внимание. После забеляза Глесинг, който минаваше наблизко.

– Капитане!

Когато Глесинг позна Куанс, очите му щяха да изскочат.

– По дяволите! Мислех, че сте далеч в морето!

– Бихте ли ми направили една услуга? – запита бързо Струан. – Мисис Куанс е някъде до поста. Бихте ли помогнали на Аристотел да не се забърка в нещо и да не й се изпречи на пътя? По-добре го заведете ей там. – Струан посочи към мястото, където кръжяха китайците. – Нека види първата гара, а после го отведете.

– Разбира се. Мили боже, Аристотел, радвам се да ви видя – каза

Глесинг, после се обърна към Струан. – Имате ли новини от Кълъм? Ужасно се тревожа за мис Синклер.

– Не. Но казах на Кълъм да я посети веднага щом пристигне. Всеки момент ще разберем. Сигурен съм, че е добре.

– Надявам се. А къде да заведе Аристотел след състезанието?

– У мисис Фордъринджил.

– Пусто да остане! Как е там, Аристотел? – попита Глесинг, като любопитството удържа връх.

– Ужасяващо, моето момче, крайно ужасяващо. – Куанс го сграбчи за ръката и гласът му стана дрезгав. – Не можеш да мигнеш, а храната е отвратителна. Нищо, освен буламач за закуска, обяд, следобеден чай, вечеря. Бихте ли ми услужили с няколко гвинеи, тай-пан?

Струан изпръхтя и се отдалечи.

– Какво значи буламач, Аристотел?

– Ами... нещо като овесена каша.

Струан се върна при Шиваун.

– Ваш приятел ли е, тай-пан?

– Не е полезно да забелязваш някои приятели, Шиваун.

Тя леко го перна с ветрилото си по ръката.

– Никога не трябва да ми напомняте за полезните неща, Дърк. Липсвахте ми – нежно добави тя.

– Така ли? – отвърна той, като осъзна, че би било лесно и разумно да се ожени за Шиваун. Но бе невъзможно. Заради Мей-мей. – Защо искате да ви рисуват гола? – попита внезапно той и от проблясъка в очите ѝ разбра, че попадението беше точно.

– Аристотел ли ви каза това? – Гласът ѝ бе равен.

– Велики Боже, не. Никога не би направил такова нещо. Но преди няколко месеца ни дразнеше. Казваше, че има нова поръчка. За акт. Защо?

Тя се изчерви, повя си с ветрилото и се разсмя.

– Той е рисувал херцогиня Алба. Мисля, че два пъти. И това е станало световен шедьовър.

Очите му се присвиха от удоволствие.

– Вие сте дявол, Шиваун. Наистина ли му позволихте... е, да види обекта?

– За него това бе поетично разрешение. Обсъждахме идеята за два портрета. Не одобрявате ли?

– Бих казал, че чичо ви и баща ви ще съборят света, ако разберат или ако портретът попадне в неподходящи ръце.

– Ще купите ли портретите, тай-пан?

– Да ги скрия ли?

– Да им се радвате.

– Странно момиче сте, Шиваун.

– Вероятно прозирам лицемерието. – Тя изпитателно го погледна. –

Както и вие.

– Аха. Но вие сте момиче в един мъжки свят и някои неща не са ви позволени.

– Има много от „някои“ неща, които бих искала да правя.

Чуха се възгласи и конете започнаха обиколката. Шиваун се реши.

– Мисля, че ще напусна Азия. След около два месеца.

– Това звучи като заплаха.

– Не, тай-пан. Просто съм влюбена, но съм също влюбена и в живота. Освен това съм съгласна с вас. Че победителят трябва да се избира преди старта. – Тя си повя с ветрилото, като се молеше залогът ѝ да оправдае риска. – Кого избрахте?

Той не погледна конете.

– Кобилката, Шиваун – отвърна той спокойно.

– Как се казва? – запита тя.

– Мей-мей – отвърна той с меко сияние в погледа. Ветрилото ѝ се поколеба, но продължи като преди.

– Едно състезание никога не е загубено, докато не се определи и награди победителят. – Тя се усмихна и се отдалечи с високо вдигната глава, по-красива от когато и да било.

Кобилката загуби. Само на косъм. Но загуби.

* * *

– Защо толкова рано, тай-пан? – тъничко рече Мей-Мей.

– Така. Уморих се от състезанието и се обезпокоих за теб.

– Спечелих ли?

Той поклати глава.

Тя се усмихна и въздъхна.

– Е, добре, няма значение. – Бялото на очите ѝ бе придобило розов цвят, а лицето ѝ бе посивяло под златистия тен.

– Лекарят идва ли? – попита Струан.

– Още не. – Мей-мей се търкулна настрана, но това не облекчи неразположението ѝ. Махна възглавницата, но и това не помогна, така че тя я върна на мястото ѝ. – Клетата стара майка си е просто стара – каза тя с измъчена усмивка.

– Къде те боли?

– Никъде. Навсякъде. Като се наспя добре, всичко ще мине, не се безпокой.

Той масажира врата и гърба ѝ, като си забраняваше да мисли немислимото. Поръча пресен чай и лека храна и се опита да я убеди да хапне, но тя нямаше апетит.

По залез влезе А Сам и каза нещо кратко на Мей-мей.

– Дошъл е лекарят. И Гордън Чен – каза Мей-мей на Струан.

– Добре! – Струан стана и се протегна.

А Сам отиде до едно инкрустирано със скъпоценни камъни шкафче и извади малка фигурка от слонова кост на гола жена, лежаща настрани. За изумление на Струан, Мей-мей посочи някои части на миниатюрната статуетка и накрая заговори на А Сам. А Сам кимна и излезе. Объркан, Струан я последва.

Лекарят се оказа възрастен човек с дълга плитка, добре намазана с мазнина. Старата му черна роба бе окъсана. Очите му бяха ясни.

Няколко дълги косъма стърчаха от брадавицата на бузата му. Имаше дълги тънки пръсти, а вътрешната част на ръцете му бе пронизала от сини вени.

– Толкова съжалявам, тай-пан – каза Гордън и се поклони заедно с лекаря. – Това е Кий фа Тан, най-добрият лекар в Тай Пинг Шан. Дойдохме възможно най-бързо.

– Благодаря ви. Минете от... – той прекъсна. А Сам се беше приближила до лекаря и след дълбок поклон му бе показала статуята, като показваше различни места по нея по същия начин като Мей-мей. Сега пък многословно отговаряше на въпросите. – Какво, по дяволите, прави той?

– Поставя диагноза – отвърна Гордън Чен, като внимателно се вслушваше в разговора на лекаря и А Сам.

– Чрез статуята?

– Да. За него ще бъде непристойно да прегледа госпожата, ако не е необходимо, тай-пан. А Сам обяснява къде са болките. Моля ви, бъдете търпелив. Сигурен съм, че не е нещо сериозно.

Лекарят мълчаливо съзерцаваше статуйката. Накрая погледна Гордън Чен и меко каза нещо.

– Казва, че не е лесно да постави диагноза. С ваше позволение, той би искал да прегледа госпожата.

Изгаряйки от нетърпение, Струан ги поведе към спалнята. Мей-мей бе спуснала завесите, заобикалящи леглото. Бе само дискретна сянка зад

тях.

Лекарят се приближи до леглото на Мей-мей и отново замълча. След няколко минути меко заговори. Лявата ръка на Мей-мей послушно се появи иззад завесата. Лекарят хвана ръката ѝ и внимателно я разгледа. После постави пръсти на пулса ѝ и затвори очи. Пръстите му лекичко започнаха да почукват по кожата ѝ.

Минутите летяха. Пръстите бавно потупваха, като че ли търсеха нещо, което е невъзможно да бъде намерено.

– Какво прави сега? – попита Струан.

– Вслушва се в пулса ѝ, сър – прошепна Гордън. – Трябва да бъдем съвсем тихи. Във всяка китка има по девет пулса. Три на повърхността, три по-надолу и три – съвсем дълбоко. Последните му разкриват причината на болестта. Моля ви, тай-пан, бъдете търпелив. Много е трудно да се преслуша с пръсти.

Потупването с пръсти продължи. Това беше единственият звук в каютата. А Сам и Гордън Чен гледаха като омагьосани. Струан се размърда неудобно, но мълчаливо. Лекарят като че ли бе изпаднал в мистично мечтание. После внезапно, като че ли изхвърляйки се върху неувловима плячка – потупването престана и лекарят натисна силно. За миг замря като статуя. После постави китката на завивката и Мей-мей тихо му подаде дясната си китка. Процедурата се повтори.

И отново доста минути изминаха, преди потупването рязко да спре.

Лекарят отвори очи, въздъхна и постави китката на Мей-мей на завивката. Махна към Гордън Чен и Струан.

Гордън Чен затвори вратата зад тях. Лекарят тихо и нервно се изсмя и заговори бързо и спокойно.

Очите на Гордън Чен се разшириха.

– Какво има? – остро попита Струан.

– Не знаех, че ще има дете, тай-пан. – Гордън се обърна към лекаря, зададе въпрос и лекарят накрая отговори. Последва мълчание.

– Е, какво, по дяволите, каза?

Гордън го погледна и неуспешно се помъчи да изглежда спокоен.

– Казва, че Майката е много зле, тай-пан. Че в кръвта ѝ е проникнала отрова през долните крайници. Тази отрова се е натрупала в черния ѝ дроб и сега черният дроб – той потърси думата – лошо се приспособява. Скоро ще има треска, лоша треска. Много лоша треска. После ще минат три-четири дни и отново треска. И отново.

– Малария? Треската на Хепи вели?

Гордън се обърна и зададе въпроса.

– Той казва – да.

– Всеки знае, че е от нощните изпарения – никаква отрова през кожата, за бога – тросна се той на Гордън. – Тя не е била там от седмици!

Гордън сви рамене.

– Предавам ви само какво казва, тай-пан. Аз не съм лекар. Но на този лекар бих повярвал – мисля, че и вие трябва да се доверите.

– Какво е лекарството?

Гордън попита лекаря.

– Тай-пан, той казва: „Лекувал съм някои от онези, които са заболели от треската на Хепи вели. Успешно излекувалите се бяха все яки мъже, които взеха определено лекарство преди третата атака на треската. Но този пациент е жена и макар да е на двадесет и една години и силна с огнен дух, цялата ѝ сила отива в детето, което четвърти месец е в утробата ѝ.“ – Гордън спря, чувствайки се неудобно. – Той се страхува за Госпожата и за детето.

– Кажете му да вземе лекарство и да я лекува сега. Не след която ѝ да било атака.

– Там е работата. Той не може, сър. Не му е останало от лекарството.

– Тогава му кажете да намери, пусто да остане!

– На Хонконг няма, тай-пан. Той е сигурен.

Лицето на Струан потъмня.

– Трябва да има някакво. Кажете му да го намери – колкото и да струва.

– Но, тай-пан, той...

– За бога, кажете му!

Отново бяха разменени няколко думи.

– Каза, че на Хонконг няма. Нито в Макао, нито в Кантон. Че лекарството се прави от кората на много рядко дърво, което расте някъде около Южните морета или отвъд тях. Малкото количество, с което е разполагал, бил получил от баща си, който също бил лекар, който пък го имал от своя баща. – Гордън безпомощно добави: – Той е напълно сигурен, че няма повече.

– Двадесет хиляди тaela сребро, ако тя оздравее.

Очите на Гордън се разшириха. За момент се замисли, после бързо заговори на лекаря. И двамата се поклониха и забързано излязоха.

Струан извади носната си кърпа, попи потта от челото си и се върна в спалнята:

– Айейа, тай-пан – обади се Мей-мей. Гласът ѝ бе изтънял още

повече. – Такъв ми бил късметът.

– Отидоха да донесат специално лекарство, което ще те излекува. Няма за какво да се безпокоиш.

Той ѝ помогна да се намести колкото може по-добре. Съзнанието му бе измъчено. После забърза към флагмана и попита главния флотски лекар за кората.

– Съжалявам, драги мистър Струан, но това са празни приказки. Съществува легенда за графиня Синкон, съпруга на испанския вицецрал на Перу, която пренесла кората от Южна Америка в Европа през седемнайсти век. Била известна под името „йезуитска кора“, а понякога я наричали „синкона“. Но когато я използвали в Индия, било пълен провал. Нищо не струва! Проклетите паписти биха казали какво ли не, стига да привлекат новопокръстени.

– Откъде, по дяволите, мога да взема малко?

– Наистина не знам, драги ми господине. Предполагам, от Перу. Но защо толкова се тревожите? Куинс таун е изоставен сега. Няма от какво да се безпокоите, щом не вдишвате нощните изпарения.

– Маларията току-що повали един приятел.

– О! Тогава силно прочистете с каломел. Възможно най-бързо. Разбира се, нищо не обещавам. Незабавно ще му поставим пиявици.

Струан се допита и до главния лекар на армията, а после, последователно, до по-низшестоящите лекари – военни и цивилни, и всички те му отговориха по един и същи начин.

Тогава Струан си спомни, че Уилф Тилмън е жив. Забърза към кораба му за опиум.

И докато Струан разпитваше лекарите, Гордън Чен се беше върнал в Тай Пинг Шан и бе изпратил да повикат десетте водачи на Триадата, които му се подчиняваха. Те се бяха върнали в собствените си щабове и бяха изпратили за десетимата подчинени им водачи. С невероятна скорост се разпространи вестта, че трябва да се намери определена кора от определено дърво. Чрез сампани и джонки новината проникна през пристанището на Уоулун, за да достигне скоро къщурки, села и градове. Нагоре по крайбрежието, надолу по крайбрежието, във вътрешността. Скоро всички китайци от Хонконг – били те членове на Триадата или не – знаеха, че се търси рядка дървесна кора. Не знаеха от кого и за какво: знаеха само, че е предложена висока награда. Тази вест стигна и до ушите на агентите на мандарините, които се бореха срещу Триадата. Те също започнаха да търсят кората, и то не само заради наградата. Те разбираха, че част от кората вероятно можеше да бъде използвана като

примамка за демаскиране на вождовете на Триадата.

* * *

– Извинете, че идвам неканен, Уилф. Аз... – Струан спря, разтревожен от вида на Тилмън.

Тилмън се бе подпрял на подгизнала от пот възглавница, лицето му бе това на скелет, с цвят на неизбелен стар лен, бялото на очите му бе придобило мръсножълт цвят.

– Влизайте – каза той с едва доловим глас. Сега Струан забеляза, че Тилмън, който имаше хубави, здрави бели зъби, беше беззъб.

– Какво е станало със зъбите ви?

– От каломела е. Така въздейства на някои хора... – Гласът на Тилмън глухо се носеше. Очите му излъчваха странен блясък. – Очаквах ви. Отговорът е „не“!

– Какво?

– Не. Просто „не“. – Гласът на Тилмън укрепна. – Аз съм неин настойник и тя никога няма да се омъжи за вас.

– Не съм дошъл да й искам ръката. Просто дойдох да ви видя и как е маларията...

– Не ви вярвам. – Гласът на Тилмън истерично звънна. – Вие просто се надявате да умра!

– Това е смешно? Защо трябва да искам да умрете? Тилмън със затруднение вдигна звънчето, което бе поставено на миришешката на киснатата завивка, и позвъни. Вратата се отвори и един бос грамаден негър влезе. Той беше роб на Тилмън.

– Джибидая, кажи Купър и миси да дойдат веднага тук.

Джибидая кимна и затвори вратата.

– Още търгуваме с хора, Уилф?

– Джибидая е доволен от положението си, дяволите да те вземат! Вие си гледайте вашата работа и ни оставете да си гледаме нашата, гадна свиньо!

– По дяволите вашата „работа“, проклет роботърговец.

Вторият кораб, на който бе попаднал Струан, се бе запечатал в паметта му и от време на време още сънуваше кошмари, че е на борда му. Със своя дял от наградата за Трафалгар той се бе откупил от флота и се бе наел като каютен прислужник на един английски търговски кораб, който браздеше Атлантика. Бяха вече далеч в открито море, когато откри, че бе кораб за незаконна търговия с роби, който отиваше до Дакар и после през долния Атлантук и екваториалната ивица до Савана. Мъже,

жени и деца мряха в трюмовете като мухи. Техните предсмъртни викове и степания отекваха в ушите му, зловонието го задушаваше седмица след седмица. Бе дезертирал в Савана. Това бе единственият кораб, от който бе дезертирал през живота си.

– Вие сте по-лоши от търговци с роби – каза той с груб глас. – Вие просто купувате плътта, слагате я на дръвника и вземате печалбата. Виждал съм пазар за роби.

– Ние се отнасяме добре с тях! – изкрещя Тилмън. – Те са просто диваци, а ние им осигуряваме хубав живот. Наистина! – Лицето му се сгърчи, като се облегна назад и се бореше да събере сили, отчаян от завист към жизнерадостта и здравето на Струан. Усещаше приближаването на смъртта. – Ти няма да се възползваш от смъртта ми, Бог ще те прокълне завинаги!

Струан тръгна към вратата.

– По-добре почакай! Това, което ще кажа, те засяга.

– Нищо от това, което ще кажеш, не може да ме засяга!

– Ти ме нарече роботърговец? А ти как се сдобил с наложницата си, мръсен лицемер такъв?

Вратата широко се разтвори и Купър се втурна вътре.

– О, здравейте, тай-пан! Не знаех, че сте тук.

– Здравейте, Джеф – отвърна Струан, едва успявайки да овладее гнева си.

Купър хвърли поглед към Тилмън.

– Какво има, Уил?

– Нищо. Исках да ви видя, както и племенницата си.

Влезе Шиваун и изненадана, спря.

– Здравейте, тай-пан. Добре ли сте, чичо?

– Не, дете. Много съм зле.

– Какво става, Уил? – попита Купър.

Тилмън слабо се прокашля.

– Тай-панът дойде да ме „посети“. Счетох, че е тъкмо моментът да се уреди една важна работа. Утре отново очаквам пристъп на треска и мисля... – Безводният поглед се насочи към Шиваун. – Горд съм да ви съобщя, че Джеф официално поиска ръката ви и аз с радост се съгласих.

Шиваун пребледня.

– Все още не искам да се омъжвам.

– Обмислих всичко много внимателно...

– Няма!

Тилмън се надигна на лакът с огромно усилие.

– А сега чуйте много добре какво ще кажа! – извика той, като гласът му придаваше сила. – Аз съм вашият законен настойник. В продължение на месеци си кореспондирам с баща ви. Брат ми официално одобри съюза, ако аз официално реша, че е във ваша полза. А аз реших, че е. Така че...

– Е, добре, но няма да го направя, чичо. Сега е деветнадесети век, не Средновековието. Все още не искам да се омъжвам.

– Вашите желания не ме засягат и вие сте напълно права, че сме в деветнадесети век. Вие сте сгодена. Вие ще се омъжите. Моята и на баща ви надежда беше, че по време на вашето гостуване тук Джеф ще ви хареса. И той ви хареса. – Тилмън изтощено се отпусна назад – Това е един много удовлетворителен съюз. Точка по въпроса.

Купър се приближи до Шиваун.

– Шиваун, скъпа. Вие знаете какво чувствам. Нямах представа, че Уилф ще... Надявах се, че...

Тя отстъпи от него и очите ѝ намериха Струан.

– Тай-пан! Кажете на чичо ми. Кажете му, че не може да постъпи така... не може да ме сгоди... кажете му, че не може!

– На колко години сте, Шиваун?

– На деветнадесет.

– Ако баща ви е съгласен и чичо ви е съгласен, вие нямате избор.

– Той погледна към Тилмън. – Предполагам, че имате писмено разрешение?

Тилмън посочи с жест към бюрото.

– Писмото е там. Макар че това изобщо не ти влиза в работата.

– Такъв е законът, Шиваун. Вие сте непълнолетна и трябва да се подчинявате на това, което баща ви иска. – Струан тъкмо тръгна към вратата, но Шиваун го спря.

– Знаете ли защо съм продадена? – избухна тя.

– Дръжте си езика, момиче! – кресна Тилмън. – Не сте ми причинили нищо освен ядове, откакто сте тук, и е крайно време да се научите как да се държите и да уважавате по-възрастните и по-умните от вас.

– Продадена съм за акции – каза горчиво тя. – В „Купър – Тилмън“.

– Не е така! – каза Тилмън. Лицето му беше ужасно.

– Шиваун, вие сте прекалено развълнувана – започна Купър с нещастен вид. – Просто поради внезапността и...

Струан почти я бе отминал, но тя го задържа.

– Почакайте, тай-пан. Това е сделка. Знам как работи съзнанието на един политик. Политиката е скъп бизнес.

– Дръж си езика! – изкрещя Тилмън, после изстена от болка и се строполи на леглото.

– Без дохода от тук – продължи бързо тя, като трепереше – татко не може да си позволи да бъде сенатор. Чичо е най-големият брат и ако умре, Джеф може да откупи дела на Тилмън на номинална Цена и тогава...

– Хайде стига, Шиваун – остро я прекъсна Купър. – Това няма нищо общо с любовта ми към вас. За какъв ме мислите?

– Бъдете откровен, Джеф. Истина е, нали? За номиналната стойност?

– Да – отвърна Купър след мрачна пауза. – При такива обстоятелства бих могъл да закупя дела на Тилмън. Но не съм сключвал такава сделка. Не купувам движимо имущество. Обичам ви. Искам да бъдете моя съпруга.

– А ако не стана, няма ли да откупите дела на чичо?

– Не знам. Ще решавам, когато му дойде времето. Чичо ви би могъл да изкупи моите акции, ако аз умра преди него.

Шиваун отново се обърна към Струан.

– Моля ви, купете ме, тай-пан.

– Не мога, мила. Но не мисля, че Джеф ви купува. Знам, че ви обича.

– Моля ви, купете ме – каза тя съкрушено.

– Не мога, мила. Това е против закона.

– Не е. Не е. – Тя се разрида неудържимо.

Купър, който се измъчваше, я прегърна.

Когато Струан се завърна на „Рестинг клауд“, Мей-мей все още неспокойно спеше.

Докато я наблюдаваше, той мрачно се запита какво да прави с Горт и Кълъм. Знаеше, че веднага трябва да замине за Макао. Но не и преди Мей-мей да оздравее – о, боже, нека оздравее. Да изпратя ли „Чайна клауд“ и Орлов... или може би Маус?! Или да чакам? Казах на Кълъм да се пази – но ще го направи ли? О, Исусе Христе, помогни на Мей-мей.

В полунощ на вратата се почука.

– Да?

Лим Дин влезе тихо. Той хвърли поглед към Мей-мей и въздъхна.

– Голям дебел господар дошъл види тай-пан, може? Айейа?

Струан усещаше болки във врата и гърба. Главата му тежеше, докато се качваше по прохода към квартирата си на горната палуба.

– Извинете, че идвам неканен и толкова късно, тай-пан – каза Морли Скинър, като надигна мазното си, потящо се туловище от един стол.

– Но е важно.

– Винаги ми е драго да се срещам с пресата, мистър Скинър. Седнете. Нещо за пиене? – Той се опита да отклони мислите си от Мей-мей и се застави да се съсредоточи, защото знаеше, че посещението не е случайно.

– Благодаря. Едно уиски. – Скинър заразглежда богатото обзавеждане на просторната каюта: зелени китайски килими на добре излъскани дъски. Столове и дивани и аромат на чисто смазана кожа, сол и кълчища. Едва доловим сладък тежък дъх на опиум от трюмовете долу. Светилници с добре подрязан фитил хвърляха топла ясна светлина и засенчваха гредите на главната палуба. Сравни я с бърлогата, която имаше на Хонконг – мизерна, мръсна и зловонна стаичка над голямото помещение, където се намираще печатницата. – Много мило, че ме приехте толкова късно – каза той.

Струан вдигна чаша.

– Наздраве!

– Да, „наздраве“. Това е един хубав тост в тези тежки дни. На малария и какво ли не... – Малките свински очички погледнаха остро. – Научих, че имате приятел, който е заболял от малария.

– Знаете ли къде може да се намери синкона?

Скинър поклати глава.

– Не, тай-пан. Всичко, което съм чел, казва, че това са само слухове. Легенда. – Той измъкна сигнален брой на седмичника „Ориентал експрес“ и го подаде на Струан. – Реших, че бихте искал да видите уводната статия за конните състезания днес. Утре пускам специален брой.

– Благодаря ви. За това ли искахте да ме видите?

– Не, сър. – Скинър жадно отпи от уискито и погледна празната чаша.

– Налейте си, ако искате още.

– Благодаря. – Скинър се затътри към гарафата. Слонските му бутове се тресяха. – Ех, да имах вашата фигура, мистър Струан.

– Не трябва да ядете толкова много.

Скинър се засмя.

– Яденето няма нищо общо с дебелината. Или си дебел, или не си. Това е едно от онези неща, които добрият Господ е определил още при раждането. Винаги съм си бил тежък. – Той напълни чашата си и се върна. – Снощи ми попадна едно сведение. Не мога да разкрия източника, но бих искал да го обсъдя с вас, преди да го напечатам.

До чии тайни си се докопал пак, стари друже, помисли Струан.

Имаш толкова голям избор. Надявам се само да е този, който трябва.

– Аз съм собственик на „Ориентал експрес“ наистина. Доколкото знам, само вие и аз знаем за това. Но никога не съм ви казвал какво да публикувате и какво не. Вие сте редактор и издател. Отговорността е изцяло ваша и ако това, което публикувате, е клевета, ще бъдете съден. От онзи, който е оклеветен.

– Да, мистър Струан. И цена свободата, която ми предоставяте. Очите му като че ли потънаха по-дълбоко в гънките желе. – Свободата предполага отговорност – към себе си, към вестника, към обществото. Не задължително в този ред. Но това е друго, ала – как да го кажа – „възможностите“ стигат далеч. – Той измъкна късче хартия. Беше покрито с набързо написани йероглифи, които само той можеше да разчете. Той вдигна поглед. – Договорът от Чуенпи е бил отхвърлен от Короната и Хонконг заедно с него.

– Това е смехотворно, мистър Скинър. – Струан се запита до колко убедителен е бил Блоър. Правилно ли рискува, момко? – зачуди се той. Момчето има добро чувство за хумор: жребецът е обуздан. По-добре да беше казал товарният кон.

– Не, сър – отвърна Скинър. – Може би ще е по-добре да го прочета.

И той прочете почти дума по дума онова, което бе написал сър Чарлс Крос и което Струан бе казал на Блоър тайно да прошепне на ухото на Скинър. Струан бе решил, че Скинър е онзи, който ще трябва да събуди у търговците ярост така, че всичките те, всеки по свой начин, да не позволят Хонконг да загине. Така, че те да агитират, както агитираха преди много години и накрая бяха победили Остиндийската компания.

– Не мога да повярвам.

– Мисля, че би трябвало, тай-пан. – Скинър пресуши чашата си.

– Може ли?

– Разбира се. Донесете гарафата. Това ще ви спести отиването и връщането. Кой ви даде информацията?

– Не мога да ви кажа.

– А ако настоявам?

– Пак не бих могъл да ви кажа. Това ще съсипе бъдещето ми на вестникар. Много е важно да се спазва етиката.

Струан се намръщи.

– Един вестникар трябва да има вестник – каза той рязко.

– Наистина. Това е рискът, който поемам – да говоря с вас. Но и да поставите въпроса по този начин, пак няма да ви кажа.

– Сигурен ли сте, че е вярно?

– Не. Но вярвам, че е.

– Каква е датата на донесението?

– 27 април.

– И вие сериозно вярвате, че би могло да стигне тук толкова бързо?

Смешно!

– И аз това казах. Но все още мисля, че информацията е вярна.

– Ако е вярна, тогава всички сме разорени.

– Вероятно – каза Скинър.

– Не „вероятно“ – сигурно.

– Забравяте силата на пресата и колективната мощ на търговците.

– Не сме силни спрямо Министъра на външните работи. И времето работи против нас. Ще го публикувате ли?

– Да. В подходящ момент.

Струан раздвижи чашата и загледа светлините, които трептяха по шлифованите ръбове.

– Бих казал, че когато го направите, ще избухне страхотна паника.

И Лонгстаф здравата ще ви се скара.

– Това не ме безпокои, мистър Струан. – Скинър бе озадачен.

Струан не реагираше според очакванията му. Освен ако тай-панът вече не е научил, каза си той за стотен път. Но не виждам смисъл да праща Блоър при мен. Блоър пристигна преди една седмица, а през тази седмица тай-панът инвестира безброй хиляди таела в Хонконг. Така би постъпил някой луд. Така че чий куриер е Блоър? На Брок?! Малко вероятно. Той харчи също толкова щедро, колкото и Струан. Трябва да е на адмирала – или на генерала – или на Мънси. Мънси! Кой освен Мънси има такива високопоставени връзки? Кой друг освен Мънси мрази Лонгстаф и иска мястото му? Кой освен Мънси е жизнено заинтересован Хонконг да успее? Защото без разцвет на Хонконг Мънси няма бъдеще в Дипломатическия корпус.

– Изглежда, като че ли Хонконг е мъртъв. Всичките пари и усилия, които вложихте, отиват... отиват напразно.

– С Хонконг не е свършено. Без острова всички пристанища, които бихме имали на континента, са просто боклук.

– Знаем, сър. Всички го знаем.

– Аха. Но Външният министър мисли по друг начин. Защо? Питам се, защо? И какво наистина бихме могли да направим. Как да го убедим? Как?

Скинър поддържаше Хонконг толкова силно, колкото и Струан. Без

Хонконг нямаше „Ноубъл хаус“. А без „Ноубъл хаус“ нямаше да съществува седмичникът „Ориентал експрес“ и работа.

– Може би няма да се наложи да убеждаваме кучия син – каза той с леден поглед.

– А?

– Тоя кучи син няма да е вечно на власт.

Интересът на Струан се усили. Това бе нова и неочаквана тенденция. Скинър жадно поглъщаше всички вестници и периодични издания и бе най-добре информираният човек за „публикуваните“ парламентарни дела. В същото време – с изключителна памет и не-изтощим интерес към хората. Скинър имаше източници на информация, които бяха всестранни.

– Смятате, че съществува възможност за промени в правителството?

– Хващам се на бас на пари, че сър Робърт Пийл и консерваторите ще съборят Вигите до една година!

– Това би бил дяволски опасен риск. Аз самият се обзалагам срещу вас.

– Бихте ли заложили „Ориентал експрес“ срещу падането на Вигите до една година?! И срещу запазване на Хонконг от Короната?

Струан разбираше, че такъв залог ще постави Скинър изцяло на негова страна и вестникът ще се окаже ниска цена, която да заплати. Но едно бързо съгласие би разкрило намеренията му.

– Нямате никакъв шанс да спечелите този залог.

– Залогът е много добър, мистър Струан. Миналата зима в родината бе една от най-тежките – икономически и промишлено. Има невероятна безработица. Реколтите бяха ужасни. Знаете ли, че цена та на хляба достигна шилинг и два пенса според пощата от миналата седмица? Захарта на глави струва осем пенса паунда. Чаят е седем шилинга и осем пенса. Сапунът е девет пенса калъпа. Яйцата четири шилинга дузината. Картофите са по шилинг паунда. Сега да видим заплатите – майстори от всякакъв вид, зидари, водопроводчици, дърводелци – вземат най-много седемнадесет шилинга и шест пенса на седмица за шестдесет и четири часова работа. Селскостопанските работници получават девет шилинга на седмица за не знам колко часа работа. Фабричните работници вземат по около петнадесет шилинга, и то само при условие, че могат да намерят работа. Мили боже, мистър Струан, вие живеете във висините, разполагате с невероятно богатство и можете да си позволите да дадете хиляда гвинеи на някое момиче само защото е добре облечено, така че вие не

знаете, вие не можете да знаете, че един на всеки единадесет души в Англия е просяк. В Стоктън около десет хиляди души миналата година са взели по-малко от два шилинга на седмица, а тридесет хиляди в Лийдс – по-малко от шилинг. Почти всички гладуват, а сме най-богатата страна в света. Вигите не виждат по-далеч от носа си и не искат да се сблъскват с това, което всички разбират, че е безкрайно нечестно. Не направиха нищо за чартистите, освен да ги обявят за анархисти. Не искат да видят отблъскващите условия във фабриките и заводите. Велики Боже, деца на по шест-седем години работят по дванадесет часа на ден, а също и жени, които са евтина работна ръка и изтикват мъжете от работа. Защо им е на Вигите да предприемат нещо? Те са собственици на повечето фабрики. Парите са техният бог – все повече пари, и още, и още, и по дяволите всички останали. Вигите не искат да се преборят с ирландския въпрос. Миналата година в Ирландия имаше глад и ако продължи и тази година, дяла Ирландия пак ще се вдигне и съвсем правилно. Освен това Вигите не са си мръднали пръста да реформират банковото дело. И защо им е – банките също са техни. Ами вижте вашите собствени неудачи! Ако имахме справедлив, точен закон, който да защитава служителите от проклетите машинации на проклетите Виги... – Той се спря с усилие, челюстите му се тресяха, лицето му се бе зачервило. – Извинете, не исках да произнасям реч. Разбира се, че Вигите трябва да си отидат. Бих казал дори, че ако сами не го сторят през идните шест месеца, в Англия ще има кървава баня, която ще направи Френската революция да изглежда като пикник. Единственият човек, който може да ни извади от тази каша, е сър Робърт Пийл.

Стуран си припомни какво му бе говорил Кълъм за положението в Англия. Той и Роб не бяха му обърнали внимание, защото го приеха за дрънкане на студент идеалист. И той не бе обърнал внимание на нещата, които баща му бе счел за маловажни.

– Ако лорд Кънингтън бъде сменен, кой ще бъде следващият министър на външните работи?

– Самият сър Робърт. Ако той не успее, лорд Абърдийн.

– Но те и двамата са против свободната търговия.

– Да, но и двамата са либерални и миролюбиви. След като веднъж дойдат на власт, ще трябва да се променят. Която и опозиция да дойде на власт и да поеме отговорността, тя се променя. Свободната търговия е единственият начин Англия да оцелее – и вие знаете това, – така че те ще трябва да я подкрепят. Ще се нуждаят от цялата поддръжка, която могат да получат от богатите и силните.

– Искате да кажете, че ще трябва да ги подкрепя?

– „Ориентал експрес“ изцяло ще се посвети на падането на Вигите тази година. И на Хонконг.

– Мислите, че ще можете да допринесете за това?

– За Хонконг – да. О, да.

Струан разхлаби левия си ботуш така, че да му е по-удобно и отново се отпусна назад в креслото. Остави тишината да натежи.

– Лихва петдесет процента и сделката е сключена – каза той.

– Всичко или нищо.

– Би трябвало да ви изхвърля навън и да приключи цялата работа.

– Вероятно би трябвало. Вашето състояние е повече от достатъчно за вас и вашите хора за цял живот. Питам ви доколко желаете Хонконг и мислите за бъдещето на Англия. Мисля, че съм намерил решение.

Струан си наля още малко уиски и доля чашата на Скинър.

– Сделката е сключена. Всичко или нищо. Бихте ли желал да хапнем заедно? Нещо огладнях.

– Да, наистина. Благодаря ви! От много приказки човек огладнява. Много ви благодаря!

Струан позвъни и благослови своя джос, че бе рискувал. Влезе Лим Дин и той поръча храна.

Скинър глътна уискито си наведнъж и благодари на Бога, че правилно бе преценил тай-пана.

– Няма да съжалявате, тай-пан. А сега чуйте ме за момент. Смяната на Лонгстаф – знам, че ми е приятел, но разсъждавам политически – е огромен късмет за Хонконг. Първо, той е от висок произход, второ, е Виг, и трето, е глупак. Сър Клайд Уолън е син на дребен благородник, второ – не е глупак, и трето, е човек на действието. Четвърто, познава Индия – тридесет години е бил на служба в Остиндийската компания. Преди това е бил в Кралския флот. И накрая, което е най-важното – макар че привидно е Виг, дълбоко в себе си мрази Кънингтън и сегашното правителство и би направил всичко, което е по силите му, да предизвика падането му.

– Защо?

– Защото е ирландец. Кънингтън е бил в челния отряд при създаването на основната част на ирландското законодателство през изминалите петнадесет години и е пряко отговорен – всички ирландци го чувстват – за катастрофалната ни политика в Ирландия. Това е ключът към Уолън, ако можем да намерим начин да го използваме. – Скинър задъвка изцапания с мастило нокът на палеца си.

Лим Дин и още един слуга се върнаха с чинии студени меса, пикантни наденички, захаросани плодове, студени пайове, студени плодови сладкиши и огромни халби бира, както и шампанско в кофичка с лед. Скинър лакомо се усмихна.

– Както подобава на собственик на фабрики!

– Както подобава на издател на вестник! Вземете си каквото ви харесва.

Мозъкът на Струан трескаво работеше. Как да спечели Уолън? Ще паднат ли Вигите? Трябва ли сега да прехвърли поддръжката си към консерваторите? Да престана да подкрепям хора като Крос? Досега до Англия трябва да е стигнала вестта, че „Ноубъл хаус“ все още си е „Ноубъл хаус“ и е по-силна от всякога. Трябва ли да заложа на сър Робърт Пийл?

– Когато публикувате това сведение, всички ще бъдат обхванати от паника – каза той.

– Наистина, мистър Струан. Ако не бях изцяло против изоставянето на Хонконг, то трябва да мисля за бъдещето на вестника си. – Скинър натика още храна в устата си и заговори, дъвчейки. – Но има начин и начин да се представят новините. Това е, което прави работата на журналиста толкова вълнуваща. – Той се разсмя и част от храната потече по брадичката му. – О, да – трябва да мисля за бъдещето на моя вестник.

Той отдаде цялото си внимание на храната, като се тъпчеше чудовищно.

Струан едва похапваше, потънал в мисли. Накрая, когато дори гладът на Скинър бе заситен, той се изправи и му благодари за сведенията и за съвета.

– Ще ви уведомя специално, преди да публикувам информацията – каза Скинър, издут от ядене. – Ще бъде след няколко дни, но ми трябва време да направя план. Благодаря ви, тай-пан. – Скинър си тръгна.

Струан слезе долу. Мей-мей още се мяташе в съня си. Бяха приготвили койка за него в стаята ѝ и той се отпусна в полудрямка.

Призори Мей-мей започна да я тресе. Мразът бе проникнал във вените ѝ, в главата ѝ и в утробата ѝ. Беше петнадесетият ден.

Тридесет и трета глава

Мей-мей лежеше изтощена и безпомощна като бебе под тежестта на дузина одеяла. Лицето ѝ бе посивяло, очите ѝ – страшни. Зъбите ѝ

тракаха в продължение на четири часа. Внезапно тръпките преминаха в треска. Струан мажеше лицето ѝ с ледена вода, но това не и носеше облекчение. Мей-мей започваше да бълнува. Мяташе се на леглото, като мърмореше или крещеше несвързано на някаква смесица от английски и китайски, изгаряна от ужасен огън. Струан я държеше и се опитваше да я успокои, но тя нито го познаваше, нито го чуваше.

Треската изчезна така внезапно, както беше започнала. Мей-мей се обля в пот, която пропи дрехите ѝ и чаршафите. Устните ѝ леко се развориха и тя силно изстена от облекчение. Очите ѝ се отвориха и постепенно погледът ѝ се фокусира.

– Толкова ми е добре и толкова съм уморена – слабо каза тя.

Струан помогна на А Сам да смени подгизналите възглавници, чаршафи и дрехи.

После Мей-мей потъна в сън – мъртвешки, неподвижен сън. Струан бе седнал на един стол до нея да я пази.

Тя се събуди след шест часа, спокойна, но подпухнала.

– Здравей, тай-пан. Това треската на Хепи вели ли беше?

– Да. Но твоят лекар ще намери лекарство да я излекува. След ден-два.

– Добре. Много добре. Не се безпокой, няма нищо.

– Защо се усмихваш, любима?

– А – каза тя, доволно затвори очи и се намести по-дълбоко сред чистите чаршафи и възглавници. – Как другояче може да победиш джос? Ако се усмихваш, когато губиш, тогава печелиш в живота.

– Ще се справиш – каза той. – Наистина. Не се тревожи.

– Не се тревожа за себе си. Само за теб.

– Какво искаш да кажеш? – Струан бе изтощен от будуването.

Болеше го, че тя изглежда по-слаба от преди, като собствения си призрак. Очите ѝ бяха оградени от дълбоки сенки. Бе се състарила.

– Нищо. Бих искала малко супа. Малко пилешка супа.

– Лекарят изпрати лекарство за теб. Да те подсили.

– Добре. Чувствам се невероятно слаба. Ще взема лекарството след супата.

Струан поръча супата, Мей-мей отпи малко и пак си легна.

– А сега си почини, тай-пан – каза тя. Сбърчи вежди. – Колко дни има до другия пристъп?

– Три или четири – нещастно отвърна той.

– Не се безпокой, тай-пан – каза тя. – Четири дни са цяла вечност, не се безпокой. Моля те, иди и си почини. По-късно ще говорим.

Той се върна в каютата си. Спа зле, като се събуждаше на всеки няколко минути. После пак заспиваше и сънуваше, че е буден или почти буден и не можа да се отпусне.

Залезващото слънце бе ниско над хоризонта, когато се събуди. Изкъпа се и се обръсна. Съзнанието му бе объркано и неясно. Той се загледа в лицето си в огледалото и това, което видя, не му хареса. Защото очите му говореха, че Мей-мей няма да може да оживее след три такива битки. Оставаха й най-много дванадесет дена живот. На вратата се почука.

– Да?

– Тай-пан?

– О, здравей, Гордън. Какво ново?

– Опасявам се, че нищо. Правя всичко каквото мога. Как е госпожата?

– Първият пристъп дойде и отмина. Не е добре, момко.

– Всичко възможно е направено. Лекарят изпрати някакво подкрепително лекарство и специални храни. А Сам знае какво да прави.

– Благодаря.

Гордън си тръгна и Струан отново се извърна към отражението си. Агонизирайки, търсеше решение. Откъде да намеря синкона? Все някъде трябва да има малко. Къде в Азия може да има перуанска кора? Не перуанска – йезуитска кора.

Внезапно в блуждаещото му съзнание блесна мисъл.

– За бога! – извика той на глас. Надеждата му нарасна. – Ако ти трябва конска муха, върви при конете. Ако търсиш „йезуитска“ кора – къде би я намерил, глупак такъв!

* * *

След два часа „Чайна клауд“ се носеше към излаза на обагрено от залеза пристанище като валкюра, вдигнала всички платна, но със затегнати рифове срещу усилващия се мусон. Когато се измъкна през западния канал и се сблъска с пълна сила с вълнението и вятъра на Пасифика, корабът се наклони и такелажът ликуващо запя.

– Юг-югоизток! – изрева Струан през вятъра.

– Слушам, юг-югоизток, сър – отзова се кормчията.

Струан се загледа нагоре през рейте към вантите, ярко очертани на фона на неумолимо настъпващата нощ, и с неудоволствие видя толкова много платна зарифени. Но знаеше, че при този източен вятър и при това море рифовете ще трябва да останат.

„Чайна клауд“ пое нов курс, изпреварвайки нощта, но все още бойейки се с морето и вятъра. Скоро отново щеше да обърне, вятърът щеше да остане отзад и тогава щяха да плават свободно. След около час Струан извика:

– Всички на палубата – готови да обърнем курса!

Мъжете се стекоха от бака и застанаха, готови в мрака, на въжета-та, буксирите и фаловете. „Запад-югозапад“ заповяда той, кормчията из-ви шурвала към новия курс и клиперът зави с вятъра. Рейте скърцаха и се напрягаха към подветрената страна, фаловете виеха и се разтягаха и когато корабът пое новия курс, Струан извика:

– Отпусни рифовете на грот-мачтата и брамсела!

Корабът се стрелна през вълните, вятърът остана зад траверса, въл-ните при носа се спускаха на каскади.

– Пълен напред – заповяда Струан.

– Слушам, сър – отвърна кормчията, като напрегна очи да вижда колебливото пламъче на нактоуза, за да поддържа постоянен курс, бо-рейки се с шурвала.

– Застъпете, капитан Орлов!

– Крайно време е, Зелено Око.

– Вероятно ще може да увеличите скоростта – каза Струан. – Искам да стигнем в Макао колкото е възможно по-бързо!

Орлов благодари на Бога, че бе готов, както винаги, за незабавно тръгване. В мига, в който бе видял лицето на тай-пана, бе разбрал, че ще е по-добре „Чайна клауд“ да напусне пристанището за рекордно време или ще остане без кораб. И въпреки че моряшката предпазливост му казваше, че толкова много платна в такива плитки и пълни със скали морета крият опасност, той извика:

– Пусни рифовете на фок бом-брамсела и горните брамсели! – и се отдаде на радостта от свободата да е в морето и да командва отново след толкова дни на котва. Той премести кораба румб надясно, освободи още рифове и неотстъпно поведе кораба. – Подгответе предния тендер, мистър Кудахи! Кой знае, може да е по-добре да е готов, като се качи на палубата. И вдигнете лоцманския фенер!

– Слушам, сър.

– Закрепете лоцманския фенер! Няма да намерим лоцман по това време на нощта – каза Орлов, поправяйки се. – Няма да чакам да съмне и да дойде някой лоцман-мошеник. Аз сам ще го вкарам в пристанище-то. Имаме спешен товар на борда.

Кудахи се приведе и доближи уста до ухото на Орлов:

– Тя ли е, сър? Онази, която е купил за теглото ѝ в злато? Видяхте ли лицето ѝ?

– Отивай отпред или ще ти изтръгна червата, за да си вържа панталоните с тях! И си дръж устата затворена! Предай това на всички да му се не види! Всички са задържани на кораба, щом стигнем в Макао!

– Слушам, слушам, драги ми сър капитан – каза Кудахи със смях ѝ се изправи в цял ръст, извисявайки се над дребния мъж, когото харесваше и на когото се възхищаваше. – Ще мълчим като гроб, кълна се в брадата на свети Патрик. Не се безпокойте за това! – Той скочи долу от прохода на кварталдека и тръгна напред.

Орлов закрачи по кварталдека, като се чудеше каква беше цялата тази мистерия и какво ѝ беше на мъничката, завита в одеяло жена, която тай-панът бе качил на борда на ръце. Той видя набития китаец, Фонг, да върви след Кудахи като послушен пес и отново се запита защо този човек бе изпратен на борда да бъде обучаван за капитан и защо тай-панът бе поставил по един от тези езичници на всеки от клиперите си.

Иска ми се да бях видял лицето на момичето, каза си той. Теглото ѝ в злато, да, така се говори. Бих искал – о, как искам – да не съм това, което съм, да можех да погледна всеки мъж или жена в лицето и да не видя отвращение и да не трябва да доказвам, че съм човек като всички и даже по-добър от някои във флота. Уморих се да бъда Педя човек Орлов гърбавия. Затова ли се уплаших, когато тай-панът каза „През октомври ще заминете на север, сам“?

Той унило погледна над планшира, към черните вълни, през които минаваха. Ти си това, което си, и морето те чака. И си капитан на най-хубавия кораб на света. И освен това веднъж в живота ти вдигна очи към едно лице и видя зелени очи, които те гледаха просто като човек. Ах, Зелено Око, помисли си той и мъката му го напусна. Ще слеза в ада за момента, който ми подари.

– Стоп, вие там, моряците! Връзвайте добре на брамселите! – извика той.

Заповедта му изпрати горе мъжете, за да се опитат отново да вземат повече сила от вятъра. И щом видя светлините на Макао, заповяда да зарифят платната и внимателно да ги отпуснат, после с максимална скорост въведе кораба в плиткото пристанище на Макао, като с лота проверява дълбочината непрекъснато.

– Чудесно умение в мореплаването, капитане – каза Струан.

Орлов се извърна, стреснат.

– О, не бях ви забелязал. Вие се промъквате като призрак. Тендерът

е готов да отплува към брега. – После небрежно добави: – Помислих си, че и аз мога да въведа кораба в пристанището, вместо да чакам да се зазори и да пристигне лоцман.

– Вие четете мислите, капитане. – Струан погледна светлините и невидимия град – близо до водата, но извисяващ се до гребен. – Пуснете котва на обичайния ни пристан. Вие самият ще охранявате каютата ми. Няма да влизате вътре – нито вие, нито който и да било. Никой няма право да напуска кораба. И да си отваря устата.

– Вече съм издал тези заповеди.

– Когато португалските власти се качат на борда, извинете им се за това, че не изчакахме лоцмана и платете обичайните такси. Както и допълнително за китайците. Кажете им, че съм на брега.

Орлов разбираше достатъчно, за да не пита колко ще се забави тайпанът.

Едва се зазоряваше на хоризонта, когато „Чайна клауд“ пусна котва на половин миля от все още неразличимите пристани на югозападното пристанище. Бе толкова близо, колкото позволяваше безопасността. Заливът бе опасно плитък и затова почти неизползваем – още една причина Хонконг да бъде икономическа необходимост. Като подкара тендера към брега, Струан забеляза сигналните светлини на друг клипер от юг – „Уайт уич“. Няколко по-малки европейски кораба бяха на котва. Стотици сампани и джонки мълчаливо си пробиваха път.

Струан забърза по дигата, все още наета от „Нобъл хаус“. Той видя, че просторната им резиденция, също наета под наем от португалците, не светеше. Бе голяма къща с колони, четириетажна, откъм далечната страна на залесената прайа. Той зави на север, мина по прайа, покрай китайската митница. Мина напъряко през една широка улица и започна да изкачва полегатия хълм към черквата на свети Франциск.

Беше му приятно да е отново в Макао, отново сред цивилизацията, сред калдъръмените улички и величествени катедрали, грациозни средиземноморски къщи, площади с шадравани и просторни градини, които сладко ухаеха от изобилието на цветя.

И Хонконг един ден ще стане такъв, каза си той... с помощта на джос. Но си спомни Скинър, Уолън, маларията, Мей-мей на борда на „Чайна клауд“, толкова крехка, толкова слаба, в очакване на нов пристъп след два или три дни. Ами „Блу клауд“? Скоро щеше да пристигне в родината. Щеше ли да бие „Грей уич“? Или щеше да изостане с хиляди мили, на дъното на морето? Ами другите клипери? Колко от тях ще загубя този сезон? Нека „Блу клауд“ бъде пръв. Как ли е Уинифред? Дали

Кълъм е добре и къде ли е Горт? Нима днес бе денят на разплатата?

Градът все още спеше в зори. Но той усещаше китайски очи, които го следяха. Той се изкачи на хълма и прекоси прекрасния площад на свети Франциск.

Зад площада на север, на най-високата точка на провлака, се намираха бойниците на древната крепост Сао Пауло де Монте. Зад нея се простираше китайската част на Макао: тесни улички, колиба върху колиба, изкачващи се по северния склон на хълма и преминаващи оттатък.

Половин миля по-нататък имаше равнина и провлакът се стесняваше едва до сто и петдесет ярда. Имаше градини, места за разходка. Виждаше се смарагдовозелената тревна площ на малкия хиподром и игрището за крикет, които англичаните бяха построили и издържали в продължение на векове. Португалците не одобряваха конните състезания и не играеха крикет.

На стотина ярда зад игрището за крикет се намираше стената, където свършваше Макао и започваше Китай.

Стената бе висока двадесет фута, дебела десет и се простираше от бряг до бряг. Едва след като стената бе построена преди три века, императорът се бе съгласил да даде под наем провлака на португалците и да им позволи да се заселят на земята.

В средата на стената имаше порта със стражева кула. Само една величествена порта. Вратата към Китай бе винаги отворена, но нито един европеец не можеше да пристъпи вътре.

Стъпките на Струан отекваха силно, докато пресичаше площада и отваряше високите порти от ковано желязо на епископския дворец. Мина през градини, които бяха отглеждани от векове. Един ден и аз ще имам такава градина, обеща си той.

Прекоси калдъръмения преден двор. Стъпките му отекваха, когато приближи огромната врата. Дръпна звънеца, чу го да отеква вътре и настойчиво го задърпа отново и отново.

Най-сетне в прозореца на долния етаж припламна светлинка от фенер и той дочу приближаващи се стъпки, последвани от поток сърдити думи на португалски. Вратата се отвори.

– Бон дия. Искам да се срещна с епископа.

Полуоблеченият, полузаспал слуга се втренчи в него, без да го познае, без да разбира, после изригна нов порой на португалски и започна да затваря вратата. Струан пъкна ботуш под вратата, бутна я да се отвори и влезе в къщата.

Влезе в първата стая, която видя – изтънчен, пълен с книги кабинет,

– и седна на стол с резбована облегалка. После остави погледа си да падне на изумения слуга.

– Епископът – повтори той.

* * *

Половин час по-късно Фолариан Гуинепа, епископ на Макао, Генерал на Църквата на Рим, величествено се появи в стаята, която Струан бе завладял. Беше висок патриций, който младежки носеше петдесетте си години. Носът му имаше римска извивка, челото му бе високо, чертите – правилни и чисти. Носеше алено расо и алено кепе, на якия му врат висеше обсипано със скъпоценни камъни разпятие. Черните му очи бяха сънливи и гледаха недружелюбно. Но щом погледът му падна върху Струан, гневът и сънливостта се изпариха. Епископът се спря на прага. Всяка фибра на тялото му бе нащрек.

Струан се изправи.

– Добро утро, Ваше Високопреосвященство. Извинете, че идвам неканен и толкова рано.

– Добре дошли в името на Бога, сеньор – каза учтиво епископът. Той посочи един стол. – Мисля да направя малка закуска. Ще се присъедините ли към мен?

– Благодаря ви.

Епископът каза нещо на португалски на слугата, който се поклони и бързо излезе. После бавно отиде до прозореца, ръцете му – на разпятието и се загледа в изгряващото слънце. Видя „Чайна клауд“ и множеството сампани, които го заобикаляха, далеч в залива, както бе пуснал котва. Какво ли непредвидено обстоятелство е довело при мен тай-пана на „Ноубъл хаус“, запита се той. Врагът, когото така добре познавам, но никога не бях срещал.

– Благодаря ви за това събуждане. Зората е прекрасна.

– Да.

И двамата използваша учтивости, каквито не чувстваха.

В очите на епископа Струан представляваше материалистичните, зли, фанатични английски протестанти, които бяха нарушили Божиите закони, които – за това над тях тегнеше вечното проклятие – бяха отrekli Папата, както евреите бяха се отrekli от Христа. Той беше техният водач, онзи, който почти самостоятелно бе унищожил Макао и заедно с Макао – католическото влияние над азиатските езичници.

За Струан епископът олицетворяваше всичко онова, което презираше в католиците – догматичния фанатизъм на самокастрирали се,

властолюбиви мъже, които смучеха средства от бедните в името на католическия Бог капка по капка и от тези капки бяха съградили величествени катедрали за прослава на тяхната версия на божественост, които идолопоклоннически бяха поставили един човек в Рим па бъде Папа и го бяха обявили за непогрешим съдник на останалите хора.

Слуги в ливреи раболепно донесоха сребърни подноси с горещ шоколад, леки като перце кроасани, прясно масло и специалното сладко желе, с което манастирът бе известен.

Епископът изрече молитва и латинският увеличи неудоволствието на Струан, но той не каза нищо.

Двамата мъже ядяха мълчаливо. Камбаните на множеството черкви биеха за утринна и неясната, приглушена литания на монашеския хор в катедралата изпълваше тишината.

След шоколада поднесоха кафе от Португалска Бразилия: горещо, сладко, силно, вкусно.

По знак на епископа прислужникът отвори инкрустирана със скъпоценни камъни кутия за пури и предложи на Струан.

– От Хавана са, ако желаете. След закуска се наслаждавам на „дара“ на сър Уолтър Рейли на човечеството.

– Благодаря ви. – Струан си избра една. Слугите запалиха пурите и излязоха по знак на епископа.

Епископът гледаше как пушекът се издига на спирали.

– Защо тай-панът на „Ноубъл хаус“ търси моята помощ? Помощта на един папист? – добави той с крехка усмивка.

– Бихте могъл да се обзаложите, Ваше Преосвященство, без никакъв риск, че не ми е било леко да го направя. Чували ли сте за кората синкона? Кората на „йезуитите“?

– Така. Значи сте болен от малария. Треската на Хепи вели.

– Съжалявам, че ще ви разочаровам. Не, нямам малария. Но някой, когото обичам, има. Синконата лекува ли малария?

Пръстите на епископа си играеха с огромния пръстен на средния му пръст, после докоснаха разпятието.

– Да. Ако маларията на Хепи вели е същата като маларията в Южна Америка. – Погледът му бе пронизващ. Струан почувства силата му, но отвърна, без да отклони глава. – Преди много години бях мисионер в Бразилия. Хванах тяхната малария. Но синконата ме излекува.

– Имате ли синкона тук? В Макао?

Настъпи мълчание, нарушавано от звука на пръстите, които потупваха разпятието, и това напомни на Струан как китайският лекар

потупваше китката на Мей-мей. Питаше се дали е преценил правилно епископа.

– Не зная, сеньор Струан.

– Ако синконата може да лекува малария, готов съм да платя. Ако искате пари, ще ги получите. Власт? Ще ви дам и това. Ако искате душата ми, можете да я имате – не се придържам към вашите възгледи, така че тази размяна няма да ми навреди. Дори с удоволствие бих понесъл официалните обреди по приемането на католицизма, но ще бъде безсмислено, както и вие, и аз знаем. Каквото пожелаете, ще ви бъде дадено, ако е по силите ми да ви го дам. Но искам малко кора. Искам да излекувам едно лице от треската. Назовете цената.

– За човек, който идва като просител, обноските ви са странни.

– Наистина, но допускам, че независимо от обноските ми – и това, което мислим един за друг – бихме могли да се споразумеем. Имате ли синкона? И ако имате, ще излекува ли маларията на Хепи вели? Ако е така, каква е вашата цена?

В стаята бе много тихо – тишина, изпълнена с движението на умовете, желанието и мисли.

– Сега не мога да отговоря на нито един от тези въпроси – каза епископът.

Струан се надигна.

– Ще се върна довечера.

– Няма нужда вие да се връщате, сеньор.

– Искате да кажете, че няма да ми продадете?

– Искам да кажа, че довечера е твърде скоро. Ще имам нужда от време да пратя запитване до всеки лечител на болните и да получа отговор. Ще ви съобщя веднага щом получа отговор. На всичките ви въпроси. Къде ще отседнете? На „Чайна клауд“ или във вашата резиденция?

– Ще пратя човек да седи на прага ви и да чака.

– Няма нужда. Аз ще ви известя. – Епископът остана седнал на стола си. После, като видя колко е загрижен Струан, съчувствено добави: – Не се безпокойте, сеньор. Ще ви потърся и на двете места, в името Христово.

– Благодаря ви.

Като излизаше, Струан чу епископът да казва „Вървете с Бога“, но не спря. Входната врата се затръшна зад него.

Епископът тежко въздъхна в спокойствието на малката стая. Очите му потърсиха скъпоценното разпятие, висящо на гърдите му. Мълчаливо се помоли. После изпрати да повикат секретаря е и заповяда

търсенето да започне. После, отново сам, той се раздели на трите личности, които всички генерали на църквата трябва да бъдат едновременно. Първо, богопомазания Петър, първия епископ на Христа с всичко, което духовно произтичаше от това. Второ, ревностен пазител на светската църква с всичко, което произтича от това. И накрая, обикновен човек, който вярва в учението на друг обикновен човек, който бе Божи син.

Той се отпусна на стола и остави тези страни на личността му да спорят една с друга. И се заслуша в тях.

Тридесет и четвърта глава

Струан изкачи мраморното стълбище на резиденцията на компанията си изтощен, но все пак странно омиротворен. Направих всичко, каквото можах, помисли си той.

Преди да посегне да отвори вратата, тя широко се разтвори. Ло Чъм, майордомът на слугите на „Ноубъл хаус“ на Макао, бе светнал в беззъба усмивка. Той беше мъничък старец с лице като стара слонова кост и вълшебна усмивка и бе служил на Струан от момента, в който той бе могъл да си позволи да му прислужват. Беше облечен в спретнат бял халат, черни панталони и въжени сандали.

– Хало-а, тай-пан. Баня готов, закуска готов, дреха готов, още какво тай-пан поиска?

– Айейа, Ло Чъм. – Струан никога не престана да се чуди на бързината, с която се разпространяваха новините. Знаеше, че ако веднага след като бе слязъл на брега бе притичал по дигата и направо бе влязъл в къщата, вратата пак щеше широко да се отвори и Ло Чъм щеше да го чака, както сега.

– Баня, дреха, може – каза Струан.

– Компрадор Чен Шенг бил и отишъл. Казал, дойде пак девет часа, може?

– Може – изнурено отвърна Струан.

Ло Чъм затвори вратата и се втурна нагоре по мраморното стълбище пред Струан да отвори вратата на господарската спалня.

Голямата чугунена вана бе пълна с димяща вода, както винаги, чаша мляко бе поставена, както винаги, на една малка масичка, несесерът му за бръснене бе изваден, чиста риза и дрехи бяха оставени на леглото – както винаги. Хубаво е да се върнеш къщи, помисли Струан.

– Тай-пан иска кау чило във вана, айейа? – цвилещ смях.

– Айейа, Ло Чъм. Винаги говори такива лоши работи, винаги говори муш-муш кау чило във вана. Събуди господар Кълъм – кажи дойде тук! – каза Струан, като сваляше мръсните си дрехи.

– Господар Кълъм тук не спал.

– Къде отишъл господар? – попита Струан.

Ло Чъм вдигна дрехите и сви рамене.

– Цяла нощ във, господарю.

Струан се намръщи.

– Всяка нощ във, айейа?

Ло Чъм поклати глава.

– Не, господарю. Една, две нощ спал тук. – Той се втурна навън.

Струан се потопа във ваната, разтревожен от новината за отсъствието на Кълъм. Уповавам се на Бога Кълъм да има достатъчно ум в главата и да не ходи в „китайския град.“

* * *

Точно в девет часа една богата носилка спря пред богатата къща. Чен Шенг, компрадор на „Ноубъл хаус“, тежко се приведе. Халатът му бе малинов, шапката – обкичена със скъпоценности. Той осъзнаваше собственото си величие.

Той тръгна по стълбите и вратата му бе отворена лично от Ло Чъм – както винаги. Това придаваше на Чен Шенг голяма важност, защото Ло Чъм отваряше лично вратата само на тай-пана и на него.

– Очаква ли ме? – запита той на един от кантонските диалекти.

– Разбира се, Превъзходителство. Извинете, че ви определих толкова ранна среща, но почувствах, че бихте желал да сте пръв.

– Чух, че е напуснал Хонконг страшно бързо. Знаете ли причината?

– Отправи се директно към тай-пана на дългополите...

– Знам това – каза раздражено Чен Шенг. Не бе могъл да проучи защо Струан се беше втурнал към манастира. – Наистина не знам защо съм толкова търпелив с вас, Ло Чъм, или защо продължавам да ви давам пари всеки месец в тия тежки времена да ме държите информиран. Знаех, че корабът е в пристанището, преди вие да ми съобщите. Неприятна незаинтересованост към моите работи.

– Наистина много съжалявам, Превъзходителство – каза Ло Чъм. – Разбира се, тай-панът докара конкубината си на кораба.

– Аа! – Това е добре, помисли той. Ще се радвам да им дам децата и да се отърва от тази отговорност. – Това е вече малко по-добре, макар

че за този час можех да узная и от другаде. Какви други съкровища от сведения ще ми предоставите, та да оправдаете големия си хонорар през всичките тези години?

Ло Чъм извърна очи, така че се виждаше само бялото им.

– Какво богатство бих могъл да имам аз, долният роб, за такъв мандарин като вас? – Той говореше много тъжно. – Времената са тежки, Превъзходителство. Съпругите ми непрекъснато искат пари, синовете ми пилеят таели на комар, като че ли среброто расте по улиците. Разстроен съм. Само чрез предварителни знания от голяма важност човек може да се защити от съдбата. Ужасно е да си помислим, че такива знания могат да попаднат в неподходящи уши.

Чен Шенг си играеше с плитката си, като моментално разбра, че Ло Чъм има много важни сведения.

– Съгласен съм. В такива тежки времена е много важно – боговете са наредили така – да помагаме на нуждаещите се – каза той тържествено. – Мислех да пратя скромен дар, за да почета светлата памет на дедите ви – три печени прасета, четиринадесет кокошки-носачки, два топа коприна от шантунг, перла на стойност десет таела най-чисто сребро, фина катарамата от нефрит от ранната династия Чинг на стойност петдесет таела и незначителни сушени плодове и сладкиши, които са абсолютно недостойни за вашия стомах, но вие бихте могли да ги раздадете на слугите си.

– Такъв великолепен подарък не бих могъл да приема – отвърна Ло Чъм много почитателно. – Ще ви бъда задължен завинаги.

– Ако откажете, ще разбера само, че това е едно недостойно приношение към светлите ви прадеди и ще загубя престиж.

Накрая Ло Чъм се остави да бъде убеден да приеме, а Чен Шенг се остави да бъде убеден, че подаръкът е царски.

– Чух, че тай-панът търси нещо – прошепна Ло Чъм, – защото конкуренцията му е много болна. Болна е заради отровата, която причинява хонконгската треска.

– Какво? – Чен Шенг бе ужасен от новината, но бе доволен, че дарът му бе така добре употребен. – Продължавайте, моля!

Ло Чъм му каза за лекаря и за странното лекарство и че всичко това А Сам бе прошепнала на ухото на един собственик на сампан, когото Ло Чъм й беше изпратил.

– Слухът казва още, че тай-панът е предложил награда от двадесет хиляди таела. Синът му, благородният син на третата ви съпруга и ваш доведен син, е организиран трескаво търсене на лекарството в Хонконг.

Умът на Чен Шенг се опитваше да прецени последствията. Той направи знак на Ло Чъм и бе въведен в кабинета на Струан.

– Айейа, тай-пан – каза той развълнувано. – Радва се види теб в Макао, каквото и да е.

– Айейа, Чен Шенг – каза Струан. Той махна към един стол. – Разположете се!

– Лодк-ът пристигнал пръв в родина, „Блу клауд“, айейа?

– Не знам. Благодаря дошъл толкоз бърз. Чен Шенг искал бързо види мен, айейа?

Чен Шенг бе обезпокоен. Той, водачът на Триадите на Макао, бе лично отговорен пред Джин-куа за безопасността на Т'Чънг Мей-мей и децата ѝ. Единствено той от всички приближени на Джин-куа знаеше, че тя бе внучка на Джин-куа и че като конкубина на тай-пана стойността ѝ лично за тях бе огромна, а стойността ѝ за бъдещето на каузата на Триадата – неопенима. Вестта, че флотът незабавно се бе върнал в Кантон, вместо да продължи направо за Пекин, беше им спестила почти четири милиона таела, а те стократно превъзхождаха цената на учението на Мей-мей. Той благослови своя джос, че му бе дарил Мей-мей. Без нея той самият трябваше да заплати цената на достойния заместител.

А сега глупавата жена, която не струваше и стотинка, бе имала лoшия късмет да пипне неизлечима болест. Освен, добави той бързо, ако не проследим пътя на лекарството. И ако го направим, тя ще оздравее и нашата инвестиция в нея и в тай-пана ще бъде застрахована, а и двадесетте хиляди таела ще са ни добре дошли. Още една подробност от сведението си дойде на мястото и той си рече, о, но това обяснява защо Гордън Чен изпрати четиридесет члена на Триадата от ложата на Хонконг да търсят на Макао. Сигурно тук се намираше от лекарството. Той се запита какво ли би казал Гордън Чен, ако узнаеше, че тайният му „Учител“ е бил изпратен по заповед на Джин-куа и че Джин-куа бе вожд на Триадата за целия Квантунг, и че самият той, Чен Шенг, бе вторият по ранг след Джин-куа. Ох, каза си той, наистина е мъдро много неща да останат в сянка. Никой не знае кога някой ще проговори.

– Тай-пан. Ваш малка чило у кой дом добре – започна Чен Шенг. Вие иска види нея? Вземете на Хонконг?

– Видя днес. Скоро вземе. Много добре. – Струан се чудеше пали трябва да каже на Чен Шенг за Мей-мей.

– Тай-пан. Твой малък чило добре – започна Чен Шенг. – Мисли, по-добре довел мама на малко чило тук, на брега. Чило няма бъде щастлив, да. Тук много добър лекар може. Много добър лек намери. Няма

нищо. Мисли, има лек тук, на Макао. Чен Шенг всичко устрои много добър.

– Откъде знаеш, че тя е тук и че е болна от малария?

– К'во? Не разбира.

– Кой тебе каза чило мой лошо болна?

Чен Шенг цъкна с език и сви рамене.

– Всеки знае, що не?

– Лекарство е тук? Наистина?

– Бъде тук, достави. Аз бързо пратил джонка до „Чайна клауд“. Води кау чило на бряг. Чен Шенг всичко уреди.

Той учтиво се поклони и си тръгна.

Струан се качи на „Чайна клауд“ и даде на екипажа гарнизонен отпуск, който обхващаше една вахта. Скоро джонката на Чен Шенг се прилепи до кораба. Внимателно пренесоха Мей-мей на брега, като китайски лекар се грижеше за нея, и я отведеха до къщата ѝ, която се гущеше в подножието на хълма Сао Антонио.

Къщата бе чиста. Бяха наети слуги. Чаят ги чакаше. А Сам услужливо, майчински се втурна и прегърна децата, които чакаха в къщата с личните си бавачки, нагласи Мей-мей в огромното легло и доведе децата при нея. Имаше сълзи на щастие, суетене насам на там, викове. А Сам и Мей-мей бяха щастливи, че най-сетне си бяха вкъщи.

Лекарят бе донесъл специална храна и лекарства, за да засили Мей-мей, да укрепи силите на детето в утробата ѝ и нареди тя да лежи.

– Скоро ще се върна – каза Струан.

– Добре. Благодаря ти, тай-пан. Благодаря.

– Отивам до резиденцията, а после вероятно ще посетя Брокони.

– Те са в Макао?

– Да. Всички, освен Тайлър. Мислех, че съм ти казал. Не си ли спомняш? Кълъм и Тес също са тук.

– О, да – отговори тя. Спомни си какво бяха уредили с Гордън Чен.

– Извинявай. Бях забравила. Главата ми тежи. Да, сега си спомням. Страхотно съм щастлива, че вече не съм на кораба и съм у дома. Благодаря ти.

Той се върна в резиденцията. Кълъм още не беше се върнал и той реши да прекоси прайа до резиденцията на Брок. Но нито Тес, нито Лайза знаеха къде може да е Кълъм. Горт му каза, че те двамата бяха играли комар снощи в Английския клуб, но че той, Горт, бил си тръгнал рано.

– Ще те изпратя до вратата – каза Горт. Когато се озоваха там сами, Горт сардонично се усмихна, като се опиваше от сладостта на

отмъщението. – Знаеш как е – бях при жена. Може и той да е отишъл при някоя. В това няма нищо лошо, нали така? Когато го оставих, му вървеше в играта, ако това нещо ти говори.

– Не, Горт. Това не ме безпокои. Знаеш, че в Британия има точни закони за убийство – светкавичен процес и светкавична примка около врата ти, независимо кого си чукал. Дори и проститутка.

Горт побеля.

– К'во искаш да кажеш с това, а?

– Ако някой трябва да бъде обесен, с удоволствие ще помогна на палача.

– Ти какво, плашиш ли ме? И за туй си има закон, пусто да остане.

– Щом има убийство – ще има и обвинение в убийство, пусто да остане.

– Не знаеш К'во говориш! – избухна Горт. – Туй е несправедливо обвинение!

– Не ви обвинявам в нищо, Горт. Просто ви припомням факти. – Да. Чувал съм, че са необходими двама свидетели, за да, бъде доказана смърт, които да потвърдят в съда.

Горт овладя паниката си. Трябва да е оная гадна вещица Фордъринджил и она педераст Куанс. Бях й платил достатъчно да си държи езика зад зъбите. Е, добре, ще им видя сметката, щом трябва, но едва ли ще трябва, щото малкият боклук едва ли ще пукне.

– Не ме е страх от такива като теб – от лъжливите ти обвинения.

– Хич не ви обвинявам, Горт – отвърна Струан. Неудържимо се изкушаваше сега да предизвика неизбежната разправа. Но знаеше, че ще трябва да изчака Горт да направи първата грешка, да бъде непростимо обиден пред хора. Само тогава щеше да може открито и свободно да прати секунданти с официална покана и да го убие пред свидетели. Само по такъв начин би могъл да избегне разрива в отношенията между Тес и Кълъм и възможността Брок да го унищожеха по съдебен път. Защото Мей-мей се бе оказала права – всеки в Азия знаеше, че е готов да заколи Горт.

– Ако видите Кълъм, моля, предайте му, че го търся.

– Търси си го сам! Аз не съм ти слуга. Ти вече не си тай-пан на „Нубъл хаус“, пусто да остане!

– Внимавай! – предупреди Струан. – Не ме е страх от теб.

Горт клъвна.

– Нито пък мен, Дърк. Казвам ти го като мъж на мъж – внимавай, или ще те пипна.

Струан се върна пешком до резиденцията си, доволен от себе си. Хванах те, Горт.

Кълъм още не беше се върнал. Няваше вест и от епископа. Струан нареди на Ло Чъм да се опита да намери Кълъм. Излезе навън на прайа, тръгна по хълма към катедралата по малко познати улички, премина край приятни ресторанчета с масички на улицата, с пъстри чадъри. Прекоси един широк площад и влезе през голямата порта.

Монахинята на бюрото погледна нагоре.

– Добро утро. Говорите ли английски? – попита Струан.

– Малко, сеньор.

– При вас има една пациентка. Мис Мери Синклер. Аз съм неин приятел.

Последва дълга пауза.

– Желаете ли да я видите?

– Моля.

Тя махна на една китайка и бързо ѝ каза нещо на португалски. Струан последва китайската монахиня надолу по коридора, изкачиха няколко стълби и влязоха в стаята на Мери.

Беше малка, мръсна и зловонна стаичка със здраво затворени прозорци. Над леглото висеше разпятие.

Лицето на Мери бе изпито, усмивката – слаба. Страданието я беше състарило.

– Здравей, тай-пан.

– Какво ти е, Мери? – меко попита той.

– Нищо, което да не заслужавам.

– Ще те преместят от това проклето място – каза Струан.

– Добре ми е тук, тай-пан. Много са мили към мен.

– Да, но това не е място за английска протестантка.

Слаб монах с тонзура влезе в спалнята. Носеше обикновено расо, твърдо от старите петна засъхнала кръв и разлети лекарства. Носеше обикновено дървено разпятие.

– Добро утро – каза монахът на културен английски без акцент.

– Аз съм отец Себастиан. Лекарят на пациентката.

– Добро утро. Мисля да я преместя отук.

– Не бих ви посъветвал, мистър Струан. Тя не бива да бъде местена най-малко още месец.

– Какво ѝ е?

– Вътрешно неразположение.

– Вие сте англичанин?

– Толкова ли е странно, мистър Струан? Има много англичани, а също и шотландци, които са приели истинната Христова църква. Но това, че съм католик, не ме прави по-малко лекар.

– Имате ли тук кора от синкона?

– Какво?

– Кора от синкона. „Йезуитска“ кора.

– Не. Никога не съм я използвал. Никога и не съм я виждал. Защо?

– Нищо. Какво ѝ е на мис Синклер?

– Доста е сложно. Мис Синклер не трябва да бъде премествана около месец, а още по-добре два.

– Чувстваш ли се достатъчно добре да бъдеш преместена, скъпа?

– Нейният брат, мистър Синклер, не възразява срещу пребиваването ѝ тук. Мисля, че и мистър Кълъм Струан одобрява предложението ми.

– Кълъм идвал ли е днес? – запита Струан Мери.

Тя поклати глава и заговори на монаха. Лицето ѝ имаше трагичен израз.

– Моля, кажете на тай-пана. За... за мен.

Отец Себастиан каза сериозно:

– Мисля, че сте права. Някой трябва да знае. Мис Синклер е много болна, мистър Струан. Изпила е настойка от китайски билки – може би отрова е по-подходящата дума, – за да предизвика аборт. Отровата е изхвърлила зародиша, но е причинила кръвоизлив, който сега, по милостта Божия, е почти овладян.

Струан внезапно се изпоти.

– Кой още знае, Мери? Хорацио? Кълъм?

Тя поклати глава.

Струан отново се обърна към монаха.

– Почти овладян? Означава ли това, че момичето е добре? Че след месец или малко повече ще бъде добре?

– Физически – да. Ако няма гангрена. И ако такава е волята Божия.

– Какво искате да кажете с „физически“?

– Искам да кажа, мистър Струан, че е невъзможно да разглеждаме физическото без духовното. Дамата е много прегрешила спрямо Божиите закони, спрямо законите на католическата църква, а също ѝ на вашата църква, така че трябва да постигне помирение и разкаяние пред Бога, за да има изцеление. Това е всичко, което се опитвам да кажа.

– Как... как попадна тя тук?

– Доведе я нейната прислужница, която е католичка. Получих

специално разрешение да я лекувам, поставихме я тук и я лекувахме толкова добре, колкото можахме. Майката игуменка настояваше да съобща на някого, защото чувствахме, че се влошава. Изпратихме вест на някой си капитан Глесинг. Предположихме, че той е... бащата, но мис Синклер се кълне, че не е... че не беше. И ни помоли да не разкриваме причината за нейното заболяване. – Отец Себастиан замълча. – Тази криза, слава на Бога, премина.

– И вие ще запазите тайната? Какво... какво ѝ се е случило?

– Само вие, аз и сестрите знаем. Положили сме клетви пред Бога, които не можем да нарушим. Няма защо да се страхувате от нас. Но знам, че няма да има изцеление за клетата грешница без смирение и покаяние. Защото Той знае.

Отец Себастиан ги остави.

– Бащата... един от твоите „приятели“ ли е, Мери?

– Да. Аз не... не съжалявам за живота, който водех, тай-пан. Не мога. Или за това, което направих. Това е джос. – Мери гледеше през прозореца. – Джос – повтори тя. – Бях изнасилена, когато бях много малка... поне... това не е вярно. Не знаех какво... не разбирах, но първия път стана малко насила. После... после не трябваше да ме насилват – аз исках.

– Кой беше той?

– Едно от момчетата в училище. Той умря. Беше толкова отдавна.

Струан прерови паметта си, но не можа да си спомни момче, което да е умряло. Никое момче, което да е имало достъп до дома на Синклер.

– След това – продължи Мери на пресекулки – имах нужда от т'ва... Хорацио... Хорацио беше в Англия, така че помолих... помолих една от прислужничките да ми намери любовник. Тя ми обясни, че мога... че мога да имам любовник, много любовници, че ако съм умна и тя е умна, мога да водя таен живот и да имам хубави неща. Истинският ми живот никога не е бил приятен. Знаеш какъв беше баща ми. Прислужницата ми показа как. Тя... тя ми беше сводница. Ние... ние забогатяхме заедно и това ми харесва. Купих двете къщи. Винаги ми водеше богати мъже. – Тя спря и след малко простена: – О, тай-пан, толкова ме е страх.

Струан седна до нея. Спомни си какво ѝ беше казал само преди няколко месеца. И искрения ѝ отговор.

Тридесет и пета глава

Струан седеше до отворения прозорец и унило гледаше долу към многолюдния площад. Беше по залез. Всичките португалци бяха във вечерни облекла, разхождаха се напред-назад, кланяха се, задушевно си говореха, младите идалго и девойките флиртуваха под наблюдателните погледи на родители и дуени. Няколко носилки и техните кулита бродеха в търсене на клиенти или закъснели за разходката. Довечера в губернаторския дворец имаше бал и той беше поканен, но не знаеше дали ще отиде. Кълъм още не беше се върнал. Не бе получил известие от епископа.

Беше се срещнал с Хорацио този следобед. Хорацио бе побеснял, защото А Тат, прислужницата на Мери, бе изчезнала.

– Сигурен съм, че тя е тази, която е дала отровата на Мери, тай-пан – каза той. Мери му бе казала, че по погрешка е изпила някакъв билков чай, който е намерила в кухнята – нищо повече.

– Това са глупости, Хорацио. А Тат ви е служила толкова години. Защо ѝ е да прави такива неща? Било е случайно.

След като Хорацио си беше отишъл, Струан бе потърсил хората, с които Кълъм и Горт са били предната вечер. Повечето бяха приятели на Горт и всичките казаха, че Кълъм е тръгнал няколко часа след Горт, че е пил, но не е бил по-пиян от останалите или от обикновено.

Какъв глупак си, Кълъм, помисли Струан. Трябва да разбираш повече.

Внезапно забеляза да се приближава слуга в безупречно чиста ливрея, с перука и незабавно разпозна отличителните знаци на епископа. Човекът не бързаше, премина резиденцията, без да спре, и отмина надолу.

Бързо се стъмваше, светлините на осветения с фенери булевард започнаха да надвиват сумрака. Струан видя една носилка да спира пред къщата. Две почти невидими кулита я оставиха и се изгубиха в алеята. Струан се втурна във от стаята и надолу по стълбите. Кълъм се бе проснал в безсъзнание назад, дрехите му бяха разкъсани и изцапани с повърнато. Вонеше на алкохол.

На Струан му беше по-скоро забавно. Той издърпа Кълъм на крака, метна го през рамо и без да се интересува от погледите на минавачите, го внесе в къщата.

– Ло Чъм! Баня, бързо-бързо!

Струан положи Кълъм на леглото, съблече го, разгледа го. На гърба и гръдния кош нямаше белези. Обърна го. Одрасквания от нокти по стомаха. Любовни ухапвания.

– Идиот – каза той, като го прегледа бързо, но внимателно. Нямаше счупени кости. Не липсваха зъби. Пръстенът-печат и часовникът липсваха. Джобовеите бяха опразнени.

– Обрали са те, сине. Може би за първи път, но едва ли за последен. – Струан знаеше, че слагането на опиат в питието е стар номер в бардаците.

Слугите донесоха ведро с топла вода и напълниха чугунената вана. Струан вдигна Кълъм, постави го във ваната, насапуниса го и го изтри с гъба. Ло Чъм крепеше клатушкащата се глава.

– Господар, много силно лошо пил, много лош муш-муш, айейя?

– Айейя! – каза Струан. Като вдигна Кълъм, остра болка прониза левия му глезен и той разбра, че днешното ходене е преуморило глезена му повече, отколкото е предполагал. По-добре да го стегна здраво за няколко дни, помисли си той.

Подсуши Кълъм и го сложи в леглото. Леко го потупа по лицето, но това не го свести, така че той вечеря и зачака. Загрижеността му нарастваше с отминаването на часовете, защото знаеше, че колкото и да е пиян, Кълъм трябваше да започне да изтрезнява.

Дишането на Кълъм бе дълбоко и равномерно. Сърцето биеше правилно.

Струан се изправи и се протегна. Нямаше какво да се прави, трябваше да чака.

– Аз отиде при първа миси. Ти стой наблюдава внимателно, айейя? – каза той.

– Ло Чъм грижи се като мама!

– Прати вест, сави? Кое време господар се събуди, няма значение, прати вест. Сави?

– Що тай-пан вика „сави“? Винаги сави много добре. Айейя?

Но Ло Чъм не се обади тази нощ.

Призори Струан напусна къщата на Мей-мей и се върна в резиденцията. Мей-мей спокойно спеше, но Струан се вслушваше във всеки минавач, във всяка носилка – а много от тях бяха плод на въображението му.

Ло Чъм отвори предната врата.

– Що тай-пан тъй рано, айейя? Закуска готов, баня готов, какво още тай-пан иска, може?

– Господар буден, айейа?

– Защо пита? Ако буден, прати кажат. Аз сави много добре, тай-пан – отвърна Ло Чъм, засегнат.

Струан се качи горе. Кълъм още спеше дълбоко.

– Един, два пъти господар правил така... – Ло Чъм изстена, примляска, размърда челюсти, прозя се и силно изпъшка.

След закуска Струан прати да съобщят на Тес и Лайза, че Кълъм се е върнал, но не им каза как. После се опита да мисли за работа.

Подписа книгата, одобри големи разходи за строеж в Хонконг, ядосан от нарастването на цените на дървен материал, тухли, работна ръка и всякакъв вид корабно оборудване, ремонти и части.

Чумата да ги тръшне! Цените са се вдигнали с петдесет процента и няма никакви изгледи да паднат. Дали да започна да строя нови клипери догодина, или да заложа на това, което имаме? Да заложа ли на това, че морето няма да погълне нито един? Ще трябва да купиш още няколко.

И така той ще поръча един нов клипер. Ще го нарека „Тесан клауд“ и това ще е подаръкът за рождения ден на Кълъм. Но дори мисълта за новия, прекрасен клипер не го ободри така, както трябваше. Напомни му за „Лотъс клауд“, който се строеше в Глазгоу, и морската битка, която трябваше да води идната година с У Куок – ако още беше жив – или У Фанг Чой, бащата, и неговите пирати. Питаше се дали хората на Скрагър ще стигнат благополучно в родината. Ще мине най-малко месец, преди да стигнат и още три месеца, докато стигне вестта.

Той затвори офиса си, отиде в Английския клуб, побъбри за малко с Хорацио, после с някои търговци, изигра една игра на билиард, но не се забавляваше от играта или от компанията. Разговорът бе само за работа. Всички се безпокояха за катастрофалните признаци в световния живот и за степента на огромните търговски рискове на сезона.

Той седна в голямата тиха читалня и взе последните вестници, пристигнали по пощата, отпреди три месеца.

С усилие се съсредоточи на уводната статия. Тя разглеждаше широкото недоволство в промишлените среди в Мидланд и твърдеше че е необходимо да се плаща справедлива надница за честно положен ежедневен труд. В друга статия се оплакваша, че огромната индустриална машина на Англия работи само на половин ход и призоваваше необходимостта от откриване на големи нови пазари за продуктивните средства, които можеха да бъдат отпуснати за това. Повече продукция означаваше по-евтини стоки, по-голяма заетост, по-високи надници.

Имаше и други статии, които говореха за напрежението в Испания

и Франция и сгъстяването на облаците на войната заради наследяването на испанския трон. Прусия пускаше пипала във всички германски държави, за да ги ръководи и франко-пруската конфронтация бе неизбежна. Облаците на войната не бяха пощадили Русия и Светата Римска империя на Хабсбургите. Те се сгъстяваха над италианските държавици, които искаха да се отърват от наложения им френски крал на Неапол и да се обединят, или пък да не се обединят. Папата, поддържан от французите, се бе появил на политическата арена. Облаци надвисваха и над Южна Африка – заради бурите, които през последните четири години бяха напуснали колонията Кейп, за да създадат Трансваал и Свободния Оранжев щат, – сега те заплашваха английската колония в Натал и се очакваше следващата поща да донесе известие за война. Из Европа имаше антисемитски метежи и погроми. Католици се биеха с протестанти, а и помежду си. В Америка се водеха войни с индианците, растеше враждата между Севера и Юга, между Великобритания и Америка заради Канада, безредици в Ирландия, Швеция, Финландия, Индия, Египет, на Балканите...

– Като че ли има значение какво четеш! – избухна Струан, без да се обръща към някого специално. – Целият свят е полудял, пусто да остане!

– Какво има, тай-пан? – попита Хорацио, стреснат от изпълнения с омраза изблик.

– Целият свят се е побъркал, ето това става! Защо, по дяволите, хората не престанат да се разкъсват на парчета и не заживеят в мир?

– Напълно съм съгласен – извика Мастърсън от другия край на стаята. – Абсолютно. Отвратително място да гледаш деца, пусто да стане. Целият свят е тръгнал на провал. Преди години беше много по-добре, а? Отвратително.

– Да – потвърди Роуч. – Светът се развива твърде бързо. Проклетото правителство не мисли с главата, а със задника си, както обикновено. За бога, човек си мисли, че трябва да са се научили вече но те никога нищо не научават. Всеки проклет ден четем, че министър-председателят е казал: „Всички ще трябва да затегнем коланите.“ За бога, да сте чували някой някога да казва, че бихме могли малко да ги отпуснем, а?

– Чувам, че митото за внос на чай било удвоено – каза Мастърсън. – И ако онзи маниак Пийл някога дойде на власт, сигурно ще въведе и данък общ доход. Изобретението на дявола!

Настъпни буря от негодувание и проклетия се изсипаха на главата на Пийл.

– Този човек е проклет анархист! – каза Мастърсън.

– Глупости – каза Роуч. – Въпросът не е в данъците, просто има прекалено много хора. Трябва да се въведе контрол над раждаемостта.

– Какво? – изрева Мастърсън. – Не започвай с тази богохулствена гнусна идея! Да не си антихрист, за бога?

– Не, за бога. Но ниските класи ни поглъщат. Не казвам, че би трябвало да важи за нас, а за тях. Заслужават да бъдат избесени. Поне по-голямата част от тази сган!

Струан хвърли вестниците встрани и отиде в Английския хотел. Беше внушителна сграда с колони и приличаше на Клуба.

В бръснарницата той бе подстриган и измит с шампоан. После изпрати да повикат Свенсон, масажиста на шведските моряци.

Ъгловатият старец го размачка със стоманени ръце, обтри го целия с лед и го изтри с груба кърпа, докато плътта му пламна.

– За бога, Свенсон, сега съм нов човек.

Свенсон се разсмя, но не каза нищо. Езикът му бе изтръгнат преди много години от корсари в Средиземно море. Той посочи със знак на Струан да си почине на тапицираната маса и плътно го зави с одеяла, като го остави да спи.

– Тай-пан! – беше Ло Чъм.

Струан незабавно се събуди.

– Господар Кълъм?

Ло Чъм поклати глава и се усмихна с беззъбата си уста.

– Дългопол господар!

* * *

Струан последва мълчаливия йезуитски монах из аркадите на катедралата, които обхващаха вътрешния двор и прекрасните му градини.

Часовникът на катедралата удари четири часа. В края на прохода монахът се извърна и премина през огромна врата от тиково дърво в просторна чакалня. По стените висяха гоблени. Килими покриваха излъскания мраморен под.

Той почтително почука на една отдалечена врата и влезе в стаята. Царствен и внушителен, Фолариан Гуинепа седеше на стол с висока облегалка, който приличаше на трон. Той махна, за да освободи монаха, който се поклони и излезе.

– Моля, седнете, сеньор.

Струан седна на посочения му стол. Бе малко по-нисък от стола на епископа и той усети силата на волята на този мъж да се простира към

него, за да го завладее.

– Изпратили сте да ме повикат?

– Да, повиках ви да дойдете да ме посетите. Синкона. На Макао няма, но вярвам, че ще се намери в нашата мисия в Ло Тинг.

– Къде е това?

– Във вътрешността. – Епископът оправи една гънка на пурпурното си расо. – На около сто и петдесет мили на северозапад.

Струан се надигна.

– Незабавно ще изпратя някого.

– Вече направих това, сеньор. Моля, седнете. – Епископът бе тържествен. – Нашият куриер замина призори със заповед да бърза колкото е възможно. Мисля, че така и ще направи. Той е китаец от тази област.

– Колко време мислите, че ще му е необходимо? Седем дни? Шест дни?

– Това е и поводът за моето безпокойство. Колко пристъпа на треска е прекарало момичето?

На Струан му се прииска да попита епископа откъде бе научил за Мей-мей, но се сдържа. Осъзна, че източниците за информация на католиците са легион и че във всеки случай „момиче“ бе просто заключение на толкова проницателен човек като епископа.

– Един. Преди два дни се изпоти, приблизително по това време.

– Значи следващият вероятно ще бъде утре. Определено в рамките на четиридесет и осем часа. На куриера ще му трябват най-малко седем дни за да стигне до Ло Тонг и да се върне – ако всичко върви добре и няма затруднения.

– Не мисля, че ще е в състояние да понесе още два пристъпа.

– Чух че е млада и силна, трябва да може да издържи осем дни.

– Бременна е четвърти месец.

– Това е много лошо.

– Да. Къде е Ло Тонг? Дайте ми карта. Вероятно бих могъл да спечеля един ден.

– В това пътуване моите връзки превишават вашите хилядократно – каза епископът. – Вероятно ще трябват седем дни. Ако такава е волята Божия.

Да, помисли си Струан. Хилядократно. Бих искал да имам знанията, които католиците са натрупали от постоянното изучаване на Китай. Кой Ло Тонг? Може да има петдесет в рамките на двеста мили.

– Да – каза той на края, – ако е такава волята Божия.

– Вие сте странен човек, сеньор. Радвам се, че имах възможността

да се запозная с вас. Бихте ли искали чаша Мадейра?

– Каква е цената на кората? Ако тя съществува, пристигне навреме и лекува?

– Ще вземете ли чаша Мадейра?

– Благодаря.

Епископът позвъни и незабавно на вратата се появи слуга в ливрея с гравиран поднос, на който имаше графа и чаши.

– За по-доброто разбиране на много неща, сеньор.

Те пиха преценявайки се един друг.

– Цената, Ваше Високопреосвещенство?

– В момента твърде много „ако“. Отговорът може да почака. Но две неща не могат. – Епископът изпи своето вино. – Мадейрата е един съвършен аперитив. – Той събра мислите си. – Сериозно съм обезпокоен за сеньорита Синклер.

– Аз също – отвърна Струан.

– Отец Себастиан е чудесен лечител. Но той ме насочи към мисълта, че ако на сеньоритата не бъде помогнато духовно, може да загуби живота си.

– Не и Мери! Тя е много силна. Не би направила такова нещо.

Флориан Гуинепа склочи фините си пръсти. Слънчев лъч разтопи огромния рубинен пръстен.

– Ако изцяло се остави на грижите на отец Себастиан – и в ръцете на Христовата Църква, – бихме могли да превърнем проклятието ѝ в благослов. Това ще бъде най-доброто за нея. С цялото си сърце вярвам, че това е единственото истинско решение. Но ако се окаже невъзможно, преди да я изпишем, трябва да предам отговорността на някой, който би я приел.

– Аз ще я поема.

– Много добре, но не мисля, че постъпвате разумно, сеньор. Дори и вие, вашият живот и душа – и нейните – са в ръцете на Бога. Моля се и вие и тя да бъдете озарени от дара на разбирането. Много добре. Преди да си тръгне, ще направя всичко, което е по силите ми, да се опитам да спася душата ѝ – но веднага щом бъде в състояние да напусне, ще ви уведомя.

Часовникът на катедралата удари пет часа.

– Как е раната на ерццгерцог Сергеев?

Веждите на Струан се склочиха.

– Това ли е второто, което не може да чака?

– Може би за вас британците.

Флориан Гуинепа отвори едно чекмедже и извади куфарче с много печати.

– Бях помолен внимателно да ви предам това. Изглежда, определени дипломатически кръгове са много загрижени от присъствието на ерцхерцога в Азия.

– Църковни среди?

– Не, сеньор. Помолиха ме да ви, че бихте могъл, ако желаете, да предадете тези документи. Разбирам, че определени печати доказват тяхната валидност. – Бегла усмивка прекоси лицето му. – Куфарчето също е запечатано.

Струан разпозна печата на канцеларията на генерал-губернатора.

– Защо трябва да ми бъдат разкривани дипломатически тайни? Има си дипломатически канали, мистър Мънси е на миля от тук, а негово Превъзходителство е на Хонконг. И двамата отлично познават протокола.

– Аз не ви давам нищо. Просто правя това, което бях помолен. Не забравяйте, сеньор, че макар да не одобрявам възгледите ви, вие сте сила в Корт Сейнт Джеймс и търговските ви връзки обхващат света. Живеем в рисковани времена, а Португалия и Британия са стари съюзници. Британия е била добър приятел на Португалия и е разумно приятелите да си помагат, нали?

– Вероятно е така. – Струан пое предложеното му куфарче.

– Ще ви уведомя веднага щом се върне куриерът от Ло Тинг – каза Фолариан Гуинепа. – В който и час да е. Бихте ли искали отец Себастиан да прегледа дамата?

– Не знам – отвърна Струан, като ставаше. – Може би. Бих искал да помисля за това, Ваше Преосвещенство.

– Както желаете, сеньор. – Епископът се поколеба. – Вървете с Бога.

– И вие също, Ваше Преосвещенство.

* * *

– Здравей, тай-пан – каза Кълъм. Главата му бучеше, езикът му бе като изсърнал парцал.

– Здравей, сине. – Струан остави още неотваряното куфарче, което го изгаряше по целия път към къщи. Отиде до шкафа и си наля чисто бренди.

– Храна, господар Кълъм? – попита бодро Ло Чъм. – Прасе? Картоф? Грог? Айсай?

Кълъм слабо поклати глава и Струан освободи Ло Чъм.

– Пийни – каза той, като подаде брендите на Кълъм.

– Не мога – отвърна Кълъм. Повдигна му се.

– Изпий го.

Кълъм го глътна. Задави се и бързо отпи от чая, който бе оставен до него. Отпусна се на леглото. Слепоочията му пулсираха.

– Би ли искал да поговорим? Да ми кажеш какво се е случило?

Лицето на Кълъм бе бледо, а бялото на очите му – мръсно розово.

– Не мога да си спомня нищо. Божичко, чувствам се ужасно.

– Започни от началото.

– Играх карти с Горт и няколко приятели – каза Кълъм с усилие.

– Помня, че спечелих около сто гвинеи. Пийвахме си. Но помня, че сложих спечеленото в джоба си. После... останалото ми се губи.

– Спомняш ли си къде отиде?

– Не. Не точно. – Той жадно отпи още чай и попи лицето си с ръце, опитвайки се да премахне болката. – О, Господи, чувствам се, като че ще умра!

– Помниш ли в кой бардак отиде?

– Не. Не точно. – Кълъм поклати глава.

– Има ли такъв, в който ходиш постоянно?

– Не, о, не. Господи!

– Няма защо да се силиш, момче. Бил си в някакъв – това е ясно. Бил си упоен – и това е ясно. Ясно е и че са те обрали.

– Бил съм упоен?

– Това е най-старият номер в света. Ето защо съм ти казвал никога да не ходиш в дом, който не ти е препоръчан от приятел, на когото можеш да имаш доверие. Това първият ти път ли е в Макао?

– Да, да. Мили боже, нима съм бил упоен?

– Използвай главата си. Мисли, момко! Помниш ли къщата?

– Не, нищо. Всичко ми се губи.

– Кой ти избра дома?

Кълъм седна в леглото.

– Пихме и тръгнахме. Аз бях, е... доста пиян. После всички започнаха да говорят за... за момичета. И за публични домове. И, е... – Той погледна Струан със срам и болка. – Аз бях... е, пил и почувствах... някакъв огън и поисках момиче. Просто реших, че трябва... трябва да отида в публичен дом.

– В това няма нищо лошо, сине. Кой ти даде адреса?

– Мисля, че... не знам. Но мисля, че всеки ми даде някакъв. Те ми

написаха адреси, казаха ми адреси, не мога да си спомня. Помня как си тръгнах от Клуба. Навън чакаше носилка и аз се качих. Чакай – сега си спомних! Казах му да върви във „Ф и Д“.

– Там никога няма да те оберат, момко. Или да ти сложат нещо в питието. Или да те върнат такъв. Не биха си заложили репутацията.

– Не, сигурен съм. Това казах на човека. Да, абсолютно съм сигурен.

– По кой път минахте? За Чайна таун?

– Не знам. Мислех, че си спомням, но не знам.

– Ти каза, че си чувствал „огън“. Какъв вид огън?

– Ами беше нещо като... помня, че ми стана много топло и... да му се не види, умирах от желание към Тес, и всичко това с пиене, и всичко... Нямах мира, ето защо... защо отидох в дома... – Думите отплуваха. – Ох, боже, главата ми се цепа. Моля те, остави ме намира.

– Носеше ли презервативи?

Кълъм поклати глава.

– Този огън. Тази нужда. Бяха ли по-различни снощи?

Кълъм отново поклати глава.

– Не. Така е от седмици, но по някакъв начин като че ли беше... Не не точно. Бях твърд като желязо, слабните ми изгаряха и исках да имам момиче и, о, не знам. Остави ме на мира! Моля те... извинявай, но ти се моля...

Струан отиде до вратата.

– Ло Чъ-ъ-ъм!

– Да, господарю!

– Иди в дома на Чен Шенг. Вземи лекар на първа чило и бързо-бързо доведи тук! Сави?

– Сави много добре – каза Ло Чъм тежко. – Вече много добро лекар долу за болно глава и цял болен. Млад господар прилича на тай-пан – същия!

Долу Струан поговори с лекаря с помощта на Ло Чъм. Лекарят каза, че незабавно ще изпрати лекарства и подходящи храни и получи щедър хонорар. Струан се качи горе.

– Можеш ли да си спомниш още нещо, сине?

– Не, нищо. Извинявай. Не исках да се нахвърлям върху теб.

– Чуй ме, синко! Хайде, Кълъм, важно е!

– Моля те, татко, не говори толкова високо – каза Кълъм, като нещастно отвори очи. – Какво?

– Звучи ми, като че ли ти е бил даден афродизиак. Да, афродизиак.

Има с дузини такива, които може да бъдат сложени в питие.

– Не е възможно. Беше просто от пиенето и моята... моята нужда... не е възможно!

– Има само две обяснения. Първо, че кулитата са те отнесли в някакъв публичен дом – и това не е бил филиала на Макао на „Ф и Д“, – където биха получили по-високо възнаграждение за богат клиент и дял от обраното. Там момичето или момичетата са те упоили, обрала са те и са те върнали обратно. Заради теб се надявам да е станало точно така. Другата възможност е някой от твоите приятели да ти е сипал афродизиак в Клуба, да е уредил носилката да те чака и да те отведе в определен дом.

– Това са глупости! Защо му е на някой да прави това? За сто гвинеи, часовник и пръстен? Един от моите приятели? Това е безумие.

– Но да речем, че някой те мрази, Кълъм. Да речем, че планът е бил да отидеш при заразено момиче – някое, което има сифилис!

– Какво?

– Аха. Опасявам се, че именно това се е случило.

Кълъм замря за миг.

– Просто се опитваш да ме уплашиш.

– В името на Бога, сине мой, не е така. Но е съвсем определена възможност. Казах, че е по-вероятно да е другата, защото те доведоха обратно.

– Кой е направил това с мен?

– Ти трябва да отговориш на това, сине. Но дори и това да се е случило, не всичко е загубено. Да. Изпратих за китайски лекарства. Ще ги изпиеш всичките, без да пропуснеш нищо.

– Но сифилисът е неизлечим!

– Да. Щом болестта се развие. Но китайците вярват, че можеш да убиеш отровата на сифилиса или каквото там го причинява, ако вземеш мерки веднага да си пречистиш кръвта. Преди години, когато за пръв път дойдох тук, същото се случи и на мен. Аристотел ме намери в един бордей в китайския квартал, намери ми китайски лекар и се оправих. Ето как се запознах с него и защо от толкова време ми е най-добрият приятел. Не мога да бъда сигурен дали къщата или момичето са били заразени, но не хванах сифилис.

– О, Боже, помогни ми.

– Да. До седмица не можем да бъдем сигурни. Ако дотогава няма подуване, болка или течение – този път те е отминало. – Той видя ужаса в очите на сина си и усети съчувствие към него. – Чака те една адска седмица, момчето ми. Ще чакаме да разберем. Знам какво е – така че не

се залъгвай. Ще направя всичко каквото мога. По същия начин Аристотел помогна на мен.

– Ще се самоубия. Ще се самоубия, ако... Господи, как можах да бъда толкова глупав? Тес! О, Господи! По-добре да й кажа...

– Няма да правиш такова нещо! Ще й кажеш, че са те нападнали крадци на път за къщи. Така и ще го представим. Същото ще кажеш и на приятелите си. Че след момичето много си пил. Че нищо не можеш да си спомниш, освен че си прекарал страхотно и си се събудил тук. И за една седмица ще се държиш, както обикновено.

– Но Тес! Как бих могъл?...

– Така ще постъпиш, сине! Така ще постъпиш, пусто да остане.

– Не мога, татко, просто е невъзможност...

– И при никакви обстоятелства няма да споменаваш китайските лекарства. Няма да ходиш в публични домове, докато не сме сигурни и няма да докосваш Тес, докато не се ожените.

– Толкова ме е срам.

– Няма от какво, сине. Трудно е да бъдеш млад. Но на този свят мъжът трябва сам да се пази. Има толкова много бесни кучета.

– Казваш, че е бил Горт?

– Не казвам нищо. Ти така ли мислиш?

– Не, разбира се, че не. Но ти мислиш така, нали?

– Не забравяй, че трябва да се държиш нормално или ще загубиш Тес.

– Защо?

– Мислиш, че Лайза и Брок ще ти позволят да се ожениш за Тес, ако разберат, че си толкова глупав и незрял да скиташ по курвите из Макао пиян и в непознат публичен дом, че си поемал любовни питиета и си бил обран? Ако бях на мястото на Брок, щях да кажа, че нямаш достатъчно разум да ми бъдеш зет!

– Съжалявам.

– А сега си почини, синко. Ще се върна след малко.

По целия път към Мей-мей Струан си мислеше как да убие Горт, ако Кълъм бе хванал сифилис. По най-жестокия начин. Да, помисли си той, мога да бъда много жесток. Няма да бъде просто убийство. Нито пък бързо. Дяволите да го вземат!

* * *

– Изглеждаш ужасно, Кълъм, скъпи – каза Тес. – Наистина трябва да си легнеш рано.

– Да.

Те се разхождаха по прайа в спокойствието на нощта. Беше след вечеря, главата му бе по-ясна, но агонията му беше неопишуема.

– Какво има? – запита тя, като го видя, че се измъчва.

– Нищо, скъпа. Просто пих прекалено много. И ония разбойници не бяха много нежни. За бога, заклевам се, че една година няма да пия. – „Моля те Господи, нека нищо не се случи. Нека мине седмицата и нищо да не се случи.“

– Хайде да се прибираме – каза тя, като здраво го хвана за ръката и го поведе към резиденцията на Брок. – Като се напиш добре, всичко ще ти мине. – Тя се чувстваше майчински загрижена и не можеше да не се усеща щастлива от това, че той беше почти безпомощен. – Радвам се, че си се заклел да не пиеш, скъпи. Татко понякога страшно се напива, също и Горт – честна дума, много пъти съм го виждала пиян. О, толкова съм щастлива, че скоро ще се оженим!

Каква причина би имал Горт да направи това, запита се Кълъм. Тай-панът сигурно преувеличава. Трябва да преувеличава.

Един слуга отвори вратата и Кълъм въведе Тес в предверието.

– Много скоро се прибирате, гълъбчета? – каза Лайза.

– Малко съм уморена, мамо.

– Е, добре, аз ще тръгвам – каза Кълъм. – Утре ще се видим. Ще ходите ли на мача по крикет?

– О, хайде да отидем, мамо!

– Би ли ни придружил, Кълъм, синко?

– Благодаря ви. Ще ми бъде приятно. Ще се видим утре. – Кълъм целуна ръка на Тес. – Лека нощ, мисис Брок.

– Лека нощ, момко.

Кълъм тръгна към вратата точно когато влизаше Горт.

– О, здравей, Горт.

– Здравей, Кълъм. Чаках те. Тъкмо отивах да пийна в Клуба. Хайде с мен.

– Тази вечер не, благодаря. Още не мога да се оправя. Толкова нощи закъснявах. А утре има и крикет.

– Едно питие няма да ти навреди. След боя, който си ял, ще ти се отрази добре.

– Не и тази вечер, Горт. Все пак благодаря. До утре.

– Както искаш, стари друже. Грижи се за себе си. – Горт затвори вратата след него.

– Горт, какво стана снощи? – попита го Лайза.

– Бедният момък направи главата. Тръгнах си от Клуба преди него, както ти казах, тъй че не знам. Той какво казва, Тес?

– Просто, че е пил прекалено много и после са го нападнали разбойници. – Тя се разсмя. – Клетият Кълъм – мисля, че за известно време ще бъде излекуван от демона на алкохола.

– Би ли ми донесла пурите, Тес, миличка? – каза Горт. – Трябва да са в шкафа.

– Разбира се – каза Тес и излезе навън.

– Чух – каза Горт, – чух, че нашият Кълъм скитосвал.

– Какво? – Лайза престана да шие.

– Не. Не е опасно – каза Горт. – Може би не трябваше да ти казвам. Не е опасно, ако мъжът е внимателен, пусто да остане. Ти знаеш какви са мъжете.

– Но той ще се жени за нашата Тес! Тя не може да се жени за някакъв развратник!

– Да. Мисля, че ще трябва да поговоря с момчето. По-добре е да внимава на Макао, че да нямаме съмнения. Ако татко беше тук, щеше да е по-друго. Но сега аз отговарям за семейството и трябва да предпазвам горкото момче от слабости. Нали няма да кажеш за това, мамо?

– Разбира се, че не. – Лайза мразеше онова, което правеше мъжете мъжествени. Защо не се владееха? Може би ще е по-добре пак да помисли за сватбата. – Тес не трябва да вземе някой развратник. Но Кълъм не е такъв. – Сигурен ли си?

– Да – каза Горт. – Поне така казват някои от момчетата.

– Искаше ми се татко да си е тук.

– Да – потвърди Горт, после добави, като че ли внезапно му беше хрумнало. – Мисля да ида до Хонконг за ден-два. Ще говоря с татко. Тъй ще е най-добре. После ще поговоря със самия Кълъм. Тръгвам с прилива.

Тридесет и шеста глава

Струан свърши последната страница на английския превод на руските документи. Бавно подреди страниците, постави ги обратно в куфарчето и го остави на скута си.

– И? – запита Мей-мей. – Защо тъй страшно мълчалив, айейа?

Тя бе подпряна на възглавници в леглото под мрежата за комари, златистият ѝ копринен халат правеше кожата ѝ да изглежда още по-

бяла.

– Нищо, мила.

– Махни работата и ми говори. От един час си като учен.

– Остави ме да помисля няколко минути. После ще си поговорим, а?

– Хм – каза тя. – Ако не бях болна, през цялото време щеше да си в леглото.

– Да, миличка. – Струан отиде до вратата на градината и се загледа в нощното небе. Звездите блестяха и небесата предсказваха хубаво време.

Мей-мей се намести в леглото и го загледа. Изглежда много уморен, помисли тя. Горкият тай-пан, има толкова много проблеми.

Беше й казал за Кълъм и за страховете си, свързани с него, но не и за Горг. Беше й казал също, че ще донесат кора против треската й след няколко дни. И беше й казал за Мери и бе проклетел А Тат.

– Проклетата глупава убийца. Трябваше да знае по-добре. Ако Мери бе казала на мен или на теб, можехме да я изпратим някъде далеч тайно и благополучно да роди бебето. То можеше да бъде осиновено и...

– Ами нейният човек, Глесинг? – попита тя. – Би ли се оженил тогава за нея? След девет месеца?

– Както и да е, с това е свършено.

– Кой е бащата? – бе попитала Мей-мей.

– Не пожела да ми каже – каза Струан и Мей-мей се бе усмихнала в себе си.

– Клетата Мери – бе добавил той. – Сега животът й е свършен.

– Глупости, тай-пан. Бракът може да се състои – ако този Глесинг и този Хорацио никога не научат.

– Да не си се побъркала? Разбира се, че е свършено – това, което казваш, е невъзможно. Нечестно, ужасно нечестно.

– Да, но това, което не се знае, няма значение, при това причината за прикриването е благородна, не зла.

– Как така няма да разбере, пусто да остане? А? Разбира се, че ще разбере. Със сигурност ще му стане ясно, че не е девствена.

Има си начини, помисли Мей-мей. Начини за прикриване. Вие, мъжете, сте толкова не наясно в някои работи. Жените са много по-умни във важните неща.

И тя реши да изпрати някого при Ма-рий, който да й обясни каквото бе нужно и да престанат тези самоубийствени глупости. Кой? Най-

добре Голямата Сестра, третата жена на Чен Шенг, която преди е била в публичен дом и знае такива тайни. Утре ще я пратя. Тя ще знае какво да каже на Ма-рий. Така че Ма-рий вече няма да има за какво да се тревожи. С помощта на джос. Но Кълъм, Горт, Тес? Няма да мине без беля, щеше да стане убийство. Моята треска? Това ще реши моят джос. Всички неща се решават както нареди джос, така че защо да се безпокоим? По-добре да ги приемем. Мъчно ми е за теб, тай-пан. Мислиш прекалено много, правиш прекалено много планове и се опитваш да накараш джос да те слуша. „Но това не е така, нали“ – запита се тя. Сигурно и той постъпва точно като теб, като всички китайци. Надсмива се над съдбата, над джос, над боговете и се опитва да използва мъже и жени за постигане на целите си. И да промени джос. Да, сигурно е така. В много отношения, тай-пан, ти си повече китаец от мен.

Тя се намести по-удобно в благоуханната постеля и зачака Струан да я заговори.

Той обаче бе изцяло погълнат от съдържанието на дипломатическото куфарче.

Сред документите бе копие от секретен доклад в превод, подготвен за цар Николай от юли 1840 година. Не бе за вярване! Към доклада имаше приложени и карти на земите между Русия и Китай. Това бяха безценни карти, които Струан виждаше за първи път. Анализирани бяха и евентуалните последствия от тези документи.

Секретният доклад, изготвен от принц Тергин, началник на планов комитет по външните работи, гласеше:

Убедени сме, че само след половин век царят ще подчини на своята власт териториите от Балтика до Тихия океан, от Северните морета до Индийския океан, което ще му даде възможност да господства над целия свят, при условие че през следващите три години се придържахме към изложената по-долу стратегия.

Азия и Северна Америка са ключът към световното господство. Северна Америка е почти в ръцете ни. Ако Великобритания и Съединените щати не предприемат военни действия през следващите десет години в Аляска – Руска Америка, цяла Северна Америка ще бъде наша.

Присъствието ни там е солидно и добронамерено. Съединените щати по никакъв начин не разглеждат нашата обширна териториална експанзия в северните пустеещи земи като заплаха. Установяването ни в земите от Аляска до нашето най-южно

търговско пристанище в Северна Калифорния – и оттам през вътрешността на континента до Атлантическия океан – може да бъде постигнато по обичайния начин: чрез незабавна масова емиграция. По-голямата част от западните Съединени щати и цяла Канада, с изключение на малка територия на изток, понастоящем са почти незаселени. Следователно степента на нашата емиграция в северните пустеещи земи може да се пази в тайна. Оттам емигрантите, които биха могли да бъдат измежду номадските евроазиатски войнстващи племена – узбеки, тюркмени, сибиряци, киргизи, таджики и уйгурци, ще се разпръснат навсякъде и сами, с единна воля, биха предявили претенции за цялата земя.

През следващите десет години трябва да поддържахме дипломатически отношения с Великобритания и Съединените щати, а дотогава емиграцията ще направи Русия най-мощната сила в Америка. Нашите племена, които в по-стари времена съставяха ордите на Тамерлан и Чингис Хан, въоръжени със съвременни оръжия и предвождани от руси, ще могат, когато пожелаем, да изхвърлят англосаксонците в морето.

Но хиляди пъти по-важна е Азия. Ние бихме могли да отстъпим Северна и Южна Америка, но не и Азия. Ключът към Азия е Китай. Китай ни е съсед. Ние имаме почти пет хиляди мили непрекъсната сухоземна граница с Китайската империя. Длъжни сме да я контролираме, в противен случай никога не ще бъдем в безопасност. Не бива да допуснем тя да стане силна или да изпадне под влиянието на друга велика сила. Ако не направим това, ще се окажем в крайно неизгодно положение между Изтока и Запада и ще бъдем принудени да водим война на два фронта. Нашата азиатска политика е ясна: Китай трябва да остане слаб, васален и под руско влияние.

Само една сила – Великобритания – стои между нас и успеха. Ако успеем да ѝ попречим – с хитрост или натиск – да придобие и установи постоянна островна база във от Китай, Азия ще бъде наша. Разбира се, в този момент не можем да си позволим да отчуждим нашия съюзник Великобритания. Франция, Полша, Прусия и Хабсбургите са не по-малко недоволни от разведряването около Дарданелите, отколкото Русия. Ние трябва постоянно да внимаваме да не изостряме тяхната раздражителност. Без британска поддръжка нашата свещена родна земя би била изложена на опасност от завладяване. Ако британците се придържат към

заявената от тях позиция относно Китай, че те само желаят да установят търговски отношения и търговски складове, които всички западни нации могат да ползват „на равни начала“, ние можем да се придвижим напред към Синкианг, Туркестан и Монголия и да контролираме сухоземния път към Китай. (Ние вече държим под властта си стратегическите преки пътища до Кибер Пас и Кашмир, а оттам към Британска Индия.) Ако се заговори за завладените от нас земи, нашата официална позиция ще бъде, че „Русия само преследва враждебни диви племена от вътрешността на страната“. До пет години трябва да установим стабилни позиции на подстъпите към китайските земи северозападно от Пекин. Тогава, чрез прост дипломатически натиск, ние ще бъдем в състояние да наложим съветници на императора на Манджурия и чрез тях да влияем на Китайската империя, докато по подходящ начин тя се раздели на васални държави. Враждата между манджурските едри земевладелци и китайското население е изцяло в наша полза и ние, разбира се, ще продължим да я подклаждаме.

На всяка цена трябва да поддържахме и поощряваме британските търговски интереси в главните пристанища на Китай, където те ще бъдат ограничавани от пряк китайски натиск, който ние по дипломатически път своевременно ще контролираме. На всяка цена трябва да попречим на Англия да укрепя и колонизира който и да е остров, както тя направи със Сингапур, Малта, Кипър или да има стабилна позиция като тази в Гибралтар, който не е предмет на нашия натиск и би й послужил като постоянен бастион за нейната военна и морска мощ. Добре би било да се установят незабавно тесни търговски връзки с подходящи компании от този район.

Крайъгълният камък на външната ни политика трябва да бъде: „Нека Англия да управлява моретата и търговските пътища и да бъде първата индустриална нация в света. Но Русия ще управлява сушата! Щом сушата е осигурена, наше свещено задължение, наше право, дадено от Бога, е да я цивилизоваме. Моретата ще станат руски. Така царят на цяла Русия ще управлява света.“

„Планът може да се осъществи много лесно чрез Сергеев – разсъждаваше Струан. – Не е ли той човекът, изпратен да се запознае със силата ни в Китай? Да установи «търговски отношения с подходящи компании»? Дали той не е упълномощен да докладва директно за

американските намерения относно Руска Аляска? Не е ли той човекът, изпратен да подготви Руска Аляска за ордите? Не забравяй, че той ти каза: «Сушата е наша, морето е ваше!»

Коментарът по този доклад бе също смел и задълбочен:

Въз основа на този секретен документ и приложените към него карти, чиято достоверност е във от съмнение, могат да бъдат направени някои изключително важни заключения.

Първо, относно стратегията на Северна Америка трябва да се отбележи, че макар Съединените щати да са ангажирани сериозно с настоящите спорове с Великобритания по границата с Канада, те засега не проявяват желание да придобиват нови територии от северноамериканския континент. А като се имат предвид умело поддържаните дружески отношения между Съединените щати и Русия, тази цел може да бъде постигната. Сегашното становище на Вашингтон е, че руските позиции в Аляска и на юг към западното крайбрежие не накърняват техния суверенитет. Накратко, Съединените американски щати няма да се придържат към доктрината Монро срещу Русия и за наше голямо учудване, противно на най-важните си интереси, но в разрез с интересите на Британска Канада, оставят северо-запада отворен за чужда сила. Ако действително бъдат установени петстотин хиляди евроазиатци на север, което е напълно възможно, сигурно е, че англичаните и американците биха се оказали в много по-слаби позиции.

По-нататък трябва да се отбележи, че въпреки презрителното отношение на сегашния цар към Руска Америка, тази територия представлява за Русия ключ към континента.

И ако робството в Съединените щати доведе страната до очакваната гражданска война, тези руски племена ще бъдат в състояние да повлияят на този конфликт. Това сигурно би въвлякло Англия и Франция във войната. Руските номадски орди ще имат подчертано предимство благодарение на преките комуникации през Берингово море и на примитивната си способност да се препитават от земята. Понеже на запад и югозапад са рядко населени, тези заселници или «воини» – ще могат да проникнат на юг сравнително лесно.

И така – ако Великобритания иска да поддържа позицията си на световна сила и да неутрализира непрестанните опити на Русия за налагане на световно господство, тя трябва най-напред да

елиминира руската заплаха, идваща от Аляска към Канада и отслабващите Съединени щати. Следователно крайно наложително ще бъде тя по всякакъв възможен начин да убеди Съединените щати да се обърнат към доктрината Монро, за да предотвратят опасността, като откупят тази територия по дипломатически път или я завладеят със сила. Тъй като, ако Русия не бъде своевременно елиминирана, до половин век цяла Северна Америка ще се окаже под нейно влияние.

Второ, Англия трябва да поддържа абсолютно господство над Китай. Необходимо е да се фиксират върху карта завладените от Русия територии на изток от Урал и да се види докъде е успяла да проникне в исторически несигурно владените от китайския император земи. Голям брой карти, дати и места, преведени копия от договори, документират цялата картина на руското придвижване на изток.

През последните триста години от 1552 година насам московските армии постоянно са действали на изток в търсене на «окончателна» граница. Към 1640 година е достигнат Охотск на Охотско море – северно от Манджурия на Тихия океан. Незабавно тези армии се отправят на юг и за първи път се сблъскват с манджуро-китайските орди.

Нерчинският договор от 1689 година, подписан между Русия и Китай, установява северната граница между двете страни по протежение на река Аргун и планините Становой. Цялата манджурска част от източен Сибир е отстъпена на Русия. До днес това е «окончателната» руска граница северно от Китай.

По това време, 1690 година, руснак на име Затерев е изпратен по суша в Пекин като посланик. При пътуването си той търси и оглежда пътища за възможно завладяване на невероятно плодородните китайски земи. Най-добрият път, който той открива, е пътят, следващ течението на река Селенга, която минава през равнините на север от Пекин. Подходите към този път са притежание на Туркестан. Външна Монголия и китайската провинция Синкианг.

Както се посочваше в доклада на принц Тергин, техните армии вече господстват в Евразия, северно от Манджурия до Тихия океан, и са на границите на Синкианг, Туркестан и Външна Монголия. Именно оттук се очаква руското нашествие към вътрешността на Китай, и то за твърде дълъг период от време.“

В доклада се добавяше:

„Ако Великобритания не се придържа твърдо към становището, че Китай и Азия са сфера на нейно влияние, руските съветници ще се установят в Пекин в границите на едно поколение. Руските армии ще контролират всички удобни пътища от Туркестан, Афганистан, Кашмир към Британска Индия и цялата британско-индийска империя може да бъде завладяна и погълната по всяко време.

Ако Великобритания желае да запази позициите си на световна сила, абсолютно необходимо е Китай да бъде превърнат в недостъпна за Русия крепост. Особено важно е руското проникване да бъде спряно в района на Синкианг. Наложително е да бъдат установени стратегически британски укрепления в самия Китай, защото Китай сам по себе си е ненадежден. Ако Китай бъде оставен да се лута както досега и не му бъде помогнато да се съвземе в новосъздалите се условия, той ще бъде лесно завладян от Русия и равновесието в Азия ще бъде нарушено.

В заключение – за съжаление Португалия не е достатъчно силна да се противопостави на завоевателните стремежи на Русия по морския бряг. Единствената ни надежда е, че старият ни съюзник Великобритания с авторитет и сила ще предотврати това, което изглежда неизбежно.

По тази причина ние подготвихме досие, без да имаме официално или неофициално разрешение за това. Докладът на принц Тергин и картите са били придобити в Санкт Петербург и после предадени на неофициален приятелски агент в Португалия. Оттам те достигнаха до нас.

Ние помолихме Негово благородие, който е в течение на нещата, да предаде тези документи на тай-пана на «Ноубъл хаус». Вярваме, че той ще осигури предаването им по предназначение, така че да могат да се предприемат необходимите действия, преди да е станало твърде късно. Гаранция за искреността ни са нашите подписи, като същевременно се надяваме, че кариерата и животът ни ще бъдат поверени в сигурни ръце.“

Докладът бе подписан от двама високопоставени португалски експерти по външна политика, които Струан познаваше бегло.

Той хвърли угарката от пурата си в градината и я наблюдаваше как

догаря. „Ах – каза си той, – това е неизбежно. Но не и ако задържим Хонконг. По дяволите лорд Кънингтън! Как да се използва тази информация? Най-добре ще бъде, щом се върна в Хонконг, веднага да пошушна за това на Лонгстаф и Купър. Но какво ще спечеля от това? Защо аз да не се завърна в Англия? Тази информация е шанс, който се появява един път в живота. А Сергеев? Дали да не си поговорим с него на четири очи? Дали да не се споразумея с него?“

– Тай-пан?

– Да, моето момиче.

– Моля, затвори вратата на балкон. Става хладно.
Нощта беше гореща.

Тридесет и седма глава

Мей-мей бълнуваше, изтощена от високата температура. Тялото ѝ конвулсивно потръпваше. Нещо сякаш раздираше утробата ѝ и тя крещеше от болка.

Животът я напускаше и отнасяше всичко, оставяше само слаба искрица от душата и силата ѝ. После треската премина и потта я освободи от кошмара. След четири часа борба със смъртта нейният джос предопредели тя да се върне към живота.

– Здравей, тай-пан.

Усещаше непрекъснатото течение от утробата си.

– Лош джос бебе да излиза сега – прошепна тя.

– Не се тревожи. Опитай се да се успокоиш. Всеки момент бебето ще изплаче. Сигурен съм.

Мей-мей събра сили и решително сви рамене със следа от старата си властност.

– Проклети дълги поли! Как може човек в такава пола да бърза, а?

Но усилието я изтощи и тя изпадна в безсъзнание.

След два дни изглеждаше много по-укрепнала.

– Добро утро, момичето ми. Как се чувстваш днес?

– Фантастично – каза Мей-мей. – Хубав ден, нали? Ти видял Марий?

– Да. Тя изглежда много по-добре. Огромна промяна. Почти чудо!

– От какво тази добра промяна, айейя? – попита тя невинно.

Знаеше, че по-голямата сестра я е посетила вчера.

– Не зная – каза той. – Видях Хорацио точно преди да си тръгна.

Той ѝ занесе цветя. Впрочем, тя ти благодари за нещата, които си ѝ изпратила. Какво ѝ изпрати?

– Манго и малко чай от трева, мой лекар казва добър. А Сам ходила да види нея преди два-три дни.

Мей-мей си почина малко. Даже говоренето я изморяваше. „Трябва да съм много силна днес“ – каза си тя твърдо.

Много трябва да се направи днес, а утре отново ще имам треска. О, добре, поне сега няма проблеми с Ма-рий – тя е спасена. Сега е лесно, след като по-голямата сестра ѝ обясни това, на което всички млади момичета по домовете са научени, че със старание, пресметливо изиграване и сълзи от притворна болка и страх, а накрая внимателно нацапване на чаршафа с „издайнически“ петна, едно момиче може, ако е необходимо, да бъде девствено десет пъти с десет различни мъже.

А Сам влезе, поклони се дълбоко и измърмори нещо. Мей-мей се ободри.

– О, много добре, А Сам! Можеш да си вървиш.

Тогава тя се обърна към Струан.

– Моля, тай-пан, аз имам нужда от няколко сребърни таела.

– Колко?

– Много. Аз обедняла. Твоя стара майка много доволна от тебе. Защо питаш такива неща?

– Ако се възстановиш по-бързо, ще ти дам толкова таела, колкото искаш.

– Ти уважаваш мене, тай-пан. Извънредно много уважаваш. Двадесет хиляди таела, да лекувам – айейа, ти цениш мене като императорска лейди.

– Гордън говори ли с тебе?

– Не. Аз слушала на врата. Разбира се! Мислиш ли, че твоя майка не иска да знае какво доктор и ти казвате, айейа?

Тя погледна към вратата.

Струан се обърна и видя хубаво младо момиче, което се кланяше. Косата ѝ бе прибрана в плътна черна плитка на върха на изящната ѝ глава, украсена с орнаменти от нефрити и цветя. Лицето ѝ, с форма на бадем, изглеждаше като най-чист алабастр.

– Това е Ин-хси – каза Мей-мей. – Тя е моя сестра.

– Не знаех, че имаш сестра, момичето ми. Тя е много красива.

– Да, но тя не моя истинска сестра, тай-пан. Китайски жени че сто наричат една друга „сестра“. Това учтивост. Ин-хси твой подарък за рожден ден.

– Какво?

– Аз купила нея за твой рожден ден.

– Да не си загубила ума си?

– О, тай-пан, много се опитваш да бъдеш лош – каза Мей-мей и заплака. – Твой рожден ден след четири месеца. Тогава аз бъда още бременна, затова намерила „сестра“ сега. Трудно било да избира най-добра. Тя най-добра и понеже аз болна, давам на тебе веднага. Ти не харесваш нея?

– Боже мой! Не плачи, Мей-мей. Слушай. Не плачи... Разбира се, че харесвам сестра ти. Но ти, за бога, не трябва да купуваш момичета за подаръци.

– Защо не?

– Просто защото не трябва да го правиш.

– Тя много хубава. Аз искам тя да бъде моя сестра. Аз щяла да науча нея за четири месеца, но сега...

Тя отново заплака неудържимо.

Ин-хси бързо притича и коленичи до Мей-мей, взе ръката ѝ, избърса нежно сълзите ѝ и ѝ помогна да изпие малко чай. Мей-мей беше я предупредила, че варварите понякога са странни и изразяват щастие си с кръсци и грубости, но това не бива да я тревожи.

– Виж, тай-пан, колко тя красива! – каза Мей-мей. – Ти харесваш нея, нали?

– Не е там въпросът, Мей-мей. Разбира се, че я харесвам.

– Тогава всичко наред.

Мей-мей затвори очи и легна отново в гнездото си от възглавници.

– Не, не е наред.

Тя прибягна до един последен аргумент.

– Не всичко наред, за бога – няма повече да споря с тебе! Аз платила много пари, тя най-добра и не мога да изгоня нея, защото тя ще бъде отчаяна и обеси.

– Не ставай смешна!

– Сигурна съм, че ще се обеси, тай-пан. Всички знаят, че аз търсила нова сестра и ако ти изгониш, с нея край. Фатален край. Тя наистина ще обеси.

– Не плачи, момичето ми. Моля те.

– Но ти не харесваш мой подарък за рожден ден.

– Аз я харесвам и не е нужно да я гониш – каза бързо той, за да спре сълзите ѝ. – Нека остане тука. Тя... тя ще ти бъде сестра и когато оздравееш, ние... ние ще ѝ намерим добър съпруг. А? Не трябва да

плачеш. Хайде, момичето ми, спри сълзите си.

Постепенно Мей-мей престана да плаче и отново си легна. Вълнението твърде много изчерпи скъпоценната ѝ енергия. Но това си струваше да се направи, тя се радваше. Сега Ин-хси ще остане при нея. Ако умра, той ще бъде в добри ръце. Ако живея, тя ще ми бъде сестра и втора сестра в неговия дом, защото, разбира се, той ще я желае. „Разбира се, той ще я желае. Тя е толкова хубава!“ – каза си тя.

А Сам влезе.

– Маса. Млад маса вълн. Може види вас?

Струан се разтревожи. Мей-мей пребледня.

– Веднага трябва да повикам доктора, сави?

– Сави, маса.

Обезкуражен, Струан излезе от стаята. А Сам затвори вратата зад него, коленичи до леглото и каза на Ин-хси:

– Втора майко, трябва да сменя дрехите на Върховната лейди, преди да дойде докторът.

– Да. Аз ще ти помогна, А Сам – каза Ин-хси. – Татко е наистина странен великан. Ако Върховната лейди и ти не бяхте ме предупредили, щях да бъда много уплашена.

– Татко е много добър. За варварин. Разбира се, Върховната лейди и аз го обучавахме.

А Сам погледна тревожно Мей-мей, която бе дълбоко заспала.

– Тя наистина изглежда много зле.

– Да. Но моят астролог направи добри предсказания. Трябва да сме търпеливи.

* * *

– Здравей, Кълъм! – каза Струан, като влезе в оградената с красиви стени предна част на градината.

– Здравей, тай-пан! Надявам се, не възразяваш, че съм дошъл тук.

Кълъм стана от мястото си под върбовата сянка и извади писмо.

– Това писмо току-що пристигна. Вместо да го изпратят на Ло, реших първо да те видя. Да разберем какво е то.

Струан взе писмото. На него бе написано „Лично, частно и спешно“ и бе изпратено от Морли Скинър.

– Тя загуби бебето оня ден – каза той.

– Ужасно! – каза Кълъм. – Пристигна ли лекарството синкона?

Струан поклати отрицателно глава.

– Седни, момчето ми.

Той отвори плика. Морли Скинър пишеше, че възнамерявал да не разгласява спорната новина до завръщането на Струан – смяташе, че е опасно да го направи в негово отсъствие, но сега се налага да я публикува незабавно:

„Английската фрегата пристигна тази сутрин. Мой информатор от фрегатата ми съобщи, че адмиралът бил много доволен от специалното писмо на Адмиралтейството, което той получил, и казал: «Идва време за кръвопролития, бога ми. Имаме шанс да отидем на север до края на този месец.» Това може само да означава, че пристигането на Уолън е предстоящо. Аз не бих могъл достатъчно силно да подчертая необходимостта от вашето завръщане. Впрочем, научавам, че има любопитно допълнително лично споразумение Лонгстаф – Чинг към споразумението за откуп в Кантон. Накрая, надявам се, че сте били в състояние да докажете, по един или друг начин, цената на лекарството синкона. Съжалявам, но доколкото зная, тук то не може да се намери. Оставам, сър, Ваш най-верен слуга – Морли Скинър.“

Мей-мей няма да издържи още един пристъп на треската, помисли Струан, обезпокоен. Това е истината и тя трябва да се има предвид. Утре тя ще бъде мъртва – освен ако лекарството синкона не пристигне. А знае ли някой дали наистина ще я излекува?

Ако тя умре, ти трябва да спасиш Хонконг. Ако живее, ти трябва да спасиш Хонконг. Но защо? Защо да не изоставим този проклет остров, както по-рано? Може и да не си прав – Хонконг може да не е необходим на Великобритания. Какво доказваш с твоите неимоверни усилия да отвориш Китай и да го присъединиш към света при твоите условия и по твой начин? Остави Китай на собствената му съдба и се върни у дома. С Мей-мей, ако оживее. Остави Кълъм да се прояви според силите му като тай-пан. Един ден ти ще умреш и тогава „Ноубъл хаус“ ще намери своето място. Това е закон – божествен закон, природен закон и закона на китайския джос.

Върни се у дома и се радвай на това, което си постигнал с труд и жертви. Освободи Кълъм от петгодишното му слугуване, има предостатъчно и за тебе, и за него, и за децата на децата му. Нека Кълъм сам реши дали желае да остане или не. Върни се у дома и забрави всичко. Ти си богат и влиятелен и можеш да бъдеш в кралските палати, ако желаеш това. Да. Ти си тай-пан. Напусни като тай-пан. По дяволите Китай!

Откажи се от Китай – той е една вампирясала проститутка.

– Други лоши новини?

– Извинявай, Кълъм, момчето ми, забравих, че си тук. Какво каза?

– Други лоши новини?

– Не, но тези са важни.

Струан си даде сметка, че последните седем дни се отразиха на Кълъм. Лицето ти вече не е лице на юноша, момчето ми. Ти си мъж. Тогава той си спомни за Горт и осъзна, че не би могъл да напусне Азия без споразумение с него и Брок.

– Днес е последният ти седми ден, нали?

– Да – каза Кълъм.

„О, Боже – помисли си той. – Запази ме от нова такава седмица.“

На два пъти беше ужасен до смърт. Веднъж бе ранен при преминаването през река и втори път, изглежда, че бе получил отоци и червени петна по кожата. Но тай-панът го окуражи и баща и син се почувстваха по-близки заедно.

Струан му разказа за Мей-мей.

По време на нощните дежурства Струан говореше със сина си както всеки родител, когато внезапно щастие или нещастие премахва преградите. Планове за бъдещето, проблеми от миналото. Колко трудно е да обичаш някого и да живееш с него дълги години.

Струан се изправи.

– Искам веднага да заминеш за Хонконг – каза той на Кълъм. – Ще заминеш с кораба „Чайна клауд“ по време на прилива. Ще оставя капитан Орлов официално на твое подчинение. За това пътуване ти ще бъдеш капитан на „Чайна клауд“.

Кълъм хареса идеята да командва истински бързоходен кораб.

– Още щом пристигнеш в Хонконг, изпрати капитан Орлов на сушата да се свърже със Скинър. Лично да му предаде писмо, което аз ще ти дам. После ще направиш същото с друго писмо за Гордън. Каквото и да стане, ти самият не слизай на брега и не разрешавай на никого да слиза. Щом Скинър и Гордън напишат отговорите си, изпрати ги обратно на брега и незабавно се върни тук. Трябва да се завърнеш утре през нощта. Тръгни по време на обедния прилив.

– Много добре. Не зная как да ти благодаря за... за всичко.

– Кой знае, момчето ми? Може би ти никога не си бил толкова близо до опасността.

– Да. Дори да е така – добре, благодаря.

– Ела при мене в кабинета ми след един час.

- Добре. Тъкмо ще имам време да се сбогувам с Тес.
- Не сте ли помисляли да поемете съдбата си в собствени ръце? Да не чакате три месеца?
- Искаш да кажеш – да избягаме и да се оженим?
- Само попитах дали не сте мислили за това, нищо повече. Неказвам, че трябва да го направите.
- Бих желал да мога – да можем да го направим. Това би решило... не е възможно, иначе бих го направил. Никой не би ни оженил.
- Брок сигурно ще бъде разярен. И Горт. Не бих препоръчал това пътуване. Горт върна ли се? – попита той, макар да знаеше, че не се е върнал.
- Не. Трябва да се върне тази нощ.
- Съобщи на капитан Орлов да дойде в кабинета ми след един час.
- Ти ще го поставиш изцяло на моите заповеди? – попита Кълъм.
- Не, що се отнася до навигацията. Но във всяко друго отношение – да. Защо?
- Нищо, тай-пан. Ще се видим след един час.

* * *

- Добър вечер, Дърк – промърмори Лайза, като влезе в трапезарията на резиденцията. – Извинявайте, че ви прекъсвам вечерята.
- Няма нищо, Лайза – отговори Струан и се изправи. – Седнете, моля ви. Няма ли да вечеряте с мене?
- Не, благодаря. Младите не са ли тук?
- Как биха могли да бъдат тук?
- Чаках ги повече от час да дойдат за вечеря – каза Лайза с раздразнение. – Помислих, че пак са се запилели някъде.
- Тя тръгна към вратата.
- Извинявайте, че ви прекъснах вечерята.
- Не разбирам. Кълъм замина с „Чайна клауд“ по обед. Как бихте могли да го очаквате за вечеря?
- Какво?
- Той напусна Макао по обед – повтори Струан търпеливо.
- Но Тес... мислех, че тя е с него.
- Наложих се да го изпратя внезапно. Тази сутрин. Последното, което чух от него, е, че отива да се сбогува с Тес. О, това трябва да беше малко преди обяд...
- Те не са споменавали, че той заминава днес, само казаха, че ще ме видят по-късно. Да, това беше преди обяд! Тогава къде може да е Тес?

Не се е върнала целия ден.

– Няма защо да се безпокоите. Вероятно е с приятели – знаете, че младите не забелязват как минава времето.

Лайза прехапа устната си, разтревожена.

– Никога преди не е закъснявала. Толкова много. Тя е домошарка, никога не е скитала. Нещо ѝ се е случило. Тайлър ще... Ако е отишла с Кълъм на кораба, скъпо ще си плати.

– За какво биха направили това, мисис Брок? – попита Струан.

– Господ да им е на помощ, ако са го направили. И на вас, ако сте им помогнали.

След като Лайза излезе, Струан си наля чаша бренди и отиде до прозореца да огледа околността и пристанището.

Когато видя „Уайт уич“ почти привързан към кея, той слезе на долния етаж.

– Отивам в клуба, Ло Чъм.

– Да, маса.

Тридесет и осма глава

Горт пристигна във фойето на клуба разярен като див бик, с камшик в ръцете си. Изблъска сервитьори и гости от пътя си и нахълта в игралната зала.

– Къде е Струан?

– Мисля, че е в бара, Горт – каза Хорацио, стреснат от вида на Горт и камшика, който той размахваше ожесточено.

Горт се обърна и се втурна през фойето в бара. Видя Струан на една маса с група търговци. Всеки се отдръпваше от пътя му.

– Къде е Тес, кучи сине?

В салона настъпи мъртва тишина. Хорацио и другите се натрупаха около вратата.

– Не зная. Ако отново ме наречеш така, ще те убия!

Горт сграбчи Струан и го изправи.

– На „Чайна клауд“ ли е?

Струан се освободи от ръцете на Горт.

– Не зная. И ако е там, какво от това? Нищо страшно за двама млади...

– Ти си планирал това! Планирал си го, отрепка такава! Ти си казал на Орлов да ги ожени!

– Ако са избягали да се оженят, какво от това?

Горт се нахвърли върху Струан с камшика. Металният край на една от опашките му одраска Струан по лицето.

– Нашата Тес омъжена за този сифилистик! – крещеше Горт. – Смрадлив кучи син!

„Значи бях прав – каза си Струан. – Ти си този, когото търся!“ Той се спусна срещу Горт и сграбчи дръжката на камшика, но няколко души от присъстващите се намесиха и ги разтърваха. В суматохата една от лампите на масата падна на пода. Хорацио стъпка пламъците, които обхванаха мекия килим.

Струан се освободи и вторачи поглед в Горт.

– Тази нощ ще изпратя при тебе секунданти.

– Нямам нужда от секунданти, бога ми. Сега. Избери проклетите си оръжия. Хайде! И след тебе Кълъм. Кълна се в Бога!

– Защо ме предизвикваш, Горт? И защо заплашваш Кълъм?

– Ти знаеше, негоднико! Той има сифилис!

– Ти си луд!

– Няма да можеш да го скриеш!

Горт се опита да се освободи от четиримата мъже, които го задържаха, но не успя.

– Пуснете ме, по дяволите!

– Кълъм не е болен от сифилис! Защо казваш, че е болен?

– Всеки го знае. Беше в Чайна таун. Ти го знаеш и затова са заминали – преди да се проявят ужасните последици от сифилиса.

Струан взе камшика в дясната си ръка.

– Пуснете го, момчета.

Всички се отдръпнаха. Горт извади ножа си и се подготви за атака. В лявата ръка на Струан изневиделица се появи нож. Горт направи лъжливо движение, но Струан остана твърд като скала и го стави за момент да види цялата примитивна лъст на убиец, която го обземаше. И неговото злорадство. Горт се спря, почувствал страшна опасност.

– Това не е място за дуел – каза Струан. – Но не беше по мой избор. Нищо не мога да направя. Хорацио, бихте ли ми станали секундант?

– Да. Да, разбира се – отговори Хорацио и с угризение на съвестта си спомни за чаените семена, които бе намерил за Лонгстаф. Този ли е начинът да се отплатиш за постоянната му помощ и приятелството?! Тай-панът ти съобщи за Мери и ти даде лорча да отидеш до Макао. Той бе като баща за тебе и нея – и сега да му забиеш ножа в гърба. Да, но ти си нищо за него. Ти само унищожаваш собствените си грехове, когато

се изправиш пред Бога, а това е неизбежно.

– За мене ще бъде чест да ви стана втори секундант, тай-пан – каза Мастърсън.

– Тогава може би ще дойдете с мене, господа.

Струан избърса кървавата следа от брадата си, захвърли камшика и се отправи към вратата.

– Ти ще умреш! – крещеше Горт след него, възвърнал самоувереността си. – Побързай, кучи сине! Сводник!

Струан се спря чак след като излезе от клуба – вече в безопасност.

– Избирам бойни жезла.

– Боже мой, тай-пан, това не е... не е подходящо – каза Хорацио.

– Той е много силен и вие трябва... Вие сте... последната седмица ви изтощи повече, отколкото сам предполагате.

– Напълно съм съгласен – каза Мастърсън. – Куршум между очите е по-добре. Да, тай-пан.

– Върнете се и ми кажете сега. Не спорете. Решението ми е твърдо!

– Къде, къде ще... добре, разбира се, не трябва да се говори за това. Може би португалецът ще се опита да ви попречи.

– Да. Наемете платноход. Вие двамата, аз, Горт и секундантите му ще отплаваме при изгрев-слънце. Искам свидетели и честен дуел. Ще има повече от достатъчно място на платнохода.

Аз няма да те убия, Горт, мислеше си Струан. О, не, това е много лесно. Но, бога ми, от утре ти никога няма да ходиш, ти никога няма сам да се храниш, никога няма да виждаш, никога няма да легнеш с жена. Ще ти покажа какво е отмъщение.

* * *

На смрачаване новината за дуела се разпространи от уста на уста и залагането започна. Мнозина даваха предимство на Горт: той беше в разцвета на силите си и освен това имаше сериозна причина да се бие с тай-пана, ако слухът, че Кълъм е болен от сифилис, се окажеше верен. Още повече, ако той действително е знаел това и е изпратил Тес и Кълъм в морето с капитан, който може да ги ожени, след като се отдалечи на повече от три мили от брега.

Тези, които заложиха на тай-пана, се надяваха, но не вярваха той да спечели. Всеки знаеше, че се притеснява много за лекарството и че легендарната му любовница умираше. Всички виждаха колко го потискаше и разстройваше това. Само Ло Чъм, Чен Шенг, А Сам и Ин-хси вземаха назаем всяко пени, което можеха, и го залагаха за него уверено и

молеха боговете да го пазят. Без тай-пана те бяха загубени.

Никой не спомена на Мей-мей за дуела. Струан я остави рано и се върна в резиденцията си. Искаше да се наспи добре. Дуелът не го смущаваше. Беше сигурен, че може да се справи с Горт. Но не желаше да пострада и знаеше, че трябва да бъде много силен и бърз.

Спокоен, той мина по тихите улици в топлата, прекрасна звездна нощ.

Ло Чъм отвори вратата:

– Добър вечер, маса.

Той погледна към антрето. Лайза Брок го чакаше.

– Има ли Кълъм сифилис?

– Разбира се, че няма. За бога, та ние дори не знаем дали са се оженили. Може би просто са заминали тайно.

– Но той е бил в публичен дом – кой знае къде! Онази нощ с разбойници.

– Кълъм няма сифилис, Лайза.

– Тогава защо другите говорят това?

– Питайте Горт.

– Питам го и той каза, че така говорят хората.

– Ще го кажа отново, Лайза. Кълъм няма сифилис.

Широките рамене на Лайза потръпваха от хълцания.

– О, Господи, какво направихме?

Искаше ѝ се да спре дуела. Обичаше Горт, макар да не бе неин собствен син. Знаеше, че и тя щеше да има вина, ако се пролее кръв кръвта на Горт или на тай-пана, на Кълъм или на мъжа ѝ. Ако тя не беше накарала Тайлър да пусне Тес на бала, всичко това можеше да не се случи.

– Не се тревожете, Лайза – каза Струан любезно. – С Тес всичко е наред, сигурен съм. Ако те са се оженили, тогава няма нищо, от което да се страхувате.

– Кога се връща „Чайна клауд“?

– Утре през нощта.

– Разрешавате ли нашият доктор да го прегледа?

– Това зависи от Кълъм. Но аз няма да му забраня да се прегледа.

Той няма сифилис, Лайза. Ако имаше, мислите ли, че бих разрешил да се оженият?

– Да – сигурно отвърна Лайза, – вие сте дявол, само дяволът може да знае какво е било в ума ви, Дърк Струан. Но, кълна се в Бога, ако лъжете, аз ще ви убия, ако моите хора не го направят.

Тя се спусна към вратата. Ло Чъм я отвори и после я затвори след

нея.

– Маса, най-хубави сънища – каза Ло Чъм сърдечно. – До утре, айейя!

– Върви по дяволите!

* * *

Силни удари по желязната врата отекнаха в заспалата резиденция. Струан се вслуша напрегнато в горещия полумрак на спалнята си, после чу тихите стъпки на Ло Чъм. Той стана от леглото с нож в ръка и грабна копринения си халат. Бързо и тихо излезе на стълбата и надзърна над парапета. Два етажа по-долу Ло Чъм запали фенер и отключи вратата. Старият часовник удари 1 часа и 15 минути.

Отец Себастиан стоеше на прага.

– Може тай-пан види мене?

Ло Чъм кимна утвърдително и остави настрана сатъра, който държеше зад гърба си. Той тръгна нагоре по стълбата, но спря, когато Струан извика отгоре.

– Да?

Отец Себастиан стреснато изправи глава в тъмнината, дългите кичури по врата му се раздвижиха от внезапния вик.

– Мистър Струан?

– Да? – повтори Струан с напрегнат глас.

– Негово светейшество ме изпрати. Получихме пратката със синконата.

– Къде е тя?

Монахът подаде малка замърсена чанта.

– Тук. Негово светейшество каза, че вие очаквате някой да я донесе.

– А цената?

– Нищо не зная за това, мистър Струан – отговори отец Себастиан смутено. – Негово светейшество просто ми каза да лекувам човека, при когото ще ме заведете. Това е всичко.

– Идвам веднага – извика Струан и се втурна обратно в стаята.

Бързо се облече, нахлузи ботушите си, затича се към вратата и внезапно се спря. След като помисли за миг, грабна бойното желязо и полетя надолу по стълбите, като вземаше по четири стъпала наведнъж.

Отец Себастиан видя оръжието и се стъписа.

– Добро утро, отче – поздрави Струан. Той скри отвращението си от нечистите дрехи на монаха и отново проклинаше наум всички доктори. – Ло Чъм, кога маса Синклер дойде, доведи него, сави?

– Сави, маса.

– Да тръгваме, отец Себастиан!

– Само един момент, мистър Струан! Преди да тръгнем, трябва да обясня нещо. Никога досега не съм използвал синкона – никой от нас не е правил това.

– Добре, това е без значение, нали?

– Разбира се, че има значение! – възкликна слабичкият монах. – Всичко, което зная, е, че трябва да сваря чай от синкона. Безпокоя се, че не зная колко време да го варя и колко силен да го направя. Също какво количество от него болният трябва да изпие. Освен това колко често трябва да го взема. Единственото описание на лечение със синкона, с което разполагаме, е на стар латински език и е много общо.

– Епископът казваше, че е имал малария. Той колко е вземал?

– Негово светейшество не си спомня. Спомня си само, че лекарството било много горчиво и отвратително. Мисли, че гопил четири дни. Негово светейшество ми каза да подчертая, че ще я лекуваме „на ваш риск и отговорност“.

– Да. Разбирам много добре. Да вървим!

Струан се втурна през вратата с отец Себастиан. Те тръгнаха по плажа и скоро излязоха на тиха уличка, оградена от двете страни с Дървета.

– Моля ви, мистър Струан, не толкова бързо! – каза отец Себастиан, като се задъхваше след него.

– Треската се очаква утре. Трябва да бързаме.

Струан прекоси площад Сао Пауло и забърза по друга улица. Внезапно инстинктивно почувства някаква опасност, спря се и се наведе на една страна. Мускетова сачма се сплеска в стената зад него. Той събори на земята ужасения отец. Друг изстрел. Сачмата одраска леко едното му рамо и той се проклинаше, че не е взел пистолети.

– Тичайте и се спасявайте!

Той изправи монаха на крака и го преведе през пътя в прикритието на входната врата. По къщите се виждаха осветени прозорци.

– Насам! – прошепна той и се устреми напред.

Внезапно смени посоката и друг изстрел мина на по-малко от инч покрай него. Достигна до безопасна уличка. Отец Себастиан едва си поемаше дъх след него.

– Пазите ли още лекарството? – попита Струан.

– Да. Какво става, за бога?

– Разбойници.

Струан пое ръката на уплашения до смърт монах и затича по улицата нагоре към отвореното пространство пред укреплението Сао Пауло де Монте. В сенките на укреплението той си откъсна.

– Къде е лекарството?

Отец Себастиан подаде несръчно чантата. Лунната светлина докосваше посинялата драскотина от камшика на брадата на Струан, осветяваше очите му и го правеше да изглежда огромен и дяволски.

– Кой беше този? Кой стреляше по нас? – попита той.

– Разбойници – повтори Струан.

Той бе убеден, че хора на Горт – или самият Горт – му бяха устроили засада. За момент се попита дали отец Себастиан не бе изпратен като примамка. Неправдоподобно – не от епископа и не със синкона. Добре, скоро ще разбере, помисли той. И ако е така, ще прережа няколко свещенически гърла.

Той внимателно изучаваше тъмнината. Извади ножа от ботуша си и привърза бойното желязо около китката си. Отец Себастиан успокои дишането си и пое през стръмнината край църквата Сао Антонио надолу по хълма към улицата, която минаваше до оградната стена на къщата на Мей-мей. Във високата гранитна стена имаше врата. Той удари силно по нея няколко пъти. Скоро след това Лим Дин надникна през процепа. Отвори им. Те влязоха в предния двор и вратата бе залостена зад тях.

– Сега сме в безопасност – каза Струан. – Лим Дин, чай – много чай, бързо!

Той посочи на отец Себастиан стол да седне и остави бойното желязо на масата.

– Първо си поемете дъх.

Монахът отпусна ръка от кръста, който стискаше, и избърса челото си.

– Наистина ли някой се опитваше да ни убие?

– Така ми се струва – отговори Струан.

Той съблече палтото си и погледна рамото си. Сачмата го бе наранила.

– Дайте да видя – каза монахът.

– Няма нищо.

Струан отново облече палтото си.

– Не се тревожете, отче. Вие ще я лекувате на моя отговорност. Добре ли сте?

– Да. – Устните му бяха пресъхнали и имаше лош дъх в устата си. – Първо ще приготвя чай от синкона.

– Добре. Но преди да започнем, закълнете се в кръста, че никога на никого няма да кажете каквото и да било за тази къща, кой живее в нея или какво се е случило тук.

– Това не е необходимо. Няма нищо, което...

– Не, нужно е! Аз обичам уединението си! Ако не се закълнете, аз сам ще я лекувам. Изглежда, и аз знам как се използва синконата толкова, колкото и вие. Решавайте!

Монахът бе силно обезпокоен от липсата на познания, но също така силно желаше да лекува в името на Бога.

– Добре. Кълна се в кръста, че няма да си отворя устата.

– Благодаря.

Струан мина през предната врата и тръгна по коридора. А Сам излезе от стаята си и се поклони колебливо, като загръщаше пижамата около себе си. Косата ѝ бе разчорлена, а лицето ѝ – подпухнало от спане. Тя ги последва с фенера в кухнята.

Кухнята бе малка, с огнище и мангал за въглища и гледаше към задната неугледна част на градината. Бе пълна с гърнета, тигани и чайници. Стоици връзки изсушени треви и гъби, зеленчуци, черва, колбаси висяха по потъмнелите опушени стени. Палмови чували с ориз бяха разхвърляни в беспорядък по покрития с мазни петна под.

Две сънени кухненски помощнички се надигнаха от наровете си и смутено вторачиха поглед в Струан. Но когато той, без да ги забележи, отмести купчина от тигани и мръсни чинии от масата, за да освободи място, те скочиха от леглата си и бързо излязоха навън.

– Чай, маса? – попита А Сам смутено.

Струан кимна с глава. Взе нечистата платнена чанта от притеснения монах и я отвори. Корите от синкона бяха кафяви, обикновени и раздробени на малки парченца. Помириса ги, но те нямаха никаква миризма.

– Какво ще правим сега?

– Трябва ни нещо, в което да ги сварим. – Отец Себастиан взе прилично чист тиган.

– Бихте ли си измили ръцете? – Струан посочи малък варел и сапун до него.

– Какво?

– Първо си измийте ръцете. Моля ви. – Струан посегна към сапуна и му го подаде. – Нищо няма да правите, преди да си измиете ръцете.

– Защо е необходимо това?

– Не зная. Старо китайско суеверие. Хайде, моля ви, отче.

Докато Струан миеше тигана, А Сам гледаше с широко отворени очи как отец Себастиан натрива ръцете си със сапун, как ги изплаква и ги избърсва с чиста кърпа.

После той затвори очи, събра ръцете си и прошепна тихо молитва.

– Сега ми трябва нещо, с което да меря – каза той, след като отново се върна на земята. Наслуки взе малка чаша и я напълни догоре със синкона. Изсипа съдържанието ѝ в тигана и след това бавно и методично прибави десет чаши вода. После го постави върху мангала. – Ще започнем с десет към едно – каза той със сподавен глас и изтри нервно ръцете в расото си. – Сега бих искал да видя болната.

Струан даде знак на А Сам и посочи тигана.

– Не пипа!

– Не пипа, маса! – каза твърдо А Сам. Вече се бе съвзела от първоначалния шок след внезапното събуждане и започваше да се радва на тази странна процедура. – Не пипа, маса, никога не пипа!

Струан и монахът излязоха от кухнята и отидоха в спалнята на Мей-мей. А Сам ги следваше.

Фенер излъчваше снопчета светлина в тъмнината. Ин-хси решише разчорлената си коса пред огледалото. Тя спря и се поклони припряно. Нейният матрак бе от едната страна на обширното легло на Мей-мей трепереше леко под тежестта на одеялата.

– Здравей, момичето ми. Получихме синкона – каза Струан, като се приближи до нея. – Най-после, след дълго чакане. Сега всичко е наред!

– Студено ми е, тай-пан! – каза тя безпомощно. – Толкова ми е студено. Какво направил на лице?

– Нищо, момичето ми.

– Ти порязал. – Тя потрепера, затвори очи и потъна в бурята, която я обземаше. – Толкова студено!

Струан се обърна и погледна отец Себастиан. Той видя шока по напрегнатото му лице.

– Какво не е наред?

– Нищо, нищо.

Монахът постави малък пясъчен часовник на масата, коленичи до леглото, хвана китката на Мей-мей и започна да брои ударите на сърцето. „Как може китайско момиче да говори английски? – питаше се той. – Дали другото момиче е втора любовница? Да не съм в харем на дявола? О, боже, пази ме, дай ми божествената си сила да я излекувам и нека аз бъда твоят инструмент тази нощ.“

Пулсът на Мей-мей бе толкова забавен и слаб, че той с мъка го

усещаше. С безкрайна нежност обърна лицето ѝ към себе си и се вгледа в очите ѝ.

– Не се страхувай! – каза ѝ той. – Няма нищо, от което да се страхуваш. Ти си в ръцете на Бога. Трябва да видиш очите ти. Не се плаши, ти си в Божиите ръце.

Беззащитна и вкаменена, Мей-мей направи това, което той ѝ каза. Ин-хси и А Сам стояха отзад и наблюдаваха угрижени.

– Какво прави? Кой е той? – прошепна Ин-хси.

– Варварин, дяволски доктор магьосник – отговори шепнешком А Сам. – Той е монах, един от свещениците с дълги поли на голия Бог – мъж, когото те са приковали на кръст.

– О! – възкликна Ин-хси. – Чувала съм за тях. Колко ужасно е да се направи такова нещо! Те наистина са дяволи! Защо не донесеш на отеца малко чай? Той винаги помага при безпокойство.

– Лим Дин го приготвя, втора майко – прошепна А Сам, която за нищо не би помръднала от мястото си, защото тогава можеше да пропусне нещо много важно. – Бих искала да мога да разбирам проклетия им език.

Монахът остави ръката на Мей-мей на завивката и погледна Струан.

– Маларията е причинила аборт. Трябва да я прегледам.

– Добре, прегледайте я!

Когато монахът дръпна одеялата и чаршафите настрана, Мей-мей се опита да му попречи, а Ин-хси и А Сам притеснено се притичаха да ѝ помогнат.

– Не! – извика Струан. – Стойте настрана! – Той седна до Мей-мей и взе ръката ѝ. – Всичко е наред, момичето ми. Продължавайте! – каза той на монаха.

Отец Себастиан прегледа Мей-мей и отново я настани удобно.

– Кръвоизливът почти е спрял. Това е много добре.

Той постави дългите си пръсти в основата на черепа ѝ и го опипа внимателно.

Мей-мей почувства, че меките пръсти облекчиха малко болката ѝ. Но студът я обзе отново и тя започна да трака със зъби.

– Тай-пан, толкова ми студено. Може ли да дадат топла грейка или одеяла? Моля. Студено.

– Да, момичето ми, ей сега.

На гърба ѝ поставиха грейка и я завиха с четири пухени юргана.

– Имате ли часовник, мистър Струан? – попита отец Себастиан.

– Да.

– Моля идете в кухнята. Щом водата заври, отбележете времето. След един час кипене... – Очите на отец Себастиан изразяваха огромното му отчаяние. – Два? Половин час? Колко? – „О, Боже, моля те, помогни ми в този труден час.“

– Един час! – каза Струан убедително. – Ще сложим същото количество да ври два часа. Ако първият чай не е добър, ще опитаме втория.

– Да. Да.

* * *

Струан погледна часовника си на светлината на фенера в кухнята. Взе отварата от мангала и я постави в съд със студена вода да я охлади. Вторият съд вече кипеше.

– Как е тя? – попита той монаха. А Сам и Ин-кси стояха зад него.

– Има силна треска. Сърцето ѝ е много слабо. Можете ли да си спомните колко време трая това, преди да вдигне температура?

– Четири часа. Може би пет. Не зная.

Струан наля малко от чая в една чаша и го опита.

– Бога ми, ужасно горчиво!

Монахът изпи една глътка и също направи гримаса.

– Добре. Да започваме. Надявам се само, тя да може да го понесе.

По една чаена чаша всеки час.

Той взе наслуки една чаша от опушения рафт и мръсен парцал от масата.

– Това за какво е? – попита Струан.

– Трябва да прецеда отварата. Това е подходящо. Платът е достатъчно пропусклив.

– Аз ще го направя – каза Струан. Той взе сребърната цедка, която предварително бе приготвил, и я избърса отново с чиста носна кърпа.

– Защо правите това?

– Китайците държат чайника и чашите винаги да са чисти. Те казват, че това прави чая по-здравословен.

Струан започна да излива миризливия чай в безупречно чиста порцеланова кана. Искаше той да бъде достатъчно силен.

– Защо невинаги се получава така, както трябва, а?

Той занесе каната и чашата в спалнята.

Мей-мей повърна първата чаша. И втората.

Въпреки сърцераздиращите ѝ молби, Струан я накара да пие отново. Мей-мей го задържа – би направила всичко, за да не ѝ се налага

да пие отново.

Никакъв резултат. Освен че още по-силно я втресе.

След един час Струан ѝ поднесе още една чаша. Тя я изпи, но треската стана още по-непоносима.

– Този път две чаши – каза Струан, като се мъчеше да овладее паниката си. И я накара да изпие двойното количество.

Час след час процедурата се повтаряше. Зазоряваше се. Струан погледна часовника си. Шест часа. Няма подобрение. От гърчове Мей-мей потреперваше като клонка при есенен вятър.

– За бога – възкликна Струан, – това трябва да действа!

– По волята на Бога това действа, мистър Струан – каза отец Себастиан. Той държеше китката на Мей-мей. – Високата температура трябва да настъпи преди два часа. Понеже още не е настъпила тя има шанс. Пулсът ѝ едва се напипва, да, но синконата действа.

– Дръж се, момичето ми! – каза Струан, като хвана ръката Мей-мей. – Още няколко часа. Дръж се!

По-късно се почука на пътната врата.

Потиснат, Струан излезе от къщата и отключи вратата.

– Здравейте, Хорацио. Айейа, Ло Чъм.

– Мъртва ли е?

– Не, момчето ми. Мисля, че е излекувана, слава богу!

– Получихте ли синконата?

– Да.

– Мастърсън е при джонката. Време е Горт да дойде. Ще поискам от тях – секундантите му – да отложат дуела за утре. Вие не сте в състояние да се биете с когото и да е.

– Не е необходимо да се тревожите. Съществуват много други начини да убиеш змия, освен да смачкаш отровната ѝ глава. Ще дойда след един час.

– Добре, тай-пан.

Хорацио си тръгна забързан с Ло Чъм.

Струан заключи вратата и се върна при Мей-мей.

Тя лежеше неподвижна в леглото.

Отец Себастиан проверяваше пулса ѝ. Лицето му бе напрегнато от безпокойство. Той се наведе и се опита да чуе биенето на сърцето ѝ. Минаха няколко секунди. Повдигна глава и потърси с поглед Струан.

– За момент помислих... но тя е добре. Пулсът ѝ е много бавен, но тя е млада. С божия милост... треската е отминала, мистър Струан. Перуанската синкона ще излекува треската на Хепи вели. Колко са чудни

божиите пътища!

Струан се почувства странно облекчен.

– Ще се поднови ли треската? – попита той.

– Може би. От време на време. Но ще я спрем с още синкона няма нищо, което да ни тревожи сега. Тази треска е победена. Неразбиране ли? Мей-мей е излекувана от маларията!

– Ще живее ли? Казвате, че сърцето ѝ е много слабо. Ще живее ли?

– С Божия воля, шансът е добър. Много добър. Но не съм съвсем сигурен.

– Аз трябва да вървя – каза Струан, като се изправи. – Ще останете ли тук, докато се върна?

– Да.

Отец Себастиан понечи да прекръсти Струан, но се отказа от това.

– Не мога да ви благословя, мистър Струан. Вие тръгвате да убивате, нали?

– Човек се ражда, за да умре, отец Себастиан. Аз само се опитвам да защита себе си и живота си – дотолкова, доколкото мога – и да избера сам кога да умра. Това е всичко.

Той взе бойното желязо и го привърза към китката си, след което излезе.

Като вървеше по улиците, усещаше погледите на минувачите но не им обръщаше внимание. Почувства прилив на сила от утрото и слънцето, от вида и мириса на морето.

„Хубав ден да се смачка главата на змия – мислеше той. – Но ти си, който ще умре. Ти нямаш силата да се биеш срещу Горт с бойно желязо. Не днес.“

Тридесет и девета глава

Близко до джонката имаше голяма тълпа. Търговци, група португалски войници, командвани от млад офицер, моряци. Джонката бе привързана на пристана. Когато Струан се появи, тези, които заложиха за него, бяха разстроени, а заложилите за Горт – радостни.

Португалският офицер учтиво посрещна Струан.

– Добро утро, сеньор.

– Добро утро, капитан Макадо – отговори Струан.

– Генерал-губернаторът желае да ви предупредя, че дуелите са забранени в Макао.

– Зная – каза Струан. – Надявам се, ще му благодарите от мое име и ще му предадете, че аз ще бъда последният, който ще наруши португалските закони. Зная, че всички ние сме гости, а гостите имат отговорности по отношение на домакините.

Той повдигна края на железото и тръгна към джонката. Тълпата се раздвижи и той видя възбудените лица на хората на Горт и на тези, които желязеха неговата смърт. Те бяха много.

Ло Чъм чакаше на горната палуба до Хорацио.

– Добро утро, маса. – Той му подаде приборите за бръснене. – Искате ли?

– Къде е Горт, Хорацио?

– Секундантите му го търсят.

Струан се молеше Горт да се въргала в публичния дом, пиян като свиня. „О, Боже, нека утре да се бием.“

Той започна да се бръсне. Тълпата наблюдаваше мълчаливо и мнозина се прекръстиха, изумени от невъзмутимостта на тай-пана.

Когато се обръсна, той се почувства по-добре. Погледна към небето. По него се носеха перести облачета и морето бе спокойно като езеро. Той се обърна към Кудахи, когото бе довел от „Чайна клауд“.

– Охранявайте ме!

– Да, сър.

Струан се изтегна на люка и заспа веднага.

– Бога ми, той не е човек! – промълви Роуч.

– Да, той е самият дявол – отвърна Вивиън.

– Удвои залога, щом си толкова сигурен!

– Не. Само ако Горт пристигне пиян.

– Да кажем, че той убие Горт – какво ще кажеш за Тайлър?

– Мисля, че ще се биат до смърт.

– А какво ще направи Кълъм? Ако Горт бъде победителят днес?

– Нищо. Какво може да направи. Освен да го намрази може би. Бедното момче, много ми харесва. Той мрази тай-пана – може би ще благославя Горт, а? Той става тай-пан – това е справедливо. Къде, по дяволите, е Горт?

Слънцето неумолимо се издигна в небето. Португалски войник дотича от съседна улица и възбудено каза нещо на офицера, който незабавно тръгна към хората си и забърза към плажа. Хора от тълпата го последваха.

Струан се събуди за страшната действителност. Испитваше крещяща нужда от сън. Едва се изправи на натезжалите си като олово крака.

Хорацио го наблюдаваше със странен поглед.

* * *

Жестоко обезобразено, тялото на Горт лежеше сред мръсотията на една улица, близо до кейовете на Чайнатаун, и около него бяха телата на трима китайци. Друг китаец, по-скоро мъртъв, отколкото жив, с половината от счупено копие в корема, лежеше и пъшкаше в краката на патрула от португалските войници. Търговци и португалци се тълпяха да видят всичко това по-отблизо. Тези, които можаха да зърнат Горт, се отдръпнаха ужасени.

– Патрулът каза, че чул крясъци и шум от биещи се – каза португалският офицер на Струан и другите, които бяха наблизо. – Когато пристигнали тук, видели сеньор Брок на земята, както го виждате сега. Трима или четирима китайци го претърсвали. Когато дяволските убийци видели нашите хора, бързо изчезнали. – Той посочи към тихо кварталче от бордеи, криволичещи сокаци и улички. – Войниците ги търсили, но... – Той сви рамене.

Струан знаеше, че убийците го бяха спасили.

– Ще предложи награда за тези, които са избягали – каза Струан. – Сто тaelа за мъртъв, петстотин за жив.

– Спестете парите си за „мъртъв“, сеньор. Китайците само ще осигурят три трупа – първите, които могат да намерят. Колкото до наградата за „жив“ – офицерът посочи с пръст към задържания, – стига този деградирал негодник да ни каже кои са другите трима, парите ви ще бъдат спасени. От друга страна, аз мисля, че китайските власти биха били – как да се изразя – по-усърдни при разпита.

Той каза нещо строго на португалски и войниците положиха мъжа на една счупена врата и го отнесоха.

Офицерът почисти кално петно от униформата си.

– Нелепа и ненужна смърт. Сеньор Брок би направил по-добре да не идва в този район. Изглежда, че никоя страна не получи удовлетворение.

– Късметлия си, тай-пан – процеди през зъби един от приятелите на Горт. – Просто си късметлия.

– Да. Доволен съм, че кръвта му не е върху моите ръце.

Струан обърна гръб на трупа и бавно се отдалечи.

Той излезе от уличката и се изкачи по хълма до старото укрепление. Щом се озова на върха, заобиколен от море и небе, седна на една пейка и благодари на Вселената за благословията на деня и

благословията на нощта.

Той бе забравил минувачите, войниците пред входа на укрепление-то, звъна на църковните камбани. Птичите песни и нежния ветрец. Оздравяващото слънце. Времето.

По-късно се опита да реши какво да прави, но съзнанието му отказа да работи.

– Съвземи се! – каза той на глас.

Слезе от хълма и се отправи към резиденцията на епископа, но епископът бе излязъл. Отиде в катедралата и попита за него. Един монах му каза да почака в църковната градина.

Струан седна на една сенчеста скамейка и се заслуша в бълбукането на фонтаните. Цветята му изглеждаха по-блестящи от всякога ароматът им – по-силен. Биенето на сърцето му и силата на крайниците му и дори постоянната болка в глезена му – всичко това не бе сън, а реалност.

– О, Боже, благодаря за живота!

Епископът го наблюдаваше от близката пътека.

– О, здравейте, Ваше Светейшество – каза Струан, учудващо освежен. – Дойдох да ви благодаря.

Епископът сви тънките си устни.

– Какво наблюдавахте, сеньор?

– Не зная – отговори Струан. – Просто наблюдавах градината. Наслаждавах ѝ се. Наслаждавах се на живота. Не зная точно.

– Вярвам, че бяхте много близо до Бога, сеньор. Вие може и да не мислите така, но аз зная, че бяхте много близо до Него.

Струан поклати отрицателно глава.

– Не, Ваше Светейшество. Само се чувствах щастлив в този чудесен ден, в тази прекрасна градина. Това е всичко.

Но изражението на Фолариан Гуинепа не се промени. Тънките му пръсти докоснаха кръста.

– Аз ви наблюдавах дълго време. Можех да почувствам, че бяхте много близо до Бога. Вие! Сигурно това не е вярно. – Той въздъхна.

– Всъщност как ние, бедните грешници, можем да знаем божиите пътища? Завиждам ви, сеньор. Вие искахте да ме видите?

– Да, Ваше Светейшество. Тази синкона излекува треската.

– Deo gratias! Но това е великолепно! Колко чудесни са пътищата божи!

– Аз ще наема незабавно кораб за Перу със заповед да натовари синкона – каза Струан. – С ваше позволение бих искал да изпратя отец

Себастиан да разбере как събират кората от синкона, откъде идва тя, как лекуват маларията, всичко. Наравно ще ползваме стоката и познанията, след като корабът се завърне. Бих искал той под ваше ръководство да напише веднага медицинска статия за успешното лечение на малария със синкона и да я изпрати до Лансет в Англия, също до „Таймс“.

– Такава официална медицинска статия би трябвало да се изпрати чрез официалните канали на Ватикана. Но аз ще му наредя да направи това. Колкото до изпращането му – за това ще трябва да помисля. Все пак ще изпратя някого. Кога тръгва корабът?

– След три дни.

– Много добре. Ще делим всичко по равно. Това е много.

– Не сме определили цената за лечението. Тя е излекувана. Така че бихте ли ми казали цената?

– Нищо, сеньор.

– Не разбирам.

– Няма цена за шепя синкона, която спаси живота на едно момиче.

– Разбира се, че има цена. Казал съм – колкото поискате, толкова.

Готов съм да платя. Двайсет хиляди таела предложих в Хонконг. Ще ви изпратя чек.

– Не, сеньор – спокойно отговори високият епископ. – Ако го изпратите, аз ще го скъсам. Не искам никакво заплащане за кората.

– Ще направя дарение на католическата църква в Хонконг – каза Струан. – На манастир, ако искате. Не си играйте с мене, Ваше Светейшество. Търговията си е търговия. Кажете ми цената.

– Нищо не ми дължите, сеньор. Нищо не дължите на църквата. Но на Бог дължите много. – Той повдигна ръка и описа с нея светия кръст. – *In nomine Patris, et Spiritus Sancti* – каза той и се оттегли.

Четиридесета глава

Мей-мей започна да се пробужда. Струан я придържаше, поднесъл чаша към устните ѝ. Тя смътно долови, че той говори на отец Себастиан, но не направи усилие да разбере за какво става дума. Погълна послушно синконата и се унесе.

Усети, че монахът си тръгва и това ѝ достави удоволствие. Почувства как Струан отново я повдигна, изпи и втората чаша, въпреки че ѝ се повдигаше от вкуса на лекарството.

В приятното полусъзнание, в което бе изпаднала, чу Струан да сяда

на бамбуковия стол и скоро до ушите ѝ достигна дълбокото му равномерно дишане. Разбра, че е заспал. Това я успокои и тя се почувства в безопасност.

Шумът от шетнята на жените в кухнята, остроумният, хаплив хумор на А Сам и парфюмът на Ин-хси бяха толкова приятни, че тя не се остави сънят да я завладее напълно.

Лежеше спокойно и събираше сили с всяка изминала минута. Знаеше вече, че ще живее.

Ще запаля тамян за боговете на моя джос. Може би свещ за Бога с дългото расо. Все пак монахът достави кората от синконата, нали? Макачар че вкусът ѝ е отвратителен. Може би трябва да стана дългопола християнка. Това много би се харесало на монаха. Но моят тай-пан не би одобрил това. Все пак би трябвало да го направя. Защото, дори да не съществува Бог с дълго расо, няма вреда от това, а ако има, аз бих посетила много мъдро. Чудя се дали варварският Бог прилича на китайските богове. Те, ако помислиш сериозно, са много глупави. Не, всъщност не. Те са като човешки същества, с всички наши слабости и възможности. Това е много по-разумно, отколкото да се твърди, както това правят варварите, че техният Бог е съвършен, вижда и чува всичко, съди и наказва всички. Радвам се, че не съм една от тях.

Тя долови шума от дрехите на Ин-хси и усети аромата от присъствието ѝ. Отвори очи.

– Изглеждаш по-добре, Върховна лейди – прошепна Ин-хси, като коленичи до нея. – Виж, донесох ти цветя.

Малкият букет бе много хубав. Мей-мей леко се наведе, но се почувства отпаднала. Струан се бе излегнал на удобния стол, дълбоко заспал. Лицето му изглеждаше младо, но с тъмни сенки под очите и с белега от раната на брадата му.

– Татко е тук вече цял час, дори повече – каза Ин-хси. Тя беше облечена в бледосини копринени панталони, дълга до коленете морскозелена туника и имаше цветя в косите си.

Мей-мей се усмихна, помръдна главата си и видя, че в стаята бе полумрак.

– Преди колко дни започна треската, сестро?

– Миналата нощ. Татко дойде с монаха с дългото расо. Те донесоха вълшебното питие, не си ли спомняш? Аз изпратих тази жалка робиня А Сам в храма рано сутринта да благодари на боговете. Ще ми позволите ли да ви измия? Нека да оправя косата ви. Ще се почувствате много по-добре.

– Да, разбира се, сестро – каза Мей-мей. – Сигурно изглеждам ужасно.

– Да, Върховна лейди, но това е така само защото едва не умряхте. Само десет минути и ще бъдете толкова хубава, колкото винаги сте били, обещавам ви!

– Но бъди тиха като пеперудка, сестро – каза Мей-мей. – Каквото и да правиш, гледай да не събудиш татко. Кажете на тези мързеливи роби, че ако татко се събуди, преди да се приведа в приличен вид, по моя заповед ти лично ще им защитиш пръстите.

Зарадвана, Ин-хси излезе. Къщата потъна в дълбока тишина.

Ин-хси и А Сам тихо се върнаха в стаята и изкъпаха Мей-мей с парфюмирана вода, донесоха панталони и туника от най-фин пурпурен шантунг и ѝ помогнаха да се облече. После измиха краката ѝ, след това я подкрепяха, докато тя миеше зъбите си и изплакваше устата си с бешка урина. Накрая Мей-мей сдъвка ароматни чаени листа и се почувства наистина пречистена.

Те сресаха косата ѝ, сплетоха я на плитка и я украсиха елегантно с ароматни цветя, смениха чаршафите и калъфките и ги напръскаха с парфюм, поставиха благоуханни треви под възглавницата ѝ. Въпреки че всичко това отне много от силите ѝ, Мей-мей се почувства като новородена.

– Сега малко бульон, Върховна лейди, после прясно манго – каза Ин-хси.

– После – авторитетно каза А Сам и сребърните ѝ обици звъннаха – имаме за тебе чудесна новина.

– Каква новина?

– Само след като се нахраните, майко – каза А Сам.

Мей-мей протестира, но А Сам твърдо поклати глава.

– Ние трябва да се грижим за тебе, ти си още наша пациентка. Втората майка и аз знаем, че добрата новина е чудесна за храносмилането. Но първо трябва да поемете нещо.

Мей-мей изпи малко бульон и изяде няколко парченца от нарязаното манго. Те настояха да яде още.

– Трябва да възстановите силите си, Върховна лейди.

– Ще изям цялото манго, ако сега ми кажете новината – каза Мей-мей.

Ин-хси се начумери. След това кимна с глава на А Сам.

– Хайде, А Сам. Но започни с това, което Ло Чъм ти каза – как е започнало всичко.

– Тихо! – предупреди Мей-мей. – Да не събудите татко!

– Добре – започна А Сам. – Нощта преди да пристигнем, преди последните ужасни седем дни, синът на татко попада в лапите на варварин, същински дявол. Този чудовищен варварин организира такъв отвратителен, пъклен заговор да унищожи обичния син на татко, че аз не мога да го опиша. Миналата нощ и днес, когато това магическо питие облекчаваше треската ви, събитията стават ужасни, смъртно опасни. Ние прекарахме нощното бдение на колене и се молехме на боговете. Но напразно. Татко бе загубен, ние бяхме загубени и още по-лошо – врагът бе спечелил играта.

А Сам замълча, внимателно отиде до масата, взе малката бутилка с вино, което Ин-хси бе донесла за Мей-мей, и си наля малко от него, развълнувана.

Когато се освежи от виното, тя разказа цялата история с мъчителни паузи, невероятни въздишки и многозначителни жестове.

– И там, сред покритата с мръсотии земя – завърши А Сам, като се задъхваше и удряше с пръсти по пода, – нарязан на парчета, обиколен от телата на петнадесет убийци, лежал трупът на дяволския варварин. Горт! Така нашият татко бе спасен!

Мей-мей плесна радостно с ръце и се поздрави за предсказанието си. Боговете наистина се грижат за нас! Благодаря ви, че говорих с Гордън Чен когато трябваше.

– О, чудесно! О, А Сам, ти разказа всичко това блестящо. Аз едва не умрях сутринта, когато ми каза, че татко излиза. Ако не беше казала, че новината е чудесна, преди да започнеш, аз наистина щях да умра.

– Айейа, моето момиче!

Струан се бе събудил от нейното пляскане с ръце.

Ин-хси и А Сам станаха притеснено и се поклониха.

– Чувствам фантастично добре, тай-пан! – каза Мей-мей.

– Наистина изглеждаш фантастично добре.

– Ти сигурно цял ден не ял.

– Благодаря ти, момичето ми, но не съм гладен. Ще ям по-късно в резиденцията.

Струан се изправи и се протегна.

– Моля, яж тука – каза Мей-мей. – Остани тука тази нощ. Моля те. Не искам... моля, остани. Ще бъда много щастлива, ако останеш.

– Разбира се, момичето ми – каза Струан. – Ти трябва да вземаш синкона през следващите четири дни. Три пъти дневно.

– Но, тай-пан, аз чувствам чудесно добре. Моля да не пия повече.

– Три пъти дневно, Мей-мей. Следващите четири дни.

– Боже мой, тя има вкус на птичи тор, смесен с оцет и змийска отрова.

В спалнята донесоха маса, отрупана с храна. Ин-хси им сервира, после ги остави сами. Мей-мей деликатно взе няколко от набързо опържените скариди.

– Какво ще правиш днес? – попита тя.

– Нищо особено. Но един проблем е разрешен. Горт е мъртъв.

– Така ли? – попита Мей-мей, като се направи на изненадана и шокирана от тази новина. – Ти много мъдър, тай-пан. Твоят джос фантастично добър.

Струан бутна настрана чинията си, прозя се и се замисли за своя джос.

– Да.

– Няма ли Брок да бъде ужасно гневен?

– Горт е мъртъв не от моите ръце. Даже да беше така, той заслужаваше да умре. Някак си съжалявам, че умря по този начин.

„Смъртта на Горт и бягството на Кълъм и Тес ще разяри Брок – мислеше той. – Трябва да съм готов с оръжие или нож. Ще дойде ли той да ме търси през нощта като убиец? Или съвсем открито? Ще мисля за това утре.“

– Кълъм скоро трябва да се върне.

– Защо не легнеш? Изглеждаш много уморен. Кога обади Ло Чъм, А Сам ще те събуди, айейа. Мисля, че сега и аз бих поспала.

– Да, ще си легна, момичето ми. – Струан я целуна нежно и я прегърна. – О, момичето ми! Толкова се страхувах за теб!

– Благодаря, тай-пан. Отивай сега да спиш. Утре аз ще бъда много по-добре, ти също.

– Аз трябва да отида до Хонконг. Колкото е възможно по-скоро. За няколко дни.

– Ще направиш ли нещо за мене, тай-пан?

– Разбира се.

– Вземи с тебе. Не искам да остана сама, ако ти там.

– Ти не си достатъчно добре, за да можеш да пътуваш, а аз трябва да отида, момичето ми.

– О, но утре аз ще бъда достатъчно добре. Обещавам. Аз ще остана да лежа на кораба и ние ще можем да живеем на „Рестинг клауд“ както преди. Моля.

– Аз ще отида само за няколко дни, момичето ми, а за теб би било

по-добре да останеш тук. Много по-добре.

Но Мей-мей се приближи и се притисна до него.

– Моля. Аз ще бъда много послушна, ще пия редовно синкона без протести, ще стоя в легло, ще ям, ще ям, много ще ям, ще бъда фантастично много добре. Обещавам. Моля, не отделяй от мен, докато не оздравея напълно.

– Добре, сега спи, а утре ще решим какво ще правим.

Тя го целуна.

– Не утре. Кълна в Бог, ако заминеш сам, аз няма да храня, няма да пия синкона! Да! – каза тя, като имитираше неговата сърдита гримаса. – Майка ще стъпи на палуба няма да се мръдне от нея!

Струан нежно я притисна до себе си. С всяка минута той чувстваше, че силите ѝ се възвръщат. Бог да благослови синконата!

– Добре, но няма да заминем утре. Следващия ден, на зазоряване. Ако тогава се чувстваш добре. Ако...

– О, благодаря, тай-пан! Аз ще бъда много добре.

Той я отдръпна леко от себе си и я огледа внимателно. Знаеше, че са ѝ нужни месеци, за да възстанови предишната си красота. Но не само красотата прави човека привлекателен, помисли си той. По-важно е това, което е в него, в очите му, в сърцето му.

– О, момичето ми, толкова си красива! Обичам те!

Тя докосна носа му с тънкия си пръст.

– Защо говориш такива неща на майка?

Тя се притисна в обятията му.

– Аз мислех, че и ти ужасно красив!

Тогава той ѝ поднесе двете чаши синкона и тя ги изпи, като стискаше носа си с ръка. След това взе няколко ароматни листа в устата си, за да прогони неприятния вкус. Той я зави като бебе, целуна я отново и отиде в стаята си.

Съблече се и бързо легна блажено в хладните чаршафи. И веднага заспа.

Докато той спеше, разпитът на китаеца убиец продължаваше. Той беше подложен на бавни, методични изтезания – напълно в съгласие с изкуството да се изтръгва информация.

Четиридесет и първа глава

„Чайна клауд“ се завърна в пристанището на Макао малко след

разсъмване. Докато корабът се приближаваше до кея, Струан бързаше към пристана. Неговият катер го очакваше.

– Дърк!

Той се обърна изненадан.

– Добро утро, Лайза.

Лайза Брок изглеждаше бледна и сломена.

– Ще дойда с вас.

– Разбира се.

Струан ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне, но тя отказа да я поеме.

– Потегляйте! – заповяда той.

Гребците дръпнаха силно. Денят бе чудесен, морето – спокойно, видя малката фигура на капитан Орлов на кварталдека на кораба и разбра, че е наблюдаван. Добре, помисли той.

– Ще пренесе трупа на Горт в Хонконг утре – каза Лайза.

Струан не отговори. Той само кимна с глава и погледна към кораба си.

Когато стигнаха до мостика, той остави Лайза да се качи първа на палубата.

– Добро утро – каза капитан Орлов.

– Мис Брок на борда ли е? – попита Струан.

– Да.

– Вие... вие оженихте ли ги? Кълъм и моята Тес? – попита Лайза.

– Да. – Орлов се обърна към Струан. – Вие ме поставихте на неговите заповеди. Той ми заповяда да ги ожена. Началникът си е началник – това е законът. Аз изпълнявах заповеди.

– Така е – отвърна Струан кротко. – Вие бяхте отговорен само по въпросите на навигацията. Аз изясних това на Кълъм.

Лайза се нахвърли яростно върху Струан.

– Тогава това е било преднамерено. Вие го направихте. Вие сте знаели, че те заминават, за да се оженят!

– Не, мисис Брок – каза Кълъм, като излезе на мостика самоуверен, но напрегнат. – Това бе моя идея. Здравей, тай-пан. Аз заповядах на Орлов да ни ожени. Това е моя отговорност.

– Да, хайде да слизаме, момчето ми.

Пребледняла, Лайза сграбчи Кълъм за раменете.

– Имаш ли сифилис?

– Разбира се, че не. Откъде се взе пък това? Мислите ли, че бих се оженил за Тес, ако имах?

– Моля се на Бога, дано казваш истината! Къде е Тес?

– В каютата. Ние... сега ще слезем.

– Тя... добре ли е?

– Разбира се, мисис Брок!

– Това не е място за семейни спорове – каза Струан. Той тръгна надолу по мостика и Лайза го последва.

– Здравейте – каза Тес смутено, като излезе от главната каюта. – Здравей, мамо.

– Добре ли си, любов моя?

– О, да, да!

Майка и дъщеря се прегърнаха. Струан повика Кълъм от каютата.

– Съжалявам, тай-пан, но решихме, че така ще бъде най-добре.

– Слушай, момчето ми. Имаше тревожни събития, докато теб те нямаше. – Той разказа на Кълъм за Горт. – Няма съмнение, че той бе човекът, който те нареди така.

– Дали пък... след седем дни...

– Не. Но най-добре да отидеш при доктора на Брок. Това ще успокои Лайза.

– Ти бе съвършено прав. Ти ме предупреди. Бога ми, предупреди ме. Защо Горт направи това?

„Как може човек да направи това на друг човек“, помисли той.

– Не зная. Всичко наред ли е между тебе и Тес?

– О, да. Проклетият Горт! Той развали всичко. – Той извади две писма от джоба си. – Ето отговорите на Скинър и Гордън.

– Благодаря, момчето ми. Не се тревожи за...

– Ние отиваме на брега – каза Лайза. – Вземам Тес с мене, след това...

Кълъм я прекъсна.

– Никъде няма да вземате жена ми, мисис Брок. Що се отнася до слуховете за сифилиса, ние ще отидем веднага при вашия доктор и ще уредим този въпрос.

– Тайлър ще разтрогне тази женитба. Тя бе извършена без разрешение.

– Ние се оженихме пред Бога законно, това е всичко.

Кълъм казваше това, което той и Тес предварително бяха уточнили. Но смелостта му изглеждаше разколебана – заради Горт.

– Съжалявам, че заминахме... не, не съжалявам. Ние се оженихме и аз ще направя всичко, което зависи от мене, да бъда добър зет, но Тес ще бъде с мене и ще прави това, което аз кажа.

– Тайлър ще те пребие!

– О, не, мамо! О, не, мамо! – извика Тес и изтича при Кълъм. – Ние сме женени и това е. Кажете й, тай-пан, кажете й, че не е права.

– Сигурен съм, че баща ти ще бъде разярен, Тес. Така е. Но също съм сигурен, че ще прости и на двама ви. Лайза, не можете ли да им простите тук, веднага?

– Не аз трябва да простя, Дърк Струан.

– Хайде, мамо! – каза Тес. Нищо не може да се случи сега, помисли тя. Сега, когато сме мъж и жена и сме се любили, пак боли както преди, но по различен начин. Той е доволен, толкова внимателен, чудесен.

Тя завинаги бе отхвърлила Нагрек.

– Хайде да закусим заедно – добави Тес.

Лайза избърса изпотените си устни.

– Най-добре елате вкъщи. Аз ще съобщя на баща ти.

– Ние ще бъдем в английския хотел – каза Кълъм.

– Не е нужно това, Кълъм – каза Струан. – В нашата резиденция има апартамент за вас.

– Благодаря, но ние решихме, че така ще бъде най-добре. Смятаме да се върнем в Хонконг незабавно, за да видим мистър Брок и да му поискаме да ни прости. Моля ви, мисис Брок, нека останем приятели. Баща ми ми каза какво се е случило с Горт. Това не бе по негов избор.

– Аз мисля, че бе, момчето ми. А вие не можете да заминете веднага. Утре трябва да вземем ковчега.

– Какво? – попита Тес.

– Горт е убит, мила – каза Кълъм. – Вчера.

– Какво?

– Той бе жестоко заклан от убийци! – извика Лайза.

– О, Боже, не!

Струан й разказа всичко. Освен това, което Горт се опита да направи на Кълъм.

– Не можех да постъпя по друг начин, освен да му се противопоставя – завърши Струан. – Но ръцете ми не са изцапани с кръвта му. Мисля, че ще е най-добре всички да слезем на брега.

Тес плачеше тихо. Кълъм я прегръщаше.

– Хайде, мила, изтрий сълзите си. Това не е по наша вина, нито по вина на татко.

Той я изведе от каютата. Струан наруши тишината.

– Те са женени и щастливи, Лайза. Защо не приемеш този факт?

– Ако е до мене, бих казала да. Ако това, което казва Кълъм, е истина. Но Тайлър няма да се примири – ти го познаваш и той те познава. Аз

знаех, че ти си планирал това, Дърк. И той ще го разбере. Той ще те убие... или ще се опита да те убие. Аз мисля, че ти планира това да стане по този начин. Тайлър и ти ще се самоунищожите, щом той се нахвърли върху тебе или ти върху него. Защо избърза, а не изчака три месеца? Не бе много време да се изчака. А сега – о, Боже!

* * *

Струан вдигна глава от писмата, когато Кълъм отчаяно влезе в кабинета му и седна.

– Всичко наред ли е?

– Да. Докторът каза, че съм чист.

– Обядва ли?

– Не. Никой от нас не бе гладен. О, господи, всичко вървеше толкова добре. Проклетият Горт и проклетата му лудост!

– Как е мисис Брок?

– Толкова добре, колкото може да се очаква – както биха писали вестниците. Получихте ли синкона?

– Да. Тя сега е много добре.

– О, това е чудесно!

– Да.

Ала независимо че се чувстваше добре, Струан бе смутен от смътно, но остро предчувствие. То не бе нещо, което той можеше точно да определи. Просто осъзнаваше, че го дебне някаква опасност. От писмата не можеше да разбере каква би могла да бъде тя. Гордън Чен пишеше, че той още се надява да намери синкона. А Скинър казваше, че ще му съобщи веднага и че го очаква днес.

Но това не може да стане днес. За бога, трябваше да бъде твърд и да кажа на Мей-мей, че ще остане тук.

– Утре се връщам в Хонконг. Най-добре и двамата да дойдете с мене.

– Мисля, че би било по-добре да отидем на „Уайт уич“ с мисис Брок и Лилибет – каза Кълъм. – Мисис Брок изпрати съобщение на Брок по една лорча тази сутрин. За нас и за Горт.

– Не се тревожи, момчето ми. Лайза Брок ще дойде и Тайлър също няма да ви смушава. Той се закле, не си ли спомняш?!

Кълъм погледна въпросително към баща си.

– Знаеше ли, че аз ще взема Тес на „Чайна клауд“?

– Е, добре, момчето ми, след като тя бе изчезнала, надявах се, че си я взел със себе си – каза Струан благоразумно.

Кълъм взе в ръцете си тежкия бял нефрит, който притискаше листата хартия на бюрото.

– Постъпих много глупаво.

– Не мисля така. Това бе най-доброто, което можеше да се направи. Сега всичко е наред.

– Постъпих глупаво, защото се оказах една кукла.

– А?

– Мисля, че ти провокира у мен тази идея. Нарочно остави Орлов на мое подчинение, като си знаел, че аз ще му наредя да ни ожени. Мисля, че ти ме изпрати заедно с Тес, защото си знаел, че това ще разяри Горт, той ще те нападне публично и ще ти даде възможност открито да го убиеш. Така ли е?

Струан седеше неподвижно на стола си. Очите му не се отделяха от очите на Кълъм.

– Не зная какво да ти отговоря, Кълъм. Не съм сигурен, че искаш да ти отговоря. Истина е, че ти искаше да се ожениш за Тес колкото се може по-бързо и вие сте женени. Истина е, че Горт се опита да те убие по най-мръсния начин, който човек може да си представи. Истина е, че той е мъртъв. Наистина съжалявам, че нямах удоволствието аз да го убия, но също така факт е, че ръцете ми не са омърсени с неговата кръв. Понеже Горт е мъртъв, ти си жив – ти и Тес. Факт е, че каквото и да предприеме Брок във връзка с всичко това, той е дал свещена клетва да ти предостави безопасно място на кораба в безопасно пристанище. И последният факт е, че скоро и ти ще можеш да поемеш ръководството. Като тай-пан.

Кълъм остави нефрита на бюрото.

– Аз не съм готов да стана тай-пан.

– Зная. Но скоро ще бъдеш. Аз ще се завърна у дома след няколко месеца – каза Струан. – Ще върна обратно „Лотъс клауд“ следващата година и ще имам работа с У Куок. Но всичко друго ще бъде твой проблем.

Кълъм помисли за възможността да бъде тай-пан, да бъде независим. Но той знаеше, че в момента не е независим. Сега той имаше Тес.

– Мисля, че мога да се помиря с Брок – ако ти не се опиташ да го направиш вместо мен – каза той. – Планирал ли си всичко това? Мога ли да получа отговор „да“ или „не“?

Той очакваше отчаяно отговора, като се надяваше да бъде „не“.

– Да – каза Струан твърдо. – Аз използвах някои факти, за да достигна до добре обмислен край.

– Когато стана тай-пан, аз ще обединя „Струан и компания“ с „Брок и синове“ – каза Кълъм. – Но първо Брок ще бъде тай-пан, а аз след него.

Струан се изправи на крака.

– Този негодник няма да бъде тай-пан на „Ноубъл хаус“. Той няма да управлява моите кораби!

– Те не са твои. Те са на компанията. Не е ли Брок само пионка която може да бъде използвана или да се злоупотребява с нея по нечия прищявка?

– Кълна се в Бога, Кълъм, не те разбирам. Целият ти живот е в ръцете ти и точно сега правиш всичко, за да го опросташиш.

Кълъм изведнъж видя баща си ясно – като мъж. Той видя ръста и силата му, и решителното обрлено лице, златисто-червеникавата коса и впечатляващите зелени очи. И той разбра, че винаги ще бъде оръдие в ръцете на този мъж. Той разбра, че никога не би могъл да се бори с него или да го убеди, че единственият начин да оцелее като тай-пан е да се съюзи с Брок, като поеме риска и се надява, че Брок ще остави него и Тес на спокойствие.

– Никога не мога да бъда тай-пан на „Ноубъл хаус“. Аз не съм като тебе – каза той със спокойна увереност. – Не искам да бъда и никога няма да бъда.

На вратата се почука.

– Да? – изръмжа Струан.

Ло Чъм отвори вратата.

– Войник маса види, може?

– Само минута.

Кълъм се изправи.

– Аз трябва да тръгнам и...

– Почакай, Кълъм. – Струан се обърна към Ло Чъм. – Сега ще го видя, сави?

Ло Чъм изсумтя раздразнително и отвори широко вратата. Младият португалски офицер влезе.

– Добър ден, сеньор.

– Моля седнете, капитан Макадо. Познавате ли сина ми Кълъм?

Те се здрависаха и офицерът седна.

– Като лидер на англичаните, моите началници ми възложиха да ви запозная официално с резултатите от разследването по убийството на сеньор Брок – започна той.

– Хванахте ли другите? – прекъсна го Струан.

Офицерът се усмихна и поклати глава.

– Не, сеньор. Съмнявам се, че някога ще ги хванем. Ние предадохме убиеща на китайските власти, както бяхме задължени да постъпим. Те го разпитваха по техния неподражаем начин. Той призна, че е член на тайна организация. Организацията Хунг Мун. Мисля, че ги наричат триади. Изглежда, че е дошъл тук от Хонконг преди няколко дни. Според него съществува преуспяващо лоби в Тай Пинг Шан. – Офицерът отново се усмихна. – Изглежда също, че вие имате много неприятели, сеньор Струан. Габрао твърдеше, че вашият... вашият син Гордън Чен бил лидерът.

– Това е най-добрата шега, която някога съм чувал – каза Струан привидно развеселен. Но той имаше предвид възможността това да се окаже истина. И ако това е така? – помисли той. – Не зная. Но трябва да разбера веднага, по какъвто и да е начин.

– Китайските мандарини също се забавлявали, така казват те – продължи Макадо. – Във всеки случай, проклетият дявол умря, преди те да могат да разберат кой е бил действителният водач. Той потвърди, че е бил изпратен тук да убие сеньор Брок по заповед на лидера – прибави офицерът презрително. – Разбира се, той съобщи имената на съучастниците си, но те са без значение, както и продължението на историята. Това бе просто грабеж. Триадите са разбойници. Или може би – каза той многозначително – въпрос на отмъщение.

– Моля?

– Добре, сеньор. Младият сеньор Брок не беше, как да кажа, съвсем не му се възхищаваха в някои среди с лоша репутация. Изглежда, че е посещавал един публичен дом, близо до който бе намерен. Преди около една седмица той брутално нападнал една проститутка, която умря преди два дни. Току-що получихме оплакване срещу него от китайските мандарини. Кой знае? Може би мандарините са решили – зъб за зъб. И всичко това е отвлечане на вниманието. Знаете колко неискрени са те. Може би е по-добре, че той е мъртъв, защото в противен случай ние щяхме да действваме, а това би притеснило много хора. – Той се изправи. – Моите началници, разбира се, ще изпратят официален доклад до Негово превъзходителство, тъй като един от вашите сънародници е замесен.

Струан му подаде ръка.

– Моля, благодарете им от мое име. Чудя се дали това не би могло да бъде премълчано? Става дума за проститутката. Синът ми се ожени за сестра му и аз бих желал да запазя чисто името Брок. Тайлър Брок е мой стар съдружник.

– Разбирам – каза офицерът с лека ирония и се обърна към Кълъм.
– Моите поздравления, сеньор.
– Благодаря.
– Ще предам предложението ви на моите началници, сеньор Струан. Сигурен съм, че те ще оценят деликатността на положението.
– Благодаря ви – каза Струан. – Ако заловите другите, наградата остава в сила.

Офицерът отдаде чест и излезе.

– Благодаря ти за това предложение – каза Кълъм. – Какво би станало с Горт?

– Щеше да бъде обесен. Има строги английски закони за убийство – би било голяма ирония, ако цялата тази история беше истинска.

– А?

– Гордън Чен и тайната организация. Ако ти наистина не си планирал предизвикателството на Горт, понеже предварително си уредил той да бъде убит.

– Това е ужасно обвинение. Ужасно.

– Не те обвинявам – каза Кълъм. – Аз само казах, че това би било голяма ирония. Познавам те много добре; всяко убийство трябва да бъде открито – мъж срещу мъж. Този е начинът, по който тай-пан би действал. Но не и аз. Никога. Уморих се да хващам хората натясно и да ги използвам. Аз не съм ти и никога няма да бъда. Трябва да се примириш с това. Ако твоята „Ноубъл хаус“ се провали в ръцете ми – добре, ще използвам твоите собствени думи – това ще е предопределение на съдбата. Ти си начисто. Ти ще се оттеглиш като тай-пан, след това всичко може да се случи. Никога няма да те разбере, а зная, че и ти никога няма да ме разбереш, но въпреки това, можем да останем приятели.

– Разбира се, че сме приятели – каза Струан. – Но ми обещавай едно нещо – че никога няма да се сдружиш с Брок.

– Когато аз съм тай-пан, ще правя това, което според мен е най-доброто. Това няма да бъде повече твое решение. Това е законът, който ти установи, и аз се заклях да го следвам.

Чу се шум откъм плажа. Някъде отдалеч долитаха звуци от църковни камбани.

– Ще дойдеш ли на вечеря с нас тази вечер? В клуба?

– Да.

Кълъм си тръгна. Струан остана на бюрото си. „Как мога да запаля ентузиазъм у Кълъм?“ – попита се той.

Не можеше да намери отговор. Той извика секретарката си и и

нареди всички сделки на компанията да бъдат приключени преди завръщането му от Хонконг. Излезе от кабинета си и по пътя за къщата на Мей-мей мислеше за Брок. Ще дойде ли той в клуба тази нощ да прави скандали, както Горт?

Струан се спря за миг и погледна към морето. „Уайт уич“ и „Чайна клауд“ изглеждаха красиви на следобедното слънце. Очите му спаднаха на Макао и той видя катедралата. Защо този дяволски епископ не определи справедлива цена за синконата? Бъди справедлив, Дърк. Той не е дявол. Но той те ангажира. Сега ти няма да го забравиш до края на живота си и ще направиш какви ли не услуги на църквата. И на дяволските католици. Все пак дяволи ли са те? Истината, сега.

Не.

Единственият дявол, когото познавам, е Горт и той е мъртъв – с него е свършено. Благодарение на Бога. Да. Горт е мъртъв. Но не е забравен.

Четиридесет и втора глава

„Чайна клауд“ вдигна котва на разсъмване. Морето беше спокойно, а вятърът – източен и постоянен. Но след два часа плаване бризът се усили. Струан остави Мей-мей в голямата каюта и излезе на палубата.

Орлов оглеждаше небето. То бе чисто до хоризонта, но някъде далече се събираха кълбовидни облаци.

– Оттам няма опасност – каза той.

– И там нищо смущаващо – каза Струан, като сочеше към морето.

Той тръгна по палубата и се отправи към предната мачта. С лекота се изкачи по нея, приятно гален от вятъра. Спря се на най-горната част на мачтата.

Той оглеждаше морето и небето, като внимателно търсеше признаци на зараждаща се буря, скрит риф или плитчина. Не откри никаква опасност до хоризонта.

За момент той се отдаде на удоволствието от скоростта, вятъра и морската шир, като благославяше съдбата за живота и за Мей-мей. Тя бе много по-добре – все още слаба, но по-силна от вчера.

Той огледа всички съоръжения на кораба. Търсеше повреди и слаби места... След това слезе от мачтата и се върна на кварталдека. След един час вятърът отново се усили и клиперът се накланяше по-силно, а пръски от вълните мокреха най-долните платна.

– Бих предпочел да бъда в някое пристанище тази нощ – каза Орлов притеснено.

– Да. И ти ли го чувстваш?

– Нищо не чувствам. Само че наистина ще бъда щастлив да прекарам нощта в някое пристанище. – Орлов се изплю настрани и извади тютюн за дъвчене. – Морето е добро, вятърът също, небето е чисто и въпреки това има дяволско вълнение.

– Винаги има вълнение в тези води.

– С ваше позволение, ще свалим платната и ще наредя на лоцмана да провери дълбочината. Може да има просто плитчина или подводни скали някъде наблизо.

Орлов потрепера и закопча якето си, макар че времето бе топло и вятърът приятен.

– Да.

Лоцманът бе изпратен напред да провери дълбочината. Моряците се изкачиха по мачтите и платната на „Чайна клауд“ бяха спуснати.

По-късно следобед корабът бе в безопасност в началото на западния канал. Наближаваше остров Хонконг. Надясно бе континентът. Това бе идеално плаване, без злополуки.

– Може би просто остаряваме – каза Струан с лека усмивка.

– Колкото по остарява човек, толкова повече морето иска да го потопи – каза Орлов без злоба, като гледаше океана. – Ако не бе този чудесен кораб, щях да се оттегля още сега.

Струан отиде при кормилото.

– Аз ще те сменя, кормчия. Иди да си починеш.

– Да, да, сър.

Морякът ги остави сами на кварталдека.

– Защо? – Струан попита Орлов.

– Чувствам как морето ме гледа. То винаги наблюдава един моряк, изучава го. Но идва време, когато го гледа различно – ревниво, да, ревниво като жена. И също толкова опасно.

Орлов изплю през борда тютюна, който дъвчеше, и си изплаква устата със студен чай, който взе от платнената чанта в близката компасна будка.

– Никога преди не съм бил в ролята на свещеник и не съм женил никого – продължи той. – Беше ми много, много странно, Зеленооки, когато гледах тези двамата – толкова млади, изпълнени с желание и самоувереност. И като се вслуша в ехото на гласа си, надут като паун, Кълъм извика: „За бога, Орлов, ти ще ни ожениш. Аз командвам «Чайна

клауд», по дяволите. Ти знаеш закона на тай-пан.“ ето ме объркан, унижен. Не исках да се подчиня, защото знаех, че той е марионетка. – Орлов злорадо се усмихна и се вторачи в Струан. – Но аз действях благоразумно и го оставих да ме командва, тъй като ти искаше да бъде командван. Това бе, тъй да се каже, моят сватбен подарък за младежа. Той съобщи ли ти за споразумението ни?

– Не.

– „Ожени ни и ще си запазиш кораба! Ако не го направиш, ще те прогоня от моретата, кълна се в Бога!“ – Орлов се усмихна. – И аз как да е ги ожених.

– Мислех аз самият да взема този кораб.

Усмивката на Орлов изчезна.

– А?

– Мисля да реорганизирам компанията. Ще поставя цялата флота под командването на един човек. Кандидат ли си за тази длъжност?

– На сушата?

– Разбира се, на сушата. Можеш ли да управляваш цяла флота от кварталдека на един катер?

Орлов сви юмрук и го размахва пред лицето на Струан.

– Ти си дявол, пристигнал от ада! Примамваш ме с власт, за каквато не съм мечтал, за да ми отнемеш единственото нещо, което обичам на земята. На кварталдека аз забравям какъв съм – бога ми, ти знаеш това. Какво ще представлявам на сушата, а? Оседланият Орлов гърбушкото!

– Може би Оседланият Орлов, но тай-пан на най-добрата флота в света. Аз бих казал, това е мъжка работа. – Струан не свалеше поглед от лицето на дребосъка.

Орлов се раздвижи наоколо, отиде до перилата и в продължение на няколко минути възбудено крещеше всякакви норвежки и руски ругатни.

Най-накрая се успокои.

– Кога ще стане това?

– Към края на тази година. Може би по-късно.

– А пътуването ми на север? За кожи? Забрави ли за това?

– Искаш да го отменим ли?

– Какво ти дава право да си играеш със света? А?

– Кормчия! Върни се на мястото си!

Струан остави кормилото на моряка.

„Чайна клауд“ излезе от канала и навлезе в спокойните води на пристанището. Една миля по-нататък се издигаше полуостров Каулуун.

Земята от двете страни на кораба, неплодна и пресъхнала бързо оставаше далече назад. Близо до пристанището, на около една миля, се намираще каменист нос на остров, който се наричаше Норт пойнт. По-нататък, невидими от тази позиция, бяха Хепи вели, Глесинг пойнт и малката част от пристанището, която се използваше.

– Север-северозапад! – заповяда Струан.

– Север-северозапад, сър – повтори кормчията.

– Запази този курс! – Той погледна през рамо Орлов. – Е?

– Нямам избор. Ще реша, когато уточниш всичко. Можеш да ме оставиш на брега, без да се безпокоиш. Но имам условия.

– Добре.

– Първо, искам „Чайна клауд“. За шест месеца. Искам да си отида у дома. За последен път. – „Жена ти и синовете ти ще дойдат с тебе или ще останат – каза си Орлов. – Те ще останат, ще те заплюят в лицето, ще те прокълнат и ти ще загубиш шест месеца от живота си на кораба.“

– Съгласен. Веднага щом осигурия друг катер, „Чайна клауд“ ще бъде твой. На връщане ще докараш кожи. По-нататък?

– По-нататък, Зеленооки, твоето правило: когато си на кораба, ти си капитан. Това е за мене.

– Съгласен. Друго?

– Няма друго.

– Не сме говорили за заплата.

– По дяволите парите! Аз ще бъда тай-пан на флотата на „Ноубъл хаус“. Какво повече може да иска човек?

Струан знаеше отговора. Мей-мей. Но не каза нищо. Двамата си стиснаха ръцете. Когато корабът бе на четвърт миля от Каулуун, Струан заповяда промяна на курса към югозапад-юг и „Чайна клауд“ се отправи към пристанището.

– Всички на палубата! Минете напред! Поеми командването, капитане. Застанете край „Рестинг клауд“. Първо ще се превозят пътниците. След това оставате на котва за буря.

– Благодаря, капитане – измърмори Орлов. – Бога ми, хубаво е да си в пристанище!

Струан огледа с бинокъл брега. Сега се виждаше в дълбочина Хепи вели: изоставени сгради, никакво движение. Той фокусира отново бинокъла и отчетливо видя кварталите на новия Куинс таун край Глесинг пойнт. Издигаха се скелите на новата му огромна фабрика и той виждаше работници да се движат насам-натам като мравки пренасяха материали, строяха, копаеха. Издигаше се скеле и по-нагоре на могилата,

където той бе заповядал да се изгради Грейт хаус. Той видя също тесния гладък път, който се извиваше нагоре по възвишението.

Тай Пинг Шан бе нараснал значително. Там, където преди имаше няколко стотици сампани, които плаваха насам-натам, сега бяха хиляди. Повече военни и транспортни кораби стояха на котва. Имаше повече търговци. Къщи, хижи и временни постройките се простираха по протежението на Куинс роуд чак до брега. Навсякъде кипеше трескава дейност.

„Чайна клауд“ отдаде салют на флагманския кораб, като се движеше край брега, и в отговор се чу изстрел от оръдие.

– Сигнал от флагманския кораб, сър! – извика наблюдаващият моряк.

Струан и Орлов насочиха биноклите си към платната, на които пишеше: „Капитанът да се яви незабавно на борда за рапорт.“

– Да се приближа ли до тях? – попита Орлов.

– Не. Спусни катера, когато се приближим на два възела. Ти си отговорен да доставиш пътниците ми на борда на „Рестинг клауд“ без инциденти. Без да ги оглеждат чужди хора.

– Остави това на мене.

Струан слезе долу, каза на Мей-мей, че скоро ще дойде при тях и я поведе заедно с Ин-хси и А Сам да ги прехвърли на другия кораб.

Орлов внимателно оглеждаше всичко по кораба. Работа на сушата, а? Добре, ще видим. Още много левги има да се изминат, каза си той. Дявол да го вземе! Да, но аз ще се опълча срещу самия дявол заради Зелените очи – лъвчето на Один. Той има нужда от човек като мене. Но пак той е прав. Това е мъжка работа.

Тази мисъл много му хареса.

– Хайде, по-живо! – викаше той по екипажа, като знаеше, че много бинокли ги наблюдават. Платната бяха опънати и цепеха безгрижно към флагманския кораб. Сърцето му пееше с мачтите. В последния момент той извика: „Завърти кормилото!“

Корабът се обърна като хрътка към ято яребици.

Катерът бе спуснат и Струан привърза бордовите въжета. Той се отдели, „Чайна клауд“ се отдръпна и зае отлична позиция до „Рестинг клауд“.

– Всички долу! – заповяда Орлов. – Разчистете палубите, мистър Кудахи – нашата и тяхната. Прехвърляме товар. За бога, никой не трябва да разбере какво разтоварваме.

* * *

Струан отвори вратата на главната каюта на флагманския кораб.

– За бога, Дърк! Всички сме разорени! – възбудено каза Лонгстаф и се приближи до него, като завираше „Ориентал експрес“ в лицето му. – Видя ли това? Разорени! Разорени!

Струан взе вестника. Заглавията на втора страница бяха крещящи: „Секретарят по външните работи уволнява китайски търговци“.

– Не, Уил – каза той.

– За бога, как е посмял да направи такава глупост, а? Проклетник! Какво ще правим сега?

– Нека да прочета, Уил. Тогава ще видим каква е тази работа.

– Идиотът Кънингтън анулира нашия договор. Ето каква е работата. И аз съм отстранен! Заменен! Как смее?

Струан повдигна вежди и подсвирна.

– Те още ли не са те информирали официално?

– Разбира се, че не! Кой, по дяволите, информира пълномощниците, какво говориш?

– Може би това не е вярно?

– Скипър твърди, че е вярно. За него е по-добре да е вярно, защото, бога ми, иначе ще го съдя за клевета!

– Кога се разбра това, Уил?

– Вчера. Как, по дяволите, този отвратителен негодник Скипър е поставил мръсните си ръце върху секретен документ, който аз още не съм получил? Той трябва да бъде наказан с камшик!

Той си наля чаша порто, изпи я, после я напълни отново.

– Не съм мигнал миналата нощ от тревога за бъдещето ни в Азия. Чети. Проклетият Кънингтън!

Докато Струан четеше, чувстваше, че го обзема ненавист. Макар че статията привидно представяше фактите в тяхната последователност и документираше официалното съобщение дума по дума, както Крос му беше писал, от нея се разбираше, че Кънингтън, добре познат с авторитарния си маниер в областта на външните работи, бе анулирал изцяло не само договора, но и цялата дейност на търговската общност, кралската флота, а също и на армията:

„Лорд Кънингтън, който никога не е бил източно от Суец, утвърждава себе си като експерт по значението на Хонконг. Повече от вероятно е, че той не знае дали островът е на север или на юг от Макао, на изток на запад от Пекин. Как смее да твърди, че адмиралът на славната ни флота е некомпетентен и не знае нищо

относно корабоплаването и историческото значение на най-голямото пристанище в Азия? Какво бихме представлявали без кралската флота? Или без армията която по същия начин е подценена – не, опозорена – от абсурдното ръководене на външните ни отношения? Къде нашите войници ще намерят подслон или корабите ни убежище без Хонконг? Как смее този човек, който твърде дълго се задържа на поста си, да казва че опитните търговци, които разумно инвестираха цялото си бъдеще и имущество в Хонконг, са ненормални? Как смее да твърди, че тези, които прекараха целия си живот в Китай за славата на Англия, не знаят нищо относно отношенията ни с Китай, за огромното значение на свободно пристанище, търговски пазар и укрепен остров...“

По-нататък статията оценяваше значението на острова и описваше как, с голям риск за себе си, търговците бяха съживили Хепи вели и когато тя трябваше да бъде изоставена, те безстрашно започнаха изграждането на новия град за славата на Великобритания.

Това бе майсторски направена статия, определено тенденциозна.

Струан скри задоволството си. Той се бе погрижил тази статия да бъде публикувана. Ако той можеше да се покаже засегнат от статията, други щяха да станат агресивни.

– Шокиран съм! Как е посмял! Кънингтън трябва да бъде отзован!

– И аз мисля така! – Лонгстаф изпи пълната си чаша и я остави на масата. – Добре, аз съм уволнен. Целият ми труд, непосилна работа, преговори, борба – всичко пропадна заради този авторитарен и самозабравил се маниак, който се мисли за господар на света.

– Да пукна, ако той се измъкне от това, Уил! Трябва да предприемем нещо срещу него! Това няма да му се размине!

– Трябва, за бога! – Лонгстаф стана и нервно започна да се разяжда напред-назад в каютата. Струан почувства състрадание към него. – Какво ще стане сега? Кариерата ми е съсипана – всички сме разорени!

Предприел ли си нещо във връзка с всичко това, Уил?

– Нищо. – Лонгстаф гледаше навън през прозореца. – Този проклет остров е основната причина за проблемите ми. Тази дяволска скала ме унищожи. Унищожи всички ни! – Той седна, мрачен. – Вчера почти се стигна до бунт. Делегация от търговци дойде тук и поиска аз да откажа да напусна. Друга делегация, начело с Брок, поиска незабавно да напусна Азия с флотата, да отида в Лондон и да поискам отзоваването на Кънингтън и ако това е необходимо, да се блокира пристанището в

Лондон. – Той поглади брадата си с ръка. – Добре, това е моя грешка. Аз трябваше да действам стриктно според моите инструкции. Но това не би било справедливо. Аз не съм жаден за власт, не ламтя да завладявам земя. По дяволите всичко! – Той повдигна глава. Лицето му бе изкривено от обида. – Адмиралът и генералът са доволни, разбира се. Ще пиш ли?

– Благодаря. – Струан си наля бренди. – Не всичко е загубено Уил. Напротив. Щом се завърнеш, можеш да поставиш влиянието си в действие.

– Моля?

– Това, което си направил тук, е правилно. Ти ще можеш да убедиш Кънингтън, ако той още е на поста си. Очи в очи ти ще бъдеш в много по-силна позиция. Правото е на твоя страна. Това е очевидно.

– Срещал ли си някога Кънингтън? – горчиво попита Лонгстаф. – Не можеш да спориш с това чудовище.

– Така е. Но аз имам приятели. Ти имаш начин да докажеш, че си бил прав, не той.

Очите на Лонгстаф светнаха. След като Струан не се разтревожи от ужасната новина, не всичко бе загубено.

– Какъв начин, скъпи приятелю? – попита той.

Струан отпи от питието си с видимо удоволствие.

– Дипломатите са постоянни, правителствата се сменят. Преди да се завърнеш у дома, Пийл ще стане министър-председател.

– Невъзможно!

– Вероятно. Да предположим, че си съобщил новина от голямо значение, доказваща, че Кънингтън е идиот. Как Пийл и консерваторите биха те приели?

– Чудесно. Не се и съмнявам! Каква новина, Дърк, приятелю мой?

Чу се шум пред вратата и Брок се втурна в каютата, докато нещастният часовой напразно се опитваше да го спре. Струан стана за част от секундата, готов да извади ножа си.

Лицето на Брок бе изкривено от злоба.

– Женени ли са?

– Да.

– Горт убит ли е?

– Да.

– Кога се очаква „Уайт уич“?

– Преди мръкваме може би. Трябваше да отплава сутринта.

– Първо ще говоря с Лайза. После с тях двамата. След това, бога

ми, ще разговарям с тебе.

И той изхвъркна от каютата.

– Разпасан негодник! – взмути се Лонгстаф. – Можеше поне да почука!

Струан се отпусна, както котка се отпуска след преминала опасност – мускулите – освободени от напрежение, готови да се свият при следваща заплаха, очите – неизменно търсещи опасността.

– Няма защо да се страхуваш от Кънингтън, Уил. С него е свършено.

– Да, разбира се, Дърк. Дяволски щастливо отървяване!

Той погледна към вратата, спомни си за боксовата среща и бе убеден, че бой между Дърк и Брок би бил също така опасен.

– Какво иска Брок, а? Дали няма намерение да те предизвика? Разбира се, той е научил за скарването ти с Горт. Лошите новини се разпространяват бързо, нали? Неприятна разправия! За щастие той бе убит от други.

– Да – каза Струан.

След преминалата опасност той почувства леко неразположение и слабост.

– Как им хрумна на тези млади идиоти да избягат и да се оженят? Наистина Брок има право да бъде разярен. Глупаво!

– Не е глупаво, Уил. Това е най-доброто, което те можеха да направят.

– Разбира се. Щом ти го казваш.

Лонгстаф се чудеше дали слуховете бяха верни: тай-пан нарочно бил планирал женитбата и дуела. Тай-пан е достатъчно разумен да не го направи, си каза той. И така – тай-пан срещу Брок.

– Какво ще кажеш за Пийл, Дърк?

– Ти си дипломат, Уил. Дипломатите не трябва да са обвързани с политически партии. Най-малкото, трябва да бъдат уважавани от всички партии.

– Така е. – Лонгстаф широко отвори очи. – Искаш да кажеш – да стана консерватор, да поддържам Пийл?

– Поддържай еднакво вигите и консерваторите. Хонконг е нужен на Англия. Ти представяш Хонконг, Уил. Може би това – Струан Размаха статията – е огромен шанс за тебе. Тази статия доказва не само, че Кънингтън е идиот, но и неразумен бърборко. Шокиращо е а четеш лично послание във вестник.

Тогавата той му разказа за дипломатическото куфарче, но само

толкова, колкото да му замае главата.

– Боже мой!

„Ако – мислеше той, – както тай-пан посочи, има копие от секретния доклад с карти на земите по руско-китайската граница и на вътрешността, те биха могли да го доведат до посланически пост и благородническа титла.“

– Откъде ги получи?

– От сигурен източник. – Струан се изправи. – Ще ти ги предам, преди да заминеш. Използвай ги както намериш за добре. Освен много други неща, тези материали непременно ще докажат, че ти си прав, а Кънингтън е сбъркал.

– Ще вечеряш ли с мене, Дърк? – Лонгстаф не се бе чувствал толкова добре от много години насам. – Ще можем да си поговорим за добрите стари времена.

– Не тази вечер, ако ме извиниш. Може би утре?

– Чудесно. Благодаря ти. Много се радвам, че становището ни се потвърждава.

– Накрая има нещо друго, на което веднага трябва да се обърне внимание. Триадите.

– Е?

– Горт Брок бе убит от триади от Хонконг. От Тай Пинг Шан.

– Не думай! Защо?

– Не зная.

Струан разказа каквото знаеше от португалския офицер относно триадите. И за Гордън Чен. Той знаеше, че трябва да предостави тази информация на Лонгстаф. В противен случай, когато това се оповести официално, би изглеждало, че той се опитва да запази сина си. Ако се окаже, че Гордън е замесен с тях, това би го изложило... Ако не, не би имало никаква вреда.

– Невероятно – засмя се Лонгстаф. – Смешна история.

– Да. Не се съмнявам, че е разпространена от неприятелите ми. Но ти издай прокламацията относно триадите и заповядай на майор Търнбул да се разправи с тях. В противен случай проклетите мандарини ще ни се качат на главите.

– Добра идея. Превъзходна, бога ми. Ще извикам Хорацио – по дяволите, аз му разреших две седмици отпуск в Макао. Мога ли да наема Маус?

– Разбира се. Ще ти го изпратя.

Когато Струан си отиде, Лонгстаф се изтегна блажено на бюрото

си.

Мой скъпи Уилям – каза той на чашата си. – Чувствам се превъзходно. Ако наистина се разбере, ще бъда радостен да напусна този нещастен остров. Не ме е грижа какво ще стане с него или с търговците, китайците и проклетите триади. – Той отиде до прозореца и се подсмива под мустак. – Ще видим какво точно съдържа дипломатическото куфарче. Когато се завърнем в Англия, ще решим какво да правим. Ако уволнят Кънингтън, ние можем без трудности да се завърнем в Хонконг и това ще бъде много изгодно. Ако Кънингтън остане на поста си, мога да приема, че той е бил прав и да използвам острова като важно обстоятелство. Защото ще имам документите – ключ към спалнята на който и да е секретар по външните работи и към много чай. – Той се заля от смях. Преди няколко дни специален пратеник дойде от Чинг-со да му предаде, че семената, които Хорацио бе поръчал, ще бъдат доставени по море до две седмици. – Бих казал, Вие свършихте чудесна работа днес, Ваше Превъзходителство!

* * *

На борда на „Рестинг клауд“ Струан намери Мей-мей да лежи в каютата си. Тя изглеждаше много добре и дори по-силна.

– Аз много благодарно щастлива да бъда у дома, тай-пан. Виждаш ли! Твоя майка послушна като моряк. Изпих две чаши синкона и готова да изпие още три.

– Какво? – каза той подозрително.

– Защо, абсолютно вярно. Не гледа така! Аз говоря истина! Да не съм проститутка от Хокло? Или просякиня? Да не съм лъжкиня? Обещанието си е обещание и аз не забравя. Разбира се – продължи тя гальовно, – сега пие отрова с вкус на тор със сок от манго. Макар всички нормални жени веднага мисли за мъже, о, боже, не – това много просто. – Тя тръсна глава с познатата си властност. – Мъже!

Струан скри усмивката и удоволствието си от това, че тя все повече приличаше на себе си.

– Ще се върна по-късно. А ти остани в леглото.

– Хм! Не съдържа ли на обещанията си? Аз не лайно от безполезна костенурка? – Тя протегна ръка като императрица. – Тай-пан!

Той галантно ѝ целуна ръката, тя избухна в смях и го прегърна.

– Върви, сине мой, и без мръсни публични домове!

Струан излезе и отиде в своята каюта. Отключи касата и взе едно от двете копия от документите и картите, които прецизно бе направил.

Постави ги в джоба си заедно с малката торбичка с останалата кора от синкона. Той се завърна на катера си.

– „Бостон принсес“! – заповяда той. Това бе името на стария кораб на „Купър – Тилмън“.

Слънцето потрепваше на хоризонта и приличаше така, като че ли някакъв прозрачен воал бе спуснат на небето.

– Какво означава това, Босън?

– Не знае, сър. Виждал така в южни морета преди хубаво и лошо време. Ако луна тази нощ има пръстен, може вали малко дъжд.

Или ще стане по-лошо, помисли Струан. Той се изправи и погледна към западния канал. Нямаше и следа от „Уайт уич“. Добре, помисли той, може би ще останат в открито море и ще пристигнат призори. Все още няма да мисля за тебе, Тайлър.

Катерът се приближи до „Бостон принсес“ – огромен кораб с палуба на три нива, приспособен за търговски цели, постоянно стоящ на котва.

Струан изтича до мостика.

– Искам разрешение да се кача на борда – каза той на американския офицер на палубата. – Може би мистър Купър ще ме приеме. Спешно е.

– Един момент, мистър Струан.

Офицерът слезе долу.

Струан запали пура и хвърли клечката кибрит през борда. „Чайна клауд“ се отправяше към дълбоките води срещу Хепи вели, където щеше да остане на котва.

– Здравей, тай-пан – каза Джеф Купър, като излезе бързо на дека. – Предполагам, че си чул какво е направил този кучи син Кънингтън? Много съжалявахме, когато научихме за дуела и всичко останало. Тези двамата луди, наистина ли избягаха?

– Да. Как е Уилф?

– Мъртъв.

– Проклятие! Кога умря?

– Преди три дни.

– Да слезем долу, а?

– Добре. Вярно ли е, че Лонгстаф е уволнен, а договорот – анулиран?

– Това нищо не значи. Просто глупав политически гаф. Сигурен съм, че ще бъде коригиран.

Купър го поведе надолу. Главната каюта бе луксозна.

– Бренди?

– Благодаря. – Струан прие. – Наздраве.

– Наздраве.

Струан отвори малката торбичка и извади синкона.

– Виждаш ли това, Джеф? Това е кора. Кора от синкона. Понякога наричана „йезуитска“ кора. От нея се прави чай и с него се лекува малария.

– Сигурен ли си?

– Да. Така се излекува моята метреса. Това е частен въпрос. Но със сигурност синконата лекува малария.

Купър взе парченце кора с треперещи пръсти.

– О, за бога, тай-пан, разбираш ли точно какво си направил? Разбираш ли какво казваш?

– Да. Маларията е разпространена по целия свят – в Щатите цяла Флорида и голяма част от Луизиана са пламнали. Аз зная лекарство против тази болест и зная как да го намеря. За какво ти говори това?

– Служба в полза на човечеството – богатство за всеки, който пръв се заеме с това.

– Да, момчето ми. Предлагам ти съдружие. – Струан постави кората обратно в чантата, внезапно се натъжи. – Каква ирония, нали? Преди няколко седмици тази кора можеше да спаси Роб и малката Карин. Всички останали – дори Уилф, въпреки че го ненавиждах.

– Смъртта му бе мъчителна – каза Купър.

– Съжалявам за това. – Струан отпи глътка бренди и приключи с миналото. – Предложението ми е просто. Ще организираме нова специална компания за доставка на синкона. Участието ни ще бъде с равни капитали. Четирима директори – ти и посочен от тебе втори директор, аз и Кълъм. Ти ще управляваш компанията. Аз ще осигурявам доставките – къде, как и какво да се прави, а ти започваш планирането от утре.

Купър подаде ръка.

– Споразумението е сключено.

Струан му разказа как и с кого е успял да намери синкона, както и за кораба, който бе наел и който утре щеше да отплава от Макао за Перу.

– Епископът ми съобщи, че отец Себастиан ще замине. Предлагам да дублираме кораба, за да избегнем рисковете. Компанията ще поеме разноските по първия кораб и да наемем втори директно от Америка. Ще наемем двама доктори и двама бизнесмени, които ще заминат с кораба и ще проучат всички подробности около синконата. Веднага след тръгването на американския кораб ще оповестим новината в Щатите

чрез твоите хора. Ще имаме добър аванс пред нашите конкуренти и ще осигурим облога ми с епископа. Веднага ще разпространим новината и тук, за да се освободим от проклятието на Хепи вели. И колкото е възможно по-скоро в Европа. Докато нашите кораби се завърнат, докторите по целия свят ще плачат за синкона. Моите кораби ще правят доставки за Британската империя, а ти ще се ангажираш с американския континент. Ще си поделим останалия свят. Само в Южна Италия бихме могли да продадем тонове синкона.

– Кой друг знае за това?

– Само ти. Днес. Тази нощ аз ще подшушна нещо за това на Ски-нър, ако го намеря. И така, свършихме с бизнеса. Сега, как е Шиваун?

– И добре, и зле. Тя прие факта, че е сгодена. Но трябва да призная, че колкото и да я обичам, тя не ме обича.

– Ще откупиш ли активите на Тилмън?

– Не, ако Шиваун се ожени за мене. В противен случай би било грешка да го направя. Понеже Уилф почина, трябва да намеря друг партньор. Това ще означава да отстъпя част от акциите си – ти познаваш отлично проблемите.

– Да. Какви са намеренията на Сергеев?

– О, той е още тука. Кракът му не го притеснява много. Често се срещаме с него. Вечеряме заедно два-три пъти седмично. – Купър леко се усмихна. – Той е много привързан към Шиваун, а, изглежда, и тя го харесва. В момента тя е на неговия кораб.

Струан поглади братата си умислено.

– Тогава ще ти предложи нещо друго. По-опасно от синконата.

– Какво?

– Изпрати Шиваун у дома за една година. Дай ѝ възможност да размисли. Тя е от добро потекло. Ако пожелае да се върне в края на годината, бракът ти с нея ще бъде щастлив. В противен случай – дай ѝ свободата. Кажи ѝ, че независимо от всичко, ти ще продължиш да изплащаш „дела“ на баща ѝ. Братята ѝ могат да пропаднат. Не забравяй, че можем добре да използваме влиянието на сенатор Тилмън във връзка с новото ни начинание. Парите, които ще му дадеш, няма да бъдат хвърлени на вятъра.

Купър тръгна към бюрото си, за да си вземе пура и да спечели време. Защо тай-пан предлага това? Не планира ли той да тръгне след нея?! Не, за него е излишно да действа със заобикалки: ако ѝ даде знак, тя би се отзовала веднага.

– Трябва да помисля за всичко това, тай-пан – каза той. – Пура?

– Не, благодаря. И когато обмислиш това, прибави още един риск. Поискай от Сергеев да й предложи да замине с неговия кораб с придружител, разбира се.

– Ти си изгубил ума си!

– Не, момчето ми. – Струан извади копията от документите, превързани грижливо със зелена лента. – Прочети това.

Купър взе пакета.

– Какво е това?

– Чети. Не бързай.

Купър седна на бюрото си и отвори пакета.

Добре, разсъждаваше Струан, въпросът със синконата е поставен. А Кълъм? Може би той е прав да иска съдружник. Джеф е подходящият съдружник. Струан – Купър – Тилмън. Поне Струан – Купър. Засега можем да забравим за Тилмън. Защо не? Това е много изгодно за Джеф. Ние печелим предимство пред двете Америки. Джеф е вещ и праволинеен. Той е добър избор. Лонгстаф? За Лонгстаф се погрижих повече от достатъчно. Ако не е под пряко наблюдение, той веднага ще направи това, което следващият силен мъж му каже. А Скинър? Досега той се проявява добре. Блоър? Трябва да се проучи. Маус също. Друго? Домът и Мей-мей. Може би Орлов беше прав. Може би всичко, което усещаш, е морето, което те поставя на изпитания. Ти добре вложи парите си. Не се отказвай лесно от това.

Мисълта му безжалостно се насочи към Брок: да, той трябва да бъде убит. Лайза бе права. Щом това веднъж започне, навярно никога няма да спре. Или ще завърши със смъртта на двамата.

– Истина ли е това? – Купър бе прочел цялото досие.

– Източникът може да бъде наречен „сигурен“. Какво мислиш за това?

– Дяволска работа. Очевидно Сергеев е човекът, без съмнение един от тях, изпратен да разследва „британската сфера на влияние“ в Азия и да проучи начините за емиграция в Руска Аляска. – Купър поразмисли, после продължи: – Какво да направим във връзка с това? Добре, ще следвам предложението ти относно Шиваун. Сергеев с удоволствие би я придружил до Америка. Тя ще го подмами открито или неусетно и ще го заведе във Вашингтон. Баща ѝ, на когото ще бъде предоставена тази информация, дискретно ще каже на Сергеев, е Съединените щати са сериозно загрижени от поведението на Русия и желаят тя да остане вън от Америка, доктрината Монро и т.н. Това ли имаш предвид?

– Ти си умен мъж, Джеф.

- След тази информация лорд Кънингтън ще изглежда като идиот.
- Така е.
- И прави нуждата от Хонконг и огромното му значение очевидна.
- Да.

– Сега трябва да решим по какъв начин незабавно и безопасно да предадем тази информация в ръцете на сенатора. Това ще увеличи политическия му престиж извънредно много и той ще я използва докрай. Защо не рискуваме да посветим Шиваун във всичко това или просто да й дадем едно копие от досието, което да предаде на баща си?

– Аз не бих ѝ позволил да прочете досието, нито бих ѝ казал за какво се отнася. Все пак тя е жена. Жените обикновено са непредвидими. Току-виж се влюбила в Сергеев. Тогава тя може да опропасти Съединените щати, защото според женската логика жената трябва добре да покровителства партньора си, независимо от наследство или каквото и да било друго. Катастрофално би било Сергеев да разбере, че ние знаем всичко, което е в досието.

– Бих искал да помисля за всичко това – каза Купър. Той завърза отново пакета и го подаде на Струан. – Може да ти прозвучи при повдигнато, тай-пан, но моята страна знае как да ти се отблагодари.

– Не искам благодарности, Джеф. Навярно ще ни бъде от полза, ако сенаторът Тилмън и другите дипломати започнат да осмиват глупавото управление на нашия район от страна на лорд Кънингтън.

– Да. Считай, че това е уредено. Впрочем, ти ми дължиш двадесет гвинеи.

– За какво?

– Не си ли спомняш нашия облог? По въпроса коя бе голата жена? Първия ден, Дърк. Картината на Аристотел, отстъпването на острова, не си ли спомняш?

– Да. Коя бе тя? – попита Струан.

Двадесет гвинеи срещу честта на една лейди не е толкова много, помисли той. Да, по дяволите, но тази картина ми харесва.

– Шиваун. Тя ми каза преди два дни. По-точно, каза ми, че ще отиде при художника да я нарисува. Както дукесата на Алба.

– Ще ѝ позволиш ли?

– Не зная.

Лицето на Купър се набръчка от мъчителна усмивка, която за момент промени обичайното му тревожно изражение.

– Пътуването по море ще го предотврати, нали?

– Не с това момиче. Утре аз ще изпратя пакета. Доколкото си

спомням, загубилият облога трябваше да накара Аристотел да нарисува печелившия в картината. Смятай го за уредено.

– Може би ще приемеш картината като подарък. Аз ще накарам Аристотел да ни нарисува двамата, а?

– Добре, благодаря ти. Винаги съм харесвал тази картина.

Купър посочи пакета.

– Хайде утре пак да поговорим. Тази нощ ще реша дали да изпратя Шиваун.

Струан помисли за утрешния ден, после подаде пакета на Купър.

– Постави го в касата си. За да сме сигурни.

– Благодаря. Благодаря за доверието, тай-пан.

Струан отиде на брега и се отби във временната канцелария, която бе построена на новата морска площадка. Варгас го очакваше.

– Първо ми кажи всички лоши новини, Варгас.

– Имаме доклад от нашите агенти в Калкута, сеньор. Изглежда, че според последните сведения „Грей уич“ е пристигнал три дни преди „Блу клауд“.

– Друго?

– Цените в строителството са огромни, сеньор. След вчерашната статия във вестника аз задържах всички работи. Може би трябва да съкратам загубите си.

– Продължи веднага всички работи и от утре наеми два пъти повече работници.

– Да, сеньор. Новините от борсата в Англия са лоши. Пазарът е нестабилен. Бюджетът не е балансиран и се очакват финансови сътресения. Разбира се, кражбите са невероятно много. Откакто вие заминахте, имаше три грабежа и бяха направени още една дузина опити за кражби. Две разбойнически лодки бяха заловени и екипажите публично обесени. Между четиридесет и петдесет крадци, разбойници и главорези ги бият с камшици всяка сряда. Не минава нощ, без някоя къща да бъде ограбена. Ужасно. О, между другото, майор Търнбул въведе полицейски час за всички китайци от залез-слънце нататък. Изглежда, че само по такъв начин могат да бъдат контролирани.

– Къде е мисис Куанс?

– Все още на малкия кораб, сеньор. Тя отмени пътуването си до Англия. Говори се, че сеньор Куанс още е в Хонконг.

– Там ли е?

– Не бих искал да вярвам, че сме загубили безсмъртния Куанс, сеньор.

– Какви бяха намеренията на мистър Блоър?

– Той харчи пари, като че ли скалите на Хонконг са от злато. Разбира се, това не са наши пари, а на Жокейклуб – каза Варгас, като се опитваше да не показва неодобрението си. – Разбирам, че не се очакват печалби от клуба, защото всички приходи се изразходват за надбягвания, коне и т.н. – Той избърса изпотените си ръце с носна кърпа. Влажността на въздуха бе голяма. – Научавам, че сеньор Блоър е организирал борба с петли. Под егидата на клуба.

– Добре. Кога ще бъде това?

– Не зная, сеньор.

– Какво прави Глесинг?

– Всичко, каквото един пристанищен майстор трябва да прави. Но чувам, че е разярен срещу Лонгстаф, задето не му разрешава да отиде в Макао. Носи се слух, че ще бъде отзован.

– Маус?

– А, пастор Маус. Той се върна от Кантон и се настани в хотела.

– Защо каза това „а“, Варгас?

– Нищо, сеньор. Просто още един слух – отговори Варгас, притеснен, че си е изтървал езика. – Добре, изглежда... разбира се, ние, католиците, не го харесваме и не сме доволни, че протестантите не вярват като нас в спасението на душите ни. Във всеки случай, той има обичан от хората последовател, кръстен Хака, наричан още Хунг Хсу Чун.

– Има ли този Хунг Хсу Чун нещо общо с Хунг Мун и триадите?

– О, не, сеньор. Това име често се среща.

– Да, спомням си за него. Висок, особняк. По-нататък.

– Добре, няма много за разказване. Той започна да проповядва между китайците в Кантон. Не е известен като пастор Маус, нарича себе си брат на Исус Христос, казва, че през нощта разговаря с Бога. Той бил новият месия, той щял да очисти храмовете, както преди бил направил това брат му Христос, и още много подобни глупости. Очевидно той е луд. Всичко това би било много забавно, ако не беше толкова оскверняващо.

Струан помисли за Маус. Той го харесваше като човек и го съжаляваше. После отново си спомни думите на Сара. Да, каза си той, ти използваш Волфганг по много начини. Но в замяна му даде това, което той пожела – шанса да покръсти езичниците. Без тебе той отдавна щеше да бъде мъртъв. Без тебе... стига за това. Маус сам трябва да намери спасението си. Пътищата към Бога са странни.

– Кой знае, Варгас? Може би Хунг Хсу Чун е това, което търди, че

е. Все пак – прибави той, като видя Варгас да се въздържа – съгласен съм. Това не е забавно. Аз ще говоря с Волфганг. Благодаря ти, че ми каза.

Варгас леко се изкашля.

– Мислите ли, че следващата седмица бих могъл да отсъствам? Тая горещина... хубаво би било да видя семейството си.

– Да. Вземи две седмици, Варгас. И аз мисля, че би било добре португалската общност да има свой собствен клуб. Откривам подписа. Тебе определям за временен касиер и секретар. – Той попълни чек и го откъсна. – Можеш да го осребриш веднага. – Сумата бе хиляда гвинеи.

Варгас бе развълнуван.

– Благодаря ви, сеньор.

– Без благодарности – каза Струан. – Без поддръжката на португалската общност ние не бихме имали никаква общност.

– Но, сеньор, тази новина – тази статия! С Хонконг е свършено. Короната анулира договора. Да удвоя броя на работниците? Хиляда гвинеи? Не разбирам.

– Хонконг ще живее, докато поне един търговец остане там и поне един кораб е в пристанището му. Не се тревожи. Някакви съобщения за мене?

– Мистър Скинър остави съобщение. Той би искал да ви види, когато ви е удобно. Гордън Чен също.

– Съобщи на Скинър, че ще се отбия в редакцията тази вечер. На Гордън кажи да дойде при мене в осем часа на борда на „Рестинг клауд“.

– Да, сеньор. О, още нещо. Спомняте ли си Рамзи? Морякът, който дезертира? През цялото време живял в една пещера на хълма като отшелник. На върха. Той е оцелял, като крадял храна от рибарското селище в Абърдийн. Изглежда, че е изнасилвил няколко жени там. Китайците го хванали и го предали на властите. Вчера бе осъден. Сто удара с камшик и две години каторга.

– Биха могли и да го обесят – каза Струан. – Той няма да изтрае две години. Затворите са смъртни капани, неопикуемо жестоки.

– Да. Ужасни. Благодаря ви отново, сеньор. Нашата общност ще бъде дълбоко признателна – каза Варгас. Той излезе, но почти веднага се върна.

– Извинете ме, тай-пан. Един от нашите моряци е тук. Китаецът Фонг.

– Да влезе.

Фонг влезе тихо и се поклони.

Струан изпитателно огледа набития сипаничав китаец. За трите месеца, прекарани в чужбина, той се бе променил в много отношения. Сега с лекота носеше европейска морска униформа, а плитката коса бе умело прикрепена под кепето му. Английският му бе приемлив. Превъзходен моряк. Послушен, коректен, бързо научаваше всичко.

– Какво правиш извън кораба?

– Капитан казва може отиде на брега, тай-пан. Разходи се по брега.

– Какво искаш, Фонг?

Фонг подаде измачкан лист хартия. Написаното бе с детски почерк. „Абърдийн. Същото място. Осем удара. Ела сам.“ Подписът бе „Бащата на Бърт и Фред“.

– Къде намери това?

– Кули спря мене. Даде мене.

– Знаеш ли какво пише?

– Прочел. Не чете лесно. Трудно, няма значение.

Струан огледа листа.

– Небето. Видя ли го?

– Да, тай-пан.

– Какво ти каза то?

Фонг знаеше, че бе подложен на тест.

– Тайфун – опасност – каза той.

– Колко време ще продължи?

– Не знае. Три дни, четири дни, повече, по-малко. Тайфун. Няма значение.

Слънцето се бе скрило зад хоризонта, бързо се смрачаваше. По брега и по сградите се показваха светлини.

Облаците по небето се съгъстяваха. Огромна и кървава, луната се появи над хоризонта.

– Мисля, че имаш добър нюх, Фонг.

– Благодаря, тай-пан.

Струан размаха писмото.

– Какво ти казва твоят нюх за това?

– Не ходи сам – каза Фонг.

Четиридесет и трета глава

С настъпването на нощта облачността и влажността се увеличиха.

Старите търговци знаеха, че скоро ще завали. Това бе началото на дъждовния период, те очакваха, че този дъжд ще облекчи постоянната задуха за известно време и ще прочисти праха. Ако джос е с тях. Ако той е против тях, може да има и буря. И само от него зависи дали бурята ще премине в тайфун.

– Горещо ми е, тай-пан – каза Мей-мей, като се разхлаждаше с ветрило в леглото.

– На мен също – каза Струан. Той сменяше замърсената си риза с чиста. – Аз ти казвах, че трябва да останеш в Макао. Там е много по-хладно.

– Може да е така, бога ми, но тогава нямаше да имам удоволствието да ти кажа, че ми е горещо.

– Предпочитах те, когато беше болна. Тогава не проявяваше дързост и не правеше вулгарни изказвания.

– Хм! – изсумтя тя. – Не бъди измамен с мене!

– Какво с тебе?

– Измамен, тай-пан. Не знае английски? Кога те няма по цял ден, не трябва безпокоиш за бедна майка. Аз ужасно заета чете твой речник на д-р Джонсън и подобрява знания по варварски език. Всеки знае дума „измамен“. Означава „лъжлив“. Ето какъв си ти, за бог. – Тя пресилено се нацупи и това я направи още по-хубава. – Ти не обожава мен вече!

– Аз имам намерение да поизлъжа задника ти.

Мей-мей пресилено простена, като че ли бе засегната от намерението на Струан.

– Тай-пан иска поиграе, маса? Може, няма значение.

Струан се приближи до леглото, но Мей-мей се отдръпна.

– Тай-пан, това беше шега.

Той я прегърна силно.

– О, момичето ми, ти вече си добре. Това е важното.

Тя бе облякла бледосиня копринена туника, имаше елегантна прическа, а парфюмът ѝ бе опияняващ.

– Да не си посмял да отидеш в публичен дом, а?

– Не ставай глупава.

Той я целуна и след това се облече. Постави ножа си в кобура отзад, а камата в левия си ботуш, завърза здраво косата на врата си с панделка.

– Не режи коса, тай-пан. Остави опашка като цивилизован човек. Много хубав.

На вратата се почука и влезе Лим Дин.

- Маса. Маса Чен тук. Може?
- Може. Каютата горе.
- Ще се върнеш ли, тай-пан?
- Не, момичето ми. Веднага ще отида на брега.
- Кажй на Гордън да дойде да ме види – да?
- Да, момичето ми.
- Къде отива?

– Излизам, бога ми. Дръж се добре, докато ме няма. Ще се върна след полунощ. Но ще ти се обадя веднага щом се върна на борда.

– Добре – прошепна тя галовно. – Събуди ме, ако съм заспала. Твоя майка иска знае дали лъжлив син здрав и читав.

Той я потупа нежно по рамото и отиде в каютата на горния дек.

– Здравей, Гордън.

Гордън Чен бе облечен в дълга синя копринена дреха и светли копринени панталони. Бе силно възбуден и разтревожен.

– Добър вечер, тай-пан. Добре дошъл. Много съм щастлив за синконата. Как е лейди Т'Чънг?

- Много добре, благодаря.
- Съжалявам, моите усилия останаха напразни.
- Благодаря ти, че си се опитал.

Гордън Чен бе раздразнен, че трябваше да изразходва голяма сума таели при търсенето, но раздразнението му бе нищо в сравнение с тревогата му за Хонконг. Цялата йерархия на Квантунг от триадите силно негодуваше срещу новините от Англия. Той бе повикан от Джин-куа и му бе заповядано да уведоми тай-пана да използва всички възможности на триадите и всички необходими средства – пари, натиск, разширяване на търговията, – за да се предотврати напускането на острова от варварите и да ги окуражи да останат на него.

– Трябва да ви запозная с много важен въпрос, тай-пан. Иначе не бих се натрапвал. Хонконг. Статията. Вярно ли е всичко това? Ако е вярно, ние сме загубени, разорени.

- Доколкото зная, ти си тай-пан на триадите от Хонконг.
- Какво?

– Тай-пан на триадите от Хонконг – повтори Струан любезно и го запозна с това, което португалският офицер му бе казал. – Глупава история, а?

– Не глупава, тай-пан, а направо ужасна! Шокираща лъжа!

Ако Гордън беше сам, той би оскубал косите си, би разкъсал дрехите си и би крещял от ярост.

– Защо триадите трябваше да убият Горт?

– Не зная. Откъде да знам какво биха могли да направят тези анархисти? Тай-пан на триадите? Аз? Какво мръсно обвинение!

Животът ми не е оценен за пукната пара, крещеше той на себе си. Този проклет предател! Как смее той да издава тайни! Осъзнай се. Тай-пан на варварите те наблюдава и ти по-добре му дай мъдър отговор!

– Просто не зная какво да мисля. О, небеса! Триадите от Тай Пинг Шан под носа ми? Отвратително!

– Имаш ли неприятели, които биха разпространили такава история?

– Трябва да имам, тай-пан. Велики Боже! Чудя се дали... – Бяло то на очите му се показа.

– Дали какво?

– Добре, аз... добре, вие сте ми баща. Дали някой не се опитва да ви атакува чрез мене?

– Това е възможно, Гордън. Възможно е и ти да си шеф на триадите.

– Анархист? Аз?

О, богове, защо ме изоставихте. Само миналата седмица петдесет таела за тамян, дарения и молитви. Не съм ли най-щедрият поддръжник на всички храмове, без да търся лична облага? Нали лично направих дарения на три храма и четири гробища и не осигурих ли свитата на четирдесет и три будистки свещеници?

– Защо трябва да бъда замесен с тези престъпници? С ваша помощ аз забогатявам. Нямам нужда от кражби и грабежи.

– Но ти би искал династията Манчу да бъде отстранена от престола на Китай?

– Манчу или китаец – все ми е едно, тай-пан. Защо трябва да ме занимава такъв въпрос. Това въобще не ме засяга. – „О, богове, затворете си ушите за малко.“ – Аз не съм китаец – аз не съм англичанин. Мисля, че съм последният човек, на когото една тайна китайска организация би се доверила. Това би било опасно, не мислите ли?

– Може би. Не зная. Вероятно ти трябва да похарчиш малко таели, Гордън. Организирай шпионска мрежа. Установи кои са тези хора, кои са лидерите им.

– Веднага, тай-пан.

– За опитен човек като тебе три месеца ще бъдат достатъчни да се открият лидерите.

– Шест месеца – каза Чен бързо, като се опитваше да измиела начин за излизане от клопката, в която бе попаднал.

Сега той имаше една идея. Разбира се. Остави варварите сама да се занимават с противниците на триадите. Ние ще вербуваме шпиони от тях, ще ги внедрим в някоя съставна ложа на триадите а ще ги лансираме с фалшиви церемонии. Превъзходно! После... ще видим. Ще пуснем слух, че действителният лидер на триадите е... кой? Ще помисля за някой неприятел, когато му дойде времето. Тогава ще ги разкрием на варварите като действителни триади и те ще им вземат главите.

– Да, тай-пан, веднага се заемам с това.

– Мисля, че трябва да го направиш. Защото, по един или друг начин, аз ще унищожа триадите.

– Аз ще ви помогна с всичко, което мога – каза Гордън ентусиазирано.

Десет глави биха задоволили дори тебе, тай-пан. Жалко, че Чен Шенг има семейство, иначе той би бил идеален избор за „лидер на триадите“. С помощта на джос аз съм следващият, който ще застане начело на „Ноубъл хаус“. Не се тревожи, Джин-куа ще ти помогне да намериш подходящата примамка.

– Тай-пан, да поговорим за по-важни неща. Какво ще кажете за тази статия? Свършено ли е с Хонконг? Заплашени сме да загубим цяло състояние. За нас би било катастрофално да загубим острова.

– Има преди това няколко по-малки проблема. Но те ще бъдат разрешени. Хонконг ще бъде запазен. Това правителство скоро ще падне. Не се тревожи. „Ноубъл хаус“ и Хонконг са неразделни.

Безпокойството на Гордън Чен се изпари.

– Сигурен ли сте? Този Кънингтън ще си отиде ли?

– По един или друг начин. Да.

Той погледна към баща си с възхищение. Да, мислеше той, ако се наложи, дори с убийство. Превъзходно. Той изпитваше желание да каже на тай-пан, че бе елиминирал Горт и по този начин е спасил живота му. Но това може да почака за по-удобен, по-важен момент, каза си той, възрадвам.

– Превъзходно, тай-пан. Признавам, че ми вдъхвате кураж. „Ноубъл хаус“ и Хонконг са неразделни.

Ако не са, ти си загубен, помисли той. Но ти никога повече не трябва да стъпваш на континента. Не, докато тази история с Триадите не приключи. Не. Ти си подходящ за Хонконг. Това е мястото ти или гробът ти.

– Тогава ние бихме могли да разширим дейността си и да рискуваме по-сериозно. Аз ще работя да направя Хонконг много силен.

О, да. Успехите ви могат да зависят от мене! Благодаря, тай-пан, за куража, който ми дадохте.

– Моята лейди иска да те види. Слез при нея, а?

– Благодаря. Благодаря също за предупреждението ви за тази нелепа, но опасна история.

Гордън Чен се поклони и излезе.

Струан наблюдаваше сина си много внимателно. Той ли е или не е той? Изненадата може да се окаже истина. Това, което той каза, е доста правдоподобно. Не зная. Но ако това е Гордън, ти трябва да бъдеш много умен, за да го хванеш. А после?

* * *

Струан намери Скинър в печатницата на „Ориентал експрес“. Вътре бе задушно и шумно. Той похвали издателя за работата му.

– Не се тревожи, тай-пан – каза Скинър. – Ще се появи нова статия в утрешния брой.

За доказателство, той подаде един лист на Струан.

– Ще се радвам да свърши това проклето лято. – Той бе облечен с обичайната си черна работна престилка и плътни панталони.

Струан прочете статията. Тя бе изпълнена с нападки и сарказъм и подчертаваше необходимостта всички търговци да се обединят и активно да въздействат на Парламента за компрометирането и отстраняването на Кънингтън.

– Мисля, че тази статия би накарала някои от по-младите да реагират веднага – каза той одобрително.

– И аз мисля така. – Скинър разпери ръце да облекчи палеция сърбеж под мишниците си. – Проклетата горещина! Излагаш живота си на опасност, тай-пан, като се разхождаш сам в нощта – каза той.

Струан носеше тънка риза, ленени панталони и леки ботуши.

– Би трябвало да се обличаш като мене. Ще се потиш по-малко и няма да ти е толкова горещо.

– Не споменавай за тази напаст. Нищо не можеш да направиш срещу горещината – това е тежестта на лятото. Човек е роден да се поти.

– Да. И да бъде любопитен. Ти спомена нещо в бележката си за странна добавка към споразумението на Лонгстаф с вицекраля Чинг-со. Каква е тя?

– Просто странна подробност от информацията, която журналистите събират. – Скинър избърза лицето си с кърпа, която остави следи от печатарско мастило, и отново седна на високия стол. Той каза на Струан

за семената. – Черници, камелии, ориз, чай и всякакви видове цветя.

– Това е твърде любопитно – каза Струан замислено. – Доколкото зная, Лонгстаф няма слабост към градинарството. Може би това е идея на Синклер – той се занимава с такива работи.

– Или на сестра му. – Скинър погледна към китайските печатари, които работеха на печатарската преса. – Научавам, че тя е много болна.

– Тя се възстановява, щастлив съм да го кажа. Докторът каза, че било стомашно разстройство.

– Чувам, че Брок бил на флагманския кораб този следобед.

– Информацията ти е точна.

– Чудех се дали да не приготвя един некролог.

– Понякога мисля, че хуморът ти не е много забавен.

Капки пот се стичаха по лицето на Скинър и падаха върху нечистата му риза.

– Това не го казах на шега, тай-пан.

– Добре, аз го приемам като шега – каза Струан. – Не е добре да се говори за некролози. – Той погледна пресата, която печаташе утрешния брой на вестника. – Мислех си за Уолън. Лонгстаф наименува стария град Куинс таун. Сега имаме нов град. Може би Уолън ще има честта да избере ново име.

Скинър се усмихна.

– Това добре би го заангажирало. Какво име си избрал, тай-пан?

– Виктория.

– Харесва ми. Виктория, а? С един прост удар Лонгстаф е отстранен. Разглеждай го като „предложение“, тай-пан. Остави това на мене. Уолън никога няма да осъзнае, че това не е било негова идея, гарантирам ти. – Скинър почеса корема си със задоволство. – Кога ще стана собственик на вестника?

– Денят, в който Короната ще приеме Хонконг и договорът бъде ратифициран от двете правителства. – Струан му подаде някакъв документ. – Всичко е написано тук. Моят печат е върху документа Разбира се, при условие че по това време „Ориентал експрес“ все още представлява интерес за тебе.

– Имаш ли някакви съмнения, тай-пан? – попита Скинър зарадван.

Той ясно виждаше бъдещето. Десет години, си каза той. Тогава аз ще бъда богат! Ще се върна у дома, ще се ожения за дъщеря на благородник, ще си купя имение в Кент и ще основа вестник в Лондон. Да, Морли, стари приятелю – мислеше той, – ти измина дълъг път от алеите на Лаймхаус, това отвратително сиропиталище, и каналджийството. Бог да

прокълне тези дяволи, които те родиха и те изоставиха.

– Благодаря, тай-пан. Няма да се откажа, не се страхувай.

– Между другото, една изключителна история може да те заинтересува. Синконата лекува маларията в Хепи вели.

Скинър онемя.

– О, Боже мой, тай-пан, това не е просто история – това е безсмъртие. Каза изключителна? Това е най-голямата история на света! Разбира се – прибави той хитро, – най-важното от историята е дали „тя“ или „той“ бе излекуван.

– Пиши каквото искаш. Само не намесвай мене и моите хора в това.

– Никой няма да повярва, освен ако не видят с очите си излекувания. Докторите ще кажат, че това е безсмислица.

– Да го кажат. Техните пациенти ще умират. Така го напиши! – каза Струан твърдо. – Аз вярвам, че тази история е вярна и затова съм инвестирал голяма сума пари. Купър и аз сме съдружници в бизнеса със синкона. До шест месеца ще имаме на разположение големи количества от нея.

– Мога ли да публикувам това?

Струан се засмя.

– Не бих ти го казал, ако бе тайна.

* * *

Като излезе на Куинс роуд, Струан бе облъхнат от горещината на нощта. Луната беше високо в небето, почти закрита от облаци. Но все още нямаше ореол около нея. Той тръгна по пътя и стигна до корабостроителницата. Там свърна по една мрачна разровена улица. Изкачи се по малка стълба и влезе в някаква къща.

– Благословени Боже! – каза мисис Фордъринджил. Изкуствените й зъби правеха усмивката ѝ странна. Тя бе в дневната и вечеряше – пушена риба, черен хляб и бутилка английска бира. – Момичета! – извика тя и размаха звънеца, който бе закачен на колана ѝ. – Винаги съм казвала, че няма нищо по-добро от хубаво веселие в топла лятна нощ.

Тя забеляза, че Струан е по риза.

– Няма да се губи време за събличане, това ли е идеята ти, тай-пан?

– Аз дойдох само да видя... твоя гост.

Тя сладко му се усмихна.

– Този стар мръсник злоупотреби с гостоприемството ми.

Четири момичета грациозно влязоха в стаята. Вълнените им кимона бяха на петна и силно миришеха на парфюм и пот. Бяха почти

двадесетгодишни – силни, твърди, привикнали с живота, който водеха. Те чакаха Струан да направи своя избор.

– Нели е за тебе, тай-пан – каза мисис Фордъринджил. – Осемнайсетгодишна, хубави крака и много енергична.

– Благодаря, мадам. – Нели направи поклон и големите ѝ гърди изскочиха от кимоно. Тя бе пълничка блондинка, със застарели, хладни очи.

– Искаш ли да дойдеш с мене, тай-пан, любов моя?

Струан даде по една гвинея на всяка от тях и ги отпрати от стаята.

– Къде е мистър Куанс?

– Втори етаж в дъното наляво. Синята стая.

Мисис Фордъринджил го погледна над очилата си.

– Трудни времена, тай-пан. Твоят мистър Куанс яде като кон и говори ужасни неща. Шокиращи за млади момичета. Отдавна ми дължи много пари.

– Откъде намери тези момичета, а?

Тревога се изписа в очите на старата жена.

– Където има пазар на момичета, винаги се намират, нали? От Англия. Някои от Австралия. Оттук-оттам. Защо?

– Колко ти струва една от тях?

– Търговска тайна, тай-пан. Ти имаш твоите тайни, аз – моите.

Тя посочи към масата и смени темата.

– Не искаш ли да вечеряш? Пушената риба е специално приготвена. Домашна. Получих я тази седмица.

– Благодаря, вече съм вечерял.

– Кой ще плати сметката на мистър Куанс?

– Колко?

– Сметката е в него. Научавам, че мисис Куанс е разтревожена.

– Ще обсъдя сметката с него.

– Никога не съм се съмнявала в тебе, тай-пан.

– Умря ли момичето на Горт? – внезапно попита Струан.

Старата жена отново бе образец на любезност.

– Какво? Не зная какво искаш да кажеш. Нищо нередно не става в моето заведение!

Ножът на Струан бе в ръката му и той го опря до набръчкания врат на мисис Фордъринджил.

– Умря ли?

– Не, тук не е умряла. Взеха я от тук. За бога, недей...

– Умря ли или не?

– Чух, че е умряла, но това няма нищо общо с мене...

– Колко ти плати Горт да мълчиш?

– Двеста гвиней.

– Какво стана с момичето?

– Не зная. Боже, помогни ми, това е истината! Роднини дойдоха за нея. Той им плати по сто никела и те бяха доволни. Взеха я от тук. Тя беше неверница.

Струан прибра ножа.

– Може да се наложи да повториш това пред съда.

– Научих, че този мръсник е мъртъв, затова, мисля, няма да се наложи да го казвам пред съда. А и как бих могла да кажа нещо? Аз не знам името ѝ, не съм видяла трупа ѝ. Ти знаеш как се прави това, тай-пан. Но ще се закълна в библията пред Брок, ако това имаш предвид.

– Благодаря, мисис Фордъринджил.

Той се изкачи по стълбите и отиде в синята стая. Белите ѝ стени бяха посивели от нечистотия и ставаше течение – през процеците. Имаше огромно огледало на една от стените и пурпурни завеси висяха набрани около големия афиш. Картини бяха събрани на купчини по пода, други бяха закачени по стените. По пода имаше многоцветни петна от маслени и водни бои. В средата на стаята стоеше триножник, а около него – дузина кутии с бои и четки.

Аристотел Куанс хъркаше в леглото. Виждаха се само носът и нощната му шапка.

Струан взе една счупена кана и я хвърли в стената. Тя шумно се пръсна на малки парчета, но от това Куанс се шумгна по-дълбоко под завивката. Струан взе по-голяма кана и я запрати в стената.

Куанс се изправи и отвори очи.

– Боже, благослови душата ми! Самият дявол в цялата тази светиня!

Той скочи от леглото и прегърна Струан.

– Тай-пан, любими мой покровителю! Моите уважения! Кога пристигна?

– Ставай бързо! Днес пристигнах!

– Чух, че Горт е мъртъв.

– Да.

– Благодаря на Бога за това. Преди три дни този мръсник дойде тук и се кълнеше, че ще ми отреже главата, ако проговоря нещо за момичето.

– Колко ти плати, за да не говориш?

– Нито грош, мръсния му скъперник! Голяма работа, поисках му само сто!

– Как вървят твоите работи?

– Много зле, скъпи приятелю. Тя е още тук. О, Боже, пази ме! Така че трябва да стоя тука. Не смея да излизам.

Куанс скочи отново в леглото, взе една голяма пръчка и удари три пъти по пода.

– Поръчвам закуска – обясни той. – Искаш ли да закусиш с мене? Каж ми сега твоите новини!

– Ти закусваш в 9 часа вечерта?

– Слушай, скъпи приятелю, когато си в публичен дом, действаш като проститутка! – Той избухна в неудържим смях, после се хвана за гърдите. – Бога ми, тай-пан, напълно изтощен човек съм – истински дух на безсмъртния Куанс.

Струан седна на леглото.

– Мисис Фордъринджил ми говори за някаква сметка. Дал съм ти досега цяла торба със злато, бога ми!

– Сметка?

Куанс разрови под възглавницата, размести наполовина изяден сандвич, две книги, няколко четки за рисуване, парчета от дамско бельо и накрая намери листчето със сметката. Той го пхна в ръцете на Струан.

– Виж с какво те е задължила тази използвачка.

– Искаш да кажеш, тебе е задължила – каза Струан. Той прочете сметката. – Всемогъщи боже!

Сметката бе за четиристотин и шестнадесет лири, четири шилинга, четири пенса и един фардинг. Седем шилинга и шест пенса дневно за квартира и храна. Сто и седем лири за бои, четки и платна. Следваше точка „Други разходи“.

– Какво, по дяволите, е това „други разходи“?

Куанс прехапа устни.

– Уверявам те, тъкмо това исках да разбере от старата кучка.

Струан излезе на стълбите.

– Мисис Фордъринджил! – провикна се той.

– Викаш ли ме, тай-пан? – извика любезно тя.

– Да. Ела горе, моля те.

– Трябвам ли ти за нещо? – попита още по-любезно тя, като влезе в стаята.

– Какво, по дяволите, означава това? – Струан показа сметката, като я погледна застрашително. – „Други разходи“ – почти триста и

двадесет лири!

– А! – отвърна тя компетентно. – Търговия, тай-пан.

– А?

– Мистър Куанс обича компаниите по всяко време и това са разноските за времето, през което той се ползва от нашите грижи. – Тя подсмъркна недоволно. – Ние водим съвсем точно нашите книги. Сметката е коректна до последната минута.

– Лъжи! – извика Куанс, възмутен. – Подправила е книгите, тай-пан. Това е изнудване!

– Изнудване? – запротестира мисис Фордъринджил. – Защо ти... ти... аз и моите момичета те спасихме от най-лошото, по-лошо от смъртта, за втори път на всичко отгоре!

– Но триста лири? – каза Струан.

– За бога, всичко е точно. Той обича да ги рисува, също така да... моята книга е най-добре водената в цяла Азия! Така е!

– Това е невъзможно! – настоя Струан.

Куанс се изправи в леглото, постави едната си ръка на сърцето, а с другата посочи към жената.

– Аз отказвам цялата тази сметка от твое име, тай-пан. – Беше се надул като паун. – Това е използвачество!

– О, така ли? Добре, аз ще ти го кажа направо в лицето, стар глупак и мръсен негодник, отивай си веднага! Аз ще се обадя на тази жена още тази нощ! Момичета! – извика дребната жена и нервно тръгна напред-назад из стаята.

– Добре, мисис Фордъринджил, не е нужно да се караме – каза нерешително.

Осем момичета дотичаха в стаята.

– Вземете ги веднага и ги занесете в моята стая – заповяда тя, Като сочеше боите, четките и картините. – Няма повече кредит. Те са мои, докато сметката не бъде платена напълно! – И тя изскочи навън от стаята.

Куанс скочи от леглото, както бе по нощница.

– Момичета! За бога, няма нищо да вземате!

– Бъди добро момче – каза Нели спокойно. – Щом мадам казва да ги вземем, даже и Бог да беше тука, пак трябва да ги вземем!

– О, да, сладур – обади се друго от момичетата. – Нели го каза съвсем точно.

– Един момент – каза Струан. – Мистър Куанс получи някаква сметка. Това е причината за тази разпрavia. Мис Нели, а-а... била си...

била ли си с него?

Нели се обърна към Струан.

– Дали съм била с него, тай-пан? Нашият скъп мистър Куанс има такива силни желания, каквито и в библията не са описани.

– О, да, тай-пан! – обади се друго момиче. – Понякога обича да бъдем две заедно с него. О, той е много специален!

– За да ги рисувам, за бога! – извика Куанс.

– О, не си криви душата, мистър Куанс! – каза Нели. – Не бяхме само за рисуване!

– Той ни рисува само част от времето, което прекарваме с него – обади се трето момиче.

– Кога? – попита друго момиче. – Никога не ме е рисувал!

– За бога, това са лъжи! – запротестира Куанс и се обърна към Струан, но като видя изражението на лицето му, трепна и се сви в леглото. – Виж сега, тай-пан – умолително каза той. – Да не избързваме! Човек не може да се въздържа, ако е... популярен.

– Ако мислиш, че ще плащам за оргиите ти, не си с всичкия си!

– Какво е това „оргии“? – попита Нели с възмущение. – Ние сме уважавани момичета. Не обичам мръсни думи!

– Това не е мръсна дума. Означават „забавление“ – каза Куанс с пресипнал глас.

– О! – каза тя и се поклони. – Извини ме, тай-пан!

Куанс отново сложи ръка на сърцето си и завъртя очи.

– Тай-пан, ако ме изоставиш, с мене е свършено. Ще отида в затвора за дългове! Моля те... – Той слезе от леглото и падна умолително на колене. – Не обръщай гръб на стария си приятел!

– Ще уредя тази сметка и ще взема всичките ти картини като залог за този заем. Но е за последен път. Разбра ли, Аристотел? По вече няма да плащам!

– Бог да те благослови, тай-пан! Ти си истински принц!

– О, да! – каза Нели и боязливо се приближи до Струан. – Хайде, любов моя! Ще платиш на мадам, а това ще бъде за сметка на заведението.

– Не искаш ли да дойдеш с мене? – попита едно от момичетата. – Разбира се, Нели е по-опитна.

Всички погледнаха с очакване и надежда към Струан.

– Аз бих препоръчал... – започна Куанс, но строгият поглед на Струан го прекъсна. – Винаги, когато ме погледнеш така, тай-пан, имам чувството, че умирам. Отчаян. Загубен. Изоставен.

Въпреки раздражението си, Струан се засмя.

– Дявол да те вземе!

И той се отправи към вратата. Но една внезапна мисъл го накара да се спре.

– Защо тази стая е наречена синя?

Нели се наведе и взе нощното гърне под леглото. То бе синьо.

– Мадам въведе тази мода, тай-пан. Всяка стая има различен цвят. Моята е зелена.

– Аз получих старата златиста стая – каза друго момиче. – Съвсем не подхожда на една лейди!

Струан поклати глава в недоумение и излезе.

– Внимание, госпожици! – прошепна Куанс развълнувано и всички го погледнаха с нетърпеливо очакване. – Понеже всички задължения са изчистени, предлагам ви скромно тържество след закуска.

– О, добре! – казаха момичетата и се скупчиха около леглото.

Четиридесет и четвърта глава

В полунощ лорчата се приближи до плажа на Абърдийн. Струан скочи в плитчината, последван от Фонг. По-рано той тайно бе разположил хората си около кладенеца в западния край на плажа. Тръгна към него и разклонението на пътеката. Фонг носеше фенер и много се безпокоеше.

Луната бе скрита зад нисък облак, но все пак слаба светлина проникваше през него. Въздухът бе влажен и тежък. Стотици сампани се промъкваха през тесния провлак като дървояди. Само фенерът на Фонг едва разкъсваше тъмнината. Тишината се нарушаваше от лай на кучета.

Селото също се спотайваше тревожно. Като стигна до кръстовището, Струан внимателно огледа околността и се ослуша. Имаше усещането, че от сампаните много очи го наблюдават. Той намести pistolетите в колана си, за да избегне светлините на фенера, който Фонг бе поставил на капака на кладенеца.

Тишината бе тягостна. Изведнъж Фонг се вцепени и посочи с трепереща ръка. Отвъд кръстовището, на пътеката, лежеше някакъв чувал. Изглеждаше като чувалите за ориз. Струан, с готови за стрелба pistolети, даде знак на Фонг да върви напред. Той не му се доверяваше напълно. Фонг тръгна ужасен. Когато стигнаха до чувала Струан подаде камата си на Фонг.

– Отвори чувала!

Фонг коленичи и го разряза. Отдръпна се ужасен. В чувала бе Скрагър. Краката, ръцете и езикът му бяха отрязани, очите – извадени. Отрязаните крайници бяха обгорени.

– Чудесна нощ, приятелю!

В зловещата тъмнина се разнесе жлъчният смях на У Куок. Струан скочи на крака.

Струваше му се, че смехът идва от сампаните.

– Какво искаш, проклет дявол! – извика Струан.

Последва поток от крясъци на китайски. Фонг пребледня. Той изкрещя нещо, също на китайски, със сподавен глас.

– Какво каза той?

– Той... У Куок казва да отида... там.

– Ще стоиш, където си! – каза Струан. – Какво искаш, У Куок? – извика той към сампаните.

– Тебе жив! За Кемой, бога ми! Тебе и твоите мръсни фрегати!

Човешки силуети прииждаха по хълма от сампаните с копия и кинжали. Струан изчака, докато можа да различи първия от пиратите и го повали с един изстрел. Незабавно засвистяха куршуми от пушките на хората на Струан. Страшни писъци отекваха в нощта. Първата вълна от двадесет-тридесет пирати бе покосена.

Втора вълна от крещящи убийци се втурна към пътеката. Отново бяха посрещнати с ожесточена стрелба. Само четирима от тях успяха да стигнат до кладенеца. Струан съсече един, Фонг – втори, а изстрели от пушките улучиха другите двама. Отново настъпи тишина.

– Чума да те поразии, приятелю!

– И тебе, У Куок! – изрева Струан.

– Моята флота пак ще дойде, ще убия Лъва и Дракона!

– Излез от мишата си дупка и застани срещу мене! Ще те убия! Отрепка!

– Когато те хвана, ще умреш, приятелю. Един крайник на седмица. Този негодник живя пет-шест седмици, но ти ще имаш цяла година, за да умреш. Ще се срещнем лице в лице след една година, ала не и по-рано!

Разнесе се зловещ смях, после настана тишина. На Струан много му се искаше да стрелят по сампаните, но знаеше, че на борда им има стоци мъже, жени и деца.

Той погледна към полуотворения чувал.

– Вдигни го, Фонг!

После извика към хората си наоколо:

– Обратно на лорчата, момчета!

Струан охраняваше Фонг по пътя към лорчата. Когато стигнаха в открито море, той завърза чувала с верига, прочете молитва над него и след това го хвърли в дълбоките води. Мълчаливо го наблюдаваше, докато изчезваше сред кръгове морска пяна...

На Струан му се искаше да може да каже на Скрагър за сбогуването си със синовете му.

Той ги бе оставил на грижите на капитана на Уампоа с писма до агентите на „Ноубъл хаус“ в Лондон. На тях той възлагаше отговорността за момчетата и образованието им.

– Добре, всичко хубаво, момчета. Когато се завърна у дома, ще дойда да ви видя.

– Мога види вас, капитан, сам? – попита малкият Фред, като едва сдържаше сълзите си.

– Да, моето момче. Ела!

Струан го заведе в една от каютите. Евроазиатецът Бърт се почувства притеснен, оставен сам. У Пак не изпускаше ръката на Бърт.

– Да, Фред? – каза Струан, след като вече бяха сами в каютата.

– Мой баща казал, ние има ново име, преди напуснем домашни води, капитан.

– Да. То е написано на документите ви. Казах ти миналата нощ. Не си ли спомняш?

– Извинете, не, капитан. Аз забравя. Моля, мога науча име отново?

– Ти си Фредерик Макструан – каза той.

Струан харесваше това момче. Досегашното му име също му харесваше.

– Бърт ще се казва Бърт Чен.

– О! – каза момчето. – Сега аз запомни. Но различни защо? Аз и мой брат?

– Добре, вие имате различни майки, нали? Това е причината – обясни Струан, като галеше момчето по главата и с остра болка с спомняше за загубата на собствените си синове.

– Да, но ние останем братя, ваша милост! – каза Фред и този път не можа да сдържи сълзите си. – Извинете, не можем има също име? Чен хубаво име. Фредерик Чен хубаво име, тай-пан.

И така, Струан трябваше да смени документите му с нови. Капитанът на кораба завери подписа му.

– Момчета, сега и двамата сте Макструан. Албърт и Фредерик

Макструан.

Двете момчета заплакаха от щастие и прегърнаха Струан.

* * *

Струан влезе в кабинета си и се опита да заспи. Но сънят не идваше. Ужасният край на Скрагър го бе разстроил. Той знаеше, че тези мъчения бяха любимата практика на У Фанг Чой, башата на У Куок и дядо на малкия У Пак. На жертвата, която предстоеше да бъде разчленена, предоставяха три дни – време, през което тя трябваше да избира кой крайник да ѝ бъде отрязан пръв. През третата нощ изпращаха приятел на нещастника да му пошепне в ухото, че помощта идва. Така жертвата трябваше да избере този крайник, без който „по-лесно“ би дочакала помощта. После му отрязваха избрания крайник. Пак някой му пошепваше, че помощта пристига. Но тя никога не идваше. Само истински силен мъж можеше да издържи две ампутации. Струан стана и излезе на палубата. Имаше слабо вълнение, но облаците се бяха сгъстили. Луната бе изчезнала. Имаше прилив, но морето бе безопасно.

– Утре ще вали, мистър Струан – каза Кудахи.

– Да – потвърди Струан.

Той впери очи на изток. Усещаше, че морето го гледа.

* * *

– Върховна лейди! – каза А Сам, като събуди Мей-мей. – Катерът на татко пристига.

– Лим Дин подготви ли банята му?

– Да, мамо. Той се качи горе да го посрещне. Да събудя ли втора майка?

Ин-кси спеше в леглото в другия край на каютата.

– Не, легни си. Но първо ми дай гребена и четката за коса. Провери дали Лим Дин е приготвил закуска за татко. Може да е гладен.

Мей-мей полегна отново и си спомни какво ѝ бе казал Гордън Чен. „Отвратителен убиец! Да обвинява сина ми, че бил замесен в някаква тайна организация! Платиха му повече, отколкото трябвате, за да мълчи и да умре спокойно! Какъв абсурд!“

Тя внимателно стана от леглото. За няколко секунди почувства краката си слаби и несигурни. След това се съвзе и се изправи стабилно.

– О, сега съм по-добре! – извика тя.

Мей-мей отиде пред огледалото и критично се огледа.

– Изглеждаш остаряла – каза тя на образа си.

– Съвсем не си остаряла. И не трябва да ставаш от леглото – обади се Ин-хси от своето. – Нека аз да ти оправя косата. Татко върна ли се? Толкова се радвам, че си по-добре. Ти наистина изглеждаш много добре.

– Благодаря ти, сестро. Лодката му сега пристига.

Мей-мей позволи на Ин-хси да ѝ направи прическата.

– Благодаря ти, скъпа.

Тя се напръска с парфюм и се върна в леглото освежена. Вратата се отвори и с тихи стъпки влезе Струан.

– Защо не спите? – попита той.

– Исках да те видя здрав и читав. Банята ти е готова. Закуската също. Много се радвам, че се завърна невредим!

– Мисля да се върна при тебе след няколко часа. Ти трябва да спиш, моето момиче. Ще закусим заедно, когато се събудя. Казах на Лим Дин да не ме събужда, освен ако няма нещо спешно.

Той бързо я целуна, малко смутен от присъствието на Ин-хси. Мей-мей забеляза това и леко се усмихна. „Колко са интересни тези варвари!“

Струан кимна с глава към Ин-хси и излезе.

– Слушай, скъпа сестро! – каза Мей-мей, когато вече бе сигурна, че Струан не може да я чуе. – Изкъпи се в парфюмирана вода и когато татко заспи дълбоко, иди в леглото му и спи с него.

– Но, Върховна лейди, сигурна съм, че досега татко с нищо не е показал, че ме желае. Аз го наблюдавах много внимателно. Ако отида, без да съм поканена... аз... може да се ядоса и да ме изгони. Тогава ще се чувствам много неудобно и с тебе, и с него.

– Ти просто трябва да разбереш, че варварите са много различни от нас, Ин-хси. Тяхната представа за удобство не е като нашата. Направи както ти казвам. Той ще се изкъпе и ще си легне. Чакай един час и иди при него. Ако се събуди и ти заповяда да си отидеш просто прояви търпение и му кажи – Мей-мей премина на английски: – „Върховна лейди ме изпрати.“

Ин-хси повтори няколко пъти английските думи и добре ги запомни.

– Ако това не помогне, върни се при мене – продължи Мей-мей – Няма никакво неудобство, уверявам те. Не се плаши. Познавам добре татко. Ние не трябва да го оставим да посещава публична домове. Той е ходил в един от тях миналата нощ.

– Не! – каза Ин-хси. – Неудобно ми е. О, скъпа! Татко сигурно се отвращава от мене. Може би ще направиш по-добре да ме продадеш на някой гробокопач.

– Хм! Аз бих му дала каквото му е нужно, ако бях добре. Не се тревожи, Ин-хси! Той още не те е видял! Казвам ти. Той е варварин. Отвратително е, че той ходи в публичен дом, след като ти си тука, дори А Сам.

– Съгласна съм. О, лош човек!

– Всички са лоши, скъпа – каза Мей-мей. – Аз се надявам, че той е много уморен и няма да те изгони. Просто спи в леглото му. С татко ние трябва да работим усърдно. Даже на тази възраст, той е още много стеснителен в любовта.

– Знае ли, че не съм девствена? – попита Ин-хси, като милваше Мей-мей по главата.

– Той е достатъчно млад все още, за да няма нужда девственици да го възбуждат, скъпа сестро. Но е достатъчно стар, за да няма търпението да научи една девственица как да се люби. Просто кажи му: „Върховна лейди ме изпрати.“

Ин-хси отново повтори английските думи.

– Ти си много хубава, сестро. Хайде сега! Почакай един час и после иди при него.

Мей-мей затвори очи и се настани удобно в леглото.

* * *

Ин-хси се вираше в Струан. Едната му ръка бе отпусната върху възглавницата. Той бе дълбоко заспал. Завесите на прозорците на каютата бяха плътно спуснати, за да не пропускат светлина след разсъмване. Бе тихо и спокойно.

Лн-хси съблече пижамата си и предпазливо се промъкна под завивките на Струан.

Топлината в леглото я възбуждаше. Тя чакаше със затаен дъх, но ой не се събуждаше. Приблужи се до него, постави нежно ръка върху неговата и отново зачака. Той не се събуждаше. Притисна се плътно до него и постави ръката си върху гърдите му. И пак зачака.

В съня си Струан чувстваше, че Мей-мей е до него. Той усещаше парфюма ѝ, близостта ѝ. Доволен бе, че треската е останала в миналото и тя отново е добре. Те бяха заедно под топлите лъчи на слънцето тя се чувстваше превъзходно. Той я питаше какво би искала за рождения си ден, а тя само се усмихваше и се притискаше до него. Всичко бе като в

мъгла – приятно, нереално, но красиво. Той я слушаше с наслада как му говори нежно, после плуваха заедно и това му се видя много странно, защото тя не умееше да плува. Чудеше се кога е могла да се научи. След това лежаха голи на плажа един до друг и той чувстваше близостта ѝ с цялото си тяло. Тя потрепера и той помисли, че пак е в треска. Появи се монахът в расото си с петна от кръв и с чаша в ръка. Мей-мей изпи чая от синкона и треската изчезна. И после стана тъмно. Облаци ги обгръщаха и бе нощ, а трябваше да бъде ден. От вълните Фонг крещеше: „Тайфун!“ Тогава те избягаха от облаците и отново се върнаха в леглото, където бяха в безопасност.

Той се раздвижи. Полузаспал, усети топлината на нежното тяло, което го докосваше. Протегна ръка и обгърна гърдата ѝ. Приятни тръпки преминаха през телата им.

Той лежеше в здрача на стаята и се пробуждаше. Усещаше приятната мекота на гърдата и втвърденото ѝ зърно в ръката си.

Тогава той отвори очи.

Ин-хси стеснително се усмихна.

Струан се подпря на лакът.

– Бога ми, какво, по дяволите, правиш тук?

Ин-хси го погледна в недоумение.

– Върховна лейди ме изпрати.

– Какво? – Струан се опита да дойде на себе си.

– Върховна лейди ме изпрати, тай-пан.

– Мей-мей? Мей-мей? Полудяла ли е? – И той ѝ посочи вратата. –

Отивай си!

Ин-хси поклати отрицателно глава.

– Върховна лейди ме изпрати.

– Може и кралицата на Англия да те е изпратила! Отивай си!

– Върховна лейди ме изпрати – нацупи се Ин-хси. После настани удобно главата си на възглавницата и впери поглед в него.

Струан неудържимо се засмя.

Ин-хси бе объркана. „Боже мой! Върховна лейди бе права, варварите са неразбираеми. Но няма да мръдна от леглото му! Как смееш ти да ходиш в публичен дом и да ме компрометиращ, тай-пан? Да не съм някоя стара дропла, за бога? О, не, тай-пан! Няма да се помръдна! Аз съм много хубава, аз съм втора сестра и втора лейди в къщата ти. Това е!“

– О, богове! – каза Струан, като се посъвзе. – Аз ще се ожена за Мей-мей дори ако това е последното нещо, което ще направя в живота си. По дяволите всички други!

Той легна отново и си представи какво ще правят с Мей-мей, когато отидат в Англия. Тя ще бъде сензацията в Лондон... тъй като никога не носи европейски дрехи. Заедно ще шокираме английското общество. Сега бързо трябва да се върна в Англия. Може би ще успея да дискредитирам секретаря по външните работи. Или да спра Уолън. Да. Сега ключът към Хонконг е в Лондон. „У дома – колкото по-скоро, толкова по-добре.“

Той обърна глава и погледна Ин-хси. Сега наистина я видя. За първи път. Тя бе очарователна. Парфюмът и кожата ѝ еднакво го привличаха.

– О, момиченцето ми, изкушението е твърде голямо, за да му устоя. Тя се притисна до него.

Четиридесет и пета глава

„Уайт уич“ влезе в пристанището малко преди обяд. Главната му мачта липсваше, на палубата имаше купчини мачти и усукани въжета.

Брок пристигна с катер точно когато „Уайт уич“ пускаше котва.

– Бога ми, някой трябва да плати за това! – изръмжа той, като стъпи на палубата.

От висящите разкъсани платна по останалите разчупени мачти той веднага разбра, че моряците не са си свършили работата.

– Какво се е случило?

– През деня, сър – каза Майкълмас. Той бе пръв помощник-капитан, набит, със следи от шарка по лицето. – Придружавах мистър Горт. Докато разбере какви бяха намеренията ви. – Огромният му юмрук трепна. – Внезапно ни връхлетя буря на два часа от Макао. Проклетата вихрушка едва не ни обърна. Отнесе мачтата. Петдесет левги изминахме в буря.

Брок сви юмрук и го стовари върху лицето му.

– Не знаеш ли кога идва буря? Не познаваш ли достатъчно този сезон?

– Да, мистър Брок – каза Майкълмас без страх. – Но бурята дойде изневиделица. За бога, не ме упреквайте за бурята!

Юмрукът на Брок изпрати Майкълмас в перилата и той се строполи на пода в безсъзнание.

– Пениуорт! – Брок повика втория помощник – пълен, едър млад мъж. – Ти ще бъдеш капитан до нова заповед! Вдигни котвите за буря!

Ще ни трябват за лошо време.

Той забеляза Кълъм на кварталдека. Веднага тръгна към него. Моряците се отдръпнаха от пътя му.

– Добро утро, мистър Брок. Аз исках...

– Къде е мисис Брок?

– Долу, сър. Мистър Майкълмас не бе виновен. Аз също исках...

– Затвори си устата! – отсеке Брок и се обърна с гръб към Кълъм.

Той почервения от обида, Брок никога не би обърнал гръб на тай-пана.

– Никой да не слиза на брега! – изкрещя Брок. – Всичко да се изчисти, Пениурт, или ще те сполети съдбата на Майкълмас. Махни го от кораба ми! – Той се обърна към Кълъм. – С тебе ще поговоря след малко.

– Аз бих искал сега да разговаряме.

– Още една дума, преди да съм готов, и ще те стрия на прах.

Кълъм последва Брок надолу по стълбите. Много му се искаше тайпан да беше тук. „О, Боже, как ще се оправя с Брок? Защо трябваше да попаднем в тази проклета буря?“

Тес стоеше пред вратата на каютата си. Тя се усмихна внимателно и се поклони, но Брок мина край нея, влезе в главната каюта и затръшва вратата след себе си.

– О, Бог да ни е на помощ, мили! – изплака тя пред Кълъм.

– Не се тревожи. Ще се оправим – каза той, като се опитваше да изглежда спокоен.

Много му се искаше да има пистолет. Той отиде до близката лавица и измъкна от там едно желязно колче за завързване на въжета. После извика Тес в каютата.

– Не се тревожи. Той положи свещена клетва. Той обеща!

– Хайде да избягаме, докато е време – каза тя умолително.

– Не можем сега да избягаме, мила – каза Кълъм. – Не се тревожи.

По-добре е сега да се оправим с това. Трябва да го направим.

* * *

– И така, ти допусна Тес да ти се изплъзне и остави този негодник да ти хвърли прах в очите? – каза Брок.

– Да – отговори Лайза, като се опитваше да скрие уплахата си. – Аз ги наблюдавах внимателно и никога не сбърках, но те направиха така, че аз да бъда виновна. Те обаче са женени и ние няма...

– Аз решавам това, за бога! Какво стана с Горт?

Тя му разказа всичко, което знаеше.

– Горт предизвика Дърк Струан – каза Лайза. Тя се страхуваше не само за себе си, но най-вече за Тес, Кълъм и мъжа си. Ако Тайлър тръгне срещу този дявол, и той ще бъде обречен на смърт.

– Да, Тайлър. Той нанесе на тай-пан ужасни обиди. Удари го с камшик. Публично. Казвах на Горт да почака, да стои тука, докато ти дойдеш, но той ме наби и излезе.

– Какво?

Тя отмести косата си над дясното ухо. Показа се черна подутина със засъхнала по нея кръв.

– Това още ужасно ме боли.

После разкопча блузата си. Гърдите ѝ бяха покрити със синини от побой.

– Той направи всичко това. Твоят син. Той е истински дявол и ти знаеш това.

– За бога, Лайза. Ако той... ако знаех... най-добре би било той да е мъртъв. Но не от убийци, не с поругана чест, бога ми!

С ужасяващо лице той си наля халба бира от стоящото наблизко буренце и Лайза благодари на Бога, че го е напълнила навреме.

– Докторът сигурен ли е, че този негодник няма сифилис?

– Той няма сифилис и не е негодник. Той ти е зет.

– Разбрах това. Бог да го прокълне!

– Тайлър, прости им! Моля те! Той е добро момче, много обича Тес, тя е щастлива и...

– Дръж си езика! – Брок изпи бирата и удари с халбата по масата. – Дърк е планирал всичко това. Знаех го. За да ме предизвика първо той унищожи най-големия ми син, а след това взе дъщеря ми, за да не мога да я оженя, както аз искам. Бог да го поразии! Той ми направи всичко това! – Той блъсна яростно халбата на пода. – Ще погребем Горт днес в морето.

– Тайлър, мили мой! – Тя докосна ръката му. – Тайлър, има и нещо друго. Трябва да ти го кажа. Трябва да простиш, ти имаш много да прощаваш. За Нагрек.

– А?

– Горт ми каза какво сте сторили на Нагрек. Това е ужасно, но той го е заслужил. Защото той ходеше с Тес. Да. Изглежда, че Кълъм не знае. Така дъщеря ти ще бъде спасена от ужасна участ.

Мускулите около очите на Брок се свиваха от нервни тикове.

– Какво казваш?

– Истина е, Тайлър – каза Лайза и като че ли уплахата ѝ изчезна. – Най-малко, дай им някакъв шанс. Такава е клетвата и пред Бога! И Бог да ни помага! Прости ми!

Тя закри лицето си с ръце и неудържимо заплака.

Устните на Брок се раздвижиха, но той не каза нищо. Скочи на краката си, пресече коридора и се изправи пред Кълъм и Тес.

Той видя ужаса в очите на Тес. Това го нарани и го направи жесток.

– Ти реши да тръгнеш срещу волята ми. Три месеца бях казал. Но ти...

– О, татко... о, татко...

– Мистър Брок, мога ли...

– Замълчи! Скоро ще говориш достатъчно! А ти, Тес, ти избра да избягаш като евтина любовница. Много добре. Иди да се сбогуваш с майка си! След това няма да имаш нищо общо с нас и ще отидеш на брега с мъжа си.

– О, татко, моля те, изслушай ме...

– Отивай! Аз искам да говоря с него.

– Няма да си отида! – истерично извика Тес. Тя взе железното колче. – Ти няма да го докоснеш! Ще те убия!

Той измъкна колчето от ръката ѝ, преди тя да разбере, че е мръднал.

– Излизай и върви на брега!

Брок имаше чувството, че преживява някакъв кошмар. Той искаше да им прости, да усети ръцете на Тес около себе си, но нещо в самия него го тласкаше в друга посока и той не намираше сили да му се противопостави.

– Вън, за бога!

– Добре, мила – каза Кълъм. – Иди си събери багажа.

Тя излезе от каютата. Брок удари с крак вратата след нея.

– Аз се заклех да ви дам подслон и сигурност. Но при условие че се ожените нормално.

– Изслушайте ме, мистър Брок...

– Ти слушай, за бога, или ще те смачкам като дървеница. – Пяна от слюнка се появи по устата му. – Аз ти казах честно, като мъж на мъж, три месеца бяха приемливи. Ти каза да. Но не удържа на дума та си. Бях ти казал: „Бъди честен, Кълъм!“

Кълъм не отговори. Той се молеше да запази силата си, но знаеше, че ще загуби. Но ще се опита все пак.

– Така ли е?

– Да.

– Тогава аз мисля, че клетвата ми е невалидна.

– Мога ли да говоря сега?

– Не съм свършил. Освен това ти ме измами с тази женитба. Ще отговориш ли на един въпрос? Пред Бога? Тогава ще бъдем квит.

– Разбира се.

Кълъм искаше да разкаже на Брок всичко относно сифилиса и публичния дом и защо така се е случило.

– Пред Бога?

– Да. Аз нямам какво да крия и...

Брок го прекъсна.

– Баща ти ли планира всичко това? Той ли ти даде идеята за бягство? Като е знаел, че това ще вбеси Горт? До такава степен, че Горт ще го предизвика публично и той по всички правила ще може открито да се бие с него? Пиян ли отиде в публичния дом, без да осъзнаеш къде си и с кого си? Не си длъжен да отговориш. Това е изписано на лицето ти.

– Да. Но трябва да ме изслушате. Има много...

– Това ти отне всичко, което ти бях обещал. Но ще ти кажа честно. Аз съм неприятел на баща ти. На „Ноубъл хаус“ също. Няма да се спра, докато не бъдат унищожени. Сега единственото пристанище е „Брок и синове“. Да, Кълъм, пропаднал Струан! А от днес нататък ти си мъртъв за мене. Ти и Тес.

Той с трясък отвори вратата.

– Вие не чухте моите обяснения! – извика Кълъм. – Това не е справедливо!

– Не говори за „справедливост“ – каза Брок. – Аз ясно ти каза да чакаш три месеца. Казах ти: „Бъди честен.“ Но ти не удържа на думата си. Това не е честно, по дяволите!

Той изскочи навън и Кълъм гледаше след него, разкъсан от облекчение, тревога, срам и омраза.

– Не сте справедлив! – каза той и остана наранен от собствения си глас.

Брок отиде на палубата и моряците се отдръпнаха настрана смутени.

– Пениуорт!

Вторият помощник прекъсна наблюдението на работите по разчитането на палубата и веднага се отправи към Брок.

– Намери Струан! – заповяда Брок. – Кажу ми, че ще го чакам в Хепи вели. До неговия и моя пристан. Да. Хълмчето. Кажу ми, че ще го

чакам на хълмчето – където той е искал да се срещне с Горт.

Разбра ли?

– Да, сър. – Пениурт прехапа устните си. – Да, сър.

– И ако подшушнеш за това на някой друг, бога ми, ще ти отрежа топките.

Брок тръгна надолу към мостика.

– Кой ще отведе кораба отгук, сър?

– Ти. Ти си капитан на „Уайт уич“. След като предадеш съобщението.

* * *

Струан гледеше с наслаждение Ин-хси. Тя още спеше до него. Той я сравняваше с Мей-Мей. А Мей-мей сравняваше с китайската си метреса от преди няколко години. А трите – с Роналда, съпругата си. Толкова различни! И все пак толкова еднакви в много отношения. Учудваше се защо трите ориенталки го възбуждаха по-силно от Роналда – единствената му любов, докато не срещна Мей-мей. И се питаше какво всъщност представлява любовта.

Той осъзнаваше, че трите китайки имаха много общо помежду си: невероятно нежна кожа – като коприна, нрав, преданост и лоялност, каквито не бе срещал преди. Но Мей-мей далеч превъзхождаше другите две. Тя беше съвършена.

Той докосна Ин-хси с любов. Тя помръдна, но не се събуди. Той предпазливо слезе от леглото и погледна през малките прозорчета към небето. То бе покрито с плътни, тежки облаци. Облече се и слезе долу.

– Така – каза Мей-мей. Тя беше елегантна и красива.

– Така – отвърна той.

– Къде е сестра ми?

– „Върховна лейди ме изпрати.“

– Хм! – каза Мей-мей и изправи глава. – Ти просто лъжлив прелъстител и вече не обожава майка.

– Така е – каза Струан, като искаше да я подразни. Тя изглеждаше по-хубава от всякога, леко отслабналото ѝ лице като че ли бе още поочарователно.

– Мисля да те изпратя обратно! – продължи Струан.

– А, да! Опитай се!

Той се засмя и я взе в ръцете си.

– Внимателно, тай-пан – каза тя. – Хареса ли ти Ин-хси? Много се радвам, че ти е харесала. Сигурна съм в това!

– Искаш ли да станеш тай-еш?

– Какво!

– Добре, ако това не те интересува, никога повече няма да говорим по този въпрос.

– О, не, тай-пан! Искаш да кажеш тай-тай? Истинска тай-тай, според обичая? О, не ме дразниш само? Моля, не измъчвай по такъв важен въпрос!

– Не те измъчвам, Мей-мей. – Той седна на стола, като все още я държеше в ръцете си. – Ще се върнем у дома. Заедно. Ще вземем първия кораб и ще се оженим по пътя. След няколко месеца.

– О, чудесно! – Тя се притисна до него. – Пусни ме за малко.

Той отпусна ръцете си и тя, като се олюляваше леко, се отправи към леглото.

– Там! Аз съм почти оздравяла.

– Сега си легни – каза той.

– Наистина оженим? Според ваши обичай? И според мои?

– Да. И по двата обичая, ако искаш.

Тя коленичи грациозно пред него, поклони се така, че челото я докосна пода. После събра ръце и каза:

– Заклевам се да бъда достойна тай-тай.

Той бързо я изправи и я постави в леглото.

– Не прави така, моето момиче.

– Направих, защото ти оказа фантастично голямо уважение, което мога да помисля, докато жива.

Тя го прегърна, после леко го отстрани от себе си и се засмя.

– Хареса подарък за рожден ден, а? Затова иска ожени за майка?

– И не, и да. Точно така мисля.

– Тя е хубава. Аз много харесвам. Радвам се, ти харесва също.

– Къде я намери?

– Тя беше държанка в къщата на един мандарин, който умря преди шест месеца. Казах ли ти, че е осемнайсетгодишна? Домакинство обедня и тай-тай поиска от агент да ѝ намери подходящ мъж.

Научих за това и си поговорих с нея.

– Кога? В Макао?

– О, не. Преди два-три месеца. – Мей-мей се стуши по-близо до Струан. – Говорих с нея в Кантон. Тай-тай на Джин-куа каза за нея. Кога забременях, размислих и повиках. Понеже мъж много сладострастен, може би ходи в публични домове, вместо стои вкъщи. Ти обеща не ходи, но минала нощ отиде. Мръсни проститутки!

– Аз не съм ходил при жена. Отидох да видя Аристотел.

– Хм! – Мей-мей поклати пръст към него. – Ти го казваш. Няма нищо против, но не тези проститутки. О, добре, този път повярва.

– Благодаря ти.

– Ин-хси много хубава, така няма нужда от публични домове. О, толкова щастлива! Пее много добре, свири много инструменти, шие добре и бързо научава нови неща. Уча я на английски. Тя дойде с нас в Англия, А Сам и Лим Дин също. – Тя леко се намръщи. – Но ще връщаме в Китай, нали? Много често?

– Да. Може би.

– Добре. Разбира се, ще връщаме. – Отново се усмихна. – Ин-хси умее прави много неща. Добра в леглото?

На Струан това му се видя забавно.

– Не съм правил любов, ако питаш за това.

– Какво?

– Аз обичам сам да избирам кой и кога да дойде в леглото ми.

– Тя в легло и ти не прави любов?

– Да.

– За бог, тай-пан. Никога не те разбирам. Не желае нея?

– Разбира се, че я желая. Но реших, че сега не бе време за това. Може би тази вечер. Или утре. Когато аз реша. Не преди това. Но високо оценявам грижата ти.

– Кълна се в Бог, ти много особен. Или може бил толкова изтощен с мръсна проститутка, че не бил в състояние прави любов. Така ли?

– Стига вече!

На вратата се почука.

– Да?

Влезе Лим Дин.

– Тай-пан, маса тука. Види тай-пан, може?

– Кой маса?

– Маса Пениуорт.

Четиридесет и шеста глава

Струан вървеше нагоре по пътеката, която водеше към хълмчето. Брок бе застанал на сянка до останалата без покрив изоставена църква. Той видя привързаното за ръката на Струан бойно желязо и усети, че му прилошава. И все пак бе доволен, защото рано или късно това трябваше

да стане.

Той повдигна края на собственото си бойно желязо, хвана дръжката на ножа с лявата ръка и тръгна напред.

Струан видя Брок веднага щом той излезе от прикритието на църквата и внезапно забрави всичко, което предварително бе планирал. Той се спря. Всичко, което можеше да си спомни, бе, че Брок му е враг, когото той трябва да унищожи. С усилие на волята той се съсредоточи върху задачата си и продължи да се изкачва по пътеката. Мускулите му се свиха от напрежение пред началото на схватката.

Най-после двамата мъже се изправиха един срещу друг.

– Ти си планирал бягството и дуела, нали? – изръмжа Брок.

– Да.

Струан остави вдигнатото си бойно желязо да падне надолу. То зловещо издрънча. Отново трябваше да напрегне съзнанието си, за да си спомни какво бе решил да каже.

Брок стисна здраво дръжката на бойното си желязо, насочи го напред и се приготви за атака.

Струан остана неподвижен. Само очите му зорко бдяха.

– Съжалявам, че Горт умря по този начин – каза той. – Бих се радвал да мога сам да го убия.

Брок не отговори. Но той незабележимо помръдна тялото си. Вятърът, който духаше от изток, развяваше косата му.

Камата на Струан се появи в лявата му ръка и той леко се наведе.

– Тес е заразена.

Брок спря моментално.

– Не е! Докторът каза, че Кълъм е чист.

– Докторите могат да бъдат подкупени – каза Струан, като усещаше, че жаждата за мъст се надига у него. – Тя нарочно бе заразена!

– Защо ти...

Брок яростно насочи напред бойното си желязо и налетя на Струан. Острието на метала мина на по-малко от инч от очите на Струан. Той отстъпи крачка назад, после сам нападна, но Брок се отмести встрани. Дебнеха се един друг като диви животни.

– От Горт! Това планира Горт! – каза Струан. Предпочиташе да е говорил преди боя. – Чуваш ли? Това бе работа на Горт!

Главата на Брок бе като замаяна. Всичко, за което той можеше да мисли, бе да връхлети върху врага и да го убие.

Отново ожесточено се нахвърлиха един върху друг и отново безуспешно. Брок парира ножа на Струан. Той бързо се изви и се отдалечи.

Знаеше, че повече не може да се владее и отстъпи по-далече.

– Горт планира сифилиса!

– Безсрамни лъжи!

Брок тръгна заплашително към Струан.

– Горт даде на Кълъм заразено питие. И възбуждащо питие също.

Горт даде подкуп в публичния дом да оставят Кълъм със заразена проститутка. Той искаше Кълъм да бъде заразен! Това бе проклетият ти син! Разбра ли?

– Лъжец!

– Но с милост божия, Кълъм няма сифилис – казах ти го, за да разбереш защо исках да убия Горт. Кълъм няма сифилис! Нито Тес!

– Какво?

– Това е истината, кълна се в Бога!

– Дявол! Измамник! Лъжеш пред Бога!

Струан се отпусна. Брок пристъпи назад и зае нападателна поза. Но Струан не отговори по същия начин. Той бързо влезе през отворената врата в църквата и застана пред олтара.

– Заклевам се пред Бога, това е истината.

Той се обърна и изгуби контрол върху себе си. Целият свят за него бе Брок и изпитваше непреодолимо желание да го убие. Той тръгна с бавни крачки към Брок.

– Горт уби една проститутка в Макао и друга тук! – изсъска той – Това е още една истина. Неговата кръв не е върху ръцете ми, по твоята ще бъде!

Брок се отдръпна от вратата, но очите му не се отделяха от очите на Струан. Вятърът бе спрял и той знаеше, че това е странно изключително странно. Но не обърна внимание на този факт.

– Тогава... тогава ти... си имал причина – каза Брок. – Вземам назад каквото казах. За бога, ти си имал причина.

В този момент той бе вече на открито и спря на безопасно разстояние.

– Вземам назад всичко, което се отнася до Горт. Но това не урежда всичко между мене и тебе.

Яростта му към Горт и Струан не му даваше покой – той знаеше само, че трябва да се бие, да напада, да убива. За да живее.

В този момент Брок почувства по бузите си нов вятър.

Изведнъж главата му се проясни. Той впери поглед към сушата.

Струан бе озадачен от внезапната промяна в поведението на Брок и се колебаеше.

– Вятърът се променя – мрачно каза Брок.

– Какво?

Струан правеше усилие да се съсредоточи и отстъпи назад. Не се доверяваше на Брок.

После и двамата бяха отправили очи към континента, като се ослушваха внимателно и следяха вятъра.

Той идваше от север.

– Леко, но постоянно.

– Ще има буря може би – каза Брок. Гласът му го нараняваше, сърцето му трескаво биеше, силите му го напускаха.

– Не от север! – каза Струан, като също чувстваше, че отмалява.

„О, Боже, за момент бях като животно. Но смяната на вятъра...“

– Тайфун!

Те погледнаха към пристанището. Джонки и сампани бързаха стремглаво към брега.

– Да – каза Струан. – Но това бе истината. За Горт.

Брок усети горчилка в устата си и се изплю, за да се отърве от нея.

– Извинявам се за Горт. Да. Той е провокаторът. Мъртъв е, милост няма. – „Къде сбърках? – попита се той. – Къде?“ – Каквото е станало, станало. Аз ти казах моето становище за уреждането на нещата. Да, сбърках, че те извиках днес, но аз ти казах моето становище в Кантон и не съм го променил. Не съм го променил, както и ти твоето. Но от деня, в който ти дойдеш с камшик в ръка срещу мене, няма спиране. Ти избираш деня, както казах преди. Съгласен? Струан се чувстваше страшно отпаднал.

– Съгласен.

Той се отдръпна назад, отвърза бойното желязо и прибра ножа си. Но не отделяше очи от Брок. Не му вярваше. Брок също прибра оръжието си.

– И ти ще простиш на Кълъм и Тес?

– Те са мъртви за мене, както вече казах. Докато Кълъм не се присъедини към „Брок и синове“, „Брок и синове“ не стане „Ноубъл хаус“, а аз – тай-пан на „Ноубъл хаус“!

Струан захвърли камшика си на земята. Брок направи същото. Двата мъже бързо тръгнаха от хълма по различни пътеки.

Четиридесет и седма глава

През целия ден северният вятър се усилваше. На мръкване Куинс таун бе готов с обичайните предпазни мерки. Спуснати бяха щорите на прозорците, вратите – уплътнени и здраво залостени. Тези, които са били предвидливи да си изкопаят мазета, благославяха своя джос. Хората, които живееха в леки постройки или временни жилища, потърсиха подслон в масивни сгради. Но с изключение на „Хепи вели“, имаше малко масивни жилища. Малко мъже поемаха риска да участват в дългите нощни разговори, макар че вече бяха чели в „Ориентал експрес“ за лечението на маларията със синкона. А и синкона още не се намираше лесно.

Всички кораби бяха със свалени платна и всички котви бяха спуснати дълбоко. Разстоянието между тях бе колкото е възможно по-голямо, за да се избегне сблъскване на корабите при силно вълнение.

Някои все пак казваха, че може и да няма тайфун, понеже северният вятър дълго време бе постоянен. Никой не си спомняше тайфун, който да е дошъл единствено от север. Един тайфун винаги бе свързан с вихри и постоянна промяна на посоката.

Дори Струан бе склонен да се съгласи с такова мнение. Никога в подобни случаи барометърът не беше показвал толкова високо налягане. Освен това никога не беше се появявал тайфун без рязко спадане на барометъра.

На мръкване заваля ситен дъжд и донесе облекчение от непоносимата горещина.

Струан внимателно преценяваше опасностите. Ако трябваше да се безпокои само за себе си, той би отишъл на юг в открито море с „Чайна клауд“. Вятърът все още позволяваше това. Би избрал най-подходящия курс и би избягал от тайфуна. Но някакъв вътрешен инстинкт, който той не можеше да си обясни, го караше да не поема такъв риск. Поради това той заведе Мей-мей, Ин-хси, А Сам и Лим Дин в обширната изоставена фабрика в Хепи вели и ги настани на третия етаж. Той усещаше, че вятърът ще попречи на нощните компании. Мей-мей щеше да бъде на по-безопасно място между стени от камъни и тухли, отколкото в морето. Това бе най-важното.

Кълъм благодари на Струан за предложението му да се подслонят с Тес във фабриката и каза, че предпочита Глесинг пойнт – сградата на шефа на пристанището. Това бе ниска гранитна постройка, в която

Глесинг бе предвидил място за Кълъм и Тес.

Струан му разказа за това, което се бе случило на хълма, и че засега някакъв мир бе постигнат. И докато се подготвяше за тайфуна, който можеше и да не дойде, той през целия ден не преставаше да мисли за човешката жестокост.

– Какво става, съпруже? – попита Мей-мей.

– Не зная. Брок, аз, тайфунът – не зная. Май че облаците са много ниски.

– Аз ще ти кажа какво не наред. Ти мислиш твърде много затова, което вече станало. И още по-зле – за това, което можеше стане. Да! Неразумно! Бъди китаец! Заповядвам! Минало е минало. Сключили мир с Брок! Не губи време като запечена кокошка. Хапни нещо, пий малко чай и прави любов на Ин-хси!

Тя се засмя и извика Ин-хси, която бързо изтича през огромната стая, седна на леглото и хвана ръката ѝ.

– Погледни я, за бога! Аз вече говорих какво трябва прави.

Той се усмихна и му стана по-леко.

– Така по-добре – продължи тя. – През цяло време мисля за тебе. Няма значение. Ин-хси бъде в съседна стая сама. През цяла нощ. Ще чака.

Той се усмихна, а Мей-мей бързо заговори на китайски на Ин-хси. Ин-хси слушаше с цялото си внимание и когато Мей-мей свърши, радостно плесна с ръце, погледна Струан с възторжени очи и бързо излезе.

– Какво ѝ каза, Мей-мей? – попита той подозрително.

– Казах как ти правиш любов. Научи нея как те възбужда фантастично. И не плаши, когато накрая тя изкрещи.

– Дявол да те вземе! Не мога ли веднъж да остана сам?

– Тай-тай знае кое най-добро за невъздържано малко момче. Ин-хси вече чака тебе.

– Какво?

– Ин-хси. Казах да подготви. Вечер любов приятна. Забрави ли?

Струан изръмжа и тръгна към вратата.

– Благодаря ти сърдечно, но съм зает.

Той слезе долу и изведнъж се почувства по-добре. Да, глупаво е да се мисли за миналото. И той благославяше своя джос заради Мей-мей.

* * *

Брок се разпореди да се демонтира счупената главна мачта на „Уайт уич“. Тя бе положена на палубата за по-голяма сигурност. Всички

счупени рейки и скъсани въжета бяха свалени и събрани в долната част на кораба. Бяха спуснати три котви в предната част на „Уайт уич“ и една от страната на кормилото. По този начин корабът щеше да бъде максимално устойчив на вятъра.

През целия ден Брок бе разстроен. Имаше главоболие, болки в гърдния кош. Той знаеше, че тази нощ го очакват лоши сънища. Би желал да се напие, да забрави. Усещаше приближаващата опасност. Той направи последен оглед с фенер в ръка на мократа палуба, после слезе долу при Лайза и Лилибет.

– Ето ти чая, любов моя – каза Лайза. – Най-добре облечи сухи дрехи. Те са приготвени.

Тя посочи към купчината от морско палто и панталони, морска шапка и ботуши.

– Благодаря, любов моя.

Той седна на масата и изпи чая.

– Татко! – каза Лилибет. – Ще играеш ли с мене? – Брок не отговори. Той не я чу. Тогава тя се хвана за мокротото му палто.

– Татко, ще изиграеш ли една игра с мене?

– Остави баща си на спокойствие – каза Лайза. – Аз ще играя с тебе.

Тя заведе Лилибет в съседната каюта и благодари на Бога, че мъжът ѝ и Струан се помириха. Брок ѝ бе разказал за случилото се и тя бе благодарна, че Бог е чул молитвите ѝ. „Вятърът бе едно чудо, – каза си тя. – Сега всичко, от което той има нужда, е търпение. Той ще се съгласи да благослови Тес.“ Лайза се помоли на Бога да бди над Тес и Кълъм, кораба и всички тях, после седна и започна играта с Лилибет.

Този следобед ковчегът на Горт бе поставен в един катер. Лайза и Брок отидоха в дълбоки води и Брок изпълни погребалния обред. Когато свърши, той прокле сина си и хвърли ковчега в дълбините. После се върнаха на „Уайт уич“, Брок отиде в каютата си и заключи вратата. Той плака за сина си и за дъщеря си. Той плака за първи път, откакто бе станал мъж. Радостта от живота го бе напуснала.

* * *

През цялата нощ вятърът и дъждът се усиливаха. На разсъмване духаше силно, но все още не бе опасно, морето беше бурно, но не заплашително.

Брок бе спал с дрехите си и се появи на палубата с подпухнали очи. Провери барометъра. Нивото на живака бе неизменно 29,8 инча.

Разклати го, но нивото не се промени.

– Добро утро, сър – каза Пениуорт.

Брок апатично кимна с глава.

– Мисля, че бурята е предстояща – каза Пениуорт, смутен от безразличието на Брок.

Брок се вгледа в морето и небето. Гъстите облаци бяха само на няколко стотици фута и закриваха напълно планините и върха на острова. Но това не представляваше нещо необикновено.

Брок неохотно тръгна да провери въжетата на котвите. Те бяха стабилни – три котви и три въжета, дебели колкото човешко бедро. Достатъчно са здрави, за да устоят на всякаква „буря“ – помисли той. Но всичко това не му харесваше. Като че ли бе безчувствен.

„Чайна клауд“ леко се поклащаше, но стоеше стабилно във водите на пристанището, а часовникът на кварталдека потрепваше, макар че бе защитен от вятъра. Всички други кораби, сред които се открояваше флагманският, също стояха стабилно. Няколко закъснели сампани и джонки търсеха удобни места за пускане на котва в малкото свободно пространство близо до Глесинг пойнт.

Брок слезе долу. Пениуорт и останалите моряци въздъхнаха с облекчение. Присъствието му ги притесняваше.

– От вчера насам изглежда остарял – каза Пениуорт. – Има вид на човек, който умира прав.

На разсъмване Струан проверяваше здравите шори на прозорците на първия етаж. Той слезе по стълбите на партера и провери другите шори. Погледна към барометъра – 29,8 инча.

– За бога! – извика той и гласът му отекна наоколо. – Или падай надолу, или да свършва този проклет дъжд и това проклето време!

– Какво, тай-пан? – извика Мей-мей от площадката на стълбището.

Тя изглеждаше малка и очарователна.

– Нищо, моето момиче. Върни се в леглото – нареди ѝ той.

Мей-мей слушаше шума от дъжда и ѝ се искаше да е в Макао.

Там шумът от дъжда по покрива е винаги приятен.

– Не харесва този дъжд – каза тя. – Надявам се, децата са добре.

Много ми липсват.

– Да. Върни се в леглото. Бъди добро момиче! Аз ще изляза за малко.

Тя жизнерадостно му махна с ръка.

– Бъди внимателен!

Струан облече моряшкото си палто и излезе. Сега дъждът падаше

под наклон. Той не бе се усилил през последния час. „Всъщност – помисли той – изглежда, че е отслабнал.“ Облаците се спускаха ниско. Той отново огледа „Чайна клауд“. „Корабът е хубав и стабилен“ – каза си. Струан се върна и отново провери барометъра. Без промяна.

Той закуси добре и се приготви да излезе отново.

– Горе! Долу! Защо толкова нетърпелив? Къде отива сега, айейя? – попита Мей-мей.

– При началника на пристанището. Искам да проверя дали Кълъм е добре. В никакъв случай не излизай навън и не отваряй врати и прозорци, Върховна лейди тай-тай или не Върховна лейди тай-тай.

– Да, съпруже. – Мей-мей го целуна.

Куинс роуд, покрит с дълбоки локви, бе почти безлюден. А вятърът и дъждът не преставаха и бе за предпочитане човек да е във фабриката. „Това напомня пролетен дъжд в Североизточна Англия. Не, не е толкова силен“ – мислеше си Струан.

Той влезе в сградата на пристанището и се отърси от дъжда.

Глесинг стана прав зад бюрото си.

– Добро утро. Странна буря, нали? Малко чай? – Той го покани да седне. – Предполагам, че търсиш Кълъм и мисис Струан. Те отидоха на ранната църковна служба.

– Моля?

– Ще се върнат всеки момент. Днес е неделя.

– О, аз забравих.

Глесинг наля чай от голяма кана, после го остави обратно на края на мангала. Стаята бе голяма и пълна с морски карти. Една мачта стигаше до тавана, а до върха ѝ имаше някакъв люк. Подредени бяха сигнални флагчета, пушки и всякакви морски принадлежности.

– Какво мислиш за бурята?

– Ако това е тайфун, ние сме на пътя му. Това е отговорът. Ако вятърът не отслабне или не промени посоката си, тогава тайфунът ще ми не над главите ни.

– Бог да ни е на помощ, ако си прав.

– Да.

– Веднъж попаднах в тайфун край Формоза. Никога не бих пожелал да съм в такъв момент в открито море; при това не бяхме близо до центъра на вихъра. Ако такова нещо съществува.

Силен пристъп на вятъра притисна щорите на прозорците. Те погледнаха ветропоказателя. Все още духаше неумолимо от север. Глесинг постави на бюрото чашата си за чай.

– Аз съм ти длъжник, мистър Струан. Оня ден получих писмо от Мери. Пише ми колко сте били любезни с нея – ти и Кълъм. Особено ти. Тя, изглежда, е много по-добре.

– Видях я точно преди да замина. Тя наистина изглеждаше десет пъти по-добре, отколкото когато я видях за първи път.

– Тя казва, че ще я изпишат след два месеца. Казал си на пастора, че ти поемаш отговорността за нея. Разбира се, сега аз поемам тази отговорност.

– Както желаш. Това е само формалност.

Струан се чудеше какво би направил Глесинг, когато разбере истината за Мери. Разбира се, че ще научи истината. Как би могла Мей-мей да вярва, че това „няма да стане?“

– Докторът каза ли от какво е болна?

– Стомашно разстройство.

– И тя така пише. Благодаря ти отново.

Глесинг посегна към една карта на бюрото си и изтри от нея петно от чай.

– Кълъм спомена, че си бил в кралската флота като младеж. В Трафалгар. Надявам се, не възразяваш, че те разпитвам, но баща ми нямаше честта също да служи там. Чудех се на кой кораб си бил. Той бе адютант на адмирал лорд Колингууд на...

– На „Ройал Съверин“ – каза Струан вместо него. – Да. Аз бях на този кораб.

– О, господи! – можа само да каже Глесинг.

Струан пазеше това нарочно в тайна от Глесинг. Той обаче знаеше, че има на разположение още един коз в играта, ако е необходимо да привлече Глесинг на своя страна.

– Да. Разбира се, аз не си спомням баща ти – бях новобранец и се плаших от службата. Но адмиралът бе на кораба „Ройал Съверин“ и аз също.

– О, господи! – повтори Глесинг.

Той бе видял кораба със сто и десет оръдия, когато бе малко момче.

– Кораб с осемстотин тридесет и шест моряци и с бъдещия тай-пан на „Ноубъл хаус“! Не се учудвам защо сме спечелили битката, о, Господи!

– Благодаря – каза Струан. – Но много малко съм допринесъл в тази битка.

– Като бог си, тай-пан, ако мога така да се изразя. Мисля, че това е чудесно. Много се радвам. Да, радостен съм. Честна дума. По-рано те

ненавиждах, както знаеш. Край на това. Още смятам, че решението ми в битката при Чуенпи бе правилно, но сега разбирам, че този твърдоглав негодник и глупак Лонгстаф беше прав, когато каза, че ако аз бях на твоето място, а ти на моето, щяхме да си останем същите.

– За какво упрекваш Лонгстаф?

Лицето на Глесинг помръкна.

– Този глупак имаше нахалството да се меси в морските работи! Той „предложи“ на адмирала да ме изпрати у дома! Благодаря на Бога, адмиралът бе истински военачалник и негодникът бе уволнен! И понеже говорим за глупаци, сигурен съм, че си чел снощния вестник. Това глупаво копеле Кънингтън! Как смее той да казва, че Хонконг бил една забравена от Бога скала с няколко къщи на нея! Пълна глупост! Най-доброто пристанище на земята! Как смее да казва, че ние нищо не знаем за морето?

Струан си спомни първия ден. „Боже мой, наистина ли това бе само преди шест месеца!“ И разбра, че е бил прав. „Глесинг може да не успее с Хонконг, но аз бих се борил до смърт да защитавам неговата позиция.“

– Може би новоназначеният Уолън ще се съгласи с Кънингтън.

– Не, ако аз се намеся в тази история. Или адмиралът. Той едва не припадна, когато прочете статията. Позови се на разума. Погледни флотата. Тя е така добре, както в пристанището на Портсмут. Къде, по дяволите, бихме отишли в ден като днешния без Хонконг? Боже милостиви! Бих бил ужасен, ако бях на котва в Макао. Трябва да имаме Хонконг! Това е! Даже този идиот, генералът, погледна изведнъж и се съгласи напълно.

И той, за голямо удоволствие на Струан, продължи с проклетия по адрес на Кънингтън и Лонгстаф.

Вратата се отвори, вятърът раздвижи картите. Влязоха Кълъм и Тес в много добро настроение въпреки лошото време.

– О, здравей, тай-пан – каза Кълъм. – Може ли да прием малко чай, приятелю? – обърна се той към Глесинг. – Ние се помолихме за тебе!

– Благодаря. – Глесинг посочи към чайника на печката. – Налейте си.

Тес се поклони на Струан и съблече мокротото си палто.

– Добро утро, тай-пан.

– Ти си прекрасна днес, мисис Струан – отбеляза той.

Тя се изчерви и отиде да налее чай.

– Вие двамата изглеждате щастливи – каза Струан.

– Да, щастливи сме – отговори Кълъм. – Благодарихме на Бога.

Помолихме се също да промени вятъра.

– Няма ли да промениш решението си, моето момче? Да се върнеш в резиденцията?

– Не, благодаря. Тук сме много добре.

Струан забеляза малка сребърна кутийка с брилянти, която бе причаена към верижката на часовника на Кълъм.

– Какво е това, Кълъм?

– Подарък от Тес.

Малката кутийка сега съдържаше двадесетте суверена на Брок. Кълъм пак се почувства виновен, че досега нищо не е казал на Тес за значението им. Той ги сложи в кутийката, след като с Тес напуснаха „Уайт уич“ и слезоха на брега последния път. Те му напомняха за Тайлър Брок, за това, че Брок постъпи несправедливо, като не му даде възможност да обясни нещата от своя гледна точка.

– Това е от баба ми. Не е подходящ сватбен подарък – каза Тес на Струан. – Но без никаква зестра бедняците не могат да избират.

– Не се измъчвай от това, моето момиче. Вие сте част от „Ноубъл хаус“. Кога ще се настаните във вашата къща?

– След три седмици – едновременно отговориха Кълъм и Тес и се засмяха щастливо.

– Добре. Ще ознаменуваме този ден. Ще се видим по-късно.

– Погледни този луд човек, тай-пан! – каза Глесинг. Той бе насочил телескопа си към една лорча, която с вдигнати платна навлизате в източния канал.

– Какво, по дяволите, прави той? Днес не е време за това! – каза Струан.

– С твое позволение, мистър Струан, ще сигнализирам на лорчата да се подслони на твоя пристан в Хепи вели. Ще бъде опасно да пусне котва на друго място. А твоят пристан е свободен.

– Да, с удоволствие. Чия е тази лодка?

– Служебна лорча. Носи вимпела на заместник-суперинтенданта. – Той прибра телескопа си. – Капитанът ѝ трябва да бъде прегледан от психиатър. Да тръгне от Макао в такова време! Или мистър Мънси ужасно бърза за нещо. Как преценяваш това?

Струан се намръщи.

– Аз не съм ясновидец, капитан Глесинг.

Глесинг даде необходимите разпореждания на един моряк. Той веднага взе сигналните флагчета и отиде към фала. Отвори люка на покрива. Дъждът пръскаше в стаята, докато той размахваше флагчетата.

– Къде е Лонгстаф? – попита Струан.

– На флагманския кораб – каза Глесинг. – Трябва да си призная, че по-щастлив бих се чувствал, ако плавах.

– Не и аз – каза Кълъм.

– О, не, скъпи! – допълни Тес.

Струан допи чая си.

– Добре, аз тръгвам. Знаете къде съм, ако имате нужда от мен.

– Но... искам да кажа... не е ли опасно, тай-пан? – попита Тес. – Маларията в Хепи вели? Да останете там?

– Вятърът и дъждът ще прочистят всички зарази – каза Струан убедително, макар че сам не бе убеден в това.

– Не забравяй, Тес, че имаме още синкона, а скоро ще получим големи количества от нея – каза Кълъм. – Тай-пан, мисля, че новото сдружение е чудесно. В служба на цялото човечество.

Струан беше казал на Кълъм за споразумението с Купър, преди то да бъде напечатано. Той също беше посъветвал Кълъм да прояви интерес към американеца. Колкото повече мислеше за създаване на предприятие „Купър и Кълъм“, толкова повече тази идея му харесваше.

– Джеф е много способен, моето момче. Ще ти хареса да работиш с него. – Той си наметна пелерината. – Добре, тръгвам. Слушайте, вие двамата! Не се плашете от Брок! Не се тревожи за баща си, Тес! Сигурен съм, че той ще се промени, ако му дадете време. Просто дайте му малко време.

– Надявам се – каза Тес. – О, наистина се надявам! Като тръгваше, Струан погледна барометъра.

– О, господи! Паднал е на 29,5 инча!

Глесинг погледна часовника с видимо безпокойство. Бе почти 10 часа.

– Това проклето спадане е с почти половин инч за половин час!

Той отбеляза данните на картата за атмосферно налягане и последва Струан, който вече бе излязъл.

Около една четвърт от хоризонта на изток бе тъмна и не се забелязваше границата между морето и небето. Вятърът духаше зловещо, напористо, все още от север, дъждът се усили.

– Ето я бурята! – каза Струан тревожно. – Бори се за живота си!

Той затича бързо по Куинс роуд към Хепи вели.

– Влезте вътре! Кълъм, Тес! – заповяда Глесинг. Той затвори бързо вратата и я залости. – Каквото и да правите, не отваряйте никоя врата до следваща заповед!

Той спусна щорите и капака на отвора за наблюдение, провери всички ключалки и осъзна, че Струан бе прав. Центърът на вихъра щеше да премине над тях.

– Много се радвам, че се сдобри с баща си, Кълъм. Сега мисля, че трябва да закусим – каза той, за да ги успокои. – Мисис Струан, може би ще се погрижиш за това?

Четиридесет и осма глава

Струан тичаше с всички сили. Няколко китайски ръчни двуколки бързаха към Тай Пинг Шан. Объркани европейци също тичаха и търсеха убежище. През дъжда Струан можа да види служебната лорча в пристанището, която бързо се приближаваше към Хепи вели. Разбуненото море бе с мръсен, сиво-зелен цвят. Тъмната граница на вихъра с невероятна скорост преминаваше над пристанището. Тя достигна лорчата, разкъса главното ѝ платно и силно я разлюля. Струан се загърна плътно с пелерината, брулен от бурята. Това трая само няколко секунди, но той бе като замаян от вятъра и дъжда и едва не падна на земята. Когато отново можа да си отвори очите, той погледна към морето. Невероятно, но лорчата все още се държеше над водата. Олюляваше се силно, но напредваше с помощта на задната си мачта и разкъсаните си платна.

Струан отново започна да тича. Той пристигна на своя пристан в Хепи вели точно когато огромна вълна с бяла шапка обхвана лорчата и я притисна до стената. Един моряк изскочи с въже в ръце, но се подхлъзна и падна между стената и лодката. Той се хвана с ръце за ръба на стената и ужасно изкрещя, когато лодката, понесена от нова вълна, го разряза на две части. Когато вълната върна лодката назад, морякът бе изчезнал.

Струан изкрещя на изплашените моряци и се втурна напред. Един от тях му хвърли въже и той бързо го завърза. Друг, с риск за живота си, скочи на брега и здраво прикрепи лодката с главното въже.

Морето бушуваше, лодката скърцаше безпомощно, притисната до пристана. Моряците започнаха да скачат на брега.

– Към фабриката! – извика Струан и ги поведе, като тичаше към предната врата. Отвори я бързо, олюляван от вятъра. Осемте моряци от екипажа изтичаха вътре, като проклинаха лошото време и благославяха добрия си шанс. Струан съблече мокрите си дрехи и едва тогава видя Хорацио и Мънси.

– Господи! Какво правиш тук, Хорацио? Здравей, мистър Мънси!

Хорацио се облегна до стената и повърна. Вратата се отвори и заедно с вятъра и дъжда вътре влезе капитанът – млад лейтенант. Ядосан, той се отърси от дъжда, както кучетата правят това. Струан бързо затвори вратата.

– О, господи! – каза капитанът на Струан. – Видяхте ли небето?

– Какво, по дяволите, търсехте в морето в ден като този? Нямахте ли достатъчно разум да използвате очите си в Макао?

– Да, за бога! Но ми бе заповядано да дойда в Хонконг и аз дойдох. Ние сме в ръцете на един маниак!

– А?

– Този глупак, търговски суперинтендант сър Клайд Уолън! Този глупав ирландски негодник едва не потопа кораба ми с целия екипаж. Казах му, че времето е лошо, а той само погледна към небето и каза: „Има достатъчно време да стигнете дотам. Заповядано ви е да отплавате. С божия милост към Хонконг!“

– Как е навътре в морето?

– Още един час и ние никога нямаше да пристигнем. Двайсет, трийсетфуртови вълни. Този проклет вятър! Не се промени, не престана – невъзможно! Тайфун ли е това или не е! Как е възможно това!

– Защото бурята идва от изток и ние сме на пътя ѝ, момко.

– О, Боже, пази ни!

– Настанете се удобно. Аз ще се погрижа за чай и грог за всички.

– Благодаря – каза младият мъж. – Извинете за избухването ми!

Струан се приближи до Мънси и Хорацио.

– Може ли да се качите горе, мистър Мънси?

– Да. Благодаря ви, тай-пан. Вие сте много предвидлив.

– Помогнете ми за Хорацио.

– Разбира се. Не зная какво стана с бедния Хорацио. Той пъшкаше непрекъснато, откакто тръгнахме от Макао. Много странно.

– Това е уплаха – каза Струан.

Те помогнаха на Хорацио да съблече мокрите си дрехи. Лицето му бе посивяло, постоянно му се повдигаше. Заедно, те почти го носеха нагоре по стълбите и го заведоха в западното крило на сградата в една от стаите, която по-рано принадлежеше на Роб.

Струан отиде до шкафа и наля бренди. Мънси пие чашата с треперещи ръце. Изпи питието наведнъж. После прие още една чаша.

– Благодаря.

– Дайте малко на Хорацио – каза Струан. – Ще се върна веднага.

Той тръгна по коридора до стълбището, после зави към източното крило. Неговият апартамент заемаше южния край на този етаж.

Мей-мей, Ин-кси, А Сам и Лим Дин играеха маджонг на малка маса в дневната. Имаше запалени фенери и пламъчетата им игриво трепкаха.

– Здравей, тай-пан! – каза Мей-мей.

Тя взе един пул от бамбук и слонова кост и ядосано удари с него по масата.

– Отвратителен ден, тай-пан! – каза тя. – Мой джос ужасно лош. Не спечелила нито една игра. Загуби четиристотин в брой. Играе вече четири часа. Все пак, радва се да те видя.

Дъждът удряше ожесточено по щорите и вятърът се усилваше.

– Проклет шум! Можеш ли да ми дадеш назаем няколко таела? Аз обеднях!

– Ще ги приспадна от тези, които се полагат. Продължи си играта, моето момиче. – Струан се усмихна. – Имаме гости долу и навсякъде. Така че не излизай от тука.

– За какво да излиза?

Той се върна при Мънси и Хорацио.

Мънси изглеждаше по-добре. Той бе съблякъл мокрите си дрехи и се бе завил с едно одеяло. Хорацио спеше неспокойно.

– Този път Бог ни спаси, тай-пан – каза Мънси.

– Защо, по дяволите, тръгнахте от Макао? Търсехте си белята. Трябваше да си дадете сметка какво е времето.

– Служебна работа, тай-пан – каза Мънси с пренебрежение. – Негово имперско превъзходителство Уолън пристигна с една фрегата миналата нощ. Той ми нареди да тръгна веднага за Хонконг с официално послание до бившия представител. В това време, моля ви се! Като че ли един или два дни са толкова важни! Не ми стигна смелостта да му кажа, че „голямата новина“ вече е отпечатана във вестника.

– Как изглежда той?

– Бих казал, че е много труден. Пристигна в Макао с фрегата в полунощ инкогнито. Четири минути по-късно бях повикан на борда.

Той представи акредитивните си писма, даде ми да прочета посланието – то е дума по дума историята на Скинър. По какъв начин тези проклети журналисти имат достъп до секретни документи? След това ми заповяда да замина на разсъмване и да предам незабавно посланието на Лонгстаф. Каза, че скоро ще дойде в Хонконг, а Лонгстаф трябва да замине веднага. Възложи ми също да се срещна с адмирала и генерала и да им предам да бъдат готови за незабавно придвижване на север. –

Мънси се отпусна на един стол. – Ирландец. Какво повече мога да кажа за него?

– Защо той не дойде направо тук?

– Не може тук едновременно да има двама представители. Това противоречи на правилата, мистър Струан. Съществува това, което хората наричат протокол, да благодарим на Бога! Аз трябва да приема службата от Лонгстаф веднага. След като той замине, незабавно ще уведомя Негово превъзходителство. Тогава той ще пристигне.

Нов пристъп на вятъра удари по щорите и ги разтърси.

– Проклетник! Едва не ме уби! Нещата в Азия ще се объркат ужасно с този човек. Първото нещо, което каза, беше: „Тази проклета скала трябва да потъне, доколкото зависи от мене.“ Честна дума! Извинете ме, ще се оттегля за няколко минути. Не се чувствам на себе си.

Хорацио започна да стене и пак да повръща.

– Дайте му още малко бренди – каза Струан. – Съседната стая е спалня.

Той слезе долу да види как се оправяха моряците. Те бяха вече открили къде са храната и алкохола. Тези, които не пиеха, ядяха или спяха, или се опитваха да заспят.

Барометърът показваше 29,1. Все още продължаваше да пада.

– Господи, това е повече от три десети инча на час! – каза младият лейтенант. Той бе висок и рус. – О, мистър Струан, аз съм лейтенант Вазерли Смит.

Струан пое протегнатата му ръка.

– Благодаря много за помощта и подслона. Северният вятър отвори един от прозорците и нахлу заедно с дъжда във фойето.

Трима от моряците веднага го затвориха и закрепиха капака му.

– Мисля да огледам кораба си – каза лейтенантът.

– Добре, елате с мен.

Струан го поведе по един от коридорите към страничен прозорец, който бе здраво затворен, но на завет от северния вятър. Той лесно го отвори и впери поглед навън.

Струан видя, че „Чайна клауд“ и „Рестинг клауд“ бяха стабилни. Лорчата на лейтенанта се издигаше и падаше заедно с вълните, като скърцаше и се огъваше срещу пристана. На изток хоризонтът бе изчезнал. Просто мрак. И този мрак се приближаваше.

– Вашият кораб е здрав, лейтенант.

– Да.

Младият мъж погледна още веднъж ужасено на изток, после

затвори прозореца и капака.

– Това е първият кораб под мое командване. Бил съм с него в морето едва няколко месеца. Какво може да се случи при тайфун?

– Силните ветрове идват от урагана срещу вас.

– Какви са те?

– Бури. Вихри. Понякога ги наричат дяволски ветрове.

Четиридесет и девета глава

Първият ураган нахлу над пристанището един час по-късно и връхлетя върху „Рестинг клауд“. Мачтите му се огънаха и той бе безпомощен в мрака. В една от каютите Маус вдигна глава от библията и благодари на Бога за милостта му и за Хунг Хсу Чун. Ураганът наклони силно „Рестинг клауд“, изхвърли Маус в безсъзнание срещу преградната стена и понесе кораба към брега. По пътя му бе и „Бостон принсес“, корабът на „Купър – Тилмън“. Двата кораба се сблъскаха и бугшпритът на „Рестинг клауд“ откъсна част от горния край на „Бостон принсес“, после се отдалечи и се понесе право към брега. По пътя си той връхлетя върху многобройни сампани и други по-малки лодки. Стотици китайци се давеха, а други, все още останали на лодките, се свиваха под бамбуковите си рогозки. Но следващият пристъп на урагана отнесе рогозките, а с тях и много семейства.

На борда на „Бостон принсес“ Джеф Купър се изправи с мъка на пода на главната каюта и помогна на Шиваун да стане. Бурята бушуваше и яростно люлееше кораба, но въжетата му бяха здрави.

– Добре ли си? – извика Купър сред ужасния шум.

– Мисля, че да. Бог да ни помага!

– Стой тук!

Купър отвори вратата и успя да се промъкне на дека, където всичко се люлееше около него. Вятърът и дъждът го събориха на пода. Той успя да слезе надолу и стигна до трюма. Запали фенер и се огледа наоколо. Там, където „Рестинг клауд“ удари, дъските бяха счупени и шевовете започваха да се пропукват. Купър се върна при Шиваун.

– Всичко е наред – каза той. – Докато котвите издържат. Вихърът връхлетя върху Глесинг пойнт, откърти флаг-щока и го хвърли като копие към кабинета на Глесинг. Той премина през стената и откъсна ръката на Глесинг от лакътя, продължи към другата страна на помещението, като изхвърли Кълъм настрана и разпръсна парчета от тухли и горящи

въглени към Тес, после се спря на пода.

Дъждът и вятърът нахлуваха през пробитата стена, а роклята на Тес се бе запалила. Кълъм едва се изправи и с ръце започна да гаси горящите ѝ дрехи.

Когато потуши огъня, той взе Тес в ръцете си. Тя бе в безсъзнание. Лицето ѝ бе преbledняло, а косата ѝ – частично опърлена. Той разкъса роклята ѝ и я прегледа внимателно. Имаше обгорели места по гърба ѝ.

Кълъм чу писък. Обърна се и видя Глесинг. Кръв течеше от ръката му. Насред стаята той видя откъснатата му ръка. Стоеше прав, но краката му отказваха да се движат.

– Направи нещо, Кълъм! – извика той срещу вятъра.

Мускулите му го послушаха. Той грабна парче плат, стегна превръзка на отрязаната ръка и спря кръвотечението. После се опита да реши какво да прави по-нататък и тогава си спомни какво бе правил баща му, когато Сергеев бе прострелян.

– Почисти раната! – извика той с висок глас. – Това е, което трябва да направиш! След това я обгори!

Кълъм намери чайника. В него още имаше топла вода. Той коленичи до Глесинг и започна да промива раната му.

– Дръж се, стари приятелю! – измърмори той.

Глесинг изнемогваше от непоносими болки.

Тес проплака и се съвзе. Изправи се. Вятърът разпръскваше хартии, флагчета и прах и почти я заслепяваше. Очите ѝ се проясниха и тя запищя.

Кълъм се обърна изплашен. Тес бе вперила очи в откъснатата ръка на Глесинг.

– Помогни ми! Намери машината за обгаряне! – извика Кълъм сред невъобразимия шум от бурята.

Тя поклати отрицателно глава и отстъпи назад истерично. Изведнъж се почувства много зле. Започна да повръща.

– Намери проклетата машина! – извика Кълъм. – Можеш да повръщаш по-късно. – Ръцете му горяха.

Тес с усилие се изправи, шокирана от резкия тон на гласа му. Тя започна да търси машината.

– Побързай, за бога!

Тя намери машината и като в кошмар му я подаде. Той взе горящ въглен и започна да обгаря раната. Глесинг изпищя с нечовешки глас и изпадна в безсъзнание. Миризма на изгоряла плът изпълни стаята. На Кълъм му се повръщаше. С големи усилия на волята издържа, докато

раната бе добре обгорена.

Тогава той обърна глава и неудържимо повърна.

* * *

Брок бе застанал до барометъра. Корабът вибрираше силно, дъските се огъваха.

– 28,2 инча, Лайза! Никога не е падал толкова ниско!

Лайза бе взела в ръце Лилибет и се опитваше да успокои страха ѝ.

– Чудя се къде е Тес. О, боже, пази я!

– Да – каза Брок.

Тогава се чу скърцане на дъски. Целият кораб се люлееше, но отново възстанови равновесието си.

– Ще изляза на палубата!

– Стой тук! За бога, не рискувай...

Тя замълча, защото той бе вече излязъл.

– Кога ще спре бурята, мамо? – изплака Лилибет.

– Всеки момент, любов моя.

Брок подаде главата си внимателно от подветрената страна на мостика на кварталдека. Изви врата си, за да огледа мачтите. Те се огъваха като вейки. После ужасно скърцане прониза ушите му и главната мачта бе на парчета.

– Стойте там! – изкрещя Брок към мостика. – Наблюдателите на дека!

Нов мощен пристъп на вятъра от север отнесе друг фал, и още един. Главната мачта яростно се търкаляше по дека и се стовари върху задната мачта. Мачти, греди, такелажи неудържимо се движеха по дека и разрушаваха мостика. „Уайт уич“ се накланяше опасно.

Брок се освободи от отломъците и изкрещя на ужасените моряци.

– Всички на дека, негодници! За живота ви! Изхвърлете парчетата от мачтите или сме загубени!

Той ги подгони към дека. Като се държеше с една ръка, заслепяван от вятъра и дъжда, с брадва разсичаше главните фалове и си спомняше другия тайфун, този, който му отне едното око.

Той се молеше на Бога да запази окото, което му оставаше, да запази Тес, Лайза и Лилибет да не се удавят.

Скелите на новия град още в началото на бурята бяха изпочупени. Тайфунът врхлеть върху сушата, отнесе войнишките палатки и опустоши пристанището. Разруши магазини, кръчми, публичните домове около дека. Изравни със земята заведението на мисис Фордъринджил,

разкъса и разпръсна картините и зарови Аристотел Куанс сред чакъла. Със страшна сила премина през бордеите на Тай Пинг Шан, като заличи стотици семейства и отвлече отломъците по склоновете на хълма.

Дълбоко под земята, на хълма на Тай Пинг Шан, в тайното мазе, което бе построил под къщата си, се бе приютил Гордън Чен. Той бе извънредно доволен от себе си заради благоразумието, което бе проявил. Мазето бе иззидано с камъни много солидно.

Той бе сигурен, че къщата му над него е изчезнала. Въпреки това бе радостен, защото всичките му ценности бяха запазени в мазето. А къщата би могла да бъде построена отново.

Трескаво оглеждаше папките си със счетоводни ведомости, отчетни документи по строителството, дългове и ипотеките, сандъци с пари, кутии със скъпоценни камъни, дрехи от скъпа коприна, бурета с превъзходно вино. След това очите му се спряха върху неговата метреса, Прешъс Блосъм. Тя удобно се бе излегла под най-фини завивки в леглото до една от стените. Той си наля още една чаша чай и се излегна до нея.

„Ти си много мъдър мъж“ – каза си той.

* * *

Дъждът и вятърът шибаха безмилостно върху северната страна на фабриката на Струан в Хепи вели и като че ли на моменти щяха да я съборят. Но въпреки че сградата потръпваше и свистеше под напора на бурята, тя стоеше твърдо на мястото си.

Струан запали пура. Той не обичаше да стои вътре, без да прави нещо.

– Ти пушиш твърде много! – силно извика Мей-мей, за да бъде чута.

– Пушенето успокоява нервите.

– Лош навик. Отвратителен.

Той не отговори. Отново провери барометъра.

– Защо продължава гледа всеки десет минути?

– Той показва къде е бурята. Когато спре да спада, центърът ѝ ще бъде над нас. Тогава ще започне да се качва. Така мисля.

– Не особено щастлива, ние тук, тай-пан. Много по-добре в Макао.

– Аз не мисля така.

– Какво?

– Не мисля така!

– О! Пак ли трябва спим тука тази нощ! – попита тя, уморена от говоренето на висок глас. – Не иска ти или Ин-хси, даже тази дропла А

Сам да разболе от малария.

– Аз мисля, че сме в безопасност.

– Какво?

– Няма такава опасност.

Той погледна часовника си. Беше 2 ч. и 20 мин. Но като надзърна навън през една дупка на капака, не можа да види нищо, освен неясно движение в тъмнината и хоризонтални струи дъжд върху прозорците. Бе благодарен, че бяха запазени от ужасния вятър. Този ъгъл на сградата гледаше на изток, запад и юг и поради това бе на завет. Благодарен бе също, че се намираше на сушата. „Никой кораб не може да оцелее в тази буря – каза си той. – Никое пристанище на земята не може за дълго да запази корабите при такова действие на Бога. Обзалагам се, че и Макао е пострадал. Там няма подслон. Сигурен съм, че половината от корабите са унищожени, както и десет хиляди джонки и сампани на петстотин мили в двете посоки край брега. Да. А корабът, изпратен за Перу? Обзалагам се, че е заминал заедно с отец Себастиан.“

– Ще отида да видя другите.

– Не се бави, тай-пан.

Той мина по коридора и пак провери капаците. После пресече площадката, разсеяно изправи една картина на Куанс и влезе в крилото на Роб.

Хорацио седеше в полусянка на бамбуковия стол, на който много преди това седеше Сара. На мигащата слаба светлина на фенерите на Струан му се стори, че това беше Сара.

– Здравей, Хорацио. Къде е Мънси?

Хорацио погледна към Струан, но не го позна.

– Аз намерих А Тат – каза Хорацио със странен глас.

– Не те чувам, моето момче. Трябва да говориш високо.

– А Тат. О, да, аз я намерих.

– А?

Хорацио започна да се смее ужасяващо, като че ли Струан не бе в стаята.

– Мери абортира. Тя е мръсна проститутка за смрадливи езичници. Такава бе много години.

– Глупости. Това са глупости, моето момче. Не вярвам – каза Струан.

– Аз намерих А Тат и от нея изкопчих истината за Мери с камшик. Мери е дяволска китайска проститутка и тя наполовина износи едно копеле в себе си. А Тат ѝ даде отрова, за да го умори – каза Хорацио и

отново избухна в истеричен смях. – Но аз хванах А Таг и я бих, докато ми каже истината. Тя беше сводница на Мери. Мери се продаде на езичниците. – Очите му се обърнаха към фенера. – Глесинг никога няма да се ожени за китайска проститутка. Така че тя отново ще бъде моя. Само моя. Ще ѝ простя, ако падне на колене и ми се помоли.

– Хорацио! Хорацио!

– Тя ще бъде само моя. Както когато бяхме млади. Тя ще бъде само моя. Аз ще ѝ простя.

Нова вихрушка връхлетя върху сградата, после друга, после трета... Изглеждаше, че се намират в средата на хиляди бури, срещнали се на едно място. Струан чу шум от откъртени капаци и прозорци. Той бързо се изправи и хукна по коридора към неговия апартамент. Мей-мей и Ин-хси се бяха спотаили в леглото, а А Сам хълцаше, ужасена. Струан отиде до леглото и взе Мей-мей в ръцете си. Ужасното виене на вятъра още повече се усили.

Изведнъж бурята изчезна.

Настъпи тишина.

През процеците на капаци започна да прониква светлина, като се усилваше всяка секунда.

– Какво се случи? – попита Мей-мей. Гласът ѝ изглеждаше нереален в настъпилата тишина. Струан остави Мей-мей долу и отиде до прозореца.

Той погледна навън през един процеп, после внимателно отвори прозореца и капака. Той трепна, облъхнат от топъл сух въздух, който нахлу в стаята.

Струан гледаше в недоумение пристанището.

„Чайна клауд“ стоеше на котвите си. „Уайт уич“ бе без мачти, фаловете му се търкаляха на една страна. „Рестинг клауд“ бе заседнал близо до Глесинг пойнт. Лорчата още стоеше, завързана за пристана. Той видя една фрегата, обърната високо над брега. Но другите военни и търговски кораби стояха на котвите си, невредими.

Нагоре небето бе синьо. Малки бели облачета блестяха на яркото слънце. Но в пристанището морето бе като полудяло. Пирамидални вълни се издигаха нагоре и се блъскаха една срещу друга. Той видя „Чайна клауд“ да се залива от вода откъм кърмата и планира и в същото време силно да се накланя. По-нататък, в далечината, гигантски буреносни облаци се надигаха от морето и се издигаха като огромна кула хиляди фута нагоре.

И над всичко това, освен шума от вълните, се бе възцарила неземна

тишина.

– Ние сме във вихъра!

– Какво?

– Окоето на бурята. Това е. Центърът!

Мей-мей, Ин-хси и А Сам притичаха до Струан.

– Флотата оцеля, това е важно! – каза Струан въодушевено. – Корабите са здрави. Те са здрави.

Изведнъж радостта му се изпари и той здраво затвори капака и прозореца и го залости.

– Хайде, елате! – каза той припряно, като отвори бързо вратата.

Учудени, те го последваха. Той се затича по коридора към противоположния край на сградата и отвори вратата на най-северния апартамент.

Капаците бяха частично счупени, един прозорец бе натрошен и навсякъде бяха разпилени парчета от стъкла.

– Стойте тук – каза той.

– Какво става, тай-пан? Бурята свърши.

– Прави каквото ти казвам!

Той бързо излезе. Мей-мей сви рамене и седна на един счупен стол.

– Какво става с татко? – попита Ин-хси.

– Не зная. Аз наистина понякога не го разбирам. Благодаря ти, Боже, че шумът престана. Не е ли тихо?

– Толкова е тихо, че почти те заболява.

Ин-хси отиде до един от прозорците и го отвори.

– О, гледай! – каза тя. – Не е ли прекрасно? Толкова се радвам, че бурята отмина! Мей-мей и А Сам се скупчиха около нея.

* * *

Брок стоеше на палубата като парализиран. Той гледаше към вълните, идващи към него от всички посоки, но тук, на завет от брега, те не бяха големи. Слънцето бе топло и сухо. Водата се отцеждаше шумно. Обкръжаващите буреносни облаци изглеждаха като стени на огромна катедрала. Те се простираха на около пет мили в ширина. Но тези стени се движеха. От изток към тях се приближаваше друг огромен облак.

– Какво става, любов моя? – каза Лайза, като се качи на дека заедно с Лилибет. – О, колко е красиво!

– О, много е красиво! – каза Лилибет.

– Ние сме в окоето на бурята. Във вихъра! – извика Брок.

Моряци се появиха на палубата и впериха очи в него.

– О, виж! – каза Лилибет, като посочи към острова. – Не е ли странно?

Дърветата на острова изглеждаха бели на фона на кафявата земя. Клоните им бяха останали голи, без нито един лист. Новият Куинс таун бе почти изчезнал, а Тай Пинг Шан бе в развалини. Малки фигури започваха да се придвижват към брега.

– Слезте долу! – каза Брок с дрезгав глас. Объркани, Лайза и Лилибет послушно изпълниха заповедта на Брок.

– Капитан Пениуорт!

– Да, сър?

– Най-добре е да се помириш с Бога – каза Брок. – Само той е знаел какво се крие зад тези дяволски облаци. Слезте всички долу!

Той взе телескопа и го насочи към резиденцията „Ноубъл хаус“. Струан стоеше сред група от няколко души до предната врата. Няколко глави се показваха от прозорците на третия етаж. Той затвори телескопа.

– По-добре влез вътре, Дърк – каза той тихо.

Закрепи колкото бе възможно останките от парапета на мостика и слезе долу.

– Мисля, че трябва да се помолим – каза той ведро.

– О, добре – съгласи се Лилибет. – Мога ли първа да кажа молитвата си? Както преди лягане?

* * *

Кълъм бе прегърнал Тес с едната си ръка.

– Ако се отървем живи, да бъда проклет, ако остана тука! – каза той. – Ние сме без дом. По дяволите това място!

– Да – каза Тес, сломена от разрухата. Тя гледаше с ужас приближаващите тъмни облаци. Те вече бяха погълнали полуостров Каулуун.

– По-добре да влезем вътре – каза тя.

Кълъм затвори вратата след нея. Изпитваше остри болки от изгорените места по ръцете си. Но той заключи вратата.

Тя си проправи път сред отломъците и коленичи до Глесинг. Лицето му бе като на мъртвец, но сърцето му биеше.

– Бедният Джордж!

* * *

Струан измери разстоянието от пристана до „Чайна клауд“ и до

буреносните облаци на изток. Той знаеше, че няма време да търси катер, затова изтича до края на пристана. Събра ръце във формата на фуния около устата си:

– Орлов! – изкрещя той. – Ехей, „Чайна клауд“!

Гласът му се разнесе зловещо във всички посоки над пристанището на Хепи вели. Орлов размаха ръка и той едва чу отговора му.

– Да?

– Насочи кораба на юг! Ветровете сега ще духат от юг! Обърни носа на кораба на юг!

– Да! – отговори Орлов.

В същия момент Струан видя моряци, забързани по палубата. Той видя също един катер до „Чайна клауд“. Моряците трескаво работеха и носът на „Чайна клауд“ се завъртваше на юг.

Струан бързо се върна при мъжете, събрани до предната врата.

– Всички вътре!

Някои от тях веднага се раздвижиха, но младият лейтенант още наблюдаваше своята лорча в пристанището и не вярваше на очите си.

– Боже всемогъщи, тя е още над водата! Погледнете към флотата! Погледнете корабите! Аз мислех, че всички са отишли по дяволите, а само една фрегата е изхвърлена на брега и този клипер е загубил мачтите си. Невероятно, бога ми! На юг ли казахте? Защо?

– Елате! – каза Струан, като го задържа за ръката. – Влезте вътре. Вземете и хората си вътре!

– Какво става?

– За бога, ще излезем от вихъра след няколко минути. След това ураганът ще се обърне. Приберете хората си...

Той се слиса, като видя Хорацио да тича край него и да се отправя към Куинс роуд и пристанището.

– Върни се! Луд ли си! Ще загинеш! – изкрещя Струан, но Хорацио не му обърна никакво внимание. Струан хукна след него. – Хорацио! Какво, по дяволите, правиш? – извика той, като го настигна и го хвана за раменете.

– Трябва да кажа на Глесинг! Да свърша с тази мръсна женитба! – изкрещя Хорацио. – Пусни ме! Убиец! Ти и твоята мръсна проститутка! И двамата ще ви обеса!

Той успя да се откъсне от Струан и хукна отново.

Струан побягна след него, но завала дъжд и той се спря. Стената от буреносни облаци се бе придвижила над половината от пристанището. Морето отново кипеше. Той видя, че моряците на „Чайна клауд“ се

катереха по палубата и изчезваха долу в трюмовете. Орлов махна с ръка за последен път и също се прибра.

Струан се затича обратно към резиденцията. Вятърът го спираше и той удвои усилията си. Стигна до вратата във вихъра на пороя и погледна назад.

Хорацио тичаше по брега. Облакът покриваше вече пристанището и той изчезваше в мъглата. Струан го видя как спря, погледна нагоре и после вятърът го отнесе като отбрулен лист.

Струан бързо отвори вратата, влезе вътре и я затвори, но преди да успее да я залости, настъпи мрак и ураганът го изхвърли чак във фоайето. Той откърти всички прозорци на първия етаж и уби трима моряци. И премина.

Струан се изправи, като се учудваше, че още е жив. С всичката си огромна сила той успя да затвори вратата и да я залости. Бурята проникваше през прозорците и разхвърляше безразборно отломъци, хартии и фенери – всичко, което не бе здраво закрепено.

Като тичаше към стълбите, Струан стигна до премазаното тяло на младия лейтенант. Спря се, но внезапно силен вятър го отхвърли назад и издуха тялото надалеч. С неимоверни усилия Струан се добра до стълбите и оттам до спасението.

* * *

Под напора на урагана от юг „Уайт уич“ се люлееше като пиян. Наклони се силно напред и бе залян от огромна вълна. Като по чудо се изправи и треперещ заби нос във вятъра. Брок грабна Лайза и Лилибет и ги постави в леглото. Той им изкрещя нещо окуражително, но те не го чуха. Всички отчаяно се бореха за живота си.

Вода нахлу по мостика и заля залостената врата на кабината и под нея проникна вътре. Дяволски вятър връхлетя върху кораба. Чу се гръм, корабът се раздруса рязко и Брок разбра, че въжето на една от котвите е разкъсано.

* * *

На борда на „Бостон принсес“ Шиваун бе запушила с ръце ушите си, за да не чува ужасното скърцане, причинено от връхлетелия върху кораба ураган. Купър усети, че и на последната котва въжето е скъсано. Той извика на Шиваун да се държи, но тя не можеше да го чуе. Спусна се към нея и я притисна до един стълб с последни сили.

Корабът се наклони. Планширът му изскочи от морето нагоре и поеше вода. „Бостон принсес“ започна да потъва.

Бурята отново се нахвърли върху него и го блъсна в руския кораб.

В главната каюта на огромния двумачтов кораб шкафът със стъклени витрини се тресеше и разпръскваше наоколо бутилки, кристални чаши и посуда. Сергеев се суетеше и прокллинаше. После произнесе молитва. След като корабът се поизправи, забил нос срещу вятъра, той разчисти отломъците под краката си, каза още една молитва и отново си наля бренди.

„Проклетата Азия! – помисли той. – Бих искал да съм у дома. Проклета буря! Проклети англичани! Проклет дяволски остров! По дяволите всичко! Проклет да е принц Тергин, че ме изпрати тука! По дяволите Аляска и проклетата емиграция! Проклети да са Америка и американците! Но благословена да е Шиваун! Да – каза си той, когато корабът отново се раздруса и заскърца под натиска на бурята. – Бог да благослови свещената майка Русия и мястото ѝ в историята. Планът на принц Тергин е чудесен и правилен, разбира се. Аз ще помогна той да се осъществи. Да. Този проклет куршум и тази проклетата рана. Повече няма да скитам по тези безкрайни равнини. Край. Сега съм принуден да спра играта. Съвземи се, Алексей! Куршумът бе шанс – каква дума употреби тайпан?... а, да, джос. Куршумът бе джос. Добър джос. Сега мога да използвам всичките си сили в полза на Русия. Какво да се прави? Да напусна веднага Хонконг. Глупакът лорд Кънингтън задуши Англия и ни даде ключа към Азия. Добре. Споразумей се с тайпан или с Брок, след това колкото е възможно по-бързо замини от тук и иди в Аляска. Помогни на племената. После се върни къщи. Не, по-добре иди във Вашингтон, бди, слушвай се и мисли. Прави това, за което си роден – да служиш на майка Русия до края на земята. Нейната земя.“

Сергеев усети болка в хълбока си и за пръв път ѝ се зарадва. „Много добър джос – помисли той. – Това е. Ако оцелеем, заминаваме. А Шиваун? А, това е момиче, за което си заслужаваше да се мисли, кълна се в кръста. Политически много ценна, а физически също. Но не е достатъчно добра за женитба, макар че баща ѝ е сенатор. А може би е подходяща. Може би това би бил мъдър ход. Помисли за това, Алексей! Ние ще имаме нужда от лидери в Руска Америка. Континентът ще бъде разделен на княжества. Женитбите на хора от различни националности винаги са били форма на завоевание, нали? Може би трябва да се възползваш от случая. Свети Петре, тя много ми харесва за метреса. Как бих могъл да уредя това? Ще се съгласи ли? Защо не? Купър е глупак.

Лошото е, че е сгодена. Жалко. Но тя казва, че не го обича.“

* * *

Тайфунът бушуваше, но веригата от планини все още частично запазваше пристанището.

„Бостон принесес“ се люлееше безпомощно в средата на пристанището. Купър знаеше, че краят е близък. Той държеше Шиваун в ръцете си и крещеше, че всичко ще свърши добре.

Корабът потъваше все по-дълбоко и се понесе към Каулуун. После се блъсна в брега. Скалите се врязаха в него, вълните го заляха, а ураганът го повдигна и го стовари на едната му страна върху брега.

* * *

Бурята идваше от юг и проникваше през планините навътре в сушата. А фунията, която представляваше Хепи вели, увеличаваше още повече невъобразимата ѝ мощ. Тя връхлетя върху „Ноубъл хаус“, като търсеше слабите му места.

Струан държеше Мей-мей в ръцете си в относително безопасния апартамент в северното крило на сградата. Фенерът трепкаше нервно и хвърляше наоколо странни, игриви сенки. Зад капациите на прозорците бе пълен мрак. А Сам стоеше на колене на пода, а Ин-хси се бе настанила плътно до Струан, където се чувстваше по-сигурно.

Мей-мей се обърна, приближи устните си до ухото на Струан и извика:

– Тай-пан, много неприятно нещастна от целия този шум.

Той се усмихна и по-силно я притисна до себе си. Тя обви ръце около врата му. Той знаеше, че нищо не може да им се случи сега. Най-лошото бе преминало.

– Още три-четири часа и аз ще изляза, момичето ми.

– Отвратителна буря. Казах ли ти, че това бе дракон? Морски дракон?

– Да.

– Господи!

– Какво става?

– Забравих взема последна чаша от тази отвратителна синккона.

Днес е последният ден. Няма значение.

– Ще я вземеш след няколко часа!

– Да, съпруже!

Мей-мей се почувства много щастлива и в много добро здраве. Тя си поигра с дългата коса на тила на Струан.

– Надявам се, че децата са добре.

– Да. Не се тревожи. Чен Шенг ще се грижи за тях.

– Кога заминаваме, айейя? Много бърза да оженим.

– Три месеца. Сигурно преди Коледа.

– Мисля, че трябва вземеш друга варварска жена като трета сестра.

Той се засмя.

– От голямо значение имаш много синове. Не се смей, за бога!

– Може би това е добра идея, момичето ми – каза той. – Може би трябва да имам три варварки. Сега имам само тебе и Ин-хси. Мисля, че ужасно важно е да вземеш още една китайска сестра, преди да заминем.

– Хм! Ако толкова активен, колкото с втора сестра, по-скоро трябва вземем мъже за любовници, бога ми! – Тя го целуна по ухото и извика. – Много доволна мой джос ми даде тебе, тай-пан!

Нов пристъп на урагана откърти прозорците от юг и цялата сграда затрепери като при земетресение. Гвоздите по покрива скърцаха под огромния натиск. Миг след това тайфунът го откърти и го отнесе в морето. Струан усети как Ин-хси бе издигната нагоре от вихъра. Той се опита да ѝ помогне, но тя бе вече изчезнала. Струан и Мей-мей здраво се държаха един за друг.

– Не се предавай, тай-пан!

– Никога! Обичам те, съпруго!

И ураганът връхлетя върху тях.

Петдесета глава

Слънцето се показва в небето и разпръсна топлината си над опустошения град и оцелялото пристанище.

Кълъм намери баща си сред развалините на резиденцията. Струан се бе приютил в един ъгъл на северния апартамент и в ръцете му беше изтощеното китайско момиче. Кълъм недоумяваше как баща му е могъл да я обича – според него тя не бе красива.

Но смъртта не бе ги обезобразила. Лицата им бяха спокойни, като че ли бяха заспали.

Кълъм напусна стаята, слезе по полуразрушената стълба и излезе навън, където го облъхна приятен източен бриз.

Тес го очакваше. Когато го видя да поклаща глава безпомощно,

очите ѝ се напълниха със сълзи и тя пое ръката му. Те напуснаха Хепи вели, като тръгнаха по Куинс роуд. Нищо не видяха по пътя си.

Новият град бе в развалини. Навсякъде безразборно бяха разпръснати всякакви отломъци. Но тук-там още се виждаха оцелели здания. Едни от тях изглеждаха като безжизнени черупки, други бяха слабо повредени. Брегът бе оживен. Хора бързаха нагоре-надолу или стояха на групи и разглеждаха съкрушени руините, в които бяха превърнати домовете им, търговските и стопанските сгради. Мнозина наблюдаваха други групи от хора, които се опитваха да спасят каквото могат от собствеността си или да поправят каквото бе възможно. Трети на столове и масички въртяха вече търговията си. Просящите също. Войнишки патрули стояха на стратегически места, за да предотвратяват неизбежни грабежи. Но странно, имаше много малко крадци.

Сампани и джонки ловяха риба в спокойното пристанище сред плаващите остатъци от разрушени лодки. Други пристигаха, като водеха със себе си нови заселници. Процесията на китайци от брега нагоре към Тай Пинг Шан бе отново започнала.

Над могилата се издигаше дим. Имаше няколко огънове сред развалините на бордеите. Но под дима индустрията работеше трескаво. Ресторанти, чайни, магазини с хранителни стоки, улични търговци правеха отново своя бизнес, докато обикновените жители чукаха, режеха дъски, копаеха, ремонтираха домовете си или започваха нови строежи, като благославяха своя джос, задето са останали живи.

– Погледни, Кълъм, мили! – каза Тес. Те бяха близо до дока.

Кълъм бе отпаднал, мозъкът му едва функционираше. Той погледна накъдето сочеше Тес. На могилата техният почти завършен дом бе останал без покрив и бе отместен от основите си.

– О, скъпи! – каза тя. – Какво ще правим сега?

Той не отговори. Страхът ѝ нарастваше, като чувстваше тревогата му.

– Хайде, любов моя. Да отидем в хотела, после на „Уайт уич“. Хайде, любов моя!

Скинър се затича към тях. Лицето му бе мрачно, дрехите му – разкъсани и мръсни.

– Извини ме, мистър Кълъм. Къде е тай-пан?

– Какво?

– Тай-пан. Знаеш ли къде е? Трябва веднага да го видя.

Кълъм не отговори.

– Той... той е мъртъв – обади се Тес.

– А?

– Мъртъв е, мистър Скинър. Ние, аз и Кълъм, го видяхме. Мъртъв е. Във фабриката.

– О, господи, не! – каза Скинър със сподавен глас. Проклетата ми „съдба!“ – помисли той.

Той промърмори съболезнования и се върна в печатницата си при разрушената машина.

– Ти си издател собственик! – извика той. – На какво? Ти нямаш машина. Нямаш и пари, за да си купиш нова. Тай-пан е мъртъв и не можеш да вземеш от него пари назаем. Ти не притежаваш нищо, ти си разорен! Разорен! Какво, по дяволите, ще правиш сега?

Той ритна с крак купчина отломъци, без да обръща внимание на работниците си, които търпеливо стояха настрана. Защо, по дяволите, трябваше да умре точно сега?

Той крещя още няколко минути, после седна на един висок стол.

– Какво ще правиш? Съвземи се! Помисли!

„Добре – каза си, – първо трябва да продължа издаването на вестника. Специално издание. Как? На ръчна преса. Да, ръчна преса. Имаш работна ръка и можеш да го направиш. След това?“

Погледна към работниците, които го наблюдаваха.

„След това ще си затваряш устата. Издаваш вестника, отиваш при безпомощния млад идиот Кълъм и го убеждаваш да вложи пари за купуването на нова преса. Можеш лесно да го продумаш. Да. И си затваряш устата.“

Влезе Блоър. Лицето му бе безжизнено.

– Добро утро – каза той. – Каква ужасна бъркотия! Стоянките изчезнаха. Конюшната също. Всичко. Загубих четири коня – скопения кон също, по дяволите!

– Тай-пан е мъртъв.

– О, Господи! – Блоър се облегна на разбитата врата. – Това е ужасно! О, няма значение, мисля, че всичко бе твърде хубаво, за да бъде вечно.

– А?

– Хонконг, конният клуб – всичко! Това погребва всичко. Така е. Колонията е опустошена. Този нов глупак Уолън ще се оглежда на около и ще се смее глупашки. Няма надежда без тай-пан. Харесвах този човек, дявол да го вземе!

– Той те изпрати при мене, нали? Да ми предадеш посланието?

– Не – каза Блоър. Тай-пан бе го заклел да пази това в тайна.

Тайната си е тайна.

– Бедният! Може би е по-добре, че не остана жив, за да види края на колонията.

Скинър го хвана под ръка и посочи към пристанището.

– Какво има там?!

– А? Пристанище, за бога!

– Бедата е, че хората не използват главите и очите си. Флотата е оцеляла – и всички търговци! Загубихме само една фрегата. Но ще я ремонтираме и тя ще бъде на вода след една седмица. Същото е положението с „Рестинг клауд“. „Бостон принсес“ се разби в Каулуун. Но това е всичко. Не разбираш ли? Най-страшният тайфун, който историята познава, постави Хонконг на изпитание. Но флотата оцеля и продължава да развява флагите си с милостта на Бога. Тайфунът бе голям джос. Мислиш, че адмиралът няма да разбере? Смяташ ли, че твърдоглавият Кънингтън, каквото и да мисли този смахнат генерал, не знае, че мощта на нашата флота е запазена? Морската мощ, бога ми!

– Господи! Наистина ли мислиш така?

Скинър бе вече влязъл и разчистваше пътя пред себе си. Той седна, намери перо, мастило и хартия и започна да пише.

– Наистина ли мислиш така?

– Ако бях на твоето място, щях да започна да правя планове за ново обзавеждане на конюшните. Искаш ли да обявя във вестника, че следващата среща ще бъде по обявения график?

– Абсолютно. О, много добре! Да. – Блоър помисли за момент. – Ще направим специално надбягване. Най-голямата парична на града за годината – последно надбягване за сезона. На името на тай-пан.

– Добре! Ще го прочетеш още тази нощ!

Блоър наблюдаваше как Скинър пише.

– Ще напишеш ли некролога му?

Скинър отвори едно чекмедже, извади лист хартия и му го подаде.

– Написах го преди няколко дни. Прочети го. После можеш да ми помогнеш при печатането с ръчната преса.

* * *

Кълъм и Тес още стояха там, където Скинър ги беше оставил.

– Хайде, любов моя! – извика Тес, като разтревожено дърпаше Кълъм за ръката.

С усилие Кълъм дойде на себе си.

– Защо не отидеш на „Уайт уич“? Сигурен съм, че те се безпокоят

за теб. Аз ще дойда по-късно. Остави ме сам за известно време. Ще го направиш ли, скъпа моя? Аз... добре, просто остави ме сам.

– О, Кълъм! Какво ще правиш?

– Не зная. Наистина не зная.

Тя го изглежда продължително, после си тръгна. Той отиде до Глесинг пойнт, без да чува, без да вижда нищо, като че ли времето за него бе спряло. „О, Господи! Какво да правя?“

– Мистър Струан?

Кълъм усети, че някой го дърпа за ръката, и дойде на себе си. Той видя, че слънцето е високо в небето, и осъзна, че се бе облегал на счупения пилон пред Глесинг пойнт. Морският комендант гледеше към него.

– Поздрави от Негово превъзходителство, мистър Струан. Бихте ли дошли на борда?

– Да. Да, разбира се – каза Кълъм, изнемощял и разстроен.

Той се остави да бъде отведен до чакащия катер. Изкачи се по мостика на флагманския кораб и слезе долу.

– Скъпи Кълъм! – каза Лонгстаф. – Ужасна новина! Ужасна! Порто?

– Не. Не, благодаря, Ваше превъзходителство.

– Седни. Да, ужасно. Шокиращо. Веднага щом научих новината, изпратих човек да те потърси, за да ти изкажа моите съболезнования.

– Благодаря Ви.

– Заминавам утре по време на прилива. Новият посланик изпрати съобщение чрез Мънси, че е в Макао. Проклет да е Уолън! Защо, по дяволите, не почака? Проклет тайфун! Проклет Дърк! По дяволите всичко! Ти се срещна с Мънси, нали?

– Не. Не, сър.

– Няма значение. Честна дума, много е досадно. Мънси дойде в резиденцията и не каза нито дума. Да, ужасно. Да не говорим за джос... – Той смръкна енфие и кихна. – Научи ли, че Хорацио също е загинал?

– Не. Не, сър. Аз мислех, че той е в Макао.

„По дяволите, как е могъл да загине? Да направи всичко по-трудно!“ – помисли Лонгстаф.

– О, впрочем, баща ти имаше някакви документи за мене. Аз трябва да ги имам, преди да замина.

Кълъм направи усилие да си спомни. Това усилие го изтощаваше още повече.

– Не ми е говорил за документи, Ваше превъзходителство. Нищо не

зная за документи.

– Добре, вярвам, че ги е запазил на сигурно място – каза Лонгстаф, доволен, че Кълъм не знае нищо за документите. – В сейфа трябва да са, Кълъм, в сейфа. Къде е личният му сейф?

– Аз... аз не зная, сър. Ще попитам Варгас.

– Хайде, Кълъм. Съвземи се. Животът продължава. Мъртвите са си мъртви. Не трябва да се отчайваш! Къде е неговият сейф? Помисли! В резиденцията? На борда на „Рестинг клауд“?

– Не зная.

– Тогава мисля, че трябва да го потърсиш, и то много бързо.

Гласът на Лонгстаф стана остър.

– Това е от изключителна важност. И го пази в тайна. Разбираш ли какво е наказанието за предателство? – заплашително добави Лонгстаф.

– Да. Да, разбира се – отговори Кълъм, уплашен от Лонгстаф.

– Добре. И не забравяй, че ти си заместник-секретар на колонията и си положил клетва пред Короната. Поверих документите на баща ти, за да бъдат в безопасност. Строго секретни дипломатически документи, отнасящи се до приятелска „сила“. Карти, документи на руски език с преводи на английски. Намери ги. Докладвай ми веднага щом ги намериш. Във всеки случай докладвай ми при залез слънце. Ако ти не можеш да направиш това, аз сам ще го направя. О, да! Скоро ще получиш някои материали. Ще пристигнат след няколко дни. Ще ги изпратиш до мене, като всичко запазиш в тайна. Дежурният! – извика той.

Вратата се отвори веднага.

– Да, сър!

– Изпрати до брега мистър Кълъм!

Кълъм се качи на дългата лодка, силно разтревожен. Той бързаше към „Рестинг клауд“. Корабът бе сред многобройните сампани, почти изправен. Войници го пазеха от крадци. Той се изкачи на борда и слезе долу.

Лим Дин стоеше със секира в ръка пред помещенията на Струан.

– Маса мъртъв?

– Да.

Лим Дин не отговори. Нито промени изражението на лицето си.

– Когато тай-пан имаше документи – важни документи, – къде ги оставяше? – попита Кълъм.

– Айейа?

– Документи – поставя в сейф. Има сейф? Каса?

Лим Дин го въведе вътре и му показа касата в спалнята на Струан.

– Това там?

– Ключ?

– Ключ няма. Тай-пан има. Нищо няма.

„Къде би могъл да бъде ключът? – се питаше Кълъм. – В него! В него, разбира се. Трябва да... дали Варгас има ключ? О, господи! Помогни ми! Ще има... погребение и ковчег. Къде трябва да... и... и какво ще правя с тази китайка? Може ли тя да бъде погребана с него? Не, това не може. Има ли той семейство с нея? Не ми ли каза, че има? Къде са те? В руините? Помисли, Кълъм! Събуди се, за бога! А корабите? Парите? Оставил ли е завещание? Забрави за това! Това сега не е важно. Ти трябва да намериш тайните документи. Какво каза Лонгстаф? Карти и руски документи?“

Брок влезе в кабината незабелязан. Той видя страха и безпомощността по лицето на младия Кълъм и петната от кръв по ръцете и дрехите му.

– Добро утро, мойто момче – любезно каза той. – Дойдох веднага щом научих. Съжалявам, мойто момче, но не се плаши. Ще направя всичко за тебе.

– О, благодаря, мистър Брок – отвърна Кълъм поуспокоен. – Аз само...

Той седна отново, почувствал слабост.

– Тес каза, че без тебе щяла да умре. Глесинг също. Лош джос за баща ти, но не се плаши. Аз ще бъда в резиденцията, моето момче, и ще уредя всичко както трябва. Заповядах на Орлов да остави корабите Лъв и Дракон с половината мачти, а аз ще оправя „Рестинг клауд“ много бързо. Ти само се съвземи. Аз ще се грижа за всичко.

– О, благодаря, мистър Брок. Виждали ли сте ключа му? Аз трябва...

Кълъм тъкмо щеше да обясни историята с документите, но си спомни какво му бе казал Лонгстаф относно предателството и се спря навреме.

– Просто мислех – каза той неуверено, – трябва да прегледам документите му.

– Аз няма да пребърквам джобовете му! – каза Брок със студен глас. – Просто го положих, както си му е реда, и изнесох жената да не се вижда.

„Е, Дърк – каза си той, – няма да забравя как изглеждахте ти и езичницата. Заедно. Но заради тебе, заради децата ти, ще бъдеш погребан сам, като християнин. Ще се разпоредя за нея без много шум.“

– Да, разбира се – каза Кълъм.

– Ние ще се сдружим, Кълъм. Брок и Струан. Ще бъде добре за всички. „Нобъл хаус“ ще бъде „Брок – Струан“. Веднага ще подготвя документите. Всичко ще бъде направено както трябва.

„Да – каза си той. – Няма да ти трия носа с твоя джос, Дърк, но сега аз ще бъда тай-пан. Най-после! Кълъм е бъдещият, ако се окаже достатъчно добър, след Морган и Том.“

– Всичко между тебе, Тес и мене е забравено, моето момче. Най-добре иди на „Уайт уич“. Тес има нужда от утеха.

– Да. Добре, мистър Брок. Благодаря. Но... добре, ако не възразявате, бих искал първо да отида до резиденцията.

– На мръкване да си на борда.

Брок излезе.

Кълъм избърса лицето си с ръце. „Така е най-добре. Да се сдружим. Най-добре. Ти винаги си казвал, че така е най-добре. Съвземи се, Кълъм! Иди и намери ключа!“

– Маса?

Лим Дин му кимна с глава да го последва и го заведе в друга кабина. Маус лежеше на пода. Той бе грозен в смъртта си.

– Джос. Няма значение – каза Лим Дин и нервно се засмя.

Кълъм напусна кораба със свито сърце по дъсчените пътеки сред сампаните и стигна до Глесинг пойнт. После продължи по Куинс роуд, като си проправяше път през купчини от отломъци и руини и отвръщаше разсеяно с благодарности на много хора, които му изказваха съболезнования. Имаше само една мисъл в обърканото му съзнание: „Трябва да претърсиш джобовете му.“

– Кълъм!

В замаяното си състояние той видя Купър заедно с Шиваун сред група от търговци близо до хотела. Той искаше да продължи пътя си, но те дойдоха при него.

– Току-що научихме, Кълъм. Много съжалявам! – каза Купър. – Мога ли с нещо да ти помогна? Това е ужасен джос.

– Да, ужасен джос! – каза Шиваун. Лицето ѝ бе цялото наранено, а дрехите ѝ – окъсани. – Току-що се върнахме от Каулуун. Това е наистина ужасно. Толкова несправедливо!

– Аз... аз... добре, съжалявам, но сега не мога да разговарям. Аз трябва... аз трябва...

И той бързо тръгна по пътя си.

– Бедният млад дявол! – каза Купър.

- Той изглежда ужасно изплашен.
- Не се учудвам. След всичко, което преживя с тай-пан и Глесинг.
- Какво става с Глесинг? Ще се оправи ли?
- Не зная. Надявам се.

Купър погледна към пристанището. Той видя останките от „Бостон принсес“ и отново благодари на Бога, че запази живота им.

„Ако бях на негово място, и аз щях да бъда като него – мислеше той. – Бедното момче, то има нужда от всякаква помощ, която може да получи. Благодаря на Бога, че тай-пан ми предаде документите. Чудя се дали не е имал такова предчувствие. Не, сигурно не. А Кълъм? Какво ще прави той? Той е безпомощен като бебе. Може би трябва да се грижа за него. Аз дължа това на тай-пан, дори нещо повече. Ние сега сме съдружници. Ще се освободим от другите двама директори. Ще останем само Кълъм и аз. Защо да не обединим силите си? Напълно да обединим компаниите? Новата «Нубъл хаус» – «Купър – Струан». Не! «Струан – Купър». Трябва да съм справедлив с Кълъм. Той ще бъде следващият. Има огромни възможности в обединението. Разбира се. Но по-добре да действам бързо. Иначе Брок ще накара Кълъм да се храни от ръцете му. Тай-пан на «Нубъл хаус». Тай-пан. Защо не?“

– Защо се усмихваш? – попита Шиваун.

– Мина ми някаква мисъл – каза той и я хвана под ръка. „Ти беше много мъдър, Дърк, приятелю. Двата облога. Да. Ще ми трябва една година, за да се свързва“ – каза си той.

– Много съм доволен, че съм жив. Хайде да отидем до кея. Трябва да видим как е Сергеев. Слушай, Шиваун, реших да те изпратя у дома за една година със следващия кораб.

– Какво? – възкликна Шиваун и се спря.

– Да. След една година, ако решиш, че ме обичаш и желаш да се ожениш за мене, ще бъда най-щастливият жив мъж на земята. Не, нищо не кавай! – добави Купър, като видя, че Шиваун искаше да говори. – Остави ме да свърша. Ако решиш, че не ме обичаш, ти ще бъдеш свободна и аз ще те благословя. Във всеки случай, аз няма да купя акциите на Тилмън. Баща ти до края на живота си ще получи...

Шиваун се обърна настрана и те тръгнаха отново, хванати под ръка. Но тя не го слушаше повече, когато той продължи.

„Една година! – възкликна тя мислено, като скриваше радостта си. – Свободна след една година. Свободна от това проклето място! И баща ми ще има акциите си! О, Господи, ти чу молбите ми! Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти! Бедни Дърк, моя любов. Сега аз съм свободна,

а ти си мъртъв.“

Тя погледна към руския двумачтов кораб.

„Да – мислеше тя, – тай-пан е мъртъв. Но ти си свободна и архииду-кът ще бъде идеалният избор.“

– Извинявай, Джеф. Какво каза?

– Казах, че просто искам да предадеш на баща си някои лични документи.

– Разбира се, скъпи. Благодаря ти, благодаря ти. Една година бързо ще мине.

* * *

Гордън Чен се поклони дълбоко пред Буда в полуразрушения храм и запали последната свещ. Той плачеше за баща си и за Мей-мей.

„Но сега не е време за плач – каза си той. – Джосът си е джос. Сега е време за мислене. «Ноубъл хаус» загина. Кълъм няма сили да се справи с положението. Брок ще надделее над него и ще обедини компаниите. С Брок аз не мога да се оправя. Ако Кълъм се обедини с Брок, с него е свършено. Така че по никакъв начин той не може да ми помогне. Мога ли аз да му помогна? Да. Но аз не мога да му помогна да се оправя с варварите; не мога да му помогна да стане тай-пан. Това са въпроси, които човек решава сам.“

Димът от тамян деликатно се издигаше във въздуха. Той го наблюдаваше и миризмата му бе приятна.

Само баща ми знаеше за нашето споразумение. Имам един лак сребро. След време ще имам петдесет, сто лака. Аз съм най-богатият китаец в Хонконг. И най-влиятелният. Тай-пан на китайците.

„Нека бъда честен – не съм нито китаец, нито англичанин. Не. Но съм доволен от моя джос и съм повече китаец, отколкото англичанин. Ще се ожена за китайка. Така ще постъпят и децата ми, и внуците ми. Хонконг? Ще помогна островът да стане силен. Аз днес спрях крадците. Ще имам много работници в бъдеще и те ще ме слушат. Вярвам в това, което баща ми каза: «Британското правителство ще падне.» Трябва да падне. О, богове, аз искам то да падне заради бъдещето на Китай! Ти си китаец – мисли за Китай! Ще направя дарение на най-големия храм в южен Китай... добре, най-малко на храм, който да съответства на дома на триадите и на Тай Пинг Шан. Веднага щом правителството падне и Хонконг стане изцяло британски.“

Той се поклони и с челото си докосна пода пред статуята, за да потвърди обещанието си.

„Да, само баща ми знаеше колко богати щяхме да станем. Но половината от богатството ще бъде за Кълъм. Всеки месец ще му се отчитам и ще делим по равно, докато той спазва разпореждането на баща ми: аз да контролирам всичко и никой да не ми се меси в работата; всичко е лично – само между нас двамата. Иди и го намери веднага. Покажи уважение към него. Жалко, че Кълъм се ожени за дъщерята на Брок. Това е падението му. Жалко, че той нямаше волята да остане сам. Ех, да можехме да си сменим местата. Бих показал на варварите как трябва да се ръководи «Ноубъл хаус». Даже на императора. Ако Кълъм бе малко посилен и готов да се вслушва в съвети, Чен Шенг и аз бихме могли да укротим Брок и всички чакали. Добре, няма значение. Ще направя такова погребение на баща ми и неговата тай-тай, че да се говори за него цели сто години. Ще им направя дървени паметни плочи. Ще бъдем в траур сто дни. После ще изгоря плочите заради прераждането им. Ще намеря Дънкан и бебето и ще ги отгледам като мои деца. И ще поставя началото на династия.“

* * *

Слънцето клонеше към залез. Кълъм бе седнал на стъпалата на изоставената църква на могилата в Хепи вели, хванал главата си с ръце. Той бе вперил поглед в далечината.

„Трябва да намериш ключа – казваше си отново и отново. – Няма нищо, от което да се страхуваш. Трябва да намериш ключа и документите. Хайде, Кълъм!“

Той преодоляваше паниката, в която бе изпаднал. Но като че ли сега се отвращаваше от себе си. Чувстваше се ужасно самотен. По-гледна надолу към резиденцията. Варгас и Орлов още стояха пред вратата. Смътно си спомняше, че като идваше към Хепи вели преди няколко часа, като ги видя да тръгват към него, той ги избегна, даже им извика „Оставете ме сам“. Забеляза, че сега и Гордън Чен беше с тях. Гордън не беше с тях преди това, припомни си той. „Какво иска? Да злорадствува? Да ме съжالياва като всички останали? Лонгстаф... Брок... Купър... Шиваун... Скинър... Варгас... Орлов. Даже Тес. Да, аз забелязах това на лицето ти, когато се спряхме на Куинс роуд. Даже твоето лице, Тес. Но ти си права. Вие всички сте прави. Какво да правя? Какво мога да направя? Аз не съм като баща ми. Казах му го и на него. Бях честен с него. Намери ключа. Намери ключа и документите. Трябва да занесеш документите. Лонгстаф ти заповяда да се явиш при него. Почти е време. О, господи! О, господи!“

Той виждаше сенките да се удължават.

„Дали да кажа на Брок за монетите на Джин-куа? За оставащите три монети, трите обещания и свещената клетва относно Лотъс клауд? Ще трябва да го направя. О, господи, а У Куок? Ами китайските стажант-капитани и момчетата, които бяха поверени на баща ми? Брок няма да уважи клетвата ми. Зная, че няма да го направи. Не ме е грижа. Каква е разликата?“

– Здравей.

– О, здравейте, мистър Куанс. – Кълъм загрижено гледаше към сенките. – Моля ви, оставете ме сам. Моля ви.

Аристотел Куанс изнемогваше от болки. Само преди половин час той бе изваден от развалините. Косата и лицето му бяха изцапани с кръв и мръсотии, дрехите – изподрани.

– Много съжалявам. Такъв бе джос. Просто джос! – каза той.

– Мразя тази дума. Моля ви, оставете ме сам!

Куанс видя цялата безпомощност, агония и отчаяние, изписани по лицето на Кълъм, който едва приличаше на себе си. Той си спомни за първия път, когато видя Струан. В една странична улица в Макао, където лежеше в мръсотиите в безсъзнание.

„Точно така безпомощен, така безсилен – помисли той. – Не. Не е същото. Никога. Дърк приличаше на бог, макар че лежеше в мръсотиите. О, Дърк, ти винаги си имал самочувствието и могъществото на бог – беден или заспал. Да, даже мъртъв. Самочувствие. Това е, което ти имаше. Толкова различен от сина си! Да, но все пак не чак толкова. Кълъм бе до тебе, когато се решаваше въпроса с могилата. Той бе до тебе срещу Брок. И се здрависа с Гордън Чен пред очите ти. И избяга с момичето, без да го е грижа за последиците. И спаси живота на Глесинг. Искрата е в него. Спомняш ли си какво ми каза, когато дойде в съзнание? «Не зная кой си, но ти благодаря, че ми върна достойнството.» Никога не си го губил, Дърк, приятелю мой! «Да. Но върни го и на сина ми.» Не е ли това, което би казал, ако беше тук. Тук ли си? Липсваш ми, момчето ми.“

Аристотел Куанс превъзмогна мъката си и седна на стъпалата до Кълъм.

– Зная, че не е време за това, тай-пан, но можете ли да ми заемете четиристотин и петдесет гвинеи?

– Какво? Какво казахте?

– Бихте ли могли да ми заемете четиристотин и петдесет гвинеи, тай-пан? Зная, че моментът е ужасен, но тази стара вещица

Фордъринджил е жива и никакъв тайфун не би посмял да я докосне, бога ми! Тя ме заплашва да ме изпрати в затвора заради дълговете ми. Нямам друг, към когото да се обърна, освен вас.

– Вие казахте тай-пан. Нарекохте ме тай-пан.

– Добре, вие сте тай-пан. Не сте ли?

Тогава Кълъм си спомни какво бе казал баща му. За радостта и болката от това да си тай-пан. За това, че човек трябва да бъде мъж, да действа сам. За живота и неизбежните битки, които той налага.

Самотата му се изпари. Той погледна надолу към тримата мъже. Безпокойството му се възвърна.

„Лесно е за Аристотел да каже «тай-пан» – помисли той. – А тези тримата? Ти трябва да ги спечелиш на твоя страна. Как? Какво точно каза баща ми? Човек управлява хората с мозъка си и с излъчването си!“ – Той се изправи, като се олюляваше.

– Аз... ще се опитам. За бога, аз наистина ще опитам! Никога няма да те забравя, Аристотел! Никога!

Той тръгна надолу по хълма. Стомахът му се свиваше от притеснение.

Комендантът се задаваше от катера. Те се срещнаха пред вратата.

– Негово превъзходителство иска веднага да ви види.

– Моля, кажете му, че ще го видя веднага щом това е възможно – каза Кълъм със спокойствие, което не изпитваше.

– Той иска да ви види сега!

– Зает съм. Кажете му, че съм зает.

Комендантът се изчерви, отдаде чест, после се отдалечи.

„Какво има в тези документи?“ – попита се Кълъм.

Той събра волята си и застана пред Орлов, Варгас и Гордън Чен.

– Брок изпрати „заповеди“ до кораба ми – каза Орлов.

Той видя кървавите петна по ръцете и ръкавите на Кълъм и потръпна.

– Заповяда да се сведе флага! – продължи той. – Аз и без това щях да го направя веднага след като чух лошата вест. Да изпълнявам ли сега заповеди от него? А?

– Брок ще ни унищожи, мистър Кълъм. Какво ще правим? – попита Варгас, като си кършеше ръцете.

– Варгас, иди и се разпoredи за погребението. Баща ми и неговата лейди ще бъдат погребани заедно.

– Какво?

– Да! Заедно! Тя е християнка и ще бъде погребана заедно с него.

Гордън, почакай ме! Искам да поговоря с тебе. Орлов, иди на кораба си и вдигни флага. На главната мачта. След това иди на „Уайт уич“ и доведи жена ми на брега.

– Да я доведе ли казахте?

– Да. Тук. – Той извади двадесетте суверена. – Предай това на Брок с поздравите ми. Кажу му, че съм поръчал да си купи ковчег. – Тримата мъже гледаха Кълъм стъписани.

След това казаха: „Да, тай-пан!“ – и се подчиниха.

КРАЙ

- © 1966 Джеймс Клавел
© 1993 Михаела Михайлова, превод от английски
© 1993 Румяна Атанасова, превод от английски
© 1993 Надя Стоянова, превод от английски
© 1993 Нина Червенкова, превод от английски
© 1993 Георги Шивачев, превод от английски

James Clavell
Tai-Pan, 1966

Сканиране и разпознаване: cсeсre, 2008
Редакция: GeOrg, cсeсre, 2008

Публикация:

Джеймс Клавел. Тай-пан
Роман в два тома
Библиотека „Мегаселър“
Издателство „Хермес“, Пловдив, 1993
20 см.

Том 1

Прев. Михаела Михайлова и др. – 398 с.
Други преводачи: Р. Атанасова, Н. Стоянова.
ISBN 954-459-077-3

Том 2

Прев. Нина Червенкова и др. – 395 с.
Други преводачи: Г. Шивачев, М. Михайлова.
ISBN 954-459-079-X

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5453>]